Harry Potter™

Pocalul de Foc

J. K. Rowling

EGMONT

J. K. Rowling

Harry Potter

Traducere în limba română - Ioana Iepureanu

2012

Capitolul I

CASA CRUPLUD

Sătenii din Little Hangleton încă îi spuneau „Casa Cruplud”, deşi trecuseră mulţi ani de când familia Cruplud locuise acolo. Casa era situată pe un deal, dominând satul, unele dintre ferestre fiind acoperite cu scânduri, cu ţigle lipsă din acoperiş, iar iedera îneca nestăvilită faţada. Deşi odată un conac impunător, şi de departe cea mai mare şi mai impresionantă clădire pe o distanţă de câţiva kilometri împrejur, „Casa Cruplud” era acum invadată de igrasie, abandonată şi nelocuită.

Localnicii din Little Hangleton erau cu toţii de acord că vechea casă le inspira teamă. Acum o jumătate de secol, se întâmplase în ea ceva ciudat şi îngrozitor, ceva despre care sătenilor mai în vârstă le plăcea să discute când nu mai aveau subiecte de bârfă. Povestea fusese întoarsă pe toate părţile de atâtea ori, şi fusese „înflorită” în atâtea locuri, încât nimeni nu mai ştia exact care era adevărul. Totuşi, fiecare versiune a poveştii începea în acelaşi fel: „cu cincizeci de ani în urmă, la ivirea zorilor, într-o frumoasă dimineaţă de vară, pe când Casa Cruplud era încă bine îngrijită şi impunătoare, o servitoare intrase în salon şi îi găsise morţi pe cei trei membri ai familiei Cruplud”.

Urlând, servitoarea coborâse în fugă dealul în sat şi adunase în jurul ei câţi oameni putuse.

— Zăceau acolo cu ochii larg deschişi! Reci ca gheaţa! Încă îmbrăcaţi de cină! le zisese ea.

Poliţia fusese chemată imediat şi întregul Little Hangleton fusese cuprins de nebunie, de curiozitate şi de un entuziasm mascat fără prea multă măiestrie. Nimeni nu-şi răcise gura pretinzând că îi părea prea rău după familia Cruplud, pentru că toţi membrii ei fuseseră chiar urâţi de săteni.

Bătrânii soţi Cruplud fuseseră bogaţi, snobi şi grosolani, iar fiul lor, Tom, ajuns la maturitate, fusese şi mai şi. Toţi sătenii erau curioşi să afle identitatea ucigaşului, fiindcă era cât se poate de clar că trei oameni aparent sănătoşi nu puteau să moară din cauze naturale, toţi în aceeaşi noapte.

În acea seară, „La Spânzuratul”, localul satului, a avut parte de o vânzare nemaiîntâlnită până atunci. Tot satul venise să discute despre crime. Şi nu venise degeaba! Sătenii fuseseră răsplătiţi când bucătăreasa familiei Cruplud apăruse din senin în mijlocul lor şi anunţase în localul cufundat subit în tăcere că un om pe nume Frank Bryce tocmai fusese arestat.

— Frank! exclamară mai mulţi săteni. Niciodată!

Frank Bryce era grădinarul familiei Cruplud. Trăia singur într-o cabană amărâtă, pe terenurile „Casei Cruplud”. Frank se întorsese din război cu un picior ţeapăn şi cu o aversiune cumplită pentru mulţimi şi zgomote puternice. Lucrase pentru familia Cruplud de la început.

Urmă o îmbulzeală, care mai de care oferindu-se să-i cumpere bucătăresei de băut, pentru a auzi cât mai multe detalii.

— Eu am zis mereu că era ciudat, le spuse ea sătenilor care îi sorbeau fiecare cuvânt, după al patrulea pahar de vişinată. Foarte neprietenos. Sunt sigură că, dacă i-aş fi oferit o ceaşcă de ceai şi de o sută de ori, tot n-ar fi acceptat-o! Niciodată n-a fost dornic de companie, niciodată!

— Ei, şi tu, acum, zise o femeie de la bar, omul a trecut printr-un război greu… Lui Frank îi place viaţa liniştită. Nu văd de ce ar fi ăsta un motiv să…

— Cine altcineva mai avea cheia de la uşa din spate, poţi să-mi spui? răcni bucătăreasa. Dintotdeauna a existat o cheie de rezervă în cabana grădinarului! Uşa din spate n-a fost forţată azi-noapte! Nici o fereastră spartă! Frank n-a avut decât să se strecoare până la casă, în timp ce noi dormeam cu toţii…

Localnicii schimbară priviri întunecate.

— Întotdeauna am crezut că era ceva cu el, bombăni un om de la bar.

— L-a stricat războiul, aşa zic eu, interveni proprietarul localului.

— Ţi-am zis eu că nu-i bine să-l superi pe Frank, nu-i aşa, Dot? zise o femeie entuziasmată dintr-un colţ.

— Un temperament îngrozitor, întări Dot, dând cu putere din cap. Ţin minte, pe vremea când era copil…

În dimineaţa următoare, aproape toată lumea din Little Hangleton era sigură că Frank Bryce îi omorâse pe membrii familiei Cruplud. Însă în oraşul vecin, Great Hangleton, într-o secţie de poliţie întunecată şi murdară,

Frank repeta întruna, cu încăpăţânare, că era nevinovat şi că singura persoană pe care o văzuse pe lângă casă în ziua morţii familiei Cruplud fusese un adolescent, un străin brunet şi palid. Nimeni altcineva din sat nu văzuse un asemenea băiat, iar poliţiştii erau convinşi că era o închipuire de-ale lui Frank.

Când lucrurile începură să devină serioase pentru Frank, veni şi raportul despre moartea membrilor familiei Cruplud şi toate se schimbară.

Era cel mai ciudat raport primit vreodată în poliţie. O echipă de doctori examinase cadavrele şi ajunsese la concluzia că nici unul nu fusese otrăvit, înjunghiat, împuşcat, strangulat, sufocat sau - după câte şi-au putut da ei seama - rănit în vreun fel, câtuşi de puţin. Mai mult, raportul continua să susţină, cu o nuanţă de perplexitate evidentă, că toţi păreau să fi fost sănătoşi tun (în afară de faptul că erau morţi, bineînţeles!). Doctorii au notat însă (de parcă erau hotărâţi să găsească ceva în neregulă cu cadavrele) că fiecare dintre decedaţi avea întipărită pe chip o expresie de teroare. Dar, după cum au spus şi poliţiştii nedumeriţi, cine a mai auzit ca trei oameni să moară de frică?

Având în vedere că nu exista nici o dovadă că cei trei membri ai familiei Cruplud fuseseră ucişi, poliţiştii au fost nevoiţi să-i dea drumul lui Frank. Decedaţii au fost îngropaţi în cimitirul din Little Hangleton, iar mormintele lor au continuat să fie ţinte ale curiozităţii pentru mult timp. Spre uimirea tuturor şi privit cu suspiciune, Frank Bryce s-a întors la cabana sa de pe proprietatea familiei Cruplud.

— Din punctu’ meu de vedere, i-a omorât şi nu-mi pasă ce zic poliţiştii, hotărî Dot în faţa celor adunaţi în localul „La Spânzuratul”. Şi dacă ar avea puţină demnitate, ar pleca de aici, fiindcă ştie prea bine ce credem toţi despre el!

Însă Frank nu a plecat. A rămas să aibă grijă de grădină, pentru următoarea familie care a locuit în „Casa Cruplud” şi apoi pentru următoarea, pentru că nici una dintre familii nu a rămas multă vreme. Poate că şi din cauza lui Frank proprietarii spuneau că totul era învăluit într-o atmosferă neprietenoasă, iar casa, în absenţa unor stăpâni care să locuiască în ea, a început să se deterioreze.

*

Omul bogat care era proprietarul „Casei Cruplud” în prezent, nici nu trăia acolo şi nici nu făcea nimic cu locuinţa. În sat se zvonea că o ţinea din cauza „taxelor”, deşi nimeni nu era lămurit care erau acestea. Totuşi, proprietarul continua să-l plătească pe Frank pentru grădinărit. Frank se apropia de vârsta de şaptezeci şi şapte de ani, surd de-a binelea, cu piciorul mai ţeapăn ca niciodată, însă putea fi încă văzut grădinărind pe lângă straturile de flori când era vreme bună. Cu toate acestea, buruienile începuseră să-i dea de furcă.

Dar buruienile nu erau singura problemă cu care era nevoit să se lupte bietul Frank. Băieţii din sat îşi făcuseră un obicei să azvârle cu pietre în ferestrele „Casei Cruplud”. Treceau cu bicicletele peste peluzele la care Frank muncea din greu să le întreţină. O dată sau de două ori, în urma unui pariu, chiar au intrat în casă. Ştiau că bătrânul Frank era devotat casei şi terenului din jur şi îi amuza când îl vedeau şchiopătând prin grădină,

fluturându-şi toiagul şi strigând supărat la ei. Frank credea că băieţii îl chinuiau pentru că şi ei, ca şi părinţii şi bunicii lor, îl credeau un criminal. Aşa că, într-o noapte de august, când s-a trezit şi a observat ceva foarte straniu la vechiul conac, a presupus că era o nouă încercare a băieţilor de a-l pedepsi.

Îl trezise piciorul lui bolnav. Îl durea mai rău ca niciodată. Frank s-a trezit şi a coborât în bucătărie, cu gândul de a-şi umple din nou sticla cu apă caldă, pentru a-şi calma durerile de la genunchi.

Fiind în dreptul chiuvetei, pe când umplea ibricul cu apă, a ridicat privirea către „Casa Cruplud” şi a văzut o lumină licărind la etajul superior. Frank şi-a dat seama imediat ce se întâmpla. Băieţii intraseră iar în casă şi, după luminiţa care licărea, făcuseră un foc.

Frank nu avea telefon şi, oricum, îşi pierduse încrederea în poliţie, de când fusese interogat pentru uciderea familiei Cruplud. A pus imediat ibricul jos, a urcat în dormitor cât de repede a putut şi s-a întors imediat, îmbrăcat, în bucătărie. A luat cheia veche şi ruginită din cârligul de lângă uşă şi toiagul, care era sprijinit de perete, şi a pornit în noapte.

A pătruns în bucătăria întunecată a conacului. Frank nu mai intrase în ea de mulţi ani. Cu toate acestea, deşi era foarte întuneric, şi-a amintit unde era uşa către hol şi a şchiopătat către ea, cu mirosul de igrasie în nări şi cu urechile ciulite, în aşteptarea unui sunet, a unor paşi sau a unor voci de deasupra. Ajunse în hol, unde era puţin mai multă lumină din cauza ferestrelor baricadate, care se aflau de o parte şi de alta a uşii de la intrare, şi începu să urce scările, binecuvântând praful gros de pe treptele de

piatră, care îi atenua zgomotul făcut de picioarele şi de toiagul său.

La etaj, Frank o luă la dreapta şi văzu imediat unde erau intruşii: la capătul holului, o uşă era întredeschisă şi o luminiţă răzbătea prin deschizătură, aruncând o rază aurie pe podeaua neagră. Frank se apropie tot mai mult, strângând toiagul cu putere. La câţiva metri de uşă, reuşi să vadă o parte îngustă din camera de după uşă. Vedea şi focul aprins în şemineu, ceea ce îl surprinse foarte tare. Se opri şi ascultă cu atenţie, pentru că din cameră se auzea vocea unui bărbat. I se păru a fi o voce timidă şi temătoare.

— A mai rămas puţin în sticlă, Înălţimea Voastră, dacă vă mai este foame...

— Mai târziu, spuse o altă voce.

Şi aceasta aparţinea unui bărbat, însă era neobişnuit de ascuţită şi rece ca o rafală bruscă de vânt îngheţat. Ceva din vocea aceea îi dădu fiori lui Frank.

— Du-mă mai aproape de foc, Şobo!

Frank îşi lipi urechea dreaptă de uşă, pentru a auzi mai bine. O sticlă era pusă pe o suprafaţă tare. Apoi auzi cum era împins un scaun greu. Frank zări un omuleţ, cu spatele către uşă, care potrivea scaunul. Purta o pelerină neagră, lungă, iar la spate avea o porţiune de chelie. Apoi dispăru iarăşi din vedere.

— Unde este Nagini? spuse vocea îngheţată.

— Nu... nu ştiu, Înălţimea Voastră, spuse prima voce neliniştită. A plecat să exploreze casa, presupun...

— Să îl mulgi înainte să ne retragem, Şobo, spuse vocea stăpânului. O să am nevoie de hrană pe timpul nopţii. Călătoria asta m-a obosit foarte tare.

Cu fruntea încreţită, Frank îşi apropie urechea bună şi mai tare de uşă, ascultând cu mare atenţie. Urmă o pauză şi apoi omul căruia i se spunea Şobo vorbi din nou.

— Înălţimea Voastră, pot să vă întreb cât vom rămâne aici?

— O săptămână, spuse vocea glacială. Poate mai mult Locul este destul de confortabil, iar planul meu nu poate fi aplicat încă. Ar fi o prostie să acţionăm înainte să se termine Cupa Mondială la Vâjthaţ.

Frank îşi băgă un deget noduros în ureche şi îl roti cu forţă. Avea ceară în ureche, negreşit. Auzise „Vâjthaţ”, care nici măcar nu era un cuvânt!

— Cu... Cupa Mondială la Vâjthaţ, Înălţimea Voastră? repetă Şobo. (Frank îşi băgă degetul şi mai tare în ureche.) Iertaţi-mă, dar nu înţeleg... De ce să aşteptăm până se termină Cupa Mondială?

— Pentru că, tontule, la acest eveniment vin în ţară mii de vrăjitori din toată lumea şi fiecare netrebnic din Ministerul Magiei va fi la post, cu ochii în patru după lucruri neobişnuite, verificând într-una pe toată lumea. Vor fi întărite măsurile de securitate, pentru ca Încuiaţii să nu observe nimic. Aşa că trebuie să mai aşteptăm.

Frank renunţă, nu mai încercă să-şi cureţe urechea. Auzise cu adevărat cuvintele „Ministerul Magiei”, „vrăjitori” şi „Încuiaţi”. Evident că fiecare dintre aceste expresii însemna ceva secret, iar Frank nu ştia decât două

tipuri de oameni care vorbeau cifrat: spionii şi criminalii. Îşi strânse iar toiagul şi ascultă cu o atenţie sporită.

— Deci, Înălţimea Voastră, sunteţi hotărât? întrebă Şobo încetişor.

— Sigur că sunt hotărât, Şobo!

Acum, în vocea glacială apăruse şi un ton ameninţător.

Urmă o scurtă pauză şi apoi vorbi Şobo, în mare grabă, de parcă se străduia să deschidă gura înainte de a-şi pierde curajul.

— Dar s-ar putea rezolva fără Harry Potter, Înălţimea Voastră...

O altă pauză, şi mai lungă, apoi:

— Cum? Fără Harry Potter? murmură vocea îngheţată. Am înţeles...

— Înălţimea Voastră, nu o spun pentru că mi-ar păsa de băiat! zise Şobo, cu un glas din ce în ce mai ascuţit. Băiatul nu înseamnă nimic pentru mine, absolut nimic! Însă dacă am folosi un alt vrăjitor sau vrăjitoare - oricare ar fi - ar merge mult mai rapid! Dacă mi-aţi permite să vă părăsesc pentru o scurtă perioadă de timp - ştiţi că mă pot deghiza cu măiestrie - m-aş întoarce într-o zi sau două cu persoana potrivită...

— Aş putea folosi un alt vrăjitor, zise vocea rea, încet şi rar, este foarte adevărat...

— Înălţimea Voastră, este logic, făcu Şobo, de parcă i se luase o piatră de pe inimă. Să punem mâna pe Harry Potter este extrem de dificil, este atât de bine păzit...

— Deci, vrei să te duci şi să-mi aduci un înlocuitor? Stau şi mă întreb... Oare sarcina de a mă îngriji n-a devenit mult prea grea pentru tine, Şobo? Oare această sugestie de a ne abate de la planul iniţial nu este cumva o încercare de a mă abandona?

— Nu, înălţimea Voastră! Nu... Nici nu mă gândesc să vă părăsesc...

— Nu mă minţi! şuieră vocea. Îmi dau întotdeauna seama, Şobo! Regreţi că te-ai întors la mine! Îţi provoc scârbă! Te văd cum tresari când te uiţi la mine, te simt cum te cutremuri când mă atingi!

— Nu! Devotamentul meu pentru Înălţimea Voastră...

— Devotamentul tău nu este nimic altceva decât laşitate. Nu ai fi aici dacă ai putea să te duci altundeva! Cum să supravieţuiesc fără ţine, când trebuie să fiu hrănit din oră în oră? Cine să îl mulgă pe Nagini?

— Dar păreţi că sunteţi mai întremat, Înălţi...

— Mincinosule, murmură vocea. Nu sunt mai puternic, iar câteva zile singur mi-ar distruge şi puţina vigoare pe care mi-am recăpătat-o, din cauza îngrijirilor tale de nimic! Linişte!

Şobo, care se bâlbâise până în acel moment, amuţi. Timp de câteva secunde, Frank nu mai auzi decât sfârâitul focului. Celalalt vorbi iar, într-o şoaptă asemănătoare cu un sâsâit.

— Am motivele mele ca să-l folosesc pe băiat, după cum ţi-am explicat deja, şi nu voi folosi un altul! Am aşteptat treisprezece ani. Câteva luni nu mai contează! Cât despre

paza din jurul lui, cred că planul meu va funcţiona. Nu am nevoie decât de puţin curaj din partea ta, Şobo... Şi îl vei avea, dacă nu vrei să simţi întreaga furie a Lordului Întunericului...

— Înălţimea Voastră, permiteţi-mi să vorbesc! zise Şobo, acum cu panică în glas. Pe toată durata călătoriei, am analizat planul în minte, Înălţimea Voastră... Dispariţia Berthei Jorkins nu va rămâne neobservată şi, dacă vom continua, dacă voi mai arunca blesteme...

— Dacă? murmură vocea. Dacă? Dacă respecţi planul, Şobo, Ministerul nu trebuie să afle că a mai dispărut cineva. O vei face în linişte şi fără zarvă! Mi-aş dori să o pot face eu însumi, însă în starea mea actuală... Haide, Şobo, mai avem un obstacol de înlăturat şi drumul nostru către Harry Potter este deschis! Nu îţi cer să o faci singur. La acea vreme, credinciosul meu servitor, ni se va alătura...

— Chiar sunt un servitor credincios, spuse Şobo, cu o urmă de supărare în glas.

— Şobo, am nevoie de cineva care să gândească, de cineva a cărui loialitate nu s-a clătinat niciodată, iar tu, din nefericire, nu întruneşti nici una dintre aceste cerinţe!

— V-am găsit, zise Şobo, şi acum în vocea lui se citea disperarea, eu am fost cel care v-a găsit. Eu v-am adus-o pe Bertha Jorkins!

— Este adevărat, zise celălalt bărbat, părând amuzat. O sclipire de care nu aş fi crezut că eşti în stare, Şobo... Deşi, să fim sinceri, nu ştiai cât de folositoare va fi când ai prins-o, nu-i aşa?

— Am... Am ştiut că vă va fi de folos, Înălţimea Voastră...

— Mincinosule, zise iar prima voce, nuanţa de amuzament cinic fiind mai evidentă ca niciodată. Totuşi, nu pot spune că informaţiile sale nu au fost nepreţuite. Fără ele, nu aş fi putut să întocmesc planul, iar pentru asta vei fi răsplătit, Şobo. Îţi voi da voie să duci la capăt o sarcină pentru mine, una pentru care mulţi dintre adepţii mei şi-ar da chiar şi o mână ca să o poată îndeplini...

— În-într-adevăr, Înălţimea Voastră? Cum?

Şobo părea iarăşi îngrozit.

— Ah, Şobo, doar nu vrei să stric surpriza? Rolul tău va fi la sfârşit... Însă îţi promit că vei avea onoarea de a fi la fel de folositor ca Bertha Jorkins.

— Mă... Mă...

Vocea lui Şobo se aspri, de parcă i se uscase brusc cerul gurii.

— Mă... veţi... omorî şi pe mine?

— Şobo, Şobo, spuse vocea mieros, de ce să te omor? Am omorât-o pe Bertha pentru că am fost nevoit. Nu mai era în stare de nimic după interogatoriul meu, devenise complet inutilă! În orice caz, i-ar fi fost puse întrebări... inoportune, dacă s-ar fi întors la Minister spunând că s-a întâlnit cu tine în vacanţă. Vrăjitorii despre care se crede că au murit ar trebui să evite să întâlnească o vrăjitoare din Ministerul Magiei la acelaşi han...

Şobo murmură ceva atât de încet, încât Frank nu îl putu auzi, dar îl făcu pe celălalt bărbat să izbucnească în râs, un râs lipsit complet de voioşie, la fel de rece ca glasul său.

— Am fi putut să-i modificăm memoria? Dar Farmecele de Memorie pot fi înlăturate de un vrăjitor puternic, după cum am demonstrat când am interogat-o. Ar fi o insultă pentru amintirea ei să nu folosesc informaţiile pe care le-am obţinut de la ea, Şobo.

Pe hol, Frank realiză brusc că mâna de pe toiag îi devenise alunecoasă din cauza transpiraţiei. Omul cu vocea rece omorâse o femeie. Vorbea despre ea fără nici un fel de remuşcare, ba chiar se distra. Era periculos... Un nebun! Şi mai plănuia şi alte crime... Acel băiat, Harry Potter, oricine ar fi fost, era în pericol...

Frank ştia ce avea de făcut. Venise momentul să se ducă la poliţie. Trebuia să se strecoare din casă şi să se ducă direct la cabina telefonică din sat... Vocea glacială începu să vorbească din nou şi Frank rămase locului, cât mai nemişcat, ciulindu-şi - pe cât putea! - urechile.

— Încă un blestem... credinciosul meu servitor de la Hogwarts... Harry Potter este al meu, Şobo. Aşa am hotărât, fără nici o discuţie! Însă... Şşşt! Cred că îl aud pe Nagini...

Şi vocea bărbatului se schimbă. Începu să scoată nişte sunete cum nu mai auzise Frank în viaţa lui. Şuiera şi scuipa, fără a trage aer în piept. Frank crezu că avea un fel de criză.

Apoi Frank auzi un zgomot în spatele său, în holul întunecat. Se întoarse să vadă ce era şi înţepeni de frică.

Ceva se târa spre el pe podeaua întunecată a holului şi, cu cât se apropia de raza de lumină de la şemineu, îşi dădu seama cu o tresărire de groază că era un şarpe gigantic, de cel puţin şapte metri lungime. Îngrozit, înlemnit, Frank privea cum corpul sinuos al şarpelui lăsa o dâră lată prin praful gros de pe podea, venind mai aproape, şi mai aproape... Ce era de făcut? Singura posibilitate de scăpare era să intre în camera în care cei doi bărbaţi plănuiau o crimă... Şi totuşi, dacă ar fi rămas unde era, şarpele l-ar fi omorât, cu siguranţă...

Înainte să ia o decizie, şarpele ajunse la el şi, oricât părea de necrezut, ca prin minune, trecu mai departe. Venea ca hipnotizat după sâsâitul şi şuieratul scos de omul de după uşă şi, în numai câteva secunde, vârful cozii sale, ca un diamant, dispăru prin deschizătură.

Acum, transpiraţia curgea de pe fruntea lui Frank, iar mâna de pe baston îi tremura. În cameră, vocea rece continua să sâsâie, iar Frank avu un gând ciudat, imposibil... Omul acela putea vorbi cu şerpii!

Frank nu înţelegea ce se întâmplă. Vroia să se întoarcă înapoi în patul său, mai mult decât orice pe lume, cu sticla lui cu apă caldă. Problema era că picioarele nu vroiau să îl asculte şi rămâneau ţintuite locului. În timp ce stătea acolo, tremurând şi încercând să se stăpânească, vocea rece începu să vorbească iar într-o limbă inteligibilă.

— Nagini are veşti interesante, Şobo, spuse vocea.

— A-Adevărat, Înălţimea Voastră? făcu Şobo.

— Da, zise vocea. Nagini spune că există un Încuiat bătrân chiar în faţa acestei camere, care ascultă fiecare cuvânt pe care îl spunem noi...

Frank nu mai avu timp să se ascundă. Se auziră nişte paşi grăbiţi şi uşa de la cameră se deschise larg.

Un bărbat scund, cu chelie, cărunt, cu nas ascuţit şi ochi mici, înceţoşaţi, stătea în faţa lui Frank, pe chip citindu-i-se o expresie de teamă şi disperare.

— Invită-l înăuntru, Şobo. Unde îţi este ospitalitatea?

Vocea rece venea dinspre vechiul fotoliu din faţa şemineului, însă Frank nu vedea cine vorbea. Şarpele, pe de altă parte, era încolăcit pe covorul ros de vreme, un fel de imitaţie sinistră a unui câine credincios.

Şobo îl împinse pe Frank în cameră. Deşi speriat la culme, Frank strânse şi mai tare toiagul şi trecu pragul şchiopătând.

Focul era singura sursă de lumină din cameră. Arunca umbre lungi, ca un păienjeniş, pe pereţi. Frank nu vedea decât spatele fotoliului. Omul din el părea să fie şi mai scund decât servitorul său, pentru că Frank nu-i vedea nici măcar vârful capului.

— Ai auzit totul, Încuiatule, nu? întrebă vocea glacială.

— Cum mi-ai spus? spuse Frank, sfidându-l, pentru că acum era în cameră.

Venise momentul să facă ceva, se simţea mai curajos. Parcă ar fi fost în război...

— Ţi-am zis „Încuiat”, spuse vocea cu calm. Asta înseamnă că nu eşti vrăjitor.

— Nu ştiu la ce te referi când spui „vrăjitor”, spuse Frank, cu o voce puţin mai sigură. Tot ce ştiu este că am auzit destul ca să-i fac curioşi pe poliţişti în seara asta. Ai ucis şi plănuieşti o altă crimă! Şi îţi mai spun ceva, adăugă el, venindu-i o idee pe moment, soţia mea ştie că sunt aici şi, dacă nu mă întorc...

— N-ai nici o soţie, spuse din nou vocea rece, foarte încet. Nimeni nu ştie că eşti aici. N-ai spus nimănui că vii. Nu îl minţi pe Lordul Întunericului, Încuiatule, pentru că el ştie totul... Întotdeauna...

— Zău? spuse Frank scurt. Zici că eşti lord? Ei bine, nu sunt prea impresionat de manierele tale, Sire. întoarce-te şi dă ochii cu mine ca un bărbat, ce zici?

— Dar nu sunt bărbat, Încuiatule, spuse vocea rece, abia auzindu-se de sfârâitul flăcărilor. Sunt mult, mult mai mult decât un bărbat. Totuşi... de ce nu? Te voi privi în faţă, dacă aşa vrei... Şobo, vino şi întoarce-mi scaunul.

Servitorul scânci.

— Ai auzit doar ce-am spus, Şobo!

Încet, cu faţa descompusă, de parcă ar fi vrut să facă orice altceva decât să se apropie de stăpânul său şi de covorul din faţa şemineului, pe care stătea şarpele, omul scund se duse şi începu să întoarcă scaunul. Şarpele îşi înălţă capul mare şi triunghiular şi sâsâi uşor, în timp ce picioarele fotoliului îi mişcau covorul.

Fotoliul fu întors către Frank şi el văzu ce se afla în el. Bastonul îi căzu pe podea, cu un zgomot puternic. Deschise gura şi scoase un strigăt. Ţipă atât de tare, încât nu auzi cuvintele pe care le rosti arătarea din fotoliu, în timp ce ridica o baghetă. Urmă o sclipire puternică, o lumină verde şi un zgomot înfiorător, iar Frank Bryce se prăbuşi. Murise înainte să atingă podeaua...

La aproape patru kilometri depărtare, numitul Harry Potter se trezi brusc din somn.

Capitolul II

CICATRICEA

Harry stătea întins pe spate, respirând greu, de parcă ar fi alergat până atunci. Se trezise dintr-un vis care părea foarte real, cu mâinile acoperindu-i faţa. Vechea cicatrice de pe frunte, în formă de fulger, îi ardea sub degete, de parcă i-ar fi lipit cineva un fier de călcat încins pe piele.

Se ridică, încă pipăindu-şi cu o mână cicatricea, iar cu cealaltă căutându-şi ochelarii prin întuneric. Îi găsi pe noptieră şi şi-i puse la ochi. Imaginea camerei sale deveni mai clară, luminată numai de pâlpâirile portocalii ale felinarului de afară.

Harry îşi trecu iar degetele peste cicatrice. Încă îl durea. Aprinse veioza de lângă el, se dădu jos din pat, traversă camera, deschise dulapul şi se uită în oglinda din interiorul uşii. Un băiat slăbuţ, de paisprezece ani, îl privi din oglindă, cu nişte ochii verzi şi luminoşi, nedumeriţi, pe sub părul negru şi ciufulit. Examină cu mai mare atenţie cicatricea în formă de fulger. Părea normală, însă încă îi zvâcnea.

Harry încercă să îşi amintească ce visa înainte de trezirea bruscă. Părea atât de real... Erau doi oameni pe care îi ştia şi un altul pe care nu îl mai văzuse... Se concentră din toate puterile, încruntându-se şi încercând să-şi amintească tot...

În faţa ochilor îi apăru imaginea neclară a unei camere întunecate... Şi un şarpe pe covorul din faţa şemineului...

Un om scund... Era Peter Pettigrew, poreclit Şobo... Şi o voce rece, ascuţită... Vocea lui Cap-de-Mort! Lui Harry i se păru că îi alunecă un cub de gheaţă în stomac, numai la gândul că...

Strânse ochii şi se strădui să îşi aducă aminte cum arăta Cap-de-Mort, însă îi fu imposibil... Nu îşi mai amintea decât că, în momentul în care fusese întors scaunul lui Cap-de-Mort, iar el, Harry, văzuse ce se afla în el, simţise o groază imensă, care îl trezise... Sau îl trezise durerea din cicatrice?

Şi cine era bătrânul? Pentru că văzuse cu siguranţă un bătrân. Harry îl văzuse când se prăbuşise. Totul deveni confuz. Harry îşi puse mâinile la ochi, alungând imaginea dormitorului său, încercând să o păstreze pe cea a camerei întunecate, însă era ca şi când ar fi încercat să păstreze apa între degete... Detaliile se estompau cu viteza cu care el încerca să le păstreze... Cap-de-Mort şi Şobo vorbeau despre cineva pe care îl omorâseră, însă Harry nu putea să-şi amintească numele... Şi plănuiau să mai omoare pe cineva... Pe el!

Harry îşi luă mâinile de pe faţă, deschise ochii şi privi în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească ceva neobişnuit. Întâmplarea făcea ca în acea cameră să se afle multe lucruri neobişnuite. Un cufăr mare stătea deschis la picioarele patului şi în el erau un cazan, o mătură, nişte robe negre şi cărţi de vrăji. Suluri de pergament năpădiseră partea de birou neocupată de uriaşa colivie goală în care se afla de obicei bufniţa sa albă, Hedwig. Pe jos, lângă patul său, stătea deschisă o carte. Citise din ea înainte să adoarmă. Toate pozele din carte erau mişcătoare. Oameni în robe portocalii ieşeau şi intrau din

cadru în cadru, călare pe mături, aruncându-şi unul altuia o minge roşie.

Harry se duse spre carte, o ridică şi văzu cum unul dintre jucători înscrie un punct extraordinar, trecând mingea printr-un coş aflat la o înălţime de douăzeci şi cinci de metri. Apoi închise cartea. Nici măcar meciul de vâjthaţ care era, după părerea lui Harry, cel mai frumos sport din lume nu-l putea înveseli în acele clipe.

Puse cartea pe noptieră, se duse la fereastră şi trase draperiile pentru a cerceta strada.

Aleea Boschetelor arăta ca orice stradă respectabilă dintr-o suburbie, într-o dimineaţă de sâmbătă. Toate draperiile erau trase la ferestre. Din câte putea să-şi dea seama Harry prin întunericul nopţii, nu era picior de om prin apropiere. Nici măcar o pisică!

Şi totuşi... Şi totuşi... Harry se întoarse neliniştit în pat şi se aşeză, trecându-şi iar un deget peste cicatrice. Nu durerea îl neliniştea... Harry avusese parte de multe dureri şi lovituri. Cândva îşi pierduse toate oasele de la mâna dreaptă şi apoi îi crescuseră dureros la loc, peste noapte. Nu cu mult după acea întâmplare, acelaşi braţ îi fusese străpuns de un colţ veninos, de vreo jumătate de metru. Nu mai departe de anul trecut, căzuse de la douăzeci şi cinci de metri înălţime, de pe mătura sa zburătoare. Era obişnuit cu accidentele şi rănile bizare, inevitabile dacă urmezi cursurile de la Hogwarts, Şcoala de Magie, Farmece şi Vrăjitorii, şi mai şi atragi necazurile ca un magnet...

Nu, ceea ce îl neliniştea pe Harry era că data trecută, când îl duruse cicatricea, Cap-de-Mort se afla prin

apropiere... Dar acum Cap-de-Mort nu putea fi pe acolo... Gândul ca acesta să se fi furişat pe Aleea Boschetelor i se părea absurd, imposibil...

Harry ascultă cu atenţie liniştea din jurul său. Oare ce se aştepta să audă? Scârţâitul unei trepte, fâsâitul unei pelerine? Tresări uşor când îl auzi pe vărul său, Dudley, sforăind puternic din camera alăturată.

Harry îndepărtă gândurile negre. Era o prostie! Nu mai era nimeni în casă, în afară de Unchiul Vernon, Mătuşa Petunia şi Dudley, iar ei era limpede că încă dormeau, visând liniştit.

Harry îi iubea la nebunie pe membrii familiei Dursley când... dormeau! Oricum, nu-i erau de nici un ajutor când erau treji. Unchiul Vernon, Mătuşa Petunia şi Dudley erau singurele rude în viaţă ale lui Harry şi erau Încuiaţi, adică oameni non-magici. Urau şi dispreţuiau orice formă de magie, ceea ce însemna că Harry era la fel de dorit la ei în casă ca şi petele de mucegai. Se chinuiseră să explice absenţele lungi ale lui Harry din ultimii trei ani, când studia la Hogwarts, spunându-le tuturor că era plecat la „St. Brutus”, un institut de reeducare, foarte bun pentru cazurile disperate... Ştiau prea bine că Harry, fiind vrăjitor minor, nu avea voie să facă vrăji în afara şcolii, însă tot îl învinuiau pentru orice lucru care nu mergea bine în casă. Harry nu putuse niciodată să aibă încredere în ei sau să le împărtăşească ceva despre viaţa lui din lumea magiei. Doar gândul că s-ar fi putut duce la ei când se trezeau, numai ca să le spună că l-a durut cicatricea şi să-şi exprime grijile în legătură cu Cap-de-Mort, era pur şi simplu ridicol.

Şi totuşi, din cauza lui Cap-de-Mort ajunsese Harry să-şi ducă zilele alături de familia Dursley. Dacă n-ar fi existat acest vrăjitor crunt, Harry nu ar fi avut cicatricea în formă de fulger de pe frunte. Dacă n-ar fi existat Cap-de-Mort, Harry ar fi avut părinţi...

Harry avea un an în noaptea când Cap-de-Mort, cel mai puternic vrăjitor al Întunericului din tot secolul, care tot acumulase putere în ultimii unsprezece ani, venise la ei acasă şi îi omorâse părinţii. Cap-de-Mort îndreptase apoi bagheta către Harry; rostise blestemul cu care omorâse mulţi vrăjitori şi vrăjitoare în cursul ascensiunii sale, dar, oricât de incredibil ar părea, nu funcţionase! În loc să omoare băieţelul, blestemul se întorsese asupra lui Cap-de-Mort. Harry supravieţuise, rămânând doar cu cicatricea în formă de fulger pe frunte, iar Cap-de-Mort fusese redus la ceva care abia mai trăia. Cu puterile secate, aproape mort, vrăjitorul fugise. Teroarea în care trăise de atâta timp comunitatea secretă de vrăjitori şi vrăjitoare luase sfârşit. Adepţii lui Cap-de-Mort se împrăştiaseră care încotro, iar Harry Potter devenise celebru.

Descoperise că era vrăjitor când împlinise unsprezece ani. Fusese un şoc destul de mare pentru Harry, însă faptul că a aflat că toată lumea de pe ascunsul tărâm al magiei îi ştia numele a fost şi mai tulburător. Ajuns la Hogwarts, Harry observase cum toţi întorceau capetele ca să îl privească şi auzise şoaptele lor de admiraţie. Acum se obişnuise însă. La sfârşitul acestei veri începea cel de-al patrulea an la Hog-

warts, iar Harry număra cu nerăbdare câte zile mai erau până când avea să se întoarcă la castel.

Mai rămăseseră însă două săptămâni întregi până la reînceperea şcolii. Privi din nou deznădăjduit în jurul său, iar ochii i se opriră pe cele două felicitări pe care i le trimiseseră prietenii săi cei mai buni, la sfârşitul lui iulie. Ce-ar fi dacă le-ar scrie şi le-ar spune că l-a durut cicatricea?

Dintr-o dată, auzi în minte vocea Hermionei Granger, ascuţită şi cuprinsă de panică: „Te-a durut cicatricea? Harry, asta este ceva foarte important... Scrie-i profesorului Dumbledore! Iar eu mă duc să caut în Cele mai des întâlnite afecţiuni şi dureri magice, poate găsesc ceva despre dureri de cicatrice, făcute de un blestem...”

Da, acesta ar fi fost sfatul Hermionei: să se ducă imediat la Director, iar între timp să consulte o carte! Harry privi pe fereastră cerul întunecat, negru-albăstrui. Se îndoia că acum i-ar putea fi de ajutor vreo carte... Din câte ştia, el era singura persoană care supravieţuise unui blestem ca acela al lui Cap-de-Mort... Ţinând cont de acest fapt, era foarte puţin probabil să găsească simptomele sale menţionate în Cele mai des întâlnite afecţiuni şi dureri magice. Cât despre discuţia cu profesorul Dumbledore, Harry habar nu avea unde îşi petrecea acesta vacanţele de vară. Se distră puţin în sinea lui, imaginându-şi-l pe Dumbledore, cu barba lui lungă şi argintie, cu robele sale de vrăjitor şi pălăria ascuţită, stând pe o plajă, pe undeva, şi ungându-se cu cremă împotriva soarelui pe nasul lung şi coroiat. Totuşi, oriunde s-ar fi aflat Dumbledore, Harry era sigur că Hedwig l-ar fi putut găsi. Bufniţa lui Harry reuşise să ducă întotdeauna scrisorile la destinaţie, chiar şi fără adresă. Însă ce să-i scrie?

„Dragă domnule profesor Dumbledore, mă scuzaţi că vă deranjez, dar azi-dimineaţă m-a durut cicatricea. Al dumneavoastră, Harry Potter.”

Chiar şi în mintea lui, aceste cuvinte sunau stupid. Penibil!

Aşa că încercă să-şi imagineze reacţia celuilalt bun prieten al său, Ron Weasley, şi instantaneu îi apăru în minte chipul pistruiat şi nasul lung al lui Ron, dezorientat complet. „Te-a durut cicatricea? Dar nu se poate... nu are cum să fie Ştii-Tu-Cine aproape de tine, nu? Adică... ai şti, nu? Ar încerca să-ţi vină iar de hac, nu? Nu ştiu, Harry, poate că e normal să doară din când în când cicatricele obţinute în urma blestemelor... O să îl întreb pe tata...”

Domnul Weasley era un vrăjitor de renume, care lucra la „Oficiul de folosire nepermisă a magiei”, însă nu prea avea experienţă în materie de blesteme, cel puţin din câte ştia Harry. În orice caz, lui Harry nu îi surâdea ideea ca toţi membrii familiei Weasley să afle că el, Harry, o luase razna din cauza câtorva clipe de durere. Doamna Weasley s-ar agita mult mai mult decât Hermione, iar Fred şi George, fraţii lui Ron, gemenii care aveau acum şaisprezece ani, ar crede că Harry şi-a pierdut spiritul de aventură. Familia Weasley era preferata lui Harry. Spera să-l invite în curând să stea la ei (Ron spusese ceva despre Cupa Mondială de Vâjthaţ) şi nu i-ar fi convenit ca şederea la ei să fie punctată mereu de întrebări alarmate despre cicatricea lui.

Harry îşi apăsă fruntea cu pumnii. Ceea ce îşi dorea de fapt (şi aproape că îi era ruşine s-o recunoască faţă de el însuşi) era să aibă şi el pe cineva - un vrăjitor adult -

căruia să-i poată cere sfatul fără să se simtă prost, aşa, ca unui părinte, care să ţină la el şi care să aibă experienţă în Magia Neagră...

Şi atunci găsi soluţia. Era atât de simplu şi atât de evident, încât nu îi venea să creadă că nu se gândise mai înainte: Sirius!

Harry sări din pat, traversă camera repede şi se aşeză la birou. Trase o bucată de pergament către el, îşi înmuie pana de uliu în cerneală şi scrise: „Dragă Sirius...”

Apoi făcu o pauză, gândindu-se cum să se exprime mai bine, încă minunându-se de faptul că nu se gândise la Sirius de la bun început. Ei, poate că nici nu era chiar atât de uimitor... Aflase că Sirius era naşul lui numai în urmă cu două luni.

Exista o explicaţie foarte simplă pentru absenţa lui Sirius din viaţa de până atunci a lui Harry... Sirius fusese închis la Azkaban, îngrozitoarea temniţă a vrăjitorilor, păzită straşnic de creaturi înfiorătoare, numite Dementori, nişte bestii oarbe, care absorbeau energia din sufletele prizonierilor. Aceştia veniseră să-l caute pe Sirius la Hogwarts, după ce reuşise să evadeze de la Azkaban. Sirius fusese închis degeaba. Era nevinovat de toate crimele pentru care fusese condamnat. Toate erau opera lui Peter Pettigrew, zis Şobo, adeptul lui Cap-de-Mort. Aproape toată lumea îl credea mort pe Pettigrew, ucis de Sirius Black. Dar Harry, Ron şi Hermione, care ştiau adevărul, reuşiseră în anul precedent să îl demaşte pe Şobo, deşi numai profesorul Dumbledore îi crezuse.

Timp de o oră - minunată oră! - Harry fusese convins că putea pleca în sfârşit de la familia Dursley, pentru că

Sirius îi oferise un cămin, de îndată ce numele i-ar fi fost reabilitat. Însă pierduse această şansă, fiindcă Şobo reuşise să scape, înainte de a fi predat Ministerului Magiei, astfel că Sirius fusese nevoit să fugă iar, ca să scape cu viaţă. Harry îl ajutase să fugă, călare pe Buckbeak, Hipogriful lui Hagrid. Şi de atunci, Sirius era fugar. Harry se gândise toată vara la căminul pe care ar fi putut să-l aibă, dacă nu le-ar fi scăpat Şobo. Îi venise şi mai greu să se întoarcă la rudele lui, ştiind că fusese atât de aproape de a scăpa de ele pentru totdeauna.

Cu toate acestea, Sirius îl ajutase pe Harry, chiar dacă nu putea fi cu el. Datorită lui Sirius, Harry putea să-şi ţină acum în camera lui toate lucrurile de şcoală. Înainte, familia Dursley nu-i permisese acest lucru. Strădaniile rudelor lui Harry de a-l face cât mai nefericit fuseseră oarecum temperate de frica de puterile lui. Din această cauză, în fiecare vară, înainte de vara aceea, îi închideau cufărul de şcoală în nişa de sub scări.

Atitudinea lor se schimbase însă de când aflaseră că naşul lui Harry era un criminal periculos. (Harry uitase înadins să le spună că Sirius era nevinovat!)

Harry primise două scrisori de la Sirius, de când se întorsese în casa de pe Aleea Boschetelor. Amândouă fuseseră aduse nu de bufniţe (cum se obişnuieşte la vrăjitori), ci de păsări tropicale mari, viu colorate. Hedwig nu îi privise cu ochi buni pe aceşti intruşi fosforescenţi şi acceptase cu greu să le dea voie să bea din vasul ei de apă, înainte de a face călătoria înapoi. Lui Harry, pe de altă parte, îi plăcuseră, fiindcă îl duceau cu gândul la palmieri şi la nisipul fin şi alb, sperând că, oriunde ar fi fost (Sirius nu pomenea niciodată lucrul acesta, ca nu cumva scrisorile

să fie interceptate), naşul lui se simţea bine. Lui Harry îi venea greu să-şi imagineze că Dementorii puteau să supravieţuiască multă vreme în soarele puternic. Poate că de aceea plecase Sirius spre sud. Scrisorile lui Sirius, care erau acum ascunse sub scândura dezlipită de sub patul lui Harry, păreau vesele şi în amândouă Sirius îi reamintea lui Harry că putea să apeleze la el ori de câte ori avea nevoie. Ei bine, acum chiar că avea nevoie...

Lumina de la lampa lui Harry părea să slăbească, o dată ce lumina rece şi cenuşie care preceda răsăritul se furişa în cameră. În sfârşit, când soarele răsărise de-a binelea, când pereţii camerei sale se făcuseră aurii şi din camera Unchiului Vernon şi a Mătuşii Petunia răzbăteau zgomote, Harry îşi curăţă biroul de bucăţile de pergament mototolite şi reciti scrisoarea.

Dragă Sirius,

Îţi mulţumesc pentru ultima scrisoare. (Pasărea aceea a fost enormă, abia a putut să intre pe fereastră!)

Aici lucrurile sunt ca de obicei. Regimul pe care îl ţine Dudley nu merge foarte bine. Mătuşa mea l-a găsit ieri ascunzând gogoşi în camera lui. l-au spus că n-or să-i mai dea atât de mulţi bani de buzunar, dacă o să continue să mănânce pe ascuns, aşa că Dudley 5-a supărat foarte tare şi şi-a azvârlit jocul PlayStation pe fereastră. Jocul e un fel de chestie computerizată, cam stupid de fapt, având în vedere că nici măcar nu are Mega Mutilation, Partea a III-a, care să-i mai distragă atenţia de la mâncare.

Eu sunt bine, mai ales din cauză că toţi sunt îngroziţi că o să apari şi o să-i transformi în lilieci, dacă te rog eu!

Totuşi, azi-dimineaţă s-a întâmplat ceva straniu. M-a durut iar cicatricea. Data trecută când s-a întâmplat, a fost pentru că intrase Cap-de-Mort în castelul Hogwarts. Dar presupun că nu are cum să fie în apropierea mea acum, nu? Ştii cumva dacă cicatricele făcute de blesteme dor, chiar dacă au trecut mai mulţi ani?

O să-ţi trimit scrisoarea cu Hedwig, când se întoarce. Acum e plecată la vânat. Salută-l pe Buckbeak din partea mea.

Harry

Da, îşi zise Harry, pare să fie bine. Nu era cazul să-i mai spună şi de vis, nu vroia să pară foarte îngrijorat. Împachetă pergamentul şi îl puse pe birou, pregătit pentru când se va întoarce Hedwig. Apoi se ridică, se întinse şi deschise iar dulapul. Fără să se uite în oglindă, începu să se îmbrace, pentru a coborî la micul dejun.

Capitolul III

INVITAŢIA

Când Harry ajunse în bucătărie, cei trei Dursley erau deja aşezaţi la masă. Chipul mare şi roşu al Unchiului Vernon era ascuns în spatele ziarului de dimineaţă, iar Mătuşa Petunia tăia un grepfrut în sferturi, cu buzele strânse peste dinţii ei ca de cal.

Dudley era furios şi morocănos, şi părea să ocupe şi mai mult spaţiu decât de obicei. Asta spunea ceva, având în vedere că de obicei ocupa de unul singur cam o jumătate din masa pătrată. Când Mătuşa Petunia puse un sfert de grepfrut în farfuria lui Dudley, însoţit de un drăgăstos „Poftim, Dudlicuţ, scumpetea mea”, acesta se uită urât la ea. Viaţa lui luase o întorsătură extrem de neplăcută de când se întorsese acasă, în vacanţa de vară, cu fişa de sfârşit de an.

Unchiul Vernon şi Mătuşa Petunia reuşiseră, ca de obicei, să-i găsească scuze pentru notele proaste. Mătuşa Petunia insista că Dudley era un băiat foarte talentat, dar neînţeles de profesori, în timp ce Unchiul Vernon susţinea că „oricum, nu vroia ca fiul lui să fie un biet şoarece de bibliotecă”. De asemenea, desfiinţaseră şi acuzaţiile din fişă că Dudley ar fi fost un bătăuş fără pereche: „E un băiat neastâmpărat, e adevărat, însă n-ar putea să-i facă rău nici unei muşte!” spusese Mătuşa Petunia printre lacrimi.

La sfârşitul raportului erau însă câteva observaţii concepute cu mare atenţie de către asistenta şcolii, pe

care nici măcar Unchiul Vernon sau Mătuşa Petunia nu le putuseră desfiinţa. Cu oricâtă convingere spunea Mătuşa Petunia că Dudley avea oasele mari şi că greutatea lui era în cea mai mare parte grăsime de copil, că era un băiat în creştere, care avea nevoie să fie hrănit corespunzător, cert era că în garderoba cu uniforme a şcolii nu mai existau pantaloni scurţi pe măsura lui Dudley.

Asistenta şcolii văzuse ceea ce ochii Mătuşii Petunia - atât de ageri de obicei, când era vorba despre observarea urmelor de pe pereţii ei imaculaţi sau când îşi urmărea vecinii - pur şi simplu refuzau să vadă: că, departe de a avea nevoie de hrană suplimentară, Dudley atinsese mărimea şi greutatea unei balene ucigaşe tinere.

Aşa că - după multe momente de furie oarbă, după certuri care zdruncinau podeaua din camera lui Harry şi după multe lacrimi vărsate de Mătuşa Petunia - noul regim alimentar începuse. Foaia cu dieta prescrisă de asistenta şcolii „Smeltings” fusese lipită pe frigiderul care fusese golit de toate alimentele preferate de Dudley - băuturi acidulate şi prăjituri, batoane de ciocolată şi burgeri - şi umplut cu fructe şi legume, pe care Unchiul Vernon le numea „mâncare pentru iepuri”. Pentru a-l face pe Dudley să se simtă mai bine, Mătuşa Petunia insistase ca şi restul familiei să urmeze acelaşi regim. Prin urmare, îi dădu un sfert de grepfrut şi lui Harry. Observă că era cu mult mai mic decât al lui Dudley. Pentru a-şi binedispune fiul, Mătuşa Petunia încerca să îl facă pe Dudley să creadă că mânca mai mult decât Harry.

Mătuşa Petunia nu ştia însă ce era ascuns prin camera lui Harry. Habar nu avea că nepotul ei nu urma deloc regimul ţinut de toţi. Imediat ce îşi dăduse seama că urma

să supravieţuiască peste vară hrănindu-se doar cu morcovi, Harry o trimisese pe Hedwig la prietenii lui, cerându-le ajutorul, iar ei fuseseră la înălţime! Hedwig se întorsese de la Hermione cu o cutie mare, plină cu produse fără zahăr (părinţii Hermionei erau dentişti). Hagrid îi trimisese o grămadă de prăjituri tari ca piatra, făcute de el (Harry nu se atinsese de ele, fiindcă ştia prea bine cum gătea Hagrid). Doamna Weasley, pe de altă parte, trimisese bufniţa familiei, pe Errol, cu o prăjitură enormă cu fructe şi pateuri de toate felurile. Biata Errol, care era bătrână şi slăbită, avusese nevoie de cinci zile ca să-şi revină de pe urma călătoriei! Iar de ziua lui (pe care familia Dursley o ignorase complet), Harry primise patru torturi superbe, de la Ron, Hermione, Hagrid şi Sirius. Harry încă mai avea două dintre ele. Şi astfel, visând la micul dejun care îl aştepta sus, începu să-şi mănânce sfertul de grepfrut, fără să se plângă.

Unchiul Vernon puse deoparte ziarul şi pufni dezaprobator, privind la propriul său sfert de grepfrut.

— Asta e tot? o întrebă el morocănos pe Mătuşa Petunia. Mătuşa Petunia îi aruncă o privire severă şi făcu un semn către Dudley, care îşi terminase deja sfertul de grepfrut şi acum se uita la cel al lui Harry, cu o expresie de poftă şi mâhnire în ochii lui mici ca de porc.

Unchiul Vernon scoase un oftat adânc, care îi zburli mustaţa mare şi stufoasă şi îşi ridică linguriţa.

Se auzi soneria. Unchiul Vernon se ridică greoi de pe scaun şi porni de-a lungul coridorului. într-o secundă, în timp ce mama sa era ocupată cu ceainicul, Dudley fură restul de grepfrut al Unchiului Vernon.

Harry auzi voci la uşă şi pe cineva râzând, apoi pe Unchiul Vernon răspunzând tăios. Pe urmă uşa de la intrare se închise si dinspre hol se auzi zgomotul făcut de ruperea unei hârtii.

Mătuşa Petunia puse ceainicul pe masă şi se uită intrigată în jur, întrebându-se unde se dusese Unchiul Vernon. Nu aşteptă mult până să afle. Cam după un minut, Unchiul Vernon se întorsese în bucătărie, negru de supărare.

— TU! îi strigă el lui Harry. În sufragerie. ACUM! Uimit şi întrebându-se ce mai făcuse de data aceea, Harry se ridică şi îl urmă pe Unchiul Vernon afară din bucătărie, în camera alăturată. Unchiul Vernon închise ca o vijelie uşa după ei.

— Deci, zise el, mergând până la şemineu şi întorcându-se cu faţa către Harry, de parcă urma să-l aresteze. Deci...

Harry îşi dorea din tot sufletul să spună odată „Deci, ce?”, dar se gândi că nervii Unchiului Vernon nu trebuiau puşi la încercare dis-de-dimineaţă, mai ales după ce fuseseră deja zgândăriţi de lipsa de mâncare. Aşa că se mulţumi să afişeze o expresie de nedumerire politicoasă.

— Tocmai a sosit asta, spuse Unchiul Vernon şi flutură în faţa lui Harry o hârtie cu scris mov. O scrisoare în legătură cu tine!

Uimirea lui Harry crescu. Cine putea să-i fi scris Unchiului Vernon în legătură cu el? Care dintre cunoscuţii lui trimitea scrisori prin poştă?

Unchiul Vernon se holbă la Harry, apoi privi scrisoarea şi începu să citească cu voce tare:

Dragă domnule şi doamnă Dursley,

Nu am avut plăcerea să facem cunoştinţă, însă sunt sigură că Harry v-a povestit multe despre fiul meu Ron.

După cum cred că v-a spus şi Harry, finala Cupei Mondiale la Vâjthaţ are loc miercurea viitoare, noaptea, iar soţul meu, Arthur, tocmai a reuşit să facă rost de nişte bilete foarte bune, datorită legăturilor sale cu „Departamentul de jocuri şi sporturi magice”.

Sper din tot sufletul că ne veţi permite să-l luăm cu noi pe Harry la meci, având în vedere că este o ocazie unică: Marea Britanie nu a găzduit campionatul de treizeci de ani, iar biletele sunt foarte greu de găsit. Am fi desigur încântaţi dacă Harry ar rămâne la noi tot restul vacanţei de vară. Îl urcăm noi în trenul către Hogwarts!

Ar fi foarte bine dacă Harry ne-ar trimite răspunsul dumneavoastră cât mai repede posibil, în modul normal, pentru că poştaşul de aici nu ne-a adus niciodată scrisori şi sunt convinsă că nici măcar nu ştie unde este casa noastră.

Cu speranţa că îl vom revedea pe Harry cât de curând,

A dumneavoastră,

Molly Weasley

P.S. Sper că am pus destule timbre.

Unchiul Vernon termină de citit, după care băgă mâna în buzunarul de la piept şi mai scoase ceva.

— Uită-te la asta, mormăi el.

Îi arătă plicul în care venise scrisoarea de la doamna Weasley, iar Harry abia reuşi să îşi înăbuşe hohotul de râs. Toată suprafaţa plicului era acoperită cu timbre, în afară de doi centimetri pătraţi, pe partea din faţă, unde doamna Weasley înghesuise adresa familiei Dursley, scrisă cu litere minuscule.

— Deci, a pus destule timbre, zise Harry, încercând să lase impresia că oricine ar fi putut să facă aceeaşi greşeală ca doamna Weasley.

Ochii Unchiului Vernon scăpărară scântei.

— Poştaşul a observat, zise el printre dinţi. Şi era foarte curios de unde a venit scrisoarea. De aceea a sunat la sonerie. I s-a părut amuzant.

Harry nu mai zise nimic. Poate că alţii n-ar fi înţeles de ce Unchiul Vernon era atât de supărat din cauza acelor timbre, dar Harry trăise prea mult cu rudele lui ca să nu ştie cât de obsedate erau de orice incident ieşit din comun. Cea mai mare teamă a lor era ca nu cumva să afle cineva că aveau vreo legătură (oricât de îndepărtată) cu cei ca doamna Weasley.

Unchiul Vernon continua să se holbeze la Harry, care încerca să păstreze o expresie neutră. Dacă nu făcea sau nu spunea ceva stupid, îl aştepta ceva extraordinar. Aştepta să zică Unchiul Vernon ceva, dar acesta continuă să îl privească insistent. Harry hotărî să pună capăt tăcerii.

— Atunci, pot să merg? întrebă el.

Chipul mare şi stacojiu al Unchiului Vernon fu brăzdat de un mic spasm muscular. Mustaţa i se zbârli. Harry ştia ce se petrece în spatele mustăţii: o luptă aprigă între două dintre cele mai importante instincte ale Unchiului Vernon. Dacă i-ar fi dat voie să plece, l-ar fi făcut fericit pe Harry, ceea ce Unchiul Vernon încercase să evite de treisprezece ani. Pe de altă parte, permiţându-i lui Harry să se ducă la familia Weasley pentru tot restul vacanţei, ar fi scăpat de el cu două săptămâni mai devreme decât spera, lucru demn de luat în considerare, fiindcă Unchiul Vernon ura, pur şi simplu, să-l ştie pe Harry în casă. Pentru a câştiga timp de gândire, privi iar scrisoarea doamnei Weasley.

— Cine este femeia asta? spuse el, uitându-se cu dispreţ la semnătură.

— Ai văzut-o, zise Harry. E mama prietenului meu, Ron, îl aştepta să coboare din expresul de Hog... şcolii, la sfârşitul anului trecut.

Fusese gata să spună „Expresul de Hogwarts”, ceea ce ar fi fost modalitatea perfectă să-l scoată din minţi pe Unchiul Vernon. Nimeni nu pronunţa numele şcolii lui Harry în casa Dursley.

Pe chipul lătăreţ al Unchiului Vernon apăru o încruntare, de parcă încerca să-şi amintească un lucru foarte neplăcut.

— Genul de femeie bondoacă? mormăi el într-un târziu. Cu o grămadă de copii cu părul roşu?

Harry se încruntă. I se părea deplasat ca Unchiul Vernon să facă pe cineva „bondoc”, când propriul său fiu,

Dudley, reuşise să facă ceea ce promitea de la trei ani, adică să fie mai mare în lăţime decât în înălţime.

Unchiul Vernon citi iar scrisoarea.

— Vâjthaţ, mormăi el în barbă. Ce prostie mai e şi asta?

Harry se simţi iar lezat.

— Este un sport, spuse el scurt. Jucat pe mături şi...

— Bine, bine! aproape că strigă Unchiul Vernon.

Harry observă cu multă satisfacţie că unchiul său intrase în panică. Se părea că nervii lui nu rezistau la cuvântul „mături”, şi asta în sufrageria sa! Se refugie iar în contemplarea scrisorii. Harry citi pe buzele lui cuvintele „dacă Harry ne-ar trimite răspunsul dumneavoastră cât mai repede posibil, în modul normal”. Se încruntă.

— Cum adică, „în modul normal”? răcni el.

— Normal pentru noi, zise Harry.

Şi, înainte ca Unchiul Vernon să mai poată zice ceva, adăugă:

— Ştiţi doar, poşta via bufniţe! Asta este modul normal pentru vrăjitori...

Unchiul Vernon păru atât de ofensat, de parcă Harry ar fi spus un cuvânt obscen. Tremurând de furie, aruncă o privire nervoasă către fereastră, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă nişte vecini cu urechile lipite de geam.

— De câte ori trebuie să-ţi spun să nu-ţi mai declari anormalitatea sub acoperişul meu? şuieră el, chipul fiindu-

i acum de culoarea prunei coapte. Stai acolo, îmbrăcat cu hainele cumpărate de mine şi de Petunia...

— Da, după ce nu le mai poartă Dudley, spuse Harry rece.

Într-adevăr, purta o bluză atât de mare pentru el, încât fusese nevoit să-i răsucească mânecile de cinci ori, pentru a putea să-şi folosească mâinile, şi tot îi atârna până sub genunchii blugilor în care ar mai fi încăput unul ca el.

— Nu accept să-mi vorbeşti aşa! spuse Unchiul Vernon, tremurând de mânie.

Dar Harry nu avea de gând să suporte. Trecuseră vremurile când fusese nevoit să accepte fiecare regulă stupidă impusă de Dudley. Nu urma regimul lui şi nu avea de gând să îl lase pe Unchiul Vernon să îi interzică să se ducă la Cupa Mondială de Vâjthaţ.

Harry trase adânc aer în piept şi apoi spuse:

— Bine, deci nu pot să mă duc la Cupa Mondială. Atunci pot să plec, da? Trebuie să termin o scrisoare către Sirius. Ştii, naşul meu...

O făcuse! Spusese cuvintele magice. Acum privea cum din obrajii Unchiului Vernon pierea pe porţiuni întregi culoarea prunei, faţa lui arătând acum ca o îngheţată de afine prost omogenizată.

— Îi.. îi... scrii? zise Unchiul Vernon, încercând să pară calm, însă Harry văzuse cum îi îngheţaseră de frică pupilele ochilor săi mici.

— Păi, da, de ce nu? zise Harry cu un glas obişnuit. A trecut ceva vreme de când nu a mai auzit nimic despre mine şi să nu cumva să creadă că e ceva în neregulă...

Rămase locului numai pentru a se bucura de efectul acestor cuvinte. Aproape că putea să vadă cum se învârteau rotiţele din capul Unchiului Vernon, pe sub părul negru, des şi cu o cărare impecabilă. Dacă încerca să-l oprească pe Harry să-i scrie lui Sirius, acesta ar putea crede că Harry era nedreptăţit. Dacă nu îi dădea voie să se ducă la Cupa Mondială de Vâjthaţ, băiatul i s-ar putea plânge lui Sirius, care ar şti imediat că Harry era oropsit. Unchiului Vernon nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Harry aproape că vedea cum decizia i se înfiripă în minte, de parcă faţa lătăreaţă şi mustăcioasă a Unchiului Vernon devenise transparentă. Harry se strădui să nu schiţeze nici un zâmbet şi să-şi păstreze o expresie cât mai neutră. Şi în acel moment...

— Atunci, aşa rămâne. Poţi să te duci la... chestia aia... Cupa Mondială de nu ştiu ce... Să le scrii ălora... familiei Weasley... să vină să te ia. Eu nu am timp să te duc cine ştie pe unde, prin ce colţ de ţară! Şi poţi să petreci restul verii acolo. Şi poţi să-i spui... ăăă... naşului tău... că te duci...

— Bine, zise Harry vesel.

Se întoarse şi se îndreptă către uşa de la sufragerie, luptându-se să nu sară în sus de bucurie. Se ducea la familia Weasley, se ducea să vadă Cupa Mondială de Vâjthaţ!

Pe hol, aproape că se izbi de Dudley, care se furişase până la uşă, sperând să audă cum era refuzat Harry. Fu

cât se poate de nemulţumit să vadă rânjetul larg de pe chipul lui Harry.

— A fost un mic dejun... excelent, nu-i aşa? zise Harry. Eu sunt sătul, tu nu?

Încântat de expresia uimită de pe faţa lui Dudley, Harry urcă scările, sărind câte trei trepte deodată şi intră în camera lui dintr-un singur salt.

Imediat, observă că se întorsese Hedwig. Stătea în cuşca ei, privindu-l pe Harry cu ochii enormi, de culoarea chihlimbarului, şi clănţănind din cioc într-un fel care însemna că o deranja ceva. Sursa nemulţumirii sale apăru aproape instantaneu.

— AU! zise Harry.

Ceea ce părea a fi o minge de tenis mică, gri şi plină de pene tocmai nimerise una dintre tâmplele lui Harry. Harry îşi masă tâmpla furios, uitându-se în sus pentru a descoperi ce îl lovise şi văzu o bufniţă atât de mică, încât încăpea în palmă. Aceasta zbura agitată prin cameră, ca un artificiu scăpat de sub control.

Abia atunci, Harry observă că îi lăsase o scrisoare la picioare. Harry se apelecă. Recunoscu scrisul lui Ron şi deschise plicul. Înăuntru era un bilet scris în grabă.

Harry,

TATA A LUAT BILETELE! Irlanda contra Bulgariei, miercuri seara. Mama le scrie Încuiaţilor tăi, ca să le ceară

permisiunea să vii. S-ar putea să fi primit deja scrisoarea, nu ştiu cât de rapidă e poşta Încuiaţilor. M-am gândit totuşi să-ţi trimit şi biletul ăsta prin Pig.

Harry citi din nou cuvântul „Pig” şi apoi se uită la bufniţa micuţă, care acum se rotea în jurul lămpii. Nu văzuse niciodată ceva care să semene mai puţin cu un porc! Poate că nu descifrase ca lumea scrisul lui Ron. Se întoarse la scrisoare.

Venim să te luăm, indiferent dacă sunt sau nu de acord rudele tale, nu poţi să ratezi Cupa Mondială, dar Mama şi tata au zis că mai întâi ar fi bine să pretindă că ar avea nevoie de permisiunea lor. Dacă te lasă, trimite răspunsul cu Pig cât mai repede şi venim duminică la cinci fix să te luăm. Dacă nu te lasă, trimite-l pe Pig înapoi cât mai repede şi oricum venim să te luăm duminică la cinci fix!

Hermione vine astăzi după-amiază. Percy a început serviciul la „Departamentul de relaţii magice internaţionale”. Aşa că nu pomeni nimic despre relaţii externe, dacă vrei să eviţi discuţiile plictisitoare şi interminabile!

Ne vedem curând,

Ron

— Linişteşte-te! spuse Harry, în timp ce mica bufniţă zbura foarte aproape de Harry, huhuind fericită, de

mândrie, presupuse Harry, că adusese scrisoarea la adresa corectă. Vino aici, trebuie să-mi duci răspunsul înapoi!

Bufniţa se aşeză pe cuşca lui Hedwig. Hedwig o privi cu răceală, de parcă ar fi avertizat-o să nu cumva să se apropie mai mult.

Harry luă din nou pana de uliu şi o bucată de pergament, pe care scrise:

Ron,

Totul e în regulă, Încuiaţii îmi dau voie să vin. Ne vedem mâine la cinci. Abia aştept!

Harry

Împături biletul până deveni foarte mic şi, cu mare dificultate, reuşi să-l lege de piciorul micuţei bufniţe, în timp ce aceasta nu stătea locului o clipă, de fericire. După ce îi prinse biletul de picior, bufniţa ţâşni iarăşi pe fereastră şi dispăru în văzduh.

Harry se întoarse la Hedwig.

— Ce zici de o călătorie lungă, Hedwig? o întrebă el.

Hedwig huhui cu multă demnitate.

— Poţi să-i duci asta lui Sirius din partea mea? spuse el, luând în mână scrisoarea. Stai puţin... Mai am ceva de adăugat...

Dacă vrei să iei legătura cu mine, voi fi la prietenul meu, Ron Weasley, pe tot restul verii. Tatăl lui ne-a luat bilete la Cupa Mondială de Vâjthaţ!

Odată terminată, Harry legă scrisoarea de piciorul lui Hedwig, care stătu surprinzător de nemişcată, de parcă ar fi vrut să demonstreze cum ar trebui să se poarte o bufniţă-poştaş adevărată.

— Mă găseşti la Ron când te întorci, bine? îi mai spuse Harry.

Ea îi muşcă degetul uşor şi drăgăstos, apoi, cu un zgomot molcom, îşi întinse aripile enorme şi zbură pe fereastra deschisă.

Harry o privi cum zboară şi apoi se târî sub pat, dădu la o parte scândura şi scoase o bucată mare de tort. O mâncă acolo pe podea, savurând fericirea de care era cuprins. El se desfăta cu tort, în timp ce Dudley nu mâncase decât grepfrut; era o zi însorită de vară, mâine avea să părăsească Aleea Boschetelor, cicatricea nu îl mai durea şi se ducea să vadă Cupa Mondială de Vâjthaţ! Ce îşi mai putea dori? Era greu, în acel moment, să fie îngrijorat de ceva… Nici chiar de Cap-de-Mort!

Capitolul IV

ÎNAPOI ÎN VIZUINĂ

Până la ora douăsprezece fix, în ziua următoare, cufărul lui Harry era plin cu cele mai îndrăgite lucruri ale sale: pelerina care îl făcea invizibil, pe care o moştenise de la tatăl său, mătura pe care o primise de la Sirius, harta vrăjită a castelului Hogwarts, pe care o primise anul trecut de la Fred şi George Weasley. Îşi golise spaţiul secret de sub podeaua de sub pat, căutase prin toate ungherele camerei cărţi de vrăji sau pene de scris uitate şi dăduse jos de pe perete calendarul pe care ţinea socoteala zilelor care îi mai rămăseseră până la întâi septembrie, când urma să se întoarcă la Hogwarts.

Atmosfera din casa de pe Aleea Boschetelor, numărul 4, era foarte încordată. Sosirea iminentă a unor vrăjitori la ei acasă îi făcuse pe membrii familiei Dursley irascibili şi neliniştiţi. Unchiul Vernon păruse chiar speriat când Harry îi adusese la cunoştinţă că familia Weasley venea să-l ia la cinci fix, în ziua următoare.

— Sper că le-ai spus ălora să se îmbrace cum trebuie, se răţoi el deodată. Am văzut eu ce vă puneţi pe voi. Sper ca măcar să aibă decenţa să se îmbrace normal.

Harry avu un presentiment neplăcut. Rareori îi văzuse pe domnul sau pe doamna Weasley purtând ceva considerat „normal” de către familia Dursley. Copiii lor s-ar fi putut să poarte haine de-ale Încuiaţilor în timpul vacanţelor, însă domnul şi doamna Weasley se îmbrăcau de obicei cu robe lungi, în diferite stadii de uzură. Lui Harry îi păsa prea puţin de ce ar zice vecinii, însă era neliniştit la gândul că membrii familiei Dursley ar putea fi

extrem de nepoliticoşi cu familia Weasley, dacă ar apărea aşa cum îşi închipuia Unchiul Vernon că arată vrăjitorii în carne şi oase.

Unchiul Vernon îşi pusese cel mai bun costum. S-ar fi putut crede că era un gest de ospitalitate, dar Harry ştia prea bine că Unchiul Vernon vroia să pară impozant şi să-i intimideze. Dudley, pe de altă parte, era străveziu. Şi nu din cauza curei de slăbire, ci de frică. În urma ultimei întâlniri cu un vrăjitor adult, Dudley se alesese cu o codiţă de porc care îi sfredelea pantalonii, iar Mătuşa Petunia şi Unchiul Vernon fuseseră nevoiţi să plătească operaţia de îndepărtare a acesteia la o clinică particulară din Londra. Prin urmare, nu era chiar atât de surprinzător că Dudley îşi tot trecea mâna peste fund şi se plimba prin camere, mergând în diagonală, parcă pentru a nu oferi aceeaşi ţintă duşmanului.

Prânzul fu o masă aproape mormântală. Dudley nu protestă în nici un fel în legătură cu mâncarea (brânză de vaci şi ţelină rasă). Mătuşa Petunia nu mâncă absolut nimic. Ţinea mâinile încrucişate şi gura pungă, părând să-şi mestece limba, pentru a ţine în frâu cuvintele grele, pe care tare ar fi dorit să i le arunce lui Harry în faţă.

— Şi zici că vin cu maşina? Sigur? răcni Unchiul Vernon peste masă.

— Hm, făcu Harry.

Nu se gândise la asta. Cum intenţiona familia Weasley să îl ia cu ei? Nu mai aveau maşină. Vechiul Ford pe care îl avuseseră odată hoinărea în prezent prin Pădurea Interzisă de la Hogwarts. Însă anul trecut domnul Weasley

împrumutase o maşină a Ministerului Magiei. Probabil că şi în ziua aceea avea să facă la fel...

— Cred că da, zise Harry.

Unchiul Vernon pufni în barbă. În mod normal, ar fi întrebat ce maşină avea domnul Weasley. Îi plăcea să-i judece pe ceilalţi bărbaţi după cât de mari şi scumpe erau maşinile lor. Însă Harry se îndoia că Unchiul Vernon l-ar fi plăcut pe domnul Weasley chiar dacă ar fi condus un Ferrari.

Harry petrecu cea mai mare parte a după-amiezei în camera sa. Nu o mai putea suporta pe Mătuşa Petunia, care se uita afară printre draperii, din cinci în cinci secunde, de parcă s-ar fi anunţat că scăpase pe străzi un rinocer de la Grădina Zoologică. În sfârşit, la cinci fără un sfert, Harry coborî în sufragerie.

Mătuşa Petunia umfla pernele cu un zel fanatic. Unchiul Vernon se prefăcea că citeşte ziarul, însă ochii săi mici nu se mişcau pe rânduri şi Harry era convins că de fapt asculta cu urechile ciulite, aşteptând să audă o maşină care se apropia. Dudley stătea ghemuit într-un fotoliu, cu mâinile grăsane încleştate sub fund. Harry nu mai putu suporta tensiunea. Ieşi din cameră şi se duse să se aşeze pe scările din hol, cu ochii aţintiţi pe ceas. Inima îi bătea să-i spargă pieptul de emoţie şi nerăbdare.

Însă ora cinci trecu precum venise. Unchiul Vernon începuse să transpire în costumul său. Deschise uşa din faţă, cercetă strada şi apoi îşi retrase capul rapid.

— Au întârziat! se răsti el la Harry.

— Ştiu, zise Harry. Poate că... sunt prinşi în trafic... sau ceva de genul ăsta.

Cinci şi zece... Apoi cinci şi un sfert... Harry începea să fie şi el îngrijorat. La cinci şi jumătate, îi auzi pe Unchiul Vernon şi pe Mătuşa Petunia schimbând replici scurte în sufragerie.

— Nici un pic de respect!

— Dacă aveam altceva de făcut?

— Poate cred că îi invităm la cină, dacă întârzie...

— Ei bine, pot să-şi pună pofta-n cui, zise Unchiul Vernon şi Harry îl auzi cum se ridică şi începe să se plimbe prin sufragerie. Or să-l ia pe băiat şi or să plece, n-or să mai rămână la masă! Asta dacă mai vin. Probabil că au greşit ziua. Cei ca ei nu pun mare preţ pe punctualitate. Sau au o maşină amărâtă care s-a stri... AAAAAAAAAAAH!

Harry tresări. Din partea cealaltă a sufrageriei se auziră ţipetele îngrozite ale celor trei Dursley. În clipa următoare, Dudley veni fuga în hol, înnebunit de frică.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Harry. Spune odată!

Însă Dudley nu părea să fie în stare să vorbească. Cu mâinile încă încleştate de fund, fugi cât de repede putu în bucătărie. Harry se grăbi să se ducă în sufragerie.

Din spatele şemineului baricadat, de după cărbunii falşi, se auzeau nişte zgomote şi râcâieli puternice.

— Ce este? sări Mătuşa Petunia, care se lipise de perete şi se holba îngrozită către foc. Ce se întâmplă, Vernon?

Se lămuriră în câteva secunde. Se auziră câteva voci din spatele şemineului blocat.

— Au! Fred, nu! Du-te înapoi, ceva nu e în regulă... Spune-i lui George să nu... Au! George, nu, nu mai e loc, du-te înapoi repede şi spune-i lui Ron...

— Tată, poate ne aude Harry şi ne deschide drumul...

Se auziră bătăi în peretele din spatele focului fals.

— Harry? Harry, ne auzi?

Soţii Dursley îl priviră pe Harry ca nişte lupi întărâtaţi.

— Ce este asta? răcni Unchiul Vernon. Ce se întâmplă?

— Au... Au încercat să vină cu pudră Zvrr, zise Harry, stăpânindu-şi cu greu dorinţa nebună de a izbucni în râs. Pot călători şi prin foc... dar aţi blocat şemineul şi... Staţi puţin!

Se apropie de şemineu şi strigă prin perete.

— Domnule Weasley? Mă auziţi?

Bătăile se opriră. Cineva din şemineu făcu: „Ssst!”

— Domnule Weasley, sunt Harry... Şemineul e blocat. Nu puteţi să veniţi pe aici...

— Fir-ar să fie! se auzi vocea domnului Weasley. Ce le-a venit să blocheze şemineul?

— Au un foc... electric, le explică Harry.

— Da? Serios? se auzi domnul Weasley, brusc entuziasmat. Eclectic, zici? La priză? Dumnezeule, trebuie să văd asta... Să ne gândim... Au, Ron, ai dat peste mine!

Vocea lui Ron se alătură celorlalte.

— Ce facem aici? S-a întâmplat ceva?

— O, nu, Ron, se auzi vocea lui Fred, plină de sarcasm. Nu, am ajuns exact unde vroiam!

— Da, ne distrăm de minune, zise George, a cărui voce abia se auzea, de parcă era strivit de perete.

— Băieţi, băieţi... zise domnul Weasley încet. Încerc să mă gândesc ce trebuie să fac... A da... sigur... singura posibilitate... Dă-te la o parte, Harry!

Harry se trase lângă canapea. Unchiul Vernon se apropie însă.

— Staţi puţin! răcni el către şemineu. Ce aveţi de gând să...

BANG!

Rezistenţele electrice ţâşniră spre capătul celălalt al camerei, în timp ce şemineul blocat era împins înainte, propulsându-i afară pe domnul Weasley, Fred, George şi Ron într-un nor de praf şi bucăţele de moloz. Mătuşa Petunia ţipă şi căzu peste măsuţa de cafea. Unchiul Vernon o prinse înainte să atingă podeaua şi se holbă, mut de uimire, la o parte a familiei Weasley. Toţi aveau părul roşu ca focul, inclusiv Fred şi George, care erau identici până la ultimul pistrui.

— Acum e mai bine, spuse domnul Weasley, scuturându-şi de praf roba lungă şi verde şi aranjându-şi ochelarii. Ah, dumneavoastră trebuie să fiţi unchiul şi mătuşa lui Harry!

Înalt, slab şi cu un început de chelie, se apropie de Unchiul Vernon cu mâna întinsă, însă Unchiul Vernon se dădu înapoi câţiva paşi, cu Mătuşa Petunia ascunzându-se după el.

Unchiul Vernon rămăsese fără grai. Cel mai bun costum al său era plin de un praf albicios, care se aşternuse şi pe părul şi mustaţa lui şi îl făcea să arate de parcă tocmai ar fi îmbătrânit cu treizeci de ani.

— Hm... da... Îmi cer scuze pentru asta, zise domnul Weasley, retrăgându-şi mâna şi uitându-se peste umăr la şemineul demolat. Este numai vina mea, pur şi simplu nu m-am gândit că nu vom putea ieşi pe partea asta. V-am conectat şemineul la Reţeaua Zvrr doar pentru după-amiaza asta, ştiţi, ca să-l luăm pe Harry. Şemineele Încuiaţilor nu ar trebui să fie conectate la reţeaua noastră, strict vorbind, însă am o cunoştinţă la Transportul Zvrr şi am aranjat totul. Însă îl pot repara imediat, nu vă faceţi griji. O să fac mai întâi un foc ca să-i trimit înapoi pe băieţi şi apoi vă repar şemineul, înainte să dispar.

Harry era convins că soţii Dursley nu înţeleseseră o boabă. Încă se holbau la domnul Weasley, înmărmuriţi. Mătuşa Petunia se ridică şi se ascunse în spatele Unchiului Vernon.

— Bună, Harry! zise domnul Weasley vesel. Ţi-ai pregătit cufărul?

— E sus, îi zise Harry, întorcându-i zâmbetul.

— Îl luăm noi, zise Fred imediat.

Făcându-i cu ochiul lui Harry, Fred şi George ieşiră din cameră. Ştiau unde era camera lui Harry, de când îl salvaseră la un moment dat din ghearele Unchiului Vernon, în puterea nopţii. Harry era convins că Fred şi George mureau de curiozitate să-l vadă pe Dudley, auziseră atâtea despre el de la Harry.

— Bine, zise domnul Weasley, dând din mâini, în timp ce se străduia să înlăture penibila tăcere. Ce... Ce casă drăguţă aveţi!

Având în vedere că sufrageria altădată imaculată era acum acoperită de praf şi de bucăţi de cărămidă, această remarcă nu le făcu deloc plăcere soţilor Dursley. Chipul Unchiului Vernon se învineţi iarăşi, iar Mătuşa Petunia rămase cu ochii holbaţi, mestecându-şi iar limba. Dar păreau prea speriaţi pentru a mai spune ceva.

Domnul Weasley se uită în jur. Adora orice avea legătură cu Încuiaţii. Harry îşi dădu seama că de-abia aştepta să se ducă să examineze televizorul şi videocasetofonul.

— Merg cu eclecticitate, nu? spuse el pe un ton atotştiutor. A, da, uite priza. Eu colecţionez prize, îi spuse el Unchiului Vernon. Şi baterii. Am o colecţie impresionantă de baterii. Soţia mea crede că sunt nebun, dar ce să fac dacă-mi plac...

Era evident că şi Unchiul Vernon era de aceeaşi părere cu doamna Weasley. Se mută puţin spre dreapta, acoperind-o în întregime pe Mătuşa Petunia, de parcă ar fi

crezut că domnul Weasley ar putea să-i atace în orice moment.

Dudley apăru subit în cameră. Harry auzi zgomotul făcut de cufărul său tras pe scări de Fred şi de George şi ştia că sunetele acelea îl scoseseră pe Dudley din bucătărie. Dudley se lipi de perete, privindu-l pe domnul Weasley îngrozit şi încercă să se ascundă în spatele părinţilor lui. Din nefericire, Unchiul Vernon, destul de solid pentru a-i fi pavăză Mătuşii Petunia, care era ciolănoasă şi slabă, nu era nici pe departe destul de lat pentru a-l ascunde pe Dudley.

— Ah, şi el este vărul tău, nu-i aşa, Harry? întrebă domnul Weasley, făcând o altă încercare îndrăzneaţă de a conversa.

— Da, zise Harry, el e Dudley.

Harry şi Ron schimbară nişte priviri rapide, apoi îşi mutară privirile în altă parte, făcând cu greu faţă tentaţiei de a izbucni în râs. Dudley nu îşi dezlipea mâinile de fund, de parcă i-ar fi fost frică să nu îi cadă. Domnul Weasley, pe de altă parte, părea cu adevărat îngrijorat de comportamentul straniu al lui Dudley. Într-adevăr, din tonul vocii sale când vorbi mai pe urmă, Harry fu convins că domnul Weasley credea că Dudley era la fel de nebun precum îl credea familia Dursley pe el, cu singura diferenţă că domnul Weasley simţea mai degrabă compasiune pentru Dudley, în loc de frică.

— Ai avut o vacanţă plăcută, Dudley? îl întrebă el cu blândeţe.

Dudley începu să scâncească. Harry văzu cum mâinile i se strâng şi mai tare în jurul fundului său enorm.

Fred şi George se întoarseră în cameră, cărând cufărul lui Harry. Aruncară o privire în jur şi îl zăriră pe Dudley. Pe feţele lor apărură rânjete răutăcioase, identice şi ele.

— Ei, bine, zise domnul Weasley. Să plecăm, nu?

Îşi suflecă mânecile şi îşi scoase bagheta. Harry îi văzu pe cei trei membri ai familiei Dursley lipindu-se de zid într-o singură mişcare.

— Incendio! zise domnul Weasley, aţintind bagheta către gaura din peretele din spatele lui.

Din şemineu se ridicară flăcări, pârâind vesele, de parcă ar fi ars aşa de ore întregi. Domnul Weasley scoase un săculeţ din buzunarul său, îl desfăcu, luă un vârf din pudra aflată în el şi îl aruncă în flăcări, care se făcură pe dată verzi ca smaraldul şi se înteţiră.

— Haide, Fred, du-te tu primul! îi zise domnul Weasley.

— Venim, făcu Fred. O, nu... stai puţin...

O pungă de dulciuri se revărsase din buzunarul lui Fred, iar conţinutul ei se rostogolea acum în toate direcţiile. Bomboane mari şi mici, în ambalaje multicolore.

Fred se aplecă, le strânse şi apoi le făcu vesel cu mâna celor trei Dursley, după care păşi direct în foc, zicând clar „VIZUINA!”. Mătuşa Petunia scoase un mic ţipăt speriat. Se auzi un sunet ca un fâlfâit de aripi şi Fred dispăru.

— Bine, acum George, zise domnul Weasley. Ia şi cufărul! Harry îl ajută pe George să ducă spre foc cufărul

şi să-l ridice în picioare, ca să-l poată apuca mai bine. Apoi, cu un al doilea fâlfâit, George strigă „VIZUINA!” şi dispăru şi el.

— Ron, tu urmezi, zise domnul Weasley.

— Pe curând, zise Ron către familia Dursley.

Îi zâmbi larg lui Harry, apoi păşi în foc, strigă şi el „VIZUINA!” şi dispăru.

Acum nu mai rămăseseră decât Harry şi domnul Weasley.

— Păi... La revedere, le spuse Harry rudelor lui.

Aceştia nu răspunseră nimic. Harry se duse către foc, dar chiar când ajunse la marginea şemineului, domnul Weasley îl opri. Se uită uimit la familia Dursley.

— Harry v-a zis la revedere, spuse el. Nu l-aţi auzit?

— Nu contează, îi spuse Harry încet domnului Weasley. Sincer, nu îmi mai pasă.

Domnul Weasley nu îşi luă mâna de pe umărul lui Harry.

— Nu o să vă mai vedeţi nepotul până vara viitoare, îi spuse el Unchiului Vernon, uşor indignat. Sunt sigur că vreţi să vă luaţi la revedere, nu-i aşa?

Chipul Unchiului Vernon era roşu de mânie. Ideea ca omul care tocmai îi distrusese jumătate din sufragerie să-i mai dea şi lecţii de bună purtare părea să-i producă o infinită suferinţă. Dar domnul Weasley avea încă bagheta

în mână, iar ochii Unchiului Vernon căzură imediat pe ea, după care spuse cât se putea de rece: „La revedere!”

— Pe curând, spuse Harry, păşind cu un picior în flăcările verzi, care îi dădeau o senzaţie plăcută de vânt cald.

În acel moment însă, din spatele său se auzi un sunet îngrozitor, ca şi când cineva s-ar fi înecat, şi Mătuşa Petunia începu să urle.

Harry se întoarse, Dudley nu mai era în spatele părinţilor lui. Era îngenuncheat lângă măsuţa de cafea şi gata să se sufoce cu o panglică scârboasă, mov, lungă de o jumătate de metru. O secundă mai târziu, Harry îşi dădu seama cu uimire că panglica era de fapt limba lui Dudley. În faţa lui, pe podea, era un ambalaj colorat în care se aflase o bomboană.

Mătuşa Petunia se aruncă pe jos lângă Dudley, apucă de capătul limbii sale lungi şi încercă să i-o smulgă din gură. Bietul Dudley ţipă, pe bună dreptate, şi o afurisi mai rău ca niciodată, încercând să o dea la o parte. Unchiul Vernon zbiera şi îşi agita mâinile, iar domnul Weasley trebui să ridice mult glasul pentru a se face auzit.

— Nu vă faceţi griji, o să-l ajut eu! strigă el, apropiindu-se de Dudley cu bagheta ridicată, însă Mătuşa Petunia ţipă şi mai tare şi se aruncă asupra lui Dudley, apărându-l de domnul Weasley.

— Nu, zău! zise domnul Weasley disperat. Este ceva simplu... bomboană... Fiul meu, Fred, e tare glumeţ... Dar e nevoie doar de o Vrajă de Îngurgitare... Cel puţin aşa cred... Vă rog, pot să-i fac limba să i se retragă în gură...

Dar, departe de a fi liniştiţi, membrii familiei Dursley intrară şi mai mult în panică. Mătuşa Petunia plângea disperată, trăgând de limba lui Dudley, de parcă era hotărâtă să i-o smulgă, Dudley părea să se sufoce din cauza limbii şi a mamei sale, iar Unchiul Vernon, care îşi pierduse controlul de tot, înşfăcă un bibelou şi îl azvârli cu putere către domnul Weasley, care se feri la timp, bibeloul spărgându-se în resturile şemineului.

— Nu, zău aşa, nu vă temeţi! zise domnul Weasley, fluturându-şi supărat bagheta. Încerc să vă ajut!

Zbierând ca un hipopotam rănit, Unchiul Vernon luă în mână un alt bibelou.

— Harry, du-te! Du-te! îi strigă domnul Weasley, cu bagheta îndreptată către Unchiul Vernon. Mă descurc eu!

Harry nu vroia să piardă distracţia, însă al doilea bibelou aruncat de Unchiul Vernon aproape că îi atinse urechea stângă, aşa că hotărî că era cel mai bine să îl lase pe domnul Weasley să rezolve totul. Păşi în foc şi uitându-se peste umăr spuse şi el: „VIZUINA!” Ultima imagine pe care o surprinse cu coada ochiului fu felul în care domnul Weasley pară cu bagheta un al treilea bibelou aruncat de Unchiul Vernon. Mătuşa Petunia striga şi îl apăra pe Dudley, iar limba lui Dudley se ondula ca un piton mare şi scârbos. Dar în clipa următoare, Harry începu să se rotească foarte repede, iar sufrageria familiei Dursley dispăru printre flăcările verzi ca smaraldul.

Capitolul V

WEASLEY BING-BONG

Harry se învârti din ce în ce mai repede, cu coatele strânse bine pe lângă corp, alte şeminee trecând în viteză pe lângă el, până când începu să i se facă rău şi închise ochii. Apoi, când în sfârşit simţi că încetineşte, întinse mâinile în faţă şi se opri la timp pentru a nu cădea pe burtă în soba din bucătăria familiei Weasley.

— A mâncat-o? întrebă Fred curios, întinzându-i lui Harry o mână pentru a-l ajuta să se ridice.

— Da, zise Harry, ridicându-se. Ce era?

— Bomboană „Limbă-de-o-tonă”, zise Fred vesel. George şi cu mine le-am inventat! De la începutul verii tot căutăm pe cineva pe care să le testăm...

Toţi cei din mica bucătărie izbucniră în râs. Harry privi în jur şi observă că Ron şi George stăteau la masa de lemn, alături de alte două persoane cu părul roşu, pe care Harry nu le mai văzuse până atunci. Totuşi, ştiu imediat cine ar fi trebuit să fie: Bill şi Charlie, cei mai mari dintre fraţii Weasley.

— Ce mai faci, Harry? zise cel mai apropiat dintre cei doi, zâmbindu-i şi întinzându-i o mână mare, pe care Harry o strânse, simţind bătături sub degete.

Acesta trebuia să fie Charlie, care lucra cu vampiri şi dragoni în România. Charlie avea constituţia celor doi gemeni, mai scund şi mai lat în umeri decât Percy şi Ron,

care erau amândoi înalţi şi slabi. Avea o faţă lată, binevoitoare, care era atât de pistruiată, încât aproape că părea bronzat. Braţele îi erau musculoase şi pe unul dintre ele se vedea o arsură mare, cu pielea foarte întinsă.

Bill se ridică zâmbind şi dădu şi el mâna cu Harry. Bill era o surpriză. Harry ştia că lucra la banca vrăjitorilor, la „Gringotts”, că fusese şef de promoţie la Hogwarts şi din cauza asta şi-l imaginase întotdeauna ca pe un Percy mai mare, complet împotriva încălcării regulilor (exagerat chiar!) şi dornic să dea ordine celorlalţi. Însă Bill era super! Înalt, cu părul lung prins într-o coadă la spate şi purtând un cercel cu un fel de colţ atârnat de el. Hainele lui erau foarte potrivite pentru un concert rock, în afară de bocancii care, aşa cum observă Harry, nu erau din piele obişnuită, ci din piele de dragon.

Înainte să poată să spună cineva ceva, se auzi un zgomot slab şi domnul Weasley apăru din senin lângă umărul lui George. Harry nu-l mai văzuse niciodată atât de supărat.

— Nu a fost amuzant deloc, Fred! strigă el. Ce i-ai dat băiatului ăluia?

— Nu i-am dat nimic, zise Fred, cu un alt zâmbet cinic. Doar am scăpat bomboana pe jos... A fost vina lui că a luat-o şi a mâncat-o, nu l-am pus eu!

— Ai scăpat-o special! tună domnul Weasley. Ştiai că o s-o mănânce, ştiai că era la regim...

— Cât de mare i s-a făcut limba? întrebă George nerăbdător.

— Se făcuse de doi metri până m-au lăsat în sfârşit părinţii lui să îl ajut!

Harry şi restul familiei Weasley râseră iar cu multă poftă.

— Nu văd de ce râdeţi! strigă domnul Weasley. Genul ăsta de comportament afectează serios relaţiile dintre vrăjitori şi Încuiaţi! Mi-am petrecut jumătate de viaţă militând contra nedreptăţilor făcute Încuiaţilor şi propriii mei fii...

— Nu i-am dat-o pentru că era Încuiat! zise Fred indignat.

— Nu de-asta, ci pentru că e un tembel mare şi rău! zise George. Nu-i aşa, Harry?

— Da, aşa este, domnule Weasley, zise Harry cu sinceritate.

— Nu asta contează! strigă domnul Weasley. Să vedeţi când o să-i spun mamei voastre...

— Ce să-mi spui? întrebă o voce din spatele lor.

Doamna Weasley tocmai intrase în bucătărie. Era o femeie scundă, grăsuţă, cu un chip foarte prietenos, deşi în ochi i se citea acum suspiciunea.

— A, bună, dragă Harry, spuse ea, zâmbindu-i larg când îl zări. Apoi ochii se opriră asupra soţului ei.

— Ce să-mi spui, Arthur?

Domnul Weasley ezită. Harry îşi dădu seama că, oricât de supărat era pe Fred şi pe George, nu intenţionase cu

adevărat să-i spună doamnei Weasley ce se întâmplase. Urmă un moment de tăcere, timp în care domnul Weasley îşi privi soţia dezorientat. Apoi apărură două fete în dreptul uşii de la bucătărie, în spatele doamnei Weasley. Una dintre ele, cu un păr castaniu, bogat, şi dinţii din faţă cam mari, era prietena lui Harry şi a lui Ron, Hermione Granger. Cealaltă, mică şi roşcată, era Ginny, sora mai mică a lui Ron. Amândouă îi zâmbiră lui Harry, care le întoarse zâmbetul, ceea ce o făcu pe Ginny să se facă roşie ca focul. Harry devenise cineva foarte special pentru ea încă de la prima lui vizită la „Vizuină”.

— Ce să-mi spui, Arthur? repetă doamna Weasley, pe un ton periculos.

— Mai nimic, Molly, murmură domnul Weasley, Fred şi George au... Dar am discutat eu cu ei...

— Ce au mai făcut de data asta? zise doamna Weasley. Dacă are vreo legătură cu Weasley Bing-Bong...

— Ron, ce-ar fi să-i arăţi lui Harry unde doarme? zise Hermione din prag.

— Ştie unde doarme, zise Ron. în camera mea, a dormit acolo şi data tre...

— Putem merge cu toţii, sublinie Hermione.

— A, da, făcu Ron, înţelegând. Sigur...

— Da, venim şi noi, sări George.

— Rămâneţi unde sunteţi! se răsti doamna Weasley.

Harry şi Ron ieşiră din bucătărie şi, împreună cu Hermione şi cu Ginny, porniră pe holul îngust şi urcară

scara şubredă care mergea în zigzag prin toată casa până la etajele superioare.

— Ce sunt alea Weasley Bing-Bong? întrebă Harry, în timp ce urcau.

Ron şi Ginny râseră amândoi. Nu şi Hermione.

— Mama a găsit nişte formulare de comandă, când făcea curat în camera lui Fred şi George, zise Ron încet. Liste lungi cu preţuri pentru toate chestiile pe care le-au inventat. Chestii amuzante, ştii tu. Baghete false şi dulciuri poznaşe, o grămadă de lucruri interesante. A fost o descoperire extraordinară, n-am ştiut că inventaseră toate astea...

— Auzeam mereu explozii din camera lor, dar n-am crezut că făceau ceva concret, zise Ginny. Am crezut că pur şi simplu le plăcea zgomotul.

— Însă majoritatea invenţiilor lor - mă rog, toate - erau puţin periculoase, zise Ron, şi aveau de gând să le vândă, ştii tu, la Hogwarts, ca să scoată nişte bani. Mama s-a supărat rău de tot pe ei. Le-a spus că nu aveau voie să facă aşa ceva şi le-a ars toate formularele de comandă... Oricum, era supărată pe ei. Nu au luat atâtea N.O.V.-uri câte se aştepta ea.

N.O.V. era prescurtarea de la Niveluri Obişnuite de Vrăjitorie, examenele pe care le dădeau elevii de la Hogwarts când împlineau cincisprezece ani.

— Şi a mai fost o ceartă mare, zise Ginny, pentru că mama vrea ca ei să lucreze la Ministerul Magiei ca tata, dar ei i-au spus că n-au de gând să facă asta, ci doar să-şi deschidă un magazin de poante şi trucuri.

Tocmai atunci se deschise o uşă de la al doilea etaj şi se ivi un cap care purta ochelari cu rame de corn şi avea o expresie foarte revoltată.

— Bună, Percy, zise Harry.

— A, bună, Harry, zise Percy. Mă întrebam eu cine face hărmăiala asta. Încerc să lucrez aici, ştiţi şi voi... Am de terminat un raport pentru serviciu... Şi este cam dificil să mă concentrez când cei din jurul meu bubuie în sus şi în jos pe scări!

— Nu bubuim, zise Ron enervat. Mergem. Ne pare rău dacă am tulburat planurile secrete ale Ministerului Magiei.

— La ce lucrezi? zise Harry.

— La un raport pentru „Departamentul de relaţii magice internaţionale”, zise Percy înfumurat. Încercăm să obţinem un ceaun de vrăji cu o grosime standard. Cele din import sunt puţin prea subţiri... Scurgerile se înmulţesc cu aproape trei la sută pe an...

— Raportul ăsta o să schimbe lumea, zise Ron. Pe prima pagină din Profetul zilei, o să apară cu litere de-o şchioapă: „înmulţirea scurgerilor din ceaune”.

Percy deveni uşor rozaliu.

— Poţi să-ţi baţi joc, Ron, spuse el cu obidă, dar, dacă nu, va fi impusă o lege internaţională, am putea să ne trezim că ne invadează piaţa produse de slabă calitate, cu fundul subţire, care ar putea primejdui...

— Da, da, bine, zise Ron şi continuă să urce.

Percy trânti uşa camerei sale. În timp ce Harry, Hermione şi Ginny îl urmară pe Ron, urcând încă trei etaje, strigătele din bucătărie continuau să se audă până la ei. Se părea că domnul Weasley tocmai îi spusese doamnei Weasley despre bomboane.

Camera din vârful casei, unde dormea Ron, arăta la fel ca data trecută când venise Harry la ei. Aceleaşi postere cu echipa de vâjthaţ preferată de Ron, „Tunurile din Chudley”, care zburau şi făceau cu mâna pe pereţi şi pe tavanul în pantă, iar acvariul de pe pervaz, în care înainte erau mormoloci, conţinea acum o broască extrem de mare. Bătrânul şobolan al lui Ron, Pungaşul, nu mai era, însă în locul lui apăruse bufniţa mică şi gri care îi dusese lui Harry scrisoarea de la Ron, în casa de pe Aleea Boschetelor. Ţopăia în sus şi în jos într-o colivie mică şi huhuia necontenit.

— Taci, Pig, zise Ron, strecurându-se printre cele patru paturi cu draperii, înghesuite în cameră. Fred şi George stau cu noi, pentru că Bill şi Charlie dorm în camera lor, îi spuse el lui Harry. Percy stă singur-singurel la el în cameră, pentru că are treburi importante, nu?

— Auzi, de ce îi spui bufniţei tale Pig? îl întrebă Harry pe Ron.

— Pentru că se prosteşte, de-aia! zise Ginny. De fapt numele ei este Pigwidgeon!

— Da, şi ăsta nu este un nume stupid deloc, zise Ron cu sarcasm. Ginny l-a botezat, îi explică el lui Harry. Ea zice că e un nume drăguţ. Am încercat să i-l schimb, dar era prea târziu, nu vrea să răspundă la alt nume. Aşa că a rămas Pig. Trebuie să o ţin aici pentru că îi enervează pe

Errol şi pe Hermes. Dacă stau să mă gândesc, mă enervează şi pe mine!

Pigwidgeon zbură fericită prin colivia sa, huhuind ascuţit. Harry îl cunoştea prea bine pe Ron pentru a-l lua în serios. Se plânsese încontinuu şi de şobolanul lui, Pungaşul, însă fusese teribil de supărat când toată lumea fusese convinsă că pisica Hermionei, Şmecherilă, îl mâncase.

— Unde e Şmecherilă? o întrebă Harry pe Hermione.

— În grădină, presupun, zise ea. Îi place să fugărească piticii, nu a mai văzut aşa ceva până acum.

— Deci, lui Percy îi place la serviciu? zise Harry, aşezându-se pe unul dintre paturi şi privind cum jucătorii de vâjthaţ zburau din poster în poster pe tavan.

— Dacă îi place? zise Ron încruntat. Cred că n-ar mai veni acasă, dacă nu l-ar obliga tata. Este obsedat. Nu cumva să zici ceva de şeful lui. „Domnul Crouch spune...” „Iar eu i-am spus domnului Crouch...” „Domnul Crouch este de părere că...” „Domnul Crouch mi-a zis...” Numai asta auzi! Cred că o să-şi anunţe logodna cât de curând.

— Ai avut o vară frumoasă, Harry? îl întrebă Hermione. Ai primit pachetele cu mâncare şi restul?

— Da, mulţumesc mult, zise Harry. Torturile voastre mi-au salvat viaţa!

— Şi ştii ceva de... începu Ron, însă Hermione îi aruncă o privire care îl făcu să amuţească.

Harry ştia că Ron vroia să îl întrebe de Sirius. Ron şi Hermione fuseseră atât de implicaţi în salvarea lui Sirius, ca să nu fie capturat de reprezentanţii Ministerului Magiei, erau aproape la fel de îngrijoraţi ca Harry pentru naşul lui. Totuşi, discuţia despre el, de faţă cu Ginny, nu era o idee bună.

Nimeni în afară de ei şi de profesorul Dumbledore nu ştia cum reuşise să scape Sirius şi nici nu credea în nevinovăţia lui.

— Cred că nu se mai ceartă, zise Hermione, pentru a depăşi momentul penibil, pentru că Ginny se uita curioasă când la Ron, când la Harry. Să coborâm şi s-o ajutăm pe doamna Weasley să pregătească cina, vreţi?

— Da, bine, zise Ron.

Toţi patru ieşiră din camera lui Ron şi se întoarseră jos, unde o găsiră pe Doamna Weasley singură în bucătărie. Părea foarte supărată.

— Mâncăm în grădină, zise ea când ei intrară. Pur şi simplu nu este loc pentru unsprezece persoane aici. Fetelor, duceţi voi farfuriile? Bill şi Charlie aranjează mesele. Cuţite şi furculiţe, vă rog, voi doi, le spuse ea lui Ron şi lui Harry, aţintind bagheta cu mai multă forţă decât ar fi vrut către grămada de cartofi din chiuvetă.

Aceştia ţâşniră din coajă atât de repede, încât nimeriră în tavanul bucătăriei.

— Of, fir-ar să fie, strigă ea, acum aţintindu-şi bagheta către un făraş care începu să traverseze bucătăria, strângând cu îndemânare cartofii. Iar ăia doi! izbucni ea, acum scoţând oale şi tigăi dintr-un dulap, iar Harry îşi

dădu seama că se referea la Fred şi la George. Nu ştiu ce o să se aleagă de ei, zău aşa! Nici un pic de ambiţie, ca să nu mai punem la socoteală prostiile pe care le fac...

Trânti o tigaie mare de cupru pe masa de bucătărie şi începu să învârtă bagheta în ea. În timp ce rotea bagheta, începu să curgă un sos dens.

— Nu că nu ar avea ceva în cap, continuă ea supărată, ducând tigaia spre aragazul pe care îl aprinse cu bagheta, dar îşi irosesc inteligenţa şi, dacă nu le vine mintea la cap mai repede, or să aibă mari probleme. Am primit mai multe bufniţe de la Hogwarts despre ei decât despre toţi ceilalţi la un loc. Dacă mai continuă aşa, or să ajungă în atenţia „Oficiului de folosire nepermisă a magiei”.

Doamna Weasley aţinti bagheta către sertarul cu tacâmuri, care se deschise cu putere. Harry şi Ron se feriră, sărind din calea cuţitelor care ţâşniră din sertar, traversară în zbor bucătăria şi începură să taie cartofii pe care tocmai îi răsturnase făraşul în chiuvetă.

— Nu ştiu unde am greşit, zise doamna Weasley, punându-şi la o parte bagheta şi începând să scoată alte tigăi. Aşa este de ani întregi, o poznă după alta, şi nu vor să asculte... O, NU! IAR!

Îşi luase bagheta de pe masă şi aceasta chiţăise ascuţit şi se transformase într-un şoarece enorm de cauciuc.

— Iar una dintre baghetele lor false! strigă ea. De câte ori le-am spus să nu le mai lase peste tot?

înşfăcă bagheta ei adevărată şi se întoarse spre aragaz, descoperind că sosul începuse să fumege.

— Hai, îl zori Ron pe Harry, luând un mănunchi de cuţite şi furculiţe din sertarul deschis, hai să mergem şi să-i ajutăm pe Bill şi pe Charlie!

O lăsară pe doamna Weasley şi se îndreptară către uşa din spate, pentru a ieşi în curte.

Abia făcură câţiva paşi, când pisica galbenă cu dungi portocalii a Hermionei, Şmecherilă, apăru din grădină, cu coada stufoasă ridicată în aer, alergând după ceva ce semăna cu un cartof cu picioare, plin tot de noroi. Harry îşi dădu seama imediat că era un pitic. De nici douăzeci de centimetri înălţime, traversă curtea cât de repede îl ţineau picioruşele şi se aruncă cu capul înainte, într-una dintre cizmele lăsate lângă uşă. Harry îl auzi pe pitic râzând satisfăcut, când Şmecherilă încercă să-l prindă băgându-şi laba în cizmă. Imediat se auzi o mare hărmălaie în partea cealaltă a casei.

Descoperiră sursa acesteia când intrară în curte şi văzură că Bill şi Charlie îşi scoseseră amândoi baghetele şi făceau două mese de lemn să zboare mult deasupra peluzei, lovindu-le una de alta, fiecare încercând să o doboare pe cealaltă. Fred şi George aclamau, Ginny râdea, iar Hermione stătea lângă gardul viu, neştiind dacă să râdă sau să se sperie.

Masa lui Bill o lovi pe cea a lui Charlie cu o pocnitură puternică şi îi rupse un picior. Se auzi un strigăt de la etaj şi toţi îşi ridicară privirile pentru a vedea capul lui Percy scos pe una dintre ferestrele de la etajul doi.

— Mai încet, se poate? strigă el.

— Scuze, Percy, zise Bill, zâmbind. Cum merge cu fundurile de ceaun?

— Rău, zise Percy supărat şi trânti fereastra.

Râzând cu poftă, Bill şi Charlie aduseră iar mesele pe iarbă şi le puseră cap la cap, apoi, cu o simplă mişcare de baghetă, Bill puse la loc piciorul rupt al mesei şi făcu să apară feţe de masă din senin.

Până la ora şapte, cele două mese gemeau sub greutatea zecilor de platouri pline cu mâncarea excelentă pe care o făcuse doamna Weasley. Harry şi Hermione se pregăteau să mănânce sub cerul albastru şi senin. Pentru cineva care supravieţuise numai cu mese de tort uscat toată vara, Harry se simţea în paradis. La început, Harry mai mult ascultă decât vorbi, în timp ce se servea cu şuncă, plăcintă de pui, cartofi fierţi şi salată.

La capătul îndepărtat al mesei, Percy îi povestea tatălui său despre raportul pe care îl pregătise despre fundurile de ceaun.

— I-am spus domnului Crouch că o să fie gata până marţi, spunea Percy mândru. Ceva mai devreme decât se aştepta, dar îmi place să fiu la înălţime. Cred că va fi mulţumit că l-am terminat la timp. Adică, tocmai acum când departamentul nostru este foarte ocupat, cu toate aranjamentele pentru Cupa Mondială, nu avem sprijinul de care am avea nevoie de la „Departamentul jocurilor şi sporturilor magice”. Ludo Bagman...

— Mie îmi place de Ludo, zise domnul Weasley cu blândeţe. El este cel care ne-a făcut rost de locuri atât de bune la Cupă. I-am făcut o mică favoare: fratele lui, Otto, a

intrat într-un mic bucluc... O maşină de tuns iarba cu puteri neobişnuite... Am calmat imediat situaţia...

— Ah, Bagman e drăguţ, desigur, zise Percy scurt, dar nu ştiu cum a ajuns şeful departamentului... Nu suportă comparaţie cu domnul Crouch! Nu mi-l pot imagina pe domnul Crouch pierzând un membru al departamentului nostru şi nefăcând nimic ca să afle ce s-a întâmplat cu el. Îţi dai seama că a trecut mai mult de o lună de când a dispărut Bertha Jorkins? S-a dus în vacanţă în Albania şi nu s-a mai întors!

— Da, am vorbit cu Ludo despre asta, zise domnul Weasley, încruntându-se. Zice că Bertha s-a mai pierdut de o grămadă de ori până acum... Dar trebuie să recunosc că, dacă ar fi fost cineva din departamentul meu, aş fi fost îngrijorat...

— O, Bertha e un caz pierdut, e clar, zise Percy. Am auzit că au pasat-o de la un departament la altul ani de zile, nu merită atâta deranj... Cu toate astea, Bagman ar fi trebuit să încerce să o găsească. Domnul Crouch este interesat personal - doar ştii că Bertha a lucrat în departamentul nostru la un moment dat şi cred că domnul Crouch a fost foarte ataşat de ea - dar Bagman nu face altceva decât să râdă şi zice că probabil că a citit greşit harta şi a ajuns în Australia, în loc de Albania. Oricum, zise Percy, oftând şi luând o înghiţitură de vin de flori de soc, şi aşa avem destule pe cap la „Departamentul de relaţii magice internaţionale”, fără să mai trebuiască să găsim şi membrii altor departamente. După cum ştii, avem un alt mare eveniment de organizat, imediat după Cupa Mondială.

Îşi drese vocea cu importanţă şi privi către capătul de masă unde erau Harry, Ron şi Hermione.

— Tu ştii despre ce vorbesc, tată, zise Percy, după care ridică vocea puţin. Top-secret!

Ron îşi roti ochii şi le şopti lui Harry şi Hermionei:

— Încearcă să ne facă să-l întrebăm despre ce eveniment secret vorbeşte, de când a început serviciul. Probabil o expoziţie de ceaune cu fundul... gros!

La mijlocul mesei, doamna Weasley se certa cu Bill din pricina cercelului, care părea a fi o achiziţie proaspătă.

— ...şi cu colţul ăla groaznic agăţat de el, zău, Bill, ce zic cei de la bancă?

— Mamă, nimeni de la bancă nu dă doi bani pe felul în care arăt sau cum mă îmbrac, atâta timp cât aduc o grămadă de comori în bancă, zise Bill răbdător.

— Iar părul tău e chiar ciudat, dragule, zise doamna Weasley, mângâindu-şi afectuos bagheta. Tare aş vrea să mă laşi să te tund puţin...

— Mie îmi place, zise Ginny, care stătea lângă Bill. Eşti de modă veche, mamă! Oricum, nu e nici pe departe atât de lung ca al profesorului Dumbledore...

Lângă doamna Weasley, Fred, George şi Charlie discutau entuziasmaţi despre Cupa Mondială.

— Probabil că o să câştige Irlanda, zise Charlie scurt, cu gura plină de cartofi. Au spulberat Peru în semifinale!

— Da, dar Bulgaria îl are pe Viktor Krum, zise Fred.

— Krum este un jucător bun, dar Irlanda are şapte ca el, zise Charlie scurt. Totuşi, mi-ar fi plăcut să se califice şi Anglia. A fost stânjenitor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harry nerăbdător, regretând mai mult ca niciodată izolarea lui de lumea vrăjitorilor, când stătea pe Aleea Boschetelor.

Harry era pasionat de vâjthaţ. Jucase pentru echipa de vâjthaţ a Casei Cercetaşilor încă din primul an la Hogwarts, pe postul de căutător, iar acum avea un „Fulger-2001”, una dintre cele mai bune mături competiţionale din lume.

— Am fost învinşi în Transilvania, trei sute nouăzeci la zece, zise Charlie trist. O evoluţie şocantă. Şi Ţara Galilor a pierdut în faţa Ugandei, iar Scoţia a fost distrusă de Luxemburg.

Domnul Weasley aduse nişte lumânări cu ajutorul baghetei sale, pentru a lumina grădina, fiindcă începuse să se întunece înainte de a lua desertul (îngheţată de căpşuni, făcută în casă). Până când terminaseră, fluturii de noapte zburau foarte aproape de masă, iar din aerul cald al nopţii se ridica mirosul de iarbă şi caprifoi.

Harry se simţea foarte sătul şi împăcat cu lumea, în timp ce privea la câţiva pitici care săreau printre tufele de trandafiri, râzând zgomotos şi urmăriţi îndeaproape de Şmecherilă.

Ron privi cu atenţie la restul mesenilor, pentru a se asigura că toţi erau prinşi în conversaţie, după care îi spuse foarte încet lui Harry:

— Ia spune... ştii ceva de Sirius?

— Da, zise Harry tot în şoaptă, am primit două scrisori de la el. Pare să-i meargă bine. I-am scris alaltăieri. S-ar putea să-mi răspundă cât sunt aici.

Deodată, îşi aminti motivul pentru care îi scrisese lui Sirius şi pentru un moment fu cât pe-aci să le spună şi lor că îl duruse iar cicatricea şi să le pomenească de visul care îl trezise brusc... Dar de ce să îi îngrijoreze acum, când el însuşi era atât de fericit şi liniştit?

— Cât e ceasul? întrebă doamna Weasley deodată, uitându-se la ceasul de mână. Chiar că ar trebui să fiţi în pat, toţi, doar vă sculaţi în zori ca să vă duceţi la meci. Harry, dacă-mi laşi lista cu ce ai nevoie pentru şcoală, îţi iau eu totul mâine, că tot mă duc pe Aleea Diagon, ca să le iau ce le trebuie şi celorlalţi. S-ar putea să nu mai am timp după Cupa Mondială, data trecută meciul a durat cinci zile.

— Uau! Sper să fie aşa şi de data asta! zise Harry entuziasmat.

— Ei bine, eu nu, zise Percy, făcând pe sfântul. Mă cutremur numai la gândul cum va arăta biroul meu dacă aş lipsi cinci zile de la serviciu!

— Da, s-ar putea să-ţi mai aducă cineva o baligă de dragon, nu, Percy? zise Fred.

— Aia era o mostră de fertilizator din Norvegia! zise Percy, înroşindu-se tot. Nu era nimic personal!

Ba era, îi şopti Fred lui Harry, când se ridicară de la masă. Noi i-am trimis-o!

Capitolul VI

PORTALUL

Harry se simţea de parcă abia apucase să adoarmă în camera lui Ron, când fu trezit de doamna Weasley.

— Trebuie să mergem, Harry, dragule, şopti ea, ducându-se să-l trezească pe Ron.

Harry pipăi în jur, încercând să-şi găsească ochelarii, şi-i puse pe nas şi se ridică din pat. Afară era încă întuneric. Ron bombăni ceva când îl trezi mama lui. La picioarele saltelei lui, Harry văzu două capete zburlite, ieşind de sub nişte plăpumi mototolite.

— Deja? zise Fred morocănos.

Se îmbrăcară în tăcere, prea adormiţi ca să vorbească, apoi, căscând şi întinzându-se, cei patru coborâră către bucătărie.

Doamna Weasley amesteca într-o oală mare de pe aragaz, în timp ce domnul Weasley stătea la masă, verificând un teanc de bilete mari de pergament. Ridică privirea când intrară băieţii şi îşi întinse braţele ca să i se poată vedea îmbrăcămintea mai bine. Avea pe el ceea ce părea un pulover de golf foarte ponosit şi o pereche de blugi vechi, cam mari pentru el, dar susţinuţi de o curea mare de piele.

— Ce ziceţi? întrebă el entuziasmat. Se presupune că mergem incognito... Arăt ca un Încuiat, Harry, ce zici?

— Da, zise Harry, zâmbind, foarte bine.

— Unde sunt Bill şi Charlie şi Pe-Per-Percy? întrebă George, luptându-se să-şi stăvilească un căscat uriaş.

— Păi, ei îşi fac Apariţia, nu-i aşa? zise doamna Weasley, mutând oala mare de pe aragaz pe masă şi începând să toarne fulgi de ovăz în boluri. Aşa că pot să mai lenevească puţin.

Harry ştia că Apariţia era o tehnică foarte grea, care presupunea să dispari dintr-un loc şi să apari aproape instantaneu în altul.

— Deci, sunt încă în pat? zise Fred morocănos, trăgându-şi către el bolul cu fulgi de ovăz. De ce nu putem şi noi să Apărem?

— Pentru că nu aveţi vârsta necesară şi nu aţi dat testul, se răţoi doamna Weasley. Dar ce fac fetele?

Ieşi valvârtej din bucătărie şi o auziră urcând scările.

— Trebuie să treci un test ca să Apari? întrebă Harry.

— O, da, zise domnul Weasley, punând biletele la loc sigur, în buzunarul din spate al blugilor. „Departamentul transporturilor magice” a trebuit să amendeze de curând nişte tineri pentru că au Apărut fără permis. Nu este o tehnică uşoară şi, când nu este făcută cum trebuie, poate să ducă la complicaţii neplăcute. Cei doi despre care vorbesc s-au secţionat, pur şi simplu!

Toţi de la masă, în afară de Harry, se strâmbară.

— Secţionat? se miră Harry.

— Adică au lăsat în urmă o jumătate din ei, zise domnul Weasley, punând o mulţime de linguri de melasă în bolul lui cu fulgi de ovăz. Aşa că s-au blocat, desigur. N-au mai putut să meargă în nici o parte. Au trebuit să aştepte să vină Echipa de anulare a magiei greşite ca să-i pună la loc. Asta a dus la anunţuri destul de ciudate, vă puteţi da seama, mai ales cu Încuiaţii care le-au zărit părţile de corp lăsate în urmă...

Harry îşi imagină deodată nişte picioare şi un ochi, abandonate pe Aleea Boschetelor.

— Sunt bine acum? întrebă el speriat.

— A, da, zise domnul Weasley cu convingere, însă au avut de plătit o amendă sănătoasă şi nu cred că or să mai facă o altă încercare foarte curând. Nu te joci cu Apariţia... Sunt o grămadă de vrăjitori adulţi care nu se obosesc să practice acest lucru. Preferă măturile, mai încete, însă mult mai sigure.

— Dar Bill, Charlie şi Percy pot să o facă? Toţi?

— Charlie a trebuit să dea testul de două ori, zise Fred, zâmbind. A picat prima dată, a Apărut cu zece kilometri mai la sud de unde vroia să ajungă, nimerind chiar peste o bătrânică adorabilă, care îşi făcea cumpărăturile. Mai ţineţi minte?

— Dar oricum, a trecut a doua oară, zise doamna Weasley, întorcându-se în bucătărie printre nişte chicoteli înfundate.

— Percy a trecut abia acum două săptămâni, zise George. Şi Apare în bucătărie în fiecare dimineaţă de atunci, doar ca să ne demonstreze că poate.

Se auziră paşi pe hol, iar Hermione şi Ginny intrară în bucătărie, amândouă palide şi ameţite de somn.

— De ce a trebuit să ne sculăm aşa devreme? întrebă Ginny, frecându-se la ochi şi aşezându-se la masă.

— Avem ceva de mers, zise domnul Weasley.

— De mers? se miră Harry. Cum, mergem pe jos la Cupa Mondială?

— Nu, nu, este doar la câţiva kilometri depărtare, zise domnul Weasley, zâmbind. Avem însă puţin de mers. Este foarte greu să se adune un număr atât mare de vrăjitori la un loc, fără să atragă atenţia Încuiaţilor. Trebuie să avem mare grijă cum călătorim tot timpul, iar la o ocazie atât de importantă cum este Cupa Mondială la Vâjthaţ...

— George! strigă doamna Weasley tăios, făcându-i pe toţi să tresară.

— Ce-i? zise George, pe un ton nevinovat, care nu păcăli pe nimeni însă.

— Ce ai în buzunar?

— Nimic!

— Nu minţi!

Doamna Weasley aţinti bagheta către buzunarul lui George şi zise: „Accio!”

Mai multe obiecte colorate ţâşniră din buzunarul lui George, care încercă să le prindă, dar fără succes. Obiectele aterizară drept în mâna întinsă a doamnei Weasley.

— V-am zis să le distrugeţi! zise doamna Weasley furioasă, ridicând ceea ce erau negreşit Bomboane limbă-de-o-tonă. V-am zis să le aruncaţi pe toate! Goliţi-vă buzunarele, haideţi, amândoi!

Era un moment neplăcut. Era evident că gemenii încercaseră să scoată câte bomboane putuseră din casă, iar doamna Weasley reuşise să le găsească pe toate numai cu o Vrajă de Aducere.

— Accio! Accio! Accio! strigă ea şi bomboanele ţâşniră din tot felul de locuri ciudate, inclusiv din căptuşeala hainei lui George şi din îndoitura blugilor suflecaţi ai lui Fred.

— Am petrecut şase luni ca să le inventăm! strigă Fred către mama sa, când ea le aruncă în foc.

— Ah, foarte bun mod de a petrece şase luni de zile! strigă ea. Nici nu mă mir că nu aţi luat mai multe N.O.V.-uri!

Acestea fiind zise, atmosfera nu era tocmai prietenoasă când plecară. Doamna Weasley încă era încruntată, când îl sărută pe domnul Weasley pe obraz, deşi nici pe departe pe cât de supăraţi erau gemenii, care îşi puseseră rucsacurile în spinare şi plecaseră fără să îi adreseze o vorbă.

— Distracţie plăcuţă, le ură doamna Weasley, şi fiţi cuminţi, strigă ea după gemeni, dar ei nu se întoarseră şi

nici nu îi răspunseră. Îi trimit pe Bill, Charlie şi Percy pe la prânz, îi spuse doamna Weasley soţului ei.

Domnul Weasley, Harry, Ron, Hermione şi Ginny porniră în noapte, pe urmele lui Fred şi George. Era destul de răcoare şi luna încă se vedea pe cer. Doar o linie verzulie de la orizont, în dreapta lor, demonstra că nu mai era mult şi se crăpa de ziuă. Harry, gândindu-se la miile de vrăjitori care se îndreptau către Cupa Mondială la Vâjthaţ, se grăbi pentru a-l ajunge pe domnul Weasley.

— Şi cum reuşeşte toată lumea să ajungă acolo fără să observe Încuiaţii? îl întrebă el.

— Este o mare problemă de organizare, oftă domnul Weasley. La Cupa Mondială vin sute de mii de vrăjitori şi bineînţeles că nu avem un loc magic destul de mare pentru a-i caza pe toţi. Există locuri unde Încuiaţii nu pot intra, dar imaginează-ţi cum ar fi dacă am îngrămădi o sută de mii de vrăjitori în Aleea Diagon sau pe peronul 9 şi $^{3}/4$- Deci, a trebuit să găsim o mlaştină şi să instalăm cât mai multe mijloace de protecţie anti-Încuiaţi. Întregul Minister lucrează la ele de luni întregi. În primul rând, trebuie să repartizăm sosirile, bineînţeles. Cei cu bilete mai ieftine trebuie să vină cu două săptămâni mai devreme. Un număr limitat folosesc transporturile Încuiaţilor, însă nu pot să le umple autobuzele şi trenurile... Fiindcă vin vrăjitori din toată lumea! Unii Apar, desigur, dar trebuie să instalăm locuri sigure unde să Apară, departe de Încuiaţi. Cred că folosesc o pădure din apropiere în acest scop. Pentru cei care nu vor să Apară sau nu pot să facă lucrul acesta, folosim Portalurile. Acestea sunt obiecte care permit transportarea vrăjitorilor dintr-un loc într-altul, la o oră prestabilită. Pot funcţiona şi cu grupuri mari deodată, dacă

este nevoie. Au fost amplasate două mii de Portaluri în locuri strategice, peste tot în Marea Britanie, iar cel mai apropiat de noi este în vârful Dealului Stoatshead, aşa că într-acolo ne îndreptăm.

Domnul Weasley arătă înainte, unde ceva mare şi negru se ridica în spatele satului Ottery St. Catchpole.

— Ce fel de obiecte sunt Portalurile? întrebă Harry curios.

— Păi, pot fi orice, zise domnul Weasley. Lucruri care să nu atragă atenţia, desigur, ca să nu le ia Încuiaţii şi să se joace cu ele... Lucruri pe care ei să le creadă gunoaie...

Parcurseră lungul drum întunecat şi rece către sat, liniştea fiind întreruptă doar de paşii lor. Cerul se luminase puţin, pe când treceau ei prin sat, negrul întunecat diluându-se în albastru-închis. Mâinile şi picioarele lui Harry erau îngheţate-bocnă. Domnul Weasley se tot uita la ceas.

Nu mai vorbiră când începură să urce Dealul Stoatshead, pentru a nu-şi irosi forţele. Se împiedicau din când în când de vizuine de iepuri ascunse şi alunecau pe smocurile de iarbă umedă. Fiecare gură de aer pe care o inspira Harry i se ducea dureros în piept, iar picioarele sale îşi reveniră abia când în sfârşit ajunseră pe teren plat.

— Uff, gâfâi domnul Weasley, dându-şi jos ochelarii şi ştergându-i de pulover. Ei bine, am ajuns la timp... Mai avem zece minute...

Hermione ajunse în sfârşit pe creasta dealului, ţinându-se de splină.

— Acum nu mai avem nevoie decât de Portal, zise domnul Weasley, punându-şi la loc ochelarii şi căutând ceva pe jos. Nu vă aşteptaţi la ceva mare... Haideţi...

Se despărţiră, căutând. Începuseră doar de câteva minute, când un strigăt străbătu aerul încremenit.

— Aici, Arthur! Aici, fiule, am găsit-o!

Două siluete înalte se profilară pe cerul înstelat, pe partea cealaltă a crestei.

— Amos! zise domnul Weasley, zâmbind în timp ce se ducea către omul care îl strigase.

Toată lumea îl urmă. Domnul Weasley dădea mâna cu un vrăjitor rumen în obraji, cu o barbă castanie, încâlcită, care ţinea o cizmă veche în cealaltă mână.

— El este Amos Diggory, zise domnul Weasley. Lucrează la „Departamentul de control şi reglementare a creaturilor magice”. Şi fiul său, Cedric, cred că îl cunoaşteţi, nu?

Cedric Diggory era un băiat foarte chipeş, în jur de şaptesprezece ani. Era căpitanul şi căutătorul echipei de vâjthaţ a Casei Astropufilor, de la Hogwarts.

— Bună, zise Cedric, privindu-i pe toţi.

Toată lumea răspunse la salut, în afară de Fred şi George, care dădură doar din cap. De fapt, nu îl iertaseră pe Cedric că bătuse echipa lor, pe Cercetaşi, în primul meci de vâjthaţ de anul trecut.

— Aţi mers mult, Arthur? întrebă tatăl lui Cedric.

— Nu mult, zise domnul Weasley. Stăm chiar de partea cealaltă a satului. Voi?

— A trebuit să ne sculăm la două, nu, Ced? Credeţi-mă, o să fiu fericit când Cedric o să ia testul de Apariţie. Dar nu ne plângem... N-aş pierde Cupa Mondială de Vâjthaţ nici pentru un sac de galeoni! De, biletele costă cam tot atât, dar se pare că am scăpat ieftin...

Amos Diggory privi binevoitor către cei trei băieţi Weasley, Harry, Hermione şi Ginny.

— Sunt toţi ai tăi, Arthur? întrebă el.

— O, nu, doar cei roşcaţi, zise domnul Weasley, arătându-i copiii. Ea este Hermione, prietenă cu Ron, şi el, Harry, un alt prieten...

— Pe barba lui Merlin, exclamă Amos Diggory, bulbucându-şi ochii. Harry? Harry Potter?

— Păi... da, zise Harry.

Harry era obişnuit să fie privit cu curiozitate de oameni când îl recunoşteau, cu modul în care ochii li se opreau pe cicatricea de pe frunte, dar de fiecare dată se simţea stânjenit.

— Cedric mi-a povestit despre tine, desigur, zise Amos Diggory. Ne-a spus cum a jucat împotriva ta anul trecut... I-am zis, da, chiar aşa i-am zis: „Ced, asta e ceva ce o să le povesteşti nepoţilor tăi... Că l-ai bătut pe Harry Potter!”

Lui Harry nu-i veni în minte nici un răspuns, aşa că tăcu. Fred şi George se încruntaseră din nou. Cedric părea uşor jenat.

— Harry a căzut de pe mătură, tată, murmură el. Ţi-am zis... a fost un accident...

— Da, dar tu n-ai căzut, nu? exclamă Amos plin de mândrie, bătându-şi fiul pe umăr. Mereu modest, Cedric al nostru, întotdeauna un gentleman... Ce să-i faci? Cel mai bun câştigă! Sunt convins că şi Harry este de aceeaşi părere, nu-i aşa? Unul cade de pe mătură, unul rămâne pe ea, nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama cine este cel mai bun zburător!

— Cred că a venit vremea, zise domnul Weasley repede, scoţându-şi iar ceasul. Ştii dacă mai trebuie să aşteptăm pe altcineva, Amos?

— Nu, familia Lovegood este acolo deja de o săptămână, iar familia Fawcett nu a putut să-şi cumpere bilete, zise domnul Diggory. Parcă nu mai sunt alţii în zona asta, nu?

— Din câte ştiu eu, nu, zise domnul Weasley. Da, mai avem un minut... Ar trebui să ne pregătim...

Îi privi pe Harry şi pe Hermione.

— Nu trebuie decât să atingi Portalul, atâta tot, un deget este de ajuns, le zise el.

Cu greu, din cauza rucsacurilor mari, cei nouă se îngrămădiră în jurul cizmei mari ţinute de Amos Diggory.

Rămaseră acolo toţi, strânşi în cerc. Un vânt rece trecu peste creastă. Nimeni nu scotea o vorbă. Deodată, Harry îşi dădu seama ce ciudat ar fi dacă ar apărea vreun Încuiat şi ar vedea nouă oameni, dintre care doi adulţi, ţinând o cizmă veche şi uzată şi aşteptând în semiîntuneric...

— Trei... şopti domnul Weasley, cu un ochi încă pe ceas, doi... unu...

Se întâmplă instantaneu. Harry se simţi de parcă ar fi fost tras în faţă cu un cârlig, de buric. Picioarele nu-i mai erau pe pământ. Îi simţea pe Ron şi pe Hermione alături de el, umăr la umăr. Zburau toţi duşi de un vârtej de vânt şi culoare. Degetul său era lipit de cizmă, de parcă l-ar fi atras un magnet, şi atunci...

Picioarele îi aterizară iar pe pământ. Ron se izbi de el şi căzură amândoi. Portalul se lovi de pământ, căzând lângă Ron, cu o pocnitură puternică.

Harry îşi ridică privirea. Domnul Weasley, domnul Diggory şi Cedric erau în picioare, dar păreau ameţiţi. Toţi ceilalţi erau la pământ.

— Şapte şi cinci de la Dealul Stoatshead, zise o voce.

Capitolul VII

BAGMAN ŞI CROUCH

Harry se desprinse de Ron şi se ridică. Ajunseseră într-un loc care părea să fie o porţiune părăsită de teren mlăştinos, inundat de ceaţă. În faţa lor stăteau doi vrăjitori cu aspect arţăgos. Unul dintre ei avea în mână un ceas mare de aur, celălalt ţinea un sul gros de pergament şi o pană. Amândoi erau îmbrăcaţi ca Încuiaţii, dar se vedea de

la o poştă că toate erau puse cu furca pe ei. Cel cu ceasul purta un costum de golf şi cizme trei sferturi, iar prietenul lui un kilt şi un poncho.

— Bună dimineaţa, Basil, zise domnul Weasley, ridicând cizma şi dându-i-o vrăjitorului în kilt, care o aruncă într-o cutie mare de lângă el cu Portaluri folosite.

Harry văzu un ziar vechi, o cutie goală de suc şi o minge de fotbal spartă.

— Salut, Arthur, zise Basil obosit. Nu eşti la post, nu? E bine pentru unii... Noi am stat aici toată noaptea... Ar fi bine să vă daţi la o parte din drum, vine un grup mare din Pădurea Neagră, la cinci şi un sfert. Staţi puţin, să văd unde sunteţi cazaţi... Weasley...Weasley...

Se uită pe lista de pergament.

— Da, cam la jumătate de metru în partea aia, primul câmp la care ajungeţi. Organizatorul campusului este domnul Roberts. Diggory... al doilea câmp... Întreabă de domnul Payne.

— Mersi, Basil, zise domnul Weasley şi le făcu semn tuturor să-l urmeze.

Porniră prin terenul mlăştinos şi pustiu, nereuşind să desluşească mare lucru prin ceaţă. După vreo douăzeci de minute, apăru o cabană mică, din piatră, alături de care se afla o poartă. Dincolo de poartă, Harry zări contururile vagi a sute şi sute de corturi, înălţate pe o pantă lină, la capătul căreia se vedea o pădure întunecată la orizont. Îşi luară la revedere de la cei doi Diggory şi se apropiară de uşa cabanei.

Un om stătea în prag, privind corturile. Harry îşi dădu seama imediat că era singurul Încuiat pe o suprafaţă de mai multe hectare. Când le auzi paşii, întoarse capul şi se uită la ei.

— 'Neaţa! zise domnul Weasley vesel.

— 'Neaţa! răspunse Încuiatul.

— Sunteţi cumva domnul Roberts?

— Da, eu sunt, zise domnul Roberts. Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Weasley... Două corturi, le-am rezervat acum câteva zile...

— Da, zise domnul Roberts, consultând o listă de pe uşă. Aveţi un loc acolo, lângă pădure. Doar o noapte?

— Exact, zise domnul Weasley.

— Atunci, îmi plătiţi acum? zise domnul Roberts.

— Ah... da... Desigur! zise domnul Weasley.

Se depărtă puţin de cabană şi îi făcu semn lui Harry să vină cu el.

— Ajută-mă, Harry, şopti el, scoţând din buzunar un teanc de bancnote folosite de Încuiaţi, pe care începu să le răsfire. Asta este de... de... de cincizeci? A, da, văd numărul ăsta mic de pe ea... Iar asta e de zece?

— De o sută, îl corectă Harry în şoaptă, fiind conştient că domnul Roberts le sorbea fiecare cuvânt.

— A, da, aşa este... Nu ştiu, dar bucăţelele astea de hârtie...

— Sunteţi străin? întrebă domnul Roberts, când domnul Weasley se întoarse cu bancnotele potrivite.

— Străin? repetă domnul Weasley dezorientat.

— Nu sunteţi primul care a avut probleme cu banii, zise domnul Roberts, examinându-l cu atenţie pe domnul Weasley. Acum vreo zece minute, doi au încercat ca să-mi plătească în monede mari de aur.

— Zău? spuse domnul Weasley neliniştit.

Domnul Roberts căută într-o cutie de metal, să-i dea restul.

— Nu a fost niciodată atât de aglomerat, spuse el deodată, privind iar peste câmpul înceţoşat. Sute de rezervări. De obicei, oamenii vin fără nici o rezervare...

— Serios? întrebă domnul Weasley, aşteptând restul cu mâna întinsă, însă domnul Roberts nu i-l dădu.

— Da, spuse el cu înţelepciune. Oameni de peste tot. O grămadă de străini. Şi nu doar străini. Ciudaţi, nu ştiu dacă mă înţelegeţi... E unu’ care e îmbrăcat în kilt şi în poncho!

— Păi, şi nu e bine? spuse domnul Weasley agitat.

— E ca un fel de... nu ştiu... ca un fel de întrunire, zise domnul Roberts. Se pare că se cunosc toţi între ei. Ca un fel de petrecere mare...

În acel moment, un vrăjitor în pantaloni de golf apăru din senin lângă uşa domnului Roberts.

— Obliviate! spuse el tăios, aţintindu-şi bagheta către domnul Roberts.

Instantaneu, ochii domnului Roberts îşi pierdură concentrarea, fruntea i se descreţi şi chipul i se lumină ca într-un vis lipsit de griji. Harry recunoscu simptomele unui om a cărui memorie fusese alterată.

— O hartă a campusului pentru dumneavoastră, îi zise domnul Roberts calm domnului Weasley. Şi restul dumneavoastră.

— Mulţumesc frumos, zise domnul Weasley.

Vrăjitorul în pantaloni de golf îi însoţi către poarta campusului. Părea extenuat. Bărbia lui avea o nuanţă albăstruie, fiind acoperită de barba nerasă, iar sub ochi îi apăruseră cearcăne mov-închis. După ce se îndepărtară de domnul Roberts, vrăjitorul îi şopti domnului Weasley:

— Am avut o grămadă de probleme cu el. Trebuie să i se aplice o Vrajă de Memorie din zece în zece minute, ca să nu îşi mai facă griji. Şi Ludo Bagman nu mă ajută deloc. Se plimbă încolo şi-ncoace, vorbind despre baloane-ghiulea, ca şi cum ar fi cel mai normal lucru. N-are nici o grijă ! O să fiu fericit când o să se termine totul. Ne vedem mai târziu, Arthur!

Şi dispăru ca prin farmec.

— Credeam că domnul Bagman era şeful „Departamentului jocurilor şi sporturilor magice”, zise Ginny, părând surprinsă. Ar trebui să ştie că nu trebuie să

vorbească despre baloane-ghiulea în prezenţa Încuiaţilor, nu?

— Aşa este, zise domnul Weasley, zâmbind şi conducându-i către campus, dar Ludo a fost din totdeauna... Hm... mai liniştit când vine vorba de protecţia Încuiaţilor. Dar nu există un şef mai bun pentru „Departamentul sporturilor magice”. El însuşi a jucat vâjthaţ pentru Anglia, nu ştiu dacă aţi aflat... A fost cel mai bun prinzător pe care l-au avut „Viespile din Wimbourne” vreodată.

Traversară câmpul înceţoşat, printre şiruri lungi de corturi. Majoritatea arătau normal. Era evident că proprietarii lor se străduiseră să le facă să pară cât mai obişnuite, însă nu reuşiseră în totalitate, fiind tentaţi să adauge coşuri, sonerii sau giruete. În orice caz, din când în când răsăreau nişte corturi atât de stranii, încât Harry nici nu se mai miră că domnul Roberts era atât de suspicios. La jumătatea câmpului, era o alcătuire extravagantă, din mătase în dungi, ca un palat în miniatură, cu mai mulţi păuni la intrare. Puţin mai încolo, trecură pe lângă un cort care avea trei etaje şi mai multe turnuleţe, iar la mică depărtare de el era un cort care avea grădină, cadran solar şi fântână.

— Mereu e la fel, zise domnul Weasley, zâmbind, nu rezistăm să nu ne dăm mari când ne întâlnim. A, uite, aici suntem repartizaţi noi!

Ajunseseră chiar la marginea pădurii de la capătul câmpului, unde se afla un spaţiu gol, cu un mic semn înfipt în pământ, pe care era ortografiat greşit „Weezly”.

— Nu puteam să avem un loc mai bun! zise domnul Weasley fericit. Stadionul este chiar de partea cealaltă a pădurii! Mai aproape de atât nu puteam sta!

Îşi dădu jos rucsacul.

— Aşadar, zise el entuziasmat, nu avem voie să facem vrăji evidente, mai ales că suntem atât de mulţi pe o suprafaţă locuită de Încuiaţi. O să ridicăm corturile astea manual! Nu ar trebui să fie foarte greu... Încuiaţii o fac tot timpul... Harry, ce zici, de unde ar trebui să începem?

Harry nu mersese în viaţa lui în excursii cu cortul. Familia Dursley nu îl dusese niciodată în nici un fel de vacanţă, preferând să-l lase cu doamna Figg, o vecină în vârstă şi cusurgie. Totuşi, el şi Hermione descoperiră unde ar trebui să fie înfipţi majoritatea ţăruşilor şi a cuielor şi, deşi domnul Weasley mai mult îi încurca decât îi ajuta, pentru că era mult prea entuziasmat când venea vorba de folosirea ciocanului, de exemplu, până la urmă reuşiră să ridice două corturi şubrede, de câte două persoane.

Se dădură cu toţii câţiva paşi mai în spate pentru a-şi admira opera. Nimeni care ar fi văzut corturile lor nu ar fi zis că erau ale unor vrăjitori, îşi zise Harry, însă problema era că, o dată ce veneau Bill, Charlie şi Percy, numărul lor creştea la zece. Hermione părea să-şi fi dat şi ea seama de această problemă. Îi aruncă o privire dezorientată, când domnul Weasley se puse în patru labe şi intră în primul cort.

— O să fim puţin înghesuiţi, strigă el, dar cred că o să ne descurcăm. Veniţi să vedeţi şi voi!

Harry se aplecă, intră în cort şi rămase mască. Nimerise într-un fel de apartament de modă veche, de trei camere, echipat cu baie şi bucătărie. Lucrul ciudat era că era mobilat cam la fel ca apartamentul doamnei Figg. Pe fotolii erau cuverturi croşetate şi predomina un miros înţepător, de pisică.

— Ei, n-o să stăm mult timp aici, zise domnul Weasley, ştergându-şi chelia cu o batistă şi aruncând o privire către cele patru paturi din dormitor. Am împrumutat cortul ăsta de la Perkins, un coleg de serviciu. Nu se prea mai duce în excursii de când a îmbătrânit, săracu' de el, are lumbago.

Luă ibricul prăfuit şi se uită în el.

— O să avem nevoie de apă...

— Pe harta pe care ne-a dat-o Încuiatul apare şi un robinet, zise Ron, care îl urmase pe Harry în cort şi nu părea deloc impresionat de proporţiile extraordinare din interior. Este de partea cealaltă a câmpului.

— Păi, ce-ar fi să te duci cu Harry şi cu Hermione să luaţi nişte apă? zise domnul Weasley şi le dădu ibricul şi nişte cratiţe. Iar noi ne ducem să strângem lemne pentru foc.

— Dar avem cuptor, zise Ron, de ce nu putem să...

— Ron, protecţia anti-Încuiaţi! zise domnul Weasley, chipul luminându-i-se numai la gândul că va face un foc din vreascuri. Când Încuiaţii adevăraţi se duc în excursii, gătesc la foc în aer liber, i-am văzut eu!

După o scurtă vizită în cortul fetelor, care era puţin mai mic decât al băieţilor, însă fără mirosul de pisică, Harry,

Ron şi Hermione porniră către partea opusă a câmpului, cu ibricul şi cratiţele.

Acum, fiindcă abia răsărise soarele şi ceaţa începuse să se ridice, puteau vedea oraşul de corturi care se întindea în toate direcţiile. Îşi croiră drum printre corturi, privind entuziasmaţi în jur. Abia acum îşi dădea seama Harry câţi vrăjitori şi câte vrăjitoare trebuiau să fie în lume. Nu se gândise prea mult la vrăjitorii din alte ţări...

Vecinii lor începuseră să se trezească. Primii erau cei care aveau copii mici. Harry nu mai văzuse niciodată nişte vrăjitoare şi vrăjitori atât de mici. Un băieţel de nu mai mult de doi ani stătea turceşte în faţa unui cort mare, în formă de piramidă, aţintind fericit o baghetă către un melc din iarbă, care începu să se umfle încet până când se făcu de mărimea unui salam. Când ajunseră în dreptul lui, mama copilului ieşi grăbită din cort.

— De câte ori să-ţi spun, Kevin? Să nu te mai atingi NICIODATĂ de bagheta lui tati! Au!

Călcase pe melcul enorm, care explodase. Mustrările ei îi urmăriră prin aerul nemişcat, amestecate cu ţipetele băieţelului:

— Omorât melc mama! Poc melc!

Puţin mai încolo, văzură două vrăjitoare mici, un pic mai mari ca băieţelul, care călăreau mături de jucărie care se săltaseră în aer doar cât să le atingă bombeurile iarba plină de rouă. Un vrăjitor de la Minister le văzuse deja. Trecând în grabă pe lângă Harry, Ron şi Hermione, le şopti iritat:

— Ziua-n amiaza mare! Presupun că părinţii voştri încă dorm...

Din loc în loc, vrăjitoare şi vrăjitori adulţi ieşeau din corturi şi începeau să-şi pregătească micul dejun. Unii dintre ei aruncau priviri furişe în jur şi făceau focul cu baghetele, alţii încercau să scapere chibrituri, cu expresii stranii pe chip, de parcă erau siguri că nu or să reuşească. Trei vrăjitori africani erau cufundaţi în discuţii. Toţi purtau robe lungi şi albe şi prăjeau ceva care semăna cu un iepure, pe un foc mov-deschis, în timp ce un grup de vrăjitoare americane mai în vârstă bârfeau fericite sub o pancartă sclipitoare, pe care scria: „Institutul de Vrăjitoare din Salem". Din interiorul corturilor pe unde treceau, Harry auzi frânturi de conversaţie în limbi ciudate şi, deşi nu putea înţelege fiecare cuvânt, toate erau entuziasmate.

— Hm... Nu văd eu bine, sau s-a făcut totul verde? se miră Ron.

Nu erau de vină ochii lui Ron. Ajunseseră într-un loc în care corturile erau acoperite cu trifoi des, aşa că arătau ca nişte dealuri mici şi stranii, care răsăriseră din pământ. În interiorul celor care aveau clapetele de la uşă ridicate puteau fi văzute feţe zâmbitoare. Apoi, de undeva din spate, îşi auziră numele.

— Harry! Ron! Hermione!

Era Seamus Finnigan, colegul lor de la Cercetaşi, din anul patru. Stătea în faţa propriului cort acoperit cu trifoi, alături de o femeie cu părul de culoarea nisipului, care probabil că era mama sa, şi alături de cel mai bun prieten al lui, Dean Thomas, tot de la Cercetaşi.

— Vă place cum l-am decorat? întrebă Seamus, zâmbind, când Harry, Ron şi Hermione se duseră să îl salute. Ministerul nu este prea mulţumit.

— Ah, de ce să nu ne mândrim cu ţara noastră? zise doamna Finnigan. Ar trebui să vedeţi ce şi-au agăţat bulgarii de corturile lor. Ţineţi cu Irlanda, bineînţeles, nu? adăugă ea, uitându-se întrebătoare la chipurile lui Harry, Ron şi Hermione.

După ce o asigurară că într-adevăr ţineau cu Irlanda, porniră iar la drum, dar Ron completă sarcastic:

— De parcă am fi putut să spunem altceva în mijlocul atâtor irlandezi!

— Oare ce şi-au agăţat bulgarii de corturi? întrebă Hermione.

— Hai să vedem, propuse Harry, arătând către un grup mare de corturi din partea mai ridicată a câmpului, unde steagul bulgar roşu, verde şi alb flutura în vânt.

Corturile nu fuseseră acoperite cu plante, însă fiecare avea acelaşi poster prins pe ele, un poster cu un chip foarte posomorât şi cu sprâncene mari şi negre. Desigur, poza se mişca, însă doar clipea şi se încrunta.

— Krum, zise Ron încet.

— Cum? întrebă Hermione.

— Krum! zise Ron. Viktor Krum, căutătorul bulgar!

— Pare foarte morocănos, zise Hermione, privind puzderia de Krumi din jurul lor, care clipeau şi se încruntau.

— Foarte morocănos? zise Ron, privind către cer. Cui îi pasă cum arată? Este pur şi simplu incredibil! Este şi foarte tânăr, are doar optsprezece ani sau pe-aproape! Este un geniu, stai să vezi diseară...

Deja se formase o coadă mică la robinetul de la marginea câmpului. Harry, Ron şi Hermione se duseră şi ei şi nimeriră chiar în spatele unor oameni care se certau aprins. Unul dintre ei era un vrăjitor foarte bătrân, care purta o cămaşă de noapte lungă şi înflorată. Celălalt era, fără nici o îndoială, un reprezentant al Ministerului Magiei. Ţinea în mână o pereche de pantaloni în dungi şi aproape că plângea de exasperat ce era.

— Puneţi-i odată, Archie, fii băiat bun, nu poţi să mergi îmbrăcat aşa. Încuiatul de la poartă a început să fie suspicios...

— Am cumpărat-o dintr-un magazin de-ale lor, zise cu încăpăţânare vrăjitorul bătrân. Le poartă şi Încuiaţii!

— Încuiatele le poartă, Archie, nu bărbaţii, ei poartă aşa ceva, zise vrăjitorul de la Minister şi flutură pantalonii în dungi.

— Nu mi-i pun, zise bătrânul Archie, foarte indignat. Mie îmi place să mă sufle vântul pe dedesubt din când în când, aşa să ştii!

Hermione se zgudui de chicoteli înfundate, încât trebui să plece de la coadă şi nu se întoarse decât după ce Archie îşi luase apa şi plecase.

Mergând mai încet acum, din cauza greutăţii apei, se întoarseră spre corturile lor. Din când în când, vedeau chipuri familiare. Oliver Baston, fostul căpitan al echipei

de vâjthaţ a Casei din care făcea parte Harry, care tocmai absolvise şcoala de la Hogwarts, îl târî pe Harry până la cortul părinţilor lui, pentru a-i prezenta, şi îi spuse entuziasmat că fusese selecţionat la echipa „Puddlemere United”. Apoi îi strigă Ernie Macmillan, un Astropuf din anul IV, iar puţin mai încolo o văzură pe Cho Chang, o fată foarte drăguţă, care era căutător în echipa Ochilor-de-Şoim. Salută şi îi zâmbi lui Harry, făcându-l să verse o cantitate considerabilă de apă pe el, când se grăbi să îi răspundă la salut. Mai mult pentru a-l opri pe Ron din chicoteli, Harry arătă grăbit către un grup de adolescenţi pe care nu-i mai văzuse până atunci.

— Ce credeţi că sunt? spuse el. Nu sunt de la Hogwarts, nu-i aşa?

— Presupun că sunt de la o şcoală din străinătate, zise Ron. Ştiu că mai există şi alte şcoli de vrăjitorie, dar n-am cunoscut pe nimeni care să fie elev la vreuna dintre ele. Bill avea un prieten prin corespondenţă la o şcoală din Brazilia... cu mult timp în urmă... şi vroia să se ducă să-l vadă, dar mama şi tata nu şi-au putut permite să-i plătească drumul. Prietenul lui a fost foarte jignit când Bill i-a spus că nu vine şi, drept răzbunare, i-a trimis o pălărie blestemată, care i-a făcut urechile să i se micşoreze.

Harry râse, dar nu-şi exprimă uimirea pe care o simţea la auzul acestei veşti, că ar mai fi existat şi alte şcoli de vrăjitori. Acum, că văzuse reprezentanţi ai atâtor alte naţionalităţi în campus, se mira cum de nu îşi dăduse seama că Hogwarts nu putea să fie singura şcoală de vrăjitori. Aruncă o privire către Hermione, care însă nu părea deloc surprinsă de informaţie. Fără îndoială că citise despre alte şcoli de vrăjitori în vreo carte.

— Aţi stat cam mult, zise George, când în sfârşit se întoarseră la corturile familiei Weasley.

— Ne-am întâlnit cu nişte cunoştinţe, spuse Ron, punând apa jos. N-aţi aprins încă focul ăla?

— Tata se distrează cu chibriturile, zise Fred.

Domnul Weasley nu avea deloc succes cu aprinderea focului, însă nu din cauză că nu încercase. În jurul său era plin de chibrituri rupte, însă el părea a se distra de minune.

— Ups! spuse el, izbutind să aprindă un chibrit, pe care îl scăpă imediat, surprins de reuşită.

— Uitaţi cum se face, domnule Weasley, zise Hermione cu bunăvoinţă, luându-i cutia de chibrituri din mână şi pregătindu-se să-l înveţe cum se aprinde un chibrit.

Până la urmă, aprinseră focul, deşi trecu cel puţin o oră până fu destul de mare pentru a putea găti ceva pe el. Însă aveau multe de văzut, cât aşteptau să fie gata mâncarea. Cortul lor părea să fie aşezat chiar lângă drumul de trecere către stadion, iar membrii Ministerului tot veneau şi plecau în grabă, salutându-l politicos pe domnul Weasley. Domnul Weasley vorbea încontinuu, prezentându-le diferite personalităţi, mai ales lui Harry şi Hermionei, pentru că propriii săi copii ştiau mult prea multe despre Minister ca să îi mai intereseze ceva.

— Acela era Cuthbert Mockridge, şeful „Biroului de Relaţii cu Spiriduşii”... Acum vine Gilbert Wimple, din „Comitetul Vrăjilor Experimentale”, are coarnele acelea de ceva vreme... Salut, Arnie... Arnold Peasegood este un Obliviator, membru al „Echipei de Anulare a Magiei

Întâmplătoare”, ştiţi voi... Iar ei sunt Bode şi Croaker... Ei sunt Nevorbitori...

— Ce sunt?

— Din „Departamentul Misterelor”, top-secret, nu se ştie exact ce fac...

Până la urmă, jarul fu gata şi tocmai începuseră să prăjească ouăle şi cârnaţii, când Bill, Charlie şi Percy veniră din pădure.

— Tocmai am Apărut, tată, zise Percy tare.

— Ah, excelent! E gata prânzul!

Erau la jumătatea mesei, când domnul Weasley se ridică, făcându-i cu mâna şi zâmbindu-i unui om care venea spre ei.

— Aha! făcu el. Omul momentului! Ludo!

Ludo Bagman era de departe cel mai uşor de remarcat om pe care îl văzuse Harry până acum, chiar dacă îl punea la socoteală şi pe bătrânul Archie, în cămaşa lui de noapte înflorată. Ludo purta o robă lungă de vâjthaţ, în dungi groase, galben-pai cu negru, cu imaginea unei viespi enorme pe piept. Era un om cu o constituţie puternică, dar cu umerii puţin aduşi în faţă. Roba îi era întinsă la maxim, pe un burduhan pe care era clar că nu îl avusese când jucase vâjthaţ pentru Anglia. Nasul îi era turtit (probabil de un balon-ghiulea scăpat de sub control, îşi zise Harry), însă ochii săi albaştri şi rotunzi, părul blond şi scurt şi tenul rozaliu îl făceau să arate ca un elev puţin mai în vârstă.

— Salut! strigă Bagman fericit.

Mergea de parcă ar fi avut arcuri prinse de glezne şi era evident într-o stare de entuziasm frenetic.

— Arthur, bătrâne, pufăi el când ajunse la focul de tabără, ce zi, nu? Ce zi! Am fi putut spera la o vreme mai frumoasă? Urmează o noapte fără nori... Şi nici o neregulă în organizare... Nu prea am ce să fac!

Prin spatele său trecură în grabă nişte vrăjitori ai Ministerului, cu privirile cam dezorientate, care arătau către un foc magic din depărtare, care trimitea scântei violete la zece metri înălţime.

Percy înaintă repede, cu mâna întinsă. Nemulţumirea sa pentru modul în care îşi conducea Ludo Bagman departamentul nu îl oprea să încerce să facă o impresie bună.

— A, da, zise domnul Weasley, zâmbind, el este fiul meu, Percy, tocmai a început lucrul la Minister... Iar el este Fred... Nu, George, scuze, el este Fred. Bill, Charlie, Ron, fiica mea, Ginny, şi prietenii lui Ron, Hermione Granger şi Harry Potter.

Bagman fu surprins să audă numele lui Harry, iar ochii săi se opriră pe cicatricea de pe fruntea băiatului, aşa cum făcea toată lumea.

— Dragii mei, continuă domnul Weasley, dânsul este Ludo Bagman, ştiţi cine este, şi datorită dumnealui avem nişte locuri atât de bune...

Bagman zâmbi larg şi făcu un semn cu mâna, de parcă ar fi spus că fusese o nimica toată.

— Ce zici de un pariu mic în legătură cu meciul, Arthur? întrebă el nerăbdător, zornăind ceea ce părea a fi o sumă mare de aur în buzunarele robei sale galben cu negru. Am pariat deja cu Roddy Pontner că Bulgaria va înscrie prima. Îi dau şanse mari, iar Irlanda are trei înaintaşi cum n-am mai văzut de ani de zile. Micuţa Agatha Timms a pariat pe jumătate din acţiunile ei la ferma de ţipari că meciul va dura o săptămână.

— O, bine, dacă-i pe-aşa, zise domnul Weasley. Să vedem... Un galeon pentru Irlanda?

— Un galeon? repetă Ludo Bagman, părînd uşor dezamăgit, dar îşi reveni repede. Bine, bine... Altcineva?

— Sunt un pic cam tineri pentru pariuri, zise domnul Weasley. Lui Molly nu i-ar plăcea să...

— Pariem treizeci şi şapte de galeoni, cincisprezece sicii şi trei cnuţi, zise Fred, în timp ce el şi George îşi scoteau repede toţi banii, că o să câştige Irlanda, dar Krum o să prindă hoţoaica! A, şi mai adăugăm şi o baghetă falsă.

— Nu cred că e cazul să-i arătaţi domnului Bagman prostiile astea, murmură Percy, dar Bagman nu păru să creadă că bagheta falsă era o prostie.

Din contră, chipul său de băieţandru străluci de entuziasm când o luă de la Fred, iar bagheta scoase un sunet strident, se transformă într-un puişor din cauciuc şi Bagman izbucni în râs.

— Excelent! Nu am văzut ceva atât de amuzant de multă vreme! Aş da cinci galioni pentru aşa ceva!

Percy rămase înmărmurit, pe faţa lui citindu-se mai mult decât dezaprobare.

— Băieţi, zise domnul Weasley în şoaptă, nu vreau să pariaţi... Astea sunt toate economiile voastre... Mama voastră...

— Haide, Arthur, nu ne strica distracţia! strigă Ludo Bagman, zornăindu-şi iar buzunarele, entuziasmat. Sunt destul de mari ca să ştie ce vor! Voi ziceţi că o să câştige Irlanda, dar că o să prindă Krum hoţoaica? Nici gând, băieţi, nici gând... Nu ştiu dacă aveţi şanse, zău aşa... Mai pun cinci galeoni pentru baghetă... Ce ziceţi, hai să...

Domnul Weasley privi neajutorat cum Ludo Bagman scoate un caiet şi o pană şi începe să noteze numele băieţilor.

— Perfect, zise George, luând hârtiuţa de pergament pe care i-o dăduse Bagman şi punând-o într-un buzunar al robei.

Bagman se întoarse extrem de fericit către domnul Weasley.

— Ce zici, nu-mi faci şi mie un ceai? Îl caut pe Barty Crouch. Am ceva probleme cu omologul meu bulgar, nu pot să înţeleg o boabă din ce spune. Barty o să mă lămurească. Vorbeşte cam o sută cincizeci de limbi!

— Domnul Crouch? zise Percy, abandonând subit atitudinea sa înţepată de dezaprobare şi radiind pur şi simplu de entuziasm. Vobeşte peste două sute! Mermish şi bolboreza, dar şi limba trolilor...

— Oricine poate vorbi limba trolilor, zise Fred cam dispreţuitor, tot ce trebuie să faci este să arăţi cu degetul şi să mârâi!

Percy îi aruncă lui Fred o privire foarte severă şi scormoni focul cu putere, pentru a înteţi jarul, ca să poată fierbe ceainicul.

— Mai ştii ceva de Bertha Jorkins, Ludo? întrebă domnul Weasley, în timp ce Bagman se aşeza pe iarbă alături de ei.

— Nimic, zise Bagman liniştit. Dar apare ea. Săraca Bertha! Cu memoria ca un ciur şi nici un pic de simţ de orientare... S-a pierdut, crede-mă pe cuvânt. O să vină la serviciu în octombrie, crezând că e iulie.

— Nu crezi că ar fi cazul să trimiţi pe cineva să o caute? îi sugeră domnul Weasley, în timp ce Percy îi dădea ceaiul lui Bagman.

— Barty Crouch îmi tot spune şi el asta, zise Bagman, ochii săi rotunzi mărindu-se cu nevinovăţie, dar chiar că nu ne putem lipsi de nimeni momentan. A, vorbeam de lup! Barty!

Un vrăjitor tocmai Apăruse lângă foc şi nici că ar fi putut să fie mai diferit de Ludo Bagman, întins pe iarbă în vechea sa robă de vâjthaţ. Barty Crouch era un om în vârstă, rigid şi înalt, îmbrăcat într-un costum impecabil, cu o cravată pe măsură. Cărarea din părul său scurt şi cărunt era aproape anormal de dreaptă, iar mustaţa sa subţire părea tăiată la linie. Pantofii săi erau foarte bine lustruiţi. Harry îşi dădu seama imediat de ce îl idolatriza Percy. Acesta credea cu toată convingerea în respectarea cu

stricteţe a regulilor, iar domnul Crouch respectase atât de bine stilul îmbrăcăminţii Încuiaţilor, încât l-ai fi putut crede un respectabil director de bancă. Harry se gândi că nici măcar Unchiul Vernon nu ar fi bănuit cine era Crouch cu adevărat.

— Ia un loc pe iarbă, Barty, zise Ludo vesel, bătătorind pământul de lângă el.

— Nu, mulţumesc, Ludo, zise Crouch şi în vocea sa era o nuanţă de nerăbdare. Te-am căutat peste tot. Bulgarii insistă să mai adăugăm douăsprezece locuri în Loja Superioară.

— A, asta vroiau? zise Bagman. Credeam că tipu' vroia să-i împrumut nişte cleşti. Are un accent...

— Domnule Crouch! zise Percy rămas fără suflare, stând pe jumătate înclinat, încât părea cocoşat. Nu doriţi o ceaşcă de ceai?

— A, zise domnul Crouch, uitându-se la Percy puţin uimit. Da, mulţumesc, Weatherby.

Fred şi George se înecară cu propriul ceai. Percy, cu urechile roz, îşi făcu de lucru cu ceainicul.

— A, şi mai vroiam să discut şi cu tine, Arthur, zise domnul Crouch, ochii săi ageri oprindu-se asupra domnului Weasley. Ali Bashir e pe picior de război. Vrea să discute cu tine despre embargoul pe covoarele zburătoare...

Domnul Weasley oftă adânc.

— Doar i-am trimis o bufniţă despre asta chiar săptămâna trecută. I-am zis o dată şi pot să-i mai spun de o sută de ori: covoarele sunt prin definiţie obiecte caracteristice Încuiaţilor, aşa cum e menţionat în „Registrul Obiectelor Vrăjite Interzise”, dar se pare că n-a priceput nimic!

— A priceput el, zise domnul Crouch, acceptând o ceaşcă de ceai de la Percy, dar insistă să exporte aici un număr mare de covoare zburătoare.

— Păi cum, să înlocuiască măturile în Marea Britanie? întrebă Bagman.

— Ali zice că este loc pe piaţă şi pentru un vehicul de familie, zise domnul Crouch. Ţin minte că bunicul meu avea un Axminster cu douăsprezece locuri... Dar asta a fost înainte să fie interzise covoarele, bineînţeles.

Vorbea de parcă ar fi vrut să-i lămurească pe toţi că strămoşii săi nu încălcaseră niciodată legea.

— Ia zi, eşti foarte ocupat, Barty? întrebă Bagman, păstrându-şi buna dispoziţie.

— Destul, zise domnul Crouch scurt. Organizarea Portalurilor pe cinci continente nu este tocmai un fleac, Ludo.

— Presupun că o să răsuflaţi amândoi fericiţi când or să se termine toate, nu? zise domnul Weasley.

Ludo Bagman păru şocat.

— Fericit? Nu ştiu de când nu m-am distrat aşa de bine... Totuşi, asta nu înseamnă că ne putem culca pe-o

ureche, nu, Barty? N-am dreptate? Mai sunt o grămadă de lucruri de pus la punct, nu?

Domnul Crouch îşi ridică sprâncenele către Bagman.

— Am hotărât să nu anunţăm nimic până când nu or să fie gata toate detaliile...

— A, detaliile! zise Bagman, alungând cuvântul ca pe un roi de musculiţe. S-au înscris, nu? Au fost de acord, nu? Pot să pun pariu că puştii ăştia or să afle cât de curând, oricum, despre ce este vorba... Adică, are loc la Hogwarts...

— Ludo, trebuie să ne întâlnim cu bulgarii, doar ştii, zise domnul Crouch tăios, retezându-i propoziţia lui Bagman. Mulţumesc pentru ceai, Weatherby.

Îi dădu înapoi ceaiul nebăut lui Percy şi aşteptă să se ridice Ludo. Bagman se ridică, sorbind şi restul de ceai, cu aurul din buzunare zornăindu-i vesel.

— Ne vedem mai târziu! zise el. O să fiţi în Loja Superioară, alături de mine. Eu sunt comentatorul!

Ludo le făcu vesel cu mâna, Barty Crouch dădu scurt din cap şi amândoi se făcură nevăzuţi.

— Ce se întâmplă la Hogwarts, tată? întrebă Fred imediat. Despre ce vorbeau?

— O să aflaţi în curând, zise domnul Weasley, zâmbind.

— Sunt informaţii secrete, până când Ministerul va hotărî să le facă publice, zise Percy înţepat. Domnul Crouch a avut perfectă dreptate să nu le divulge...

— Ia mai taci, Weatherby, zise Fred.

O atmosferă de entuziasm plutea pe deasupra campusului în după-amiaza aceea. Până la apusul soarelui, chiar şi aerul încremenit de vară părea să tremure de emoţie în aşteptarea marelui eveniment, în timp ce se lăsa întunericul ca o cortină peste miile de vrăjitori în aşteptare. Dispăruseră şi ultimele urme de îngrijorare: Ministerul părea să se fi supus inevitabilului şi renunţase să combată formele ostentative de magie, care acum izbucneau la tot pasul.

Vânzătorii cu fel de fel de produse Apăreau din trei în trei metri, ducând tăvi şi împingând cărucioare pline cu tot felul de suveniruri: rozete luminoase, verzi pentru Irlanda, roşii pentru Bulgaria, care chiţăiau numele jucătorilor, pălării ascuţite, decorate cu trifoi săltăreţ, eşarfe bulgăreşti ornate cu lei care scoteau răgete fioroase, steaguri ale ambelor ţări, care cântau imnurile lor naţionale în timp ce erau vânturate, machete reduse de mături „Fulger”, care puteau chiar şi să zboare, şi figurine pentru colecţionari, cu jucători celebri, care ţi se plimbau prin palmă, tare mândri de ei.

— De la începutul verii, îmi păstrez toţi banii de buzunar pentru asta, îi spuse Ron lui Harry şi Hermionei, în timp ce treceau printre vânzători, cumpărând suveniruri.

Deşi Ron îşi luase o pălărie cu trifoi săltăreţ şi o rozetă mare, verde, mai cumpără şi o figurină mică cu Viktor Krum, căutătorul bulgar. Krum în miniatură se plimba în palma lui Ron, uitându-se urât la rozeta verde de deasupra lui.

— Uau, uitaţi-vă la astea! zise Harry, grăbindu-se către un cărucior plin cu ceva ce păreau a fi binocluri de aramă, doar că aveau tot felul de manete şi butoane ciudate.

— Omnioculare! strigă vânzătorul entuziasmat. Poţi să vezi faza în reluare sau cu încetinitorul... Sau îţi prezintă acţiunea cadru cu cadru. Chilipir, zece galeoni bucata!

— Acum îmi pare rău că am cumpărat asta, zise Ron, arătând către pălăria sa cu trifoi săltăreţ şi privind cu jind la Omnioculari.

— Trei perechi, îi zise Harry hotărât vrăjitorului.

— Nu, nu e cazul, zise Ron, înroşindu-se.

Era întotdeauna stânjenit de faptul că Harry, care moştenise o mică avere de la părinţii lui, avea mult mai mulţi bani decât el.

— Nu-ţi mai iau nimic de Crăciun, îi spuse Harry, dându-i câte un Omniocular lui şi Hermionei. Adică pentru următorii zece ani, ai grijă!

— Corect! zise Ron, zâmbind.

— Oooh, mersi, Harry, zise Hermione. Mă duc să iau nişte programe, uite, acolo...

Cu buzunarele mult mai uşurate de bani, se întoarseră la corturile lor. Bill, Charlie şi Ginny aveau şi ei rozete verzi, iar domnul Weasley avea un steag irlandez. Fred şi George nu îşi cumpăraseră nimic, pentru că îi dăduseră tot aurul lor lui Bagman.

Chiar atunci bătu un gong undeva dincolo de pădure, şi lumini roşii şi verzi prinseră viaţă instantaneu în copaci, luminând o cărare către stadion.

A sosit momentul! zise domnul Weasley, fiind la fel de entuziasmat ca şi ceilalţi. Haideţi, să mergem!

Capitolul VIII

CUPA MONDIALĂ DE VÂJTHAŢ

Cu noile achiziţii şi cu domnul Weasley în frunte, se grăbiră cu toţii prin pădure, urmând cărarea luminată. Auzeau miile de oameni care treceau pe lângă ei, strigăte, râsete şi cântece. Te molipseai uşor de la atmosfera de entuziasm frenetic, iar Harry nu îşi putea şterge de pe faţă zâmbetul fericit. Merseră prin pădure timp de vreo douăzeci de minute, vorbind şi glumind în gura mare, până când în sfârşit ajunseră de partea cealaltă şi se treziră în umbra unui stadion gigantic. Deşi nu putea să vadă decât o parte din pereţii imenşi de aur care înconjurau stadionul, Harry îşi dădu seama că ar fi intrat zece catedrale în el şi ar mai fi rămas şi loc.

— Sunt o sută de mii de locuri, zise domnul Weasley, observând expresia de uimire de pe chipul lui Harry. Cinci sute de membri ai Ministerului au lucrat la asta de la începutul anului. Vrăji de Îndepărtare a Încuiaţilor, la fiecare centimetru. De fiecare dată când s-a apropiat cât

de puţin vreun Încuiat de acest loc, şi-a amintit subit că are o întâlnire urgentă şi a trebuit să plece imediat... Drăguţii de ei, adăugă el duios.

Domnul Weasley îi conduse către cea mai apropiată intrare, care era deja înconjurată de vrăjitori şi vrăjitoare care aclamau.

— Locuri de gală! zise vrăjitoarea de la Minister postată la intrare, când le verifică biletele. Loja Superioară! Drept înainte, Arthur, cât de sus poţi să ajungi!

Scările stadionului erau capitonate cu un mov special. Urcară alături de ceilalţi, răspândindu-se treptat către tribunele din dreapta şi din stânga. Grupul domnului Weasley continua să urce şi până la urmă ajunseră la capătul scărilor şi se treziră într-o lojă mică, situată în cel mai înalt loc al stadionului, chiar la jumătatea distanţei dintre porţile de aur. Cam douăzeci de scaune violet cu auriu erau aşezate pe două rânduri, iar Harry, ocupând locurile din faţă, alături de familia Weasley, văzu ceva ce nu şi-ar fi putut imagina niciodată.

O sută de mii de vrăjitori şi vrăjitoare îşi ocupau locurile care se ridicau pe diferite niveluri în jurul stadionului lung şi oval. Totul era cufundat într-o lumină aurie, care părea să vină chiar de pe stadion. Din poziţia lor semeaţă, terenul părea de catifea, atât de neted era. La ambele capete ale stadionului, la douăzeci şi cinci de metri înălţime, erau cele trei coşuri. Chiar vizavi de ei, aproape la nivelul ochilor lui Harry, se afla o tabelă gigantică, iar pe ea apărea încontinuu un text auriu, parcă scris şi apoi şters imediat de mâna invizibilă a unui uriaş. Harry îşi dădu seama că erau reclame, proiectate apoi pe teren.

Albastrupur: O mătură pentru toată familia - sigură, de încredere şi dotată cu alarmă antihoţi... Ştergetot: multifuncţional, îndepărtează orice fel de mizerie prin magie... Fără pete, fără griji!... Îmbrăcăminte vrăjită Cârppelli -Italia, Londra, Paris, Hogsmeade...

Harry îşi dezlipi ochii de la reclame şi se uită în spate, pentru a vedea cu cine împărţeau loja. Era goală, în afară de o creatură micuţă, care stătea pe penultimul loc al rândului din spatele lor. Creatura, ale cărei picioare erau atât de scurte, încât nu ajungeau nici pe departe la podea, purta un şervet aranjat ca o togă şi îşi ţinea faţa ascunsă în mâini. Totuşi, acele urechi ca de liliac îi erau tare familiare lui Harry...

— Dobby? întrebă Harry, nesigur.

Micuţa creatură ridică privirea şi îşi răsfiră degetele, dezvelind nişte ochi căprui enormi şi un nas exact de forma şi dimensiunile unei roşii mari. Nu era Dobby, însă era negreşit un spiriduş de casă, cum fusese şi Dobby, prietenul lui Harry. Harry îl eliberase pe Dobby de foştii lui stăpâni, familia Reacredinţă.

— Domnul tocmai mi-a spus Dobby? chiţăi spiriduşul curios, printre degete.

Vocea îi era şi mai ascuţită decât a lui Dobby, un chiţăit tineresc, tremurat, iar Harry bănuia - deşi era foarte greu să-ţi dai seama la un spiriduş de casă - că acesta s-ar fi putut să fie fată.

Ron şi Hermione se întoarseră curioşi. Deşi auziseră multe despre Dobby de la Harry, nu îl cunoscuseră niciodată cu adevărat. Chiar şi domnul Weasley se uită interesat.

— Scuze, îi spuse Harry spiriduşului, am crezut că eşti altcineva.

— Dar, domnu', şi la mine ştiut Dobby! chiţăi spiriduşul.

Îşi acoperea faţa, de parcă l-ar fi orbit lumina, deşi Loja Superioară nu era foarte luminată.

— Numele meu este Winky, domnu', iar dumneavoastră, domnu' - ochii căprui se făcură cât nişte farfurioare când se opriră asupra cicatricei lui Harry - iar dumneavoastră trebuie că sunteţi Harry Potter!

— Da, eu sunt, zise Harry.

— Dar Dobby vorbit tot timpul despre dumneavoastră, domnu'! spuse spiriduşul emoţionat, dându-şi foarte puţin mâinile la o parte.

— Ce mai face? întrebă Harry. Cum îi prieşte libertatea?

— Ah, domnu', zise Winky, clătinând din cap, ah, domnu', nu vreau să par nepoliticoasă - da, era fată! - domnu', dar nu ştiu dacă făcut o favoare lu' Dobby, domnu', când eliberat...

— De ce? întrebă Harry uluit. Ce-a păţit?

— Libertatea urcat la cap lu' Dobby, domnu', zise Winky cu tristeţe. Are gânduri prea mari pentru el, domnu'. Nu poate să găsească altceva de făcut, domnu'...

— De ce nu? zise Harry.

Winky îşi coborî vocea cu o jumătate de octavă şi şopti:

— El vrut plătit pentru munca lui, domnu'...

— Să fie plătit? zise Harry dezorientat. Păi, de ce să nu fie plătit?

Winky păru de-a dreptul şocată numai la gândul acestei grozăvii şi îşi apropie iar degetele, astfel încât faţa îi fu acoperită pe jumătate.

— Spiriduşii de casă nu plătiţi, domnu'! zise ea, chiţăind înfundat. Nu, nu, nu! Eu spus lu' Dobby. Eu spus, du-te şi găseşte o familie drăguţă şi rămâi cu ei, Dobby. Este în al nouălea cer şi face tot felul de glume şi nebunii, domnu', nepermis unui spiriduş de casă. Dacă vei mai continua aşa, Dobby, eu spus, o să te trezeşti în faţa „Departamentului pentru controlul creaturilor magice", ca un spiriduş oarecare.

— Păi, era timpul să se distreze şi el puţin, zise Harry.

— Spiriduşii de casă nu avut voie distreze, Harry Potter, zise Winky cu fermitate, de după mâini. Spiriduşii de casă făcut ce vrut stăpânu'. Mie nu plăcut deloc înălţimile, Harry Potter - aruncă o privire către marginea lojei şi înghiţi în sec - dar stăpânul trimis pe mine în Loja Superioară şi eu venit, domnu'.

— De ce te-a trimis aici, dacă ştie că nu suporţi înălţimile? zise Harry, încruntându-se.

— Stăpânul... Stăpânul vrea să-i păstrez un loc, Harry Potter, el foarte ocupat, zise Winky, făcând un semn cu

capul către locul gol de lângă ea. Winky dorit să fie acum în cortul stăpânului, Harry Potter, însă Winky ascultat stăpân, Winky spiriduş de casă bun.

Privi iar speriată către marginea lojei şi îşi acoperi complet ochii de data asta. Harry se întoarse către ceilalţi.

— Deci, aşa arată un spiriduş de casă? murmură Ron. Ciudate animăluţe, nu?

— Dobby era şi mai ciudat, zise Harry cu dragoste şi nostalgie.

Ron îşi scoase Omniocularul şi începu să îl testeze, privind mulţimea de pe partea cealaltă a stadionului.

— Super! spuse el, învârtind de maneta de reluare. Pot să-l fac pe tipul ăla bătrân de acolo să-şi bage degetul în nas iar... şi iar... şi iar...

Între timp, Hermione îşi cerceta cu atenţie programul legat în catifea şi decorat cu ciucuri.

— O paradă a mascotelor echipelor va preceda meciul, citi ea cu voce tare.

— Ah, asta merită văzut, zise domnul Weasley. Echipele naţionale aduc cele mai interesante creaturi din ţările lor natale, ştiţi voi, ca să se dea mari...

Loja lor se umplu încet în jumătatea de oră care urmă. Domnul Weasley dădea tot timpul mâna cu oameni care se vedea că erau vrăjitori foarte importanţi. Percy se ridica atât de des, încât părea de fiecare dată că se aşezase pe un arici. Când sosi Cornelius Fudge, însuşi Ministrul Magiei, Percy se aplecă atât de mult, încât îi căzură

ochelarii care se făcură ţăndări. Foarte stânjenit, şi-i repară cu bagheta şi din acel moment rămase pe scaun, aruncându-i priviri geloase lui Harry, pe care Cornelius Fudge îl salutase ca pe un vechi prieten. Se mai întâlniseră, iar Fudge îi strânse mâna părinteşte şi i-i prezentă pe vrăjitorii cu care venise.

— Harry Potter, ştiţi dumneavoastră, îi zise el tare ministrului bulgar, care purta o robă splendidă de catifea neagră, împodobită cu fir de aur, şi nu părea să înţeleagă un cuvânt în engleză. Harry Potter... of, haide, trebuie să ştiţi cine e... băiatul care i-a supravieţuit Ştiţi-Dumneavoastră-Cui... ştiţi cine este, doar el...

Vrăjitorul bulgar zări deodată cicatricea lui Harry şi începu să turuie tare şi cu entuziasm, arătând cu degetul către ea.

— Ştiam eu că o să se prindă până la urmă, îi zise Fudge ostenit lui Harry. Eu nu mă pricep foarte bine la limbile străine, am nevoie de Barty Crouch pentru genul acesta de lucruri. Ah, văd că spiriduşul lui de casă îi păstrează un loc... şi încă unul foarte bun! Pacostele astea de bulgari încearcă să pună mâna pe cele mai bune locuri... Ah, iată-l şi pe Lucius!

Harry, Ron şi Hermione se întoarseră rapid. Pe al doilea rând, încercând să ajungă la cele trei locuri libere din spatele domnului Weasley, înaintau nimeni alţii decât foştii stăpâni ai lui Dobby: Lucius Reacredinţă, fiul său, Draco, şi o femeie despre care Harry presupuse că era mama lui Draco.

Harry şi Draco Reacredinţă se duşmăneau încă de la prima lor călătorie la Hogwarts. Palid, cu faţa ascuţită şi

cu părul blond-deschis, Draco semăna foarte bine cu tatăl său. Şi mama lui era blondă, înaltă şi slabă şi ar fi fost chiar drăguţă, dacă nu ar fi avut pe chip o expresie de parcă i-ar fi mirosit ceva urât.

— Ah, Fudge, zise domnul Reacredinţă, întinzând mâna către Ministrul Magiei, ce mai faci? Nu cred că o cunoşti pe soţia mea, Narcissa? Sau pe fiul nostru, Draco?

— Încântat de cunoştinţă, încântat de cunoştinţă! zise Fudge, zâmbind şi aplecându-se în faţa doamnei Reacredinţă. Şi daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul Oblansk sau Obalonsk sau... Ei bine, dânsul este Ministrul Magiei din Bulgaria şi oricum nu înţelege o boabă din ce spun. Să mai vedem... Îl cunoaşteţi pe Arthur Weasley, fără îndoială...

Urmă un moment tensionat. Domnul Weasley şi domnul Reacredinţă se priviră în ochi, iar Harry îşi aminti cu lux de amănunte ultima dată când fuseseră faţă-n faţă. Erau la librăria „Caligrafie şi Pete” şi se bătuseră. Ochii reci şi gri ai domnului Reacredinţă se opriră asupra domnului Weasley şi apoi cercetară tot rândul, de la dreapta la stânga.

— Dumnezeule, Arthur, zise el încet, ce a trebuit să vinzi ca să ai locuri în Loja Superioară? Cu siguranţă casa ta nu ar fi putut să ajungă pentru aşa ceva...

Fudge, care nu auzise nimic, continuă:

— Lucius tocmai a făcut o donaţie foarte generoasă spitalului Sf. Mungo pentru boli şi răni datorate magiei, Arthur. Se află în loja asta, ca invitatul meu.

— Ce... Ce drăguţ, zise domnul Weasley cu un zâmbet forţat. Ochii domnului Reacredinţă se opriseră asupra Hermionei, care se făcuse cam rozalie, însă îi întorsese privirea cu hotărâre. Harry ştia exact ce îl nemulţumea pe domnul Reacredinţă. Familia sa se mândrea cu faptul că avea sânge curat. Cu alte cuvinte, îi considera inferiori pe toţi cei cu rude Încuiate, deci şi pe Hermione. Totuşi, sub ochii Ministrului Magiei, domnul Reacredinţă nu îndrăzni să spună nimic. Dădu din cap dispreţuitor către domnul Weasley şi continuă să avanseze către locurile sale. Draco le aruncă o privire arogantă colegilor lui şi apoi se aşeză între mama şi tatăl său.

— Nemernicii, murmură Ron, în timp ce el, Harry şi Hermione îşi întorceau privirile către teren.

În următorul moment, Ludo Bagman intră ca o furtună în lojă.

— E toată lumea pregătită? spuse el, cu chipul radiindu-i de emoţie. Domnule Ministru, sunteţi gata?

— Poţi să începi când vrei, Ludo, zise Fudge mulţumit.

Ludo îşi scoase bagheta, o îndreptă către propriul gât şi zise „Sonorus!”, după care vorbi, acoperind zgomotul care se ridica din stadionul acum plin până la refuz. Vocea sa se auzi în fiecare colţişor:

— Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit! Bun venit la finala celei de-a patru sute douăzeci şi doua Cupe Mondiale la vâjthaţ!

Spectatorii aclamară şi aplaudară. Mii de steaguri fluturară, adăugând şi imnurile lor hărmălaiei generale. De pe tabela de marcaj enormă de vizavi dispăru şi ultima

reclamă (Jeleuri cu toate aromele, de la Bertie Botts: un Risc cu fiecare înghiţitură!) şi acum pe ea scria: BULGARIA: ZERO, IRLANDA: ZERO.

— Şi acum, intrând direct în subiect, daţi-mi voie să vă prezint... Mascotele echipei Bulgariei!

Partea dreaptă a tribunelor, care părea un zid roşu aprins, explodă în urale.

— Sunt curios ce au adus, zise domnul Weasley, aplecându-se în faţă. Aaah!

Îşi scoase repede ochelarii şi îi şterse de robă.

— Iele!

— Ce sunt ielele?

Dar o sută de iele invadaseră terenul, iar Harry află răspunsul. Ielele erau nişte femei - cele mai frumoase femei pe care le văzuse Harry vreodată - doar că nu erau - n-aveau cum să fie - umane. Acest lucru îl nelinişti momentan pe Harry, în timp ce încerca să-şi dea seama ce erau de fapt, ce le făcea pielea să strălucească asemenea lunii sau ce le făcea părul blond-auriu să fluture în lipsa oricărei adieri de vânt... Începu muzica însă, iar Harry nu îşi mai făcu griji că nu erau umane... De fapt, îi dispăru orice fel de grijă...

Ielele începuseră să danseze, iar mintea lui Harry se golise complet şi intrase într-o stare de beatitudine. Tot ceea ce conta era să le privească în continuare ielele, pentru că, dacă s-ar fi oprit din dans, i se părea că urma să se întâmple lucruri groaznice...

Şi în timp ce ielele dansau din ce în ce mai repede, în mintea confuză a lui Harry începură să se înfiripe nişte gânduri ciudate, neclare. Vroia să facă ceva foarte deosebit, chiar în acel moment. Să sară din lojă pe teren i se părea o idee foarte bună... Dar era, oare, chiar aşa de bună?

— Harry, ce faci? se auzi vocea Hermionei de undeva de departe.

Muzica se opri. Harry clipi. Era în picioare şi unul dintre picioare îi ajunsese pe marginea lojei. Lângă el, Ron era înlemnit, având o expresie de parcă tocmai urma să sară de pe o trambulină.

Ţipete supărate răzbăteau de pe stadion. Mulţimea nu vroia ca ielele să plece. Harry era de aceeaşi părere. El ţinea cu Bulgaria, desigur, şi era puţin intrigat că avea o broşă cu un trifoi mare pe piept. În acest timp, Ron smulgea distrat trifoiul de pe pălăria lui. Domnul Weasley, zâmbind domol, se aplecă spre Ron şi îi luă pălăria din mâini.

— O să o vrei mai târziu, îi zise el, când o să vină rândul Irlandei...

— Cum? zise Ron, uitându-se cu gura căscată la ielele care se aliniaseră acum la marginea terenului.

Hermione scoase un ţâţâit dezaprobator. Se ridică şi îl trase pe Harry înapoi pe locul lui.

— Zău aşa! făcu ea.

— Şi acum, răcni vocea lui Ludo Bagman, vă rog frumos să vă ridicaţi baghetele pentru... Mascotele echipei naţionale a Irlandei!

În clipa următoare, ceea ce părea să fie o cometă mare, verde-aurie, intră în viteză pe stadion. Dădu un ocol stadionului şi apoi se despărţi în două comete mai mici, fiecare dintre ele gonind către una dintre porţi. Deodată se întinse un curcubeu peste teren, unind cele două sfere de lumină. Mulţimea striga „Aaaaaah!” şi „Aaaaaaaa!”, de parcă ar fi fost la un spectacol de focuri de artificii. Curcubeul se risipi apoi şi sferele de lumină se reuniră şi formară un trifoi tremurător, care se ridică spre cer şi începu să plutească deasupra tribunelor. Era ca şi când din el ar fi căzut o ploaie aurie...

— Excelent! strigă Ron, în timp ce trifoiul zbura peste ei, iar din el căzură monede de aur masiv peste capetele şi pe scaunele lor.

Încercând să privească mai atent trifoiul, Harry îşi dădu seama că era format din mii de omuleţi bărboşi, cu veste roşii, fiecare dintre ei având o lampă minusculă, aurie sau verde.

— Spiriduşi! zise domnul Weasley, peste aplauzele tumultuoase ale mulţimii.

Cei mai mulţi încă încercau să adune monedele care mai rămăseseră pe sub scaune.

— Uite, strigă Ron vesel, făcându-l pe Harry să accepte un pumn de monede de aur. Pentru Omniocular! Acum trebuie să-mi iei cadou de Crăciun, ha!

Trifoiul enorm se dizolvă, spiriduşii aterizară pe teren, vizavi de iele, şi se aşezară picior peste picior pentru a privi meciul.

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, vă rog să întâmpinaţi călduros... Echipa naţională de vâjthaţ a Bulgariei! Vă prezint jucătorii pe rând... Dimitrov!

O siluetă în robă roşie, pe mătură, mişcându-se atât de repede încât abia putea fi văzută, ţâşni pe teren, pe o intrare de undeva, de jos, în aplauzele furtunoase ale suporterilor Bulgariei.

— Ivanova!

Şi apăru o jucătoare în roşu.

— Zograf! Levski! Vulkanov! Volkov! Şiiiiiiii... Krum!

— El e, el e! strigă Ron, urmărindu-l pe Krum cu Omniocularul său.

Harry îşi potrivi şi el repede Omniocularul.

Viktor Krum era slab, brunet şi palid, cu un nas mare şi coroiat, iar sprâncenele îi erau negre şi dese. Semăna cu o pasăre de pradă supradimensionată. Era greu de crezut că avea doar optsprezece ani.

— Şi acum, vă rog să aplaudaţi... Echipa naţională de vâjthaţ a Irlandei! strigă Bagman. Vi-i prezint pe... Connolly! Ryan! Troy! Mullet! Moran! Quigley! Şiiiiiiii... Lynch!

Şapte siluete verzi, neclare, apărură într-o clipă pe teren. Harry învârti o manetă mică de pe Omniocularul său şi încetini mişcarea jucătorilor până când citi marca

măturilor lor („Fulger” scria pe toate!) şi pentru a vedea numele jucătorilor, brodate cu fir de argint pe spatele robelor.

— Şi iată, tocmai din Egipt, arbitrul de azi, renumitul preşedinte al Asociaţiei Internaţionale de Vâjthaţ... Hassan Mostafa!

Un vrăjitor mic şi slab, complet chel, dar cu o mustaţă care ar fi putut să-l facă gelos pe Unchiul Vernon, cu robă aurie, asortată cu stadionul, îşi făcu Apariţia pe teren. De sub mustaţă se putea observa un fluier de argint, într-o mână ducea o ladă mare de lemn, iar în cealaltă mătura. Harry învârti de manetă pentru a restabili viteza normală, privind cu atenţie cum Mostafa încălecă pe mătură şi deschise lada. Patru mingi ţâşniră în văzduh: balonul cel roşu, cele două baloane-ghiulea de culoare neagră şi (Harry o zări preţ de o secundă, înainte să se facă nevăzută!) minuscula şi înaripata hoţoaică aurie! Cu un fluierat scurt şi ascuţit, Mostafa ţâşni în aer după mingi.

— Au PORNIIIIIT! zbieră Bagman. Şi mingea este la Mullet! Troy! Moran! Dimitrov! Înapoi la Mullet! Troy! Levski! Moran!

Se juca aşa cum nu mai văzuse Harry niciodată. Îşi lipise Omniocularul atât de tare de ochi, încât vergeaua dintre lentile îi tăia nasul. Viteza jucătorilor era incredibilă. Înaintaşii aruncau balonul de la unul la altul atât de repede, încât Bagman abia avea timp să le spună numele. Harry învârti iar maneta pe care scria „încetinitor”, din partea dreaptă a Omniocularului, apăsă pe butonul „cadru-după-cadru” din partea de sus şi imediat mişcarea se derulă cu încetinitorul, în timp ce litere roşii şi strălucitoare îi treceau prin faţa lentilelor, iar

zgomotul mulţimii aproape că îi spărgea timpanele. „Formaţie de atac cap-de-uliu” citi el, privind către cei trei înaintaşi irlandezi care zburau cu viteză, în grup, Troy în centru, puţin înaintea lui Mullet şi Moran. Se năpustiră asupra bulgarilor ca un trăsnet. „Mişcarea Porskoff” citi el apoi, în timp ce Troy se ridica rapid cu balonul sub braţ, scăpând de înaintaşa bulgară Ivanova, şi îi arunca balonul lui Moran. Unul dintre prinzătorii bulgari, Volkov, lovi tare cu bâta un balon-ghiulea, trimiţându-l în calea lui Moran, care se feri pentru a evita balonul-ghiulea şi scăpă balonul. Atent, Levski, care zbura pe dedesubt, îl prinse şi...

— TROY ÎNSCRIE! răcni Bagman, iar stadionul explodă în aplauze şi în urale. ZECE-ZERO pentru Irlanda!

— Poftim? strigă Harry, privind uimit prin Omniocular. Dar balonul e la Levski!

— Harry, dacă nu te uiţi la viteza normală, o să pierzi o grămadă de chestii! strigă Hermione, care sărea în sus şi în jos, cu mâinile în aer, în timp ce Troy făcea turul de onoare.

Harry privi repede peste Omniocular şi observă că spiriduşii care stătuseră pe margine se ridicaseră iar în aer şi formaseră imensul trifoi strălucitor. De partea cealaltă a terenului, ielele îi priveau bosumflate.

Supărat pe el însuşi, când se reluă jocul, Harry învârti maneta până la viteza normală.

Harry ştia destule despre vâjthaţ pentru a-şi da seama că înaintaşii irlandezi jucau superb. Acţionau ca o echipă perfectă, unită, dând impresia că îşi puteau chiar citi gândurile, după felul în care se poziţionau, iar rozeta de pe

pieptul lui Harry le tot chiţăia numele: „Troy - Mullet - Moran!” Şi în zece minute Irlanda mai înscrise de două ori, fiind în frunte cu treizeci-zero şi, făcându-şi suporterii în verde să izbucnească în urale şi aplauze de fericire.

Meciul deveni şi mai rapid, dar şi mai brutal. Volkov şi Vulkanov, prinzătorii bulgari, loveau cu mânie baloanele-ghiulea, trimiţându-le către înaintaşii irlandezi, obligându-i să nu mai poată aplica cele mai bune tactici. De două ori fură nevoiţi să se împrăştie şi atunci, în sfârşit, Ivanova reuşi să spargă rândurile, să scape de portarul Ryan şi să înscrie primul gol al Bulgariei.

— Degetele în urechi! urlă domnul Weasley, când ielele începură să danseze, celebrând golul.

Harry îşi închise şi ochii, vrând să rămână cu mintea la meci. După câteva secunde, aruncă o privire spre teren. Ielele se opriseră din dans, iar Bulgaria era din nou în posesia balonului.

— Dimitrov! Levski! Dimitrov! Ivanova... Ah, pe onoarea mea! răcni Bagman.

O sută de mii de vrăjitori şi vrăjitoare tresăriră când cei doi căutători, Krum şi Lynch, zburară în picaj printre înaintaşi atât de repede, încât parcă s-ar fi aruncat din avion fără paraşute. Harry le urmări coborârea cu Omniocularul, încercând să zărească hoţoaica.

— Or să se prăbuşească! strigă Hermione de lângă Harry.

Avea dreptate... Pe jumătate însă... Chiar în ultima secundă, Viktor Krum se întoarse brusc din drum. Lynch se lovi însă de sol cu o bufnitură atât de puternică, încât

răsună în tot stadionul. Din tribunele irlandeze se auzi un vuiet de supărare şi îngrijorare.

— Ce fraier a fost! se plânse domnul Weasley. S-a lăsat păcălit de Krum!

— Time out! strigă vocea lui Bagman. Medicii vrăjitori îl vor examina pe Aidan Lynch!

— N-are nimic, a şters doar puţin pământul! o linişti Charlie pe Ginny, care se aplecase peste marginea lojei, părând îngrozită. Exact ce urmărea Krum, bineînţeles...

Harry manevră repede butoanele „repetare” şi „cadru-după-cadru” de pe omniocularul său, potrivi viteza şi şi-l puse iar la ochi.

Revăzu coborârea lui Krum şi a lui Lynch cu încetinitorul. „Fenta Wronski” - diversiunea periculoasă a căutătorilor - apăru pe lentile cu litere roşii. Văzu chipul lui Krum concentrat la maxim, când se ridică exact la timp, Lynch fiind încă pe jos, şi înţelese: Krum nu văzuse deloc hoţoaica, doar îl făcuse pe Lynch să se ia după el.

Harry nu mai văzuse niciodată pe nimeni care să zboare aşa. Krum parcă nu ar fi fost pe mătură. Se mişca atât de uşor în aer, încât părea să plutească. Harry îşi aduse omniocularul la viteza normală şi îl aţinti asupra lui Krum. Se învârtea în cerc deasupra lui Lynch, care era adus în simţiri cu o licoare preparată de medicii vrăjitori. Concentrându-se asupra chipului lui Krum, Harry văzu cum ochii săi negri cercetau tot terenul de la cincizeci de metri înălţime. Profita de momentele în care i se dădeau îngrijiri lui Lynch şi căuta hoţoaica nestingherit.

Lynch se ridică în sfârşit în picioare, însoţit de uralele suporterilor în verde, încăleca pe „Fulgerul” său şi se avântă iar în aer. Restabilirea sa părea să-i fi insuflat curaj echipei Irlandei. Când Mostafa fluieră, înaintaşii intrară în acţiune cu o îndemânare cum Harry nu mai văzuse până atunci.

După alte cincisprezece minute şi mai rapide şi furtunoase, Irlanda era în frunte cu încă zece goluri. Acum conduceau cu o sută treizeci de puncte la zece, iar jocul începuse să fie din ce în ce mai înverşunat.

Când Mullet se avântă iar către stâlpii porţii, strângând bine balonul sub braţ, portarul bulgar Zograf zbură din poartă, pentru a-i ieşi în întâmpinare. Totul avu loc atât de repede, încât Harry nu apucă să-şi dea seama, însă un vuiet de furie din partea suporterilor irlandezi şi fluieratul lung şi sfredelitor al lui Mostafa îi spuseră că fusese fault.

— Iar Mostafa îl sancţionează pe portarul bulgar pentru cotonogirea... vreau să spun, folosirea coatelor în exces! îi informă Bagman pe spectatorii înflăcăraţi. Şi... Da, lovitură liberă pentru Irlanda!

Spiriduşii, care se ridicaseră supăraţi în aer, ca un roi de viespi strălucitoare, când fusese faultată Mullet, acum se uniseră şi formaseră cuvintele „HA! HA! HA!”. Ielele de pe partea cealaltă a terenului se ridicaseră, îşi fluturaseră supărate pletele şi începuseră iar să danseze.

Sincronizându-se perfect, băieţii Weasley şi Harry îşi băgară degetele în urechi, însă Hermione, care nu se obosise să facă acelaşi lucru, îi făcu semn lui Harry imediat. Se întoarse să se uite la ea, dar Hermione îi îndepărtă nerăbdătoare degetele din urechi.

— Uită-te la arbitru! zise ea, chicotind.

Harry se uită în jos, spre teren. Hassan Mostafa aterizase chiar în faţa Ielelor dansatoare şi se purta într-adevăr foarte ciudat. Îşi încorda muşchii şi îşi netezea mustaţa entuziasmat.

— Ah, aşa ceva nu se poate! zise Ludo Bagman, deşi părea foarte amuzat. Să-i dea cineva arbitrului câteva palme, să-şi revină!

Un medic vrăjitor traversă terenul, şi el cu degetele în urechi, şi îl pocni pe Mostafa în fluierul piciorului. Mostafa păru să se dezmeticească. Harry, care privea iar prin Omniocular, văzu că era extraordinar de stânjenit şi striga la Ielele care se opriseră din dans şi îşi agitau mâinile, supărate foc.

— Şi dacă nu mă înşel, Mostafa încearcă acum să alunge mascotele echipei Bulgariei! zise vocea lui Bagman. Ah, iată ceva care nu s-a mai întâmplat până acum... Hm, s-ar putea să se termine urât...

Aşa se şi întâmplă: prinzătorii bulgari Volkov şi Vulkanov aterizară de-o parte şi de alta a lui Mostafa şi începură să se certe cu el, arătând către spiriduşii care acum formaseră veseli cuvintele „HEE! HEE! HEE!”. Însă Mostafa nu fu impresionat deloc de acuzaţiile bulgarilor. Arăta cu un deget în sus, spunându-le evident să se ridice iar în zbor, iar când aceştia refuzară, fluieră scurt de două ori.

— Două lovituri libere pentru Irlanda! strigă Bagman, iar suporterii bulgari huiduiră furioşi. Volkov şi Vulkanov

ar face bine să se urce iar pe mături... Da... Se urcă... Troy ia balonul...

Jocul atinse acum un nivel de violenţă cu mult peste tot ce văzuseră până atunci. Prinzătorii din ambele echipe atacau cu sălbăticie. Volkov şi Vulkanov, mai ales, vânturau furioşi prin aer bâtele, părând să nu le pese dacă loveau cu ele baloanele-ghiulea sau jucătorii. Dimitrov zbură direct către Moran, care avea balonul, încât aproape că o dădu jos de pe mătură.

— Fault! vuiră suporterii Irlandei într-un glas, toţi ridicându-se ca un imens val verde.

— Fault! răsună vocea lui Ludo Bagman. Dimitrov o dezechilibrează pe Moran, lovind-o intenţionat! Şi va urma o altă lovitură liberă... Da, sigur, se aude şi fluierul arbitrului!

Spiriduşii se ridicaseră iar în aer, iar de data aceasta formară o mână imensă, care făcea un gest foarte nepoliticos către Ielele de pe partea cealaltă a terenului. În acest moment, ielele îşi pierdură controlul. Traversară terenul şi începură să arunce cu tăciuni aprinşi în spiriduşi. Privind scena prin Omniocular, Harry văzu că nu mai erau deloc drăguţe. Din contră, chipurile li se alungiseră, devenind nişte capete de păsări, cu ciocuri ameninţătoare, şi aripi lungi, scheletice, le apărură din umeri...

— Şi iată, băieţi, strigă domnul Weasley peste tumultul mulţimii de jos, de ce nu trebuie să vă lăsaţi niciodată păcăliţi de aparenţe!

Vrăjitorii din Minister năpădiseră terenul pentru a le separa pe iele de spiriduşi, dar fără succes. Între timp, lupta de pe teren nu era nimic faţă de cea din aer. Harry se întorcea la dreapta şi la stânga, privind prin Omniocular balonul care părea un glonţ tras dintr-o puşcă.

- Levski - Dimitrov - Moran - Troy - Mullet - Ivanova - iar Moran - Moran - MORAN ÎNSCRIE!

Însă uralele suporterilor Irlandei abia se puteau auzi peste urletele ielelor. Reprezentanţii Ministerului Magiei îşi puseră în funcţiune baghetele, încercând să-i potolească pe suporterii Bulgariei. Jocul reîncepu imediat. În acel moment, Levski avea balonul, apoi Dimitrov... Prinzătorul irlandez Quigley lovi cu toată puterea un balon-ghiulea către Krum, care nu se feri destul de repede şi primi lovitura direct în faţă.

Urmă un vuiet asurzitor al mulţimii. Nasul lui Krum părea rupt, era sânge peste tot, însă Hassan Mostafa nu fluieră. Era ocupat - iar Harry nu îl putea condamna - să îşi stingă mătura. Una dintre iele aruncase un pumn de flăcări către el si îi dăduse foc la mătură.

Harry ar fi vrut ca cineva să-şi dea seama că bietul Krum era rănit. Deşi ţinea cu Irlanda, Krum era cel mai interesant jucător de pe teren. Evident că şi Ron era de aceeaşi părere.

— Time out! Ah, cum vreţi să joace în halul ăsta, uitaţi-vă la el...

— Uitaţi-vă la Lynch! strigă Harry.

Căutătorul irlandez tocmai cobora cu mare viteză şi Harry era sigur că nu era „Fenta Wronski”, văzuse hoţoaica într-adevăr...

— A văzut hoţoaica! strigă Harry. A văzut-o! Uitaţi-vă la el! Jumătate dintre spectatori păreau să îşi fi dat seama ce se întâmpla, iar suporterii irlandezi se ridicaseră într-un val verde, aclamându-şi căutătorul... Dar Krum era pe urmele lui. Harry habar nu avea cum de putea să mai vadă pe unde zbura, lăsând în spatele lui şiroaie de sânge, însă era cot la cot cu Lynch. Amândoi se avântară iarăşi către pământ...

— O să se lovească iar de pământ! se sperie Hermione.

— Ba nu! strigă Ron.

— Lynch, da! strigă Harry.

Şi avea dreptate. Pentru a doua oară, Lynch lovi pământul cu putere şi în clipa următoare fu călcat în picioare de o hoardă de iele mânioase.

— Hoţoaica, unde e hoţoaica? urlă Charlie.

— A prins-o! E la Krum... S-a terminat! strigă Harry.

Krum, cu roba înroşită de sângele din nas, se ridică încet în aer, cu pumnul ridicat. În mâna lui se zărea o licărire aurie.

Tabela de marcaj arătă imediat: BULGARIA: O SUTĂ ŞAIZECI, IRLANDA: O SUTĂ ŞAPTEZECI. Mulţimea nu părea să îşi fi dat seama ce se întâmplase. Apoi, încet, de parcă ar fi pornit motorul unui avion, uralele suporterilor

Irlandei deveniră din ce în ce mai puternice şi explodară în strigăte de bucurie.

— IRLANDA A CÂŞTIGAT! strigă Ludo Bagman, care, ca şi suporterii irlandezi, părea să fi fost luat prin surprindere de sfârşitul neaşteptat al meciului. KRUM PRINDE HOŢOAICA… DAR IRLANDA CÂŞTIGĂ! Dumnezeule, nu cred că s-a aşteptat nimeni la aşa ceva!

— De ce a prins hoţoaica? urlă Ron, în timp ce sărea în sus şi în jos, aplaudând cu mâinile deasupra capului. A pus capăt meciului când Irlanda era cu o sută şaizeci de puncte înainte, tâmpitu'!

— Ştia că n-aveau cum să mai recupereze diferenţa! strigă Harry, încercând să acopere zarva şi aplaudând şi el cu frenezie. Înaintaşii irlandezi erau prea buni… A vrut să încheie onorabil, asta e tot…

— A fost tare curajos, nu? zise Hermione, aplecându-se ca să-l vadă pe Krum, spre care se îndreptau medicii vrăjitori, croindu-şi cu greu drum până la el, printre spiriduşii şi ielele care se păruiau cu furie. Nu arăta bine deloc…

Harry îşi puse iar Omniocularul la ochi. Era greu să vadă ce se întâmpla jos, pentru că spiriduşii zburau fericiţi pe deasupra terenului, însă reuşi să îl depisteze pe Krum, înconjurat de medicii vrăjitori. Părea şi mai morocănos decât era de obicei şi refuza să-i lase să-i cureţe rana. Coechipierii erau strânşi în jurul lui, clătinând din capete şi părând demoralizaţi. Puţin mai încolo, jucătorii irlandezi dansau fericiţi într-o ploaie de aur revărsată de mascotele lor. Steagurile fluturau peste tot, iar imnul naţional al Irlandei răsuna în toate colţurile stadionului. Ielele se

ajungeau la forma lor iniţială, devenind din nou frumoase, însă acum erau foarte abătute şi descurajate.

— Ei bine, cert e că ne-am luptat cu vitejie, zise o voce amărâtă din spatele lui Harry.

Se întoarse. Era Ministrul bulgar al Magiei.

— Vorbiţi engleza! zise Fudge alarmat. Şi m-aţi lăsat să mimez toată ziua!

— Păi, era tare amuzant, zise ministrul bulgar, ridicând din umeri.

— Şi în timp ce echipa Irlandei va face turul de onoare al stadionului, alături de mascotele lor, Cupa Mondială la Vâjthaţ este adusă în Loja Superioară! răcni Bagman.

Ochii lui Harry fură orbiţi subit de o lumină albă, puternică, în clipa când Loja Superioară fu luminată prin magie, pentru ca toată lumea din tribune să poată vedea ce se întâmpla acolo. Privind către uşă, văzu doi vrăjitori care se chinuiau să aducă în lojă o cupă mare, din aur masiv, pe care i-o dădură lui Cornelius Fudge, care încă părea foarte supărat că folosise toată ziua limbajul semnelor ca un caraghios.

— Haideţi, să auzim nişte aplauze şi pentru învinşi... Felicitări pentru jocul Bulgariei! strigă Bagman.

Cei şapte jucători bulgari învinşi începură să urce scările către Loja Superioară. Mulţimea de jos aplaudă în semn de apreciere. Harry văzu mii şi mii de Omnioculari aţintiţi asupra lor.

Unul câte unul, bulgarii se aliniară în lojă, iar Bagman strigă numele fiecăruia în timp ce aceştia dădeau mâna cu ministrul lor şi apoi cu Fudge. Krum, care era ultimul, părea complet distrus. Numai ochii negri îi străluceau pe chipul plin de sânge. Încă ţinea în mână hoţoaica. Harry observă că mişcările lui erau mult mai dezordonate pe sol decât în aer. Avea un mers de raţă, abia perceptibil însă, şi umerii aduşi în faţă. Dar când fu anunţat numele lui Krum, întreg stadionul vui, explodând în urale asurzitoare.

Apoi veni rândul echipei Irlandei. Aidan Lynch era ajutat de Moran şi Connolly. Cea de-a doua lovitură părea să-l fi ameţit, iar ochii săi aveau o privire pierdută. Însă zâmbi fericit când Troy şi Quigley ridicară Cupa în aer, iar mulţimea vui de fericire. Mâinile lui Harry amorţiseră de atâtea aplauze.

Până la urmă, când echipa Irlandei plecă din lojă pentru a mai face un tur de onoare pe mături (Aidan Lynch pe mătura lui Connolly, ţinându-se strâns de talia acestuia şi încă zâmbind absent), Bagman îşi îndreptă bagheta către gât şi spuse „Silentium!”, iar vocea îi reveni la normal.

— O să se vorbească ani de zile despre meciul ăsta, zise el răguşit, o răsturnare de situaţie foarte neaşteptată... Păcat că nu a durat mai mult... A, da... da, vă sunt dator... Cât?

Asta pentru că Fred şi George se ridicaseră şi stăteau în faţa lui Ludo Bagman, cu zâmbete largi pe chipuri şi cu mâinile întinse!

Capitolul IX

SEMNUL ÎNTUNECAT

— Nu îi spuneţi mamei voastre că aţi pariat, îi imploră domnul Weasley pe Fred şi pe George, în timp ce coborau cu toţii scările cu covoare roşii.

— Nu-ţi face griji, tată, zise Fred vesel, avem planuri mari cu banii ăştia, nu vrem să-i vedem confiscaţi!

Domnul Weasley dădu impresia pentru câteva clipe că avea de gând să întrebe care erau acele planuri, dar, după ce se gândi mai bine, i se păru mai indicat să nu ştie...

Curând se pierdură în mulţimea care părăsea stadionul şi se îndrepta către campus. În aerul rece al nopţii, îi ajunseră din urmă cântece răguşite, în timp ce se întorceau pe cărarea luminată, însoţiţi de spiriduşii care tot zburau pe deasupra lor, râzând şi legănându-şi lanternele. Când ajunseră în sfârşit la corturi, nimănui nu-i stătea gândul la dormit şi, având în vedere tot zgomotul din jurul lor, domnul Weasley hotărî că o cană de ciocolată fierbinte înainte de culcare nu avea cum să le strice. În curând, discutau entuziasmaţi meciul, adeseori în contradictoriu, iar domnul Weasley se lăsă atras cu Charlie într-o discuţie despre faulturi. Numai când Ginny adormi cu capul pe masă şi vărsă ciocolata pe tot covorul, domnul Weasley potoli discuţiile şi insistă ca toată lumea să se ducă la culcare. Hermione şi Ginny se duseră în cortul lor, iar Harry şi restul familiei Weasley îşi puseră pijamalele şi se duseră fiecare în patul lui. Din partea cealaltă a taberei, încă se auzeau cântece şi ecoul unui zgomot ciudat.

— Oh, mă bucur că nu sunt de serviciu, bombăni domnul Weasley, gata să adoarmă, nu mi-ar plăcea să mă duc acum să le spun irlandezilor că trebuie să se oprească din sărbătorirea victoriei...

Harry, care era într-un pat aflat, deasupra lui Ron, stătea cu ochii ţintă la acoperişul de pânză al cortului, privind lumina de la lanterna unui spiriduş care trecea întâmplător pe acolo, rememorând mişcările spectaculoase ale lui Krum. Abia aştepta să se urce iar pe „Fulger” şi să încerce „Fenta Wronski”... Nu ştia cum şi de ce, dar Oliver Baston nu reuşise niciodată să explice prin diagramele sale cum ar fi trebuit să fie această manevră... Harry se văzu într-o robă care avea numele său pe spate şi îşi imagină cum era să auzi o sută de mii de voci care te aclamau, în timp ce vocea lui Ludo Bagman răsună prin tot stadionul: „Vi-l prezint pe... Harry Potter!”

Harry nu îşi dădu seama dacă adormise sau nu - speranţele sale de a zbura precum Krum puteau rămâne doar simple visuri - dar îşi aminti numai că domnul Weasley începu să ţipe deodată:

— Sculaţi-vă! Ron! Harry... Haideţi, sculaţi-vă, urgent! Harry se ridică repede şi dădu cu capul de pânză.

— Ce s-a întâmplat? mormăi el.

Avea senzaţia că se întâmplase ceva rău. Zgomotele din tabără se schimbaseră. Cântecele se opriseră. Se auzeau strigăte şi oameni care fugeau.

Se dădu jos din pat şi întinse mâna după haine, dar domnul Weasley, care îşi pusese blugii peste pantalonii de pijama, spuse:

— Nu e timp, Harry! Ia-ţi o haină şi ieşi! Repede! Harry făcu precum i se spusese şi ieşi repede din cort, cu Ron după el.

La lumina câtorva focuri care încă ardeau, văzu oameni care fugeau în pădure, speriaţi de ceva care traversa câmpul şi venea spre ei, ceva care emitea fascicule de lumină ciudate şi zgomote ca de mitralieră. Cuvinte batjocoritoare, explozii de râs şi ţipete înfundate se apropiau de ei. Apoi ţâşni o lumină verde intensă, care se revărsă pe tot câmpul.

Câţiva vrăjitori în grup compact mergeau cu baghetele ridicate, arătând către ceva, pe cer. Harry încercă să vadă cine erau... Nu păreau să aibă chipuri... Apoi îşi dădu seama că aveau glugi şi măşti pe feţe. Mult deasupra lor, plutind în văzduh, patru siluete erau contorsionate în forme îngrozitoare, de parcă vrăjitorii mascaţi erau păpuşari, iar cele patru contururi de deasupra lor erau nişte marionete pe care le acţionau cu nişte fire ce ieşeau din baghetele ridicate în aer. Două dintre siluete erau foarte mici.

Mai mulţi vrăjitori se alăturau grupului, râzând şi arătând către trupurile plutitoare. Corturile fură dărâmate când grupul vrăjitorilor se mări. O dată sau de două ori, Harry văzu cum unul dintre cei care mărşăluiau dădu la o parte din calea lui cu bagheta câte un cort. Mai multe corturi luară foc. Strigătele erau din ce în ce mai puternice.

Siluetele plutitoare fură deodată luminate, când trecură pe lângă un cort în flăcări, şi Harry îl recunoscu pe unul dintre ei. Era domnul Roberts, paznicul taberei. Ceilalţi trei păreau a fi soţia şi copiii săi. Unul dintre cei de jos o

întoarse pe doamna Roberts cu capul în jos, cu bagheta. Cămaşa de noapte îi căzu peste cap, dezvelind nişte chiloţi imenşi. Biata femeie încercă să se acopere, în timp ce mulţimea de sub ea începuse să fluiere şi să o batjocorească.

— Groaznic, şopti Ron, privind cum cel mai mic copil al familiei Roberts se învârtea ca un titirez, la treizeci de metri deasupra lor, cu capul atârnându-i fără vlagă când pe o parte, când pe alta. E absolut îngrozitor!

Hermione şi Ginny se apropiară în grabă de ei, punându-şi hainele peste cămăşile de noapte, cu domnul Weasley chiar în urma lor. În acelaşi moment, Bill, Charlie şi Percy ieşiră din cortul băieţilor, îmbrăcaţi, cu mânecile suflecate şi cu baghetele scoase.

— O să mergem în ajutorul celor de la Minister! strigă domnul Weasley peste toată hărmălaia. Voi intraţi în pădure şi rămâneţi împreună. Vin să vă iau după ce se termină totul!

Bill, Charlie şi Percy se duceau deja către grupul care venea în marş. Domnul Weasley porni imediat după ei. Vrăjitorii Ministerului veneau din toate direcţiile către sursa necazurilor. Mulţimea de dedesubtul familiei Roberts era din ce în ce mai aproape.

— Haideţi, zise Fred, apucând-o pe Ginny de-un braţ şi trăgând-o către pădure.

Harry, Ron, Hermione şi George îi urmară. Când ajunseră la marginea pădurii, priviră în urma lor. Grupul de vrăjitori de sub familia Roberts se mărise şi mai mult. Văzură cum vrăjitorii Ministerului Magiei încercau să

ajungă la vrăjitorii cu glugi din centru, însă înaintau foarte încet. Era ca şi cum le-ar fi fost teamă să nu determine vreo vrajă care să facă familia Roberts să se prăbuşească la pământ.

Lanternele colorate care luminaseră cărarea către stadion fuseseră stinse. Se vedeau siluete întunecate printre copaci. Copiii plângeau. Din toate părţile se auzeau strigăte speriate şi glasuri temătoare în aerul rece al nopţii. Harry simţi cum era împins încolo şi încoace de oameni ale căror feţe nu le putea vedea. Apoi îl auzi pe Ron ţipând de durere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hermione speriată, oprindu-se atât de brusc, încât Harry se împiedică de ea. Ron, unde eşti? Oh, ce tâmpenie... Lumos!

Îşi ilumină bagheta şi o îndreptă către cărare. Ron era întins pe jos.

— M-am împiedicat de o rădăcină de copac, răspunse el supărat, ridicându-se cu greu.

— Păi, cu asemenea picioare, nici nu e de mirare, zise o voce tărăgănată din spatele lor.

Harry, Ron şi Hermione se întoarseră supăraţi. Draco Reacredinţă stătea singur în apropiere, sprijinindu-se de un copac şi părând foarte relaxat. Cu braţele încrucişate, privea scena din tabără printre copaci.

Ron îi spuse lui Reacredinţă să se ducă undeva (pe un tărâm unde se zice că mori de cald!), loc pe care Harry ştia prea bine că Ron nu ar fi îndrăznit să îl pomenească de faţă cu doamna Weasley.

— Ai grijă ce spui, Weasley, zise Reacredinţă, ochii lui spălăciţi aruncând scântei. Nu ar fi mai bine să fugiţi? Doar nu ai vrea să o vadă cineva, nu?

Şi făcu un semn cu capul către Hermione. În acelaşi moment, un bubuit ca explozia unei bombe se auzi dinspre campus şi o lumină verde scălda pentru o clipă copacii din jurul lor.

— Ce vrei să spui? zise Hermione sfidătoare.

— Granger, ei caută Încuiaţi, răspunse Reacredinţă. Ce, ai de gând să-ţi arăţi şi tu chiloţeii prin aer? Pentru că, dacă aşa este, mai aşteaptă puţin... Mai au un pic şi vin aici! Ce ne-am mai distra cu toţii!

— Hermione este vrăjitoare, nu Încuiată! se răsti Harry.

— Cum vrei tu, Potter, zise Draco Reacredinţă, cu rânjetul lui malefic. Dacă tu crezi că nu pot descoperi un Sânge-mâl, rămâneţi pe loc...

— Taci din gură! strigă Ron.

Toţi cei de faţă ştiau că „Sânge-mâl” era un cuvânt extrem de jignitor pentru o vrăjitoare sau pentru un vrăjitor cu părinţi Încuiaţi.

— Lasă, Ron, zise Hermione repede, prinzându-l pe Ron de braţ pentru a-l opri, când acesta făcu un pas către Reacredinţă.

Apoi se auzi o bufnitură din partea cealaltă a pădurii, mai puternică decât tot ce auziseră până atunci. Mai mulţi din apropiere ţipară speriaţi.

Draco chicoti încet.

— Ce sperioşi sunt, nu? spuse el tărăgănat. Presupun că „tăticu'“ v-a spus să vă ascunderi? Ce vrea? Să-i salveze pe Încuiaţi?

— Unde sunt părinţii tăi? îl întrebă Harry, enervându-se. Sunt acolo, printre ăia cu măşti, nu?

— Draco îl privi pe Harry, continuând să zâmbească. Păi... chiar dacă ar fi aşa, nu ţi-aş spune, nu-i aşa, Potter?

— Oh, haideţi, zise Hermione, aruncându-i o privire dezgustată lui Draco, haideţi să mergem să-i găsim pe ceilalţi...

— Ţine-ţi capul ăla stufos la cutie, Granger, zise Reacredinţă cu răutate.

— Haideţi, repetă Hermione şi îi împinse pe Harry şi pe Ron pe cărare.

— Pot să pun pariu pe orice că tatăl lui e unul dintre ăia mascaţi! zise Ron cu convingere.

— Păi, cu puţin noroc, o să-l prindă Ministerul! zise Hermione, la fel de supărată. Ah, nu-mi vine să cred, unde s-au dus?

Fred, George şi Ginny nu erau nicăieri, deşi cărarea era plină de o grămadă de lume, cu toţii uitându-se speriaţi în spate, către îmbulzeala şi zarva din campus.

Un grup de adolescenţi în pijamale discutau aprins, puţin mai jos de ei, pe cărare. Când îi văzură pe Harry, pe Ron şi pe Hermione, o fată cu păr bogat şi ondulat se întoarse şi spuse repede:

— Ou est Madame Maxime? Am pierrrdut-o...

— Eh... Poftim? făcu Ron.

— Oh...

Fata care vorbise se întoarse cu spatele către el şi, când se depărtară, o auziră spunând „'Ogwarts!”

— Beauxbatons, şopti Hermione.

— Poftim? zise Harry.

— Trebuie să fie de la Beauxbatons, zise Hermione. Ce, nu ştiţi? Academia de Magie Beauxbatons... Am citit despre ea în „O evaluare a educaţiei magice în Europa”.

— A... da... sigur, zise Harry.

— Fred şi George nu ar fi putut să se depărteze foarte tare, zise Ron, scoţându-şi bagheta, aprinzând-o, ca şi Hermione, şi cercetând cărarea.

Harry îşi căută propria baghetă în buzunarele hainei, dar nu era acolo. Singurul lucru pe care îl găsi fu Omniocularul.

— Ah, nu, nu pot să cred... Mi-am pierdut bagheta!

— Glumeşti?

Ron şi Hermione îşi ridicară baghetele destul de sus pentru a proiecta razele de lumină pe o rază cât mai mare pe pământ. Harry privi în jur, însă bagheta lui nu era nicăieri!

— Poate că a rămas în cort, zise Ron.

— Poate ţi-a căzut din buzunar când fugeai, sugeră Hermione speriată.

— Da, zise Harry, poate...

De obicei, îşi lua bagheta cu el tot timpul în lumea vrăjitorilor şi acum, trezindu-se fără ea în mijlocul unei asemenea situaţii, se simţea foarte vulnerabil.

Un fâsâit îi făcu pe toţi să tresară. Winky, spiriduşul de casă, se lupta să iasă din nişte tufişuri. Se mişca foarte ciudat, cu multă dificultate, de parcă cineva invizibil încerca să o tragă înapoi...

— Sunt vrăjitori răi în jur! chiţăi ea şi se aplecă în faţă, chinuindu-se să iasă dintre ierburi, ca să fugă mai departe. Oameni sus-sus în aer! Winky dă la o parte!

Şi dispăru printre copacii de pe partea cealaltă a cărării, gemând şi chiţăind, luptându-se cu forţa care o trăgea înapoi.

— Ce-a păţit? zise Ron, privind curios după Winky. De ce nu poate fugi ca lumea?

— Cred că nu a cerut voie să se ascundă, zise Harry.

Se gândea la Dobby: de fiecare dată când încercase să facă ceva ce nu le-ar fi plăcut membrilor familiei Reacredinţă, fusese nevoit să înceapă să se autopedepsească.

— Ştiţi, spiriduşii de casă duc o viaţă foarte grea! zise Hermione indignată. Sclavie, asta este! Domnul Crouch a făcut-o să se urce până în vârful stadionului, deşi avea groază de înălţimi, şi a vrăjit-o să nu poată să fugă când încep să se dărâme corturile! De ce nu face nimeni nimic?

— Păi, spiriduşii sunt fericiţi, nu? zise Ron. Ai auzit-o pe Winky la meci: „Spiriduşii de casă nu avut voie distreze”... Asta îi place, să fie la cheremul cuiva!

— Oamenii ca tine, Ron, începu Hermione cu înflăcărare, care inventează sisteme nedrepte şi odioase doar pentru că sunt prea leneşi ca să...

O altă pocnitură puternică răsună la marginea pădurii.

— Haideţi să mai mergem, da? zise Ron, şi Harry îl văzu cum o priveşte îngrijorat pe Hermione.

Poate că Draco avea dreptate... Poate că Hermione era în mai mare pericol decât ei. Porniră iar, în timp ce Harry continua să se caute prin buzunare, deşi ştia că bagheta nu era acolo.

Urmară cărarea întunecată până în inima pădurii, încă uitându-se după Fred, George şi Ginny. Trecură pe lângă un grup de drăcuşori, care râdeau aplecaţi asupra unui sac cu aur, pe care îl câştigaseră pariind la meci, negreşit, şi care păreau netulburaţi de agitaţia din tabără. Şi mai jos pe cărare, ajunseră într-un loc cu lumină argintie, iar când priviră printre copaci, văzură trei iele înalte şi frumoase stând într-un luminiş, înconjurate de nişte vrăjitori tineri care chicoteau, lăudându-se în gura mare.

— Eu am cam o sută de saci de galeoni pe an! strigă unul dintre ei. Sunt ucigaş de dragoni la „Comitetul pentru eliminarea creaturilor periculoase”.

— Ba nu, strigă prietenul său, speli vase la „Ceaunul Crăpat”... Eu, în schimb, sunt vânător de vampiri, am omorât vreo nouăzeci până acum...

Un al treilea vrăjitor tânăr, ale cărui coşuri erau vizibile chiar şi în lumina slabă produsă de iele, intră şi el în discuţie:

— Eu o să devin cel mai tânăr membru al Ministerului Magiei. Harry izbucni în râs. Îl recunoscuse pe ultimul vrăjitor.

Numele său era Stan Shunpike şi era de fapt şofer pe „Autobuzul Salvator".

Se întoarse să-i spună lui Ron, dar faţa acestuia era neobişnuit de senină, pentru ca după o secundă să se apuce şi el să zbiere:

— V-am spus că am inventat o mătură care ajunge pe Jupiter?

— Nu, zău? zise Hermione şi împreună cu Harry îl apucară de braţe, îl întoarseră cu spatele spre iele şi îl duseră de acolo.

Pe când vorbele ielelor şi ale admiratorilor lor abia se mai auzeau, ajunseră chiar în inima pădurii. Aici păreau să fie singuri şi totul era mult mai liniştit.

Harry se uită în jur.

— Presupun că putem aştepta aici, zise el, din locul ăsta o să auzim dacă se apropie cineva, de la o poştă.

Abia îi ieşiră cuvintele din gură, când Ludo Bagman apăru din spatele unui copac din faţa lor.

Chiar şi la lumina slabă a celor două baghete, Harry văzu că Bagman se schimbase foarte mult. Nu mai avea

aspectul copilăresc şi roz în obraji, iar pasul nu îi mai era zglobiu. Era foarte palid şi părea epuizat.

— Cine e? spuse el, uitându-se spre ei şi încercând să le desluşească feţele. Ce faceţi aici singuri?

Se uitară unii la alţii, surprinşi.

— Păi, are loc un fel de revoltă, zise Ron.

Bagman făcu ochii mari.

— Poftim?

— În campus... Nişte vrăjitori au prins o familie de Încuiaţi...

Bagman afurisi pătimaş.

— Fir-ar să fie! zise el, părând dezorientat şi fără nici un alt cuvânt, Dispăru cu un mic pocnet.

— Domnul Bagman nu prea e stăpân pe situaţie, nu? zise Hermione, încruntându-se.

— Şi totuşi, a fost prinzător la vâjthaţ, zise Ron, conducându-i pe o cărare spre o poieniţă şi aşezându-se într-un loc cu iarbă uscată, la poalele unui copac. „Viespile din Wimbourne” au câştigat Cupa Ligii de trei ori la rând, pe când era el în echipă.

Îşi scoase mica figurină a lui Krum din buzunar, o puse pe pământ şi un timp o privi cum merge. La fel ca adevăratul Krum, figurina avea un mers de raţă şi umerii aduşi în faţă, mult mai puţin impresionant pe picioarele sale lătăreţe decât pe mătură. Harry ascultă cu atenţie

zgomotele dinspre campus. Totul părea liniştit, poate că se terminase agitaţia.

— Sper că nici ceilalţi n-au păţit nimic, zise Hermione după un timp.

— Sigur că nu, întări Ron.

— Imaginează-ţi doar, dacă îl prinde tatăl tău pe Lucius Reacredinţă? zise Harry, aşezându-se lângă Ron şi privind şi el figurina lui Krum, care se plimba greoi printre frunzele căzute. A zis mereu că ar vrea să-l prindă cu ceva.

— Asta chiar că ar şterge rânjetul de pe faţa lui Draco, zise Ron.

— Şi totuşi, bieţii Încuiaţi, zise Hermione puţin speriată. Şi dacă nu pot să-i dea jos?

— Or să poată, zise Ron liniştitor, o să găsească ei o modalitate.

— Oricum, fără minte, să facă aşa ceva, când tot Ministerul Magiei este de faţă! zise Hermione. Oare cum de speră să scape basma-curată? Credeţi că au băut sau sunt pur şi simplu...

Însă se opri brusc şi se uită peste umăr. Harry şi Ron se uitară şi ei imediat. Era ca şi când cineva ar fi venit în grabă către poieniţă. Aşteptară, ascultând paşii neregulaţi din spatele copacilor întunecaţi. Însă paşii se opriră subit.

— E cineva acolo? strigă Harry.

Urmă o tăcere de moarte. Harry se ridică şi se uită după copac. Era prea întuneric pentru a vedea la distanţă, însă simţi pe cineva imediat dincolo de raza lor vizuală.

— Cine e?

Şi atunci, total pe nepregătite, liniştea fu spartă de o voce complet diferită de toate celelalte pe care le auziseră în pădure, care zise ceva care nu semăna cu un strigăt de panică, ci mai degrabă cu o vrajă.

— MORSMORDRE!

Ceva mare, verde şi strălucitor ieşi din locul întunecat, pe care ochii lui Harry se chinuiseră să-l scruteze, şi zbură peste vârfurile copacilor.

— Ce-a fost asta? zise Ron, ridicându-se din nou şi privind uluit la arătarea care tocmai se înălţase la cer.

Pentru o clipă, Harry crezu că era un alt grup de spiriduşi, apoi îşi dădu seama că era un craniu imens, compus din ceea ce păreau a fi nişte stele de smarald, cu un şarpe care îi ieşea din gură, ca o limbă. În timp ce priveau, craniul se ridică din ce în ce mai mult, strălucind într-un fel de nor de fum verde, şi rămase atârnat pe cerul negru, asemenea unei noi constelaţii. Deodată, pădurea din jurul lor explodă în ţipete. Harry nu înţelegea de ce, dar singurul motiv ar fi trebuit să fie brusca apariţie a craniului, care acum se ridicase destul de mult pentru a scălda întreaga pădure, ca un semn straniu, într-o lumină artificială. Cercetă în jurul lui, pentru a descoperi persoana care adusese craniul, însă nu văzu pe nimeni.

— Cine e acolo? strigă iar.

— Harry, hai, mişcă!

Hermione îl apucase de spatele hainei şi îl trăgea înapoi.

— Ce s-a întâmplat? zise Harry, speriindu-se când o văzu atât de palidă şi îngrozită.

— Este Semnul Întunecat, Harry! zise Hermione, trăgându-l cât de tare putu. Semnul Ştii-Tu-Cui!

— Al lui Cap-de-Mort...

— Harry, haide!

Harry se întoarse. Ron îl culese pe Krum în miniatură şi toţi trei începură să traverseze în fugă poieniţa. Dar abia apucară să facă vreo câţiva paşi, că o serie de pocnituri scurte anunţară sosirea a douăzeci de vrăjitori, care apărură din senin, înconjurându-i.

Harry se întoarse şi observă instantaneu că fiecare dintre vrăjitori avea bagheta scoasă, îndreptată tocmai spre el, Ron şi Hermione. Fără să se gândească de două ori, strigă „JOS!” şi îi apucă pe ceilalţi doi, trăgându-i la pământ.

— STUPEFY! se auziră douăzeci de voci.

Dâre luminoase ţâşniră de peste tot şi Harry simţi cum îi flutură părul, de parcă poieniţa ar fi fost măturată de un vânt puternic. Ridicându-şi capul un milimetru, văzu raze de lumină roşie ca focul zburând deasupra lor din baghetele vrăjitorilor, intersectându-se, ricoşând din trunchiurile copacilor şi pierzându-se în noapte.

— Stop! strigă o voce pe care o recunoscu. STOP! Este fiul meu!

Părul lui Harry nu mai flutura. Îşi ridică mai mult capul. Vrăjitorul din faţa lui îşi coborâse bagheta. Se întoarse şi îl văzu pe domnul Weasley venind către ei, îngrozit.

— Ron... Harry, zise el cu o voce tremurată, Hermione... Aţi păţit ceva?

— Dă-te la o parte, Arthur, zise o voce rece.

Era domnul Crouch. El şi alţi vrăjitori ai Ministerului se apropiau de ei. Harry se ridică. Chipul domnului Crouch era contorsionat de furie.

— Care dintre voi l-a făcut? răcni el, ochii săi ageri trecând de la unul la altul. Care dintre voi a chemat Semnul Întunecat?

— Nu noi am făcut asta! zise Harry, arătând spre craniu.

— Noi nu am făcut nimic! zise Ron, care îşi freca întruna cotul care îl durea, privindu-l indignat pe tatăl său. De ce ne-aţi atacat?

— Nu minţiţi, domnule! strigă domnul Crouch.

Cu bagheta încă îndreptată asupra lui Ron, cu ochii ieşindu-i din orbite, părea puţin nebun.

— Aţi fost prinşi asupra faptului!

— Barty, şopti o vrăjitoare în cămaşă de noapte lungă de lână, sunt nişte copii, Barty, nu ar avea cum să...

— Ei, voi trei, de unde a venit Semnul? întrebă domnul Weasley repede.

— De acolo, zise Hermione tremurat, arătând către locul de unde auziseră vocea, era cineva pe după copaci... A strigat nişte cuvinte... o incantaţie...

— A, deci erau acolo, da? zise domnul Crouch, aţintindu-şi ochii bulbucaţi asupra Hermionei, cu neîncrederea zugrăvită pe chip. Deci, au zis o incantaţie, da? Pari foarte bine informată de felul cum este generat Semnul, domnişoară...

Dar nici unul dintre vrăjitorii Ministerului, în afară de domnul Crouch, nu părea să creadă câtuşi de puţin că Harry, Ron sau Hermione aduseseră craniul; din contră, după cuvintele Hermionei, îşi ridicaseră iar baghetele şi le îndreptaseră în direcţia pe care le-o indicase, cercetând cu privirea printre copacii întunecaţi.

— E prea târziu, zise vrăjitoarea cu cămaşa de noapte din lână, clătinând din cap. Probabil că au Dispărut.

— Eu nu cred, zise un vrăjitor cu barbă castanie zbârlită. Era Amos Diggory, tatăl lui Cedric.

— Vrăjile noastre de Împietrire au trecut chiar printre copacii aceia... S-ar putea să-i fi nimerit...

— Amos, ai grijă! ziseră câţiva vrăjitori, atenţionându-l, în timp ce domnul Diggory îşi ridică bagheta, traversă poieniţa şi dispăru în noapte.

Hermione îl privi cum se afundă în pădure şi îşi acoperi gura cu mâinile.

Câteva secunde mai târziu, îl auziră pe domnul Diggory strigând.

— Da, i-am prins! E cineva aici! Este inconştient... Este... Oh... Fir-ar să fie...

— Ai găsit pe cineva? strigă domnul Crouch, de parcă nu ar fi crezut. Cine? Cine e?

Auziră rămurelele rupte, fâsâitul frunzelor şi apoi paşii domnului Diggory, care ieşi de după copaci. Ducea în braţe ceva mic şi inert. Harry recunoscu imediat prosopul. Era Winky.

Domnul Crouch nu zise nimic şi nici nu făcu vreo mişcare, în timp ce domnul Diggory îl punea pe spiriduşul domnului Crouch la picioarele sale. Toţi ceilalţi vrăjitori ai Ministerului se uitau la domnul Crouch. Preţ de câteva secunde, Crouch rămase înmărmurit; ochii îi ardeau pe faţa lividă, uitându-se fix la Winky. Apoi prinse viaţă.

— Nu, nu se poate, zise el chinuit. Nu...

Se mişcă repede pe lângă domnul Diggory şi se duse către locul unde o găsise pe Winky.

— Nu are rost, domnule Crouch, strigă domnul Diggory după el. Nu mai e nimeni!

Însă domnul Crouch vroia să se convingă singur. Îl auziră mişcându-se, foşnetul frunzelor trădând căutarea lui înfrigurată, pe când dădea la o parte tufişurile.

— E cam stânjenitor, spuse domnul Diggory sumbru, privind către trupul inert al lui Winky. Spiriduşul de casă al lui Barty Crouch... adică...

— Termină, Amos, zise domnul Weasley şoptit, doar nu crezi că a fost spiriduşul, nu? Semnul Întunecat este semnul unui vrăjitor. E nevoie de baghetă.

— Da, zise domnul Diggory, iar spiriduşul avea baghetă.

— Cum? se miră domnul Weasley.

— Uite!

Şi domnul Diggory ridică o baghetă, pe care i-o arătă domnului Weasley. O ţinea în mână, iar asta dovedea încălcarea clauzei a treia din Codul Folosirii Baghetelor, una la mână. Nici o creatură, în afară de oameni, nu avea voie să aibă sau să folosească o baghetă.

Chiar atunci se auzi un alt pocnet mic şi Ludo Bagman îşi făcu Apariţia chiar lângă domnul Weasley. Părând extenuat şi dezorientat, se întoarse în loc, privind craniul verde-smarald.

— Semnul Întunecat! zise el, aproape strivind-o pe Winky când se întoarse către colegii săi. Cine l-a făcut? I-aţi prins? Barty! Ce se întâmplă?

Domnul Crouch se întorsese, arătând la fel ca atunci când plecase. Chipul îi era livid, iar mâinile şi mustaţa îi tremurau nervos.

— Unde ai fost, Barty? întrebă Bagman. De ce nu ai stat la meci? Spiriduşul tău ţi-a păstrat un loc... Ah, pe toţi monştrii! Ce i s-a întâmplat?

Bagman tocmai o observase pe Winky, zăcând la picioarele sale.

— Am fost ocupat, Ludo, zise domnul Crouch cu aceeaşi voce chinuită, abia mişcându-şi buzele. Iar spiriduşul meu a fost Împietrit.

— Împietrit? De voi? Dar de ce…

Îşi dădu brusc seama din ce cauză şi aceasta se observă imediat pe faţa rotundă şi transpirată a lui Bagman. Privi craniul, o privi pe Winky şi apoi pe domnul Crouch.

— Nu! zise el. Winky? Să aducă Semnul Întunecat? Dar habar n-ar avea cum! În primul rând, ar avea nevoie de baghetă!

— A avut, zise domnul Diggory. Am găsit-o cu una în mână, Ludo. Dacă nu vă deranjează, domnule Crouch, cred că ar trebui să auzim ce are de spus în apărarea ei.

Crouch nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit pe domnul Diggory, însă acesta păru să considere tăcerea drept aprobare. Ridică propria-i baghetă o îndreptă către Winky şi spuse:

— Enervate!

Winky se mişcă, stoarsă complet de puteri. Ochii ei bulbucaţi şi căprui se deschiseră. Clipi de câteva ori, fără să ştie ce este cu ea. Sub privirile vrăjitorilor tăcuţi, se ridică, tremurând din toate încheieturile. Zări picioarele domnului Diggory şi încet, speriată, ridică ochii pentru a-i vedea faţa. Apoi, şi mai încet, privi către cer. Harry văzu craniul reflectat în ochii ei mari şi lucioşi. Tresări, privi speriată poieniţa aglomerată şi începu să plângă îngrozită.

— Spiriduşule! zise domnul Diggory scurt. Ştii cine sunt? Sunt unul dintre membrii „Departamentului de supraveghere şi control al Creaturilor Magice”!

Winky începu să se mişte în faţă şi în spate pe pământ, respirând şuierat. În aceste momente Harry îşi aminti foarte bine de Dobby în clipele sale de nesupunere îngrozită.

— După cum vezi, spiriduşule, Semnul Întunecat a fost adus aici acum puţin timp, zise domnul Diggory. Şi tu ai fost descoperită puţin mai târziu, chiar sub el! O explicaţie, te rog!

— Eu... Eu nu făcut semn, domnule! zise Winky. Eu nu ştiut cum, domnule!

— Ai fost găsită cu o baghetă în mână! răcni domnul Diggory, vânturând-o pe dinaintea ochilor ei.

Când bagheta intră în lumina verde care umplea poieniţa, reflectată de craniul de deasupra, Harry o recunoscu.

— Ah, dar e bagheta mea! strigă el.

Toţi cei din poieniţă se întoarseră spre el.

— Poftim? zise domnul Diggory neîncrezător.

— Este bagheta mea! zise Harry. Nu ştiu cum, dar mi-a alunecat din buzunar!

— Ţi-a alunecat? repetă domnul Diggory, nevenindu-i a crede. Asta e... o mărturisire? Ai aruncat-o după ce ai adus Semnul Întunecat?

— Amos, gândeşte-te şi tu cu cine vorbeşti! zise domnul Weasley, foarte supărat. Care sunt şansele ca Harry Potter să aducă Semnul Întunecat?

— Hm, da, sigur că nu, murmură domnul Diggory. Scuze! M-a luat gura pe dinainte...

— Oricum, nu am pierdut-o aici, zise Harry, arătând cu degetul către copacii de sub craniu. Mi-am dat seama că lipseşte imediat după ce am intrat în pădure.

— Deci, zise domnul Diggory, ochii devenindu-i iarăşi neînduplecaţi când se uită la Winky, care aştepta distrusă la picioarele lui, ai găsit bagheta, spiriduşule? Ai ridicat-o şi te-ai gândit să te distrezi puţin cu ea, nu?

— Eu nu făcut magie cu ea, domnule! chiţăi Winky, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe nasul turtit şi borcănat. Eu doar... eu doar... eu doar ridicat ea, domnule! Eu nu adus Semnul Întunecat, domnule! Eu nu ştiut cum!

— Nu putea să fie ea! zise Hermione.

Părea foarte emoţionată, adresându-se atâtor vrăjitori ai Ministerului, şi totuşi, vorbea cu multă hotărâre.

Winky are o voce ascuţită, iar vocea pe care am auzit-o noi spunând incantaţia era mult mai gravă!

Se uită la Harry şi Ron, cerându-le ajutorul.

— Nu era vocea lui Winky, nu-i aşa?

— Nu, zise Harry, clătinând din cap. Sigur nu era o voce de spiriduş!

— Da, era o voce umană, întări şi Ron.

— Ei bine, vom vedea în curând, mormăi domnul Diggory, nepărând prea convins. Există un mod foarte simplu de a descoperi ultima vrajă făcută cu o baghetă, spiriduşule, ştiai?

Winky tremură şi dădu din cap speriată, cu urechile fluturându-i, în timp ce domnul Diggory îşi ridica propria baghetă şi o punea pe vârful baghetei lui Harry.

— Prior Incantato! răcni domnul Diggory.

Harry o văzu pe Hermione tresărind îngrozită, când un craniu imens, cu o limbă de şarpe, ieşi din locul unde se întâlniseră cele două baghete. Era însă doar conturul craniului de deasupra, o umbră făcută parcă dintr-un fum gri, foarte dens. Era fantoma vrăjii anterioare.

— Deletrius! strigă domnul Diggory, iar craniul gri dispăru într-un nor de fum.

— Iată, deci, zise domnul Diggory pe un ton triumfător, fixând-o cu privirile pe Winky, care încă tremura necontrolat.

— Nu făcut eu! chiţăi ea, cu ochii rotindu-i-se în cap de groază. Nu eu, nu eu, eu nu ştiut cum! Eu spiriduş bun, eu nu folosit baghete, eu nu ştiut!

— Ai fost prinsă asupra faptului, spiriduş nesocotit! răcni domnul Diggory. Ai fost prinsă cu bagheta vinovată în mână!

— Amos, zise domnul Weasley tare, gândeşte-te... Puţini vrăjitori ştiu să facă această vrajă... De unde ar fi putut să o înveţe?

— Poate că Amos sugerează, zise domnul Crouch, accentuând fiecare silabă cu o furie oarbă, că obişnuiesc să-mi învăţ servitorii cum să aducă Semnul Întunecat, da?

Urmă o linişte foarte stânjenitoare.

Amos Diggory păru îngrozit.

— Domnule Crouch, eu... nu... Vă asigur că nu...

— Ai acuzat două persoane din această poiană, care sunt în afară de orice bănuială, că ar fi adus acel Semn! răcni domnul Crouch. Pe Harry Potter şi pe mine însumi! Presupun că ştii povestea băiatului, nu-i aşa, Amos?

— Desigur... Toată lumea o ştie, murmură domnul Diggory, părând a se simţi foarte stânjenit.

— Şi presupun că îţi aminteşti de nenumăratele fapte din decursul îndelungatei mele cariere care demonstrau că dispreţuiesc şi detest Magia Neagră şi pe cei care o practică? strigă domnul Crouch, cu ochii ieşindu-i iar din orbite.

— Domnule Crouch, eu... Eu nu am sugerat niciodată că aţi avea vreo legătură! murmură Amos Diggory, care se înroşise sub barba castanie.

— Dacă îmi acuzi spiriduşul, mă acuzi pe mine, de fapt, Diggory! strigă domnul Crouch. De la cine altcineva ar fi putut să înveţe cum să conjure Semnul?

— Păi... de... de oriunde...

— Exact, Amos, zise domnul Weasley. Ar fi putut să o înveţe cineva... Winky? i se adresă el binevoitor

spiriduşului, dar aceasta tresări de parcă şi domnul Weasley ar fi ţipat la ea. Unde ai găsit bagheta lui Harry?

Winky răsucea marginea prosopului atât de tare, încât acesta se deşira în mâna ei.

— Eu... Eu găsit... Eu găsit acolo, domnule... şopti ea, acolo... în copaci, domnule...

— Vezi, Amos? zise domnul Weasley. Oricine a adus semnul ar fi putut să Dispară imediat după ce l-a făcut, lăsând în urmă bagheta lui Harry. Şi trebuie să recunoaştem că a fost o mişcare foarte inteligentă, că nu a folosit propria baghetă, care ar fi putut să-l trădeze. Iar Winky a avut ghinionul să găsească bagheta puţin mai târziu şi să o ia.

— Dar atunci înseamnă că a fost foarte aproape de vinovat! zise domnul Diggory nerăbdător. Spiriduşule, ai văzut pe cineva?

Winky începu să tremure mai rău ca niciodată. Ochii ei mari se mutau de la domnul Diggory la domnul Bagman şi apoi la domnul Crouch.

Pe urmă înghiţi în sec şi zise:

— Eu nu văzut pe nimeni, domnule... Pe nimeni...

— Amos, zise domnul Crouch sec, sunt pe deplin conştient că în mod normal ar trebui să o duci pe Winky în departamentul tău ca să o interoghezi. Însă, te rog, dă-mi voie să mă ocup eu de ea.

Domnul Diggory părea să nu pună mare preţ pe această sugestie, asta îi era clar lui Harry, dar domnul Crouch era

un membru atât de important al Ministerului, încât nu îndrăznea să-l refuze.

— Puteţi fi sigur că va fi pedepsită, adăugă domnul Crouch rece.

— Stă-Stă-Stăpâne, chiţăi Winky pierită, uitându-se la domnul Crouch, cu ochii scăldaţi în lacrimi, vă implor...

Domnul Crouch se uită crunt la ea, chipul ascuţindu-i-se şi fiecare trăsătură înăsprindu-i-se. În privirea sa nu se ghicea nici urmă de milă.

— În această seară, Winky s-a comportat într-o manieră pe care n-aş fi crezut-o posibilă, zise el încet. I-am spus să rămână în cort. I-am spus să rămână acolo până când voi rezolva eu totul. Şi descopăr acum că nu m-a ascultat. Asta înseamnă haine!

— Nu! chiţăi Winky, ploconindu-se la picioarele domnului Crouch. Nu, stăpâne! Nu haine, nu haine!

Harry ştia că singurul mod de a elibera un spiriduş de casă era să-i dai haine normale. Era groaznic să o vadă pe Winky cu mâinile încleştate pe prosop, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe pantofii domnului Crouch.

— Dar aţi văzut ce îngrozită era! răbufni Hermione furioasă, privindu-l pe domnul Crouch. Spiriduşului dumneavoastră îi este frică de înălţimi, iar vrăjitorii aceia mascaţi făceau oamenii să plutească! Nu puteţi să o condamnaţi că a vrut să dispară cât mai repede din calea lor!

Domnul Crouch făcu un pas înapoi, eliberându-se din încleştarea lui Winky, pe care o privea de parcă ar fi fost

ceva murdar şi scârbos, care îi murdărea pantofii mult prea bine lustruiţi.

— Nu am nevoie de un spiriduş de casă care nu mă ascultă, zise el rece, uitându-se la Hermione. Nu am nevoie de un servitor care nu îşi onorează stăpânul şi nu are grijă de reputaţia lui.

Winky plângea atât de tare, încât plânsetele ei răsunau în toată poieniţa.

Urmă o tăcere extrem de neplăcută, căreia i se puse capăt când domnul Weasley spuse încet:

— Atunci, cred că o să duc copiii înapoi la cort, dacă e toată lumea de acord... Amos, cred că bagheta aceea nu mai are ce să-ţi spună... Te rog, dacă se poate, dă-i-o înapoi lui Harry...

Domnul Diggory îi dădu bagheta lui Harry, iar acesta o băgă în buzunar.

— Haideţi, voi trei, spuse domnul Weasley încet.

Dar Hermione nu părea să vrea să plece. Privirile îi erau fixate în continuare pe spiriduşul care plângea în hohote.

— Hermione! zise domnul Weasley apăsat.

Fata se întoarse şi se luă pe urmele lui Harry şi ale lui Ron, ieşind din poieniţă şi strecurându-se printre copaci.

— Ce o să se întâmple cu Winky? întrebă Hermione, de îndată ce ieşiră din poieniţă.

— Nu ştiu, zise domnul Weasley.

— În ce hal s-au purtat cu ea! spuse Hermione supărată. Domnul Diggory, i-a spus „spiriduş” tot timpul, ca şi cum nu ar fi meritat să i se spună pe nume... Iar domnul Crouch... Doar ştie că nu ea a fost de vină şi tot o dă afară! Nici nu i-a păsat cât de speriată sau cât de supărată era... De parcă n-ar fi fost şi ea om!

— Păi... nu e, zise Ron.

Hermione se uită revoltată la el.

— Asta nu înseamnă că nu are sentimente, Ron, este dezgustător modul în care...

— Hermione, sunt de acord cu tine, zise domnul Weasley repede, făcându-i semn să meargă înainte, dar nu este momentul potrivit să discutăm despre drepturile spiriduşilor. Vreau să ne întoarcem la cort cât mai repede. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

— I-am pierdut în întuneric, zise Ron. Tată, de ce erau toţi atât de supăraţi din cauza craniului?

— Vă explic totul după ce ajungem la cort, zise domnul Weasley îngrijorat.

Dar, când ajunseră la marginea pădurii, fură opriţi din drum.

Vrăjitori şi vrăjitoare, speriaţi şi îngrijoraţi, discutau aprins, iar când îl văzură pe domnul Weasley apropiindu-se, mulţi dintre ei îi ieşiră în întâmpinare.

— Ce se întâmplă acolo? Cine l-a adus? Arthur... doar nu ei... nu?

— Sigur că nu el, zise domnul Weasley grăbit. Nu ştim cine a fost, se pare că a Dispărut. Acum, scuzaţi-mă, vă rog, trebuie să mă duc la culcare.

Îi conduse pe Harry, pe Ron şi pe Hermione prin mulţime, înapoi în campus. Totul se liniştise. Vrăjitorii mascaţi dispăruseră şi numai câteva corturi distruse mai fumegau.

Capul lui Charlie se ivi din cortul băieţilor.

— Tată, ce se întâmplă? strigă el în noapte. Fred, George şi Ginny s-au întors cu bine, dar ceilalţi...

— Sunt cu mine, zise domnul Weasley, aplecându-se şi intrând în cort.

Harry, Ron şi Hermione intrară după el.

Bill stătea la masa mică din bucătărie, cu un cearşaf înfăşurat pe unul dintre braţe, care sângera serios. Charlie avea tricoul rupt într-o parte, iar Percy îşi oblojea nasul sângerând. Fred, George şi Ginny nu păreau să fie răniţi, dar nu erau în apele lor.

— L-ai prins, tată, pe cel care a adus Semnul? întrebă Bill tăios.

— Nu, zise domnul Weasley. L-am găsit însă pe spiriduşul domnului Crouch cu bagheta lui Harry în mână, dar nu ştim cine a fost cel care a adus Semnul cu adevărat.

— Ce? ziseră Bill, Charlie şi Percy într-un glas.

— Cu bagheta lui Harry? se miră Fred.

— Spiriduşul domnului Crouch? zise Percy foarte uimit. Ajutat puţin şi de Harry, Ron şi Hermione, domnul Weasley le explică ce se întâmplase în pădure. După ce terminară de povestit, Percy afişă o figură cât se poate de indignată.

— Ei bine, domnul Crouch a făcut foarte bine că a scăpat de un asemenea spiriduş! spuse el. Să fugă, când el îi spusese clar să-l aştepte acolo... Să-l facă de râs în faţa întregului Minister... Cum ar fi fost dacă ar fi ajuns în faţa Departamentului de Control şi...

— Dar nu a făcut nimic... Pur şi simplu a fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit! se răsti Hermione la Percy, care se arătă jignit.

Hermione se înţelegea foarte bine cu Percy, de fapt, mai bine decât cu toţi ceilalţi.

— Hermione, un vrăjitor de rangul domnului Crouch nu poate avea un spiriduş care să o ia razna, fugind bezmetic cu o baghetă! zise Percy pe un ton pompos, revenindu-şi din uimire.

— Nu a luat-o razna! strigă Hermione. Doar a ridicat bagheta de pe jos, atât!

— Ştiţi ceva, poate să-mi explice şi mie cineva ce-i cu craniul ăla? întrebă Ron grăbit. Doar nu făcea rău nimănui... Care e problema?

— Ţi-am spus, Ron, este simbolul Ştii-Tu-Cui, zise Hermione, înainte să poată răspunde oricine altcineva. Am citit despre el în „Înflorirea şi decăderea Magiei Negre”.

— Nu a mai apărut de treisprezece ani, zise domnul Weasley încet. Normal că oamenii au intrat în panică... Exact ca şi când l-ar fi văzut iar pe Ştiţi-Voi-Cine...

— Eu nu înţeleg, zise Ron, încruntându-se. Ce, este doar ceva pe cer...

— Ron, Ştii-Tu-Cine şi adepţii lui trimiteau Semnul Întunecat în aer ori de câte ori omorau, zise domnul Weasley, cutremurându-se. Teroarea pe care o inspira... Nici nu-ţi poţi imagina, erai prea mic... Închipuie-ţi cum ar fi să vii acasă, să găseşti Semnul Întunecat plutind deasupra casei tale şi să ştii exact ce vei descoperi înăuntru... Era spaima fiecărui vrăjitor... o teroare cumplită...

Pentru câteva momente, se lăsă o tăcere de moarte. Apoi Bill, dând la o parte cearşaful pentru a cerceta rana, zise cu ciudă:

— Oricum, cina l-a adus nu ne-a ajutat deloc! I-a speriat pe Devoratorii Morţii, de cum l-au văzut. Apoi au Dispărut cu toţii, înainte de a apuca să ajungem destul de aproape şi să-i demascam. Totuşi, i-am prins pe membrii familiei Roberts, înainte să atingă pământul. Chiar acum li se fac vrăji de modificare a memoriei.

— Devoratorii Morţii? zise Harry. Ce sunt Devoratorii Morţii?

— Aşa s-au botezat adepţii Ştii-Tu-Cui, zise Bill. Ăştia au fost, probabil, cei câţiva care au reuşit să scape de Azkaban!

— Nu avem cum să dovedim că ei erau, Bill, zise domnul Weasley. Deşi, mai mult ca sigur că ei erau, adăugă el deznădăjduit.

— Da, pun pariu că ei erau! zise Ron, deodată. Tată, ne-am întâlnit cu Draco Reacredinţă în pădure şi aproape că ne-a spus că tatăl lui era unul dintre smintiţii ăia mascaţi! Şi ştim cu toţii că familia Reacredinţă a fost întotdeauna alături de Ştii-Tu-Cine!

— Dar ce aveau de gând adepţii lui Cap-de-Mort, începu Harry.

Toţi tresăriră la auzul numelui. Asemenea majorităţii vrăjitorilor din lumea întreagă, şi membrii familiei Weasley evitau întotdeauna să pronunţe numele Lordului Întunericului.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Harry repede. Ce aveau de gând adepţii Ştim-Noi-Cui? De ce i-au făcut pe Încuiaţii aceia să plutească? Care era scopul?

— Scopul? zise domnul Weasley, râzând cu amărăciune. Harry, asta înţeleg ei prin distracţie. Jumătate din crimele de pe vremea când Ştii-Tu-Cine avea puteri nelimitate erau făcute pentru distracţia lui şi a adepţilor lui. Presupun că s-au îmbătat puţin astă-seară şi nu au rezistat tentaţiei de a ne arăta că încă există. Pentru ei a fost o întâlnire plăcută, termină el dezgustat.

— Dar dacă erau Devoratorii Morţii, de ce au Dispărut când au văzut Semnul Întunecat? zise Ron. Ar fi trebuit să se bucure să-l revadă, nu?

— Foloseşte-ţi creierul, Ron, zise Bill. Dacă într-adevăr erau Devoratorii Morţii, înseamnă că s-au străduit din greu

să nu ajungă la Azkaban după ce Ştii-Tu-Cine şi-a pierdut de tot puterile şi au început să spună tot felul de minciuni, cum că ar fi fost forţaţi de el să omoare şi să tortureze oameni. Pariez că ei ar fi şi mai speriaţi decât noi dacă l-ar vedea iar printre ei. Când şi-a pierdut puterile, au negat că au avut vreodată legături cu el şi şi-au reluat vieţile de zi cu zi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat... Nu cred că ar fi prea mulţumit de ei, nu, tu ce zici?

— Deci... oricine ar fi conjurat Semnul Întunecat, zise Hermione încet, a făcut-o ca să îi sprijine pe Devoratorii Morţii sau să-i sperie?

— Acelaşi lucru ne întrebăm şi noi, Hermione, zise domnul Weasley. Dar un lucru e sigur: numai Devoratorii Morţii ştiau cum să facă semnul să apară pe cer. Nu m-aş mira dacă cel care l-a adus a fost Devorator al Morţii pe vremuri, chiar dacă nu mai este acum... Ştiţi ceva, este foarte târziu şi, dacă o să audă mama voastră ce s-a întâmplat, o să fie teribil de îngrijorată. Hai să dormim câteva ore şi apoi încercăm să găsim cât mai repede un Portal.

Harry se duse în patul lui, cu mintea plină de tot felul de gânduri. Era conştient că ar fi trebuit să fie extenuat, doar era aproape trei dimineaţa... Era însă cât se poate de treaz... Treaz şi îngrijorat.

Cu trei zile în urmă - acum i se părea că trecuse mult mai mult timp, deşi nu fuseseră decât trei zile - se trezise cu cicatricea arzând. Şi în seara aceea, pentru prima oară în treisprezece ani, apăruse pe cer Semnul Lordului Întunericului. Ce însemnau toate acestea?

Se gândi la scrisoarea pe care i-o scrisese lui Sirius înainte să plece din casa de pe Aleea Boschetelor. O fi primit-o? Când avea să-i răspundă? Harry stătea cu ochii ţintă la tavanul din pânză, dar nu reuşi să adoarmă uşor şi trecu ceva timp până aţipi, mult după ce sforăiturile lui Charlie umplură cortul.

Capitolul X

BALAMUC LA MINISTER

Domnul Weasley îi trezi după doar câteva ore de somn. Strânse corturile cu ajutorul magiei şi plecară din campus cât putură mai repede, trecând pe lângă domnul Roberts, care se afla la uşa cabanei sale. Domnul Roberts avea o figură stranie, părând ameţit de-a binelea. Le făcu semn cu mâna la plecare, urându-le încet „La mulţi ani".

— O să îşi revină, zise domnul Weasley încet, când se îndreptau spre mlaştină. Câteodată, când i se modifică memoria cuiva, îl face să fie puţin dezorientat pentru o vreme... În cazul ăsta, ce a trebuit să uite Încuiatul ăsta n-a fost o nimica toată...

Când se apropiară de locul unde erau Portalurile, auziră voci insistente şi, când ajunseră acolo, văzură vrăjitoare şi vrăjitori strânşi grămadă în jurul lui Basil, responsabilul cu Portalurile, toţi înghesuindu-se să plece din campus cât mai repede. Domnul Weasley avu o discuţie scurtă cu

Basil, după care se aşezară la coadă, reuşind să ia o roată veche de cauciuc cu care ajunseră iar la Stoatshead Hill, înainte de răsăritul soarelui. Merseră prin Ottry St. Catchpole către Vizuină, ziua în amiaza mare, vorbind foarte puţin pentru că erau morţi de oboseală şi se gândeau cu jind la micul dejun. După ce trecură de ultimul cot al drumului, zăriră „Vizuina” şi un strigăt de uşurare răsună de-a lungul drumului mocirlos.

— Oh, slavă Domnului, slavă Domnului!

Doamna Weasley, care îi aştepta în curtea din faţă, bineînţeles, veni în fugă spre ei, cu papucii de casă în picioare.

Chipul îi era palid şi obosit, şi ţinea strâns în mână un exemplar din Profetul zilei.

— Oh, Arthur, am fost atât de îngrijorată... Atât de îngrijorată... Se aruncă de gâtul domnului Weasley şi ziarul îi căzu din mână. Uitându-se la el, Harry văzu scris cu majuscule: MOMENTE DE TEROARE LA CUPA MONDIALĂ DE VÂJTHAŢ şi alături, o poză strălucitoare a Semnului Întunecat pe deasupra copacilor.

— Bine că n-aţi păţit nimic, murmură doamna Weasley ameţită, dându-i drumul domnului Weasley şi privindu-i pe toţi cu ochii înroşiţi de plâns. Sunteţi întregi... Ah, băieţii mei...

Şi, spre mirarea tuturor, îi luă pe Fred şi pe George şi îi îmbrăţişă atât de strâns, încât aceştia se dădură cap în cap.

— Auu! Mamă, ne sufoci...

— Am strigat la voi înainte să plecaţi! zise doamna Weasley, începând să plângă. Numai la asta m-am gândit! Dacă vă prindea Ştiţi-Voi-Cine... Şi ultimul lucru pe care vi-l spusesem era că nu aţi primit destule N.O.V.-uri... Ah, Fred... George...

— Haide, Molly, lasă, suntem toţi vii şi nevătămaţi, o linişti domnul Weasley, dezlipind-o de gemeni şi conducând-o spre casă. Bill, adăugă el încet, ia ziarul, vreau să văd ce scrie...

Se înghesuiră cu toţii în mica bucătărie şi Hermione îi făcu doamnei Weasley o cană de ceai foarte concentrat, în care domnul Weasley insistă să pună o picătură de Ogdens Old Firewhisky. Bill îi dădu ziarul tatălui său. Domnul Weasley cercetă prima pagină, în timp ce Percy se uita peste umărul tatălui său.

— Ştiam eu, zise domnul Weasley supărat. Incapabilii de la Minister... vinovaţii nu au fost prinşi... măsuri superficiale de securitate... vrăjitori specializaţi în Magie Neagră neverificaţi... ruşine naţională... Cine a scris asta? Ah, desigur... Rita Skeeter!

— Femeia asta are ceva cu Ministerul! izbucni Percy mânios. Săptămâna trecută zicea că ne pierdem timpul cu grosimea fundurilor de ceaun, când ar trebui să stârpim vampirii! De parcă n-ar fi menţionat expres în al doisprezecelea paragraf din „Sfaturi pentru tratarea non-vrăjitorilor parţial umani” că...

— Fă-ne o favoare, Percy, zise Bill, căscând de-i trosneau fălcile, şi taci!

— Sunt şi eu menţionat, holbă domnul Weasley ochii în spatele ochelarilor, când ajunse la sfârşitul articolului din Profetul zilei.

— Unde? zise doamna Weasley, înecându-se cu ceaiul cu whisky. Dacă aş fi văzut asta, aş fi ştiut că eraţi în viaţă!

— Nu-mi dau numele, dar la mine se referă, zise domnul Weasley nemulţumit. Fiţi atenţi: Dar vrăjitorii şi vrăjitoarele care aşteptau la marginea pădurii cu sufletul la gură, să fie lămuriţi de oameni ai Ministerului Magiei, au fost dezamăgiţi amarnic. Un oficial al Ministerului a venit la puţin timp după apariţia Semnului Întunecat, pretinzând că nu a fost nimeni rănit, însă refuzând să divulge şi alte informaţii. Dar rămâne de văzut dacă această declaraţie va fi de ajuns pentru a înăbuşi zvonurile cum că ar fi fost scoase mai multe cadavre din pădure, o oră mai târziu. Hai să fim serioşi, zise domnul Weasley exasperat, dându-i ziarul lui Percy. Nimeni nu a fost rănit, ce ar fi vrut să spun? Zvonuri că mai multe cadavre au fost scoase din pădure... Ei bine, acum sigur o să circule zvonul ăsta, după ce a publicat ea aşa ceva!

Şi domnul Weasley oftă din toţi rărunchii.

— Molly, trebuie să mă duc la serviciu, mai zise el, o să trebuiască să aplanăm toată situaţia.

— Vin cu tine, tată, zise Percy cu un ton plin de importanţă. Domnul Crouch o să aibă nevoie de toată lumea. Şi în plus, îi pot prezenta personal raportul despre fundurile de ceaun.

Şi Percy ieşi aproape în fugă din bucătărie.

Doamna Weasley păru foarte necăjită.

— Arthur, dar se presupune că eşti în concediu! Asta nu are nici o legătură cu departamentul tău, sunt sigură că se pot descurca şi fără tine!

— Trebuie să mă duc, Molly, zise domnul Weasley, să încerc să dreg lucrurile. Mă schimb şi plec.

— Doamnă Weasley, zise Harry deodată, neputând să se abţină, a sosit cumva Hedwig cu o scrisoare pentru mine?

— Hedwig, dragule? zise doamna Weasley distrată. Nu... nu, nu a venit deloc poşta.

Ron şi Hermione pe priviră curioşi pe Harry.

Aruncându-le o privire semnificativă prietenilor lui, spuse cu glas tare:

— Pot să-mi duc lucrurile la tine în cameră, Ron?

— Da... cred că mi le duc şi eu, se prinse Ron imediat. Hermione?

— Da, zise şi ea repede şi toţi trei ieşiră din bucătărie cu paşi repezi, îndreptându-se către scări.

— Ce e, Harry? îl întrebă Ron, imediat ce închiseră uşa de la mansardă în urma lor.

— Este ceva ce nu v-am spus, zise Harry. Duminică dimineaţă, m-am trezit şi iar m-a durut cicatricea.

Ron şi Hermione reacţionară aproape exact cum îşi imaginase Harry în Aleea Boschetelor. Hermione tresări şi începu imediat să îi dea sfaturi, menţionând mai multe volume de cărţi în care să caute şi pe toată lumea,

începând de la Albus Dumbledore la Madame Pomfrey, matroana de la Hogwarts.

Ron rămase pur şi simplu tablou.

— Dar... Doar nu era acolo, nu? Ştii-Tu-Cine, vreau să spun... Adică, ultima dată când te-a durut cicatricea, era la Hogwarts, nu?

— Sunt sigur că nu a fost pe Aleea Boschetelor, zise Harry. Însă l-am visat... pe el şi pe Peter... Ştiţi voi, pe Şobo... Acum nu-mi amintesc chiar totul, însă plănuiau să omoare pe... cineva.

Era cât pe ce să spună „pe mine”, însă nu îl lăsă inima să o vadă pe Hermione şi mai îngrozită decât era în acel moment.

— A fost doar un vis, zise Ron, căutând să îl liniştească. Un coşmar...

— Da... Totuşi, asta să fi fost, oare? zise Harry, întorcându-se spre fereastră şi privind la cerul care se lumina. Este straniu, nu? Mă doare cicatricea şi trei zile mai târziu reapar Devoratorii Morţii şi semnul lui Cap-de-Mort este iar pe cer.

— Nu îi mai pronunţa numele! şuieră Ron printre dinţi.

— Şi mai ţineţi minte ce a spus profesoara Trelawney? continuă Harry, ignorându-l pe Ron. La sfârşitul anului trecut?

Profesoara Trelawney era profesoara lor de „Previziuni despre viitor” de la Hogwarts.

Expresia îngrozită a Hermionei dispăru brusc şi ea pufni ironic:

— Hai, Harry, doar n-o să crezi ce spune impostoarea aia?

— Nu ai fost acolo, zise Harry. Nu ai auzit-o... A fost altfel... V-am spus, a intrat în transă - una adevărată - şi a spus că Lordul Întunericului va renaşte... Mai puternic şi mai înfricoşător ca niciodată... Şi că acest lucru va fi posibil pentru că servitorul său credincios se va întoarce la el în noaptea aceea... Şi atunci a scăpat Şobo!

Urmă un moment de tăcere în care Ron îşi găsi de lucru, distrat, cu o gaură din cuvertura lui cu echipa de vâjthaţ „Tunurile din Chudley”.

— De ce ai întrebat dacă a venit Hedwig, Harry? se interesă Ron. Aşteptai vreo scrisoare?

— I-am spus lui Sirius despre cicatrice, zise Harry, ridicând din umeri. Aştept să-mi răspundă.

— Ai făcut foarte bine! zise Ron, cu chipul luminându-i-se brusc. Sunt convins că Sirius o să ştie ce e de făcut!

— Speram să-mi răspundă cât mai repede, zise Harry.

— Dar nu ştim unde e Sirius... Ar putea fi în Africa sau cine ştie unde? zise Hermione cu înţelepciune. Hedwig nu poate face o asemenea călătorie în câteva zile...

— Da, ştiu, zise Harry, însă simţi un gol în stomac când se uită pe fereastră la cerul pe care nu se vedea nici urmă de Hedwig.

— Haide să jucăm vâjthaţ în livadă, Harry, zise Ron. Hai, suntem trei la trei! Joacă şi Bill, Charlie, Fred şi George… Poţi să încerci acum „Fenta Wronski”…

— Ron, zise Hermione, cu un ton nu-cred-că-ai-înţeles-ce-seîntâmplă-aici, Harry nu vrea să joace vâjthaţ acum… Este îngrijorat şi obosit… trebuie să ne ducem cu toţii la culcare…

— Ba da, vreau să joc vâjthaţ, zise Harry deodată. Stai aşa, să-mi iau mătura!

Hermione ieşi din cameră, bombănind ceva ce semăna foarte tare cu „Hm, băieţii!”

Nici domnul Weasley şi nici Percy nu petrecură prea mult timp acasă în săptămâna care urmă. Amândoi plecau de acasă în fiecare dimineaţă înainte să se scoale ceilalţi şi se întorceau mult după cină în fiecare seară.

— A fost un balamuc de nedescris, le spuse Percy cu importanţă duminică după-amiază, înainte de plecarea lor la Hogwarts. Am stins focuri toată săptămâna! Oamenii tot trimit Urlătoare şi, dacă nu le deschizi imediat, explodează. Biroul meu e pârjolit tot şi cea mai bună pană a mea a fost transformată într-un pumn de cenuşă.

— De ce trimite toată lumea Urlători? întrebă Ginny, care stătea pe covorul din faţa şemineului şi îşi lipea cu Magicscotch cartea „O sută de ierburi şi ciuperci magice”.

— Se plâng de slaba securitate asigurată la Cupa Mondială, răspunse Percy. Vor să fie compensaţi pentru bunurile lor distruse. Mundungus Fletcher a cerut un cort cu zece dormitoare şi cu jacuzzi, dar eu ştiu sigur că dormea sub o pelerină prinsă pe nişte beţe!

Doamna Weasley aruncă o privire către ceasul vechi din colţ. Lui Harry îi plăcea mult ceasul acela. Era complet nefolositor, dacă vroiai să ştii cât e ora, dar oferea foarte multe alte informaţii. Avea nouă limbi de aur şi pe fiecare dintre ele era gravat numele unui Weasley. Pe cadran nu erau marcate cifre, ci locurile unde ar putea fi fiecare membru al familiei: Acasă, Şcoală sau Serviciu. Mai erau şi alte notaţii: Pierdut, Spital, Închisoare, iar unde ar fi trebuit să fie ora douăsprezece în mod normal, scria Pericol de moarte.

Opt limbi arătau acum spre Acasă, numai cea a domnului Weasley, care era şi cea mai lungă, era încă la Serviciu. Doamna Weasley oftă.

— Tatăl vostru nu a mai trebuit să se ducă la serviciu în week-end-uri de pe vremea Ştiţi-Voi-Cui, zise ea. Munceşte mult prea mult. Cina lui n-o să mai fie bună de nimic, dacă nu vine curând!

— Păi, tata crede că trebuie să compenseze greşeala de la meci, nu? zise Percy. Adevărul este că a fost puţin cam imprudent când a dat o declaraţie publică înainte de a o discuta cu şeful lui...

— Să nu îndrăzneşti să dai vina pe tatăl tău pentru ce a scris nenorocita aia de Rita Skeeter! zise doamna Weasley, înfierbântându-se dintr-o dată.

— Dacă nu ar fi zis tata nimic, biata Rita ar fi fost nevoită să scrie că nimeni din Minister nu ştie nimic, zise Bill, care juca şah cu Ron. Rita Skeeter se ia de toată lumea. Ţineţi minte, când le-a luat interviuri tuturor Anihilatorilor de blesteme de la Gringotts, că m-a făcut şi pe mine „pletos bun de nimic” la un moment dat?

— Păi, ai părul un pic cam lung, dragule, zise doamna Weasley cu blândeţe. Dacă m-ai lăsa...

— Nu, mamă!

Ploaia răpăia la fereastra de la sufragerie. Hermione era cufundată în „Manualul Standard de Vrăji” - Treapta IV, un exemplar dintre cele cumpărate de doamna Weasley pentru ea, Harry şi Ron, de la librăria de pe Aleea Diagon, în timp ce Charlie blestema o baclava ignifugă. Harry îşi lustruia mătura „Fulger”, având deschisă la picioare „Trusa pentru întreţinerea cozilor de mătură”. O primise de la Hermione când împlinise treisprezece ani. Fred şi George stăteau într-un colţ îndepărtat, cu penele înmuiate în cerneală, aplecaţi asupra unei bucăţi de pergament şi vorbind în şoaptă.

— Oare ce puneţi la cale? întrebă doamna Weasley tăios, cu ochii pe gemeni.

— Ne facem temele, mamă, zise Fred evaziv.

— Să fim serioşi, doar sunteţi încă în vacanţă! făcu doamna Weasley.

— Da, dar suntem cam în urmă, adăugă George.

— Sper că nu completaţi un nou formular de comandă, nu? zise doamna Weasley cu viclenie. Doar nu aveţi de gând să reîncepeţi cu Weasley Bing-Bong?

— Ei şi tu, mamă, zise Fred, cu o expresie jignită pe chip. Dacă s-ar răsturna mâine Expresul de Hogwarts şi eu şi George am muri, cum te-ai simţi ştiind că ultimele lucruri pe care ni le-ai spus au fost nişte acuzaţii nefondate?

Toţi izbucniră în râs. Chiar şi doamna Weasley.

— Ah, vine tatăl vostru! zise ea deodată, privind iar către ceas. Limba din dreptul domnului Weasley trecu repede de la Serviciu la Pe drum. O secundă mai târziu, limba se opri în dreptul lui Acasă, alături de ale celorlalţi, şi îl auziră pe domnul Weasley strigând-o din bucătărie.

— Vin, Arthur! zise doamna Weasley, ieşind grăbită din cameră.

Câteva clipe mai târziu, domnul Weasley intră în sufrageria călduroasă, cu cina pe o tavă. Părea complet extenuat.

— Ei bine, chiar că e greu, îi spuse el doamnei Weasley, în timp ce se aşeza în fotoliul de lângă foc şi se juca lipsit de entuziasm cu furculiţa prin conopida cam rece. Rita Skeeter ne-a dat târcoale toată săptămâna, vânează gafele Ministerului, pe care să le scrie în ziar. Acum a aflat de biata Bertha care a dispărut, aşa că ăsta o să fie subiectul de pe prima pagină a Profetului zilei de mâine. De când i-am spus lui Bagman că ar fi trebuit să trimită pe cineva să o caute...

— Da, şi domnul Crouch îi tot spune asta, de săptămâni întregi, zise Percy calm.

— Crouch este foarte norocos că nu a aflat Rita de Winky, zise domnul Weasley enervat. Asta ar umple ziarele o săptămână întreagă: prinderea spiriduşului său de casă, în mână cu bagheta care a adus Semnul Întunecat pe cer.

— Parcă stabilisem că Winky, deşi complet iresponsabilă, nu a fost cea care a adus Semnul? zise Percy înflăcărat.

— Iar eu cred că domnul Crouch este foarte norocos că nimeni de la Profetul zilei nu a aflat cât de urât se poartă cu spiriduşii! zise Hermione supărată.

— Stai puţin, Hermione! interveni iar Percy. Un membru al Ministerului, de rangul domnului Crouch, merită să fie ascultat orbeşte de servitorii săi...

— De sclava sa, vrei să spui! zise Hermione, ridicând vocea. Pentru că nu o plăteşte pe Winky, nu?

— Cred că ar trebui să vă duceţi cu toţii sus şi să verificaţi dacă aţi împachetat cum trebuie! zise doamna Weasley, oprind cearta. Haideţi, cu toţii, hai odată...

Harry îşi strânse „Trusa pentru întreţinerea cozilor de mătură”, îşi puse mătura pe umăr şi se duse în camera de sus, împreună cu Ron. Ploaia se auzea şi mai tare sus, însoţită de rafalele şi gemetele vântului, ca să nu mai vorbim de urletele necontenite ale vampirului care locuia în pod. Pigwidgeon începu iar să huhuiască şi să se agite prin colivie, când îi văzu intrând. La vederea cuferelor gata împachetate pe jumătate, nu mai putea de entuziasm şi nerăbdare.

— Aruncă-i nişte „Delicatese pentru bufniţe”, zise Ron, aruncându-i o cutie lui Harry, poate mai tace din gură!

Harry îi strecură câteva delicatese printre barele coliviei, apoi se îndreptă spre cufărul său. Lângă el era colivia lui Hedwig, care era tot goală.

— A trecut mai mult de o săptămână, zise Harry, uitându-se la colivia părăsită a lui Hedwig. Ron, oare nu l-or fi prins pe Sirius?

— Nu, ar fi apărut ştirea în Profetul zilei, zise Ron. Oficialii din Ministerul Magiei ar fi dornici să arate că au prins şi ei pe cineva, nu?

— Da, probabil că da...

— Fii atent, uite ce ţi-a luat mama din Aleea Diagon! Ţi-a scos şi nişte aur din seif... Şi ţi-a spălat toate şosetele!

Descărcă un vraf de pachete pe patul lui Harry şi puse săculeţul cu bani şi un braţ de şosete lângă ele. Harry începu să despacheteze lucrurile primite. În afară de „Manualul Standard de Vrăji - Treapta IV” de Miranda Şoimtimid, avea câteva pene noi, douăsprezece suluri de pergament şi rezerve pentru setul său de poţiuni magice. Tocmai la timp, fiindcă i se cam terminaseră spinările de peşte-leu şi esenţa de mătrăgună. Pe când îşi stivuia lenjeria de corp în ceaun, Ron scoase un sunet dezgustat, din spatele său.

— Ce crezi c-o fi chestia asta?

Ţinea în mână ceva ce semăna cu o rochie lungă de catifea maro. Avea un guler de mătase cam şifonat, cu dantelă, şi nişte mâneci la fel.

Se auzi un ciocănit la uşă şi în cameră intră doamna Weasley, cu un braţ de robe pentru Hogwarts, proaspăt spălate.

— Poftim, zise ea, împărţindu-le robele. Acum, aveţi grijă să le împachetaţi cum trebuie, ca să nu se şifoneze.

— Mamă, cred că mi-ai dat noua rochie a lui Ginny, zise Ron, întinzându-i roba maro, cu dantelă.

— Bineînţeles că nu, zise doamna Weasley. Este pentru tine. Robă festivă.

— Cum? zise Ron îngrozit.

— Robă festivă! repetă doamna Weasley. Pe lista pentru şcoală scria că vă trebuie şi aşa ceva pentru anul acesta... Robe pentru ocazii speciale!

— Cred că glumeşti, zise Ron neîncrezător. Eu nu port chestia asta! În nici un caz!

— Toată lumea poartă, Ron! zise doamna Weasley supărată. Toate sunt la fel! Şi tatăl tău are unele pentru petrecerile simandicoase!

— Mă împuşc, înainte să mă îmbrac cu aşa ceva! strigă Ron cu încăpăţânare.

— Nu mai fi aşa, zise doamna Weasley, trebuie să ai şi o robă festivă, aşa scrie pe listă! I-am luat şi lui Harry. Arată-i, Harry...

Puţin speriat, Harry deschise ultimul pachet de pe pat. Nu era însă chiar atât de rău pe cât se aşteptase. Roba lui nu avea deloc dantelă. De fapt, era foarte asemănătoare cu cele pentru şcoală, numai că era verde-închis, în loc de negru.

— M-am gândit că o să-ţi scoată în evidenţă culoarea ochilor, dragule, zise doamna Weasley cu multă dragoste.

— Da, asta e OK! zise Ron supărat, uitându-se la roba lui Harry. Mie de ce nu mi-ai luat aşa ceva?

— Pentru că... Ei bine, pe ale tale a trebuit să le iau la mâna a doua şi nu prea am avut de ales! zise doamna Weasley, înroşindu-se toată.

Harry îşi mută privirile în altă parte. Ar fi împărţit cu familia Weasley, cu multă plăcere, toţi banii din seiful său de la „Gringotts”, dar ştia că nu ar fi acceptat niciodată.

— N-o să port asta niciodată, spuse Ron încăpăţânat. Niciodată!

— Bine, se răsti doamna Weasley. Du-te atunci în pielea goală! Şi Harry, te rog să-i faci o poză, să mă distrez şi eu puţin.

Ieşi din cameră, trântind uşa în urma ei. Din spatele lor se auzi un zgomot ciudat. Pigwidgeon se înecase cu o delicatesă mult prea mare.

— De ce tot ce am eu este de doi bani? zise Ron furios, traversând camera în grabă, pentru a-i descleşta ciocul lui Pigwidgeon.

Capitolul XI

ÎN EXPRESUL DE HOGWARTS

Când se trezi în dimineaţa următoare, Harry simţi aerul de tristeţe care anunţa sfârşitul vacanţei. Ploaia încă răpăia în fereastră, în timp ce el îşi îmbrăca blugii şi bluza. Aveau să îşi pună robele de şcoală în tren, în apropiere de Hogwarts.

El, Ron, Fred şi George abia ajunseră la etajul unu, în timp ce coborau la micul dejun, când doamna Weasley apăru în capul scărilor, neliniştită.

— Arthur! strigă ea în sus, Arthur! Mesaj urgent de la Minister!

Harry se lipi de perete, pentru a-i face loc domnului Weasley, care trecu în grabă pe lângă el cu roba pusă invers. Când intrară în bucătărie, o găsiră pe doamna Weasley cotrobăind prin sertare.

— Am o pană pe undeva! mormăia ea.

Domnul Weasley, aplecat asupra şemineului, vorbea cu...

Harry îşi închise ochii cât mai strâns, după care îi deschise iar, pentru a se asigura că vede bine.

Capul lui Amos Diggory stătea în mijlocul flăcărilor, ca un ou mare şi bărbos. Vorbea foarte repede, fără să ia în seamă scânteile care zburau în jurul lui şi flăcările care îi atingeau urechile.

— ... iar vecinii Încuiaţi au auzit strigăte şi pocnituri şi s-au dus şi i-au chemat pe oamenii ăia, cum îi cheamă? De la... polisia. Arthur, trebuie să vii aici, cât mai urgent!

— Uite! zise doamna Weasley pe nerăsuflate, dându-i domnului Weasley o bucată de pergament, o călimară şi o pană jerpelită.

— Am avut mare noroc că am auzit eu primul, continuă capul domnului Diggory. A trebuit să vin devreme la serviciu ca să trimit nişte bufniţe şi i-am găsit pe toţi cei de „Oficiul de folosire nepermisă a magiei” pregătindu-se să plece... Dacă află Rita Skeeter despre asta, Arthur...

— Şi ce spune Ochi-Nebun că s-a întâmplat? întrebă domnul Weasley, deschizând călimara, înmuindu-şi pana şi pregătindu-se să ia notiţe.

Domnul Diggory îşi roti ochii.

— Zice că a auzit un intrus la el în curte. Că se furişa către casă, dar a fost oprit de pubelele lui.

— Ce au făcut pubelele? întrebă domnul Weasley, scriind în viteză.

— Au făcut mult zgomot şi au împroşcat totul cu gunoi, din câte ştiu eu, continuă domnul Diggory. Se pare că una dintre ele încă se mai zbătea când a venit polisia...

Domnul Weasley mormăi:

— Şi ce e cu intrusul?

— Arthur, îl ştii pe Ochi-Nebun Moody, zise capul domnului Diggory, dându-şi iar ochii peste cap. Cineva care se furişa în curtea lui noaptea? Probabil că o să dai de

vreo pisică bezmetică, acoperită cu coji de cartof. Dar dacă cei de la „Oficiul de folosire nepermisă a magiei” pun mâna pe Ochi-Nebun, nu-l văd bine... Gândeşte-te la trecutul lui... Trebuie să-l scoatem basma curată, să-i punem în cârcă nişte acuzaţii cât mai inofensive, ceva din departamentul tău... Ce-ar fi să zicem că a făcut să explodeze pubelele?

— Da, poate găsesc ceva, zise domnul Weasley, încă scriind foarte repede, posomorât şi cu fruntea încruntată. Sper că nu şi-a folosit bagheta... De fapt, nu a atacat pe nimeni, nu-i aşa?

— Pun pariu că a sărit din pat şi a început să blesteme tot ce-a văzut pe fereastră, zise domnul Diggory, dar o să le fie foarte greu să demonstreze acest lucru, dat fiind că nu sunt victime sau stricăciuni.

— Bine, vin, zise domnul Weasley, după care îşi puse pergamentul cu notiţele pe care le luase în buzunar şi ieşi val vârtej din bucătărie.

Capul domnului Diggory o privi pe doamna Weasley.

— Îmi pare rău, Molly, zise el, mai calm, că vă deranjez atât de dimineaţă... dar Arthur este singurul care poate să-l scape pe Ochi-Nebun şi doar ştii că azi ar trebui să-şi înceapă noul serviciu. De ce a trebuit să se întâmple aşa ceva tocmai azi-noapte?

— Nu-i nimic, Amos, zise doamna Weasley. Eşti sigur că nu vrei nişte pâine prăjită sau altceva, înainte să pleci?

— A, da, bine... hai, totuşi, zise domnul Diggory. Doamna Weasley luă o felie de pâine prăjită cu unt din

teancul de pe masă, o puse în cleştele de şemineu şi i-o dădu în gură domnului Diggory.

— Mulţumesc, zise el cu o voce slabă şi apoi, cu un pocnet mic, se făcu nevăzut.

Harry îl auzi pe domnul Weasley luându-şi grăbit la revedere de la Bill, Charlie, Percy şi de la fete. În cinci minute, era înapoi în bucătărie, cu roba pusă cum trebuie, pieptănându-se din mers.

— Ar trebui să mă grăbesc... Un semestru plăcut, băieţi, le zise domnul Weasley lui Harry, lui Ron şi gemenilor, aruncându-şi o pelerină pe umeri şi pregătindu-se să Dispară. Molly, te descurci tu cu copiii, îi duci la gara „King’s Cross”, da?

— Sigur că da, zise ea. Tu ai grijă de Ochi-Nebun, ne descurcăm noi!

În timp ce domnul Weasley Dispărea, Bill şi Charlie intrară în bucătărie.

— A pomenit cineva de Ochi-Nebun? întrebă Bill. Ce-a mai făcut de data asta?

— Zice că încercat cineva să-i spargă azi-noapte casa, răspunse doamna Weasley.

— Ochi-Nebun Moody? zise George îngândurat, punându-şi gem pe o felie de pâine prăjită. Nu cumva e smintitul ăla...

— Tatăl vostru îl respectă mult pe Ochi-Nebun Moody, zise doamna Weasley tăios.

— Da, păi, tata colecţionează şi el prize, nu? întrebă Fred încet, când doamna Weasley ieşi din cameră. Cine se aseamănă...

— Moody a fost un mare vrăjitor pe vremuri, zise Bill.

— Este prieten din tinereţe cu Dumbledore, nu? întrebă Charlie.

— Totuşi, Dumbledore nu este chiar... normal, nu-i aşa? zise Fred. Adică, ştiu că e un geniu şi tot restul, dar...

— Cine este Ochi-Nebun? întrebă Harry.

— A lucrat la Minister, acum a ieşit la pensie, zise Charlie. L-am întâlnit o dată când m-a dus tata la serviciul lui. Era un Auror - unul dintre cei mai buni - un expert în prinderea vrăjitorilor care se ocupau cu Magia Neagră, adăugă el, văzând privirea nedumerită a lui Harry. Jumătate din celulele de la Azkaban sunt pline datorită lui. Aşa şi-a făcut mulţi duşmani... familiile celor pe care i-a prins, în cea mai mare parte... Şi am auzit că a devenit de-a dreptul paranoic la bătrâneţe. Nu mai are încredere în nimeni. Vede Magie Neagră peste tot!

Bill şi Charlie se hotărâră să-i conducă până la gara „King’s Cross”, dar Percy, cerându-şi scuze peste scuze, le zise că era absolută nevoie de el la Minister.

— Pur şi simplu nu pot să mă învoiesc în momentul ăsta, le spuse el. Domnul Crouch a ajuns să nu se mai poată lipsi de mine!

— Da? Ştii ceva, Percy? zise George cu multă seriozitate. Poate că în curând o să înveţe şi cum te cheamă!

Doamna Weasley folosise telefonul de la Poşta din sat pentru a chema trei taxiuri din lumea Încuiaţilor, absolut obişnuite, ca să îi ducă la Londra.

— Arthur a încercat să împrumute nişte maşini de la Minister pentru noi, îi şopti doamna Weasley lui Harry, în timp ce stăteau în curtea cu băltoace, privind cum şoferii puneau cele şase cufere grele în maşinile lor. Însă nu mai era nici una liberă... O, Doamne, şoferii ăştia nu par prea încântaţi, nu?

Harry preferă să nu-i spună doamnei Weasley că şoferilor de taxi din lumea Încuiaţilor rareori li se întâmpla să fie entuziasmaţi că transportă bufniţe, mai ales agitate, aşa cum era Pigwidgeon, care scotea nişte sunete stridente, absolut exasperante. Şi nici nu erau morţi de încântare când explodau pe neaşteptate nişte Artificii Filibuster, aşa cum se întâmplase când se deschisese din greşeală cufărul lui Fred, făcându-l pe şofer să tresară înspăimântat şi să urle de durere, când Şmecherilă i se căţărase speriat pe picior.

Călătoria fu neplăcută şi obositoare, copiii fiind înghesuiţi în taxiuri, alături de cufere. Lui Şmecherilă îi luă ceva timp să îşi revină de pe urma artificiilor şi, până să intre în Londra, Harry, Ron şi Hermione trebuiră să suporte zeci de zgârieturi. Răsuflară uşuraţi când coborâră la „King's Cross", deşi ploua mai tare ca niciodată şi fură udaţi până la piele, cât timp traversară strada aglomerată şi intrară cu cuferele în gară.

De-acum, Harry nu mai avea probleme să ajungă la peronul 9 şi $^{3}/4$. Trebuia să treci, pur şi simplu, printr-o barieră care despărţea peroanele 9 şi 10. Singura parte

mai delicată era să faci acest lucru în aşa fel încât să nu se observe, pentru a nu atrage atenţia Încuiaţilor. Şi atunci, se împărţiră în grupuri mai mici. Harry, Ron şi Hermione (cei care săreau cel mai tare în ochi, având în vedere că erau însoţiţi de Pigwidgeon şi Şmecherilă) merseră primii. Se sprijiniră uşor pe bariera dintre peroane, discutând fără nici o grijă şi trecură prin ea... Şi atunci, peronul 9 şi 3/4 prinse viaţă sub ochii lor.

Expresul de Hogwarts, un tren cu aburi, de un roşu strălucitor, era deja acolo. Din el se ridicau nori de abur, printre care elevii de la Hogwarts şi părinţii lor de pe peron păreau nişte fantome întunecate. Pigwidgeon făcea mai mult zgomot ca niciodată, drept răspuns la chemarea atâtor alte bufniţe. Harry, Ron şi Hermione se duseră să-şi găsească locurile şi în curând îşi aranjau bagajele într-un compartiment de la mijlocul trenului. Apoi săriră înapoi pe peron, ca să-şi ia la revedere de la doamna Weasley, Bill şi Charlie.

— S-ar putea să ne întâlnim mai devreme decât credeţi, zise Charlie zâmbind, când o îmbrăţişă pe Ginny.

— De ce? întrebă Fred entuziasmat.

— Lasă, că vedeţi voi, zise Charlie misterios. Dar să nu-i spuneţi şi lui Percy... Până una alta, sunt „informaţii secrete, până când ministerul va hotărî să le facă publice”, îl maimuţări el pe Percy.

— Da, într-un fel îmi pare rău că nu pot să fiu şi eu la Hogwarts anul ăsta, zise Bill, cu mâinile în buzunare, privind aproape cu jind la tren.

— De ce? întrebă George nerăbdător.

— O să aveţi un an interesant, răspunse Bill şi ochii îi sclipiră. S-ar putea să-mi iau nişte timp liber şi să vin şi eu să văd o parte...

— O parte din ce? zise Ron.

Dar chiar atunci se auzi fluierul trenului şi doamna Weasley îi conduse către uşa compartimentului.

— Vă mulţumim că ne-aţi ţinut la dumneavoastră, doamnă Weasley, zise Hermione, în timp ce urcau.

Închiseră uşa şi se aplecară pe geam pentru a vorbi cu ea.

— Da, mulţumim pentru tot, doamnă Weasley, zise şi Harry.

— Ah, a fost plăcerea mea, dragilor, spuse doamna Weasley. V-aş invita de Crăciun, dar... Ei bine, presupun că o să vreţi să rămâneţi cu toţii la Hogwarts, având în vedere... una... alta...

— Mamă! strigă Ron enervat. Ce ştiţi voi şi nu ne spuneţi şi nouă?

— Presupun că o să aflaţi în după-amiaza asta, zise doamna Weasley, zâmbind. O să fie foarte interesant, să ştiţi... Sunt foarte fericită că au schimbat regulile...

— Ce reguli? întrebară Harry, Ron, Fred şi George într-un glas.

— Sunt sigură că o să vă spună profesorul Dumbledore... Acum, fiţi cuminţi, da? Ne-am înţeles, Fred? Da, George?

Se auzi un ţiuit puternic şi trenul se puse în mişcare.

— Spuneţi-ne ce se întâmplă la Hogwarts! strigă Fred pe fereastră, în timp ce se depărtau de doamna Weasley, Bill şi Charlie. Ce reguli au schimbat?

Dar doamna Weasley le făcu semn cu mâna şi le zâmbi. Înainte ca trenul să ia curba, ea, Bill şi Charlie Dispăruseră.

Harry, Ron şi Hermione se întoarseră în compartimentul lor. Ploaia puternică răpăia în ferestre, împiedicându-i să vadă ceva afară. Ron îşi deschise cufărul, îşi scoase roba festivă, de culoare maro, şi o aruncă pe colivia lui Pigwidgeon, doar-doar o tăcea.

— Bagman vroia să ne spună ce se întâmplă anul ăsta la Hogwarts, zise el morocănos, aşezându-se lângă Harry. La Cupa Mondială, mai ţineţi minte? Dacă nici propria mea mamă nu vrea să-mi spună... Mă întreb oare ce se...

— Şşt! şopti Hermione deodată, ducând arătătorul la gură şi arătând către compartimentul vecin.

Harry şi Ron ascultară atenţi şi auziră o voce familiară, tărăgănată, care răzbătea prin uşa deschisă.

— ...tata s-a gândit serios să mă trimită la Durmstrang în loc de Hogwarts, doar ştiţi. Îl cunoaşte bine pe director, înţelegeţi... Doar ştiţi ce crede el despre Dumbledore... Un iubitor de „sânge-mâl” de-ăştia... Durmstrang însă nu admite asemenea indivizi la cursuri. Dar mamei nu i-a plăcut ideea de a pleca atât de departe. Tata zice că Durmstrang are o atitudine mult mai tolerantă faţă de Magia Neagră. Elevii de la Durmstrang chiar învaţă

practicile de Magie Neagră, nu doar tâmpeniile alea de apărare contra lor, pe care le facem noi...

Hermione se ridică, se duse tiptil până la uşa compartimentului şi o închise, făcând să nu se mai audă vocea lui Reacredinţă.

— Deci, crede că Durmstrang i s-ar fi potrivit? zise ea supărată. Îmi doresc să se fi dus, ca să nu mai fi fost nevoiţi să-l suportăm!

— Durmstrang este o altă şcoală de vrăjitori? întrebă Harry.

— Da, zise Hermione, şi are o reputaţie îngrozitoare. Conform „Evaluării educaţiei magice în Europa”, Durmstrang pune mare preţ pe Magia Neagră.

— Cred că am auzit de ea, zise Ron. Foarte vag. Unde e? În ce ţară?

— Păi, nimeni nu ştie, zise Hermione, ridicând din sprâncene.

— Cum aşa? întrebă Harry.

— Între şcolile magice există dintotdeauna o rivalitate. Durmstrang şi Beauxbatons preferă să-şi ascundă localizarea geografică, astfel încât să nu le poată fura nimeni secretele, îi lămuri Hermione.

— Hai să fim serioşi, zise Ron, începând să râdă. Durmstrang trebuie să fie cam cât Hogwarts, cum poţi să ascunzi un castel aşa de mare?

— Dar Hogwarts este ascuns, zise Hermione surprinsă, toată lumea ştie asta... Mă rog, mă refer la toţi cei care au citit „Hogwarts: Scurtă istorie”!

— Adică, doar tu, zise Ron. Ia spune-ne - cum ai ascunde un loc ca Hogwarts?

— Este vrăjit, zise Hermione. Dacă se uită un Încuiat la el, nu vede decât o ruină amărâtă, cu o plăcuţă la intrare, pe care scrie PERICOL, NU INTRAŢI! CONSTRUCŢIE NESIGURĂ.

— Deci, şi Durmstrang trebuie să arate ca o ruină pentru un intrus, nu?

— Poate, zise Hermione, ridicând din umeri, sau s-ar putea să fie protejată de Farmece de Îndepărtare a Încuiaţilor, la fel ca stadionul pe care s-a desfăşurat Cupa Mondială de Vâjthaţ. Şi ca să nu-l găsească vrăjitorii străini, probabil că l-au făcut Imposibil-de-Găsit...

— Poftim?

— Păi, poţi să vrăjeşti o clădire ca să nu o găsească nimeni pe hartă, nu?

— Hm... dacă zici tu, făcu Harry.

— Dar cred că Durmstrang trebuie să fie undeva în nord, zise Hermione gânditoare. Undeva unde este foarte frig, pentru că uniforma lor include şi căciuli de blană...

— Ah, gândiţi-vă ce perspective, zise Ron visător. Ar fi fost aşa uşor să-l împingi pe Reacredinţă de pe un gheţar şi să faci să pară totul un accident... Păcat că îl iubeşte aşa de mult mama lui...

Ploaia deveni din ce în ce mai deasă, cu cât trenul se îndrepta spre nord. Cerul era atât de întunecat şi ferestrele atât de aburite, încât luminile erau aprinse ziua în amiaza mare. Căruciorul cu mâncare se auzi clătinându-se pe coridor şi Harry cumpără o grămadă de Prăjituri-Ceaun ca să le împartă cu ei.

Mai mulţi dintre prietenii lor veniră să-i vadă toată după-amiaza, inclusiv Seamus Finnigan, Dean Thomas şi Neville Poponeaţă, un băiat cu faţa ca o lună plină, foarte uituc şi crescut de bunica lui, care era o vrăjitoare formidabilă. Seamus încă purta rozeta cu Irlanda. O parte din magia ei începuse să se piardă; încă striga „Troy! Mullet! Moran!” însă mult mai slab. După aproximativ o jumătate de oră, Hermione, care se săturase de discuţia interminabilă despre vâjthaţ, se cufundă iar în „Manualul Standard de Vrăji -Treapta IV” şi încercă să memoreze Vraja de Chemare.

Neville îi asculta - invidios pe toţi! - cum retrăiau meciul de Cupă.

— Bunica nu a vrut să meargă, zise el nefericit. Nu a vrut să cumpere bilete. Dar cred că a fost extraordinar...

— A fost, zise Ron, uită-te la asta, Neville...

Cotrobăi în cufăr şi scoase figurina cu Viktor Krum în miniatură.

— Oh, uau, zise Neville mort de ciudă, când Ron i-l puse pe Krum în mâna sa durdulie.

— L-am văzut şi de aproape, zise Ron. Am fost în Loja Superioară...

— Ai uitat să spui că pentru prima şi ultima dată în viaţa ta, Weasley!

Draco Reacredinţă apăruse în prag. În spatele lui erau Crabbe şi Goyle, prietenii săi enormi şi bătăuşi, amândoi părând să mai fi crescut cu cel puţin o jumătate de metru pe timpul verii. Era evident că le auziseră conversaţia prin uşa compartimentului pe care Dean şi Seamus o lăsaseră întredeschisă.

— Nu ţin minte să te fi rugat să ne ţii companie, Reacredinţă, zise Harry cu calm.

— Weasley... Ce e aia? zise Reacredinţă, arătând către colivia lui Pigwidgeon.

O mânecă a robei festive a lui Ron atârna deasupra coliviei. În clătinarea trenului în mişcare, dantela jerpelită ieşea din când în când în evidenţă.

Ron încercă să ascundă roba, dar Reacredinţă fu mai rapid. Înşfăcă mâneca şi trase.

— Uitaţi-vă la asta! zise Reacredinţă entuziasmat, ridicând roba lui Ron şi arătându-le-o lui Crabbe şi Goyle. Weasley, doar nu ai de gând să o porţi, nu? Adică, de, erau foarte la modă prin 1890...

— Du-te şi mănâncă o baligă, Reacredinţă! zise Ron, de aceeaşi culoare cu roba pe care o smulse din mâinile lui Draco.

Draco izbucni în hohote de râs. Crabbe şi Goyle îl acompaniară cu râsul lor tâmp.

— Ia zi... ai de gând să te înscrii, Weasley? Încerci să aduci măcar un pic de glorie numelui tău? Să ştii că ies şi ceva bani... În felul ăsta, dacă o să câştigi, o să-ţi poţi permite şi tu nişte robe ca lumea...

— Ce tot bâigui acolo? se răsti Ron.

— Ai de gând să te înscrii? repetă Draco. Presupun că tu da, Potter? Doar tu nu ratezi nici o şansă să te dai mare, nu?

— Ori ne explici despre ce vorbeşti, ori pleci, Reacredinţă, interveni Hermione enervată, ridicându-şi nasul din „Manualul Standard de Vrăji”.

Un zâmbet fericit se întinse pe toată faţa lipsită de culoare a lui Reacredinţă.

— Să nu-mi spuneţi că habar n-aveţi? zise el încântat. Ai tatăl şi un frate la Minister şi nici măcar nu ştii? Dumnezeule, tatăl meu mi-a spus de o groază de vreme... A aflat de la Cornelius Fudge. Dar tata a avut mereu de-a face cu elita Ministerului... Poate că tatăl tău este prea lipsit de importanţă ca să i se spună despre aşa ceva, Weasley... Da... probabil că nu se discută lucruri importante de faţă cu el...

Râzând iar, Reacredinţă le făcu un semn lui Crabbe şi Goyle şi toţi trei dispărură.

Ron se ridică să închidă uşa compartimentului şi o trânti atât de tare, încât geamul se făcu ţăndări.

— Ron! zise Hermione pe un ton de reproş şi îşi scoase bagheta, murmurând „Repară!” Cioburile se adunară imediat, formând la loc geamul de la uşă.

— Groaznic... Cum se dă mare că ştie totul şi noi nu! se burzului Ron. „Tata a avut mereu de-a face cu elita Ministerului”... Tata ar fi putut să avanseze oricând... dar lui îi place acolo unde este...

— Bineînţeles că da, zise Hermione încet. Nu-l lăsa pe Reacredinţă să te necăjească, Ron...

— Nici gând! Nu mă pun eu la mintea lui! zise Ron, luând una dintre Prăjiturile-Ceaun şi strivind-o în pumn.

Proasta dispoziţie a lui Ron continuă tot restul călătoriei. Nu prea vorbi cu ei, în timp ce îşi puneau robele de şcoală, şi încă fierbea de mânie când Expresul de Hogwarts încetini în sfârşit şi se opri în bezna din gara din Hogsmeade.

Când se deschiseră uşile trenului, se auzi un trăsnet puternic pe deasupra capetelor lor. Hermione îl acoperi pe Şmecherilă cu pelerina ei şi Ron îşi lăsă roba festivă peste cuşca lui Pigwidgeon, când coborâră din tren, cu capetele plecate şi ochii strânşi pentru a se feri de ploaia torenţială. Acum ploaia era atât de deasă şi de rapidă, încât era ca şi când cineva ar fi golit găleţi cu apă rece ca gheaţa peste creştetele lor.

— Bună, Hagrid! strigă Harry, văzând o siluetă gigantică la capătul îndepărtat al peronului.

— Totu’ bine, Harry? îi răspunse Hagrid la salut, facându-i cu mâna. Ne vedem la serbare... dacă nu ne înecăm!

În mod normal, cei din primul an ajungeau la castelul Hogwarts trecând lacul cu o barcă pe care o conducea Hagrid.

— Brrr, nu mi-ar plăcea să traversez lacul pe vremea asta, zise Hermione tremurând, în timp ce înaintau puţin câte puţin pe peron odată cu ceilalţi colegi.

O sută de trăsuri fără cai îi aşteptau în faţa gării. Harry, Ron, Hermione şi Neville se urcară în una dintre ele, fericiţi că scapă de ploaie, uşa se trânti în urma lor şi, câteva clipe mai târziu, zgomotosul şir nesfârşit de trăsuri se îndrepta printre bălţi spre castelul Hogwarts.

Capitolul XII

TURNIRUL CELOR TREI VRĂJITORI

Trăsurile se clătinară periculos printre porţile încadrate de porci mistreţi înaripaţi, mergând pe drumul alunecos către intrarea castelului şi înfruntând ceea ce se transforma foarte rapid într-o furtună. Aplecându-se spre fereastră, Harry văzu cum se apropia castelul Hogwarts, cu numeroasele sale ferestre din care răzbătea o lumină tremurândă prin ceaţa deasă şi prin perdeaua de ploaie. Fulgerele brăzdau tot cerul, când trăsura lor se opri în faţa uşilor mari de stejar de la intrare, care se aflau la capătul unui şir de trepte de piatră. Cei din trăsurile din faţă urcau deja grăbiţi treptele, intrând în castel. Harry, Ron, Hermione şi Neville săriră din trăsură şi urcară şi ei treptele în fugă, ridicându-şi privirea numai când ajunseră în siguranţă în marele hol de la intrare, luminat de torţe, cu scara lui splendidă de marmură.

— Să fiu al naibii, zise Ron, scuturându-şi capul şi împroşcând cu apă în jur, dacă mai continuă ploaia, lacul o să dea pe-afară. Sunt ud leoarcă... AUUU!

Un balon mare, roşu, umplut cu apă, căzuse din tavan în capul lui Ron şi explodase. Ud până la piele şi enervat, Ron se trase spre Harry, chiar când căzu o a doua bombă cu apă, care o rată de puţin pe Hermione şi explodă la picioarele lui Harry, trimiţând un val de apă rece în adidaşii şi şosetele lui Harry. Cei din jurul lor începură să ţipe şi să se împingă unii în alţii pentru a scăpa din linia de tragere. Harry ridică privirea şi îl văzu, plutind la patruzeci de metri deasupra lor, pe Peeves, strigoiul slab şi mic, cu o pălărie clopot şi cu un papion portocaliu. Faţa lui lată, plină de răutate, se strâmbase din cauza concentrării cu care ţintise din nou.

— PEEVES! strigă o voce mânioasă. Peeves, vino aici! IMEDIAT!

Profesoara McGonagall, directoarea adjunctă şi şefa Casei Cercetaşilor, ieşise în grabă din Marea Sală. Alunecă pe podeaua udă şi se prinse de gâtul Hermionei ca să nu cadă.

— Ah, scuză-mă, domnişoară Granger...

— Nu face nimic, doamnă profesoară! zise Hermione, masându-şi gâtul.

— Peeves, coboară ACUM! răcni iar profesoara McGonagall, îndreptându-şi pălăria ţuguiată şi privind în sus prin ochelarii ei cu rame pătrate.

— Dar nu fac nimic rău! chicoti Peeves, aruncând o altă bombă cu apă în capul unor fete din anul V, care ţipară şi

se refugiară în Marea Sală. Tot sunt uzi fleaşcă, nu? Mustesc de apă! Opaaaaa, vineeee!

Şi mai azvârli o altă bombă către un grup de copii din anul II, care tocmai sosiseră.

— Îl chem pe director, să ştii! strigă profesoara McGonagall. Te-am avertizat, Peeves!

Peeves scoase limba, aruncă restul bombelor cu apă prin aer şi zbură valvârtej în sus, pierzându-se din vedere după ce urcă scara de marmură râzând ca un nebun.

— Atunci, hai să mergem! zise profesoara McGonagall tăios către elevii uzi leoarcă. Haideţi în Marea Sală!

Harry, Ron şi Hermione traversară holul de la intrare, patinând şi alunecând, apoi trecură prin uşile duble din dreapta, Ron bombănind furios şi dându-şi la o parte părul ud de pe faţă.

Marea Sală arăta la fel de frumos ca întotdeauna, decorată minunat pentru serbarea de început de semestru. Farfurii şi pocale de aur, care străluceau în lumina a sute şi sute de lumânări, pluteau deasupra meselor. În jurul celor patru mese lungi ale Caselor stăteau elevii, care vorbeau însufleţit între ei. La capătul sălii se afla masa profesorilor, care stăteau cu faţa către elevi. În Marea Sală era mult mai cald. Harry, Ron şi Hermione trecură pe lângă Viperini, Astropufi şi Ochi-de-Şoim şi se aşezară alături de restul Cercetaşilor, în partea cea mai îndepărtată a sălii, chiar lângă Nick Aproape-Făr-de-Cap, fantoma Cercetaşilor. Alb-sidefiu şi semitransparent, Nick era îmbrăcat în seara aceea cu straiele sale obişnuite, cu un guler neobişnuit de mare, care se potrivea cu atmosfera

festivă şi nici nu îi lăsa capul să se bâţâie prea tare pe gâtul parţial tăiat.

— Bună seara, le zâmbi el.

— O fi, pentru tine! zise Harry, scoţându-şi adidaşii şi golindu-i de apă. Sper să dea zor cu Sortatul, sunt mort de foame!

Sortatul noilor elevi în Case avea loc la începutul fiecărui an şcolar, dar, din cauza unui nefericit concurs de împrejurări, Harry nu fusese prezent decât la ceremonia din primul an, când fusese el însuşi repartizat în Casa Cercetaşilor. Era chiar nerăbdător să mai vadă o Sortare.

Chiar atunci, o voce foarte entuziasmată îl strigă pe nerăsuflate de la masa sa:

— Bună, Harry!

Era Colin Creevey, un elev din anul III, pentru care Harry era un fel de erou.

— Bună, Colin, zise Harry obosit.

— Harry, să-ţi spun ceva! Ştii ce, Harry? A venit şi fratele meu! Fratele meu, Dennis!

— Aha... Îmi pare bine, făcu Harry.

— E foarte emoţionat! zise Colin, sărind în sus şi în jos de pe scaun. Sper să pice la Cercetaşi! Îi ţii pumnii, da, Harry?

— Păi, da, sigur, zise Harry.

Se întoarse şi îi privi pe Hermione, pe Ron şi pe Nick Aproape-Făr-de-Cap.

— Fraţii şi surorile pică de obicei în aceleaşi Case, nu-i aşa? zise el.

Se gândea la fraţii Weasley, care picaseră - toţi şapte - la Cercetaşi.

— O, nu, nu neapărat, zise Hermione. Sora geamănă a lui Parvati Patil e la Ochi-de-Şoim şi sunt gemene identice! Normal ar fi să fie împreună, nu?

Harry se uită către masa profesorilor. Păreau să fie mult mai multe locuri libere decât de obicei. Desigur că Hagrid încă se lupta să traverseze lacul cu cei din primul an. Profesoara McGonagall probabil că se ocupa cu uscatul podelei din holul de la intrare, însă mai era un loc gol şi nu ştia cine lipsea.

— Unde este profesorul de „Apărare contra Magiei Negre”? zise Hermione, care se uita şi ea la profesori.

Până atunci nu avuseseră un profesor de „Apărare contra Magiei Negre” care să reziste pe post mai mult de un an şcolar. Preferatul lui Harry fusese, fără îndoială, profesorul Lupin, care demisionase anul trecut. Cercetă masa profesorilor în sus şi în jos. Nu văzu nici un chip nou.

— Poate că nu au reuşit să găsească pe nimeni! zise Hermione neliniştită.

Harry se uită din nou la masa profesorilor, cu şi mai mare atenţie. Micuţul profesor Flitwick, profesorul de „Farmece”, stătea pe mai multe perne lângă profesoara Lăstar, care preda „Ierbologia” şi care avea pălăria pusă strâmb pe părul ei sur şi ciufulit. Ea discuta cu doamna Sinistra, profesoara de „Astronomie”. De partea cealaltă a profesoarei Sinistra stătea profesorul de „Poţiuni”,

Plesneală, cu pielea lui pământie, nasul coroiat şi părul slinos, persoana de la Hogwarts pe care Harry nu o putea suferi cu nici un chip. Dispreţul lui Harry pentru Plesneală nu era depăşit decât de ura profesorului pentru el, o ură care, oricât era de greu de crezut, se intensificase anul trecut, când Harry îl ajutase pe Sirius Black să scape chiar de sub nasul supradimensionat al lui Plesneală. Plesneală şi Sirius fuseseră duşmani încă de pe când erau elevi.

În partea cealaltă a lui Plesneală era un loc gol, despre care Harry bănuia că era al profesoarei McGonagall. Lângă ea şi chiar în centrul mesei stătea profesorul Dumbledore, directorul, cu barba şi părul său lung şi argintiu, strălucind în lumina lumânărilor, cu roba sa magnifică, verde-închis şi brodată cu puzderie de stele şi luni. Dumbledore îşi sprijinise bărbia pe vârfurile împreunate ale degetelor lungi şi subţiri şi se uita la tavan, dus pe gânduri, prin ochelarii cu lentile în formă de semilună.

Harry se uită şi el la tavan. Ştia că era vrăjit ca să oglindească cerul de afară. Până atunci, nu îl mai văzuse niciodată atât de întunecat şi furtunos. Nori negri şi mov se învolburau pe el şi, în momentul în care se auzi un trăsnet de afară, tavanul fu străbătut de un fulger ramificat.

— Ah, grăbiţi-vă, se plânse Ron, lângă Harry. Aş putea mânca şi un Hipogrif!

Abia îi ieşiră cuvintele pe gură că se şi deschiseră uşile Marii Săli şi se lăsă tăcerea. Profesoara McGonagall conducea un şir lung de elevi din primul an. Îi aduse până la capătul sălii. Dacă se putea spune că Harry, Ron şi Hermione erau uzi, asta nu era nimic în comparaţie cu

felul în care arătau „bobocii”. Păreau să fi trecut lacul înot, nu cu barca. Toţi tremurau de frig şi de emoţie, când se aliniară în faţa mesei profesorilor şi se întoarseră cu faţa către restul şcolii. Toţi, în afară de cel mai mic dintre ei, un băiat cu părul deschis la culoare, care era înfofolit în haina din blană de cârtiţă a lui Hagrid. Haina îi era aţâţ de mare, încât arăta de parcă ar fi fost învelit într-un cort mare, negru şi pufos. Avea o faţă micuţă, care ieşea pe deasupra gulerului, şi era grozav de emoţionat. Când se alinie alături de colegii lui, privirile furişe îi căzură pe Colin Creevey. Ridică ambele degete mari şi îi spuse, mai mult mimând cuvintele:

— Am căzut în lac!

Părea de-a dreptul încântat de isprava lui.

Profesoara McGonagall puse un taburet cu trei picioare în faţa elevilor din anul întâi, iar pe el aşeză o pălărie de vrăjitor extrem de veche, ponosită şi peticită. Pentru câteva momente, nu se auzi nimic. Apoi o cusătură din apropierea borului se deschise ca o gură şi începu să cânte:

Acum o mie de ani şi mai mult,

La-nceput, când am fost cusut,

Existau pe lume

Patru vrăjitori de renume

Godric Cercetaş, isteţ şi-ndrăzneţ,

Ochi-de-Şoim, cinstit şi semeţ,

Astropuf, blând, drept şi sprinţar

Şi Vicleanul Viperin Salazar.

Toţi aveau acelaşi ţel şi aceeaşi speranţă,

Un vis generos şi multă cutezanţă:

Educaţie, instrucţie şi onoare

Pentru tineri, vrăjitori şi vrăjitoare!

Aşa a fost începutul...

După virtuţile cele mai de preţ ale celor patru

S-au creat la Hogwarts Case, tot patru:

Godric, vitejia, curajul şi grandoarea,

Astropuf, bunătatea şi candoarea,

Ochi-de-Şoim, munca devotată,

Viperin, intriga şi puterea nemăsurată.

Dar cum să-i desparţi

Şi în case să-i împărţi?

Godric, isteţ şi pus pe treabă,

Mă luă de pe capu-i degrabă

Şi toţi mă înzestrară cu minte,

Cu har şi multe-nvăţăminte.

Şi de-atunci în case-mpart, făr' să mă plâng,

Doar cât mă uit ce-ai în cap şi în gând!

Marea Sală răsună de aplauze după ce Jobenul Magic termină de cântat.

— Asta nu e cântecul pe care l-a fredonat când ne-a repartizat pe noi, zise Harry, aplaudând alături de ceilalţi.

— Cântă altceva în fiecare an, zise Ron. Trebuie să aibă o viaţă cam plictisitoare, ca pălărie, nu credeţi? Presupun că pe tot timpul anului stă şi compune cântecul pentru viitoarea Sortare...

Profesoara McGonagall desfăşura în acel moment un sul mare de pergament.

— Când vă strig, puneţi-vă jobenul pe cap şi aşezaţi-vă pe taburet, le spuse ea celor din primul an. Când vă anunţă jobenul Casa, vă duceţi la masa respectivă.

— Ackerley, Stewart!

Un băiat făcu un pas înainte, tremurând din toate încheieturile, ridică Jobenul Magic şi îl puse pe cap, după care se aşeză pe taburet.

— Ochi-de-Şoim! strigă Jobenul.

Stewart Ackerly îşi dădu pălăria jos şi se duse să ocupe un loc la masa Ochilor-de-Şoim, unde îl aplaudă toată lumea. Harry o zări pe Cho, căutătorul de la Ochi-de-Şoim, aclamându-l pe Stewart Ackerly, când micuţul se aşeză la masă. Pentru o fracţiune de secundă, Harry simţi o dorinţă nestăvilită să se ducă şi el la masa Ochilor-de-Şoim.

— Baddock, Malcolm!

— Viperini!

Masa din partea cealaltă a sălii izbucni în urale. Harry îl văzu pe Reacredinţă aplaudând, când Baddock li se alătură Viperinilor. Harry se întrebă dacă Malcolm ştia că din Casa Viperinilor ajunseră mai mulţi vrăjitori specializaţi în Magie Neagră decât din oricare altă Casă... Fred şi George îl fluierară pe Malcolm Baddock când se aşeză pe scaun.

— Branstone, Eleanor!

— Astropufi!

— Cauldwell, Owen!

— Astropufi!

— Creevey, Dennis!

Micuţul Dennis Creevey căzu, împiedicându-se în haina lui Hagrid, chiar în clipa în care însuşi Hagrid intră în Marea Sală printr-o uşă aflată în spatele mesei profesorilor. Cam de două ori mai înalt decât un om normal şi cel puţin de trei ori mai lat, Hagrid, cu părul şi barba lui lungă, neagră şi încâlcită, părea destul de ameninţător. Era doar o impresie, pentru că Harry, Ron şi Hermione ştiau prea bine că Hagrid avea un caracter foarte binevoitor. Le făcu cu ochiul când se aşeză la capătul mesei profesorilor şi îl văzu pe Dennis Creevey punându-şi Jobenul Magic. Cusătura de la bor se deschise larg...

— Cercetaşi! strigă Jobenul.

Hagrid aplaudă alături de Cercetaşi, în timp ce Creevey, zâmbind larg, îşi scoase pălăria, o puse înapoi pe taburet şi se duse grăbit spre fratele său.

— Colin, am căzut în lac! zise el cu un glăscior ascuţit, aruncându-se pe un loc liber. A fost a-ntâia! Şi ceva din apă m-a prins şi m-a aruncat înapoi în barcă!

— Super! zise Colin, la fel de entuziasmat. Probabil că a fost calmarul uriaş, Dennis!

— Uau! zise Dennis, de parcă nici nu îndrăznise să spere la aşa ceva: să fie azvârlit într-un lac fără fund, învolburat de furtună, şi să fie pescuit şi aruncat înapoi de un monstru marin gigantic!

— Dennis! Dennis! Îl vezi pe băiatul ăla? Cel cu păr negru şi ochelari? Îl vezi? Ştii cine e, Dennis?

Harry se uită în altă parte, fixând cu atenţie maximă Jobenul Magic, care acum o repartiza pe Emma Dobbs.

Sortatul continuă. Băieţi şi fete, mai mult sau mai puţin emoţionaţi, se duceau rând pe rând spre taburetul cu trei picioare, şirul micşorându-se în timp ce profesoara McGonagall ajungea la litera L.

— Aoleu, haideţi mai repede, se plânse Ron, frecându-şi stomacul.

— Zău, Ron, Sortarea este mult mai importantă ca mâncarea, zise Nick Aproape Făr-de-Cap, în timp ce Madley, Laura trecu la Astropufi.

— Da, sigur că da, dacă eşti... mort! îl repezi Ron.

— Sper că seria din anul ăsta de Cercetaşi este pusă pe fapte mari, nu? zise Nick Aproape Făr-de-Cap, aplaudând când McDonald, Natalie se alătură mesei Cercetaşilor. Doar nu vrem să întrerupem un şir de victorii, nu-i aşa?

Cercetaşii câştigaseră Campionatul Caselor în ultimii trei ani consecutivi.

— Pritchard, Graham!

— Viperini!

— Quirky, Orla!

— Ochi-de-Şoim!

Şi în sfârşit, cu Whitby, Kevin („Astropufi!”), Sortarea se termină. Profesoara McGonagall ridică Jobenul Magic şi taburetul şi le scoase din Marea Sală.

— Era şi cazul! zise Ron, luându-şi furculiţa şi cuţitul şi uitându-se cu nerăbdare la farfuria lui de aur.

Profesorul Dumbledore se ridică. Le zâmbea tuturor, cu braţele deschise în semn de bun venit.

— Nu am să vă spun decât două cuvinte, le zise cu vocea lui joasă, care răsună în Marea Sală. Poftă bună!

— Asta e sigur! ziseră Harry şi Ron cu voce tare, când platourile goale se umplură sub ochii lor.

Nick Aproape Făr-de-Cap privi cu jind cum Harry, Ron şi Hermione îşi umplu farfuriile.

— Aaah, mu’t mai bi’e, zise Ron, cu gura plină de piure.

— Aveţi noroc că aveţi ce mânca în seara asta, să ştiţi, le zise Nick Aproape Făr-de-Cap. Au fost probleme la bucătărie ceva mai devreme...

— De ce? Ce s-a întâmplat? zise Harry, tăindu-şi o porţie sănătoasă de friptură.

— Peeves, bineînţeles, zise Nick Aproape Făr-de-Cap, clătinând din capul care se înclină periculos.

Nick îşi mai ridică puţin gulerul şi continuă:

— Veşnicele discuţii, ştiţi voi... Vroia să vină şi el la serbare... Ei bine, dar nici nu se pune problema, doar ştiţi cum e: total necivilizat! Nu poate să vadă o farfurie cu mâncare şi să nu o dea de pereţi! Am avut un consiliu al fantomelor... Călugărul Barosan insista să-i mai dăm o şansă... Dar, cu foarte multă înţelepciune - din punctul meu de vedere -Baronul Sângeros a pus imediat piciorul în prag.

Baronul Sângeros era fantoma Viperinilor, o creatură sfrijită şi tăcută, plină de pete de sânge. Era singurul de la Hogwarts de care mai asculta Peeves.

— Da, ni s-a părut şi nouă că îl călcase cineva pe coadă pe Peeves, zise Ron sumbru. Şi ce a făcut la bucătărie?

— A, ca de obicei, zise Nick Aproape Făr-de-Cap, ridicând din umeri. A creat o stare generală de haos şi nebunie. Tigăi şi oale peste tot! Totul înota în supă... I-a scos din minţi pe spiriduşii de casă...

CLANG! Hermione îşi răsturnă pocalul de aur. Sucul de dovleac se răspândi repede pe faţa de masă, pătând mai

mulţi metri de pânză albă cu portocaliu, dar lui Hermione nu păru să îi pese.

— Aici sunt spiriduşi de casă? zise ea, privindu-l îngrozită pe Nick Aproape-Făr-de-Cap. Aici, ia Hogwarts?

— Cum să nu fie? zise Nick Aproape Făr-de-Cap, părând surprins de reacţia ei. Cei mai mulţi! Nici un alt lăcaş din Marea Britanie nu mai are atâţia, dacă nu mă înşel. Peste o sută!

— Dar eu nu am văzut nici unul! zise Hermione.

— Păi, în timpul zilei rareori ies din bucătărie, nu-i aşa? zise Nick Aproape Făr-de-Cap. Ies noaptea ca să facă puţină curăţenie, să aibă grijă să nu se stingă şemineele şi aşa mai departe... Adică, nici nu trebuie să-i vezi, nu? După asta se recunoaşte un spiriduş de casă bun, că nici nu-ţi dai seama că este acolo!

Hermione îl privi înmărmurită.

— Dar sunt plătiţi, sper, zise ea. Au concedii, nu? Şi... zile libere pe caz de boală şi pensii, ca şi alte înlesniri, nu-i aşa?

Nick Aproape-Făr-de-Cap începu să râdă atât de tare, încât îi alunecă gulerul şi îi căzu capul, bălăngănindu-se pe porţiunea de vreo doi centimetri de piele şi muşchi de care încă îi era prins gâtul.

— Concedii şi pensii? zise el, punându-şi capul la loc pe umeri şi fixându-l iar cu gulerul. Spiriduşii de casă nu vor concedii şi pensii!

Hermione se uită la farfuria ei cu mâncare, aproape neatinsă, apoi puse cuţitul şi furculiţa pe ea şi o îndepărtă din faţa ei.

— Ah, zău aşa, ‘Er-mi-one, zise Ron, împroşcându-l din greşeală pe Harry cu budincă Yorkshire. Hait! Scuze, ‘Arry!

Îşi înghiţi dumicatul şi continuă:

— Cum să pretindă concedii, poate doar dacă o să faci greva foamei.

— Sclavia, zise Hermione, sufocându-se de revoltă. Asta a făcut cina noastră. SCLAVIA!

Şi refuză să mai ia vreo înghiţitură.

Ploaia încă răpăia zgomotos în ferestrele înalte şi întunecate. O altă serie de tunete zăngăni ferestrele şi tavanul învolburat păru să ia foc, luminând farfuriile de aur, de unde resturile de la primul fel de mâncare dispăruseră şi fuseseră înlocuite instantaneu cu budinci.

— Tartă cu miere, Hermione! zise Ron, apropiind-o deliberat de ea. Brioşe cu fructe de pădure! Prăjitură de ciocolată!

După ce fură lichidate şi budincile, şi ultimele firimituri dispărură de pe farfurii, lăsându-le sclipitor de curate, Albus Dumbledore se ridică iar. Zumzetul care umplea Marea Sală se opri imediat, aşa că nu se mai auzeau decât şuieratul vântului şi răpăitul ploii.

— Aşadar, zise Dumbledore zâmbindu-le, acum, că ne-am potolit foamea şi setea („Hmpf!” pufni Hermione),

trebuie să vă mai rog încă o dată să mă ascultaţi cu atenţie, fiindcă vreau să fac câteva anunţuri. Domnul Filch, administratorul nostru, m-a rugat să vă comunic lista cu obiectele interzise în castel, adăugate anul acesta: Yo-Yo-uri urlătoare, discuri Frisbee cu colţi şi Bumeranguri Mereu Plesnitoare. Lista completă conţine cam patru sute treizeci şi şapte de obiecte, dacă nu mă înşel, şi poate fi cercetată în biroul domnului Filch, dacă doreşte cineva, desigur...

Colţurile gurii lui Dumbledore schiţară un zâmbet ironic, după care el continuă:

— Ca întotdeauna, aş dori să vă reamintesc că nu aveţi voie în Pădurea Interzisă şi în satul Hogsmeade pentru cei mai mici de anul III. De asemenea, vă anunţ cu părere de rău că anul acesta nu va mai avea loc Cupa la Vâjthaţ dintre Case...

— Poftim? făcu Harry şi privi către Fred şi George, coechipierii săi la vâjthaţ.

Aceştia se uitau disperaţi la Dumbledore, rămaşi pesemne fără cuvinte.

Dumbledore continuă:

— Acest lucru se datorează unui eveniment care va începe în octombrie şi se va desfăşura pe tot parcursul anului şcolar, consumând o mare parte din timpul şi energia profesorilor... Sunt sigur însă că vă veţi distra extraordinar cu toţii. Am deosebita plăcere să vă anunţ că anul acesta la Hogwarts...

Dar în acel moment se auzi un trăsnet năprasnic, iar uşile Marii Săli se dădură de perete.

În prag stătea un om sprijinit într-un toiag lung şi acoperit cu o pelerină neagră. Toate capetele din Marea Sală se întoarseră către străinul luminat brusc de un fulger de pe tavan. Acesta îşi lăsă gluga pe spate, îşi scutură coama lungă şi neagră, înspicată pe alocuri cu fire cărunte, şi se îndreptă către masa profesorilor.

Un bocănit puternic îi însoţea fiecare pas prin Marea Sală. Ajunse la capătul mesei profesorilor, se întoarse spre dreapta şi şchiopătă cu greu către Dumbledore. Un alt trăsnet brăzdă tavanul. Hermione tresări.

Fulgerul scosese în evidenţă faţa străinului nou-sosit. Harry nu mai văzuse în viaţa lui un astfel de chip. Era ca şi când fusese cioplit dintr-un lemn găunos de cineva care habar nu avea cum arată faţa unui om şi care nici nu era prea talentat la sculptură. Avea cicatrice peste tot. Gura îi era ca o tăietură oblică şi îi lipsea o mare parte din nas. Însă ochii străinului îl făceau cu adevărat înspăimântător.

Unul dintre ochi era mic, negru şi lucios. Celălalt era mare, rotund ca o monedă şi de un albastru intens. Ochiul albastru se mişcă necontenit, fără să clipească, şi se învârti în sus, în jos, la stânga şi la dreapta, total independent de ochiul normal... Apoi se întoarse invers, către interiorul capului, spre ei rămânând numai albul ochiului.

Străinul ajunse la Dumbledore. Îi întinse o mână la fel de plină de cicatrice ca şi faţa, iar Dumbledore i-o strânse cu căldură, spunându-i nişte cuvinte pe care Harry nu le putu auzi. Părea să îl întrebe ceva pe străinul care clătină din cap, tot fără să schiţeze vreun zâmbet, şi îi şopti ceva. Dumbledore dădu din cap şi îl invită să stea pe locul gol din dreapta sa.

Străinul se aşeză, îşi dădu coama sură de pe frunte, trase o farfurie cu cârnaţi către el, o ridică până la nivelul a ceea ce-i mai rămăsese din nas şi o mirosi. Apoi scoase un cuţit mic din buzunar, îl înfipse într-un cârnat şi începu să muşte din el. Ochiul său normal era aţintit asupra cârnatului, dar cel albastru încă i se zbătea în toate părţile, cercetând sala şi elevii.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe noul vostru profesor de „Apărare contra Magiei Negre”, zise Dumbledore vesel, spărgând tăcerea care se lăsase. Domnul profesor Moody!

De obicei, profesorii erau întâmpinaţi cu aplauze, dar de data asta nici unul dintre profesori sau elevi nu îl aplaudă pe Moody, în afară de Dumbledore şi Hagrid. Aplauzele lor însă răsunară şters în liniştea din jur şi se opriră destul de repede. Toţi ceilalţi păreau prea uimiţi de aspectul straniu al lui Moody ca să mai poată face şi altceva, în afară de a-l privi înmărmuriţi.

— Moody? îi şopti Harry lui Ron. Ochi-Nebun Moody? Cel pe care s-a dus să-l ajute tatăl tău de dimineaţă?

— El trebuie să fie, zise Ron, uimit la culme.

— Ce a păţit? şopti Hermione. Ce are la faţă?

— Nu ştiu, îi răspunse Ron tot în şoaptă, neputându-şi lua ochii de la Moody.

Moody nu păru deloc impresionat de primirea nu tocmai călduroasă care i se făcuse. Ignorând carafa cu suc de dovleac din faţa lui, căută iar ceva în faldurile pelerinei, de unde scoase un termos şi bău cu nesaţ din el. În timp ce ridica braţul ca să ducă termosul la gură, pelerina se ridică puţin de la pământ şi Harry văzu pe sub masă o

porţiune dintr-un picior de lemn, terminat cu o labă cu gheare.

Dumbledore îşi drese iar vocea.

— După cum spuneam, zise el, zâmbind către marea de elevii din faţa sa, care încă se uitau înmărmuriţi la Ochi-Nebun Moody, avem onoarea de a găzdui un eveniment foarte interesant în următoarele luni, un eveniment care nu a mai avut loc de un secol! Îmi face o deosebită plăcere să vă anunţ că Turnirul celor trei vrăjitori va avea loc la Hogwarts în acest an!

— GLUMIŢI! zise Fred Weasley cu voce tare.

Tensiunea care umpluse Marea Sală de când sosise Moody dispăru ca prin farmec. Aproape toată lumea izbucni în râs şi Dumbledore chicoti mulţumit.

— Nu glumesc, domnule Weasley, zise el, deşi, dacă tot ai adus vorba, am auzit un banc excelent în vara asta, cu un trol, o vrăjitoare şi un spiriduş care intră într-un bar şi...

Profesoara McGonagall îşi drese vocea zgomotos.

— Hm... dar poate că nu este momentul... nu... zise Dumbledore. Unde rămăsesem? A, da, Turnirul celor trei vrăjitori... Ei bine, unii dintre voi nu ştiu ce înseamnă acest turnir... Sper ca aceia care ştiu să-mi ierte scurta explicaţie şi să nu fie atenţi la mine, dacă nu doresc... Turnirul celor trei vrăjitori a început acum vreo şapte sute de ani, ca o competiţie amicală între cele mai mari şcoli de magie din Europa: Hogwarts, Beauxbatons şi Durmstrang. S-a ales câte un campion din fiecare şcoală, ca să o reprezinte, şi cei trei campioni au avut de înfruntat trei

încercări magice. Rând pe rând, o dată la cinci ani, şcolile au găzduit turnirul, care era considerat şi un mod de a stabili legături între tinerele vrăjitoare şi tinerii vrăjitori de diferite naţionalităţi. Asta până când cazurile fatale au atins cote de necrezut şi turnirul a fost întrerupt.

— Cazuri fatale? şopti Hermione, părând îngrijorată. Dar majoritatea elevilor din Marea Sală nu îi împărtăşeau temerile. Cei mai mulţi discutau deja în şoaptă între ei, entuziasmaţi la culme. Harry însuşi era foarte interesat să afle cât mai multe despre turnir, fără să-şi facă griji pentru ce se întâmplase acum o sută de ani.

— De-a lungul timpului, au existat mai multe tentative de a readuce turnirul la mare cinste, continuă Dumbledore, dar nici una nu a avut succes. Cu toate acestea, chiar departamentele noastre de „Cooperare Magică Internaţională” şi de „Jocuri şi Sporturi Magice” au decis că era momentul pentru o nouă încercare. Am lucrat din greu toată vara pentru a ne asigura că de data aceasta nici unul dintre campioni nu se va afla într-un pericol real de moarte. Directorii de la Beauxbatons şi Durmstrang vor veni în octombrie la Hogwarts cu un număr restrâns de candidaţi, iar selecţia celor trei campioni va avea loc de Halloween. Un judecător neutru va decide care dintre studenţi va fi cel mai capabil de a obţine cupa turnirului, spre gloria şcolii sale. Nici premiul personal nu e de lepădat: o mie de galeoni!

— Eu o să încerc! zise Fred Weasley în şoaptă, dar ca să-l audă toată masa, cu chipul luminat numai la ideea unei asemenea glorii şi bogăţii.

Era singurul care părea convins că va fi ales reprezentantul şcolii sale. La toate mesele, Harry văzu

elevi care se uitau uluiţi la Dumbledore sau care şuşoteau entuziasmaţi cu vecinii lor. Dar Dumbledore începu iar să vorbească şi Marea Sală amuţi pentru a treia oară.

— Deşi ştiu că sunteţi cu toţii dornici să aduceţi cupa turnirului la Hogwarts, zise el, directorii şcolilor participante au hotărât să impună o limită de vârstă a concurenţilor din acest an. Doar elevii majori - adică, de şaptesprezece ani sau mai mult - au voie să se înscrie. Asta - Dumbledore îşi ridică vocea puţin, pentru că mai mulţi elevi dăduseră semne de dezaprobare la aceste cuvinte, iar gemenii Weasley erau de-a dreptul revoltaţi - este o măsură pe care o credem necesară, având în vedere că probele turnirului vor fi dificile şi periculoase, indiferent ce precauţii vom lua, şi este foarte puţin probabil ca elevi mai mici de anul şase sau şapte să le facă faţă. Voi avea grijă personal ca nici un elev care nu are vârsta cerută să nu îl poată păcăli pe judecătorul nostru neutru şi să devină astfel reprezentantul şcolii noastre.

Ochii săi albaştri sclipiră, aţintindu-se asupra chipurilor răzvrătite ale lui Fred şi George Weasley.

— Aşadar, vă rog să nu vă pierdeţi timpul înscriindu-vă, dacă aveţi sub şaptesprezece ani! Delegaţiile de la Beauxbatons şi Durmstrang vor sosi în octombrie şi vor rămâne la noi cea mai mare parte a anului. Ştiu că veţi fi cât se poate de amabili şi atenţi cu musafirii noştri străini pe perioada cât vor sta la noi şi veţi fi alături de campionul sau campioana de la Hogwarts, după desemnarea lui sau a ei. Iar acum, este târziu şi ştiu cât de important este pentru voi să fiţi vioi şi odihniţi mâine dimineaţă, când încep orele. La culcare! Trap săltat!

Dumbledore se aşeză iar şi se întoarse pentru a discuta cu Ochi-Nebun Moody. Se auziră zgomote de scaune trase când toţi elevii se ridicară şi se îngrămădiră către uşile duble care dădeau în holul de la intrare.

— Nu se poate! zise George Weasley, care nu se alăturase mulţimii ce se îmbulzea spre uşă, ci stătea în picioare şi se uita la Dumbledore. Împlinim şaptesprezece ani în aprilie, de ce nu putem să încercăm?

— Pe mine nu au cum să mă oprească să mă înscriu, zise Fred cu încăpăţânare, încruntându-se şi el către masa profesorilor. Campionii vor avea voie să facă atâtea lucruri care nouă ne sunt interzise de obicei! Şi premiul... O mie de galeoni!

— Da, zise Ron, cu o privire de parcă ar fi fost undeva departe. Da, o mie de galeoni...

— Haideţi, zise Hermione, o să rămânem ultimii dacă nu ne grăbim.

Harry, Ron, Hermione, Fred şi George se îndreptară către holul de la intrare. Fred şi George încă dezbăteau problema, întrebându-se cum ar fi putut Dumbledore să-i împiedice pe cei sub şaptesprezece ani să se înscrie la turnir.

— Şi cine este judecătorul neutru care desemnează campionii? zise Harry.

— Nu ştiu, zise Fred, dar pe el trebuie să-l păcălim! Presupun că ar fi de ajuns nişte picături de Poţiune de Îmbătrânire, George...

— Dar Dumbledore ştie că nu aveţi vârsta necesară, zise Ron.

— Da, dar nu decide singur cine este campionul, nu?

întrebă Fred cu viclenie. Eu cred că, o dată ce o să vadă cine s-a înscris, juriul o să-l aleagă pe cel mai bun din fiecare şcoală şi nu o să-i pese câţi ani are. Dumbledore încearcă să ne împiedice să ne înscriem, asta face!

— Totuşi, au murit oameni! zise Hermione pe un ton îngrijorat, în timp ce treceau printr-o uşă ascunsă în spatele unei tapiserii, după care urcară o altă scară îngustă.

— Da, zise Fred fără să îi pese, dar asta era acum o grămadă de ani! Oricum, nu e distractiv dacă nu e şi puţin riscant, nu? Hei, Ron, în cazul în care descoperim cum să trecem de Dumbledore, ce zici, te înscrii şi tu?

— Tu ce zici? îl întrebă Ron pe Harry. Ar fi super dacă m-aş înscrie, nu? Dar presupun că o să vrea pe cineva mai mare... Nici nu ştiu dacă am învăţat destul...

— Eu... E clar că nu, se auzi vocea mohorâtă a lui Neville din spatele lui Fred şi George. Presupun că bunica ar vrea să încerc totuşi, tot timpul îmi spune că ar trebui să încerc să fac ceva pentru onoarea familiei. Nu ar trebui decât să... Auuu!

Treapta aflată chiar la mijlocul scărilor cedase sub greutatea lui Neville. La Hogwarts erau multe trepte-capcană ca aceea. Aproape tuturor elevilor din anii mai mari le intrase în reflex să sară peste aceste trepte, dar memoria lui Neville lăsa mult de dorit. Harry şi Ron îl

luară de subsuori şi îl traseră afară, în timp ce o armură de la capătul scărilor scârţâia şi pârâia, râzând în clinchete.

— Ia mai termină! zise Ron, închizându-i viziera când trecură pe lângă ea.

Urcară până la intrarea în Turnul Cercetaşilor, care era ascunsă în spatele unui portret mare al unei doamne grase, într-o rochie roz de mătase.

— Parola? îi întrebă ea, când se apropiară.

— Aiureli! zise George, o ştiu de la un Perfect!

Portretul se deschise, dezvăluind o gaură în perete, prin care trecură în camera de zi, unde pâlpâia şi trosnea un foc plăcut. Hermione le aruncă flăcărilor jucăuşe o privire necruţătoare şi Harry o auzi bombănind „Sclavie”, după care le zise noapte bună şi dispăru pe uşa către dormitorul fetelor.

Harry, Ron şi Neville urcară ultima scară în spirală şi ajunseră în propriul dormitor, care era situat chiar în vârful Turnului. La perete erau aliniate cinci paturi cu baldachin, despărţite între ele de perdele de un roşu închis. La picioarele fiecărui pat stătea cufărul ocupantului. Dean şi Seamus erau deja în pat. Seamus îşi prinsese rozeta cu Irlanda de tăblia patului şi Dean îşi fixase pe noptieră un poster cu Viktor Krum. Vechiul său poster cu echipa de fotbal West Ham era prins pe perete, chiar lângă el.

— Lamentabil! oftă Ron, arătând cu capul spre jucătorii de fotbal complet imobili.

Harry, Ron şi Neville îşi puseră pijamalele şi se culcară şi ei. Cineva - un spiriduş de casă, fără îndoială - le pusese sticle cu apă fierbinte între aşternuturi, cu mult înainte. Era extrem de plăcut să stai întins pe pat şi să asculţi răpăitul ploii de afară.

— S-ar putea să încerc şi eu, să ştii, zise Ron prin întuneric, aproape adormit, dacă descoperă Fred şi George cum să... Turnirul... Nu se ştie niciodată, nu?

— Presupun că nu...

Harry se întoarse pe o parte, în mintea sa făcându-şi loc fel de fel de întâmplări imaginare... Se făcea că reuşise să îl păcălească pe judecătorul neutru, iar acesta crezuse că avea şaptesprezece ani... Devenise campion pentru Hogwarts... Stătea pe pajiştea din faţa castelului, cu braţele ridicate triumfător în faţa întregii şcoli, care îl aplauda şi îl aclama... Tocmai câştigase Turnirul celor trei vrăjitori... Chipul lui Cho se distingea miraculos în mulţimea neclară, strălucind de admiraţie...

Harry zâmbi în pernă, extraordinar de fericit că Ron nu putea vedea ce vedea el în acel moment...

Capitolul XIII

OCHI-NEBUN MOODY

Furtuna trecu până în dimineaţa următoare, deşi tavanul din Marea Sală era încă mohorât. Nori grei şi plumburii se învolburau pe deasupra, în timp ce Harry,

Ron şi Hermione îşi examinau noile orare, la micul dejun. Câteva locuri mai încolo, Fred, George şi Lee Jordan discutau aprins despre fel de fel de metode magice care duceau la îmbătrânire şi care le-ar fi permis să se înscrie la turnir prin mijloace nu tocmai cinstite.

— Azi nu e chiar aşa de rău... Stăm afară toată dimineaţa, zise Ron, care îşi parcurgea cu degetul coloana zilei de luni a orarului. „Ierbologie” cu Astropufii şi „Grija pentru creaturile magice”... Fir-ar să fie, suntem tot cu Viperinii!

— Avem două ore de „Previziuni despre viitor” în după-amiaza asta, bombăni Harry, cu privirile aplecate peste orar.

„Previziuni despre viitor” era materia care îi displăcea cel mai mult, în afară de „Poţiuni”, bineînţeles! Profesoara Trelawney tot îi prezicea lui Harry că o să moară, ceea ce îl deranja peste măsură.

— Ar fi trebuit să renunţaţi la materia asta, ca mine, nu? zise Hermione sprinţară, ungându-şi nişte pâine prăjită cu unt. Atunci aţi fi făcut ceva normal, cum ar fi „Aritmanţia”.

— Observ că mănânci din nou, remarcă Ron, privind-o cum îşi punea gem din plin pe felia de pâine prăjită cu unt.

— Am decis că există moduri mai eficiente de a face ceva pentru drepturile spiriduşilor, zise Hermione pe un ton superior.

— Da... şi în plus... îţi era foame! zise Ron, zâmbind.

Deodată, se auzi un fâsâit puternic pe deasupra lor şi o sută de bufniţe intrară în Marea Sală pe ferestrele deschise, aducând poşta de dimineaţă. Instinctiv, Harry se uită în sus, însă nu văzu nici un strop de alb în masa de maro şi gri. Bufniţele dădură ocol meşelor, căutându-i pe cei cărora le erau adresate scrisorile şi pachetele aduse de ele. O bufniţă mare, maro-roşcat, zbură la Neville şi îi lăsă un pachet în braţe. Probabil că iar uitase să-şi ia ceva... De partea cealaltă a sălii, bufniţa ca un uliu a lui Draco Reacredinţă îi aterizase pe umăr, ducând ceea ce părea a fi rezerva obişnuită de dulciuri şi prăjituri de casă. Încercând să îşi domine sentimentul apăsător de dezamăgire, Harry se întoarse la mâncarea sa. Dacă Hedwig păţise ceva şi Sirius nici măcar nu primise scrisoarea? Îl preocupară aceleaşi griji pe tot parcursul drumului prin grădina udă de zarzavaturi, până când ajunseră la Sera 3. Acolo, atenţia îi fu atrasă de profesoara Lăstar, care arăta clasei cele mai urâte plante pe care le văzuse în viaţa lui. Într-adevăr, nu semănau cu nişte plante, ci mai degrabă cu nişte limacşi uriaşi şi negri, cu o mulţime de umflături mici şi lucioase pe ei, care păreau să fie pline cu lichid.

— Bubotuburi, le spuse profesoara Lăstar veselă. Trebuie stoarse bine. Veţi colecta apoi puroiul...

— Ce să colectăm? zise Seamus Finnigan, revoltat la culme.

— Puroiul, Finnigan, puroiul, zise profesoara Lăstar, care este extrem de valoros, aşa că să nu îl irosiţi! Veţi colecta puroiul în sticlele astea... Puneţi-vă mănuşile din piele de dragon, puroiul nediluat de Bubotuburi poate să provoace reacţii ciudate în contact cu pielea.

Stoarcerea Bubotuburilor era o treabă dezgustătoare, dar straniu de mulţumitoare. Când fiecare umflătură pocnea, o cantitate considerabilă de lichid verde-gălbui dens ţâşnea din ea, mirosind puternic a benzină. Îl adunau în sticle, aşa cum le spusese profesoara Lăstar, şi până la sfârşitul lecţiei strânseseră câţiva litri.

— Asta o să o facă pe Madame Pomfrey fericită, zise profesoara Lăstar, sigilând ultima sticlă. Puroiul de Bubotuburi este un remediu excelent pentru formele mai rebele de acnee. Ajută elevii cu acnee şi îi împiedică să mai recurgă la soluţii disperate pentru a scăpa de coşuri.

— Ca biata Eloise Midgen, zise în şoaptă Hannah Abbott, o fată de la Astropufi. A încercat să îşi blesteme coşurile...

— Prostuţă fată, zise profesoara Lăstar, clătinând din cap. Bine că a reuşit Madame Pomfrey să-i pună nasul la loc până la urmă.

Dinspre castel se auzi un clopoţel care anunţa sfârşitul orei. Elevii apucară drumuri separate: Astropufii urcară treptele de piatră către ora de „Transfigurare”, iar Cercetaşii se îndreptară în direcţia opusă, coborând panta cu gazon spre cabana de lemn a lui Hagrid, care se afla la marginea Pădurii Interzise.

Hagrid stătea în faţa micuţei sale cabane, cu o mână pe zgarda lui Colţ, câinele său negru şi enorm. Pe pământ, la picioarele lui Hagrid, stăteau deschise mai multe lăzi de lemn, iar Colţ scâncea şi trăgea de zgardă, părând foarte interesat de ce era înăuntru. Când se apropiară, le ajunse la urechi un zgomot de clopoţei, marcat de mici pocnituri.

— ‘Neaţa! zise Hagrid, zâmbindu-le lui Harry, lui Ron şi Hermionei. Să-i aşteptăm şi pe Viperini, nu cred c-ar vrea să piardă aşa ceva: Homari cu Capete Explozive!

— Cum ai zis? întrebă Ron.

Hagrid arătă către lăzi.

— Uhh! se sperie Lavender Brown, trăgându-se înapoi.

Din punctul lui de vedere, Harry considera că „Uhh!” era o descriere perfectă a Homarilor cu Capete Explozive. Arătau ca nişte homari fără carapace, diformi, îngrozitor de decoloraţi şi murdari, cu picioare care le ieşeau din toate locurile şi fără capete vizibile. Erau cam o sută în fiecare ladă, fiecare cam de doisprezece centimetri lungime, târându-se şi trăgându-se unii pe alţii, lovindu-se orbeşte de pereţii lăzii. Emanau un miros foarte persistent de peşte putrezit. Din când în când, ieşeau scântei din capătul câte unei creaturi şi, cu un mic POC şi VJJT, ceilalţi erau împinşi înainte cu câţiva centimetri.

— Abia au ieşit din ou, zise Hagrid mândru, aşa că o să puteţi să-i creşteţi chiar voi! M-am gândit că ăsta va fi proiectul vostru de examen...

— Şi de ce crezi că am vrea să-i creştem? întrebă o voce rece şi arogantă.

Veniseră Viperinii, iar cel care vorbise era Draco Reacredinţă. Crabbe şi Goyle se amuzau copios, ca un ecou la cuvintele lui.

Hagrid rămase mut, părând să nu fi înţeles întrebarea.

— Adică, ce fac, de ce i-am creşte? întrebă Reacredinţă. La ce ne ajută?

Hagrid deschise gura, fără să zică nimic. Urmă o pauză de câteva secunde şi apoi îl puse la punct cu duritate:

— O să afli la următoarea lecţie, Reacredinţă! Azi doar îi hrăniţi. Ar trebui să încercaţi diverse lucruri... Nu am mai avut astfel de creaturi până acum, nu ştiu sigur care e mâncarea lor favorită... Am ouă de furnici, ficaţi de broască şi puţin şarpe de iarbă... Să încercăm cu puţin din fiecare!

— Întâi puroiul şi acum asta, bombăni Seamus.

Dacă n-ar fi fost dragostea lor pentru Hagrid, nimic nu i-ar fi putut face pe Harry, pe Ron şi pe Hermione să îşi bage mâinile în ficaţii alunecoşi de broască şi să încerce să îi tenteze cu ei pe Homarii cu Capete Explozive. Harry nu putea să îşi înlăture gândul că întreaga operaţiune era total inutilă, pentru că animalele nu păreau să aibă guri.

— Auu! strigă Dean Thomas, după vreo zece minute. M-a atins!

Hagrid se duse grăbit la el, părând neliniştit.

— I-a explodat un capăt! zise Dean supărat, arătându-i lui Hagrid arsura de pe mână.

— A, da, aşa se întâmplă când explodează, zise Hagrid, dând din cap.

— Uhh! zise iar Lavender Brown. Uhh, Hagrid, ce e chestia aia ascuţită de pe el?

— A, da, unii dintre ei au spini, zise Hagrid cu însufleţire. (Lavender îşi retrase repede mâna din ladă). Presupun că sunt masculi... Femelele au un fel de nasturi pe burtă, ca nişte ventuze... Ca să sugă sângele, bănuiesc...

— Păi, acum chiar că înţeleg de ce trebuie să-i ţinem în viaţă, zise Reacredinţă cu sarcasm. Cine nu ar vrea să aibă nişte animale de casă care pot să ardă, să înţepe şi să muşte în acelaşi timp?

— Doar pentru că nu sunt extraordinar de frumoşi, nu înseamnă că nu sunt folositori, se răsti Hermione. Sângele de dragon are puteri magice, dar nu cred că ai vrea să ai un dragon ca animal de casă, nu?

Harry şi Ron îi zâmbiră lui Hagrid, care le adresă un mic surâs pe sub barba sa stufoasă. Lui Hagrid i-ar fi plăcut la nebunie un dragon ca animal de casă, după cum bine ştiau Harry, Ron şi Hermione. Avusese pentru puţină vreme, în timpul primului lor an de studiu la Hogwarts, un pui de dragon Creastă Norvegiană, pe care îl botezase Norbert. Hagrid iubea, pur şi simplu, creaturile monstruoase. Cu cât mai periculoase, cu atât mai bine!

— Păi, cel puţin ăştia sunt mici, zise Ron, o oră mai târziu, pe când se întorceau la castel, unde îi aştepta prânzul.

— Sunt mici acum, zise Hermione exasperată, dar când va afla Hagrid ce mănâncă, cred că o să ajungă la trei metri lungime!

— Da, dar asta n-o să conteze, dacă vindecă... răul de mare sau ceva de genul ăsta, nu? zise Ron, zâmbindu-i cu viclenie.

— Ştii foarte bine că nu am spus-o decât ca să-i închid gura lui Reacredinţă, zise Hermione. Sinceră să fiu, cred că are dreptate. Cel mai bine ar fi să-i strivim pe toţi, înainte să înceapă să ne atace...

Se aşezară la masa Cercetaşilor şi luară nişte cotlete de miel şi cartofi. Hermione începu să mănânce atât de repede, încât Harry şi Ron o priviră uimiţi.

— Hm... asta e noua metodă de a apăra drepturile spiriduşilor? zise Ron. Vrei să vomiţi mâncarea?

— Nu, zise Hermione, cu câtă demnitate îi permiteau cartofii cu care îşi umpluse gura. Nu vreau decât să ajung mai repede la bibliotecă.

— Poftim? zise Ron, nevenindu-i să creadă. Hermione, este prima zi de şcoală! Nici nu avem teme încă!

Hermione ridică din umeri şi continuă să înfulece, de parcă nu ar mai fi mâncat de zile întregi. Apoi se ridică, le zise în grabă un „ne vedem la cină” şi o luă la fugă spre bibliotecă.

Când sună clopoţelul, anunţând orele de după-amiază, Harry şi Ron se îndreptară către Turnul de Nord unde, la capătul unei scări înguste în spirală, se afla o scară dreaptă care ducea către o trapă circulară din tavan, pe unde intrai în camera unde locuia profesoara Trelawney.

Când intrară prin trapă, le ajunse la nări parfumul dulceag, atât de familiar, emanat de foc. Ca de obicei,

toate draperiile erau trase. Camera circulară era scăldată într-o lumină roşiatică răspândită de mulţimea de veioze, toate acoperite cu eşarfe şi şaluri. Harry şi Ron înaintară prin mulţimea de scaune tapiţate şi perne care inundau camera şi se aşezară la aceeaşi masă rotundă la care stătuseră cu un an înainte.

— Bună ziua, se auzi vocea diafană a profesoarei Trelawney chiar din spatele lui Harry, făcându-l să tresară.

Foarte slabă şi cu nişte ochelari enormi, care îi făceau ochii mult prea mari în raport cu faţa, profesoara Trelawney îl privea pe Harry cu expresia tragică pe care o avea de fiecare când îl vedea. Ca de obicei, nenumăratele mărgele, lanţuri şi brăţări cu care era împodobită profesoara străluceau în lumina focului.

— Eşti preocupat, dragul meu, îi zise ea tristă lui Harry. Ochiul meu Interior vede dincolo de chipul tău curajos, priveşte adânc în sufletul tău frământat. Şi îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar temerile tale nu sunt lipsite de temei... Prevăd că vor urma momente grele pentru tine... Chiar foarte dificile... Mă tem că lucrul de care îţi este cel mai frică se va întâmpla într-adevăr... Mult mai curând decât crezi...

Vocea ei coborî tot mai mult, devenind o simplă şoaptă. Ron îşi roti ochii către Harry, care îi întoarse privirile, înmărmurit. Profesoara Trelawney trecu pe lângă ei şi se aşeză în fotoliul mare, cu aripi, din faţa şemineului, cu faţa către elevi. Lavender Brown şi Parvati Patil, care o admirau nespus pe profesoara Trelawney, stăteau pe nişte perne foarte aproape de ea.

— Dragii mei, a sosit momentul să ne gândim la stele, zise ea. La mişcarea planetelor şi la prevestirile lor misterioase, pe care şi le dezvăluie doar celor care înţeleg paşii dansului celest. Destinul oamenilor poate fi descifrat doar de liniile planetare, care se întrepătrund şi...

Harry nu o mai asculta însă. Rămase cufundat în gânduri, iar focul parfumat îl făcea să se simtă adormit şi amorţit. Vorbele monotone ale profesoarei Trelawney nu îl captivaseră niciodată, dar nu putea să uite ce îi spusese mai înainte: Mă tem că lucrul de care îţi este cel mai frică se va întâmpla într-adevăr... Mult mai curând decât crezi...

Dar Hermione avea dreptate, îşi zise Harry enervat, profesoara Trelawney nu era decât o şarlatană. În acel moment nu îi era frică de nimic... Mă rog, în afară de temerile sale că va fi prins Sirius... Dar profesoara Trelawney habar n-avea de asta... Ajunsese de mult la concluzia că previziunile ei nu erau altceva decât nişte aiureli care se potriveau uneori din pură întâmplare, spuse pe un ton straniu.

În afară de ceea ce se întâmplase la sfârşitul semestrului trecut, când prevestise că va renaşte Cap-de Mort... Însuşi Dumbledore spusese că s-ar fi putut ca transa aceea să fi fost adevărată, după ce i-o descrise Harry...

— Harry! murmură Ron.

Harry privi în jur. Toată clasa se uita la el. Se ridică în picioare. Aproape că adormise, pierdut în gânduri şi învăluit de căldura din cameră.

— Spuneam, dragul meu, că te-ai născut sub influenţa dăunătoare a lui Saturn, zise profesoara Trelawney cu o notă de supărare în glas, conştientă că Harry nu auzise nimic din ce le spusese ea.

— A cui? Mă scuzaţi, vă rog, zise Harry.

— A lui Saturn, dragule, planeta Saturn! zise profesoara Trelawney, părând cu adevărat enervată că Harry nu reacţionase nicicum la auzul acestor veşti. Spuneam că Saturn era cu siguranţă în opoziţie puternică pe cer când te-ai născut tu... Părul tău negru... Statura ta firavă... Pierderi tragice la o vârstă fragedă... Cred că am dreptate când spun, dragule, că te-ai născut în mijlocul iernii, nu-i aşa?

— Nu, zise Harry, m-am născut în iulie!

Ron îşi transformă rapid râsul într-o tuse mistuitoare.

O jumătate de oră mai târziu, fiecare dintre ei primise o hartă circulară complicată şi se străduiau cu toţii să stabilească poziţia planetelor în momentul naşterii lor. Era o treabă plictisitoare, trebuia să consulţi o grămadă de tabele şi orare şi să calculezi o mulţime de unghiuri.

— Am doi Neptuni aici, zise Harry după un timp, încruntându-se către bucata sa de pergament, nu se poate să fie bine, nu-i aşa?

— Aaaaah, zise Ron, imitând şoapta misterioasă a profesoarei Trelawney, când apar două planete Neptun, este semn incontestabil că se naşte un pitic cu ochelari, Harry...

Seamus şi Dean, care lucrau în apropiere, izbucniră în râs, deşi nu destul de tare pentru a acoperi strigătele entuziasmate ale lui Lavender Brown:

— O, doamnă profesoară, uitaţi! Cred că am găsit o planetă benefică! Vai, ce planetă este, doamnă profesoară?

— Este Uranus, draga mea, zise profesoara Trelawney, uitându-se pe harta ei.

— Pot să-l văd şi eu pe Uranus, Lavender? zise Ron mieros.

Din nefericire, profesoara Trelawney îl auzi şi probabil că de aceea le dădu atât de multe teme la sfârşitul orelor.

— Faceţi o analiză detaliată a modului în care deplasările planetelor vă vor afecta în luna următoare, ghidându-vă după harta voastră personală! se răsti ea, semănând mult mai mult cu profesoara McGonagall, decât cu felul ei diafan de a se purta. Vreau să fie gata până lunea viitoare! Nu accept nici un fel de scuze!

— Scorpie afurisită, zise Ron cu amărăciune, când se alăturară mulţimii care cobora scările înapoi spre Marea Sală, la masa de seară. Asta o să ne ia tot week-end-ul, să ştiţi...

— Aveţi multe teme? zise Hermione veselă, prinzându-i din urmă. Profesorul Vector nu ne-a dat nici o temă!

— Ei bine, nota zero pentru profesorul Vector, zise Ron ofticat.

Ajunseră în holul de la intrare, unde se formase o coadă serioasă la uşa care dădea în Marea Sală. Tocmai se

aşezară la coadă, când auziră o voce ascuţită din spatele lor.

— Weasley! Hei, Weasley!

Harry, Ron şi Hermione se întoarseră. Reacredinţă, Crabbe şi Goyle stăteau puţin mai departe, părând extrem de mulţumiţi de ceva.

— Ce vrei? întrebă Ron scurt.

— Tatăl tău a apărut în ziar, Weasley! zise Draco, fluturând un Profetul zilei pe sub nasul lor şi vorbind foarte tare, în aşa fel încât să îl audă toţi cei care erau îngrămădiţi în holul de la intrare. Fii atent ce zice!

ALTE GREŞELI ALE MINISTERULUI MAGIEI

Se pare că problemele Ministerului Magiei nu s-au terminat încă, scrie Rita Skeeter, Corespondenta Specială a ziarului. Abia de curând învinuit de organizarea slabă de la Cupa Mondială de Vâjthaţ şi încă nefiind în stare să clarifice dispariţia uneia dintre vrăjitoarele sale, ieri, Ministerul a fost acoperit de un nou val de ruşine din cauza bufoneriilor lui Arnold Weasley, de la „Oficiul de folosire nepermisă a magiei”!

Reacredinţă ridică privirea.

— Ce chestie, i-au greşit şi numele, Weasley! Ca şi când ar fi un nimeni, nu? croncăni el.

Toată lumea din holul de la intrare asculta cu interes. Reacredinţă netezi ziarul şi citi mai departe:

Arnold Weasley, care în urmă cu doi ani a fost acuzat că deţinea o maşină zburătoare, a fost ieri implicat într-o încăierare cu câţiva oameni ai legii din lumea Încuiaţilor („poliţişti”, cum le zic ei) din cauza unor pubele extrem de agresive. Se pare că domnul Weasley i-a sărit în ajutor lui Ochi-Nebun Moody, bătrânul fost Auror, care s-a retras din Minister când nu a mai fost în stare să facă diferenţa între o strângere de mână şi o tentativă de crimă. Aşa cum era de aşteptat, când a ajuns la casa bine păzită a domnului Moody, domnul Weasley a descoperit că acesta generase iar o alarmă falsă. Domnul Weasley a fost nevoit să modifice din nou memoria mai multor Încuiaţi, ca să scape de poliţişti, însă a refuzat să dea o declaraţie Profetului zilei referitoare la implicarea Ministerului Magiei într-un asemenea scandal ruşinos şi nedemn!

— E şi o poză, Weasley! zise Reacredinţă, întorcând ziarul şi ridicându-l să îl vadă toţi. O poză cu părinţii tăi în faţa casei, dacă asta se poate numi casă! Mama ta ar trebui să mai slăbească puţin, nu crezi?

Ron tremura de furie. Toţi ochii erau aţintiţi spre el.

— Vezi să nu-ţi bag ziarul pe gât, Draco, îi zise Harry. Hai, Ron, lasă-l...

— A, da, am uitat că tu ai stat la ei vara asta, nu-i aşa, Potter? se răţoi Reacredinţă. Aşa că poţi să-mi spui chiar

tu, mama lui chiar arată ca o purcică sau aşa a apărut în poză?

— Dar mama ta cum e, Reacredinţă? zise Harry, în timp ce el şi Hermione îl ţineau pe Ron de poala robei ca să-l oprească să sară la bătaie. Expresia aia de pe faţa ei, de parcă ar fi avut o baligă sub nas, o are tot timpul sau numai fiindcă erai tu lângă ea?

Chipul palid al lui Reacredinţă se înroşi uşor.

— Să nu îndrăzneşti să-mi insulţi mama, Potter!

— Atunci ţine-ţi gura, zise Harry, întorcându-i spatele.

BANG!

Se auziră mai multe ţipete. Harry simţi ceva cald trecând pe lângă el. Băgă mâna în buzunar ca să-şi ia bagheta, dar înainte să o atingă, auzi un al doilea BANG şi un strigăt răsună în holul de la intrare.

— NICI SĂ NU-ŢI TREACĂ PRIN CAP, BĂIETE!

Harry se întoarse în direcţia glasului. Profesorul Moody cobora scara de marmură, şchiopătând. Bagheta îi era aţintită către un dihor alb ca laptele, care tremura pe podeaua cu dale de piatră, exact pe locul unde fusese Reacredinţă mai înainte.

Toţi cei din holul de la intrare tăcură îngroziţi. Nimeni în afară de Moody nu îndrăznea să se mişte. Moody se uită la Harry. (Cel puţin, ochiul său normal se uita la Harry, celălalt privea către interiorul capului.)

— Te-a nimerit? mormăi Moody.

Acum vocea îi devenise gravă şi abia şoptită.

— Nu, zise Harry, a trecut pe lângă mine!

— LASĂ-L! strigă Moody.

— Pe cine să las? zise Harry uluit.

— Nu tu, el! mormăi Moody, arătând către Crabbe, care îngheţase în mişcarea de a ridica dihorul alb.

Se părea că ochiul mişcător al lui Moody avea puteri magice şi putea să vadă în spatele său.

Moody începu să şchiopăteze spre dihorul care chiţăi speriat şi o luă la sănătoasa, îndreptându-se spre pivniţă.

— S-o crezi tu! răcni Moody, aţintind iar bagheta către dihor.

Acesta zbură douăzeci de metri în sus şi căzu cu o bufnitură pe podea, după care sări iar în aer.

— Nu-mi plac cei care îşi atacă adversarii pe la spate, mormăi Moody, în timp ce dihorul se ridica din ce în ce mai mult, chiţăind de durere. Este foarte urât, necinstit şi scârbos...

Dihorul zbură în aer, picioarele şi coada fluturându-i neajutorate.

— Să... nu... mai... faci... asta... niciodată! zise Moody, accentuând fiecare cuvânt, după care dihorul se izbi iar de podeaua de piatră şi apoi sări în sus.

— Domnule profesor Moody! se auzi o voce şocată.

Profesoara McGonagall cobora scara de marmură cu braţele pline de cărţi.

— Bună ziua, doamnă profesoară McGonagall, zise Moody calm, ridicând dihorul şi mai mult.

— Ce... Ce faci? se bâlbâi profesoara McGonagall, urmărind cu ochii ascensiunea dihorului săltăreţ prin aer.

— Predau, zise Moody.

— Predai? Moody, acela e un elev, nu? strigă speriată profesoara McGonagall, scăpând cărţile din mână.

— Da, zise Moody.

— Nu! strigă profesoara McGonagall, coborând scările şi scoţându-şi bagheta.

Câteva clipe mai târziu, cu un zgomot puternic, Draco Reacredinţă reapăru, zăcând pe podea cu părul blond răsfirat pe faţa care devenise de un roz intens. Se ridică, nesigur pe picioare.

— Moody, noi nu folosim niciodată Transfigurarea ca pedeapsă! zise profesoara McGonagall pe un ton şters. Sunt convinsă că domnul profesor Dumbledore ţi-a explicat asta...

— Da, e posibil să fi menţionat ceva de genul ăsta, zise Moody, scărpinându-şi bărbia, fără să pară impresionat nicicum, dar m-am gândit că un şoc ar fi fost foarte...

— Îi ţinem mai mult la şcoală sau le dăm altfel de pedepse, Moody! Eventual vorbim cu conducătorul Casei vinovatului sau cu părinţii lui!

— Bine, atunci aşa o să fac! zise Moody, privindu-l pe Reacredinţă cu dispreţ.

Reacredinţă, ai cărui ochi larg deschişi încă lăcrimau de durere şi umilinţă, îl privi răutăcios pe Moody şi bombăni ceva din care se auziră clar cuvintele „tatăl meu”.

— A, da? zise Moody încet, înaintând câţiva paşi, cu bocănitul piciorului său de lemn răsunând în tot holul. Păi, eu îl ştiu bine pe tatăl tău, băiete... Spune-i că Moody îi urmăreşte îndeaproape fiul... Transmite-i asta din partea mea, te rog... Capul Casei tale trebuie să fie Plesneală, nu?

— Da, zise Reacredinţă dispreţuitor.

— Un alt vechi prieten, mormăi Moody. Abia aşteptam să am o discuţie cu bătrânu’ Plesneală... Hai cu mine!

Îl luă de braţ pe Reacredinţă şi plecară amândoi spre pivniţă.

Un timp, profesoara McGonagall se uită neliniştită după ei, după care îşi aţinti bagheta spre cărţile împrăştiate pe jos, făcându-le să plutească prin aer şi să revină la ea în braţe.

— Să nu-mi adresaţi nici un cuvânt acum, şopti Ron către Harry şi Hermione, când se aşezară la masa Cercetaşilor câteva minute mai târziu, înconjuraţi din toate părţile de discuţii aprinse despre ce se întâmplase.

— De ce nu? se miră Hermione.

— Pentru că vreau să-mi fixez asta în memorie pentru totdeauna, zise Ron, cu ochii închişi şi cu o expresie senină pe chip. Draco Reacredinţă, dihorul zburător!

Harry şi Hermione râseră amândoi, iar Hermione îi servi şi pe ei cu friptură de vită.

— Totuşi, ar fi putut să-l rănească rău pe Reacredinţă, zise ea. A fost foarte bine că l-a oprit profesoara McGonagall...

— Hermione! o certă Ron mânios, privind-o cu ochii gata să îi iasă din orbite. Strici cel mai frumos moment din viaţa mea!

Hermione scoase un sunet slab şi începu să mănânce iar în cea mai mare viteză.

— Nu-mi spune că te duci şi astă-seară la bibliotecă? zise Harry, uitându-se la ea.

— Trebuie, zise Hermione cu greu. Am multe de făcut.

— Dar ne-ai spus că profesorul Vector...

— Nu-i pentru şcoală, zise ea.

Cinci minute mai târziu, îşi lăsase farfuria curată şi plecase grăbită.

Imediat ce plecă, locul îi fu luat de Fred Weasley.

— Moody! exclamă el. Cât de mişto e omul ăsta!

— A-ntâia! zise George, aşezându-se vizavi de Fred.

— Super! zise Lee Jordan, cel mai bun prieten al gemenilor, aşezându-se lângă George. Am avut ore cu el după-amiaza asta!

— Şi cum a fost? zise Harry nerăbdător.

Fred, George şi Lee schimbară priviri semnificative.

— N-am mai avut niciodată o oră ca asta! zise Fred.

— Le ştie tipu', jos pălăria! făcu şi Lee.

— Adică? întrebă Ron, aplecându-se înainte.

— Ştie cum e să fii acolo, în mijlocul acţiunii, zise George, îţi inspiră încredere!

— Unde acolo? Ce acţiune? se miră Harry.

— În mijlocul luptei cu Magia Neagră! zise Fred.

— A văzut totul! exclamă George.

— Extraordinar! întări şi Lee.

Ron îşi căută orarul în ghiozdan.

— Noi avem ore cu el abia joi! zise el dezamăgit.

Capitolul XIV

BLESTEME DE NEIERTAT

Următoarele două zile trecură fără evenimente deosebite, în afară de isprava lui Neville, care reuşi să î$i topească al şaselea ceaun la ora de „Poţiuni”. Profesorul Plesneală, care părea să fi atins pe timpul vacanţei noi cote în dorinţa lui de răzbunare, îl ţinuse pe Neville la arest, iar Neville se întorsese complet epuizat şi demoralizat, având în vedere că fusese pus să eviscereze un butoi de broaşte cu corn.

— Ştii de ce este Plesneală atât de prost dispus, nu? îi zise Ron lui Harry, în timp ce o priveau pe Hermione cum îl învăţa pe Neville o Vrajă de Curăţare ca să-şi scoată resturile de intestine de broască de sub unghii.

— Da, zise Harry, Moody...

Ştia toată lumea că Plesneală îşi dorea cu ardoare catedra de „Apărare contra Magiei Negre”. O pierduse pentru al patrulea an la rând. Lui Plesneală nu îi plăcuse de nici unul dintre profesorii care o ocupaseră mai înainte şi nu se sfiise să arate acest lucru. Acum însă părea extrem de precaut să nu cumva să îşi manifeste animozitatea în mod deschis faţă de Ochi-Nebun Moody. Într-adevăr, ori de câte ori îi vedea împreună pe cei doi - la masă sau când se întâlneau pe holuri - Harry avea impresia că Plesneală evita să dea ochii cu Moody (nici cu cel normal, nici cu cel magic).

— Presupun că Plesneală e cam speriat de el, nu? zise Harry gânditor.

— Imaginează-ţi cum ar fi dacă Moody l-ar transforma pe Plesneală într-o broască de aia cu corn, zise Ron, cu ochii pierduţi în zare, şi l-ar alerga prin clasă…

Cercetaşii din anul IV abia aşteptau prima oră cu Moody. În joia următoare, imediat după prânz, făcură coadă în faţa clasei sale, cu mult înainte de a se suna de intrare.

Singura persoană care lipsea era Hermione, care apăru chiar înainte de începerea orei.

— Am fost la…

— … bibliotecă! termină Harry propoziţia. Hai mai repede, parcă văd că nu mai prindem locuri bune!

Se grăbiră să ocupe cele trei scaune chiar din faţa catedrei, îşi scoaseră cărţile („Forţele Întunericului: Ghid pentru Apărare”) şi aşteptară cuminţi şi straniu de tăcuţi. Curând auziră bocănelile caracteristice ale lui Moody, care intră în clasă, arătând la fel de ciudat si de înspăimântător ca întotdeauna. Piciorul de lemn cu gheare era abia vizibil pe sub robă.

— Puteţi să puneţi deoparte astea, mormăi el, şchiopătând către catedră, aşezându-se şi arătând spre cărţile de pe băncile lor. N-o să aveţi nevoie de ele!

Îşi puseră cărţile înapoi în ghiozdane, Ron arătând extrem de mulţumit.

Moody scoase un catalog, îşi scutură coama lungă de păr cărunt de pe faţa crâmpoţită şi plină de cicatrice, după care începu să îi strige pe nume, cu ochiul normal parcurgând înşiruirea de nume, în timp ce ochiul magic se rotea şi îi fixa pe fiecare în parte, pe măsură ce elevii răspundeau la apel.

— Bine, zise el, când ultima persoană răspunse „prezent”, am primit o scrisoare de la profesorul Lupin, în care îmi vorbeşte despre clasa asta. Se pare că v-aţi ocupat de Bongi, Pălăriile Roşii, Hinchipuni, Fluidemi, Carpi şi oameni-lupi, aşa e?

Urmă un zumzet aprobator.

— Sunteţi însă în urmă - foarte în urmă - cu blestemele, zise Moody. Aşa că o să vă arăt cam tot ce îşi pot face vrăjitorii unii altora. Am un an ca să vă învăţ cum să vă descurcaţi cu Magia...

— De ce, rămâneţi doar un an? izbucni Ron.

Ochiul magic al lui Moody se roti pentru a-l privi pe Ron. Ron era foarte neliniştit, dar se destinse imediat ce Moody îi zâmbi.

Era prima oară când îl vedea zâmbind - ceea ce avu drept efect fragmentarea şi mai accentuată a feţei sale - dar Harry îşi dădu seama că Moody putea fi şi prietenos.

— Tu trebuie să fii fiul lui Arthur Weasley, nu? îl întrebă Moody pe Ron. Tatăl tău m-a scăpat dintr-o situaţie neplăcută acum câteva zile... Da, o să vă fiu profesor doar un an... ca o favoare pentru Dumbledore... Un an şi apoi mă întorc la viaţa mea liniştită de dinainte.

Râse scurt şi îşi împreună mâinile noduroase.

— Deci, să ne apucăm de treabă! Blestemele. Există în multe forme şi cu grade diferite de tărie. Conform Ministerului Magiei, ar trebui să vă învăţ numai blestemele de apărare şi atât. Nu ar trebui să vă arăt cum sunt blestemele de atac, ilegale, până în anul VI. Se pare că nu sunteţi destul de mari pentru a le face faţă până atunci. Dar profesorul Dumbledore are încredere în posibilităţile voastre şi a zis că o să vă descurcaţi. Şi eu cred că este foarte bine să aflaţi cât mai devreme cu ce vă confruntaţi. Cum aţi putea să vă apăraţi de ceva despre care nu ştiţi nimic? Un vrăjitor care vrea să arunce un blestem asupra voastră nu o să vă explice niciodată ce face. Şi fiţi siguri că n-o să facă acest lucru frumos sau cu mănuşi! Trebuie să fiţi pregătiţi! Te rog să pui ăla deoparte, domnişoară Brown, când vorbesc eu!

Lavender tresări şi roşi puternic. Îi arăta lui Parvati, pe sub bancă, horoscopul ei complet. Se părea că ochiul magic al lui Moody vedea prin lemn la fel de bine ca şi prin ceafă.

— Aşadar, ştiţi care blesteme sunt pedepsite cel mai aspru de legea vrăjitorilor?

Mai mulţi ridicară mâna, inclusiv Ron şi Hermione. Moody îl invită pe Ron să spună, deşi ochiul său magic era aţintit tot asupra lui Lavender.

— Păi, începu Ron nesigur, mi-a zis tatăl meu de un blestem numit Imperius sau ceva de genul ăsta...

— A, da, zise Moody mulţumit. Tatăl tău îl cunoaşte prea bine. La un moment dat, Blestemul Imperius a dat mult de furcă Ministerului...

Moody se ridică greoi, deschise sertarul catedrei şi scoase un borcan de sticlă pe fundul căruia se târau trei păianjeni mari şi negri. Harry îl simţi pe Ron înfiorându-se puţin. Ron ura păianjenii.

Moody băgă mâna în borcan, prinse unul dintre păianjeni şi îl arătă clasei. Apoi îşi aţinti bagheta asupra lui şi murmură „Imperio!”

Păianjenul sări din mâna lui Moody şi începu să se mişte înainte şi înapoi pe un fir subţire ca mătasea, de parcă ar fi fost pe un trapez. Picioarele îi deveniră rigide, apoi se dădu peste cap, rupând firul, şi căzu pe birou, unde începu să se învârtă în cerc. Moody îşi mişcă brusc bagheta şi păianjenul se ridică pe două dintre picioarele din spate, începând să bată step.

Toată lumea se prăpădea de râs, în afară de Moody.

— Credeţi că este amunzant, da? mormăi el. V-ar plăcea să vă facă şi vouă cineva aşa ceva?

Râsul se încetă brusc.

— Control total, zise Moody încet, în timp ce păianjenul începea să facă tumbe. Aş putea să-l fac să sară pe fereastră, să se înece sau să sară la gâtul cuiva...

Ron se cutremură involuntar.

— Cu ani în urmă, mulţi vrăjitori şi vrăjitoare erau sub controlul Blestemului Imperius, zise Moody şi Harry ştiu

că se referea la zilele când Cap-de-Mort era atotputernic. A fost o mare problemă pentru Minister să încerce să afle cine era forţat să facă unele lucruri şi cine le făcea de bunăvoie... Blestemul Imperius poate fi contracarat şi o să vă învăţ cum, dar este nevoie de multă concentrare şi forţă de caracter, şi nu toată lumea este în stare. Cel mai bine ar fi să evitaţi să fiţi loviţi de acest blestem, dacă puteţi... VIGILENŢĂ CONTINUĂ!

Ultimele cuvinte le răcni de-a dreptul, făcându-i pe toţi să tresară.

Moody apucă păianjenul ţopăitor şi îl puse la loc în borcan.

— Mai ştie cineva alt blestem? Ilegal, vreau să spun...

Mâna Hermionei ţâşni iar în aer, ca şi a lui Neville, spre uimirea lui Harry. Singura materie la care ridica Neville mâna era „Ierbologia”, de departe materia la care era cel mai bun. Neville păru surprins de propria sa îndrăzneală.

— Da? zise Moody, ochiul magic rotindu-se pentru a se fixa asupra lui Neville.

— Mai este unul... Blestemul Cruciatus, zise Neville încet, dar distinct.

Moody se uită cu mare atenţie la Neville, de data asta cu ambii ochi.

— Te cheamă Poponeaţă? zise el, ochiul său magic rotindu-se pentru a consulta iar catalogul.

Neville dădu din cap neliniştit, dar Moody nu mai întrebă nimic altceva. Continuându-şi ora, băgă mâna în

borcan pentru a lua următorul păianjen, pe care îl puse pe catedră. Acesta rămase nemişcat, părând prea speriat pentru a se mai mişca.

— Blestemul Cruciatus, zise Moody. Ar trebui să fie puţin mai mare ca să vă daţi seama mai bine...

Şi Moody aţinti bagheta către păianjen, zicând:

— Engorgio!

Păianjenul începu să se umfle. Se făcu mai mare ca o tarantulă. Renunţând la orice urmă de bravură, Ron se dădu cu scaunul mult spre spate, cât mai departe de catedra lui Moody.

Moody îşi ridică iar bagheta, o aţinti către păianjen şi rosti:

— Crucio!

Dintr-o dată, picioarele păianjenului se strânseră deasupra corpului. Se întoarse şi începu să se zbată într-un mod îngrozitor, mişcându-se dintr-o parte în alta. Nu se auzea nimic, însă Harry era convins că, dacă ar fi avut glas, ar fi ţipat. Moody nu îşi mişcă bagheta, iar păianjenul începu să tremure şi să se zbată şi mai violent...

— De ajuns! strigă Hermione ascuţit.

Harry se uită la ea. Ochii ei nu erau îndreptaţi spre păianjen, ci spre Neville. Urmărindu-i privirea, Harry văzu că mâinile lui Neville erau încleştate de banca din faţa lui, pumnii i se albiseră, iar ochii i se holbaseră, pătrunşi de o groază cumplită.

Moody îşi ridică bagheta. Picioarele păianjenului se relaxară, însă animalul continuă să se zbată.

— Reducio! comandă Moody şi păianjenul reveni la mărimea sa obişnuită.

Moody îl puse la loc în borcan.

— Durerea, spuse Moody încet. Nu ai nevoie de cuţite sau alte arme pentru a tortura pe cineva, dacă poţi arunca asupra lui Blestemul Cruciatus... Şi acesta a fost foarte utilizat la un moment dat... Bine... Mai ştie cineva altele?

Harry se uită în jur. După expresiile colegilor, bănui că se întrebau cu toţii ce se va întâmpla cu ultimul păianjen. Mâna Hermionei se clătină uşor când, pentru a treia oară, o ridică în aer.

— Da? zise Moody, uitându-se la ea.

— Abracadabra! şopti Hermione.

Câţiva elevi din jur se uitară neliniştiţi la ea, chiar şi Ron.

— Ah, zise Moody, un alt zâmbet abia schiţat mişcându-i gura strâmbă. Da, ultimul şi cel mai groaznic. Abracadabra, blestemul fatal!

Băgă mâna în borcan şi al treilea păianjen - de parcă ar fi ştiut ce îl aştepta - se târî disperat pe fundul borcanului, încercând să scape de degetele lui Moody.

Acesta îl prinse însă repede şi îl aşeză pe catedră. Îngrozit, păianjenul încercă să fugă de pe suprafaţa de lemn.

Moody îşi ridică bagheta şi Harry simţi un fior care prevestea ceva rău.

— ABRACADABRA! răcni Moody.

Urmă un fulger verde, orbitor, şi un sunet mistuitor, de parcă ceva mare şi invizibil ar fi plutit prin aer. În clipa următoare, păianjenul se întoarse cu burta în sus, fără răni vizibile, însă era clar că murise. Multe fete îşi stăpâniră cu greu plânsul. Ron se trăsese şi mai în spate, aproape căzând de pe scaun când păianjenul încercase să fugă de pe catedră.

Moody dădu jos de pe catedră păianjenul mort.

— Nu e frumos, zise el calm. Nu e plăcut. Şi nu există nici un contrablestem... nimic nu-l poate opri. O singură persoană i-a supravieţuit şi aceasta stă chiar în faţa mea!

Harry simţi cum se înroşeşte ca racul când ochii lui Moody (amândoi!) se uitară la el. Simţea şi privirile celorlalţi. Harry îşi fixă privirile pe tăblia goală, de parcă ar fi fost fascinat de ea, dar de fapt nici măcar nu o vedea...

Deci, aşa muriseră părinţii lui... Exact ca păianjenul... Fără semne, instantaneu? Pur şi simplu văzuseră fulgerul verzui şi simţiseră suflul morţii, înainte să li se scurgă viaţa din trupuri?

Harry încercase să îşi imagineze de mii de ori cum muriseră părinţii lui, în toţi acei trei ani de când aflase că fuseseră omorâţi, de când i se spusese ce se întâmplase în acea noapte: cum îi trădase Şobo pe părinţii lui, spunându-i lui Cap-de-Mort unde erau şi unde se ascundeau, cum venise acesta şi îi luase prin surprindere, cum îl omorâse

întâi pe tatăl lui, cum James Potter încercase să-l oprească, îndemnându-şi soţia să îl ia pe Harry şi să fugă, cum Cap-de-Mort o ajunsese din urmă pe Lily Potter şi îi spusese să se dea la o parte, să îl lase să îi omoare fiul, cum ea îl implorase să o omoare pe ea în locul lui şi îl ocrotise cu preţul vieţii ei... După ce o omorâse şi pe ea, Lordul Întunericului îşi aţintise bagheta asupra lui Harry...

Harry ştia aceste detalii, pentru că auzise vocile părinţilor săi când se luptase cu Dementorii în anul care trecuse... Pentru că Dementorii aveau îngrozitoarea putere de a-şi forţa victimele să retrăiască cele mai urâte amintiri din viaţa lor şi să-i înece în propria lor disperare, până la epuizare...

Moody vorbea iar şi Harry abia dacă îl auzea, ca şi cum s-ar fi aflat la mare distanţă. Cu un mare efort, reveni în prezent şi ascultă ce spunea Moody.

— Abracadabra este un blestem care cere puteri magice deosebite pentru a acţiona eficient... Dacă v-aţi scoate acum baghetele, le-aţi îndrepta către mine şi aţi rosti cuvintele magice, cred că nici măcar nu mi-ar curge sânge din nas! Dar asta nu contează. Nu sunt aici ca să vă învăţ cum să aruncaţi blesteme! Şi dacă nu există un contrablestem, de ce să vă spun despre Blestemul Abracadabra? Pentru că trebuie să ştiţi! Trebuie să ştiţi tot ce poate fi mai rău. Nu trebuie să vă treziţi că îl simţiţi pe propria voastră piele. VIGILENŢĂ CONTINUĂ! tună el şi toţi tresăriră iar. Aceste trei blesteme - Abracadabra, Imperius şi Cruciatus - sunt cunoscute ca Blestemele de Neiertat. Folosirea unuia dintre ele asupra unei fiinţe umane este de ajuns pentru a vă duce la Azkaban! Iată cu ce vă confruntaţi, iată de ce trebuie să vă învăţ să luptaţi

contra lor! Aveţi nevoie de o instruire prealabilă. Trebuie să ştiţi cum să vă apăraţi. Dar cel mai important este că trebuie să fiţi mereu vigilenţi, încontinuu. Scoateţi-vă penele de scris şi scrieţi tot ce vă spun...

Îşi petrecură restul orei luând notiţe despre fiecare Blestem de Neiertat. Nimeni nu scoase un cuvânt până nu sună clopoţelul, dar când Moody le dădu drumul şi ieşiră din clasă, izbucni o adevărată furtună de discuţii. Cei mai mulţi erau speriaţi de blesteme...

— Ai văzut cum s-a zbătut şi s-a chircit?

— Şi cum l-a omorât? Aşa, pur şi simplu!

Discutau despre ora care trecuse, îşi zise Harry, de parcă fusese un spectacol extraordinar, dar lui nu i se păruse deloc distractiv. Şi se părea că şi Hermione gândea la fel...

— Grăbiţi-vă, îi zori ea încordată pe Harry şi pe Ron.

— Doar nu mergem iar la biblioteca aia afurisită? întrebă Ron.

— Nu, zise Hermione scurt, arătând către holul alăturat. Neville!

Neville stătea singur, la jumătatea holului, privind absent zidul de piatră de vizavi cu aceeaşi expresie îngrozită, cu ochii holbaţi, exact ca atunci când Moody demonstrase Blestemul Cruciatus.

— Neville? spuse Hermione cu blândeţe.

Neville se uită în jur.

— Ah, bună, zise el, vorbind mult mai subţire decât de obicei. Ce lecţie interesantă, nu? Oare ce avem la cină, mi-e o foame de lup, vouă nu?

— Neville, te simţi bine? insistă Hermione.

— A, da, sigur că da, bolborosi Neville cu aceeaşi voce deosebit de subţire. O cină foarte interesantă... adică lecţie... Ce avem de mâncare?

Ron îi aruncă lui Harry o privire speriată.

— Neville, ce...

Se auzi însă un bocănit straniu din spatele lor şi se întoarseră. Îl văzură pe profesorul Moody şchiopătând spre ei. Toţi patru tăcură, privindu-l neliniştiţi, dar când vorbi, ieşi un mormăit mult mai blând şi mai domol decât auziseră până atunci.

— E în ordine, fiule, îi zise el lui Neville. Ce-ar fi să vii la mine în birou? Hai să bem o ceaşcă de ceai împreună...

Neville păru şi mai speriat la gândul unui ceai în compania lui Moody. Nu se mişcă şi nici nu scoase vreun cuvânt.

Moody îşi aţinti ochiul magic asupra lui Harry.

— Tu te simţi bine, Potter?

— Da, zise Harry, aproape sfidător.

Ochiul albastru al lui Moody sclipi uşor, în timp ce îl cerceta pe Harry, apoi profesorul spuse:

— Trebuie să ştiţi toate astea... Poate că pare dur, dar trebuie să ştiţi! Nu are rost să ne prefacem... Ei bine,

haide, Poponeaţă, am nişte cărţi care s-ar putea să te intereseze…

Neville se uită disperat la Harry, la Ron şi la Hermione, dar ei nu ziseră nimic, aşa că nu avu de ales decât să se lase dus, una dintre mâinile noduroase ale lui Moody fiind fixată pe umărul său.

— Ce-a fost asta? zise Ron, privindu-i pe Neville şi pe Moody cum dau colţul.

— Nu ştiu, zise Hermione gânditoare.

— Ce lecţie totuşi, nu? îi zise Ron lui Harry, pe când mergeau către Marea Sală. Fred şi George aveau dreptate, nu? Chiar că ştie ce face Moody ăsta, aşa e? Şi când a aruncat Blestemul Abracadabra, cum a murit păianjenul ăla! Imediat, doar a…

Dar Ron tăcu brusc când văzu expresia de pe chipul lui Harry şi nu mai vorbi până nu ajunseră în Marea Sală, când zise că ar fi fost bine să se apuce de îndată să facă predicţiile pentru profesoara Trelawney, pentru ora din seara aceea, pentru că avea să le ia o grămadă de timp.

Hermione nu se alătură discuţiei lor, ci mâncă îngrozitor de repede şi apoi plecă iar la bibliotecă. Harry şi Ron se întoarseră în Turnul Cercetaşilor, iar Harry, care nu se gândise la altceva în timpul mesei, deschise el însuşi discuţia despre Blestemele de Neiertat.

— Oare Moody şi Dumbledore nu ar avea probleme la Minister, dacă s-ar şti că am văzut efectele blestemelor? întrebă Harry când se apropiară de doamna grasă din tablou.

— Probabil că da, zise Ron, dar Dumbledore a făcut mereu cum a crezut de cuviinţă, nu-i aşa, iar Moody are probleme de ani de zile, presupun... Întâi atacă şi după aceea îşi pune întrebări! De exemplu, pubelele. Aiureli!

Doamna Grasă le făcu loc şi intrară în camera de zi a Cercetaşilor, aglomerată şi zgomotoasă.

— Atunci, ne luăm lucrurile pentru „Previziuni despre viitor"? întrebă Harry.

— Presupun că da, mormăi Ron.

Urcară în dormitor ca să îşi ia cărţile şi hărţile. Îl găsiră pe Neville singur, stând pe patul său şi citind. Părea mult mai calm decât la sfârşitul orei lui Moody, deşi nu intrase cu totul în normal. Ochii îi erau încă puţin dilataţi.

— Ţi-ai revenit, Neville? îl întrebă Harry.

— A da, zise Neville, nu mai am nimic. Citesc cartea pe care mi-a împrumutat-o domnul profesor Moody...

Le arătă cartea: „Plantele de apă cu puteri magice din Mediterana şi proprietăţile lor".

— Se pare că doamna profesoară Lăstar i-a zis domnului profesor Moody că sunt foarte bun la „Ierbologie", zise Neville.

În tonul lui era un strop de mândrie pe care Harry rareori o mai observase la el.

— Doamna profesoară Lăstar i-a zis că mi-ar face plăcere să citesc cartea asta...

Faptul că-i spusese lui Neville ce aflase de la profesoara Lăstar despre el, îşi zise Harry, fusese un mod plin de tact din partea lui Moody de a-l înveseli pe Neville, pentru că bietul de el rareori era lăudat că era bun la vreo materie. Probabil că acelaşi gest l-ar fi făcut şi profesorul Lupin.

Harry şi Ron îşi luară cărţile despre „Desluşirea viitorului" şi se întoarseră în camera de zi, unde se aşezară la o masă şi se puseră pe treabă cu predicţiile pentru ora următoare. O oră mai târziu însă, nu puteau zice că făcuseră mari progrese, deşi masa era plină de bucăţele de pergament cu tot felul de calcule şi simboluri, iar creierul lui Harry era ameţit, de parcă ar fi respirat vaporii care se ridicau din focul profesoarei Trelawney.

— Habar nu am ce ar trebui să însemne astea, zise el, uitându-se la o listă lungă cu calcule.

— Ştii ce cred eu? zise Ron, care avea părul măciucă din cauză că îşi trecuse de nenumărate ori degetele prin păr, de disperare. Cred că este cazul să trecem la vechea metodă de... ghicire a viitorului!

— Adică, să inventăm totul?

— Da, zise Ron, dând la o parte mulţimea notiţelor de pe masă.

Îşi înmuie pana în cerneală şi începu să scrie.

— Lunea viitoare, citi el cu glas tare ceea ce scria, s-ar putea să mă pască o răceală, din cauza conjuncţiei nefericite dintre Marte şi Jupiter.

Se uită la Harry şi continuă:

— Ştii doar cum e: adaugă şi tu cât mai multe tragedii şi nenorociri şi o ai la degetul mic!

— Aşa e, zise Harry, mototolindu-şi prima încercare şi aruncând-o în foc, peste capetele unui grup de elevi din anul întâi care stăteau de vorbă. OK... Luni trebuie să mă feresc de... ăăă... arsuri, din cauza...

— Da, chiar că ar fi cazul, zise Ron posomorât, luni iar ne întâlnim cu Homarii lui Hagrid... OK, marţi o să...

— Pierzi ceva drag! îi sugeră Harry, care frunzărea „Desluşirea viitorului”, căutând idei.

— Foarte bine, zise Ron, plăcându-i sugestia lui Harry. Din cauza lui... Hm... Mercur! Ce-ar fi să fii înjunghiat pe la spate de cineva pe care îl considerai prieten?

— Da... super! aprobă Harry, scriind degrabă, pentru că... Venus este în a douăsprezecea casă, asta e! Şi miercuri cred că o să pierd o luptă!

— Aaah, eu vroiam să scriu asta! OK, lasă, eu o să pierd un pariu!

— Da, o să pariezi că eu câştig lupta...

Îşi petrecură o oră întreagă tot inventând predicţii (care deveniră din ce în ce mai tragice!), în timp ce camera de zi din jurul lor se goli treptat de elevi, toţi ducându-se la culcare. Şmecherilă veni tiptil, sări uşor pe scaunul gol de lângă ei şi se uită cu reproş la Harry, cam cum s-ar fi uitat Hermione la ei, dacă ar fi ştiut că nu îşi făceau temele cum trebuie.

Uitându-se în jur prin cameră şi încercând să se gândească la vreun necaz pe care nu îl mai folosise, Harry îi văzu pe Fred şi pe George stând împreună lângă peretele opus, cu capetele lipite unul de altul, cu penele scoase, aplecaţi deasupra unei bucăţi de pergament. Era foarte neobişnuit să-i vezi pe Fred şi pe George ascunşi într-un colţ şi lucrând în linişte. De obicei, le plăcea să fie în miezul lucrurilor, mereu în centrul atenţiei. Ascundeau un secret, fără îndoială. După cum lucrau concentraţi la bucata aceea de pergament... Şi Harry îşi aminti că îi mai văzuse stând la fel şi scriind împreună, când erau acasă la ei, la „Vizuină”. Atunci crezuse că lucrau la un nou formular de comandă pentru „Weasley Bing-Bong”, dar de data asta nu mai părea să fie aşa ceva... Dacă ar fi lucrat la formularele lor, probabil că l-ar fi anunţat şi pe Lee Jordan. Se întrebă dacă nu cumva puneau la cale ceva legat de înscrierea în Turnirul celor trei vrăjitori.

Harry continuă să se uite la ei şi îl văzu pe George dând din cap către Fred, ţinând ceva cu pana şi vorbind aproape în şoaptă, dar fiind auzit foarte clar în camera aproape pustie:

— Nu! E ca şi când l-am acuza! Trebuie să avem mare grijă...

Apoi George se uită în jur şi văzu că Harry îi privea. Harry zâmbi şi se întoarse repede la predicţiile sale, nu vroia să creadă că îi spiona. Curând după aceea, gemenii îşi strânseră pergamentul, le urară noapte bună şi se duseră la culcare.

Fred şi George plecaseră cam de zece minute, când se deschise uşa şi în camera de zi intră Hermione, care ţinea o bucată de pergament într-o mână şi o cutie în care

zornăia ceva în cealaltă. Şmecherilă îşi arcui spatele, torcând mulţumit.

— Ce mai faceţi? întrebă ea în loc de bună seara. Tocmai am terminat!

— Şi eu! zise Ron triumfător, aruncându-şi pana pe masă. Hermione se aşeză, puse lucrurile pe care le adusese cu ea într-un fotoliu şi îşi aruncă ochii peste predicţiile lui Ron.

— Se pare că n-o să ai o lună prea roz, nu-i aşa? zise ea sarcastic, în timp ce Şmecherilă se aşeza în poala ei.

— Ei, lasă, măcar ştiu ce mă aşteaptă, căscă Ron.

— Te îneci de două ori? se miră Hermione.

— A, da? zise Ron, uitându-se peste predicţiile sale. Ar trebui să schimb, să spun că m-a călcat un Hipogrif!

— Nu crezi că e puţin cam... evident că le-aţi inventat? întrebă Hermione.

— Cum îndrăzneşti? zise Ron, pe un ton jignit, dar ironic. Am muncit la ele ca nişte... spiriduşi de casă!

Hermione ridică sprâncenele.

— Vorba vine, se corectă Ron repede.

Harry îşi puse şi el pana pe masă, după ce tocmai terminase de prezis că va muri decapitat.

— Ce e acolo? întrebă el, arătând către cutia adusă de Hermione.

— E chiar amuzant că mă întrebi, zise Hermione, aruncându-i o privire sumbră lui Ron.

Scoase capacul şi le arătă ce era înăuntru.

În cutie se aflau vreo cincizeci de insigne, fiecare de altă culoare, dar cu aceleaşi litere pe ele: S.P.A.S.

— Spas? zise Harry, luând o insignă şi privind-o. Ce mai e şi asta?

— Nu spas, zise Hermione enervată. Sunt iniţiale: S.P.A.S. Vine de la Societatea pentru Apărarea Spiriduşilor!

— Nu am auzit niciodată de ea, zise Ron.

— Bineînţeles că n-ai auzit, zise Hermione sprinţar, abia am înfiinţat-o!

— Zău? zise Ron puţin mirat. Şi câţi membri are?

— Păi... dacă vă înscrieţi şi voi doi... trei! zise Hermione.

— Şi chiar crezi că am muri de fericire dac-am merge pe stradă cu nişte insigne pe care scrie „spas”? o întrebă Ron.

— S - P - A - S! zise Hermione cu înflăcărare. Vroiam să o numesc Opriţi Abuzul Inacceptabil asupra Concetăţenilor Noştri, Spiriduşii, tot Creaturi Magice şi ei, şi Militaţi pentru Schimbarea Drepturilor Lor, dar nu încăpea. Aşa că ăsta este manifestul societăţii noastre...

Şi Hermione le arătă foaia de pergament.

— Am căutat la bibliotecă. Sclavia spiriduşilor datează de acum câteva secole. Nu-mi vine să cred că nu a făcut nimeni nimic până acum!

— Hermione, deschide-ţi bine urechile, strigă Ron, accentuând cuvintele. Le place! Le place să fie sclavi!

— Obiectivele noastre pe termen scurt, zise Hermione, vorbind şi mai tare, ca să îl acopere pe Ron, şi purtându-se de parcă nici nu l-ar fi auzit, sunt să le asigurăm spiriduşilor de casă salarii cinstite şi condiţii de lucru satisfăcătoare. Obiectivele pe termen lung includ schimbarea legii însăşi, care să interzică folosirea baghetei magice contra lor şi să permită acceptarea unui spiriduş în Departamentul Controlului Creaturilor Magice, unde nu sunt reprezentaţi deloc!

— Si cum o să facem toate astea? întrebă Harry.

— Începem prin a recruta membri, zise Hermione fericită. M-am gândit că doi sticli ar fi de ajuns pentru înscriere... adică taman cât costă insigna şi fondurile necesare tipăririi flutu-

raşilor pentru campanie. Ron, tu eşti trezorierul. Am în dormitor o cutie în care o să strângi banii, iar Harry o să fie responsabilul cu munca de secretariat, aşa că poţi să scrii tot ce spun acum, să consemnezi hotărârile primului nostru consiliu. Urmă o pauză în care Hermione le zâmbi amândurora cu căldură. Harry era pe de-o parte exasperat de Hermione, iar pe de alta amuzat de expresia de pe chipul lui Ron. Liniştea fu spartă, dar nu de Ron, care oricum părea derutat, ci de un ciocănit uşor în fereastră. Harry se uită în partea cealaltă a camerei de zi, pustie

acum, şi văzu în lumina lunii o bufniţă albă, care aştepta pe pervaz.

— Hedwig! strigă el şi sări de pe scaun, traversând grăbit camera ca să deschidă fereastra.

Hedwig zbură înăuntru, dădu un ocol şi ateriză pe foaia cu predicţiile lui Harry.

— Era şi cazul să-ţi faci apariţia! zise Harry, fugind către ea.

— Are un răspuns! zise Ron entuziasmat, arătând către bucata jerpelită de pergament prinsă de piciorul lui Hedwig.

Harry o desfăcu repede şi se aşeză să o citească, în timp ce Hedwig zbura pe genunchiul lui, huhuind veselă.

— Ce scrie? întrebă Hermione pe neaşteptate. Scrisoarea era foarte scurtă şi părea scrisă în mare grabă.

Harry o citi cu voce tare:

Dragă Harry,

Ajung în nord curând. Veştile despre cicatricea ta sunt ultimele dintr-o serie de zvonuri stranii care mi-au ajuns la urechi. Dacă te mai doare, du-te direct la Dumbledore. Se zice că l-a chemat pe Ochi-Nebun Moody, deşi era la pensie, ceea ce înseamnă că a observat semnele, chiar dacă este singurul dintre noi...

O să iau legătura cu tine de cum ajung. Trimite-le salutări lui Hermione şi lui Ron. Fii cu ochii în patru, Harry!

Sirius

Harry îşi ridică ochii spre Ron şi Hermione, care îl priveau şi ei.

— Vine în nord? şopti Hermione. Se întoarce aici?

— Ce semne a observat Dumbledore? zise Ron perplex. Harry, ce se întâmplă?

Întrebase pentru că tocmai îl văzuse pe Harry dându-şi o palmă zdravănă peste frunte şi alungând-o pe Hedwig de pe genunchiul lui.

— Nu ar fi trebuit să-i spun! zise Harry supărat.

— Ce tot îndrugi? zise Ron tot mai nedumerit.

— L-am făcut să creadă că ar trebui să se întoarcă! zise Harry, dând acum un pumn în masă, de o făcu pe Hedwig să zboare de pe masă şi să aterizeze pe spătarul scaunului lui Ron, clipind indignată. Se întoarce fiindcă e convins că am probleme! Şi eu nu am nimic! Nu am nimic pentru tine! se răsti Harry la Hedwig, care aştepta nerăbdătoare. Du-te în turnul bufniţelor, dacă vrei de mâncare!

Hedwig îi aruncă o privire extrem de jignită şi ieşi pe fereastra deschisă, atingându-i uşor capul cu aripa.

— Harry... începu Hermione, pe un ton împăciuitor.

— Mă duc să mă culc, zise Harry scurt. Ne vedem mâine dimineaţă.

Sus, în dormitorul băieţilor, Harry îşi puse pijamaua şi se întinse pe pat, însă nu îi era deloc somn.

Dacă Sirius s-ar fi întors şi ar fi fost prins, ar fi fost numai vina lui! De ce nu tăcuse din gură? Câteva secunde de durere şi gata, trebuise să îi spună repede... Să îl îngrijoreze... Ce bine ar fi fost să ţină totul pentru el...

Puţin mai târziu, îl auzi pe Ron intrând în dormitor, însă se prefăcu adormit. Harry rămase treaz mult timp, cu ochii ţintă la tavanul de deasupra patului său. În dormitor era o tăcere desăvârşită şi, dacă nu ar fi fost atât de preocupat şi cufundat în gândurile lui, Harry şi-ar fi dat seama că absenţa sforăiturilor lui Neville însemna că nu era singurul care nu putea să doarmă.

Capitolul XV

BEAUXBATONS ŞI DURMSTRANG

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Harry se trezi cu un plan complet în minte, de parcă creierul său ar fi muncit toată noaptea la el, în somn. Se sculă din pat, se îmbrăcă în lumina palidă a zorilor, ieşi din dormitor fără să-l trezească pe Ron şi coborî în camera de zi. Luă o bucată de pergament de pe masa pe care se afla încă tema lui la „Previziuni despre viitor" şi compuse următoarea scrisoare:

Dragă Sirius,

Cred că doar mi-am imaginat că m-a durut cicatricea, eram pe jumătate adormit când ţi-am scris data trecută. Nu are sens să te întorci, aici totul e bine. Nu-ţi face griji pentru mine, capul meu nu are nimic, e absolut normal!

Harry

Apoi ieşi prin gaura portretului şi, merse prin castelul tăcut (deranjat doar de Peeves, care încercă să arunce cu o vază în el, pe la jumătatea holului de la etajul patru), ajungând în sfârşit în camera bufniţelor, situată chiar în vârful Turnului de Vest.

Camera bufniţelor era circulară, cam rece şi umedă, pentru că nici una dintre ferestre nu era închisă. Podeaua era acoperită în întregime cu paie, găinaţuri de bufniţă şi schelele de şoareci de casă şi de câmp, rămase în urma ospeţelor bufniţelor. Erau sute de bufniţe, de toate rasele şi mărimile pe care şi le putea imagina cineva, aşezate pe beţe orizontale puse la rând până la vârful turnului. Aproape toate bufniţele erau adormite, deşi din când în când Harry zărea câte un ochi de culoarea chihlimbarului aţintit asupra lui. O văzu pe Hedwig, care se aşezase între o bufniţă de şură şi una roşcată, şi se duse repede la ea, alunecând pe podeaua acoperită cu găinaţ şi cu paie.

Îi luă ceva timp să o convingă să se trezească şi să se uite la el, pentru că se tot întorcea pe stinghie şi îi arăta coada. Era evident că încă era supărată pentru felul în care o tratase noaptea trecută. Până la urmă, Harry recurse la o şmecherie şi îi spuse că o înţelegea că era prea obosită si că o să-l roage pe Ron să i-l împrumute pe Pigwidgeon... Abia atunci, Hedwig îşi întinse un picioruş şi îl lăsă să-i lege scrisoarea de el.

— Găseşte-l repede, da, Hedwig? îi zise Harry, mângâind-o pe spate, în timp ce o ducea spre una dintre ferestrele turnului. Înaintea Dementorilor, da?

Îl ciupi uşor de deget, poate mai tare decât ar fi făcut-o de obicei, dar huhui veselă într-un mod care îl linişti pe Harry. Apoi îşi întinse aripile şi zbură în lumina răsăritului. Harry o privi cum dispare, cu sentimentul prea bine cunoscut, de gol în stomac. Fusese extrem de sigur că răspunsul lui Sirius avea să-i spulbere toate grijile, dar când colo i le sporise.

*

— I-ai spus o minciună, Harry, zise Hermione tăios la micul dejun, când le povesti ei şi lui Ron ce făcuse. Nu ţi-ai imaginat că te-a durut cicatricea şi o ştii prea bine!

— Şi ce dacă? zise Harry. Nu va mai ajunge la Azkaban din cauza mea...

— Las-o baltă, îi zise tăios Ron, când Hermione deschise gura să mai spună ceva, şi pentru prima dată Hermione îl ascultă fără să crâcnească.

Harry încercă din răsputeri să nu îşi facă griji pentru Sirius pe parcursul săptămânilor care urmară, dar nu putea să nu se uite neliniştit în fiecare dimineaţă când veneau bufniţele cu scrisori, iar noaptea târziu, înainte să adoarmă, nu reuşea să şi-l scoată din minte pe Sirius, prins de Dementori pe vreo stradă întunecată din Londra. Încerca să nu se mai gândească la naşul lui. Ar fi dorit să aibă antrenamente de vâjthaţ, care să-i distragă atenţia. Nimic nu era mai bun pentru o minte îngrijorată şi frământată decât un antrenament extenuant. Pe de altă parte, orele deveneau din ce în ce mai dificile şi mai obositoare, mai ales orele de „Apărare contra Magiei Negre”.

Spre mirarea şi groaza lor, profesorul Moody le spusese că va arunca Blestemul Imperius asupra fiecăruia pe rând, ca să le demonstreze ce puternic era acel blestem şi să vadă dacă puteau să îi reziste.

— Dar... Dar aţi zis că este ilegal, domnule profesor, zise Hermione nesigură, când Moody dădu la o parte băncile cu o mişcare de baghetă, golind un spaţiu mare în mijlocul camerei. Aţi zis că, dacă este folosit pe oameni...

— Dumbledore vrea să vă învăţ cum este, zise Moody, ochiul său magic oprindu-se asupra Hermionei şi fixând-o fără să clipească. Dacă preferi să înveţi cum e doar atunci când îl aruncă cineva asupra ta ca să te controleze în totalitate, foarte bine, n-am nimic împotrivă. Poţi să pleci de la oră!

Arătă cu un deget noduros către uşă. Hermione se înroşi şi bombăni ceva, cum că nu vroia să plece. Harry şi Ron zâmbiră cu subînţeles. Ştiau că Hermione mai degrabă ar fi mâncat puroi de Bubotuburi decât să piardă o lecţie atât de importantă.

Moody începu să cheme pe rând elevii în faţa clasei şi să arunce Blestemul Imperius asupra lor. Harry văzu cum unul câte unul colegii săi făcură tot felul de lucruri extraordinare şi neaşteptate sub influenţa blestemului. Dean Thomas dădu ocol clasei de trei ori, ţopăind şi cântând imnul naţional. Neville făcu o serie de figuri uimitoare de gimnastică, pe care era clar că nu ar fi fost în stare să le efectueze în mod normal. Nici unul dintre ei nu părea să se poată opune blestemului şi fiecare dintre ei îşi reveni numai după ce Moody îl înlătură.

— Potter, mormăi Moody, tu urmezi!

Harry înaintă către mijlocul clasei, în spaţiul pe care Moody îl eliberase de bănci. Moody îşi ridică bagheta, o îndreptă către Harry şi zise:

— Imperio!

Era un sentiment minunat. Harry avu o senzaţie de levitaţie, ca şi cum fiecare gând sau preocupare din mintea lui fuseseră înlăturate, lăsând în urmă doar o fericire ce îi

invada toată fiinţa. Stătea acolo, simţindu-se extrem de relaxat, vag conştient că toată lumea se uita la el.

Şi apoi auzi vocea lui Ochi-Nebun Moody, răsunând într-o porţiune îndepărtată a creierului său golit de orice preocupări: Sari pe catedră... sari pe catedră...

Harry îşi îndoi genunchii ascultător, pregătindu-se să sară.

Sari pe birou...

Dar de ce?

O altă voce din capul său se trezise. E o chestie cam stupidă, nu crezi? întreba vocea.

Sari pe birou...

Nu, nu cred că o să fac asta, nu, mulţumesc, zise cealaltă voce, ceva mai hotărâtă... Nu, nu cred că vreau să...

Sari! ACUM!

Următorul lucru pe care îl simţi Harry fu o durere îngrozitoare. Sărise şi în acelaşi timp încercase să nu sară... Rezultatul fusese că intrase cu capul în catedră, răsturnând-o şi, după durerea pe care o simţea în genunchi, probabil că îşi fracturase ambele rotule.

— Aşa da! se auzi vocea lui Moody şi dintr-o dată Harry îşi dădu seama că senzaţia de vid şi ecou din capul lui dispăruse.

Îşi aminti exact ce se întâmplase şi durerea din genunchi păru să crească în intensitate.

— Uitaţi-vă cu toţii... Potter s-a împotrivit! L-a înfruntat şi, fir-ar să fie, aproape că l-a înfrânt! O să mai încercăm o dată, Potter, iar restul, fiţi atenţi... Urmăriţi-i ochii, acolo o să vedeţi ce se întâmplă... Foarte bine, Potter, foarte bine, într-adevăr! O să aibă probleme dacă o să încerce cineva să te controleze pe tine cu blestemul ăsta!

— Ai auzit ce a spus? murmură Harry, când ieşi o oră mai târziu din clasa de „Apărare contra Magiei Negre”, clătinându-se pe picioare. (Moody insistase să repete blestemul cu Harry încă de patru ori, până când băiatul reuşi să înfrângă blestemul cu totul!) Ai zice că o să fim atacaţi din clipă-n clipă!

— Da, ai dreptate, zise Ron, care mergea sărind câte o treaptă a scărilor.

Avusese mult mai multe probleme decât Harry, deşi Moody îl asigurase că efectele vor dispărea până la prânz.

— Ce smintit...

Ron privi neliniştit în spate, să verifice dacă nu cumva era Moody prin preajmă, şi apoi continuă:

— Nici nu mă mir că cei de la Minister au fost bucuroşi să scape de el! L-ai auzit când îi povestea lui Seamus ce i-a făcut vrăjitoarei aceleia care i-a strigat „Bau!” pe la spate, de Ziua Păcălelilor, pe 1 aprilie? Şi când vrea să mai citim şi despre felul în care putem rezista Blestemului Imperius, cu toate câte mai avem de făcut?

Toţi cei din anul IV observaseră o sporire evidenţă a temelor şi a nivelului materiei predate. Profesoara McGonagall le explică de ce, când clasa protestă la auzul temei de la „Transfigurare”.

— Acum veţi intra în faza cea mai importantă din educaţia voastră în ale magiei! le spuse ea, cu ochii strălucindu-i periculos în spatele ochelarilor pătraţi. Se apropie testele de la Nivelurile Obişnuite de Vrăjitorie...

— Dar noi nu dăm testul N.O.V până în anul V! spuse Dean Thomas indignat.

— Poate că nu, Thomas, dar crede-mă, ai nevoie de cât mai multă pregătire, de cât eşti tu în stare! Domnişoara Granger rămâne singura persoană din clasa asta care a reuşit să transforme ariciul într-o pernă de ace adevărată. Dă-mi voie să-ţi reamintesc că perna ta de ace, Thomas, încă se mai face ghem ori de câte ori se apropie de ea cineva cu un ac în mână!

Hermione, care se făcuse rozalie la faţă, se străduia să nu pară prea mulţumită de ea însăşi.

Harry şi Ron fură cât pe-aci să moară de râs, când profesoara Trelawney le spuse că primiseră note maxime pentru tema lor la ora de „Prezicere a viitorului”. Citi porţiuni mari din prezicerile lor, lăudându-i pentru extraordinara lor percepere a lucrurilor groaznice pe care trebuiau să le înfrunte pe viitor. Elanul le scăzu însă rapid când le ceru să facă acelaşi lucru şi pentru luna următoare. Li se cam terminaseră ideile pentru alte catastrofe...

Între timp profesorul Binns, fantoma care preda „Istoria Magiei”, îi punea să scrie nişte eseuri despre Revoluţiile Vampirilor din secolul al XXVIII-lea. Profesorul Plesneală îi obliga să cerceteze şi să găsească noi antidoturi. O luaseră foarte în serios, pentru că insinuase că s-ar putea să-l otrăvească pe unul dintre ei, înainte de Crăciun, pentru a

vedea dacă găsise antidotul potrivit. Profesorul Flitwick le ceruse să citească alte trei lucrări, pe lângă lecţia din manual, referitoare la Farmecele de Chemare.

Chiar şi Hagrid le dăduse o grămadă de lucruri de făcut. Homarii cu capete explozive creşteau văzând cu ochii, mai ales că nimeni nu descoperise încă ce mâncau. Hagrid era încântat şi le dădu drept „proiect” observarea dezvoltării şi a comportamentului Homarilor, ceea ce presupunea ca elevii să vină şi acasă la el, ca să îi studieze în mediul lor de dezvoltare.

— Eu n-am de gând să mă duc la el, zise Draco Reacredinţă scurt, când Hagrid îi propuse acest lucru, cu aerul unui Moş Crăciun care scotea o jucărie din sacul său. Îmi e de ajuns să văd scârboşeniile astea în timpul orelor, mulţumesc!

Lui Hagrid îi pieri zâmbetul de pe faţă.

— Vei face precum ţi-am cerut, mormăi el, sau o să-i calc pe urme profesorului Moody... Am auzit că ai fost un dihor perfect, Reacredinţă...

Cercetaşii izbucniră în râs. Draco roşi de furie, dar se părea că pedeapsa lui Moody era încă destul de dureroasă şi îl împiedică să riposteze. Harry, Ron şi Hermione se întoarseră la castel la sfârşitul orei, foarte bine dispuşi. Felul în care Hagrid îl umilise pe Reacredinţă îi unsese la inimă, mai ales pentru că în anul care trecuse tatăl lui Draco încercase din răsputeri să-l dea afară pe Hagrid de la Hogwarts.

Când ajunseră în holul de la intrare, descoperiră că nu puteau să mai înainteze din cauza mulţimii de elevi strânşi

acolo. Se aliniaseră în faţa unei pancarte enorme, care fusese pusă la capătul scării de marmură. Ron, cel mai înalt dintre cei trei, se ridică pe vârfuri ca să vadă peste capetele din faţa lor şi le citi cu voce tare anunţul:

TURNIRUL CELOR TREI VRĂJITORI

Delegaţiile de la Beauxbatons şi Durmstrang vor sosi la ora 6 fix, vineri, 30 octombrie. Din această cauză, orele se vor termina cu o jumătate de oră mai devreme.

— Minunat! zise Harry. Vineri, ultima oră avem „Poţiuni”! Plesneală nu o să aibă timp să ne otrăvească pe toţi!

Elevii îşi vor duce ghiozdanele şi cărţile în dormitoare şi se vor aduna în faţa castelului pentru a-şi întâmpina oaspeţii, înainte de banchetul de primire propriu-zis.

— Mai e doar o săptămână! zise Ernie MacMillan de la Astropufi, ieşind din mulţime cu ochii sclipitori de încântare şi nerăbdare. Oare Cedric ştie? Mă duc să-i spun...

— Cedric? zise Ron absent, în timp ce Ernie se îndepărta.

— Diggory, completă Harry. Probabil că o să se înscrie în turnir.

— Tâmpitul ăla, campion pentru Hogwarts? zise Ron, în timp îşi făceau loc prin mulţime către scară.

— Nu este tâmpit, ţie nu-ţi place de el pentru că i-a bătut pe Cercetaşi la vâjthaţ, zise Hermione. Am auzit că este un elev foarte bun... În plus, este şi Perfect!

Ca şi cum asta ar fi avut vreo importanţă!

— Tu îl placi doar pentru că arată bine, spuse Ron răutăcios.

— Ba, pardon, nu îmi plac oamenii doar pentru felul cum arată! zise Hermione indignată.

Ron tuşi insinuant, scoţând un mormăit care semăna foarte tare cu „Lockhart”!

Apariţia pancartei în holul de la intrare avusese o mare influenţă asupra celor din castel. În timpul săptămânii următoare, se părea că singurul subiect de conversaţie, oriunde s-ar fi dus Harry, era Turnirul celor trei vrăjitori. Zvonurile zburau din elev în elev ca nişte microbi extrem de contagioşi: cine avea să se înscrie ca să reprezinte Hogwarts, ce va implica de fapt turnirul, prin ce se deosebeau elevii de la Beauxbatons şi Durmstrang de ei, cei de la Hogwarts.

Şi Harry observă că în castel se făcea curăţenie mai minuţios ca altă dată. O serie de portrete întunecate de vreme fuseseră frecate cu nădejde, spre marea nemulţumire a posesorilor lor, care bombăneau supăraţi şi posomorâţi în ramele lor, tresărind când îşi vedeau feţele roz în oglindă. Armurile căpătară strălucire şi se mişcau fără să scârţâie, iar Argus Filch, îngrijitorul, se purta atât de urât cu orice elev care uita să se şteargă pe picioare,

încât speriase nişte elevi din anul întâi, făcându-i să izbucnească în lacrimi.

Şi profesorii păreau ciudat de tensionaţi.

— Poponeaţă, te rog frumos să nu spui la nimeni de la Durmstrang că nu poţi face o simplă Vrajă de Mutare! strigă profesoara McGonagall la sfârşitul unei lecţii extraordinar de dificile, după ce Neville îşi transplantase din greşeală propriile urechi pe un cactus.

Când coborâră la micul dejun, în dimineaţa zilei de 30 octombrie, descoperiră că Marea Sală fusese decorată peste noapte. Pe pereţi erau întinse enorme steaguri de mătase, fiecare reprezentând câte o casă de la Hogwarts: roşu cu un leu auriu pentru Cercetaşi, albastru cu un şoim de bronz pentru Ochi-de-Şoim, galben cu un bursuc negru pentru Astropufi şi verde cu un şarpe argintiu pentru Viperini. În spatele mesei profesorilor, trona cel mai mare steag, cu blazonul complet al castelului Hogwarts: un leu, un şoim, un bursuc şi un şarpe, uniţi în jurul unui H mare.

Harry, Ron şi Hermione îi zăriră pe Fred şi pe George la masa Cercetaşilor. Încă o dată, şi iarăşi foarte suspect, stăteau departe de ceilalţi şi discutau în şoaptă. Ron îi conduse către ei.

— Da, nu e de bine, îi spunea cu tristeţe George lui Fred. Dar dacă nu vrea să vorbească direct cu noi, o să trebuiască să-i trimitem scrisoarea. Sau mai bine i-o dăm direct în mână! Nu ne poate evita la nesfârşit...

— Cine vă evită? zise Ron, aşezându-se lângă ei.

— Tare m-aş bucura dacă ai fi tu ăla, îi zise Fred sarcastic, părând enervat de întreruperea lui Ron.

— Ce nu e de bine? îl întrebă apoi pe George.

— Să ai un frate îngrozitor de curios, aşa ca tine, răspunse George.

— V-a venit vreo idee în legătură cu Turnirul celor trei vrăjitori? întrebă Harry. Mai aveţi de gând să vă înscrieţi?

— Am întrebat-o pe McGonagall cum sunt aleşi campionii, dar nu a vrut să-mi spună, zise George amărât. Mi-a zis să tac şi să perfecţionez transfigurarea ratonului meu.

— Oare care o să fie încercările? întrebă Ron gânditor. Ştii, Harry, cred că noi le-am putea face faţă, doar am mai făcut lucruri periculoase şi înainte...

— Dar nu în faţa unui juriu, zise Fred. McGonagall a spus că juriul dă puncte acestor campioni în funcţie de felul în care îşi duc la îndeplinire încercările.

— Cine face parte din juriu? întrebă Harry.

— Păi, directorii şcolilor participante fac parte întotdeauna din juriu, răspunse Hermione şi toţi se uitară la ea surprinşi, pentru că toţi trei directorii fuseseră răniţi în timpul turnirului din 1792, când ieşise în decor un bazilisc pe care trebuiau să-l prindă campionii.

Hermione observă că toţi o priveau uimiţi şi spuse cu aerul ei obişnuit că era evident că nimeni altcineva nu mai citise toate cărţile recomandate, aşa cum făcuse ea.

— Am citit în „Hogwarts: Scurtă istorie”. Dar cărţile nu sunt o sursă complet sigură, e adevărat. „O istorie revizuită a castelului Hogwarts” ar fi un titlu mai potrivit.

Sau „O istorie cât se poate de incorectă şi selectivă a castelului Hogwarts, care omite complet sau ascunde anumite evenimente”.

— Despre ce tot vorbeşti? întrebă Ron, deşi Harry cam bănuia ce avea să urmeze.

— Despre spiriduşii de casă! strigă Hermione, confirmând bănuielile lui Harry. Nici măcar o dată, în peste o mie de pagini, nu este menţionat în cartea asta că ne lăfăim cu toţii şi trăim pe socoteala a sute de sclavi!

Harry clătină din cap şi începu să îşi mănânce omleta. Lipsa de entuziasm a lui şi a lui Ron nu îi potolise deloc hotărârea Hermionei de a le face dreptate spiriduşilor de casă. Amândoi dăduseră însă câte doi sticli pe insigne S.P.A.S., însă asta nu fusese de ajuns pentru Hermione. Dar sticlii lor fuseseră pierduţi şi parcă Hermione se îndârjise şi mai tare. Din momentul acela, îi tot presa pe Harry şi pe Ron mai întâi să le poarte şi apoi să îi convingă şi pe alţii să facă acelaşi lucru. Ba mai mult, în fiecare seară, în camera de zi a Cercetaşilor, zăngănea cutia de strâns banii în faţa colegilor, încercând să îi oblige să îşi ofere contribuţia pentru cauza spiriduşilor de casă.

— Vă daţi seama că vă sunt schimbate cearşafurile, că vă este aprins focul, că sunt curăţate clasele şi că mâncarea este gătită de un grup de creaturi magice care nu sunt plătite şi sunt tratate ca nişte sclavi? continuă ea cu înflăcărare.

Unii elevi, ca Neville, de exemplu, plătiseră numai ca să nu îi mai bată Hermione la cap. Câţiva păreau oarecum interesaţi de ce avea ea de spus, însă nu erau prea dornici

să aibă un rol activ în campanie. Majoritatea credeau că totul era o mare glumă.

Ron îşi dădu ochii peste cap şi îşi pironi privirile în tavan, pe unde pătrundea lumina molcomă de toamnă, iar Fred deveni extrem de interesat de şunca lui din farfurie (ambii gemeni refuzaseră să cumpere insigne S.P.A.S.). Dar George se aplecă spre Hermione.

— Ascultă-mă o clipă, ai fost vreodată în bucătărie, Hermione?

— Nu, bineînţeles că nu, zise Hermione scurt. Nu cred că elevii au voie să...

— Ei bine, noi am fost, zise George, uitându-se la Fred, şi încă de o grămadă de ori, ca să furăm câte ceva de mâncare. Şi am dat de spiriduşii de casă, dar nu erau nefericiţi deloc! Din contră, ei cred că au cea mai bună slujbă din lume...

— Asta din cauză că sunt needucaţi şi nu sunt trimişi la şcoli, ca să nu afle nimic, începu Hermione cu înflăcărare, dar următoarele ei cuvinte fură înecate de zgomotul subit de deasupra lor, care anunţa sosirea poştei via-bufniţe.

Harry ridică privirile şi o văzu pe Hedwig venind spre el. Hermione tăcu brusc. Şi ea, şi Ron o urmăriră pe Hedwig cu privirile, neliniştiţi, până când bufniţa se aşeză pe umărul lui Harry, strângându-şi aripile şi întinzându-şi piciorușul, obosită.

Harry luă bileţelul lui Sirius şi îi oferi lui Hedwig o bucăţică din şunca lui, pe care ea o mânca recunoscătoare. Apoi, asigurându-se că Fred şi George erau cufundaţi în continuare în discuţia lor despre Turnirul celor trei

vrăjitori, Harry le citi în şoaptă, lui Ron şi Hermionei, scrisoarea lui Sirius.

Harry,

Am apreciat ce ai vrut să faci, dar să ştii că m-am întors în ţară şi mi-am găsit o ascunzătoare sigură. Vreau să mă ţii la curent cu tot ce se întâmplă la Hogwarts. Nu o folosi pe Hedwig, schimbă mereu bufniţele mesagere şi nu-ţi face probleme pentru mine, mai bine ai grijă de tine. Nu uita ce ţi-am spus despre cicatrice…

Sirius

— De ce trebuie să tot schimbi bufniţele? întrebă Ron pe şoptite.

— Hedwig atrage atenţia, zise Hermione imediat. Iese în evidenţă. O bufniţă albă ca omătul, care tot revine la ascunzătoarea lui… Doar bufniţele de omăt nu sunt păsări originare din aceste locuri, nu?

Harry rulă scrisoarea şi o puse în buzunarul robei sale, întrebându-se dacă era mai îngrijorat sau nu decât înainte. Presupunea că faptul că Sirius reuşise să se întoarcă fără să fie prins era ceva. Şi nici nu putea să nege că se simţea mult mai liniştit numai la ideea că Sirius era mult mai aproape. Cel puţin nu mai trebuia să aştepte răspunsul atât de mult timp, de fiecare dată când îi scria.

— Mersi, Hedwig, zise el, mângâind-o.

Ea huhui aproape adormită, băgându-şi uşor ciocul în pocalul lui cu suc de portocale, apoi zbură afară. Era clar că vroia cu disperare să ajungă în camera bufniţelor şi să doarmă pe săturate.

În ziua aceea, în aer plutea un sentiment plăcut de nerăbdare şi curiozitate. Elevii nu erau prea atenţi la ore, fiind mult mai interesaţi de sosirea celor de la Beauxbatons şi Durmstrang, în seara aceea. Chiar şi lecţia de „Poţiuni” fu mult mai suportabilă decât de obicei, având în vedere că se scurtase cu o jumătate de oră. Când sună clopoţelul mai devreme decât de obicei, Harry, Ron şi Hermione se grăbiră către Turnul Cercetaşilor, îşi duseră ghiozdanele şi cărţile, aşa cum li se spusese, îşi puseră pelerinele şi coborâră repede în holul de la intrare.

Conducătorii Caselor îşi aranjau elevii pe rânduri.

— Weasley, aranjează-ţi pălăria, se răsti profesoara McGonagall la Ron. Domnişoară Patil, scoate-ţi chestia aia oribilă din păr!

Parvati se încruntă şi îşi scoase din păr agrafa mare, în formă de fluture.

— Urmaţi-mă, vă rog, zise profesoara McGonagall. Cei din anul întâi în faţă! Nu vă împingeţi...

Se înşirară pe treptele de la intrare şi se aliniară în faţa castelului. Era o seară senină, dar rece. Soarele apunea şi o lună palidă şi transparentă strălucea deja deasupra Pădurii Interzise. Harry stătea între Ron şi Hermione, în al patrulea rând de la capătul scărilor. Îl văzu pe Dennis Creevey tremurând de-a binelea de emoţie, în rândurile celor din anul întâi.

— E aproape şase, zise Ron, uitându-se la ceas şi apoi în zare, pe drumul care ducea către porţile castelului. Cum credeţi că vin? Cu trenul?

— Mă îndoiesc, zise Hermione.

— Atunci, cum? Pe mături? sugeră Harry, uitându-se la cer.

— Nu cred... E prea departe...

— Folosesc un Portal? sugeră Ron. Sau ar putea să Apară pur şi simplu! Poate că acolo de unde vin ei au voie să facă lucrul acesta şi sub şaptesprezece ani...

— Nu poţi să Apari în Hogwarts, de câte ori trebuie să vă spun? zise Hermione nerăbdătoare.

Emoţionaţi la culme, cercetau împrejurimile scăldate în lumina apusului, dar nu se mişca nimic în depărtare. Totul era nemişcat, tăcut şi oarecum neobişnuit. Lui Harry începuse să-i fie frig. Ar fi dorit să vină odată... Poate că elevii străini îşi pregăteau o sosire spectaculoasă... Îşi aminti ce îi spusese domnul Weasley la Cupa Mondială de Vâjthaţ: „Mereu e la fel, nu rezistăm să nu ne dăm mari când ne întâlnim...”

Tocmai în acel moment, Dumbledore strigă de undeva din spate, de unde stătea împreună cu ceilalţi profesori:

— Aha! Dacă nu mă înşel, cred că se apropie delegaţia de la Beauxbatons!

— Unde? întrebară elevii nerăbdători, uitându-se în toate părţile.

— Acolo! strigă un elev din anul VI, arătând către Pădurea Interzisă.

Ceva mare, mult mai mare decât o mătură - sau, mai bine zis, decât o sută de mături - zbura pe cerul albastru şi întunecat către castel, devenind din ce în ce mai mare.

— E un dragon! strigă o elevă din anul întâi, pierzându-se cu firea.

— Fii serioasă, este o casă zburătoare! zise Dennis Creevey. Dennis nu greşea prea tare. Când forma aceea neagră şi enormă trecu pe deasupra copacilor din Pădurea Interzisă şi se profilă pe cer în luminile de la ferestrele castelului, văzură o trăsură gigantică, de un albastru deschis, de mărimea unei case, zburând către ei, trasă în aer de doisprezece cai înaripaţi, din rasa palomino, de mărimea unor elefanţi.

Primele trei rânduri din faţă se traseră în spate când trăsura coborî, aterizând în mare viteză, cu o bufnitură asurzitoare, care îl făcu pe Neville să sară drept pe piciorul unui Viperin din anul V. Copitele cailor, mai mari ca nişte farfurii, loviseră pământul primele. O clipă mai târziu, aterizase şi trăsura, balansându-se pe roţile sale enorme, în timp ce caii de aur îşi învârteau capetele uriaşe şi îşi roteau ochii mari, arzând ca focul.

Trăsura îşi deschise uşile aproape imediat, încât Harry abia avu timp să vadă că pe ele exista un blazon (două baghete încrucişate, din vârful cărora ieşeau câte trei stele).

Un băiat în robă albastru-pal sări din trăsură, se aplecă, umblă la ceva de pe podeaua trăsurii, despachetă nişte

scări aurite şi se trase respectuos câţiva paşi în spate. Harry văzu un pantof negru cu toc ieşind din trăsură, un pantof cam cât capul unui copil, urmat imediat de cea mai mare femeie pe care o văzuse în viaţa lui. Aşa se explicau dimensiunile trăsurii şi ale cailor. Câţiva elevi tresăriră fără voie.

Harry nu mai văzuse decât o singură persoană atât de mare ca femeia aceea, şi anume pe Hagrid. Bănuia că aveau cam aceeaşi înălţime. Şi totuşi - poate pentru că se obişnuise cu Hagrid - femeia (acum la capătul scărilor, uitându-se la mulţimea care aştepta uimită) părea mult mai mare. Când păşi în lumina care venea din holul de la intrare, descoperi că avea un chip măsliniu, dar cu trăsături frumoase, ochi mari, strălucitori, şi un nas uşor coroiat. Părul îi era strâns într-un coc la ceafă şi femeia era îmbrăcată din cap până în picioare în satin negru, iar la gât şi pe degetele groase avea o mulţime de opale magnifice.

Dumbledore începu să aplaude. Elevii, urmându-i exemplul, izbucniră şi ei în aplauze, mulţi dintre ei stând pe vârfuri pentru a o vedea mai bine pe uriaşa femeie.

Chipul i se relaxă într-un zâmbet graţios şi înaintă către Dumbledore, întinzându-i o mână strălucitoare. Dumbledore, deşi foarte înalt, nu fu nevoit să se aplece ca să îi sărute mâna.

— Draga mea Madame Maxime, zise el. Bine aţi venit la Hogwarts.

— Dumbly-dorr, zise Madame Maxime, pe o voce joasă. Sper că te găsesc bine.

— Foarte bine, mulţumesc, zise Dumbledore.

— Elevii mei, zise Madame Maxime, vânturând cu nepăsare o mână enormă în urma ei.

Harry, a cărui atenţie fusese concentrată în întregime asupra doamnei Maxime, observă acum că din trăsură coborâseră în jur de doisprezece băieţi şi fete care, după cum arătau, păreau să aibă peste şaptesprezece ani. Stăteau în spatele doamnei Maxime şi aşteptau. Tremurau, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că robele lor păreau să fie făcute din mătase fină şi că nici unul nu avea pelerină. Câţiva dintre ei îşi puseseră şaluri şi eşarfe în jurul capetelor. După cât putea Harry să le vadă feţele (stăteau în umbra enormă a doamnei Maxime), se uitau către Hogwarts neliniştiţi.

— Nu a sosit şi Karrkarroff? întrebă Madame Maxime.

— Ar trebui să sosească din clipă în clipă, zise Dumbledore. Vreţi să-i aşteptăm aici sau preferaţi să mergem înăuntru, unde este mai cald?

— Să ne încălzim, mai bine, spuse doamna Maxime. Dar caii...

— Profesorul nostru de „Îngrijire a Creaturilor Magice” va fi încântat să se ocupe de ei, zise Dumbledore, imediat ce va termina de rezolvat o anumită problemă apărută... ehh... nişte probleme şcolare...

— Homarii, îi şopti Ron lui Harry, zâmbind.

— Caii mei trrebuie... ăăă... mânuiţi cu puterrre, zise Madame Maxime, părând să se îndoiască sincer că un

profesor de „Îngrijire a Creaturilor Magice” ar putea să le facă faţă. Sunt foarrrte puterrrnici...

— Vă asigur că Hagrid se va descurca, zise Dumbledore, zâmbind.

— Foarrrte bine, spuse Madame Maxime, făcând o mică plecăciune, vă rrrog frrumos să-i spuneţi lui ‘Agrrrid... Caii mei nu beau decât whisky din malţ!

— O să-i spun, zâmbi Dumbledore, făcând şi el o plecăciune.

— Haideţi! le porunci Madame Maxime elevilor ei şi mulţimea de elevi de la Hogwarts se dădu la o parte, pentru a-i face ei şi elevilor săi loc să urce treptele de piatră.

— Cam cât de mari crezi că sunt caii celor de la Durmstrang? zise Seamus Finnigan, aplecându-se pe după Lavender şi Parvati ca să-i întrebe pe Harry şi pe Ron.

— Păi, dacă sunt şi mai mari decât ăştia, nici măcar Hagrid n-o să-i poată stăpâni, zise Harry. Asta dacă n-a fost cumva atacat de Homarii cu capetele explozive... Oare ce s-o fi întâmplat?

— Poate că au evadat, zise Ron vesel.

— Ah, nu glumi cu asta, zise Hermione, cutremurându-se. Imaginează-ţi ce-ar fi dacă s-ar pierde prin castel sau prin împrejurimile lui...

Stăteau acolo, tremurând uşor, în aşteptarea celor de la Durmstrang. Cei mai mulţi priveau cu speranţă către cer. Timp de câteva minute, liniştea nu fu spartă decât de

uriaşii cai ai doamnei Maxime, care fornăiau şi băteau nărăvaş din copite. Dar deodată...

— Voi nu auziţi ceva? întrebă Ron.

Harry îşi ciuli urechile. Un zgomot puternic şi deosebit de straniu venea către ei prin întunericul nopţii. Se auzea un zumzăit îndepărtat, de parcă s-ar fi mişcat un aspirator imens pe fundul...

— Lacul! strigă Lee Jordan, arătând spre acesta. Uitaţi-vă spre lac!

De unde se aflau, din capul scărilor, vedeau foarte bine apa lucioasă şi neagră. Numai că suprafaţa lacului nu era deloc netedă. Se întâmpla ceva în adâncuri, chiar în mijloc. Se formaseră bule mari pe luciul apei şi valurile se spărgeau la malurile mâloase. Şi atunci, chiar din mijlocul lacului, apăru un vârtej, de parcă tocmai ar fi fost scoasă o priză enormă de pe fundul lacului...

Ceea ce părea a fi un stâlp lung şi negru începu să se ridice încet din inima vârtejului... Şi în acel moment Harry văzu despre ce era vorba...

— Este un catarg! strigă el către Ron şi Hermione.

Încet, magnific, din apă se ridica o corabie, strălucind în lumina lunii. Avea un aspect ca de schelet, de parcă ar fi fost o epavă adusă la suprafaţă, iar luminile sale, care abia răzbăteau prin hublouri, erau ca nişte ochi siniştri. În sfârşit, cu un zgomot puternic, corabia ieşi cu totul pe apa învolburată şi începu să se apropie de mal. Câteva clipe mai târziu, auziră cum se aruncă ancora şi ajunsese la urechi pocnetul unei pasarele care se lăsa pe mal.

Cei de pe corabie începură să coboare la mal. Li se vedeau siluetele trecând prin faţa hublourilor. Toţi, observă Harry, păreau să semene cu Crabbe sau cu Goyle... Dar când se apropiară, în lumina holului de la intrare, descoperi că statura lor uriaşă se datora pelerinelor de blană cu păr scurt. Cel care îi conducea către castel purta o blană de alt tip: lucioasă şi argintie, ca şi părul său.

— Dumbledore! strigă el cu însufleţire, urcând în grabă spre castel. Ce mai faci, dragul meu prieten?

— Foarte bine, mulţumesc, profesore Karkaroff, răspunse Dumbledore.

Karkaroff avea o voce joasă şi insinuantă. Când păşi în lumina care răzbătea prin ferestrele uşilor de la intrare ale castelului, văzură că era înalt şi slab, ca Dumbledore, însă părul său alb era tuns scurt, iar bărbuţa se termina într-un cioc, nereuşind să îi acopere complet maxilarul uscăţiv. Când ajunse la Dumbledore, îi strânse mâna cu amândouă mâinile.

— Bunul şi bătrânul Hogwarts, zise el, uitându-se la castel şi zâmbind.

Dinţii îi erau cam galbeni, iar Harry observă că zâmbetul nu se reflecta şi în ochi, aceştia continuând să rămână reci şi vicleni.

— Ce bine c-am ajuns, ce bine... Viktor, vino la căldură... Nu te superi, Dumbledore, nu? Viktor e puţin cam răcit...

Karkaroff îi făcu semn unuia dintre elevi să se apropie. Când trecu băiatul, Harry îi zări pentru câteva secunde

nasul coroiat şi sprâncenele negre şi stufoase. Nu avea nevoie de lovitura în coaste pe care i-o dăduse Ron, sau de şoapta din ureche, ca să recunoască acel profil.

— Harry, este Krum!

Capitolul XVI

POCALUL DE FOC

— Nu-mi vine să cred! zise Ron înmărmurit, în timp ce elevii de la Hogwarts urcau treptele în urma celor de la Durmstrang. Krum, Harry! Viktor Krum!

— Pentru Dumnezeu, Ron, nu este decât un jucător de vâjthaţ, zise Hermione.

— Nu este decât un jucător de vâjthaţ? repetă Ron, privind-o de parcă nu îi venea să creadă ce auzise. Hermione, este unul dintre cei mai buni căutători din lume! Nu ştiam că mai e încă la şcoală!

Când trecură iar prin holul de la intrare, alături de ceilalţi elevi de la Hogwarts, îndreptându-se către Marea Sală, Harry îl observă pe Lee Jordan ridicându-se pe vârfuri disperat, ca să îl vadă mai bine pe Krum. Mai multe fete din anul VI căutau înnebunite prin buzunare, încercând să se apropie de Krum.

— O, nu-mi vine să cred că nu am nici o pană la mine! Crezi că îmi dă un autograf pe pălărie, scris cu ruj?

— Să fim serioşi, zise Hermione cu superioritate, când trecură pe lângă fetele care în sfârşit găsiseră rujul.

— O să-i cer un autograf, dacă pot să ajung la el, zise şi Ron. Harry, nu ai cumva o pană?

— Nu, sunt sus, în ghiozdan, zise Harry.

Se duseră la masa Cercetaşilor şi se aşezară. Ron avu grijă să stea cu faţa spre uşă, pentru că Viktor Krum şi colegii săi de la Durmstrang încă erau strânşi în jurul ei, de parcă nu ştiau unde să se aşeze. Elevii de la Beauxbatons găsiseră locuri la masa Ochilor-de-Şoim. Priveau în jur cu expresii posomorâte pe chipuri. Trei dintre ei încă aveau eşarfele şi şalurile înfăşurate în jurul capetelor.

— Nici nu este chiar aşa de frig, zise Hermione enervată, urmărindu-i cu atenţie. De ce nu şi-au adus pelerine?

— Aici! Veniţi aici! şopti Ron. Aici! Hermione, du-te mai încolo, fă-le loc...

— Cum?

— Prea târziu, zise Ron amărât.

Viktor Krum şi colegii săi se aşezaseră la masa Viperinilor. Harry îi văzu pe Draco, Crabbe şi Goyle foarte mândri de chestia asta. În timp ce îi priveau, Reacredinţă se aplecă să îi spună ceva lui Krum.

— Da, bravo, linguşeşte-l, Reacredinţă, zise Ron ironic. Pun pariu că Viktor vede ce-i poate pielea, dar... Sunt sigur că e tot timpul înconjurat de fani smintiţi... Unde credeţi

că o să doarmă? Am putea să-i oferim un pat la noi în cameră, Harry... I-aş da patul meu cu plăcere, eu aş putea să dorm pe un pat pliant.

Hermione pufni în râs.

— Oricum, par mai veseli decât cei de Beauxbatons, remarcă Harry.

Elevii de la Durmstrang îşi dădeau jos blănurile grele şi priveau cu interes tavanul negru înstelat. Câţiva dintre ei îşi examinau farfuriile şi pocalele de aur, părând impresionaţi.

La masa profesorilor, Filch, îngrijitorul, adăuga scaune. Era îmbrăcat în vechiul lui frac, în onoarea oaspeţilor. Harry fu surprins să vadă că adăugă patru scaune, câte două de ambele părţi ale lui Dumbledore.

— Dar nu sunt decât doi oameni în plus, zise Harry. De ce a adus Filch patru scaune? Cine mai vine?

— Cum? zise Ron absent, continuând să se uite fascinat la Krum.

După ce toţi elevii intrară în Marea Sală şi se aşezară la mesele Caselor, îşi făcură apariţia şi profesorii, îndreptându-se spre locurile lor, la masa din capătul sălii. Şirul era încheiat de profesorul Dumbledore, profesorul Karkaroff şi Madame Maxime. Când apăru directoarea lor, elevii de la Beauxbatons se ridicară în picioare. Câţiva elevi de la Hogwarts izbucniră în râs. Cei de la Beauxbatons nu păreau deloc intimidaţi şi nu se aşezară până când nu luă loc la masă Madame Maxime, în stânga lui Dumbledore. Acesta, pe de altă parte, rămase în picioare şi în Marea Sală se lăsă tăcerea.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor, fantomelor şi mai ales dragi oaspeţi, începu Dumbledore, zâmbindu-le elevilor străini. Am marea plăcere de a vă ura bun venit la Hogwarts. Sper din tot sufletul că şederea voastră aici va fi cât se poate de plăcută!

Una dintre fetele de la Beauxbatons, care nu-şi scosese încă fularul din jurul capului, râse ironic.

— Nu vă ţinem cu forţa! şopti Hermione, uitându-se urât la ea.

— Turnirul celor trei vrăjitori va începe o dată cu sfârşitul ospăţului, zise Dumbledore. Acum vă invit pe toţi să beţi, să mâncaţi şi să vă simţiţi ca acasă!

Se aşeză şi Harry văzu cum Karkaroff se apleacă înainte imediat pentru a discuta cu Dumbledore.

Platourile din faţa lor se umplură ca de obicei cu mâncare. Se părea că spiriduşii de casă se întrecuseră pe ei înşişi. În faţa lor era se aflau o mulţime de feluri de mâncare, cum nu mai văzuse Harry în viaţa lui, inclusiv unele care era clar că erau străine.

— Ce-i aia? întrebă Ron, arătând către un platou mare cu un fel de scoici înăbuşite, lângă o felie mare de cotlet şi doi rinichi.

— Bouillabaisse, zise Hermione.

— Să-ţi fie de bine, o ironiză Ron.

— Este un fel de mâncare franţuzesc, zise Hermione. Am mâncat şi eu când am fost în vacanţă, vara trecută. Este foarte bun.

— Te cred pe cuvânt, zise Ron, servindu-se totuşi cu ce ştia el că era bun.

Marea Sală era mult mai aglomerată decât de obicei, deşi nu erau mai mult de douăzeci de elevi în plus. Poate că era din cauza uniformelor de diferite culori, care ieşeau în evidenţă în contrast cu robele negre de la Hogwarts. Acum că îşi dăduseră jos blănurile, văzură că elevii de la Durmstrang purtau uniforme roşu-închis.

Hagrid intră în Marea Sală printr-o uşă din spatele mesei profesorilor, la douăzeci de minute după ce începuse serbarea. Se aşeză pe scaunul său din capătul mesei şi făcu semn cu mâna (care era plină de bandaje!) către Harry, Ron şi Hermione.

— Ce mai fac Homarii, Hagrid? strigă Harry.

— Extraordinar de bine, îi răspunse Hagrid fericit.

— Da, sunt convins, zise Ron încet. Se pare că în sfârşit au găsit o mâncare care le place, nu? Degete de Hagrid!

Chiar atunci, se auzi o voce:

— Nu vă supărrrraţi, mai vrrreţi bouillabaisse?

Era fata de la Beauxbatons care chicotise în timpul discursului lui Dumbledore. În sfârşit, îşi dăduse jos fularul. Avea părul lung şi drept, blond-argintiu, aproape până la talie. Avea ochi mari, albastru-închis, şi dinţi foarte albi şi regulaţi.

Ron se făcu mov la faţă. O privi cu gura căscată, dar nu reuşi să zică nimic, în afară de nişte sunete prea puţin articulate!

— Nu, poţi să iei platoul, zise Harry, împingându-l către faţă.

— Sigurrr nu mai vrrreţi?

— Nu, zise Ron pe nerăsuflate. Dar a fost excelent!

Fata luă cu grijă platoul şi îl duse la masa Ochilor-de-Şoim. Ron încă se uita după ea, de parcă ar fi fost prima oară când vedea o fată. Harry începu să râdă, ceea ce păru să-l trezească pe Ron la realitate.

— Este una dintre iele! îi zise el răguşit lui Harry.

— Bineînţeles că nu! zise Hermione caustic. Nu mai văd pe altcineva care se holbează la ea ca un idiot!

Însă aici nu avea întru totul dreptate. Când fata traversă Marea Sală, se întoarseră multe capete de băieţi după ea, iar unii dintre ei rămaseră fără grai, ca şi Ron.

— Credeţi-mă pe mine, nu e o fată normală! zise Ron, aplecându-se într-o parte ca să o vadă mai bine. Nu avem asemenea fete la Hogwarts!

— Ba sunt şi la Hogwarts fete drăguţe, zise Harry, fără să se gândească.

Cho Chang stătea doar la câteva locuri depărtare de fata cu părul argintiu.

— Nu vreţi să vă puneţi amândoi ochii la loc, zise Hermione sec, ca să vedeţi cine a mai intrat în Marea Sală?

Arătă către masa profesorilor. Cele două locuri libere tocmai fuseseră ocupate. Ludo Bagman stătea de o parte a

profesorului Karkaroff, în timp ce domnul Crouch, şeful lui Percy, şedea lângă Madame Maxime.

— Ce caută aici? întrebă Harry surprins.

— Ei organizează Turnirul celor trei vrăjitori, nu? zise Hermione. Presupun că vroiau să fie la începerea oficială...

Când sosi felul doi, observară alte mâncăruri necunoscute. Ron examină îndeaproape un castron cu ceva ciudat în el şi apoi îl puse cu grijă puţin mai la dreapta sa, ca să fie foarte vizibil de la masa Ochilor-de-Şoim. Se părea însă că fata care semăna cu una dintre iele mâncase destul, căci nu veni să îl ia.

O dată ce farfuriile de aur fură curăţate, Dumbledore se ridică din nou. Acum Marea Sală părea să fie cuprinsă de un fior de emoţie şi nerăbdare. Harry se entuziasmă şi el, întrebându-se ce avea să urmeze. La câteva locuri mai departe de ei, Fred şi George se aplecaseră peste masă, dornici să îi soarbă cuvintele lui Dumbledore.

— A sosit momentul! zise Dumbledore, zâmbind la marea de chipuri întoarse spre el. Turnirul celor trei vrăjitori este pe cale să înceapă! Aş vrea să vă mai explic câte ceva, înainte să aducem sipetul...

— Ce să aducă? murmură Harry.

Ron ridică din umeri.

— Vreau doar să clarific procedura pe care o vom urma anul acesta. Dar în primul rând daţi-mi voie să vi-i prezint, celor care nu îi cunosc încă, pe domnul Bartemius Crouch, şeful Departamentului de cooperare magică internaţională - urmă o serie de aplauze politicoase - şi pe domnul Ludo

Bagman, şeful Departamentului de jocuri şi sporturi magice.

Pentru Bagman izbucniră aplauze mult mai călduroase decât pentru Crouch, poate pentru că era faimos ca fost mare prinzător sau poate pentru că, pur şi simplu, părea mult mai simpatic. Răspunse prietenos, făcându-le semn cu mâna. Bartemius Crouch nici nu zâmbise şi nici nu le făcuse cu mâna, când îi fusese anunţat numele. Amintindu-şi-l în costumul său impecabil de la Cupa Mondială de Vâjthaţ, lui Harry i se păru că arăta ciudat în roba de vrăjitor. Mustaţa sa perfectă şi cărarea dreaptă erau foarte stranii, în comparaţie cu părul şi barba albă ale lui Dumbledore.

— Domnul Bagman şi domnul Crouch au lucrat neobosiţi pe parcursul ultimelor luni la organizarea Turnirului celor trei vrăjitori, continuă Dumbledore, şi se vor afla, alături de mine, de profesorul Karkaroff şi de Madame Maxime, în juriul care va aprecia eforturile campionilor.

O dată cu pronunţarea cuvântului „campioni”, atenţia elevilor păru să se ascută la maximum.

Poate că Dumbledore observase cât erau de curioşi, căci zâmbi şi zise:

— Sipetul, vă rog, domnule Filch!

Filch, care stătuse nemişcat într-un colţ îndepărtat al sălii, se apropie acum de Dumbledore, ducând un sipet mare de lemn, incrustat cu pietre preţioase. Arăta extrem de ciudat. Un zumzet de nerăbdare răzbătu dinspre elevii care aşteptau curioşi. Dennis Creevey se urcase chiar pe

scaun ca să îl vadă mai bine, dar, fiind atât de mic, capul lui abia dacă se zărea peste ale celorlalţi.

— Instrucţiunile pentru încercările pe care vor trebui să le înfrunte campionii în acest an au fost deja examinate de domnii Crouch şi Bagman, zise Dumbledore, în timp ce Filch punea cu grijă sipetul pe masă, în faţa sa, şi au făcut pregătirile necesare pentru fiecare probă. Vor fi trei încercări, dispuse pe toată perioada anului şcolar, şi vor solicita campionii în mai multe feluri: puterile lor magice, curajul şi puterea lor de deducţie, precum şi abilitatea de a face faţă pericolului, desigur.

După ultimele sale cuvinte, în Marea Sală se aşternu o linişte atât de deplină, încât se părea că nimeni nu mai respira.

— După cum ştiţi, în turnir se vor întrece trei campioni, continuă Dumbledore calm, unul de la fiecare şcoală participantă. Vor fi notaţi în funcţie de felul în care vor trece fiecare probă a turnirului, iar campionul cu cel mai mare număr de puncte, la sfârşitul celor trei probe, va câştiga Cupa Turnirului celor trei vrăjitori. Campionii vor fi aleşi de un selecţioner imparţial... Pocalul de Foc!

Dumbledore îşi scoase bagheta şi atinse de trei ori capacul sipetului. Acesta se deschise uşor, iar Dumbledore băgă mâna înăuntru şi scoase un pocal mare, cioplit destul de stângaci din lemn. Ar fi fost absolut obişnuit, dacă din el nu ar fi ieşit flăcări albastre-alburii, care dansau la gura pocalului.

Dumbledore închise sipetul şi puse cu grijă Pocalul pe el, de unde putea fi văzut foarte bine de toţi cei din Marea Sală.

— Cine vrea să se înscrie la preselecţia campionilor trebuie să scrie citeţ numele şi şcoala pe o bucăţică de pergament şi să o pună în Pocal, zise Dumbledore. Posibilii campioni au douăzeci şi patru de ore pentru a se înscrie. Mâine seară, de Halloween, Pocalul va alege numele celor trei campioni, cei mai îndreptăţiţi să-şi reprezinte şcolile. Pocalul va fi pus în holul de la intrare în această seară, unde le va fi accesibil tuturor celor care vor să concureze.

— Pentru a ne asigura că nici un vrăjitor care nu are vârsta stabilită nu va ceda tentaţiei, zise Dumbledore, voi trage o Linie de Vârstă în jurul Pocalului de Foc, o dată ce acesta va fi plasat în holul de la intrare. Nimeni sub şaptesprezece ani nu va putea trece această linie... În sfârşit, vreau să îi avertizez pe toţi cei care vor să se înscrie că acest turnir trebuie luat foarte în serios. O dată ce Pocalul de Foc alege un campion, acesta este obligat să ducă la bun sfârşit cele trei probe ale turnirului. Plasarea numelui vostru în Pocal este un contract magic. O dată ce deveniţi campioni, nu vă mai puteţi răzgândi. Aşadar, vă rog să cântăriţi foarte bine dacă sunteţi pregătiţi cu adevărat pentru a concura, înainte de a vă pune numele în Pocal. Acum, cred că a venit vremea odihnei... Noapte bună tuturor!

— O Linie de Vârstă! zise Fred Weasley, cu ochii scăpărători, în timp ce traversau cu toţii Marea Sală spre uşile către holul de la intrare. Păi, vraja asta ar trebui să fie contracarată de Poţiunea de Îmbătrânit, nu? Şi o dată ce numele ajunge în Pocal, o să râdeţi, dar nu are cum să-şi dea seama dacă ai sau nu şaptesprezece ani!

— Dar nu cred că cei sub şaptesprezece ani au vreo şansă, zise Hermione, pur şi simplu nu am învăţat încă totul, nu ştim destul...

— Vorbeşte pentru tine, zise George scurt. Încerci să te înscrii şi tu, nu, Harry?

Lui Harry îi veni în minte felul în care insistase Dumbledore că nimeni sub şaptesprezece ani nu avea voie să se înscrie, dar imediat imaginea sa câştigând Cupa Turnirului celor trei vrăjitori puse iar stăpânire pe mintea lui... Se întrebă cât de supărat ar fi Dumbledore dacă cineva mai mic de şaptesprezece ani ar reuşi să găsească un mod de a trece de Linia de Vârstă...

— Unde e? zise Ron, care nu era deloc atent la discuţie, însă se uita disperat prin mulţime după Krum. Dumbledore nu a zis unde dorm cei de la Durmstrang, nu?

Dar întrebarea sa primi imediat răspuns. Ajunşi la masa Viperinilor, îl văzură pe Karkaroff întorcându-se spre elevii săi.

— Aşadar, înapoi pe corabie! zise el. Viktor, cum te simţi? Ai mâncat destul? Să mai cer nişte vin fiert de la bucătărie?

Harry îl văzu pe Krum clătinând din cap în semn că nu mai vroia, în timp ce îşi punea blana pe el.

— Domnule profesor, eu aş vrea nişte vin, zise unul dintre ceilalţi băieţi de la Durmstrang.

— Nu ţie ţi-am oferit, Poliakoff, se răsti Karkaroff, aerul său călduros şi părintesc dispărând într-o clipă. Văd că iar te-ai stropit cu mâncare pe robă. Dezgustător, băiete...

Karkaroff se întoarse şi îşi conduse elevii către ieşirea din Marea Sală, ajungând acolo exact în acelaşi timp cu Harry, Ron şi Hermione. Harry se opri ca să-l lase pe el să treacă primul.

— Mulţumesc, zise Karkaroff absent, aruncându-i o privire în treacăt.

Şi atunci Karkaroff îngheţă. Se întoarse iar spre Harry şi se uită la el de parcă nu-i venea să îşi creadă ochilor. În spatele directorului lor, se opriră şi elevii de la Durmstrang. Ochii lui Karkaroff îl cercetară pe Harry din cap până în picioare şi se fixară pe cicatrice. Elevii de la Durmstrang se uitau şi ei curioşi la Harry. Cu coada ochiului, Harry văzu pe feţele unora dintre ei că înţeleseseră despre ce era vorba. Băiatul care îşi pătase roba cu mâncare îi făcu semn fetei de lângă el şi arătă cu degetul către fruntea lui Harry.

— Da, el e Harry Potter, zise o voce hârşâită din spatele lor. Profesorul Karkaroff se întoarse. Ochi-Nebun Moody stătea acolo, sprijinindu-se greoi pe bastonul său, cu ochiul magic privindu-l fără să clipească pe directorul de la Durmstrang.

Sub ochii lui Harry, culoarea pieri de pe chipul lui Karkaroff şi pe el apăru o expresie amestecată, de furie şi teamă.

— Tu! zise el, uitându-se la Moody, de parcă nu era sigur că îl vedea cu adevărat.

— Eu, zise Moody sumbru. Şi dacă nu mai ai altceva de spus lui Potter, Karkaroff, cred că ar trebui să te mişti. Blochezi uşa!

Era foarte adevărat, jumătate din elevii din Marea Sală aşteptau în urma lor, uitându-se peste capetele celor din faţă ca să vadă ce se întâmplase.

Fără să mai spună vreun cuvânt, profesorul Karkaroff plecă, însoţit de elevii săi. Moody privi în urma acestuia, cu ochiul magic fixat asupra lui, iar chipul său mutilat căpătase o expresie intensă de antipatie.

*

Având în vedere că a doua zi era sâmbătă, cei mai mulţi elevi ar fi luat micul dejun mai târziu, dar Harry, Ron şi Hermione nu fură singurii care se treziră mai devreme decât se trezeau de obicei în week-end. Când coborâră în holul de la intrare, văzură în jur de douăzeci de elevi plimbându-se pe acolo, unii dintre ei mâncând pâine prăjită. Toţi examinau Pocalul de Foc. Fusese aşezat în mijlocul holului, pe taburetul pe care stătea de obicei Jobenul Magic. O linie aurie, foarte subţire, fusese trasată pe podea, formând un cerc cu o rază de douăzeci de metri.

— S-a înscris cineva până acum? o întrebă Ron entuziasmat pe o fată din anul III.

— Toţi cei din Durmstrang, răspunse fata, dar încă nu am văzut pe nimeni de la Hogwarts…

— Cred că unii dintre ei s-au înscris azi-noapte, după ce ne-am dus cu toţii la culcare, zise Harry. Eu aşa aş fi făcut în locul lor… N-aş fi vrut să se uite toţi la mine. Ce-aş fi făcut dacă Pocalul mi-ar fi scuipat numele?

Cineva râse în spatele lui Harry. Întorcându-se, îi văzu pe Fred, pe George şi pe Lee Jordan, urcând scara de marmură în grabă. Toţi trei păreau foarte fericiţi.

— Am făcut-o, le zise Fred într-o şoaptă triumfătoare lui Harry, lui Ron şi Hermionei. Tocmai am luat-o!

— Ce aţi luat? zise Ron.

— Poţiunea de Îmbătrânit, creier de libelulă, zise Fred.

— O picătură fiecare, zise George, frecându-şi palmele voios. Nu trebuie să fim decât cu câteva luni mai în vârstă.

— O să împărţim mia de galeoni între noi trei, dacă o să câştige unul dintre noi, zise Lee, zâmbind larg.

— Să ştiţi că eu nu sunt sigură că o să meargă, îi avertiză Hermione. Sunt sigură că Dumbledore s-a gândit deja şi la asta.

Fred, George şi Lee o ignorară.

— Gata? îi întrebă Fred pe ceilalţi doi, tremurând de nerăbdare. Hai, mă duc eu primul...

Harry privi fascinat cum Fred scoate o bucată de pergament din buzunar, pe care erau scrise cuvintele „Fred Weasley - Hogwarts”. Fred se duse chiar până la marginea liniei şi rămase acolo, balansându-se pe vârfuri ca un înotător care vroia să plonjeze. Apoi, cu ochii tuturor din holul de la intrare aţintiţi asupra lui, trase aer în piept şi păşi dincolo de linie.

Pentru o fracţiune de secundă, Harry crezu că reuşise. George crezuse şi el, cu siguranţă, pentru că trase un chiot triumfător şi păşi dincolo de cerc, după Fred, însă în clipa următoare se auzi un zgomot puternic şi gemenii fură azvârliţi afară din cerc, de parcă ar fi fost catapultaţi de un tun invizibil. Căzură la douăzeci de metri dincolo de cerc,

pe podeaua rece de piatră, un moment dureros, la care se adăugă imediat şi o altă ruşine. Se auzi un zgomot puternic şi amândurora le crescură două bărbi lungi şi albe, absolut identice!

— V-am avertizat, zise o voce groasă, amuzată.

Se întoarseră cu toţii şi îl văzură pe profesorul Dumbledore ieşind din Marea Sală. Îi cercetă pe Fred şi pe George, cu ochi scânteietori.

— Vă sugerez să vă duceţi amândoi la Madame Pomfrey. Le îngrijeşte deja pe domnişoarele Fawcett, de la Ochi-de-Şoim, şi pe Summers, de la Astropufi, care şi ele au hotărât să se îmbătrânească puţin. Dar trebuie să recunosc că bărbile lor nu sunt nici pe departe atât de reuşite ca ale voastre!

Fred şi George porniră către aripa spitalului, însoţiţi de Lee, care acum se tăvălea pe jos de râs, iar Harry, Ron şi Hermione, şi ei râzând în hohote, se duseră la micul dejun.

Decoraţiunile din Marea Sală se schimbaseră în dimineaţa aceea. Având în vedere că era Halloween, un nor de lilieci vii zburau în apropiere de tavanul vrăjit, în timp ce sute de dovleci sculptaţi îşi împrăştiau lumina de peste tot. Harry se îndreptă către Dean şi Seamus, care discutau despre elevii de la Hogwarts care aveau şaptesprezece ani şi puteau să se înscrie la turnir.

— Umblă zvonul că Warrington s-a trezit dis-de-dimineaţă şi s-a înscris, îi spuse Dean lui Harry. Tipul ăla înalt de la Viperini, care arată ca un leneş.

Harry, care jucase vâjthaţ împotriva lui Warrington, clătină din cap dezgustat.

— Nu se poate să avem un campion de la Viperini!

— Şi toţi Astropufii vorbesc despre Diggory, zise Seamus dispreţuitor. Nu m-aş fi gândit că ar fi în stare să îşi pună în pericol faţa aia „frumoasă”, aşa cum cred unii...

— Auziţi! strigă Hermione deodată.

În holul de la intrare cineva era aclamat. Se întoarseră cu toţii şi o văzură pe Angelina Johnson care intra în Marea Sală, zâmbind puţin stânjenită. O negresă înaltă, care era înaintaşă pentru echipa de vâjthaţ a Cercetaşilor. Angelina se apropie de la ei, se aşeză şi îi anunţă:

— Ei bine, am făcut-o! Tocmai m-am înscris!

— Glumeşti! zise Ron, părând impresionat.

— Înseamnă că ai deja şaptesprezece ani? întrebă Harry.

— Sigur că da. Vezi vreo barbă? zise Ron.

— A fost ziua mea săptămâna trecută, zise Angelina.

— Ei bine, mă bucur că s-a înscris cineva de la Cercetaşi, zise Hermione. Sper să câştigi, Angelina!

— Mersi, Hermione, zise Angelina, zâmbindu-i.

— Da, mai bine tu decât Băieţelu’ Frumuşel, Diggory ăla, zise Seamus, determinându-i pe câţiva Astropufi care treceau pe lângă masa lor să se uite urât la el.

— Atunci, ce facem azi? îi întrebă Ron pe Harry şi pe Hermione, când terminară de mâncat micul dejun şi plecară din Marea Sală.

— Încă nu ne-am dus să-l vizităm pe Hagrid, zise Harry.

— OK, zise Ron, atâta timp cât nu ne cere să donăm degete pentru Homarii lui...

O privire entuziasmată apăru subit pe faţa Hermionei.

— Abia acum mi-am dat seama! Încă nu l-am întrebat pe Hagrid dacă vrea să facă parte din S.P.A.S.! zise ea veselă. Mă aşteptaţi, da, până dau o fugă sus, să iau câteva insigne?

— Of, ce mă enervează! zise Ron exasperat, în timp ce Hermione urca în fugă scara de marmură.

— Hei, Ron, zise Harry deodată. Uite-o pe prietena ta... Elevii de la Beauxbatons intrau pe uşile dinspre grădină,

printre ei aflându-se şi fata care îi plăcuse lui Ron. Cei strânşi în jurul Pocalului de Foc se dădură înapoi ca să-i lase să treacă, privindu-i cu entuziasm.

Madame Maxime intră în hol imediat după elevii ei şi îi alinie. Unul câte unul, elevii de la Beauxbatons trecură Linia de Vârstă şi îşi puseră bucăţile de pergament în flăcările albastre-alburii. Când ajungea în foc, fiecare nume se înroşea puţin şi scotea scântei.

— Ce crezi că o să se întâmple cu cei care nu sunt aleşi? îi şopti Ron lui Harry, în timp ce preferata lui de la Beauxbatons arunca pergamentul cu numele ei în Pocalul de Foc. Oare or să se întoarcă la şcoala lor sau or să rămână să urmărească turnirul?

— Nu ştiu, zise Harry. Stai puţin, adică... doamna Maxime rămâne ca parte din juriu, nu?

După ce se înscriseră toţi elevii de la Beauxbatons, Madame Maxime îi conduse afară din hol, spre împrejurimile castelului.

— Şi ei unde dorm? zise Ron, îndreptându-se spre uşa de la intrare, pentru a se uita după ei.

O zornăială stridentă din spatele lor anunţă reapariţia Hermionei cu cutia de insigne S.P.A.S.

— Ah, haideţi odată, grăbiţi-vă, zise Ron şi sări treptele de piatră, cu ochii pe fata cea frumoasă, care acum se afla pe la mijlocul pajiştii, alături de Madame Maxime.

Când se apropiară de cabana lui Hagrid de la marginea Pădurii Interzise, misterul locului unde dormeau cei de la Beauxbatons fu rezolvat. Trăsura gigantică, de un albastru deschis, în care veniseră era parcată la vreo două sute de metri de uşa de la intrare a lui Hagrid, iar elevii se urcau în ea. Caii înaripaţi, de mărimea elefanţilor, care trăseseră trăsura păşteau acum într-un padoc din apropiere.

Harry bătu la uşa lui Hagrid şi se auziră imediat lătrăturile zgomotoase ale lui Colţ, drept răspuns.

— Era si timpul! zise Hagrid, când dădu uşa la perete şi văzu cine era. Am crezut că aţi uitat unde locuiesc!

— Am fost foarte ocupaţi, Hag..., începu Hermione să spună, dar se opri brusc, privindu-l pe Hagrid, mută de uimire.

Hagrid purta cel mai bun costum al său (dar şi cel mai urât!), unul maro, şi o cravată ca o tablă de şah, galben cu portocaliu. Şi asta nu era totul! Îngrozitor era că încercase să-şi îmblânzească părul, folosind cantităţi enorme de

rășină, iar părul îi era acum strâns la spate în două ghemotoace. Probabil că încercase să-și facă o coadă ca a lui Bill, dar descoperise că avea mult prea mult păr. Această nouă înfățișare nu i se potrivea deloc lui Hagrid. Pentru un moment, Hermione se uită înmărmurită la el și apoi, hotărându-se să nu facă nici o remarcă, zise:

— Hm, păi, unde sunt Homarii cu capete explozive?

— I-am dus în grădina cu dovleci, zise Hagrid vesel. Se fac enormi, adevărați giganți, cred că au deja vreo șase metri lungime! Problema e că au început să se omoare între ei...

— O, nu! Chiar așa? zise Hermione, aruncându-i o privire cruntă lui Ron, care, uitându-se la ciudata coafură a lui Hagrid, tocmai deschisese gura ca să spună ceva în legătură cu ea.

— Da, zise Hagrid trist. Da' e totu' în ordine, i-am pus în cutii separate. Încă mai am vreo douăzeci.

— Da, ce ghinion, făcu Ron.

Hagrid nu își dădu seama că de fapt era o remarcă sarcastică.

Coliba lui Hagrid era formată dintr-o singură cameră, iar într-un colț al ei se afla un pat gigantic, acoperit cu o plapumă de puf enormă. În fața focului aprins, se aflau o masă și scaune de lemn la fel de mari. Mai multe bucăți de șuncă erau puse deasupra focului, la afumat, iar de tavan atârnau fel de fel de păsări vânate de Hagrid.

Se așezară la masă, în timp ce Hagrid începea să pregătească ceaiul, și în curând se cufundară în alte

discuţii aprinse despre Turnirul celor trei vrăjitori. Hagrid părea să fie la fel de entuziasmat ca ei.

— Staţi să vedeţi, zise el, zâmbind. Staţi să vedeţi... Or să fie nişte chestii cum nici nu vă puteţi imagina! Prima probă... Ah, dar n-am voie să vă spun...

— Hai, Hagrid! îl rugară Harry, Ron şi Hermione, dar el clătină doar din cap, zâmbind misterios.

— Nu vreau să vă stric surpriza, zise Hagrid, însă vă asigur că o să fie spectaculos. Nu o să le fie uşor campionilor. Nu am crezut că o să trăiesc să mai văd un turnir!

Până la urmă rămaseră la masa de prânz la Hagrid, deşi nu prea se omorâră cu mâncatul... Hagrid făcuse friptură de vită, aşa cum zicea el, dar după ce Hermione descoperi o gheară mare în porţia ei, atât ei, cât şi băieţilor le pieri pofta de mâncare. Oricum, se distrară, încercând să-l convingă pe Hagrid să le spună care aveau să fie probele turnirului, făcând diverse speculaţii în legătură cu campionii care urmau să fie aleşi şi întrebându-se dacă Fred şi George mai aveau încă bărbi.

O ploaie fină începu să cadă pe la mijlocul dupăamiezei. Era foarte plăcut la gura focului, ascultând cum răpăiau picăturile la fereastră şi privindu-l pe Hagrid cum îşi cârpea şosetele şi se certa cu Hermione pe tema spiriduşilor de casă, pentru că refuzase categoric să se alăture societăţii S.P.A.S., înfiinţată de Hermione.

— Aş face ceva incorect, Hermione, zise el grav, băgând un fir gros de lână galbenă într-un ac enorm. Spiriduşii de casă trebuie să aibă grijă de oameni, asta le place, doar

ştii, nu? I-ai face foarte nefericiţi dacă nu i-ai mai lăsa să lucreze şi i-ai insulta dacă i-ai plăti!

— Dar Harry l-a eliberat pe Dobby şi el era încântat! exclamă Hermione. Şi am auzit că acum cere să fie plătit pentru munca lui!

— Da, păi, fiindcă mai există... ciudaţi în fiecare specie... Nu că ar exista vreun spiriduş care nu ar vrea să fie liber, dar nu o să-i convingi niciodată pe majoritatea dintre ei... Nu, nu mă bag, Hermione!

Hermione era cu adevărat supărată şi îşi pusese cutia cu insignele la loc, în buzunarul pelerinei.

Pe la cinci şi jumătate începuse să se întunece şi Ron, Harry şi Hermione se gândiră că era timpul să se întoarcă la castel, la serbarea de Halloween şi mai ales la desemnarea campionilor şcolilor de magie.

— Vin şi eu cu voi, zise Hagrid, oprindu-se din cârpit. Aşteptaţi-mă puţin...

Hagrid se ridică, se duse la dulapul cu sertare şi începu să caute ceva în unul dintre ele. Nu îi acordară mare atenţie, până când le ajunse la nări un miros îngrozitor.

Înecându-se şi tuşind, Ron întrebă:

— Hagrid, ce e asta?

— Care? zise Hagrid, întorcându-se către ei cu o sticlă mare în mână. Aaa, vă place?

— E... aftershave? zise Hermione, abia articulând cuvintele.

— Păi... apă de colonie, mormăi Hagrid, roşind. Poate că e puţin cam mult, adăugă el repede. Staţi aşa, scap de ea îndată...

Ieşi grăbit din cabană şi îl văzură pe fereastră, spălându-se în butoiul cu apă de afară.

— Apă de colonie? zise Hermione uimită. Hagrid?

— Şi care e chestia cu părul şi costumul? întrebă Harry în şoaptă.

— Uitaţi-vă! zise Ron deodată, arătând spre fereastră.

Hagrid tocmai terminase cu spălatul şi se îndreptase din mijloc. Dacă roşise înainte, asta era nimic pe lângă culoarea feţei lui în acel moment. Ridicându-se cu mare grijă, ca să nu îi vadă Hagrid, Harry, Ron şi Hermione se uitară pe fereastră şi văzură că Madame Maxime şi elevii de la Beauxbatons tocmai coborâseră din trăsură, ducându-se şi ei la petrecerea de Halloween. Nu auzeau ce spunea Hagrid, dar vorbea cu Madame Maxime cu aceeaşi expresie aeriană, pierdută, pe care Harry nu o mai văzuse pe chipul lui Hagrid decât o singură dată, atunci când îl privise pe Norbert, puiul de dragon.

— Se duce la castel cu ea! zise Hermione indignată. N-a zis să-l aşteptăm, că merge cu noi?

Fără să arunce măcar o privire către colibă, Hagrid mergea alături de Madame Maxime, urcând pajiştea care ducea la castel, iar elevii de la Beauxbatons veneau în urma lor, alergând ca să ţină pasul cu mersul lor.

— O place! zise Ron, nevenindu-i să creadă. Păi, dacă or să aibă copii, or să ajungă în cartea recordurilor! Pun pariu că un copil de-al lor ar cântări cam o tonă!

Ieşiră din casă şi închiseră uşa în urma lor. Era surprinzător de întuneric afară. Strângându-şi pelerinele în jurul corpului, porniră pe pajiştea în pantă.

— Oooh, uite-i! şopti Hermione.

Cei de la Durmstrang veneau spre castel dinspre lac. Viktor Krum mergea alături de Karkaroff, iar ceilalţi elevi de la Durmstrang după ei. Ron îl privi emoţionat pe Krum, dar acesta nu se uită în jurul lui deloc şi intră în holul de la intrare, puţin înaintea celor trei prieteni.

Când intrară în Marea Sală, luminată ca ziua de lumânările de Halloween, aproape că nu mai aveai unde să arunci un ac. Sala gemea de lume. Pocalul de Foc fusese mutat, aflându-se acum pe masa profesorilor, în faţa scaunului gol al lui Dumbledore. Fred şi George, care scăpaseră de bărbi, păreau să facă faţă destul de bine nereuşitei.

— Sper să fie aleasă Angelina campioana noastră, zise Fred, când Harry, Ron şi Hermione se aşezară.

— Şi eu! zise Hermione pe dată. Ei bine, o să aflăm în curând!

Serbarea de Halloween părea să dureze mult mai mult decât de obicei. Poate din cauză că era a doua serbare din ultimele două zile, Harry nu mai era interesat de mâncărurile extravagante, cum ar fi fost în mod normal. Ca toţi ceilalţi din Marea Sală, judecând după capetele lor ridicate şi expresia nerăbdătoare de pe fiecare faţă, după

foiala continuă şi ridicatul de la masă ca să vadă dacă Dumbledore terminase de mâncat, Harry nu vroia decât să se golească odată farfuriile şi să audă cine erau campionii aleşi de Pocalul de Foc.

Într-un târziu, farfuriile de aur se întoarseră la starea lor imaculată de la început. Se auzi un murmur puternic în toată sala, care încetă brusc, imediat ce se ridică Dumbledore de la masă. De o parte şi de alta a lui, profesorul Karkaroff şi Madame Maxime păreau la fel de încordaţi şi nerăbdători ca toţi ceilalţi. Ludo Bagman zâmbea şi le făcea cu mâna mai multor elevi. Domnul Crouch, pe de altă parte, părea complet blazat, aproape plictisit.

— Ei bine, Pocalul este aproape gata să decidă, zise Dumbledore. Cred că mai are nevoie de încă un minut. Când li se strigă numele, îi rog pe campioni să vină la capătul sălii, să treacă pe lângă masa profesorilor şi să intre în camera alăturată - arătă către o uşă din spatele mesei profesorilor - unde vor primi primele instrucţiuni.

Îşi scoase bagheta şi o vântură larg înaintea sa. Imediat, toate lumânările, în afară de cele aflate în dovlecii scobiţi, se stinseră, cufundându-i pe toţi într-o stare de semiobscuritate. Acum Pocalul de Foc strălucea mai puternic decât orice altceva în Marea Sală, lumina scânteietoare a flăcărilor albastre-alburii fiind aproape dureroasă pentru ochi. Toată lumea se uita, aşteptând cu răsuflarea tăiată... Câţiva elevi se tot uitau la ceasuri...

— Din clipă în clipă, şopti Lee Jordan, aflat la două locuri depărtare de Harry.

Flăcările din Pocalul de Foc se făcură roşii dintr-o dată şi începură să zboare scântei din el. În momentul următor, o limbă de foc ţâşni în sus şi din ea căzu o bucăţică arsă de pergament. Sala tresări.

Dumbledore prinse bucata de pergament şi o ţinu înaintea ochilor săi, cu mâinile întinse, ca să o poată citi la lumina flăcărilor care redeveniseră albastre-alburii.

— Campionul pentru Durmstrang, zise Dumbledore tare şi clar, este Viktor Krum!

— Nici nu se putea altfel! strigă Ron, într-o furtună de aplauze şi urale care vuiră în toată sala.

Harry îl văzu pe Viktor Krum ridicându-se de la masa Viperinilor şi ducându-se către Dumbledore. O luă apoi la dreapta, trecu pe lângă masa profesorilor şi dispăru în camera alăturată.

— Bravo, Viktor! tună Karkaroff atât de tare, încât îl auzi toată lumea, în ciuda aplauzelor furtunoase. Ştiam că poţi!

Aplauzele şi uralele încetară. Acum atenţia tuturor era concentrată iar asupra Pocalului, care, după câteva secunde, se făcu iar roşu. O a doua bucată de pergament fu propulsată în aer de flăcări.

— Campioana pentru Beauxbatons, zise Dumbledore, este Fleur Delacour!

— Ea e, Ron! strigă Harry, când fata care semăna cu una dintre iele se ridică graţios, îşi aruncă spre spate pletele blonde-argintii şi trecu printre mesele Astropufilor şi ale Ochilor-de-Şoim.

— Ah, uite, ce dezamăgiţi sunt toţi, zise Hermione peste hărmălaie, făcând semn către masa celor de la Beauxbatons.

Dezamăgiţi e puţin spus, îşi zise Harry. Două dintre fetele care nu fuseseră alese izbucniseră în plâns, cu capetele pe braţe.

Când dispăru şi Fleur Delacour în camera alăturată, se lăsă iar tăcerea, dar de data asta încordarea ajunsese la maximum. Urma campionul pentru Hogwarts...

Şi Pocalul de Foc se făcu roşu pentru a treia oară. Scânteile se înteţiră din nou şi limba de foc ţâşni sus de tot în aer, iar din vârful ei Dumbledore luă a treia bucată de pergament.

— Campionul pentru Hogwarts, spuse el, este Cedric Diggory!

— Nu! zise Ron tare, dar nu îl auzi nimeni, în afară de Harry, dat fiind că hărmălaia de la masa învecinată era mult prea mare.

Fiecare Astropuf se ridicase de pe scaun, sărea şi ţopăia, pe când Cedric trecu de ei, zâmbind larg, şi se îndreptă către camera din spatele mesei profesorilor. Într-adevăr, aplauzele pentru Cedric durară atât de mult, încât Dumbledore trebui să aştepte puţin pentru a se face auzit iar.

— Excelent! strigă el fericit, când ultima explozie de urale se stinse. Ei bine, acum avem trei campioni. Sunt convins că pot conta pe toţi, inclusiv pe restul elevilor de la Beauxbatons şi Durmstrang, să-i sprijine pe campioni

cât de mult pot. Fiind alături de campionii voştri, veţi contribui în mod real la...

Dar Dumbledore se opri subit şi toţi observară ce anume îl întrerupsese.

Pocalul de Foc se făcuse iar roşu şi începură să zboare scântei din el. O flacără înaltă ţâşni subit în aer şi azvârli o altă bucată de pergament.

În mod automat, Dumbledore întinse mâna şi luă pergamentul. Se uită înmărmurit la numele de pe pergament. Urmă o pauză lungă, în care Dumbledore privi uluit hârtiuţa din mâinile sale şi toată lumea din sală se uită la el. Pe urmă Dumbledore îşi drese glasul şi citi cu voce tare:

— Harry Potter!

Capitolul XVII

CEI PATRU CAMPIONI

Harry rămase înlemnit, conştient că toate capetele din Marea Sală erau întoarse spre el. Era înmărmurit. Amorţise. Rămăsese fără grai. Cu siguranţă că visa... Sau nu auzise bine!

Nimeni nu aplaudă. Un zumzet ca de albine furioase începu să se ridice în sală. Unii elevi se ridicară ca să îl

vadă mai bine pe Harry, în timp ce el rămase neclintit pe scaun.

La masa profesorilor, profesoara McGonagall se ridicase şi trecuse pe lângă Ludo Bagman şi profesorul Karkaroff pentru a-i şopti ceva profesorului Dumbledore, care îşi apropie urechea de ea, încruntându-se uşor.

Harry se întoarse către Ron şi Hermione. In spatele lor, îi văzu pe toţi cei de la lunga masă a Cercetaşilor privindu-l cu gurile căscate.

— Nu m-am înscris eu, zise Harry pierdut. Doar ştiţi că n-am făcut-o...

Amândoi îi răspunseră cu priviri lipsite de orice expresie. La masa din capăt, profesorul Dumbledore se ridicase de pe scaun, dând din cap către profesoara McGonagall.

— Harry Potter! strigă el iar. Harry! Vino, te rog !

— Du-te, îi şopti Hermione, împingându-l uşor pe Harry.

Harry se ridică, călcă pe poalele robei lui şi se împiedică.

Se redresă şi porni printre mesele Cercetaşilor şi ale Astropufilor. Drumul parcă nu se mai termina, masa din capăt părea să se depărteze, în loc să se apropie, şi simţea sute şi sute de ochi aţintiţi asupra lui, de parcă flecare pereche de ochi ar fi fost nişte reflectoare.

Zumzetul creştea în intensitate tot mai mult. I se păru că trecuse o oră până ajunse în faţa lui Dumbledore,

simţind acum privirile tuturor profesorilor aţintite asupra lui.

— Treci în camera alăturată, Harry, zise Dumbledore.

Nu zâmbea.

Harry trecu pe lângă masa profesorilor. Hagrid stătea chiar în capătul ei. Nu îi făcu semn cu ochiul sau cu mâna şi nici nu îl salută ca de obicei. Părea complet uluit şi, la fel ca toţi ceilalţi, se uită mirat la Harry când trecu pe lângă el. Harry intră pe uşă şi se trezi într-o cameră mică, plină de tablouri cu vrăjitori şi vrăjitoare. În şemineu ardea un foc vesel.

Chipurile din portrete se întoarseră să îl privească, de cum intră în încăpere. Văzu o vrăjitoare uscăţivă, sărind din rama tabloului ei în cel alăturat, în care era un vrăjitor cu o mustaţă de morsă. Vrăjitoarea sfrijită începu să-i şoptească ceva la ureche.

Viktor Krum, Cedric Diggory şi Fleur Delacour erau strânşi în jurul focului. Păreau straniu de impresionanţi, proiectaţi de flăcările jucăuşe. Krum, gârbovit şi gânditor, se sprijinea de şemineu, puţin mai departe de ceilalţi doi. Cedric stătea cu mâinile la spate, uitându-se la foc. Fleur Delacour îl privi pe Harry şi îşi dădu pe spate pletele lungi, de un blond argintiu.

— Ce este? întrebă ea. Vorrr să ne întoarrrcem în Marrrea Sală?

Credea că Harry venise să îi anunţe ceva. Harry nu ştia cum să le explice ce se întâmplase. Pur şi simplu rămase acolo, privindu-i pe cei trei campioni. Abia atunci îşi dădu seama cât de înalţi erau toţi trei.

Se auziră paşi în spatele său şi Ludo Bagman intră în cameră. Îl luă pe Harry de braţ şi îl conduse spre ceilalţi trei.

— Extraordinar! zise el, strângându-l pe Harry de braţ. Absolut extraordinar! Domnilor... Domnişoară, li se adresă el celor trei, apropiindu-se de şemineu. Daţi-mi voie să vi-l prezint - deşi pare incredibil - pe al patrulea campion participant la turnir!

Viktor Krum îşi îndreptă spatele. Faţa lui posomorâtă se întunecă, în timp ce îl cerceta pe Harry din cap până în picioare. Cedric părea dezorientat. Se uită la Bagman, apoi la Harry şi iar la Bagman, parcă îndoindu-se că înţelesese cum trebuia ce spusese Bagman. Fleur Delacour însă îşi flutură părul şi spuse zâmbind:

— O, ce glumă bună, domnule Bagman!

— Glumă? repetă Bagman uimit. Nu, nu, deloc! Numele lui Harry tocmai a ieşit din Pocalul de Foc!

Sprâncenele groase ale lui Krum se încruntară uşor. Cedric rămăsese la fel de uimit, nevenindu-i a crede.

Fleur se încruntă şi ea.

— Darrr este evident că s-a prrrodus o grrreşeală, zise ea cu dispreţ, adresându-i-se lui Bagman. El nu poate concura. Este prrrea mic!

— Ei bine, este uimitor, e adevărat, zise Bagman, frecându-şi bărbia şi zâmbindu-i lui Harry. Dar, după cum ştiţi, restricţia de vârstă a fost impusă abia anul acesta, ca măsură de protecţie. Şi având în vedere că i-a ieşit numele din Pocal... Adică, nu cred că mai poate da înapoi în

această fază... Aşa scrie în regulament, este obligat să... Harry va trebui să se străduias...

Uşa din spatele lor se deschise iar şi un grup mare intră în cameră: profesorul Dumbledore, urmat îndeaproape de domnul Crouch, profesorul Karkaroff, Madame Maxime, profesoara McGonagall şi profesorul Plesneală. Harry auzi murmurul sutelor de elevi de partea cealaltă a peretelui, înainte ca profesoara McGonagall să închidă uşa.

— Madame Maxime! zise Fleur de îndată, ducându-se spre directoarea ei. Ei zic că şi acest... băieţel va concurrra cu noi!

Undeva în subconştientul lui zbuciumat, Harry simţi un fior de furie. Băieţel?

Madame Maxime stătea cât se poate de dreaptă, înălţimea ei impresionantă ieşind în evidenţă şi mai mult. Capul ei cu trăsături frumoase atingea candelabrul cu lumânări, iar pieptul ei gigantic se bomba şi mai mult în rochia de satin negru.

— Ce înseamnă asta, Dumbly-dorrr? zise ea pe un ton imperios.

— Şi mie mi-ar plăcea să ştiu, Dumbledore, interveni şi profesorul Karkaroff, zâmbind tăios, cu ochii săi albaştri şi reci ca gheaţa. Doi campioni pentru Hogwarts? Nu-mi amintesc să-mi fi spus cineva că şcoala gazdă are dreptul la doi campioni... Sau poate că nu am citit cu atenţie regulamentul?

Râse scurt şi răutăcios.

— C’est impossible! zise Madame Maxime, a cărei mână enormă, împodobită cu numeroasele opale superbe, stătea pe umărul lui Fleur. ‘Ogwarrrts nu poate avea doi campioni, este foarte nedrrrept.

— Avea impresia că Linia de Vârstă ar fi trebuit să-i oprească pe concurenţii mai tineri, Dumbledore, zise Karkaroff cu acelaşi zâmbet tăios, dar ochii îi erau mai reci ca niciodată. În caz contrar, am fi făcut şi noi, negreşit, o selecţie mai riguroasă de concurenţi de la propriile noastre şcoli.

— Este numai vina lui Potter, Karkaroff, zise Plesneală încet, cu ochii negri scânteindu-i de răutate. Nu da vina pe Dumbledore pentru hotărârea lui Potter de a sfida toate regulile. Ne-a creat numai probleme de când a venit aici...

— Mulţumesc, Severus, zise Dumbledore dur, iar Plesneală tăcu, deşi ochii încă îi sticleau cu răutate, în spatele perdelei de păr negru şi slinos.

Profesorul Dumbledore se uita acum la Harry, care îl privi şi el, încercând să descifreze expresia ochilor din spatele ochelarilor cu lentile în formă de semilună.

— Tu ţi-ai pus numele în Pocalul de Foc, Harry? întrebă Dumbledore calm.

— Nu, răspunse Harry.

Era perfect conştient că toată lumea îl privea insistent. Din umbră, Plesneală scoase un „Hm” neîncrezător.

— Ai rugat un elev mai mare să ţi-l pună în Pocalul de Foc în locul tău? mai întrebă profesorul Dumbledore, ignorându-l pe Plesneală.

— Nu! strigă Harry.

— Ah, darrr desigurrr că minte! strigă Madame Maxime.

Plesneală aprobă din cap.

— Nu avea cum să treacă de Linia de Vârstă, zise profesoara McGonagall tăios. Sunt sigură că suntem cu toţii de acord că...

— Dumbly-dorrr trrrebuie să fi grrreşit ceva când a pus Linia de Vârrrstă, zise Madame Maxime, ridicând din umeri.

— Este posibil, desigur, zise Dumbledore politicos.

— Dumbledore, ştii foarte bine că nu ai făcut nici o greşeală! zise profesoara McGonagall supărată. Zău, ce prostie! Harry nu ar fi putut trece linia şi, după cum ştie şi profesorul Dumbledore, nici nu a convins un alt elev să o facă în locul lui... Sunt sigură că şi voi sunteţi de acord!

Şi îi aruncă o privire cruntă profesorului Plesneală.

— Domnule Crouch... Domnule Bagman, zise Karkaroff, cu aceeaşi voce mieroasă, sunteţi... hm... juriul nostru obiectiv. Cu siguranţă sunteţi de părere că ceva este în neregulă aici, nu-i aşa?

Bagman îşi şterse faţa rotundă şi copilăroasă cu batista şi îl privi pe domnul Crouch, care stătea în afara cercului din faţa şemineului, cu chipul ascuns în umbră. Era cât se poate de ciudat, semiobscuritatea făcându-l să pară mult mai bătrân. Semăna cu un craniu. Când vorbi însă, o făcu pe tonul său obişnuit:

— Trebuie să urmăm regulile, iar acestea spun că cei ai căror nume ies din Pocalul de Foc trebuie să participe la turnir! Dar Barty ştie regulile cuvânt cu cuvânt, zise Bagman, zâmbind şi întorcându-se spre Karkaroff şi spre Madame Maxime, de parcă acum fusese rezolvată problema.

— Insist să se mai înscrie o dată şi restul elevilor mei, zise Karkaroff.

Renunţase la tonul mieros şi zâmbetul îi dispăruse cu totul. Faţa îi căpătase o expresie cât se poate de urâtă.

— Mai instalaţi o dată Pocalul de Foc şi mai introducem nume în el, până când fiecare şcoală va avea doi campioni. Aşa este corect, Dumbledore!

— Dar, Karkaroff, nu se poate aşa ceva, zise Bagman. Pocalul de Foc tocmai s-a stins şi nu se va mai aprinde decât cu ocazia următorului turnir…

— În care Durmstrang nu va mai concura, vă asigur eu! explodă Karkaroff. După toate întâlnirile, negocierile şi compromisurile noastre, nu m-am aşteptat să se întâmple aşa ceva! Sunt aproape hotărât să plec chiar în acest moment!

— Ameninţări deşarte, Karkaroff, se auzi o voce aspră de lângă uşă. Nu-ţi poţi lăsa campionul acum. Trebuie să concureze! Trebuie să concureze cu toţii. Un contract magic, după cum a spus Dumbledore. Convenabil, nu?

Moody tocmai intrase în cameră. Şchiopătă către foc, fiecare pas fiindu-i însoţit de câte un bocănit puternic.

— Convenabil? repetă Karkaroff. Mă tem că nu te înţeleg, Moody.

Harry îşi dădu seama că încerca să fie batjocoritor, de parcă ce spunea Moody abia dacă merita să fie luat în serios, însă mâinile îl dădură de gol: îşi încleştase pumnii!

— Zău? Nu înţelegi? făcu Moody încet. Dar este foarte simplu, Karkaroff. Cineva a pus numele lui Potter în Pocal, ştiind că va trebui să concureze dacă va fi ales!

— Evident, cineva a vrrrut ca 'Ogwarrrts să aibă şanse duble! zise Madame Maxime.

— Sunt complet de acord, Madame Maxime, zise Karkaroff, făcând o plecăciune în faţa ei. Îmi voi depune plângerile la Ministerul Magiei şi la Confederaţia Internaţională a Vrăjitorilor...

— Dacă cineva are motive să se plângă, acela este Potter, mormăi Moody, dar... ciudat lucru... pe el nu îl aud scoţând nici un cuvânt...

— De ce s-arrr plânge? izbucni Fleur Delacour, bătând cu piciorul în podea. Arrre şansa să concurrreze, nu? Cu toţii sperrrăm la asta de săptămâni întrregi! Onoarrrea de a ne rrreprrrezenta şcolile! O mie de galeoni ca prrremiu... O ocazie pentrrru care mulţi şi-arrr da viaţa!

— Poate că cineva speră că Potter chiar îşi va da viaţa în această întrecere, zise Moody, aproape renunţând complet la mormăit.

Se lăsă tăcere o mormântală după aceste cuvinte.

Ludo Bagman, care părea într-adevăr foarte neliniştit, se clătină la dreapta şi la stânga pe picioare şi zise:

— Moody, bătrâne... Ce-ţi poate trece prin minte...

— Ştim cu toţii că profesorul Moody consideră că a trecut dimineaţa fără rost, dacă nu a descoperit şase atentate la viaţa sa până la prânz, zise Karkaroff tare. Se pare că acum îşi învaţă şi elevii să se teamă de atentate la viaţa lor! O calitate foarte ciudată pentru un profesor de „Apărare contra Magiei Negre”... Dar sunt convins, Dumbledore, că ai avut tu motivele tale...

— Deci, sunt aiureli de-ale mele, da? răcni Moody. Îmi imaginez tot felul de lucruri, da? Cel care a pus numele băiatului în Pocal a fost un vrăjitor sau o vrăjitoare dibace...

— Ah, avem şi dovezi? întrebă Madame Maxime, ridicându-şi mâinile enorme spre tavan.

— Este dibace fiindcă a reuşit să inducă în eroare un obiect magic foarte puternic! zise Moody. Trebuie să fi avut nevoie de o Vrajă de Confundus extraordinar de puternică pentru a face Pocalul să greşească şi să aleagă doi campioni pentru o şcoală! Presupun că Potter a fost înscris la o a patra şcoală, ca să fie singurul concurent...

— Se pare că te-ai gândit mult la asta, Moody, zise Karkaroff cu răceală, şi este o teorie foarte ingenioasă, fără îndoială, deşi, pe de altă parte, am auzit că ţi-a intrat în cap că unul dintre cadourile de ziua ta conţinea un ou de vasilisc, foarte bine camuflat, şi l-ai făcut bucăţele înainte de a-ţi da seama că de fapt era un ceas obişnuit. Aşa că, înţelege-ne şi tu de ce nu te putem lua în serios...

— Există unii oameni care manipulează ocaziile nevinovate în avantajul lor, răspunse Moody pe un ton din ce în ce mai ameninţător. Este de datoria mea să mă gândesc cum ar acţiona maeştrii Magiei Negre, Karkaroff... După cum îţi aminteşti prea bine...

— Alastor! îl avertiză Dumbledore.

Pentru o clipă, Harry se întrebă cu cine vorbea, dar apoi realiză că „Ochi-Nebun” nu putea să fie prenumele adevărat al lui Moody. Moody tăcu, deşi încă îl privea pe Karkaroff încântat. Chipul lui Karkaroff parcă luase foc.

— Cum s-a ajuns la această situaţie, nu se ştie, zise Dumbledore, vorbind către toţi cei din cameră, dar cred că nu avem de ales şi trebuie să acceptăm... Şi Cedric, şi Harry au fost aleşi să concureze în turnir. Deci, exact asta vor face!

— Ah, dar Dumbly-dorrr...

— Draga mea doamnă Maxime, dacă aveţi o alternativă, aş fi încântat să o aud.

Dumbledore aşteptă, dar Madame Maxime nu vorbi, ci doar îl privi supărată. Şi nu era singura. Plesneală părea furios de-a binelea. Karkaroff era negru de supărare. Bagman însă părea de-a dreptul încântat.

— Atunci, să-i dăm drumul! zise el, frecându-şi palmele şi zâmbind către toţi. Trebuie să le dăm campionilor noştri instrucţiunile, nu? Barty, vrei să faci onorurile?

Domnul Crouch păru să se trezească dintr-un vis profund.

— Da, zise el, instrucţiunile... Da... Prima probă...

Înaintă în lumina focului. Lui Harry i se păru că domnul Crouch suferea de ceva. Avea cearcăne negre sub ochi, iar pielea lui sfrijită era albă ca varul, nu ca atunci când îl văzuse la Cupa Mondială de Vâjthaţ.

— Prima probă a fost concepută pentru a vă testa curajul, le spuse el lui Harry, Cedric, Fleur şi Krum, aşa că nu o să vă spun în ce constă. Curajul în faţa necunoscutului este o calitate importantă pentru un vrăjitor... Foarte importantă...

— Prima probă va avea loc pe douăzeci şi patru noiembrie, în faţa celorlalţi elevi şi a juriului!

— Campionilor nu li se permite să ceară sau să accepte nici un fel de ajutor din partea profesorilor lor pentru a duce la bun sfârşit probele din cadrul turnirului. Campionii vor da prima probă înarmaţi doar cu baghetele. Vor primi informaţii despre a doua probă când va lua sfârşit prima. Datorită exigenţelor turnirului, foarte epuizante şi care cer mult timp, campionii vor fi scutiţi de examenele de la sfârşitul anului.

Domnul Crouch se întoarse pentru a se uita la Dumbledore.

— Cred că asta este tot, nu-i aşa, Albus?

— Cred că da, zise Dumbledore, care îl privea oarecum îngrijorat pe domnul Crouch. Eşti sigur că nu vrei să rămâi la Hogwarts în noaptea asta, Barty?

— Nu, Dumbledore, trebuie să mă întorc la Minister, zise domnul Crouch. Momentan este o perioadă foarte

aglomerată şi dificilă... L-am lăsat pe tânărul Weatherby în locul meu... este foarte plin de zel... Puţin cam prea mult, dacă stau să mă gândesc bine...

— Măcar vino şi bea ceva cu noi! zise Dumbledore.

— Haide, Barty, eu rămân! zise Bagman vesel. Tot ce se întâmplă acum la Hogwarts, mă înţelegi, este mult mai palpitant ca la birou!

— Nu cred, Ludo, zise Crouch, afişând iar nerăbdarea sa obişnuită.

— Profesore Karkaroff, Madame Maxime, un păhărel înainte de culcare? întrebă Dumbledore.

Dar Madame Maxime îşi pusese deja braţul în jurul umerilor lui Fleur şi o conducea încet afară din cameră. Harry le auzi pe amândouă vorbind foarte repede în franceză, când intrară în Marea Sală. Karkaroff îi făcu semn lui Krum şi ieşiră şi ei, însă în tăcere.

— Harry, Cedric, vă sugerez să vă duceţi la culcare, zise Dumbledore, zâmbindu-le amândurora. Sunt sigur că Cercetaşii şi Astropufii vă aşteaptă ca să vă sărbătorească şi ar fi păcat să îi privaţi de acest motiv excelent de a face tam-tam şi de distracţie!

Harry se uită la Cedric, care aprobă din cap, şi plecară împreună.

Marea Sală era acum părăsită. Lumânările arseseră aproape până la capăt, dând zâmbetelor dovlecilor un aer sinistru, tremurător.

— Deci, zise Cedric, zâmbind uşor, concurăm unul împotriva celuilalt!

— Presupun că da, zise Harry.

Nu se putea concentra, nu ştia ce să spună. Interiorul capului său parcă ar fi fost inundat de haos, ca şi cum cineva îi răscolise creierul.

— Spune-mi… totuşi, începu Cedric, când ajunseră în holul de la intrare, luminat acum de torţe în absenţa Pocalului de Foc, cum ai reuşit să te înscrii?

— Nu m-am înscris, zise Harry, uitându-se în sus la el. Nu eu m-am înscris, crede-mă!

— Ah… bine, zise Cedric, dar Harry îşi dădu seama că nu îl credea. Atunci… pe curând!

În loc să urce scara de marmură, Cedric intră pe o uşă din dreapta. Harry rămase ascultându-l cum cobora treptele de piatră, după care începu să urce încet treptele de marmură.

Avea să-l creadă şi altcineva, în afară de Ron şi de Hermione, sau or să creadă cu toţii că se înscrisese el însuşi la turnir? Şi totuşi, cum putea să creadă cineva un asemenea lucru, când concura cu nişte vrăjitori care aveau trei ani în plus faţă de el de educaţie în ale magiei, când avea de înfruntat nişte probe care nu numai că păreau foarte periculoase, dar aveau să fie îndeplinite în faţa a sute de oameni? Da, se gândise şi el la asta… Visase la asta… sigur… însă nu se gândise niciodată cu adevărat să se înscrie…

Dar altcineva se gândise... altcineva dorise ca el să concureze în turnir şi avusese grijă să nu rateze înscrierea. De ce? Ca să-i facă o favoare? Nu prea îi venea să creadă...

Ca să îl facă de râs? Ei bine, existau toate şansele să i se îndeplinească dorinţa acelui necunoscut...

Sau ca să îl omoare? Oare Moody era paranoic, ca de obicei? Dacă îi jucase cineva doar o festă nevinovată, punându-i numele în pocal? Oare exista cineva care să vrea să îl vadă mort?

Harry răspunse instantaneu la întrebarea asta. Da, exista cineva care vroia să-l vadă mort încă de când avea un an... Cap-de-Mort, Lordul Întunericului. Dar cum ar fi putut să facă acesta ca numele lui Harry să ajungă în Pocalul de Foc? Doar se presupunea că era departe, într-o ţară necunoscută, ascunzându-se, singur, fără prieteni, vulnerabil şi lipsit de puteri...

Şi totuşi, în visul pe care îl avusese, chiar înainte să se trezească şi să îl doară cicatricea, Cap-de-Mort nu era singur... Vorbea cu Şobo, plănuind moartea lui Harry...

Harry avu un şoc când se trezi că ajunsese deja în faţa doamnei grase din tablou. Nu ştia cum ajunsese acolo... Mai mult, fu surprins să vadă că nu era singură în tablou. Vrăjitoarea uscată care sărise în tabloul vecinului ei, când Harry se alăturase campionilor la parter, stătea acum lângă doamna grasă şi îl privea cu un aer superior. Probabil că sărise din tablou în tablou pe toată casa scărilor, numai ca să ajungă înaintea lui. Şi ea, şi doamna grasă se uitau la el cu mare interes.

— Ca să vezi, zise doamna grasă, Violeta tocmai mi-a povestit totul. Deci, cine tocmai a fost ales drept campion al şcolii?

— Aiureli! zise Harry monoton.

— Ba aşa e! zise vrăjitoarea palidă şi uscăţivă, indignată la culme.

— Nu, nu, Vi, asta e parola, zise doamna grasă, liniştind-o, şi îi dădu drumul lui Harry în camera de zi a Cercetaşilor.

Zgomotul exploziv care răzbătu din cameră când se deschise portretul aproape că îl dezechilibră pe Harry. Se trezi apoi tras în camera de zi de vreo douăzeci şi patru de mâini şi se trezi în faţa întregii Case a Cercetaşilor, care strigau, aplaudau şi fluierau înnebuniţi.

— Ar fi trebuit să ne spui şi nouă că te-ai înscris! zbieră Fred, care părea puţin supărat, dar şi impresionat la culme.

— Extraordinar! Cum ai reuşit să scapi de barbă? strigă şi George.

— Nu am făcut nimic, zise Harry. Nu ştiu cum am...

Însă Angelina tăbărî imediat pe el.

— Ah, dacă nu a fost să fiu eu, măcar e cineva de la Cercetaşi...

— O să poţi să-ţi iei revanşa faţă de Diggory pentru ultimul meci de vâjthaţ, Harry! zise Katie Bell, o altă înaintaşă a Cercetaşilor.

— Avem mâncare, Harry, vino şi ia şi tu!

— Nu mi-e foame, sunt sătul de la serbare...

Dar nimeni nu vru să audă că nu îi era foame. Nimeni nu vroia să creadă că nu se înscrisese în turnir. Nimeni nu observă că nici măcar nu avea chef să sărbătorească... Lee Jordan scoase la lumină un steag cu emblema Cercetaşilor şi insistă să îl lege în jurul lui Harry ca pe o pelerină. Harry nu putu să scape. Ori de câte ori încerca să se refugieze pe scara către dormitoarele băieţilor, mulţimea din jurul lui îl înconjura, forţându-l să mai bea o Berezero, punându-i în mâini cartofi prăjiţi şi alune... Toată lumea vroia să ştie cum reuşise, cum izbutise să treacă de Linia de Vârstă a lui Dumbledore şi cum îşi pusese numele în Pocal...

— Nu am făcut nimic, repetă el, nu ştiu cum s-a întâmplat...

Dar, având în vedere cât de atenţi erau cu toţii, ar fi putut foarte bine nici să nu se obosească să răspundă.

— Sunt obosit! strigă el într-un târziu, după aproape o jumătate de oră. Nu, zău aşa, George, mă duc să mă culc...

Cel mai mult vroia să-i găsească pe Ron şi pe Hermione, adică nişte oameni întregi la cap, dar nici unul dintre ei nu era în camera de zi. Insistând că trebuia să doarmă şi aproape strivindu-i pe micuţii fraţi Creevey când încercară să-l oprească la capătul scărilor, Harry reuşi să scape de toţi şi urcă până la dormitorul său cât putu de repede.

Spre bucuria lui, îl găsi pe Ron întins în patul lui în dormitorul gol, de altfel, îmbrăcat complet. Ridică privirea când Harry trânti uşa după el.

— Unde ai fost? îl întrebă Harry.

— A, bună, răspunse Ron fără chef.

Zâmbea, dar nu ca de obicei. Harry îşi dădu seama dintr-o dată că încă mai purta steagul roşu al Cercetaşilor pe care i-l legase Lee în jurul umerilor. Încercă să şi-l dea jos, dar era legat foarte strâns. Ron rămase pe pat fără să se mişte, privindu-l pe Harry cum se lupta să dea jos steagul.

— Ei bine, zise Ron, când Harry îşi scoase în sfârşit steagul şi îl aruncă într-un colţ. Felicitări...

— Cum adică, felicitări? zise Harry, uitându-se la Ron. Zâmbetul lui Ron anunţa ceva rău, fără nici o îndoială.

Era mai mult o grimasă.

— Bravo, nu a mai trecut nimeni altcineva de Linia de Vârstă, zise Ron. Nici măcar Fred şi George. Ce ai folosit, Pelerina Fermecată?

— Pelerina nu m-ar fi trecut peste linia aia, oricât de fermecată ar fi fost, zise Harry încet.

— A, da, zise Ron. M-am gândit că mi-ai fi spus dacă ai fi folosit Pelerina... Pentru că ne-ar fi acoperit pe amândoi, nu? Dar ai găsit o altă metodă, nu?

— Ascultă-mă, exclamă Harry, nu mi-am pus eu numele în Pocal. Trebuie să o fi făcut altcineva!

Ron ridică sprâncenele.

— Şi de ce ar fi făcut asta?

— Nu ştiu, zise Harry.

I se păru prea melodramatic să spună „ca să mă omoare”. Sprâncenele lui Ron se ridicară atât de tare, încât erau în pericol de a se pierde prin păr.

— E în ordine, dar cred că mie poţi să-mi spui adevărul, zise el. Dacă nu vrei să ştie alţii, OK, dar nu ştiu de ce te oboseşti să mă minţi, doar nu ţi-a făcut nimeni nimic, nu? Prietena doamnei grase din tablou, Violeta aia, ne-a povestit deja totul. Dumbledore te lasă să concurezi. O mie de galeoni premiul, nu? Şi nici nu trebuie să dai examenele de la sfârşitul de an!

— Nu mi-am pus eu numele în Pocalul ăla! zise Harry, începând să se enerveze.

— Da, OK, zise Ron pe acelaşi ton sceptic, la fel ca al lui Cedric. Dar ai zis azi-dimineaţă că te-ai fi înscris noaptea şi nu te-ar fi văzut nimeni... Nu sunt prost, să ştii.

— Dar te prefaci foarte bine! se răsti Harry la el.

— Zău? făcu Ron şi acum nu mai zâmbea deloc, nici forţat, nici condescendent. Probabil că vrei să te culci, Harry, presupun că mâine trebuie să fii la vreo şedinţă foto sau la ceva de genul ăsta...

Îşi trase draperiile de la patul său, lăsându-l pe Harry să stea acolo, lângă uşă, cu ochii la draperiile de catifea roşu-închis, care se ascundeau pe unul dintre puţinii oameni de care fusese sigur că îl va crede.

Capitolul XVIII

EVALUAREA BAGHETELOR

Când se trezi duminică dimineaţa, lui Harry îi trebuiră câteva minute bune ca să îşi amintească de ce era atât de nefericit şi îngrijorat. Apoi amintirea nopţii trecute se pogorî asupra lui. Se ridică în capul oaselor şi trase draperiile de la pat, intenţionând să îl abordeze pe Ron şi să îl oblige să îl creadă, dar descoperi că patul lui Ron era gol. Era clar că se dusese să ia micul dejun fără să îl mai aştepte şi pe el.

Harry se îmbrăcă şi coborî scara în spirală către camera de zi. Cum apăru, cei care terminaseră de luat micul dejun începură iar să-l aplaude frenetic. Ideea de a se duce în Marea Sală şi de a da cu ochii de restul Cercetaşilor nu îi surâdea deloc, ştiind că toţi îl tratau ca pe un fel de erou, însă avea de ales între a merge acolo sau a rămâne pe loc, riscând să fie încolţit de fraţii Creevey, care îi făceau semne disperate că doreau să vină lângă ei. Se duse resemnat către portret, spuse parola, ieşi prin el şi se trezi faţă în faţă cu Hermione.

— Bună, zise ea, dându-i nişte felii de pâine prăjită, pe care i le adusese într-un şerveţel. Ţi-am adus să mănânci ceva... Vrei să ne plimbăm?

— O idee foarte bună, zise Harry, fiindu-i recunoscător.

Coborâră, traversară holul de la intrare în grabă, fără să se uite spre Marea Sală, şi în curând se treziră traversând pajiştea către lac, unde era ancorată corabia celor de la Durmstrang, care se reflecta ca o pată neagră pe apa liniştită. Era o dimineaţă răcoroasă şi cei doi

continuară să meargă, ronţăindu-şi feliile de pâine prăjită, în timp ce Harry îi povesti Hermionei exact ce se întâmplase după ce se ridicase de la masa Cercetaşilor noaptea trecută. Spre bucuria lui, Hermione îi acceptă povestea fără să se îndoiască de fel.

— Păi, fireşte că ştiam că nu te-ai înscris tu singur, zise ea, după ce el terminase de povestit despre scena de lângă Marea Sală. Să fi văzut expresia de pe faţa ta când ţi-a citit Dumbledore numele! Dar întrebarea rămâne: cine ţi-a pus numele în Pocal? Pentru că Moody are dreptate, Harry... Nu cred că ar fi putut să o facă un elev... Nu ar fi reuşit niciodată să păcălească Pocalul sau să treacă peste linia lui Dumble...

— L-ai văzut pe Ron? o întrerupse Harry.

Hermione ezită.

— Păi... da... Era la micul dejun, zise ea.

— Încă mai crede că eu m-am înscris?

— Păi... nu, nu cred... nu chiar, zise Hermione nesigură.

— Cum adică, nu chiar?

— O, Harry, nu e evident? zise Hermione disperată. E gelos!

— Gelos? zise Harry, nevenindu-i să creadă. Gelos pe ce? I-ar plăcea să se facă de râs în faţa întregii şcoli, cum o să mă fac eu?

— Păi, vezi tu, îi explică Hermione răbdătoare, tu eşti cel care primeşte mereu toată atenţia. Ştiu că nu e vina ta, adăugă ea repede, văzând că Harry vroia să deschidă gura

supărat, ştiu că nu eşti tu cel care o cere... dar... Ei bine, doar ştii că Ron are atâţia fraţi cu care trebuie să concureze acasă, iar tu, cel mai bun prieten al lui, eşti şi tu celebru... El e întotdeauna dat la o parte când apari tu şi acceptă, fără să se plângă, dar cred că asta a fost picătura care a umplut paharul...

— Minunat, zise Harry amărât. Splendid! Transmite-i din partea mea că aş fi încântat să facem schimb de locuri, oricând ar vrea. Spune-i că îi cedez cu plăcere toate privirile alea curioase care îmi examinează fruntea cu insistenţă, oriunde mă duc...

— Nu îi spun nimic, zise Hermione scurt. Spune-i tu însuţi, este singurul mod ca să lămuriţi toată povestea asta.

— Nu o să alerg după el, încercând să-l fac să se maturizeze! zise Harry atât de tare, încât câteva bufniţe din copacii din jur zburară alarmate. Poate că n-o să mai creadă că mă distrez când o să-mi rup gâtul sau când o să...

— Nu e amuzant, zise Hermione încet. Nu e deloc amuzant.

Părea extrem de neliniştită.

— Ştii, Harry, continuă Hermione, m-am gândit... Ştii ce ar trebui să faci primul lucru, cum te întorci la castel?

— Da, să-i dau lui Ron un şut în...

— Să-i scrii lui Sirius. Trebuie să îi spui ce s-a întâmplat. Te-a rugat să îl ţii la curent cu tot ce se întâmplă la Hogwarts... Este ca şi când se aştepta să se

întâmple aşa ceva. Ţi-am adus o bucată de pergament şi o pană...

— Fii serioasă, zise Harry, uitându-se în jur pentru a se asigura că nu îi asculta cineva, dar nu era nimeni în jur. S-a întors în ţară doar pentru că m-a durut cicatricea. Probabil că, dacă i-aş spune că m-a înscris cineva în Turnirul celor trei vrăjitori, ar veni valvârtej la castel...

— Ar vrea să-i spui, totuşi, zise Hermione hotărâtă. Oricum o să afle...

— Cum?

— Harry, asta nu o să poată să rămână un secret, zise Hermione, foarte serioasă. Turnirul ăsta e celebru, m-aş mira să nu scrie în Profetul zilei ceva despre tine, cum că vei concura... Eşti deja în toate cărţile despre Ştii-Tu-Cine, doar ştii... Şi Sirius ar prefera să audă de la tine, sunt sigură.

— Bine, bine, îi scriu, zise Harry, aruncându-şi ultima felie de pâine prăjită în lac.

Amândoi se opriră pentru câteva clipe şi o priviră plutind, înainte de a ieşi la suprafaţă un tentacul enorm, care trase pâinea sub apă. Se întoarseră la castel.

— Ce bufniţă să folosesc? o întrebă Harry, în timp ce urcau scările. Mi-a spus să nu o mai iau pe Hedwig.

— Întreabă-l pe Ron dacă poţi să-l foloseşti pe...

— Nu îi cer nimic lui Ron! zise Harry scurt.

— Bine, atunci împrumută una dintre bufniţele şcolii, le poate folosi oricine, zise Hermione.

Se duseră în Camera Bufniţelor. Hermione îi dădu o bucată de pergament, o pană şi o sticluţă de cerneală şi apoi se plimbă în jurul puzderiei de stinghii, pe care stăteau bufniţe de tot felul, cât timp Harry se aşeză lângă perete şi scrise scrisoarea.

Dragă Sirius,

Mi-ai spus să te ţin la curent cu ce se mai întâmplă la Hogwarts, aşa că... Nu ştiu dacă ai auzit, dar anul acesta are loc Turnirul vrăjitorilor şi sâmbătă seara am fost ales drept... al patrulea campion. Nu ştiu cine mi-a pus numele în Pocalul de Foc, pentru că nu am fost eu, te asigur. Celălalt campion pentru Hogwarts este Cedric Diggory, de la Astropufi.

Aici făcu o pauză, gândindu-se. Ar fi vrut să îi scrie ceva şi despre neliniştea pe care o resimţise noaptea trecută, dar nu reuşi să transpună în cuvinte acest lucru, aşa că îşi înmuie pur şi simplu pana în călimară şi termină scrisoarea:

Sper că tu şi Buckbeak sunteţi bine...

Harry

— Am terminat, strigă el, ridicându-se şi scuturându-şi roba de paie.

Hedwig zbură repede pe umărul lui şi îşi întinse piciorușul.

— Nu te pot folosi pe tine, îi spuse Harry, uitându-se după bufniţele şcolii. Trebuie s-o iau pe una dintre ele...

Hedwig pufni ţâfnos şi îşi luă zborul atât de brusc, încât ghearele îl zgâriară pe umăr. Rămase cu spatele către Harry, tot timpul în care el legă scrisoarea de piciorul unei bufniţe mari de hambar. După ce zbură bufniţa, Harry o mângâie pe Hedwig, însă ea cloncăni ofensată şi zbură mai sus, către o stinghie la care Harry nu putea ajunge.

— Întâi, Ron, acum tu, oftă Harry supărat. Nu e vina mea!

*

Dacă Harry îşi închipuise că totul va fi mai bine o dată ce toată lumea se va fi obişnuit cu ideea că şi el va reprezenta şcoala în turnir, ziua următoare îi demonstră cât de mult se înşelase. Odată întors la ore, nu mai putu evita restul şcolii, care, exact ca şi Cercetaşii, credea că Harry se înscrisese el însuşi în turnir. Însă, spre deosebire de Cercetaşi, restul elevilor nu păreau deloc entuziasmaţi.

Astropufii, care de obicei se înţelegeau foarte bine cu Cercetaşii, deveniseră extrem de distanţi. Iar ora de „Ierbologie” fu o dovadă clară în acest sens. Era evident că Astropufii aveau impresia că Harry îi furase gloria campionului lor, un sentiment amplificat poate şi din cauza faptului că rareori Astropufii avuseseră parte de glorie, iar Diggory era unul dintre puţinii care le-o aduseseră, când îi

bătuse la vâjthaţ pe Cercetaşi. Ernie Macmillan şi Justin Finch-Fletchley, cu care Harry se înţelegea foarte bine în mod normal, nu îi adresară nici un cuvânt, deşi replantau Bulbii Săritori în acelaşi răsad. Chiar râseră cam răutăcios când unul dintre Bulbii Săritori scăpase din mâinile lui Harry şi îl lovise direct în faţă. Nici Ron nu vorbea cu Harry. Hermione stătea între ei, făcând tentative forţate şi disperate să înnoade o conversaţie între ei. Însă, deşi îi făcuse să se adreseze unul altuia, evitaseră orice contact vizual. Lui Harry i se păru că şi profesoara Lăstar era distantă faţă de el... Normal, la urma urmelor, doar era şefa Casei Astropufilor.

În mod obişnuit, Harry abia ar fi aşteptat să îl vadă pe Hagrid, însă „Îngrijirea Creaturilor Magice” însemna că urma să se întâlnească şi cu Viperinii, pentru prima dată când aveau să fie faţă în faţă, de când devenise campion.

Aşa cum se aşteptase, Reacredinţă stătea în faţa colibei lui Hagrid cu rânjetul său caracteristic, întins pe toată faţa.

— Ah, uitaţi-vă, băieţi, el este campionul, le zise el lui Crabbe şi lui Goyle, imediat ce ajunse în apropierea lui Harry. V-aţi luat carneţelele cu autografe? Cel mai bine ar fi să îi cereţi semnătura acum, pentru că nu cred că o să mai aveţi prilejul... Jumătate dintre campionii turnirurilor au murit... Cât credeţi că o să reziste Potter? Zece minute la prima probă, probabil...

Crabbe şi Goyle râseră linguşitor, însă Reacredinţă trebui să se oprească, pentru că Hagrid apăru din spatele colibei, cărând mai multe lăzi suprapuse, fiecare dintre ele conţinând un Homar cu cap exploziv, foarte mare. Spre groaza clasei, Hagrid le explică că motivul pentru care

Homarii se omorau între ei era energia acumulată, iar soluţia ar fi ca fiecare elev să îi pună o lesă câte unui Homar şi să îl scoată la o mică plimbare. Singurul lucru bun la acest plan era că îi abătuse atenţia lui Reacredinţă.

— Să scoatem chestiile astea la plimbare? repetă el dezgustat, uitându-se într-una dintre lăzi. Şi unde anume ar trebui să fixăm lesa? În jurul spinului, a capătului exploziv sau a ventuzei?

— În jurul mijlocului, zise Hagrid, făcându-le o demonstraţie. Hm... poate că ar fi mai bine să puneţi mănuşile din piele de dragon, aşa, ca o precauţie în plus. Harry, vino şi ajută-mă cu ăsta mare...

În realitate însă, Hagrid dorea să stea de vorbă cu Harry departe de auzul restului clasei.

Aşteptă până când ceilalţi plecară cu Homarii lor şi atunci se întoarse către Harry şi spuse cu un ton foarte serios.

— Deci, Harry, o să concurezi... În turnir... Campionul şcolii...

— Unul dintre campioni, îl corectă Harry.

Ochii negri ai lui Hagrid păreau foarte neliniştiţi pe sub sprâncenele stufoase.

— Nu ştii cine te-a înscris, nu-i aşa, Harry?

— Atunci, mă crezi că nu am fost eu? întrebă Harry, mascându-şi cu dificultate bucuria enormă pe care o simţi la auzul cuvintelor lui Hagrid.

— Sigur că da, mormăi Hagrid. Dacă zici că nu ai fost tu, eu cred... Te crede şi Dumbledore, te cred şi alţii.

— Chiar aş vrea să ştiu cine a fost, zise Harry cu amărăciune. Amândoi se uitară spre pajişte. Elevii erau împrăştiaţi în toate părţile şi aveau cu toţii mari probleme. Homarii ajunseseră la peste şase metri lungime şi erau extrem de puternici. Nu mai erau fără carapace şi incolori, ci le crescuse un fel de platoşă groasă, gri şi lucioasă. Arătau ca o combinaţie între nişte scorpioni gigantici şi nişte crabi alungiţi, însă tot nu aveau capete sau ochii vizibili. Deveniseră extraordinar de puternici şi foarte greu de controlat.

— Par să se distreze, nu? zise Hagrid vesel.

Harry presupuse că se referea la Homari, pentru că era evident că nu la colegii lui. Din când în când, un „Bum” puternic anunţa o nouă explozie a unui capăt de Homar, făcându-l să ţâşnească la câţiva metri în faţă şi mai mulţi dintre cei care îi duceau în lesă erau târâţi pe burtă, chinuindu-se cu disperare să se ridice.

— Ah, nu ştiu, Harry, oftă Hagrid deodată, uitându-se la el îngrijorat. Campionul şcolii... Se pare că numai ţie ţi se întâmplă toate alea, nu-i aşa?

Harry nu răspunse. Da, într-adevăr, se părea că lui i se întâmplau toate... Cel puţin aşa îi spusese şi Hermione când se plimbaseră pe malul lacului şi, după părerea ei acesta era motivul pentru care Ron nu mai vorbea cu el...

Următoarele câteva zile se dovediră dintre cele mai groaznice petrecute de Harry la Hogwarts. Nu se mai simţise aşa decât în anul II, când aproape toată şcoala îl

suspecta că îi atacase pe unii dintre colegi. Dar atunci Ron fusese de partea lui.

Se gândea că ar fi putut să suporte comportamentul tuturor celorlalţi, dacă l-ar fi avut pe Ron de partea lui, însă nu avea de gând să facă nimic ca să îl convingă, dacă Ron nu vroia. Acum era singur, fiind antipatizat din toate părţile.

Îi înţelegea pe Astropufi, chiar dacă nu era de acord: ei îşi sprijineau propriul campion. Din partea Viperinilor nu se aştepta decât la insulte răutăcioase. Era foarte nepopular printre ei şi aşa fusese mereu, având în vedere că îi ajutase pe Cercetaşi să îi bată atât de des la vâjthaţ. Dar sperase că cei de la Ochi-de-Şoim ar fi putut să-l sprijine, aşa cum făceau cu Cedric. Se înşelase însă. Majoritatea celor de la Ochi-de-Şoim păreau să creadă că îşi dorea cu disperare să iasă şi mai mult în evidenţă, păcălind Pocalul să-i accepte numele.

Şi apoi, mai era şi faptul că Cedric părea mult mai campion decât el. Extraordinar de chipeş, cu nasul drept, păr negru şi ochi albaştri-gri. Era greu de spus cine era mai admirat, Cedric sau Viktor Krum. Harry le văzu exact pe fetele din anul VI care îşi doriseră atât de mult autograful lui Krum, implorându-l acum pe Cedric să le dea un autograf pe ghiozdane.

Între timp, nu primise nici un răspuns de la Sirius. Hedwig refuza să se mai apropie de el, profesoara Trelawney îi prezicea moartea, mult mai convinsă decât de obicei, şi avu probleme serioase cu Farmecele de Chemare, la ora profesorului Flitwick, încât primi teme în plus... Singurul din clasă, în afară de Neville, desigur...

— Nu e chiar atât de greu, Harry, încercă Hermione să-l consoleze, când părăsiră clasa lui Flitwick - ea făcuse obiectele să zboare prin cameră toată ora, atrăgându-le către ea, de parcă ar fi fost un magnet ciudat pentru bureţii de şters tabla, coşurile de gunoi şi Lunascopuri. Probabil că nu te-ai concentrat cum trebuie...

— Din ce cauză, oare? întrebă Harry sumbru, în timp ce Cedric Diggory trecea pe lângă ei, înconjurat de un grup mare de fete care suspinau de mama-focului.

Fetele se uitară la Harry, de parcă ar fi fost un Homar cu capete explozive, deosebit de mare.

— Cu toate astea... Eh, s-o lăsăm baltă, nu? Ne aşteaptă două ore de „Poţiuni” în după-amiaza asta...

Cele două ore de „Poţiuni” fură o experienţă îngrozitoare, dar în ultimul timp totul fusese un şir nesfârşit de torturi. Să fii închis într-o clasă timp de o oră şi jumătate cu Plesneală şi Viperinii, toţi părând hotărâţi să îl pedepsească pe Harry cât mai sever cu putinţă pentru că îndrăznise să devină unul dintre campionii şcolii era cel mai neplăcut lucru pe care şi-l putea imagina Harry. Reuşise să treacă peste o vineri, cu Hermione alături de el, care îi şoptea neîncetat: „Ignoră-i! Ignoră-i, Harry!” Era convins că şi în vinerea aceea va fi la fel ca de obicei.

Când, după prânz, el şi Hermione ajunseră în faţa clasei lui Plesneală, îi găsiră pe Viperini aşteptând afară, fiecare dintre ei purtând o insignă mare în piept. Pentru o clipă, Harry crezu că erau insigne S.P.A.S., dar apoi văzu că aveau acelaşi mesaj, scris cu litere roşii, care străluceau în coridorul slab luminat:

Ţineţi cu CEDRIC DIGGORY,

ADEVĂRATUL campion de la Hogwarts!

— Îţi plac, Potter? zise Reacredinţă cu glas tare, când se apropie Harry. Şi mai fac ceva... Uite!

Îşi apăsă insigna şi mesajul de pe ea dispăru, pentru a fi înlocuit de un altul, care era verde şi luminos:

HUO, RUŞINE, POTTER!

Viperinii râseră în hohote şi îşi apăsară insignele cu toţii, până când mesajul HUO, RUŞINE, POTTER! ajunse să strălucească peste tot în jurul lui Harry. Simţi cum i se urcă sângele la cap.

— Vai, foarte amuzant, n-am ce zice, îi spuse Hermione sarcastic lui Pansy Parkinson şi şlehtei de fete de la Viperini, care râdeau mai tare ca toţi ceilalţi, foarte inteligent!

Ron stătea rezemat de perete, alături de Dean şi Seamus. Nu râdea, dar nici nu îi lua apărarea lui Harry.

— Vrei una, Granger? zise Reacredinţă, întinzându-i o insignă Hermionei. Am o grămadă. Dar vezi să nu-mi atingi mâna. Tocmai m-am spălat, ştii, şi nu vreau să mă murdărească un Sânge-mâl...

O parte din mânia pe care o adunase Harry de zile întregi parcă sparse un baraj în pieptul lui. Îşi luă bagheta, fără să-şi dea seama ce face. Cei din jurul lui se dădură la o parte, lipindu-se de pereţi.

— Harry! îl avertiză Hermione.

— Hai, Potter, zise Reacredinţă încet, scoţând şi el bagheta. Moody nu mai e aici ca să te apere... Fă-o, dacă ai curaj!

Pentru o fracţiune de secundă se uitară unul în ochii celuilalt şi pe urmă, exact în acelaşi timp, acţionară amândoi.

— Furunculus! strigă Harry.

— Densaugeo! ţipă Reacredinţă.

Din baghetele lor ţâşniră scântei care se întâlniră în aer şi ricoşară. Cele de la bagheta lui Harry îl lovi în faţă pe Goyle, iar ale lui Reacredinţă o nimeriră pe Hermione. Goyle răcni şi îşi duse mâinile la nasul din care ţâşneau nişte coşuri enorme şi oribile. Hermione, ţipând speriată, avea mâinile la gură.

— Hermione! strigă Ron şi se duse să vadă ce păţise. Harry se întoarse şi îl văzu pe Ron dând la o parte mâna Hermionei. Nu era o privelişte frumoasă. Dinţii ei din faţă - deja mai mari decât trebuia - creşteau acum într-un ritm alarmant. Semăna din ce în ce mai bine cu un castor, cu cât i se lungeau dinţii mai tare. Trecuseră deja de buza ei de jos, către bărbie... Îngrozită, Hermione îi atinse şi scoase un ţipăt sfâşietor.

— Ce e cu hărmălaia asta? zise o voce înceată, ameninţătoare.

Venise Plesneală.

Viperinii se îngrămădiră să îi explice. Plesneală îndreptă un deget lung şi galben către Reacredinţă şi spuse:

— Explică-mi tu!

— Potter m-a atacat, domnule...

— Ne-am atacat unul pe altul în acelaşi timp! strigă Harry.

— Şi l-a nimerit pe Goyle... Vedeţi şi dumneavoastră...

Plesneală îl examină pe Goyle, a cărui faţă semăna acum cu imaginile care ar fi putut ilustra o carte cu ciuperci otrăvitoare.

— La spital, Goyle, zise Plesneală calm.

— Iar Reacredinţă a lovit-o pe Hermione! zise Ron. Uitaţi!

Şi o forţă pe Hermione să-i arate dinţii lui Plesneală. Se străduia din răsputeri să-i ascundă cu mâinile, deşi era greu pentru că îi trecuseră şi de baza gâtului. Pansy Parkinson şi celelalte fete Viperine chicoteau şi mai tare, arătând cu degetul către Hermione, pe la spatele lui Plesneală. Plesneală se uită rece la Hermione şi apoi spuse:

— Eu nu văd nici o diferenţă!

Hermione gemu, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se întoarse pe călcâie şi fugi cât putu de repede până la capătul coridorului, dispărând după colţ.

Din fericire, şi Harry, şi Ron începură să strige amândoi la Plesneală în acelaşi timp. Din fericire, fiindcă vocile lor răsunară atât de tare în coridorul de piatră, încât, în hărmălaia aceea confuză, lui Plesneală îi fu imposibil să audă exact ce ziceau cei doi despre el. Înţelese însă prea bine... esenţa.

— Să vedem, zise el pe un ton mieros. Iau cincizeci de puncte de la Cercetaşi şi le dau ore suplimentare lui Potter şi lui Weasley. Acum intraţi, dacă nu vreţi ore în plus o săptămână întreagă!

Harry clocotea de mânie. Nedreptatea strigătoare la cer îl făcea să vrea să-l blesteme pe Plesneală şi să-l transforme în o mie de bucăţi slinoase. Trecu pe lângă Plesneală şi se aşeză împreună cu Ron în spatele clasei, aruncându-şi ghiozdanul pe masă. Şi Ron tremura de furie... Pentru o clipă, totul părea să fi revenit la normal între ei, dar imediat Ron se mută şi se aşeză alături de Dean şi Seamus, lăsându-l pe Harry singur la masă. De partea cealaltă a clasei, Reacredinţă se întoarse cu spatele la Plesneală, îşi apăsă insigna rânjind, şi mesajul HUO, RUŞINE, POTTER! apăru în toată clasa.

Harry stătea şi se uita la Plesneală, imaginându-şi cum i se întâmplau acestuia tot felul de lucruri... Ah, dacă ar fi ştiut cum să arunce blestemul Cruciatus... L-ar fi trântit pe Plesneală pe spate, ca pe păianjenul acela care se zbătea neputincios...

— Antidoturile! zise Plesneală, privindu-i pe toţi, iar ochii săi negri şi reci îi scânteiară cu răutate. Trebuia să vă fi pregătit cu toţii reţetele până acum! Vreau să le preparaţi cu grijă şi apoi vom alege pe cineva pe care să testăm unul dintre ele...

Ochii lui Plesneală se întâlniră cu ai lui Harry şi băiatul ştiu imediat ce îl aşteptă. Plesneală vroia să îl otrăvească. Harry îşi imagină cum lua ceaunul, ajungând în faţa clasei din câteva sărituri şi vărsându-l în capul slinos al lui Plesneală...

Ciocănitul de la uşa clasei îi schimbă însă gândurile.

Era Colin Creevey, care intră încet în clasă, zâmbindu-i lui Harry şi ducându-se apoi spre catedra lui Plesneală.

— Da? întrebă Plesneală, tăios.

— Vă rog, domnule, am venit să-l duc pe Harry Potter sus...

Plesneală se uită de sus în jos la Colin, al cărui zâmbet pieri brusc de pe faţa lui entuziasmată.

— Potter mai are o oră de „Poţiuni”, zise Plesneală rece. O să vină sus la sfârşitul orelor.

Colin se înroşi.

— Domnule... dar, domnule, domnul Bagman are nevoie de el, zise Colin neliniştit. Toţi campionii trebuie să meargă, cred că vor să le facă poze...

Harry ar fi dat orice ca să-l oprească pe Colin să pronunţe ultimele cuvinte. Îi aruncă o privire lui Ron, dar acesta se uita foarte atent la tavan.

— Foarte bine, se răsti Plesneală. Potter, lasă-ţi aici lucrurile, vreau să te întorci mai târziu ca să-ţi testez antidotul!

— Vă rog, domnule, trebuie să-şi ia lucrurile cu el, chiţăi Colin. Toţi campionii...

— Foarte bine! zise Plesneală. Potter, ia-ţi ghiozdanul şi dispari din ochii mei!

Harry îşi aruncă ghiozdanul pe umăr, se ridică şi se îndreptă către uşă. Când trecu pe lângă băncile Viperinilor, mesajul HUO, RUŞINE, POTTER! lumină iar din toate direcţiile.

— Este extraordinar, Harry, nu? zise Colin, începând să vorbească imediat ce Harry închise uşa clasei în urma lui. Nu-i aşa? Să fii campion, ce grozav!

— Da, extraordinar, mormăi Harry, când urcară treptele către holul de la intrare. Pentru ce vor poze, Colin?

— Pentru Profetul zilei, cred!

— Minunat, zise Harry posomorându-se, exact asta îmi lipsea... Şi mai multă publicitate!

— Mult noroc! zise Colin, lăsându-l în faţa încăperii la care trebuia să îl conducă.

Harry bătu la uşă şi intră. Era o clasă destul de mică, în care majoritatea băncilor fuseseră date la o parte, lăsând un spaţiu mare în mijloc. Trei dintre ele fuseseră însă puse cap la cap în faţa tablei şi acoperite cu catifea. În spatele băncilor se aflau cinci scaune, iar Ludo Bagman stătea pe

unul dintre ele, vorbind cu o vrăjitoare pe care Harry nu o mai văzuse până atunci, îmbrăcată în haine purpurii.

Viktor Krum stătea morocănos, ca de obicei, într-un colţ şi nu vorbea cu nimeni. Cedric şi Fleur discutau între ei. Fleur părea mult mai fericită decât o văzuse Harry până atunci. Îşi tot dădea capul pe spate pentru ca părul ei lung, blond-argintiu, să strălucească şi mai mult în lumină. Un bărbat burtos, cu un aparat mare de fotografiat care fumega uşor, o privea pe Fleur cu coada ochiului.

De cum îl zări pe Harry, Bagman se ridică repede şi veni la el.

— Ah, uite-l! Campionul numărul patru! Vino, Harry,

vino... Nu-ţi face griji, nu este decât ceremonia evaluării baghetelor, ceilalţi membri ai juriului vor sosi şi ei imediat...

— Evaluarea baghetelor? repetă Harry neliniştit.

— Trebuie să verificăm dacă vă funcţionează bine baghetele, ca să nu fie probleme, ştii, având în vedere că ele sunt cele mai importante accesorii în probele care vă aşteaptă, zise Bagman. Expertul e sus, cu Dumbledore. Şi o să fie şi o mică şedinţă foto. Dânsa e Rita Skeeter, adăugă el, arătând către vrăjitoarea în robă purpurie, o să scrie un mic articol despre turnir pentru Profetul zilei...

— Poate nu chiar atât de mic, Ludo, zise Rita Skeeter, cu ochii pe Harry.

Avea părul coafat în zeci de bucle elaborate şi ciudat de rigide, care contrastau cu chipul ei cu maxilare mari. Purta ochelari a căror ramă avea pietre preţioase incrustate în

ea. Degetele groase cu care îşi ţinea geanta din piele de crocodil se terminau cu nişte unghii foarte lungi, date cu ojă roşie.

— Oare aş putea să discut puţin cu Harry înainte să începem? îl întrebă ea pe Bagman, nedezlipindu-şi ochii de la Harry. Cel mai tânăr campion, ştii tu... Aşa, ca să mai colorez un pic articolul!

— Sigur că da! strigă Bagman. Asta în cazul în care şi Harry e de acord..

— Păi, făcu Harry.

— Minunat, zise Rita Skeeter şi într-o clipă degetele ei cu gheare roşii îi înşfăcară braţul lui Harry cu o putere surprinzătoare.

Rita îl scoase iar din cameră şi deschise o uşă din apropiere.

— Acolo e multă gălăgie, zise ea. Să vedem... A, da, aici e foarte bine.

Era o debara de mături. Harry se uită la ea.

— Haide, dragul meu, intră... Bravo! Minunat! zise Rita Skeeter iar, aşezându-se pe o găleată răsturnată şi împingându-l pe Harry pe o cutie de carton.

Închise uşa şi rămaseră în întuneric. Deschise geanta din piele de crocodil şi scoase câteva lumânări pe care le aprinse cu un gest de baghetă şi le plasă în aer prin magie, ca să se poată vedea unul pe altul.

— N-o să te superi, Harry, dacă folosesc Pana pentru Citate Rapide, nu-i aşa? În felul acesta, pot să vorbesc cu tine în mod normal...

— Poftim? zise Harry.

Zâmbetul Ritei Skeeter se lărgi şi Harry numără fără nici un efort trei dinţi de aur. Rita băgă iar mâna în geanta ei de crocodil şi scoase o pană lungă, verde-prăzulie, şi un sul de pergament pe care îl întinse pe o cutie de Scoate-Pete. Înmuie vârful penei în gură, după care o puse drept pe pergament, unde rămase în echilibru, tremurând uşor.

— Probă... Mă numesc Rita Skeeter, reporter pentru Profetul zilei.

Harry se uită la pană. Imediat după ce vorbise Rita Skeeter, pana verde începuse să scrie rapid pe pergament:

Atrăgătoarea blondă Rita Skeeter, de patruzeci şi trei de ani, a cărei pană nemiloasă a distrus atâtea reputaţii...

— Minunat, zise Rita Skeeter pentru a treia oară, rupse partea de sus a pergamentului, o mototoli şi o puse în geantă.

Se aplecă apoi spre Harry şi zise:

— Aşadar, Harry, ce te-a făcut să te înscrii în Turnirul celor trei vrăjitori?

— Păi, începu Harry, însă fu întrerupt de pană.

Deşi nu zicea nici un cuvânt, pana scria în viteză pe pergament şi, în graba ei nebună, Harry reuşi să desluşească o propoziţie nouă:

O cicatrice groaznică, amintire a trecutului tragic, desfigurează chipul lui Harry Potter, de altfel fermecător. Ochii săi verzi...

— Ignoră pana, Harry, îl repezi Rita Skeeter.

Nedumerit, Harry se uită la ea.

— Răspunde-mi, Harry, de ce te-ai hotărât să te înscrii în turnir?

— Nu m-am înscris eu, zise Harry. Nu ştiu cum mi-a ajuns numele în Pocalul de Foc. Nu mi l-am pus eu acolo!

Rita Skeeter ridică o sprânceană îngroşată mult cu creionul dermatograf.

— Zău aşa, Harry, nu trebuie să-ţi fie teamă că vei avea probleme. Ştim cu toţii că de fapt nu ar fi trebuit să te înscrii. Dar nu-ţi face griji pentru asta. Cititorilor noştri le plac rebelii.

— Dar nu m-am înscris, repetă Harry. Nu ştiu cine...

— Ce părere ai despre probele care te aşteaptă? zise Rita Skeeter. Eşti emoţionat? Speriat?

— Nu m-am gândit... Neliniştit, cred, zise Harry, al cărui stomac se crispă involuntar.

— În trecut au murit mulţi campioni, ştii, nu? zise Rita Skeeter vioaie. Te-ai gândit la asta?

— Păi... am înţeles că anul acesta va fi mult mai bine organizat, zise Harry.

Pana umplea pergamentul dintre ei, mişcându-se pe el de parcă ar fi patinat.

— Desigur, tu ai mai fost faţă în faţă cu moartea şi înainte, nu-i aşa? îl întrebă Rita Skeeter, privindu-l cu atenţie. Cum crezi că te-a afectat?

— Păi, zise Harry iar.

— Crezi că traumele din trecutul tău te-au făcut să-ţi doreşti atât de mult să ieşi în evidenţă? Să urmezi calea pe care ţi-a deschis-o numele? Crezi că ai fost tentat să te înscrii în Turnirul celor trei vrăjitori pentru că...

— Nu m-am înscris eu, zise Harry, începând să se enerveze.

— Îţi mai ţii minte părinţii? zise Rita Skeeter, acoperindu-i vocea.

— Nu, zise Harry.

— Cum crezi că s-ar simţi ei dacă ar şti că vei concura în Turnirul celor trei vrăjitori? Mândri? Îngrijoraţi? Supăraţi? De data asta, Harry îşi ieşi cu adevărat din pepeni. De unde era să ştie ce ar fi simţit părinţii lui, dacă ar fi fost în viaţă? Îşi dădea seama că Rita Skeeter îl privea cu mare atenţie. Încruntându-se, îi evită privirea şi citi cuvintele pe care tocmai le scrisese pana.

Lacrimile au umplut imediat ochii aceia verzi şi strălucitori, când discuţia noastră ajuns la părinţii pe care abia dacă şi-i mai aminteşte.

— NU am lacrimi în ochi! strigă Harry.

Înainte ca Rita Skeeter să mai poată spune un cuvânt, uşa debaralei de mături se deschise. Harry se uită, clipind în lumina orbitoare. Albus Dumbledore stătea în prag, privindu-i pe amândoi cum stăteau înghesuiţi în debara.

— Dumbledore! strigă Rita Skeeter, părând cât se poate de încântată, dar Harry observă că pana şi pergamentul ei dispăruseră de pe cutia de Scoate-Pete şi degetele cu gheare roşii ale Ritei închideau în grabă geanta din piele de crocodil. Ce mai faci? zise ea, ridicându-se şi întinzându-i o mână mare şi bărbătească lui Dumbledore. Sper că ai citit articolul meu din vară despre Conferinţa Confederaţiei Internaţionale a Vrăjitorilor, nu?

— Fermecător de nemiloasă, zise Dumbledore, cu ochii scânteindu-i ironic. Mi-a plăcut în special descrierea mea drept un „smintit demodat”...

Rita Skeeter nu păru deloc afectată.

— Nu vroiam decât să arăt că unele dintre ideile tale sunt de modă veche, Dumbledore, şi că mulţi vrăjitori...

— Mi-ar face mare plăcere să aud ce motivaţie ai, dincolo de josnicia de care ai dat dovadă, Rita, zise Dumbledore, făcând o plecăciune şi zâmbindu-i politicos, dar mă tem că vom fi nevoiţi să discutăm despre asta mai târziu. Trebuie să înceapă evaluarea baghetelor şi nu

poate avea loc dacă unul dintre campioni este ascuns într-o debara de mături.

Foarte fericit să scape de Rita Skeeter, Harry se întoarse repede în clasa în care îl adusese Colin. Ceilalţi trei campioni stăteau pe scaunele de lângă uşă. Harry se aşeză repede lângă Cedric, privind spre masa acoperită cu catifea, unde stăteau patru dintre cei cinci membri ai juriului: profesorul Karkaroff, Madame Maxime, domnul Crouch şi Ludo Bagman. Rita Skeeter se aşeză într-un colţ şi Harry o văzu cum scoate iar sulul de pergament din geantă. Îl întinse pe genunchi, înmuie în gură vârful Penei pentru Citate Rapide şi o puse din nou pe pergament.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul Ollivander, zise Dumbledore, luând loc la masa juriului şi adresându-se campionilor. El vă va examina baghetele ca să se asigure că sunt în stare bună înainte de turnir.

Harry se uită în jur şi văzu cu surprindere un vrăjitor bătrân, cu ochi mari şi decoloraţi, stând liniştit lângă fereastră. Harry se mai întâlnise cu domnul Ollivander în trecut, doar de la el îşi cumpărase propria baghetă, acum mai bine de trei ani, din magazinul acestuia de pe Aleea Diagon.

— Domnişoară Delacour, puteţi să veniţi dumneavoastră prima, vă rog? zise domnul Ollivander, ducându-se în locul gol din mijlocul camerei.

Fleur Delacour pluti către domnul Ollivander şi îi dădu bagheta.

— Hmm, făcu el.

O învârti pe degetele sale lungi, ca pe un baston, şi bagheta scoase mai multe scântei roz şi aurii. O apropie apoi de ochi şi o examină cu grijă.

— Da, zise el încet, o sută nouăzeci de centimetri lungime... rigidă... din lemn de trandafir... şi conţine... O, Doamne...

— Un firrr de părrr din capul unei iele, zise Fleur. Al bunicii mele!

Deci, Fleur avea sânge de iele, îşi zise Harry, trebuia să-i spună lui Ron... Dar apoi îşi aminti că Ron nu vorbea cu el.

— Da, zise domnul Ollivander, da, eu nu am folosit niciodată păr de iele, desigur. Cred că ies baghete oarecum... temperamentale... Ei, fiecare le ştie pe ale lui, şi dacă vi se potriveşte...

Domnul Ollivander îşi plimbă degetele pe baghetă, părând să verifice dacă nu avea zgârieturi sau lovituri, iar apoi rosti:

— Orhidee!

Un buchet de orhidee diafane ţâşni din vârful baghetei.

— Foarte bine, funcţionează cum trebuie, zise domnul Ollivander, dându-i lui Fleur florile şi bagheta. Domnule Diggory, dumneavoastră urmaţi...

Fleur se duse graţioasă la locul ei, zâmbindu-i lui Cedric când acesta trecu pe lângă ea.

— Ah, asta e una de-ale mele, nu? zise domnul Ollivander cu mult mai mult entuziasm, când îi dădu

Cedric bagheta. Da, mi-o amintesc bine. Conţine un singur fir din coada unui unicorn mascul remarcabil... frumos, dar agresiv. Aproape că m-a împuns când i l-am smuls din coadă... Douăzeci şi patru de centimetri lungime... frasin... extraordinar de elastică. Da, este în stare bună... O îngrijeşti regulat?

— Am lustruit-o aseară, zise Cedric, zâmbind.

Harry se uită la propria baghetă. Avea amprente peste tot. Încercă să o şteargă pe furiş de robă. Din vârful baghetei ţâşniră mai multe scântei aurii. Fleur Delacour îi aruncă o privire plină de superioritate, aşa că renunţă.

Domnul Ollivander trimise mai multe inele de fum argintiu prin cameră din vârful baghetei lui Cedric, după care se declară mulţumit şi zise:

— Domnule Krum, dumneavoastră, vă rog...

Viktor Krum se ridică şi se îndreptă greoi, cu umerii lăsaţi şi cu un mers legănat, către domnul Ollivander. Îi dădu bagheta şi rămase acolo, încruntat, cu mâinile în buzunarele robei.

— Hmm, zise domnul Ollivander, este o creaţie Gregorovici, dacă nu mă înşel... Un mare creator de baghete, deşi stilul lui nu e tocmai... Dar nu contează...

Ridică bagheta şi o examina cu atenţie, învârtind-o de mai multe ori în faţa ochilor.

— Da... Carpen şi fragment de inimă de dragon, nu-i aşa? îi zise el tare lui Krum, care aprobă din cap. Ceva mai groasă decât în mod normal... destul de rigidă... douăzeci de centimetri lungime... Avis!

Bagheta din lemn de carpen explodă ca un pistol şi mai multe păsărele zburară ciripind din vârful ei şi ieşiră pe fereastra deschisă, împrăştiindu-se pe cerul luminat de soare.

— E bună, zise domnul Ollivander, dându-i bagheta lui Krum. Şi mai rămâne... domnul Potter.

Harry se ridică şi trecu pe lângă Krum, îndreptându-se către domnul Ollivander, căruia îi dădu bagheta.

— Aaah, da, zise domnul Ollivander ochii săi deschişi la culoare scăpărându-i dintr-o dată. Da, da, da. Cât de bine mi-o amintesc...

Şi Harry îşi amintea foarte bine. Ţinea minte totul, de parcă ar fi fost ieri...

Cu patru veri în urmă, când împlinise unsprezece ani, intrase în magazinul domnului Ollivander, împreună cu Hagrid, ca să îşi cumpere o baghetă. Domnul Ollivander îi luase măsurile şi îi dăduse să încerce mai multe baghete. Harry vânturase aproape toate baghetele din magazin, până când, în sfârşit, găsise una care i se potrivea, cea pe care tocmai i-o dăduse domnului Ollivander şi care era făcută din lemn de stejar, de douăzeci şi doi de centimetri lungime, şi conţinea o pană din coada unui phoenix. Domnul Ollivander fusese foarte surprins că lui Harry i se potrivise atât de bine bagheta aceea. „Ciudat”, zisese el, „foarte ciudat”, iar după ce Harry întrebase ce era atât de ciudat, îi explicase că pana de phoenix din bagheta lui Harry provenea de la aceeaşi pasăre care furnizase şi miezul baghetei lui Cap-de-Mort.

Harry nu mai spusese nimănui acest lucru. Era foarte legat de bagheta lui - doar nu era ea de vină pentru tot ce i se întâmplase din cauza lui Cap-de-Mort - la fel cum nu avea nici o vină că era înrudit cu Mătuşa Petunia! Totuşi,

spera din tot sufletul ca domnul Ollivander să nu le povestească tuturor despre originea baghetei. Avea sentimentul că, dacă s-ar fi întâmplat aşa, pana Ritei Skeeter ar fi explodat de entuziasm.

Domnul Ollivander examină bagheta lui Harry mai mult decât ale celorlalţi, dar în cele din urmă făcu să curgă din ea un şuvoi de vin şi i-o dădu înapoi lui Harry, anunţând că era în stare perfectă.

— Mulţumesc, zise Dumbledore, ridicându-se de la masa profesorilor. Acum, puteţi să vă întoarceţi la ore... Sau poate că ar fi mai bine să coborâţi la cină, având în vedere că mai e puţin şi se sună...

Simţind că în sfârşit ceva îi mersese bine pe ziua aceea, Harry se ridică să plece, dar omul cu aparatul de fotografiat sări de pe scaun şi îşi drese vocea, pentru a le atrage atenţia.

— Pozele, Dumbledore, pozele! strigă Bagman entuziasmat. Toţi membrii juriului şi campionii. Ce zici, Rita?

— Păi... Da, hai să le facem întâi pe astea, zise Rita Skeeter, ai cărui ochi se aţintiseră iar asupra lui Harry. Şi poate după aceea facem şi nişte poze individuale...

Fotografiile luară mult timp. Madame Maxime îi punea pe toţi ceilalţi în umbră, oriunde ar fi stat, şi fotograful nu avea cum să stea destul de departe pentru a intra şi ea în

cadru. Până la urmă, Madame Maxime trebui să stea jos, iar toţi ceilalţi în jurul ei. Karkaroff îşi tot răsucea ciocul în jurul degetului, pentru a-l ondula şi mai tare. Krum, pe care Harry îl credea obişnuit cu şedinţele foto, stătea pe jumătate ascuns, în spatele grupului. Fotograful dorea ca Fleur să stea în faţă, dar Rita Skeeter îl tot împingea pe Harry în prim-plan. Apoi Rita insistă să li se facă poze individuale campionilor. Până la urmă, fură liberi să plece.

Harry coborî la cină. Hermione nu era acolo. Bănuia că încă era în aripa spitalului, unde i se aranjau dinţii. Mâncă singur la capătul mesei, apoi se duse în Turnul Cercetaşilor, gândindu-se la numeroasele teme suplimentare, legate de Farmecele de Chemare, pe care le avea de făcut. Abia în dormitor dădu peste Ron.

— Ai primit o bufniţă, zise Ron brusc, de cum îl văzu pe Harry intrând.

Arătă către perna lui Harry. Bufniţa de hambar a şcolii îl aştepta acolo.

— A, da, ce bine, zise Harry.

— Şi mâine seară trebuie să ne ispăşim pedeapsa în clasa lui Plesneală, zise Ron.

Apoi ieşi din cameră, fără să se uite la Harry. Pentru o clipă, Harry se gândi să se ducă după el. Nu era sigur dacă vroia să discute cu el sau să-i dea un pumn - amândouă variantele păreau foarte atrăgătoare - dar şi scrisoarea lui Sirius era foarte interesantă. Harry se duse la bufniţă, luă scrisoarea de pe piciorul ei şi o desfăcu.

Harry,

Nu pot să-ţi spun tot ce aş vrea într-o scrisoare - e prea riscant, în cazul în care ar fi interceptată - trebuie să vorbim faţă-n faţă. Încearcă să fii singur în faţa şemineului din Turnul Cercetaşilor la ora unu noaptea, pe 22 noiembrie...

Ştiu mai bine ca oricine că eşti în stare să ai grijă de tine, iar atâta timp cât eşti aproape de Dumbledore şi Moody nu cred că poate să-ţi facă rău cineva. Se pare însă că cineva încearcă din răsputeri. Înscrierea ta în turnir a fost foarte riscantă, mai ales că s-a făcut chiar sub nasul lui Dumbledore.

Fii cu ochii-n patru, Harry. Vreau să îmi spui tot ce ţi se pare ieşit din comun. Spune-mi cât poţi de repede dacă îţi convine data de 22 noiembrie.

Sirius

Capitolul XIX

ŢINTATUL MAGHIAR

Harry nu se mai gândi la nimic altceva decât la posibilitatea de a-l vedea pe Sirius peste două săptămâni,

singura luminiţă pentru Harry, la capătul unui tunel care devenea din ce în ce mai întunecat. Şocul de a se trezi campionul şcolii îi trecuse uşor şi treptat începea să se instaleze frica faţă de ceea ce îl aştepta. Prima probă era din ce în ce mai aproape. Era ca şi când ar fi ştiut că un monstru îngrozitor urma să i se aşeze în faţă, blocându-i drumul. Niciodată nu mai fusese atât de emoţionat. Nu se compara cu ce simţise în faţa meciurilor de vâjthaţ, nici măcar înaintea celui împotriva Viperinilor, care nici nu concepeau să nu câştige Cupa la vâjthaţ. Lui Harry îi era foarte greu să se gândească la viitor, avea sentimentul că viaţa i se apropia de sfârşit, o dată cu prima probă...

De fapt, nu îşi imagina cum va reuşi Sirius să îl facă să se simtă mai bine, ştiind că urma să efectueze o demonstraţie magică, dificilă şi periculoasă, în faţa a sute de oameni, însă ideea întâlnirii cu un chip prietenos era ceva absolut minunat în acele momente. Harry îi confirmă data de 22 noiembrie lui Sirius, spunându-i că avea să fie lângă focul din camera de zi a Cercetaşilor, la ora pe care o sugerase Sirius. Împreună cu Hermione, petrecură mult timp făcând fel de fel de planuri de a îndepărta posibilii intruşi din camera de zi, în noaptea respectivă. În cel mai rău caz, hotărâseră să arunce câteva bombe cu miros de baligă, însă sperau să nu ajungă la aşa ceva, pentru că Filch i-ar fi jupuit de vii.

Între timp, viaţa lui Harry la castel devenise cumplit de grea, pentru că Rita Skeeter îşi publicase articolul despre Turnirul celor trei vrăjitori, care se dovedise mai degrabă povestea romanţată a vieţii lui Harry, decât un articol despre turnir. Cea mai mare parte a primei pagini îi fusese dedicată lui Harry. Articolul (care continua şi în paginile doi, şase şi şapte) era aproape în întregime despre Harry,

numele campionilor de la Beauxbatons şi Durmstrang (stâlcite, de altfel!) fuseseră înghesuite în ultima propoziţie a articolului, iar Cedric nici nu fusese menţionat.

Articolul apăruse în urmă cu zece zile şi Harry încă avea un sentiment neplăcut de ruşine, care îi răscolea stomacul de fiecare dată când se gândea la interviu. Rita Skeeter scrisese o grămadă de lucruri, pe care nu îşi amintea să le fi spus vreodată în viaţa lui, darămite Ritei, în debaraua cu mături:

Presupun că am moştenit puterea de la părinţii mei şi ştiu că ar fi foarte mândri de mine dacă m-ar putea vedea acum... Da, câteodată încă plâng noaptea când mă gândesc la ei, nu îmi este ruşine să o recunosc... Ştiu că nimic nu mă va putea răni în timpul turnirului, pentru că ei veghează asupra mea...

Însă Rita Skeeter nu se oprise aici. După ce că îi transformase „păi”-urile în propoziţii lungi, îngrozitoare, le luase interviuri şi altor persoane despre el:

Harry a găsit în sfârşit dragostea la Hogwarts. Prietenul lui apropiat, Colin Creevey, ne-a spus că Harry este mereu în compania unei anumite Hermione Granger, o fată extraordinar de drăguţă, cu părinţi Încuiaţi, care, ca şi Harry, este printre cei mai buni elevi ai şcolii.

Din momentul în care apăruse articolul, Harry trebuise să îndure cum îl cita lumea. Majoritatea celor de la Viperini făceau comentarii ironice şi batjocoritoare când trecea pe lângă ei.

— Vrei o batistă, Potter, în cazul în care te podideşte plânsul la „Transfigurare”?

— De când ai devenit unul dintre cei mai buni elevi ai şcolii, Potter? Sau nu e vorba despre Hogwarts, ci despre o şcoală pe care ai inventat-o tu şi cu Poponeaţă?

— Hei, Harry!

— Da, bine, bine se trezi Harry ţipând, o dată, când mergea pe coridor, sătul de atâtea comentarii răutăcioase. Tocmai am terminat de plâns ca un nebun după mama, care a murit tragic, şi acum am de gând să mai trag o porţie de plâns...

— Nu, eu am vrut doar să-ţi spun că... ţi-a căzut pana...

Era Cho. Harry simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji.

— O, iartă-mă, murmură el, luându-şi pana, n-am ştiut că eşti tu...

— Ei bine, mult noroc... marţi, zise ea. Sper din suflet ca totul să decurgă bine.

Harry rămase pe loc, simţindu-se extrem de prost.

Şi Hermione avusese parte de lucruri neplăcute, dar nu strigase la oameni nevinovaţi. De fapt, Harry admira foarte tare modul în care făcea ea faţă situaţiei.

— Extraordinar de drăguţă? Ea? Ha! Ha! strigase Pansy Parkinson, prima dată când se întâlnise cu ei, după ce apăruse articolul Ritei Skeeter. În comparaţie cu ce? Cu o veveriţă?

— Ignoră-le, zise Hermione cu demnitate, cu capul sus şi trecând pe lângă fetele de la Viperini de parcă nu le auzea, deşi hohoteau de răsuna culoarul. Pur şi simplu, ignoră-le, Harry!

Dar Harry nu putea să ignore totul. Ron nu îi mai adresase nici un cuvânt, de când îi spusese de pedeapsa pe care le-o dăduse Plesneală. Apoi, Harry sperase că aveau să se împace pe parcursul celor două ore în care fuseseră forţaţi să cureţe creieri de şobolani în clasa lui Plesneală, dar se nimerise să fie în ziua când apăruse articolul Ritei, ceea ce părea să-i fi confirmat bănuielile lui Ron că Harry se bucura cu adevărat de atenţia tuturor.

Hermione era supărată pe amândoi. Se ducea când la unul, când la altul, încercând să-i forţeze să vorbească între ei, dar Harry era de neclintit, nu avea de gând să mai discute cu Ron decât dacă Ron admitea că se înşelase şi că nu Harry îşi pusese numele în Pocalul de Foc, şi dacă îşi cerea scuze că îl făcuse mincinos.

— Nu eu am început, zise Harry cu încăpăţânare, el trebuie să facă primul pas!

— Ţi-e dor de el, recunoaşte! zise Hermione nerăbdătoare. Şi ştiu că şi lui îi e dor de tine...

— Să-mi fie dor de el? zise Harry. Mie? Deloc!

Însă era o minciună mare cât casa. Harry se înţelegea foarte bine cu Hermione, dar ea nu era Ron. Râdea mult

mai puţin şi stătea mult mai mult la bibliotecă, de când Hermione devenise cea mai bună prietenă a lui. Harry încă nu stăpânea bine Farmecele de Chemare, de parcă ar fi avut ceva care le îndepărta de el. Hermione insista însă că învăţarea teoriei avea să-l ajute. Drept urmare, petrecură mult timp cu cărţile în braţe, în timpul prânzurilor.

Şi Viktor Krum stătea mult la bibliotecă, iar Harry se întreba ce făcea. Învăţa sau căuta ceva care să-l ajute la prima probă? Hermione se plângea adesea de prezenţa lui Krum acolo, nu pentru că acesta i-ar fi deranjat vreodată, ci pentru că de cele mai multe ori apăreau roiuri de fete care chicoteau şi îl urmăreau din spatele rafturilor cu cărţi, drept care Hermione nu se putea concentra din cauza gălăgiei.

— Nici măcar nu arată bine! murmură ea supărată, uitându-se la profilul ascuţit al lui Krum. Îl plac doar pentru că e celebru! Nici nu s-ar uita la el, dacă nu ar putea face chestia aia cu Gluma Wonky…

— Fenta Wronski, o corectă Harry printre dinţi.

În afară de faptul că îi plăcea ca toată lumea să pronunţe corect termenii de vâjthaţ, Harry se încruntă numai când îşi imagină ce ar fi zis Ron dacă ar fi auzit-o pe Hermione vorbind despre „Gluma Wonky”.

*

Este ciudat, dar când ţi-e teamă de ceva şi ai face orice ca să încetineşti mersul timpului, acesta are prostul obicei de a se scurge şi mai repede. Zilele dinaintea primei probe păreau să treacă de parcă ar fi umblat cineva la ceasuri şi le-ar fi făcut să meargă de două ori mai repede.

Sentimentul lui Harry de panică stăpânită cu greu îl însoţea peste tot, la fel ca şi comentariile răutăcioase despre articolul din Profetul zilei.

În sâmbăta dinaintea primei probe, toţi elevii de la anul III în sus primiră învoirea să viziteze satul Hogsmeade. Hermione îi spuse lui Harry că i-ar face bine să plece un timp de la castel, iar Harry atât aştepta, nu trebuia să îl convingă nimeni.

— Şi ce facem cu Ron? întrebă el. Nu vrei să te duci cu el?

— Ah, păi... ştii, se bâlbâi Hermione şi se înroşi puţin. M-am gândit să ne întâlnim cu el la „Trei Mături”...

— Nu, zise Harry scurt.

— O, Harry, ştii doar că e o prostie...

— O să vin, dar nu mă întâlnesc cu Ron şi o să port şi Pelerina Fermecată!

— Da, bine, se burzului Hermione, dar detest să vorbesc cu tine când porţi pelerina aia, niciodată nu ştiu dacă mă uit la tine sau nu!

Aşa că Harry îşi puse Pelerina Fermecată în dormitor, coborî iar în camera de zi şi porni împreună cu Hermione către Hogsmeade.

Harry se simţea fantastic de liber cu pelerina. Privi cum treceau pe lângă ei colegii, majoritatea cu insigne pe care scria ŢINEŢI CU CEDRIC DIGGORY, dar de data aceasta nu avu parte de comentarii răutăcioase şi nimeni nu mai cită nimic din articolul acela tâmpit.

— Acum se uită toată lumea la mine, zise Hermione morocănoasă, când ieşiră din magazinul de dulciuri „Lorzii mierii”, mâncând nişte ciocolate mari, umplute cu cremă. Îşi închipuie că vorbesc singură...

— Atunci, nu-ţi mai mişca buzele aşa de mult.

— Haide, te rog, dă-ţi jos pelerina! Măcar puţin... Aici n-o să te deranjeze nimeni.

— Da? zise Harry. Uită-te în spate!

Rita Skeeter şi prietenul ei, fotograful, tocmai ieşiseră din localul „Trei Mături”. Vorbind încet, trecură chiar pe lângă Hermione, fără să îi arunce măcar o privire. Harry se lipi de vitrină, să nu-l lovească Rita cu geanta ei din piele de crocodil.

După ce se îndepărtară, Harry spuse:

— Stă în sat. Pun pariu că a venit să asiste la prima probă!

Imediat ce spuse aceste cuvinte, fu cuprins de un puternic sentiment de panică. Nu zise nimic, nu prea discutase cu Hermione despre prima probă. Avea impresia că ea nu prea voia să se gândească la asta.

— A plecat, zise Hermione, uitându-se prin Harry la capătul străzii principale. Ce ar fi să mergem să bem o Berezero la „Trei Mături”? E cam frig, nu-i aşa? Nu e nevoie să vorbeşti cu Ron, dacă nu vrei! adăugă ea supărată, interpretând corect tăcerea lui Harry.

Localul „Trei Mături” era plin, în cea mai mare parte cu elevi de la Hogwarts, care se bucurau de după-amiaza

liberă, dar şi cu o mulţime de vrăjitori, cum numai aici puteai vedea. Harry presupunea că Hogsmeade era singurul sat din Marea Britanie locuit numai de vrăjitori, un fel de rai pentru creaturi ca Baba-Cloanţa, care nu reuşeau să îşi mascheze prezenţa cu atâta îndemânare ca vrăjitoarele.

Era foarte greu să meargă prin aglomeraţia aceea îmbrăcat cu Pelerina Fermecată. În cazul în care s-ar fi atins din greşeală de cineva, ar fi apărut tot felul de semne de întrebare. Harry înaintă cu greu spre o masă din colţ, în timp ce Hermione se duse să cumpere băuturi. Harry îl zări pe Ron, care stătea la o masă cu Fred, George şi Lee Jordan. Înfrânându-şi dorinţa de a-i da o lovitură zdravănă în cap lui Ron, ajunse în sfârşit la masă şi se aşeză.

Hermione se aşeză lângă el peste puţin timp şi îi strecură o Berezero pe sub pelerină.

— Parcă aş fi sonată, aşa cum stau aici, singură, murmură ea. Noroc că mi-am adus ceva de făcut.

Şi scoase un caiet pe care îşi notase toţi membrii S.P.A.S., iar Harry văzu numele lui şi al lui Ron la începutul listei extrem de scurte. Parcă se scursese o groază de timp de când stătuse împreună cu Ron şi inventaseră predicţiile acelea, moment în care apăruse Hermione şi îi făcuse secretar, respectiv trezorier...

— Ştii, poate că ar trebui să conving şi nişte săteni să se alăture societăţii S.P.A.S., ce zici? spuse Hermione gânditoare, uitându-se în jur.

— Da, sigur, zise Harry sarcastic, luând o gură de Berezero pe sub pelerină. Hermione, când o să renunţi la toate chestiile astea cu S.P.A.S.?

— Când spiriduşii de casă vor avea salarii şi condiţii de muncă adecvate, îi răspunse ea în şoaptă. Ştii, cred că e cazul să intru în acţiune. Oare cum pot să pătrund în bucătăriile şcolii?

— Habar n-am, întreabă-l pe Fred sau pe George, îi sugeră Harry.

Hermione tăcu şi căzu pe gânduri, în timp ce Harry îşi bea liniştit Bereazero, studiindu-i pe oamenii din local. Toţi păreau veseli şi relaxaţi. Ernie Macmillan şi Hannah Abbott făceau schimb de surprize găsite în broscuţele de ciocolată, amândoi cu insigne ŢINEŢI CU CEDRIC DIGGORY prinse de pelerine. Chiar lângă uşă o văzu pe Cho, în mijlocul unui grup mare de prieteni de la Ochi-de-Şoim. Nu purta insignă cu CEDRIC, ceea ce îl înveseli foarte repede pe Harry...

Ce nu ar fi dat să fie şi el unul dintre aceşti oameni, să stea, să râdă şi să vorbească, fără alte griji în afară de teme! Îşi imagină cum ar fi fost dacă nu i-ar fi ieşit numele din Pocalul de Foc. În primul rând, nu ar fi purtat Pelerina Fermecată, Ron ar fi stat cu el şi probabil că toţi trei şi-ar fi imaginat fericiţi ce probă periculoasă aveau de înfruntat campionii marţea următoare. Abia ar fi aşteptat să vadă ce era şi să-l aclame pe Cedric, ca toţi ceilalţi, stând în tribune, feriţi de pericole...

Se întrebă cum se simţeau ceilalţi campioni. În ultimul timp, de fiecare dată când îl vedea pe Cedric, era înconjurat de admiratoare. Părea neliniştit, dar şi

entuziasmat. Harry o zărise pe Fleur Delacour pe coridoare. Era la fel ca de obicei, afişând un aer superior şi foarte stăpână pe ea. Iar Krum stătea în bibliotecă, unde se pusese cu burta pe carte.

Harry se gândi la Sirius şi nodul strâns, încordat, din pieptul lui, păru să se mai lărgească puţin. Urma să îl vadă peste doar douăsprezece ore, pentru că în acea seară urmau să se întâlnească în faţa şemineului din camera de zi, presupunând că nu se va întâmpla nimic rău, cum părea să decurgă totul în ultimul timp...

— Uite, Hagrid! îl făcu atent Hermione.

Ceafa capului enorm al lui Hagrid - renunţase la umflăturile de păr din spate - se vedea clar prin mulţime. Harry se întrebă de ce nu îl văzuse din prima clipă, având în vedere că Hagrid era atât de mare, dar, ridicându-se cu grijă, observă că Hagrid stătea aplecat, vorbind cu profesorul Moody. Ca de obicei, Hagrid avea o halbă în faţă, iar Moody bea din termos. Doamna Rosmerta, nurlia proprietară, nu părea să fie prea mulţumită de acest fapt. Se uită neliniştită la Moody, când strânse paharele de pe mesele din jurul lor. Poate pentru că o considera ca o insultă adusă băuturii casei, dar Harry ştia care era adevărul. Moody le spusese în timpul ultimei ore de „Apărare contra Magiei Negre” că întotdeauna prefera să-şi prepare el însuşi mâncarea şi băutura, pentru că experţilor în Magia Neagră le-ar fi fost foarte uşor să pună otravă într-un pahar lăsat nesupravegheat.

În timp ce se uita la Hagrid şi la Moody, Harry îi văzu ridicându-se şi plecând. Făcu un semn cu mâna, dar îşi aminti că Hagrid nu putea să-l vadă. Moody se opri însă în loc, cu ochiul magic aţintit către colţul unde se afla Harry.

Îl bătu pe Hagrid undeva pe la mijlocul spatelui (pentru că nu reuşise să ajungă la umăr!), îi murmură ceva la ureche şi amândoi se îndreptară către masa la care stăteau Harry şi Hermione.

— Ce mai faci, Hermione? zise Hagrid cu glas tare.

— Bine, răspunse Hermione, zâmbindu-i.

Moody şchiopătă în jurul mesei şi se aplecă asupra ei. Harry crezu că citea lista S.P.A.S., până când Moody murmură spre el:

— Drăguţă pelerină, Potter!

Harry se uită la el uimit. Bucata mare care lipsea din nasul lui Moody era şi mai vizibilă de aproape. Moody zâmbi.

— Ochiul dumneavoastră poate să... Adică, puteţi să...

— Da, poate să vadă prin pelerinele care te fac invizibil, zise Moody încet. Şi de multe ori mi-a fost de mare ajutor.

Şi Hagrid îi zâmbea lui Harry. Harry ştia că Hagrid nu putea să-l vadă, dar era evident că Moody îi spusese şi lui că era acolo.

Hagrid se aplecă, prefăcându-se că citea şi el lista S.P.A.S., şi zise atât de încet, încât doar Harry îl auzi:

— Harry, vino la miezul nopţii la cabana mea. Poartă pelerina!

Ridicându-se, Hagrid spuse cu glas tare:

— Mă bucur că te-am văzut, Hermione.

Apoi făcu un semn cu ochiul şi plecă. Moody îl urmă.

— De ce vrea să ne întâlnim la miezul nopţii? zise Harry, foarte surprins.

— Da? făcu Hermione, părând alarmată. Mă întreb ce are de gând? Nu ştiu dacă ar trebui să te duci, Harry...

Privi neliniştită în jur şi apoi murmură:

— Să nu întârzii la întâlnirea cu Sirius...

Era adevărat că, dacă se ducea la Hagrid la miezul nopţii, punea în pericol întâlnirea cu Sirius. Hermione îi sugeră să o trimită pe Hedwig să-i spună lui Hagrid că nu putea să vină la el în noaptea aceea, presupunând că bufniţa s-ar fi învoit să îi ducă scrisoarea, desigur... Harry se gândi însă că cel mai bine era să se ducă şi să afle rapid ce vroia Hagrid. Era foarte curios să afle despre ce era vorba. Hagrid nu-i mai ceruse niciodată să-l viziteze aşa de târziu...

*

În noaptea aceea, la unsprezece şi jumătate, Harry, care se prefăcuse că se duce la culcare devreme, îşi puse iar pelerina şi coborî pe furiş în camera de zi, unde mai erau încă elevi. Fraţii Creevey reuşiseră să pună mâna pe nişte insigne cu ŢINEŢI CU CEDRIC DIGGORY şi încercau să le vrăjească şi să le transforme în ŢINEŢI CU HARRY POTTER. Dar până în acel moment nu reuşiseră decât să facă insignele să se blocheze pe HUO, RUŞINE, POTTER!

Harry se furişă pe lângă ei către gaura din tablou şi aşteptă câteva clipe, cu ochii-n patru. Apoi Hermione, de pe partea cealaltă, aşa cum plănuiseră, rosti parola şi făcu

să se deschidă portretul doamnei grase, ca să îl lase pe el să iasă. Trecu pe lângă ea şi şopti „Mersi!”, iar apoi începu să alerge prin castel.

Împrejurimile castelului erau foarte întunecate. Harry străbătu pajiştea către luminile care străluceau dinspre coliba lui Hagrid. Interiorul imensei trăsuri a celor de la Beauxbatons era de asemenea luminat. Harry o auzi pe Madame Maxime vorbind, tocmai când bătu la uşa lui Hagrid.

— Tu eşti, Harry? şopti Hagrid, deschizând uşa şi uitându-se în jur.

— Da, zise Harry, intrând în cabană şi dându-şi jos gluga. Cee?

— Vreau să-ţi arăt ceva, zise Hagrid.

Hagrid era cuprins de entuziasm. Purta la butonieră o floare care semăna cu o anghinare enormă. Părea să fi renunţat la grăsimea cu care îşi ungea părul, dar era clar că se străduise să se pieptene... Harry observă dinţii rupţi ai pieptenelui rămaşi în părul lui Hagrid.

— Ce vrei să-mi arăţi, Hagrid? zise iar Harry, obosit şi întrebându-se dacă nu cumva făcuseră ouă Homarii sau dacă Hagrid reuşise să cumpere un alt câine cu trei capete de la un străin din vreo cârciumă.

— Vino cu mine, nu vorbi şi rămâi sub pelerină, zise Hagrid. Nu-l luăm şi pe Colţ cu noi, nu o să-i placă...

— Ascultă, Hagrid, nu pot să stau mult... trebuie să mă întorc la castel până la douăsprezece fix...

Dar Hagrid nu auzi, deschise uşa colibei şi ieşi în noapte. Harry se grăbi să-l urmeze şi descoperi, spre marea lui surpriză, că Hagrid îl ducea către trăsura celor de la Beauxbatons.

— Hagrid, ce...

— Şşşt! zise Hagrid şi bătu de trei ori la uşa pe care se afla blazonul cu baghetele de aur încrucişate.

Madame Maxime deschise imediat. Purta un şal de mătase în jurul umerilor săi enormi. Zâmbi când îl văzu pe Hagrid.

— Ah, ‘Agrrrid... a sosit timpul?

— Bong-souar, zise Hagrid, zâmbindu-i.

Îi întinse o mână pentru a o ajuta să coboare treptele de aur. Madame Maxime închise uşa în urma ei, iar Hagrid îi oferi braţul şi porniră pe lângă padocul în care stăteau caii înaripaţi, imenşi, ai lui Madame Maxime. Harry, total uluit, trebui să fugă pentru a putea ţine pasul cu ei. Oare asta vroia Hagrid, să i-o arate pe Madame Maxime? Ar fi putut să o vadă oricând, doar nu era uşor de trecut cu vederea...

Se părea însă că şi ei îi pregătea Hagrid o surpriză, pentru că după un timp ea întrebă jucăuş:

— Unde mă duci, ‘Agrrrid?

— O să-ţi placă, zise Hagrid. Merită să fie văzut, crede-mă! Dar să nu spui nimănui că ţi-am arătat, da? N-ai voie să ştii...

— Sigur că nu, zise Madame Maxime, vânturându-şi genele lungi şi negre.

Şi mai merseră puţin, Harry fiind din ce în ce mai nervos în timp ce fugea în urma lor şi uitându-se din când în când la ceas. Cine ştie ce plan stupid avea Hagrid în minte, care ar fi putut să-l facă să-l rateze pe Sirius... Dacă nu ajungeau în curând, avea de gând să se întoarcă, să se ducă direct la castel şi să-l lase pe Hagrid să se bucure de plimbarea lui romantică, alături de Madame Maxime...

Dar imediat - după ce merseseră atât de mult către pădure, încât castelul şi lacul nu se mai vedeau - Harry auzi ceva. Oameni care strigau de undeva din apropiere... Apoi se auzi un răget asurzitor...

Hagrid o duse pe Madame Maxime lângă un pâlc de copaci şi se opri. Harry se apropie şi el grăbit de ei... Pentru o fracţiune de secundă, i se păru că vede nişte focuri de tabără şi oameni care săreau în jurul lor... Apoi rămase tablou.

Dragoni!

Patru dragoni maturi, enormi, cu un aspect sălbatic, stăteau ridicaţi pe picioarele din spate, în interiorul unui padoc gigantic, închis cu plăci groase de lemn. Dragonii răgeau şi fornăiau, iar torente de foc ţâşneau spre cerul întunecat din gurile lor larg deschise, cu colţi de jur împrejur, la o sută de metri deasupra gâturilor întinse. Un dragon albastru-argintiu, cu coarne lungi, ascuţite, se tot repezea la vrăjitorii de pe sol. Altul, cu solzi verzi şi lucioşi, se zbătea şi dădea din picioare cu toată puterea. Unul roşu, cu o coroniţă ciudată de spini de aur în jurul capului, scotea nori de flăcări în formă de ciuperci şi mai era unul, negru, cu adevărat gigantic, care aducea a reptilă mai mult decât ceilalţi şi care era cel mai aproape de ei.

Cel puţin treizeci de vrăjitori, şapte sau opt pentru fiecare dragon, încercau să-i controleze, trăgând de lanţurile prinse de benzile groase de piele care le fuseseră legate în jurul gâturilor şi picioarelor. Uluit, Harry ridică privirea mult deasupra lui şi văzu ochii dragonului negru, cu nişte pupile ca două fante verticale, ca la pisici, mărite fie de frică, fie de furie, nu îşi putu da seama din ce cauză... Scotea răgete asurzitoare, zgomote îngrozitoare, care îţi zgâriau pur şi simplu timpanul...

— Ai grijă, Hagrid! strigă un vrăjitor de lângă gard, luptându-se cu lanţul pe care îl ţinea. Pot să scuipe foc până la patruzeci de metri depărtare! Ăsta e din specia Ţintat Maghiar şi l-am văzut aruncând flăcări la optzeci de metri!

— Nu-i aşa că sunt minunaţi? întrebă Hagrid abia şoptit.

— Nu se poate! strigă un alt vrăjitor. Vrăji de Împietrire, pentru toţi trei!

Harry văzu cum fiecare îngrijitor de dragon îşi scoate bagheta.

— Stupefy! strigară ei într-un glas, iar Vrăjile de Împietrire se avântară în întuneric ca nişte rachete de foc, explodând în ploi de stele deasupra dragonilor...

Harry privi cum dragonul de lângă ei se clatină periculos pe picioarele din spate. Fălcile îi erau deschise larg într-un strigăt tăcut, nările nu mai scoteau foc, deşi încă mai fumegau... Apoi, foarte încet, se prăbuşi... Dragonul negru, puternic şi acoperit tot cu solzi, lovi solul cu o bufnitură despre care Harry ar fi putut să jure că zdruncinase copacii din spatele său.

Îngrijitorii de dragoni îşi coborâră baghetele şi se apropiară de cei pe care îi îngrijiseră până atunci. Fiecare dragon era acum cam cât un deluşor. Se grăbiră să scurteze lanţurile şi să le prindă în nişte piroane de fler, pe care le bătură cu baghetele cât mai adânc în pământ.

— Vrei să te uiţi mai îndeaproape? o întrebă Hagrid pe Madame Maxime, entuziasmat la culme.

Amândoi se duseră chiar lângă gard, iar Harry îi urmă. Vrăjitorul care îl avertizase pe Hagrid să nu se apropie se întoarse către ei şi Harry îşi dădu seama cine era: Charlie Weasley!

— E totul în regulă, Hagrid? gâfâi el, apropiindu-se să stea de vorbă cu Hagrid. Acum ar trebui să nu mai avem probleme... Le-am dat o Poţiune de Dormit pentru drum, m-am gândit că le-ar fi mai bine dacă s-ar trezi în întuneric şi linişte... Dar, după cum ai văzut, nu erau deloc fericiţi...

— Ce rase aveţi aici, Charlie? întrebă Hagrid, privindu-l pe dragonul cel mai apropiat - pe cel negru - aproape cu veneraţie.

Ochii încă îi erau întredeschişi şi Harry văzu o linie galbenă, strălucitoare, dedesubtul pleoapei strânse.

— Acesta este un Ţintat Maghiar, zise Charlie. Cel din partea aia e un Verde Galez, iar cel mai mic, un Bot-Scurt Suedez, adică ăla albastru-gri, şi un Bulgăre de Foc Chinezesc, cel roşu.

Charlie se uită în jur. Madame Maxime se plimba în jurul gardului, privindu-i pe dragonii împietriţi.

— Nu ştiam că o aduci şi pe ea, Hagrid, zise Charlie, încruntându-se. Campionii nu ar trebui să ştie ce îi aşteaptă... O să-i spună elevei ei, nu crezi?

— M-am gândit că o să-i placă, ridică Hagrid din umeri, încă privindu-i fascinat pe dragoni.

— Foarte romantic, Hagrid, zise Charlie, clătinând din cap.

— Patru! zise Hagrid. Deci câte unul pentru fiecare campion, nu? Ce trebuie să facă, să se lupte cu ei?

— Cred că doar să treacă pe lângă ei, zise Charlie. O să fim pe aproape în caz că sunt probleme, cu vrăji de stins focurile dacă e nevoie. Au vrut mame cu pui, nu ştiu de ce... Dar îţi spun un lucru, nu-l invidiez pe cel căruia o să-i pice acest Ţintat Maghiar. E ceva de speriat. Partea din spate e la fel de periculoasă ca şi cea din faţă. Uită-te şi tu...

Charlie arătă către coada dragonului negru şi Harry văzu nişte spini lungi, de culoarea bronzului, dispuşi din patru în patru centimetri.

Cinci dintre colegii lui Charlie se apropiară în acel moment de Ţintatul Maghiar, cărând cu ei, într-o pătură, câteva ouă uriaşe, de culoare gri-granit. Le puseră cu grijă lângă Ţintatul Maghiar. Hagrid scoase un geamăt. Îşi amintise de Norbert, puiul lui de dragon, la care trebuise să renunţe...

— Le-am numărat, Hagrid, îl preveni Charlie scurt. Ce mai face Harry?

— Bine, zise Hagrid, încă privind cu jind ouăle.

— Eu sper să fie bine şi după ce se va întâlni cu ăştia, zise Charlie sumbru, uitându-se către padocul dragonilor. N-am avut curaj să-i spun mamei ce trebuie să facă la prima probă, e deja îngrozitor de îngrijorată pentru el...

Şi Charlie imită vocea neliniştită a mamei lui: „Cum au putut să-l lase să se înscrie în turnir, e mult prea tânăr! Credeam că or să fie cu toţii în siguranţă, credeam că o să fie o limită de vârstă!”

— Plângea în hohote după articolul ăla despre el din Profetul zilei, adăugă Charlie, după care o cită iar pe mama sa. „Încă plânge după părinţii lui! O, scumpul de el, nu mi-am imaginat!”

Harry se săturase. Fiind convins că Hagrid nu îi va duce lipsa, având în vedere că era înconjurat de patru dragoni şi de Madame Maxime, se întoarse încet şi se îndreptă spre castel.

Nu ştia dacă era fericit că văzuse ce îl aştepta sau nu. Poate că aşa era mai bine. Primul şoc trecuse. Poate că, dacă i-ar fi văzut pe dragoni marţi pentru prima oară, ar fi leşinat acolo, în faţa întregii şcoli... Dar poate că încă existau şanse să se întâmple aşa ceva... Urma să fie înarmat numai cu bagheta, care în acele condiţii nu părea să fie altceva decât o rămurică... Un beţişor în faţa unui dragon cât casa, acoperit cu spini şi care scuipa flăcări.

Şi trebuia să treacă de el. Cu toată lumea de faţă. Dar cum?

Harry se grăbi. Ajunsese la marginea pădurii şi trebuia să fie în faţa şemineului până într-un sfert de oră, ca să discute cu Sirius. Se gândea că nu îşi amintea dacă mai

dorise vreodată mai mult ca acum să stea de vorbă cu cineva, când pe neaşteptate intră în ceva tare.

Harry căzu pe spate. Ochelarii i se strâmbară pe nas şi îşi strânse şi mai mult pelerina în jurul lui. O voce din apropiere strigă:

— Auu! Cine e?

Harry verifică în grabă dacă încă era acoperit de pelerină şi rămase nemişcat, privind silueta întunecată a vrăjitorului pe care îl lovise. Îi recunoscu imediat ciocul... Era Karkaroff!

— Cine e acolo? întrebă din nou Karkaroff iar, uitându-se foarte bănuitor în jur.

Harry rămase nemişcat şi tăcut. După vreun minut, Karkaroff păru să creadă că probabil lovise vreun animal. Se uita în jur, de parcă se aştepta să vadă vreun câine sau un alt animal. Apoi se ascunse iar după copaci şi se îndreptă spre locul unde erau dragonii.

Foarte încet şi cu foarte mare grijă, Harry se ridică şi porni iar, cât de repede putu, fără să facă prea mult zgomot, grăbindu-se în întuneric spre castel.

Nu avea nici o îndoială faţă de ceea ce punea la cale Karkaroff. Se strecurase de pe corabia lui ca să încerce să afle care era prima probă. Era chiar posibil să-i fi văzut pe Hagrid şi pe Madame Maxime când se îndreptau împreună către pădure... Erau foarte uşor de observat de la o poştă... Tot ce îi mai rămânea de făcut lui Karkaroff era să se ia după vocile lor, ca să afle şi el, ca şi Madame Maxime, ce îi aştepta pe campioni. Se pare că singurul campion care avea să înfrunte marţi necunoscutul era Cedric.

Harry ajunse la castel, se furişă pe uşa de la intrare şi începu să urce scara de marmură. I se tăiase respiraţia, dar nu îndrăzni să încetinească... Avea mai puţin de cinci minute să ajungă în faţa şemineului...

— Aiureli! gâfâi el către doamna grasă, care moţăia în rama ei, în faţa găurii din perete.

— Dacă zici tu, murmură ea adormită, fără să deschidă ochii şi tabloul se deschise pentru a-i da drumul înăuntru.

Harry intră. Camera de zi era pustie şi, având în vedere că mirosea ca întotdeauna, însemna că Hermione nu fusese nevoită să recurgă la bombe cu miros de baligă pentru a se asigura că el şi Sirius rămâneau singuri.

Harry îşi dădu jos pelerina şi se aruncă într-un fotoliu din faţa şemineului. Camera era cufundată în semiobscuritate, flăcările fiind singura sursă de lumină. În apropiere, pe o masă, insignele cu ŢINEŢI CU CEDRIC DIGGORY, pe care fraţii Creevey încercaseră să le schimbe, străluceau în lumina focului. Acum pe ele scria JOS CU POTTER! Harry îşi întoarse privirea către flăcări şi tresări.

Capul lui Sirius apăruse în foc. Dacă Harry nu l-ar fi văzut pe domnul Diggory făcând exact acelaşi lucru în bucătăria familiei Weasley, s-ar fi speriat de moarte. Pe chipul său apăru primul zâmbet din ultimele (foarte multe!) zile, apoi se ridică grăbit de pe fotoliu, se aşeză în faţa şemineului şi spuse:

— Sirius, ce mai faci?

Sirius arăta cu totul altfel decât şi-l amintea Harry. Când se despărţiseră, era tras la faţă şi slab, iar faţa îi era

înconjurată de o claie de păr negru, lung şi murdar. Acum avea părul scurt şi curat, se împlinise la faţă şi părea mult mai tânăr, aproape ca în fotografiile pe care le avea Harry şi care fuseseră făcute la nunta părinţilor săi.

— Lasă ce fac eu, ce faci tu? zise Sirius serios.

— Păi...

Pentru o clipă, Harry intenţionase să spună „bine”, dar nu reuşi. Înainte să se poată opri, începu să turuie despre faptul că nimeni nu îl credea că nu ajunsese în turnir de bunăvoie, despre felul în care Rita Skeeter minţise în privinţa lui în Profetul zilei, despre faptul că nu putea să meargă pe coridoare fără să fie ridiculizat şi batjocorit, şi despre Ron, care nu îl credea şi era gelos pe el...

— Iar acum, tocmai mi-a arătat Hagrid ce mă aşteaptă la prima probă! Dragoni, Sirius, şi n-am nici o şansă! termină el disperat.

Sirius se uită la el, citindu-i-se îngrijorarea în ochii care încă păstrau privirea hăituită pe care o căpătaseră la Azkaban. Îl lăsase pe Harry să vorbească fără să-l întrerupă, însă acum spuse:

— Cu dragonii ne descurcăm noi, Harry, ajungem şi la asta imediat... Nu am mult timp... Am intrat în casa unor vrăjitori ca să le folosesc şemineul, dar s-ar putea să se întoarcă în orice moment. Trebuie să te previn în legătură cu anumite lucruri.

— De ce anume? întrebă Harry, simţind cum se încordează şi mai tare... Ceva mai rău ca dragonii?

— Karkaroff, Harry! zise Sirius. A fost un Devorator al Morţii. Ştii ce sunt Devoratorii Morţii, nu?

— Da... Cum, el? Poftim?

— A fost prins, a stat la Azkaban cu mine, dar a fost eliberat. Pot să pun pariu că de asta a vrut Dumbledore un Auror la Hogwarts anul ăsta! Ca să fie cu ochii pe el! Moody l-a prins pe Karkaroff. El l-a băgat la Azkaban.

— Karkaroff a fost eliberat? zise Harry încet, în timp ce creierul lui părea să se străduiască să acumuleze o serie de noi informaţii şocante. De ce l-au eliberat?

— A făcut un târg cu Ministerul Magiei, zise Sirius cu amărăciune. A zis că a greşit şi apoi a dat nume... A băgat o mulţime de alţi vrăjitori la Azkaban, în locul lui... Nu e deloc iubit pe acolo, poţi să fii sigur. Şi de când a ieşit, din câte ştiu eu, predă Magie Neagră fiecărui elev care trece prin şcoala lui. Aşa că fereşte-te şi de campionul de la Durmstrang!

— Bine, zise Harry încet. Dar... vrei să spui că profesorul Karkaroff mi-a pus numele în Pocal? Pentru că, dacă e aşa, este un actor foarte bun. Părea foarte supărat din cauza asta. Nu vroia să mă lase să concurez.

— Ştim că e un actor bun, zise Sirius, pentru că a convins Ministerul Magiei să-i dea drumul, nu? Acum, am citit şi eu Profetul zilei, Harry...

— Tu şi restul lumii, zise Harry cu amărăciune.

— Am citit printre rândurile articolului scris de femeia aia, Rita Skeeter, de luna trecută, şi am aflat cum a fost atacat Moody în noaptea dinainte să vină la Hogwarts. Da,

ştiu că ea zice că a fost o altă alarmă falsă de-ale lui, zise Sirius repede, văzând că Harry vroia să spună ceva, totuşi eu nu cred că este adevărat. Cred că cineva a încercat să-l împiedice să ajungă la Hogwarts. Cred că cineva ştia că îi va fi mult mai greu cu el prin preajmă. Şi mai ştia că nu se vor face cercetări amănunţite, doar Ochi-Nebun a auzit mult prea des fel de fel de intruşi. Dar asta nu înseamnă că Moody nu poate să perceapă adevărul. A fost cel mai bun Auror pe care l-a avut Ministerul vreodată.

— Ce vrei să spui? întrebă Harry încet. Karkaroff încearcă să mă omoare? Dar de ce?

Sirius ezită.

— Am auzit nişte lucruri foarte ciudate, zise el încet. Devoratorii Morţii par să fie mult mai activi ca de obicei în ultimul timp. S-au arătat la Cupa Mondială de Vâjthaţ... Şi... Ai auzit de dispariţia vrăjitoarei de la Ministerul Magiei?

— Bertha Jorkins? zise Harry.

— Exact, a dispărut în Albania şi se zvoneşte că tocmai acolo a fost văzut Cap-de-Mort ultima dată... Şi Bertha probabil că ştia de Turnirul celor trei vrăjitori, nu?

— Da, dar... e puţin probabil că a dat peste Cap-de-Mort, nu? zise Harry.

— Ascultă-mă, eu o ştiu pe Bertha Jorkins, zise Sirius sumbru. A fost la Hogwarts în acelaşi timp cu mine, cu câţiva ani mai mare ca tatăl tău şi ca mine. Şi era o proastă. Foarte băgăreaţă, dar fără prea multă minte, ba chiar deloc. Şi asta nu este o combinaţie bună, Harry. Aş

spune că Bertha era foarte uşor de ademenit într-o capcană.

— Deci... Cap-de-Mort ar fi putut să afle unde are loc turnirul? trase concluzia Harry. La asta te referi? Şi Karkaroff a venit aici din ordinele lui?

— Nu ştiu, zise Sirius încet, pur şi simplu nu ştiu... Karkaroff nu mi se pare deloc genul de om care să se întoarcă la Cap-de-Mort, decât doar dacă ar şti că acesta e îndeajuns de puternic ca să-l apere. Dar oricine ţi-a pus numele în Pocal a făcut-o dintr-un motiv anume şi nu pot să nu mă gândesc că turnirul ar fi un mod foarte bun de a te ataca şi a face ca totul să pară un accident.

— Mie mi se pare un plan foarte bun, zise Harry absent. Nu trebuie decât să stea liniştiţi şi să-i lase pe dragoni să-şi vadă de treabă.

— Da... dragonii ăştia, zise Sirius, vorbind acum foarte repede. Există o metodă, Harry. Să nu fii tentat să încerci o Vrajă de Împietrire... Dragonii sunt foarte puternici din punct de vedere fizic şi au puteri magice deosebite, nu pot fi răpuşi de o singură Vrajă de Împietrire. E nevoie de vreo şase vrăjitori deodată ca să dovedeşti un dragon, folosind vraja asta...

— Da, ştiu, tocmai am văzut acest lucru, zise Harry.

— Dar poţi să reuşeşti singur, zise Sirius. Există o metodă şi nu ai nevoie decât de o vrajă simplă. Doar...

Dar Harry ridică un deget pentru a-l face să tacă, cu inima bătându-i tare în piept, de parcă stătea să explodeze. Auzi paşi care coborau scara în spirală din spatele lui.

— Du-te! îi şopti el lui Sirius. Du-te! Vine cineva!

Harry se ridică repede, ascunzând focul... Dacă ar fi văzut cineva chipul lui Sirius la Hogwarts, ar fi ieşit un scandal imens... Ar fi fost implicat Ministerul, iar el ar fi fost interogat pentru a spune unde se afla Sirius...

Harry auzi un mic pocnet în spatele lui şi ştiu că Sirius plecase... Privi capătul scării în spirală... Oare cine se hotărâse să se plimbe la unu noaptea şi îl împiedicase pe Sirius să-i spună cum să treacă de dragoni?

Era Ron. Îmbrăcat în pijamaua sa maro de lână, Ron încremeni, văzându-l pe Harry, care se afla în partea cealaltă a camerei, şi se uită în jur.

— Cu cine vorbeai? întrebă el.

— Ce te priveşte? se răsti Harry. Ce cauţi aici la ora asta?

— Mă întrebam unde... începu Ron, ridicând din umeri, dar fără să continue. Nimic. Mă întorc în pat.

— Ai venit să mă spionezi, nu? strigă Harry.

Ştia că Ron habar nu avea ce se întâmplase, ştia că nu o făcuse înadins, dar nu îi păsa... În acel moment ura tot ce avea legătură cu Ron, chiar şi cei câţiva centimetri de gleznă goală care i se vedeau pe sub pantalonii de la pijama.

— Îmi cer scuze, zise Ron, cu faţa roşie de furie. Ar fi trebuit dă-mi dau seama că nu vroiai să fii deranjat. Te las să continui să repeţi liniştit pentru viitorul interviu...

Harry înşfăcă de pe masă o insignă cu JOS CU POTTER şi o azvârli cât putu de tare, în partea cealaltă a camerei. Îl lovi pe Ron în frunte şi acesta căzu la podea.

— Poftim! zise Harry. Să o porţi marţi! Acum poate că o să ai şi tu o cicatrice, dacă ai noroc... Să nu mai fii gelos pe mine!

Se îndreptă cu paşi mari către scară. Se aştepta ca Ron să-l oprească... Chiar i-ar fi plăcut ca Ron să îi fi dat un pumn, dar Ron rămase acolo, în pijamaua care îi rămăsese mică, Harry, care urcase scările valvârtej, rămase treaz în pat, fierbând de furie mult timp după aceea şi nu îl auzi întorcându-se în dormitor.

Capitolul XX

PRIMA PROBĂ

Harry se trezi duminică dimineaţa şi se îmbrăcă atât de neatent, încât se pomeni că încerca să îşi pună pălăria în loc de o şosetă. Când în sfârşit reuşi să îşi îmbrace toate hainele aşa cum trebuia, se grăbi să o găsească pe Hermione. O zări la masa Cercetaşilor din Marea Sală, unde lua micul dejun cu Ginny. Simţindu-se prea încordat pentru a mânca, Harry aşteptă până când Hermione termină de mâncat şi o scoase afară, la o altă plimbare.

Deşi era foarte speriată de spusele lui Sirius despre Karkaroff, Hermione era de părere că în acel moment dragonii erau problema cea mai presantă.

— Hai să încercăm să te menţinem în viaţă până marţi seara, zise ea disperată, şi apoi ne putem face griji şi pentru Karkaroff.

Înconjurară lacul de trei ori, încercând să se gândească la vreo vrajă simplă care ar putea răpune un dragon. Nu le veni nimic în minte, aşa că se duseră la bibliotecă. Aici, Harry luă toate cărţile despre dragoni şi amândoi se apucară să caute în vraful de cărţi.

— Tăiatul ghearelor prin farmece... Tratarea putrezirii solzilor... Nu asta ne trebuie, asta e pentru smintiţii ca Hagrid, care vor să îngrijească dragoni...

— Dragonii sunt extrem de dificil de răpus, din cauză magiei străvechi care le apără pielea groasă şi protejată de solzi, pe care numai unele dintre cele mai puternice vrăji o pot penetra... Dar Sirius a zis că o vrajă simplă ar fi de ajuns...

— Atunci, hai să încercăm nişte cărţi cu cele mai simple vrăji, propuse Harry, punând la o parte „Oameni care-i iubesc mult pe dragoni”.

Se întoarse la masă cu un teanc de cărţi de vrăji şi amândoi începură să le frunzărească pe rând, Hermione şuşotind fără încetare lângă el:

— Păi, astea sunt Vrăjile de Transformare... La ce te ajută? Doar dacă le-ai înlocui colţii cu nişte jeleuri sau ceva de genul ăsta, ceea ce i-ar face mult mai puţin periculoşi... Problema este că, aşa cum scria şi în cartea

aia, pielea de dragon nu e uşor de străpuns... Eu cred că ar trebui să-l Transfigurezi, dar cu ceva atât de mare nu ai nici o şansă, mă îndoiesc că până şi profesoara McGonagall... Dar dacă te-ai Transfigura pe tine? Ca să-ţi conferi puteri în plus, de exemplu? Dar astea nu sunt vrăji simple, adică nu am învăţat aşa ceva la ore, eu ştiu despre ele pentru că am făcut teste preliminare pentru obţinerea a cât mai multor Niveluri Obişnuite de Vrăjitorie...

— Hermione, zise Harry printre dinţi, poţi să taci puţin, te rog? Încerc să mă concentrez.

Dar când Hermione tăcu, nu se întâmplă nimic, doar i se umplu creierul cu un fel de zumzăit straniu, care nu părea să lase loc concentrării. Se uită deznădăjduit pe cuprinsul cărţii „Blesteme de bază pentru cei ocupaţi şi încrâncenaţi”: scalpări instantanee... Dar dragonii nu au păr... piper pisat... Asta probabil că ar creşte puterea dragonului de a scuipa flăcări... limbă cu spini... Asta mai lipsea, să-i dea o armă în plus...

— O, nu, iar a venit! De ce nu citeşte pe corabia lui tâmpită? zise Hermione sarcastic, când Viktor Krum intră cu un vraf de cărţi.

Le aruncă o privire posomorâtă amândurora şi se aşează într-un colţ.

— Haide, Harry, să ne întoarcem în camera de zi... O să apară imediat şi fan-clubul lui...

Şi într-adevăr, când ieşiră, un grup de fete intrară pe vârfuri în bibliotecă, una dintre ele având prinsă în talie o eşarfă în culorile drapelului Bulgariei.

*

Harry abia reuşi să doarmă în noaptea aceea. Luni dimineaţă când se trezi, se gândi serios, pentru prima oară în viaţă, să fugă de la Hogwarts. Dar când privi în jurul lui la micul dejun în Marea Sală şi se gândi la ce ar însemna dacă ar părăsi castelul, îşi dădu seama că nu putea. Era singurul loc unde fusese fericit... Ei bine, se presupunea că fusese fericit şi cu părinţii lui, dar asta nu îşi mai amintea.

Într-un fel, ideea că ar prefera să înfrunte un dragon, decât să se întoarcă în Aleea Boschetelor la Dudley era ceva demn de luat în considerare. Îl calmă într-un fel. Îşi termină de mâncat ouăle cu şuncă (gâtul nu îi funcţiona prea bine) şi, când se ridică de la masă, îl văzu pe Cedric Diggory părăsind masa Astropufilor.

Cedric încă nu ştia de dragoni... Singurul campion care nu ştia, dacă presupunerile lui Harry erau corecte, că Madame Maxime le spuseseră lui Fleur şi lui Krum...

— Hermione, ne întâlnim la sere, zise Harry, hotărându-se brusc ce să facă atunci când îl văzu pe Cedric ieşind din sală. Du-te, te ajung din urmă!

— Harry, o să întârzii, trebuie să sune de intrare...

— Te prind din urmă, da?

Când ajunse la capătul scării de marmură, Cedric le urcase deja. Era însoţit de o grămadă de prieteni din anul VI. Harry nu vroia să îi spună lui Cedric nimic de faţă cu ei. Printre aceştia, erau şi unii care îi citaseră din articolul Ritei Skeeter ori de câte ori se nimerea pe lângă ei. Îl urmă pe Cedric de la depărtare şi văzu că se îndrepta către coridorul unde se afla şi clasa de „Farmece”. Lui

Harry îi veni o idee. Oprindu-se la distanţă de ei, îşi scoase bagheta şi ţinti cu grijă.

— Diffindo!

Geanta lui Cedric se rupse şi din ea căzură pene şi cărţi pe jos. Mai multe călimări se făcură ţăndări.

— Nu vă deranjaţi, spuse Cedric pe un ton exasperat, când prietenii lui se aplecară să-l ajute, spuneţi-i lui Flitwick că vin şi eu imediat, zău, nu e nevoie...

Exact asta sperase şi Harry. Îşi băgă bagheta la loc în buzunar şi aşteptă până când prietenii lui Cedric dispărură în clasa în care aveau ore. Se apropie apoi repede de Cedric, fiind doar ei doi pe hol.

— Bună, zise Cedric, ridicând cartea „Un ghid al Transfigurării avansate”, pătată toată de cerneală. Tocmai mi s-a rupt geanta... Era nou-nouţă şi cu toate astea...

— Cedric, zise Harry, prima probă sunt dragonii.

— Poftim? zise Cedric, ridicând privirea.

— Dragoni, zise Harry, vorbind repede, în caz că venea profesorul Flitwick să vadă ce făcea Cedric. Au patru, unul pentru fiecare dintre noi, şi trebuie să trecem de ei.

Cedric se uită fix la el. Văzu o parte din panica pe care o simţise el însuşi sâmbătă seara scânteind acum în ochii de un gri metalic ai lui Cedric.

— Eşti sigur? şopti Cedric.

— Foarte sigur, zise Harry. I-am văzut.

— Dar cum ai aflat? Nu ar trebui să ştim...

— Nu contează, zise Harry repede - ştia că Hagrid ar fi avut probleme, dacă ar fi spus adevărul - dar nu sunt singurul. Până acum trebuie să fi aflat şi Fleur, şi Krum... Madame Maxime şi Karkaroff au văzut şi ei dragonii.

Cedric se ridică, cu mâinile pline de pene îmbibate în cerneală, cu geanta ruptă, atârnându-i de umăr. Se uită la Harry şi în ochii săi licări ceva ciudat, aproape ca o suspiciune.

— De ce mi-ai spus? întrebă el.

Harry se uită la el, nevenindu-i să creadă. Era sigur că Cedric nu l-ar fi întrebat, dacă ar fi văzut dragonii cu ochii lui. Harry nu le-ar fi dorit nici măcar duşmanilor să-i înfrunte pe monştrii aceia... Ei, poate doar lui Reacredinţă sau lui Plesneală...

— Pentru că aşa e corect, nu? îi spuse lui Cedric. Acum ştim cu toţii... Pornim de pe picior de egalitate, nu?

Cedric continuă să se uite la el, puţin bănuitor, când Harry auzi un bocănit familiar în spatele lui. Se întoarse şi îl văzu pe Ochi-Nebun Moody ieşind dintr-o clasă din apropiere.

— Vino cu mine, Potter, murmură el. Diggory, hai, du-te la ore...

Harry se uită neliniştit la Moody. Oare îi auzise?

— Păi... Domnule profesor, eu ar trebui să fiu la „Ierbologie”...

— Lasă asta, Potter. Hai în biroul meu, te rog...

Harry îl urmă, întrebându-se ce avea să păţească. Oare Moody vroia să ştie cum aflase de dragoni? Oare avea să se ducă la Dumbledore şi să-l pârască pe Hagrid sau să-l transforme pe Harry într-un dihor? Ei bine, i-ar fi fost mai uşor să treacă de dragon dacă ar fi fost dihor, îşi zise Harry, ar fi fost mult mai mic şi mult mai greu de văzut de la o înălţime de o sută de metri...

Îl urmă pe Moody în biroul lui. Moody închise uşa în urma lor şi se întoarse să se uite la Harry, cu ochiul magic fixat asupra lui, ca şi cel normal, de altfel.

— Tocmai ai făcut un lucru foarte frumos, Potter, spuse Moody încet.

Harry nu ştiu ce să spună, nu se aşteptase la aşa ceva.

— Stai jos, zise Moody şi Harry se aşeză uitându-se în jur.

Vizitase acest birou şi în timpul foştilor săi ocupanţi. Pe vremea profesorului Lockhart, pereţii erau plini de poze care zâmbeau şi făceau cu ochiul ale însuşi profesorului Lockhart. Când locuise Lupin aici, se găseau fel de fel de specimene ciudate ale unor specii fascinante din lumea Magiei Negre, pe care le adusese pentru a le vorbi elevilor săi despre ele. Acum însă biroul era plin de o mulţime de obiecte extraordinar de ciudate, pe care probabil că le folosise Moody pe vremea când fusese Auror.

Pe birou exista ceva ce părea să fie un obiect rotativ, de sticlă. Harry îl recunoscu imediat, pentru că el însuşi avea unul. Un Tradar, dar mult mai mic ca al lui Moody. În colţul unei măsuţe de lemn se afla un obiect care semăna cu un televizor straniu de aur, cu aspect pufos, care scotea

un zumzet molcom. Pe peretele de vizavi de Harry se găsea un fel de oglindă, care nu reflecta însă camera. Siluete ca nişte umbre se mişcau în interiorul ei, nici una dintre ele nu se vedea clar.

— Îţi plac detectorii mei de obiecte ale Magiei Negre? zise Moody, care îl privea cu atenţie pe Harry.

— Ce este ăla? întrebă Harry, arătând către obiectul auriu şi pufos.

— Un Senzor Secretos. Vibrează când detectează tertipuri şi minciuni... Dar aici nu e bun de nimic, prea multe interferenţe... O mulţime de elevi care mint doar pentru că nu şi-au făcut temele. Zumzăie de când am venit. A trebuit să-mi fac Spionoscopul să nu mai fluiere. Este ultrasensibil, detectează totul pe o rază de doi kilometri în jur. Desigur, ar putea să detecteze şi lucruri serioase, adăugă el pe un ton hârşâit.

— Şi la ce foloseşte oglinda aceea?

— Ah, aceea este oglinda mea contra duşmanilor. Îi vezi acolo, cum stau în ceaţă? Nu am probleme decât atunci când le văd ochii. Atunci îmi deschid cufărul.

Râse scurt şi la fel de hârşâit şi arătă către cufărul mare de sub fereastră. Era ferecat cu mai multe lacăte. Harry se întrebă ce era acolo, până când următoarea întrebare a lui Moody îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Deci, ai aflat de dragoni, nu?

Harry ezită. De asta se temuse... Dar cum nu îi spusese lui Cedric de unde ştia, tot aşa nu îi zise nici lui Moody că Hagrid încălcase iar toate regulile.

— E în ordine, zise Moody, aşezându-se, întinzându-şi piciorul de lemn şi mormăind neîncetat. Trişatul face parte din tradiţia Turnirului celor trei vrăjitori...

— Eu nu am trişat, zise Harry tăios. Am aflat... din greşeală...

Moody zâmbi.

— Nu te-am acuzat, băiete. I-am spus lui Dumbledore de la început că nu mă îndoiesc de corectitudinea lui, dar că poate fi sigur că bătrânul Karkaroff şi Maxime nu vor fi corecţi. Probabil că le-au spus deja campionilor lor tot ce ştiu sau au aflat. Vor să câştige. Vor să-l bată pe Dumbledore. Le-ar plăcea să demonstreze că e şi el un simplu om.

Moody râse iar hârşâit şi ochiul său magic se învârti atât de repede, încât Harry renunţă să îl privească.

— Şi... ai vreo idee cum să treci de dragonul tău? întrebă Moody.

— Nu, zise Harry.

— Ei bine, eu n-o să-ţi spun, zise Moody scurt. Nu favorizez pe nimeni. Doar o să-ţi dau nişte sfaturi, bune, zic eu.... Primul ar fi... Foloseşte-ţi talentul şi puterile!

— Dar eu nu sunt deloc puternic, zise Harry, fără să stea pe gânduri.

— Ba pardon, mormăi Moody, dacă eu zic că ai puteri deosebite, atunci aşa e! Gândeşte-te... La ce eşti tu cel mai bun? Concentrează-te...

Harry încercă să se concentreze. Ce făcea el cel mai bine? Ei bine, da, ar fi fost ceva...

— La vâjthaţ, zise el deznădăjduit, şi cu ce mă ajută asta?!

— Exact, zise Moody, privindu-l fix, cu ochiul magic aproape nemişcat. Eşti un zburător extraordinar de bun, din câte am auzit...

— Da, dar... zise Harry şi îl privi şi el cu mare atenţie. Nu am voie să-mi aduc mătura, nu am decât bagheta la îndemână...

— Al doilea sfat pe care pot să ţi-l dau, zise Moody, întrerupându-l brusc, este să foloseşti o vrajă simplă şi drăguţă, care să îţi aducă ce îţi trebuie...

Harry se uită la el nedumerit. De ce avea nevoie?

— Haide, băiete, şopti Moody. Pune-le cap la cap, nu e chiar aşa de greu...

Şi atunci îi pică fisa. Era cel mai bun la zburat. Şi trebuia să treacă de dragon în aer. Pentru asta, avea nevoie de „Fulger”. Şi pentru „Fulger” avea nevoie de...

— Hermione, şopti Harry când ajunse în fugă la sera trei, zece minute mai târziu, cerându-i scuze pe nerăsuflate profesoarei Lăstar când trecu pe lângă ea, Hermione, am nevoie de ajutorul tău!

— Şi eu ce crezi că am încercat să fac, Harry? îi şopti ea, aruncându-i priviri îngrijorate pe deasupra Tufei Tremurătoare care unduia în bătaia vântului şi ale cărei frunze uscate le rupea.

— Hermione, trebuie să învăţ să fac cum trebuie o Vrajă de Chemare până mâine după-amiază!

*

Aşa că exersară neîntrerupt. Nu luară masa de prânz, ci se îndreptară către o clasă goală, unde Harry încercă din răsputeri să facă diverse obiecte din cameră să zboare către el. Încă avea probleme. Cărţile şi penele încetineau pe la jumătatea drumului şi cădeau pe jos ca nişte pietroaie.

— Concentrează-te, Harry, mai multă concentrare...

— Ce crezi că încerc să fac? zise Harry supărat. Nu ştiu de ce, dar îmi tot apare un dragon imens în faţa ochilor... Bine, mai încerc o dată...

Vroia să chiulească de la „Prezicerea viitorului” şi să continue să exerseze, dar Hermione refuză categoric să chiulească de la „Aritmanţie”, iar fără ea nu avea nici un sens să rămână, aşa că fu nevoit să îndure o oră cu profesoara Trelawney, care le explică - aproape toată ora - că poziţia lui Marte faţă de Saturn în acel moment însemna că cei născuţi în iulie erau în mare pericol de a muri violent şi rapid.

— Păi, e bine, zise Harry tare, nemaiputând să se stăpânească, atâta timp cât nu am o moarte înceată, nu vreau să sufăr!

Ron păru pentru un moment că e gata să izbucnească în râs. Îl privi în ochi pe Harry, pentru prima oară în ultimele zile, dar Harry încă se simţea mult prea plin de resentimente faţă de el ca să îi mai pese. Petrecu restul orei încercând să atragă cu bagheta obiecte mici către el,

pe sub masă. Reuşi să facă o muscă să zboare direct în mâna lui, dar nu fu pe deplin convins că izbutise datorită progreselor lui la Vrăjile de Chemare... Poate că era pur şi simplu o muscă bleagă...

Se forţă să mănânce câte ceva la cină, după ora de „Prezicere a viitorului”, apoi se întoarse în clasa goală, însoţit de Hermione, amândoi ascunşi privirilor profesorilor de pelerina lui Harry. Continuară să exerseze până după miezul nopţii. Ar fi rămas mai mult, dar apăru Peeves şi, sub pretextul că ar fi fost dorinţa lui Harry să îi fie aruncate obiecte spre el, începu să azvârle cu scaune în Harry şi în Hermione, care plecară repede, înainte ca zgomotul făcut de Peeves să îl aducă pe Filch. Se întoarseră în camera de zi a Cercetaşilor, care era pustie la acea oră.

La două noaptea, Harry stătea încă în faţa focului, alături de Hermione, înconjuraţi de o grămadă de obiecte: cărţi, pene, câteva scaune, un set vechi de piese de şah şi de Trevor, broasca lui Neville. Abia în ultima oră reuşise să stăpânească efectiv Vraja de Chemare.

— Acum e mai bine, Harry, mult mai bine, zise Hermione, părând obosită, dar foarte mulţumită.

— Ei bine, acum ştim cum facem data viitoare când o să am probleme cu o vrajă, zise Harry, aruncându-i Hermionei un dicţionar cu rune, ca să mai încerce o dată să îl aducă la el. Mă ameninţi cu un dragon! Aşaaa...

Harry ridică iar bagheta şi zise hotărât:

— Accio dicţionar!

Tomul mare şi greu zbură din mâinile Hermionei, traversă camera şi Harry îl prinse din zbor.

— Harry, cred că ai reuşit! zise Hermione încântată.

— Măcar de-ar merge şi mâine, zise Harry. „Fulger” o să fie mult mai departe decât lucrurile de aici, o să fie în castel şi eu o să fiu afară...

— Nu contează, zise Hermione hotărâtă. Atâta timp cât te concentrezi puternic asupra sa, o să vină la tine, cu siguranţă! Harry, ar trebui să dormim puţin... Ai nevoie de odihnă...

Harry se concentrase atât de mult să înveţe Vraja de Chemare în seara aceea, încât o parte din frică îl părăsise. Sentimentul reveni însă cu forţe proaspete în dimineaţa următoare. Atmosfera din şcoală era foarte încordată şi plină de entuziasm. Orele se întrerupeau la prânz, pentru ca elevii să aibă timp să ajungă la padocul dragonilor... Ei nu ştiau însă, bineînţeles, ce aveau să găsească acolo.

Harry se simţi ciudat, cu totul altfel decât ceilalţi din jurul lui, chiar dacă îi urau noroc când trecea pe lângă ei sau îi şuierau batjocoritor: „Am adus un morman de batiste pentru tine, Potter!” Era o stare de nelinişte atât de mare, încât se întrebă dacă va reuşi să îşi păstreze cumpătul când aveau să-l conducă la dragonul său, ca nu cumva să înceapă să arunce vrăji asupra tuturor celor din jur. Timpul se comporta mult mai straniu decât de obicei, se scurgea de parcă s-ar fi spart robinetul orelor... Acum era la prima oră, „ Istoria Magiei”, pentru ca apoi să se trezească în Marea Sală, unde lua prânzul, iar pe urmă (Unde se dusese dimineaţa? Când se scurseseră ultimele trei ore fără dragoni?) profesoara McGonagall se apropie

repede de el în Marea Sală şi îi zise, sub privirile mai multor elevi:

— Potter, campionii trebuie să vină cu mine.... Trebuie să te pregăteşti pentru prima probă.

— Da, zise Harry, ridicându-se, şi furculiţa îi căzu pe farfurie cu un zgomot puternic.

— Noroc, Harry, şopti Hermione. O să fie totul bine!

— Da, zise Harry, cu o voce care părea să nu fie a lui. Ieşi din Marea Sală cu profesoara McGonagall. Nici ea nu părea să fie în apele ei. De fapt, părea la fel de neliniştită ca Hermione. În timp ce coborau scara de piatră, îi puse mâna pe umăr.

— Să nu intri în panică, zise ea, rămâi cu capul pe umeri... Avem vrăjitori la îndemână ca să ţină situaţia sub control, în caz că se întâmplă ceva... Important e să te străduieşti să îndeplineşti proba cât poţi de bine şi nimeni nu va zice nimic... Te simţi bine?

— Da, se auzi Harry spunând. Da, foarte bine...

Îl conduse către locul unde se aflau dragonii, până la marginea pădurii, dar când se apropiară de pâlcul de copaci din spatele cărora trebuia să se vadă padocul, Harry văzu că fusese ridicat un cort, cu intrarea către ei, ascunzându-i privirilor pe dragonii fioroşi.

— Trebuie să intri acolo cu ceilalţi campioni, zise profesoara McGonagall, cu o voce destul de tremurată, şi să aştepţi să-ţi vină rândul, Potter. Domnul Bagman e şi el înăuntru... O să-ţi spună... despre ce este vorba... Mult noroc!

— Mulţumesc, zise Harry, cu o voce slăbită, parcă venind de la mare distanţă.

Îl lăsă în faţa intrării în cort. Harry intră.

Fleur Delacour stătea într-un colţ, pe un taburet scund. Nu părea la fel de stăpână pe ea ca de obicei, ci mai degrabă palidă şi rece. Viktor Krum părea şi mai posomorât decât era în mod normal. Era modul lui de a-şi exterioriza emoţiile, presupuse Harry. Cedric se plimba în sus şi în jos. Când intră Harry, îi zâmbi discret, iar Harry îi zâmbi şi el, simţind cum i se chinuiau muşchii feţei să facă acest lucru, de parcă ar fi uitat cum se făcea.

— Harry! Bine ai venit! zise Bagman, uitându-se fericit la el. Intră, intră, simte-te ca acasă!

Bagman semăna oarecum cu un desen animat viu, printre campionii palizi şi îngrijoraţi. Iar era îmbrăcat cu roba lui ca fagurele de viespe.

— Ei bine, acum că suntem toţi aici, a sosit momentul să vă spun despre ce este vorba! zise Bagman vesel. Când o să se strângă publicul, o să vă dau fiecăruia acest săculeţ - ridică o punguţă de mătase mov şi o scutură în faţa lor - din care veţi extrage fiecare câte un model în miniatură a ceea ce veţi înfrunta! Sunt... Hm, cum să vă spun... Tipuri diferite, ca să zic aşa. Şi trebuie să vă mai spun ceva... A, da... Sarcina voastră e să luaţi oul de aur!

Harry se uită în jur. Cedric aprobă din cap, în semn că înţelesese ce spusese Bagman, şi apoi începu să se plimbe iar prin cort. Se făcuse cam verde la faţă... Fleur Delacour şi Krum nu avuseseră nici o reacţie. Poate că aveau impresia că li se va face rău dacă deschideau gura să

vorbească... Exact asta simţea Harry. Dar ei, cel puţin, se oferiseră voluntari... Fusese dorinţa lor...

În câteva minute, sute şi sute de picioare se auziră trecând pe lângă cort, posesorii lor discutând entuziasmaţi, râzând şi glumind... Harry se simţi atât de departe şi de diferit de mulţime, încât parcă ar fi făcut parte dintr-o specie diferită. Şi apoi - Harry avu impresia că după o secundă - Bagman deschise gura săculeţului de mătase mov.

— Doamnele întâi, zise el, oferindu-i-l lui Fleur Delacour. Fleur băgă o mână tremurândă în punguţă şi scoase un dragon micuţ, identic cu... Verdele Galez! Avea numărul 2 în jurul gâtului. Şi Harry ştiu, văzând-o pe Fleur deloc surprinsă, ci mai degrabă resemnată, că avusese dreptate: Madame Maxime îi spusese ce o aştepta.

Acelaşi lucru se adeveri şi cu Krum. Scoase Bulgărele de Foc Chinezesc. Avea numărul 3 în jurul gâtului. Nici măcar nu clipi, îşi plecă doar privirile.

Cedric băgă şi el mâna în sac şi scoase Botul Scurt Suedez gri-albăstrui, cu numărul 1 în jurul gâtului. Ştiind ce mai rămăsese în punguţă, Harry băgă şi el mâna şi scoase fiorosul Ţintat Maghiar, cu numărul 4. Acesta îşi deschise aripile, în timp ce îl privea pe Harry, şi îşi dezveli colţii minusculi.

— Ei bine, asta e! zise Bagman. Aţi extras dragonii pe care îi veţi înfrunta, iar numerele se referă la ordinea intrării, aţi înţeles? Acum, o să trebuiască să plec cât de curând, pentru că eu nu concurez. Domnule Diggory, dumneavoastră sunteţi primul, nu trebuie decât să intraţi

în padoc când auziţi fluierul, da? A... Harry, pot să vorbesc puţin cu tine? Afară?

— Păi... da, zise Harry absent, se ridică şi ieşi din cort împreună cu Bagman, care îl conduse mai la o parte, înspre copaci, după care se întoarse spre el cu o expresie părintească pe chip.

— Te simţi bine, Harry? Vrei să-ţi aduc ceva?

— Poftim? zise Harry. Eu... Nu, nimic...

— Ai vreun plan? zise Bagman, coborându-şi vocea. Pentru că ţi-aş da cu plăcere nişte sfaturi, dacă vrei, să ştii. Vreau să zic, continuă Bagman, coborând vocea şi mai mult, tu eşti cel mai dezavantajat, Harry... Dacă te pot ajuta cu ceva...

— Nu, zise Harry, atât de repede, încât îşi dădu seama că păruse nepoliticos, nu... M-am... m-am gândit ce o să fac, mulţumesc...

— Nu trebuie să ştie nimeni, Harry, zise Bagman, făcându-i cu ochiul.

— Nu, e în regulă, zise Harry, întrebându-se de ce tot spunea asta şi dacă fusese vreodată mai în neregulă ca acum. Am un plan...

Se auzi un fluier de undeva.

— Vai, trebuie să mă duc! zise Bagman alarmat şi se îndepărtă grăbit.

Harry se întoarse în cort şi îl văzu pe Cedric ieşind din el, mai verde la faţă ca niciodată. Harry încercă să îi ureze

noroc când trecu pe lângă el, dar nu scoase decât un mormăit răguşit.

Harry se întoarse în cort, unde se aflau Fleur şi Krum. Câteva clipe mai târziu auzi uralele mulţimii, ceea ce însemna că Cedric intrase în padoc şi că acum era faţă în faţă cu echivalentul în mărime naturală al modelului extras de el...

Era mult mai rău decât îşi imaginase Harry. Stătea acolo şi asculta mulţimea strigând şi ţipând, în timp ce Diggory făcea ce făcea ca să treacă de Botul Scurt Suedez. Krum încă se mai uita la podea. Fleur începuse să calce pe urmele lui Cedric, păşind neliniştită prin cort. Iar comentariul lui Bagman făcea ca totul să fie mult, mult mai rău... Imagini îngrozitoare i se conturară în minte lui Harry, când auzi: „Oooh, ca prin urechile acului... Ce riscant! Extraordinar, se pare că nu îi e frică de nimic! Inteligentă mişcare... Păcat că n-a mers!”

Şi apoi, după vreo cincisprezece minute, Harry auzi uralele asurzitoare ale mulţimii, ceea ce nu puteau însemna decât un singur lucru: Cedric reuşise să treacă de dragon şi luase oul de aur!

— Foarte bine, într-adevăr! striga Bagman. Şi acum notele juriului!

Însă nimeni nu strigă notele. Harry presupuse că membrii juriului ridicaseră cartonaşe în faţa mulţimii.

— Unul gata, mai sunt trei! strigă Bagman, când se auzi iar fluierul. Domnişoară Delacour, vă rog!

Fleur tremura din cap până-n picioare. Îi deveni mult mai simpatică, iar Harry o privi mult mai prietenos decât

până atunci când ieşi cu capul sus, cu mâna încleştată pe baghetă. Rămăsese numai cu Viktor Krum, în colţuri opuse, evitându-şi privirile.

Procedura reîncepu...

— O, nu sunt sigur că a fost o mişcare înţeleaptă! îl auziră pe Bagman strigând. Ah... Gata-gata! Cu grijă acum... Dumnezeule, am crezut că atât i-a fost!

Zece minute mai târziu, Harry auzi mulţimea izbucnind în aplauze pentru a doua oară... Probabil că şi Fleur reuşise. Urmă o pauză, în timp ce erau arătate notele lui Fleur... Alte urale... Şi apoi, pentru a treia oară, fluierul arbitrului.

— Şi acum urmează domnul Viktor Krum! răcni Bagman şi Krum ieşi, lăsându-l singur pe Harry.

Acum devenise foarte conştient de ce se întâmpla cu corpul lui, de cât de repede îi bătea inima şi cum simţea furnicături în degete, de teamă... Şi totuşi, în acelaşi timp i se părea că reuşise să se detaşeze de el însuşi, să vadă pereţii cortului şi să audă strigătele mulţimii, de parcă s-ar fi aflat la mare depărtare...

— Cât curaj! striga Bagman şi Harry auzi cum Bulgărele de Foc Chinezesc scoate un răget asurzitor, îngrozitor, în timp ce mulţimea stătea cu sufletul la gură. Mare curaj... Şi... Da, a luat oul!

Aplauzele pătrunseră aerul rece de iarnă şi răsunară de parcă s-ar fi spart nişte geamuri. Krum terminase... Imediat îi venea rândul şi lui Harry...

Se ridică, simţindu-şi picioarele de parcă i-ar fi fost făcute din vată. Aşteptă. Apoi auzi fluierul. Ieşi din cort, cu neliniştea crescând progresiv în sufletul lui. Trecu de copaci şi intră în padoc printr-o gaură.

Văzu totul din faţa lui de parcă ar fi fost un vis colorat. Sute şi sute de chipuri îl priveau din tribunele care fuseseră aduse prin magie acolo. Dragonul lui, marele Ţintat Maghiar, îl aştepta în capătul celălalt al padocului, păzindu-şi ouăle, cu aripile pe jumătate deschise, cu ochii răi şi galbeni aţintiţi asupra lui — o şopârlă uriaşă, monstruoasă şi neagră, care îşi zbătea coada cu spini, lăsând urme adânci în pământ. Mulţimea devenise foarte agitată, dar Harry nu putea spune dacă era prietenoasă sau nu şi nici nu-i păsa. Sosise momentul să facă ce trebuia... Să se concentreze total, până la uitare, asupra obiectului, asta era unica lui şansă...

Ridică bagheta.

— Accio Fulger! strigă el.

Aşteptă, fiecare părticică din el sperând, rugându-se fierbinte... Dacă nu reuşea... Dacă nu venea „Fulger”... Vedea totul din jurul lui ca printr-o barieră transparentă, ca printr-un fel de abur care făcea cortul şi sutele de chipuri din jur să îi apară uşor deformate...

Şi atunci îl auzi, vâjâind în spatele lui. Se întoarse şi îşi văzu mătura sa marca „Fulger” zburând cu viteză către el, pe la marginea pădurii, intrând apoi în padoc, oprindu-se în aer lângă el şi aşteptându-l să încalece. Mulţimea făcea şi mai mult zgomot... Bagman striga ceva, dar urechile lui Harry nu mai funcţionau normal... Auzul nu mai era important în acel moment...

Îşi aruncă piciorul peste mătură şi ţâşni. O secundă mai târziu, se întâmplă ceva miraculos...

În timp ce zbura în sus şi vântul îi trecea prin păr, chipurile din mulţime nu mai erau decât nişte gămălii colorate dedesubt, iar dragonul nu era mai mare decât un câine, îşi dădu seama că nu lăsase în urmă doar arena întrecerilor, ci şi teama... Era din nou stăpân pe el!

Era doar un alt joc de vâjthaţ, atâta tot... Doar un alt joc de vâjthaţ, iar dragonul acela doar o echipă adversă...

Se uită la cuibul cu ouă şi îl văzu pe cel de aur, strălucind printre celelalte, care erau de culoarea cimentului, aşezate în siguranţă între picioarele dragonului. „OK”, îşi zise Harry în sinea lui, „Să aplic tactici de diversiune... Înainte...”

Coborî fulgerător. Capul Ţintatului Maghiar se rotea după el, îl urmărea. Harry îşi dădu seama ce vroia să facă şi se ridică exact la timp. Un şuvoi de foc fusese aruncat chiar pe locul unde se aflase el, înainte de a se ridica brusc în înalturi... Dar lui Harry nu îi păsa... Era ca şi când s-ar fi ferit de un balon-ghiulea...

— Pe barba lui Merlin, băiatul ăsta ştie să zboare! strigă Bagman, când mulţimea ţipă şi tresări speriată. Domnule Krum, nu-i aşa?

Harry zbură şi mai sus, în cercuri largi. Dragonul nu îl scăpa din priviri, cu capul învârtindu-i-se neîncetat pe gâtul lung. Dacă avea să continue aşa, ameţea, desigur... Dar Harry ştia că nu trebuia să întindă coarda prea tare. Dacă dragonul se apuca să verse iar foc...

Harry coborî brusc şi cu mare viteză, exact când dragonul deschise gura, dar de data aceea nu fu la fel de norocos. Nu-l nimeriră flăcările, în schimb coada dragonului se îndreptă vâjâind către el şi, când viră la stânga, unul dintre spinii săi lungi îi zgârie umărul, sfâşiindu-i roba...

Simţea durerea, auzea ţipetele mulţimii, însă tăietura nu părea să fie adâncă... Zbură în spatele dragonului şi îi veni în minte ceva...

Dragonul nu părea să obosească şi îşi proteja ouăle cu străşnicie. Deşi îşi deschidea aripile şi bătea din ele cu putere, se învârtea şi se zbătea, urmărind mişcările lui Harry cu ochii aceia galbeni şi înspăimântători, îi era teamă să se îndepărteze prea tare de ouă... Trebuia să îl convingă să o facă, altfel n-ar fi reuşit în veci să se apropie de ouă...

Începu să zboare, întâi într-o parte, apoi în cealaltă, nu foarte aproape pentru ca dragonul să nu îl poată atinge cu focul pe care îl scuipa. Dragonul îl pândea, cu ochii cu pupilele verticale fixate pe Harry, cu colţii dezgoliţi ameninţător...

Zbură şi mai sus. Capul dragonului se ridică după el, gâtul fiindu-i acum întins la maximum, încolăcindu-se şi unduindu-se ca un şarpe în faţa celui care îl vrăjise...

Harry se ridică şi mai sus, iar dragonul scoase un răget exasperat. Pentru dragon, Harry nu era decât o muscă pe care îşi dorea din tot sufletul să o prindă. Coada îi zvâcni iar, dar acum Harry era prea sus ca să îl ajungă... Dragonul scuipă foc, Harry se feri cu dibăcie... Dragonul deschise larg fălcile...

— Haide, şuieră Harry, învârtindu-se pe deasupra, vino, vino şi prinde-mă... Sus, hai...

Atunci dragonul se ridică de pe ouă, întinzându-şi aripile la fel de mari ca ale unui mic aeroplan... Atât aştepta Harry! Coborî în picaj. Înainte ca dragonul să-şi dea seama ce făcuse sau unde dispăruse Harry, acesta îşi continuă căderea bruscă spre sol, către ouăle care acum erau neprotejate de picioarele dragonului. Îşi luă mâinile de pe „Fulger”, înşfăca oul de aur...

Şi acceleră din nou, ridicându-se pe deasupra tribunelor, cu oul greu sub braţul nevătămat! Era ca şi când cineva dăduse iar drumul la sonor... Pentru prima dată auzi clar zgomotul mulţimii, care striga şi aplauda la fel de tare ca şi suporterii irlandezi de la Cupa Mondială...

— Fiţi atenţi! striga Bagman întruna. Vă rog să fiţi atenţi! Campionul cel mai tânăr a reuşit să ia oul cel mai repede dintre toţi! Ei bine, din acest moment şansele lui Harry Potter au crescut!

Harry văzu cum îngrijitorii de dragoni se grăbiră să stăpânească dragonul, iar la intrarea în padoc îi observa pe profesoara McGonagall, pe profesorul Moody şi pe Hagrid, grăbindu-se către el, făcându-i toţi cu mâna să vină la ei. Le văzu zâmbetele fericite, chiar de la depărtarea aceea. Zbură iar pe deasupra tribunelor, zgomotul mulţimii aproape spărgându-i timpanele, şi ateriza lin, fericit cum nu mai fusese de atâta timp. Trecuse cu bine prima probă şi supravieţuise...

— A fost excelent, Potter! strigă profesora McGonagall, imediat ce Harry se dădu jos de pe „Fulger”.

Venind din partea ei, felicitarea putea fi considerată o laudă extraordinară. Observă că îi tremura mâna când arătă către umărul lui.

— Trebuie să te duci imediat la Madame Pomfrey, chiar înainte ca juriul să-ţi acorde notele... Pe aici... A trebuit să-l îngrijească şi pe Diggory...

— Ai reuşit, Harry! zise Hagrid răguşit. Ai reuşit! Şi încă împotriva celui mai crunt dragon! Doar ştii că Charlie a zis că e cel mai...

— Mersi, Hagrid, zise Harry tare, ca să îl facă pe Hagrid să tacă şi să nu se dea de gol că îi arătase dragonii cu o seară înainte.

Şi profesorul Moody părea foarte mulţumit. Ochiul său magic îi dansa în cap de bucurie.

— Foarte frumos, Potter, mormăi el.

— Gata, Potter, hai la cortul de prim ajutor, te rog, îl zori profesoara McGonagall.

Harry ieşi din padoc, încă gâfâind, şi o văzu pe Madame Pomfrey, care stătea în faţa unui al doilea cort, părând foarte îngrijorată.

— Dragoni! zise ea pe un ton dezgustat, trăgându-l pe Harry înăuntru.

Cortul era împărţit în sectoare. Desluşi umbra lui Cedric prin draperia de pânză, dar Cedric nu părea să fie rănit grav. Cel puţin, putea să stea în capul oaselor. Madame Pomfrey îi examina umărul lui Harry, vorbind mânioasă în tot acest timp:

— Anul trecut Dementorii, anul ăsta dragonii, oare ce or să mai aducă la şcoală anul viitor? Ai avut mare noroc... E o rană superficială... Dar o să trebuiască să o curăţ, înainte de a încerca să o vindec...

Curăţă tăietura, tamponând-o cu un lichid mov, care fumega şi ustura, apoi îi atinse umărul cu bagheta şi Harry simţi cum se vindecă instantaneu.

— Acum, stai liniştit un minut... Hai, aşază-te! Apoi poţi să te duci să-ţi vezi notele.

Ieşi vijelios din cort, dar mai apucă să o audă cum îl întreba pe Cedric:

— Te simţi mai bine, Diggory?

Harry nu vroia să stea liniştit, adrenalina îi clocotea încă în sânge. Se ridică, vrând să se ducă să vadă ce se întâmpla afară, dar înainte să ajungă la uşa cortului, îşi făcură apariţia doi oameni: Hermione, urmată îndeaproape de Ron.

— Harry, ai fost strălucit! zise Hermione emoţionată, cu urme de degete pe faţă, de cât şi le apăsase pe obraji, de teamă şi de emoţie. Ai fost extraordinar! Nu glumesc!

Dar Harry se uita la Ron, care era foarte palid şi îl privea pe Harry de parcă ar fi fost o stafie.

— Harry, zise el, foarte serios, oricine ţi-a pus numele în Pocal... Cred... cred că vrea să te vadă în mormânt!

Era ca şi când ultimele săptămâni nici nu existaseră! De parcă Harry se întâlnea cu Ron pentru prima dată, imediat după ce fusese ales campion.

— Ţi-ai dat seama? zise Harry rece. Ţi-a luat cam mult.

Hermione stătea neliniştită între ei, uitându-se când la unul, când la altul. Ron, nesigur, deschise gura să vorbească. Harry bănui că Ron vroia să-şi ceară scuze şi, deodată, îşi dădu seama că nu vroia să le audă.

— E în ordine, zise el, înainte ca Ron să pronunţe cuvintele. Nu mai contează!

— Nu, zise Ron. Nu ar fi trebuit să...

— Nu mai contează acum, serios! repetă Harry.

Ron îi zâmbi emoţionat şi Harry îi răspunse cu un zâmbet fericit.

Hermione izbucni în lacrimi.

— Nu înţeleg de ce plângi! îi spuse Harry uluit.

— Amândoi sunteţi nişte proşti! strigă ea, bătând cu piciorul în pământ, iar lacrimile continuară să curgă nestăpânite.

Apoi, înainte ca vreunul dintre ei să o poată opri, îi îmbrăţişa pe amândoi şi ieşi din cort în viteză, plângând în hohote.

— Nu e normală, zise Ron, clătinând din cap. Hai, Harry, cred că ţi se afişează notele...

Harry îşi luă mătura „Fulger” şi oul de aur, simţindu-se mult mai fericit decât credea că ar fi fost posibil acum o oră, şi ieşi cu Ron din cort.

— Să ştii că ai fost cel mai bun, de departe, turuia Ron. Cedric a făcut o chestie ciudată, a transfigurat un bolovan

de pe jos... într-un câine... Încerca să-l facă pe dragon să se ducă după câine... Ei bine, a fost un exemplu mişto de Transfiguraţie şi a mers oarecum, pentru că a luat oul, dar s-a şi ars... Dragonul s-a răzgândit la mijlocul drumului şi s-a hotărât să-l atace pe el, în locul labradorului. Abia a reuşit să scape. Şi fata aia, Fleur, a încercat o vrajă, nu ştiu care, cred că încerca să-l cufunde într-un fel de transă... Ei bine, şi figura asta a ţinut, dragonul a adormit, dar apoi a început să sforăie şi i-au ieşit nişte flăcări imense pe nas, iar lui Fleur i-a luat foc fusta... A stins-o cu apă din baghetă. Şi Krum... N-o să-ţi vină să crezi, dar nici nu i-a trecut prin minte să zboare! Deşi probabil că a fost cel mai bun după tine. L-a lovit pe dragon cu un fel de vrajă, chiar în ochi. Dar acesta s-a apucat să calce totul în picioare de durere şi a strivit jumătate din ouăle adevărate... I-au scăzut din puncte pentru asta, nu ar fi trebuit să distrugă ouăle dragonului...

Ron trase adânc aer în piept. Ajunseră la marginea padocului. Acum, după ce fusese luat şi dragonul lui, Harry văzu unde erau cei cinci membri ai juriului... Exact la capătul celălalt, în scaune tapisate cu aur.

— Au dreptul să dea câte zece puncte fiecare, zise Ron, iar Harry, uitându-se cu atenţie, îl văzu pe primul membru - Madame Maxime - ridicându-şi bagheta în aer. Şi din ea ţâşni un fel de panglică lungă argintie, care se învârti în aer şi formă un opt mare.

— Nu e rău! zise Ron, în timp ce mulţimea aplauda. Presupun că ţi-a scăzut punctajul pentru umăr...

Apoi veni la rând domnul Crouch. El formă un nouă în aer.

— E bine! strigă Ron, bătându-l pe Harry pe umăr.

Apoi, Dumbledore. Şi el formă un nouă. Mulţimea aplauda mai tare ca niciodată.

Ludo Bagman... Zece!

— Zece? zise Harry, nevenindu-i să creadă. Dar... am fost rănit... De ce face asta?

— Harry, nu te plânge! strigă Ron entuziasmat.

Ultimul îşi ridică bagheta Karkaroff. Făcu o pauză pentru o clipă şi apoi formă şi el un număr cu bagheta... Patru.

— Cum? răcni Ron mânios. Patru? Nenorocitule, i-ai dat zece lui Krum!

Dar lui Harry nu îi păsa, nu i-ar fi păsat nici dacă Igor Karkaroff i-ar fi dat zero. Indignarea lui Ron în favoarea lui valora însă mai mult de o sută de puncte! Desigur, nu-i spuse asta lui Ron, dar inima îi era mai uşoară decât aerul când părăsiră padocul. Şi nu era doar Ron... Nu îl aclamau doar Cercetaşii. Când văzuseră cu ce avusese de-a face şi felul în care se descurcase, aproape toată şcoala trecuse de partea lui, dar şi a lui Cedric, în egală măsură... Nu-i păsa de Viperini, acum putea să suporte orice.

— Eşti pe primul loc, la egalitate cu Krum! Tu şi Krum, Harry! exclamă Charlie Weasley, grăbindu-se către ei, când porniră înapoi spre şcoală. Fiţi atenţi, trebuie să fug, trebuie să-i trimit o bufniţă mamei, i-am jurat că o să-i spun ce se întâmplă... A fost cu adevărat incredibil! A, da... Mi-au spus să îţi zic că trebuie să mai rămâi puţin... Bagman vrea să vă spună ceva în cortul campionilor.

Ron îi spuse că îl aşteaptă, aşa că Harry intră iar în cortul, care acum arăta oarecum altfel, mult mai prietenos şi mai primitor. Îşi aminti cum se simţea când se temea de întâlnirea cu dragonul şi făcu o comparaţie cu lunga aşteptare dinaintea confruntării... Ce comparaţie? Nu exista comparaţie, aşteptarea fusese mult mai grea...

Fleur, Cedric şi Krum veniră împreună.

O parte a feţei lui Cedric era acoperită cu un fel de gel portocaliu, care probabil că îi vindeca arsura. Îi zâmbi lui Harry şi îl felicită:

— Bravo, Harry.

— Şi ţie, zise Harry, zâmbindu-i şi el.

— Felicitări tuturor! zise Ludo Bagman, când intră ţopăind în cort.

Părea atât de mulţumit, încât parcă trecuse el însuşi de proba cu dragonul.

— Vreau să vă spun doar câteva cuvinte... Aveţi o pauză binefăcătoare şi destul de lungă până la următoarea probă, care va avea loc pe douăzeci şi patru februarie dimineaţa... O să vă dau ceva la care să vă gândiţi între timp! Dacă vă uitaţi mai bine la ouăle de aur pe care le aveţi, o să vedeţi că se deschid... Vedeţi balamalele? O să găsiţi un indiciu în ou... Rezolvaţi-l, aflaţi care este a doua probă şi veţi putea astfel să vă pregătiţi din timp! Aţi înţeles? Sigur? Atunci, puteţi să plecaţi!

Harry ieşi din cort, se îndreptă spre Ron şi amândoi o luară înapoi, pe la marginea pădurii, nemaisăturându-se să vorbească unul cu altul. Harry vroia să ştie ce făcuseră

ceilalţi campioni, cu cât mai multe amănunte. Apoi, când trecură pe lângă pâlcul de copaci din spatele cărora Harry auzise prima oară răgetele dragonilor, le sări o vrăjitoare în cale.

Era Rita Skeeter. Roba ei verde-prăzulie şi Pana pentru Citate Rapide din mâna ei se asortau perfect.

— Felicitări, Harry! zise ea, zâmbindu-i. Nu vrei să-mi spui repede câteva cuvinte? Cum te-ai simţit când ai înfruntat dragonul acela? Ce crezi despre corectitudinea juriului?

— Da, îţi spun imediat câteva cuvinte, îi zise Harry răutăcios. La revedere!

Şi îi întoarse spatele, îndreptându-se către castel împreună cu Ron.

Capitolul XXI

SPIRIDUŞII DE CASĂ

Harry, Ron şi Hermione se duseră în şura bufniţelor în seara aceea, ca s-o găsească pe Pigwidgeon, pentru ca

Harry să-i poată trimite o scrisoare lui Sirius şi să-i spună că reuşise să scape nevătămat din prima încercare. Pe drum, Harry îi zise lui Ron tot ce îi spusese Sirius despre Karkaroff. Deşi şocat la început, auzind că profesorul Karkaroff fusese un Devorator al Morţii, când intrară în camera bufniţelor, Ron spunea ferm convins că ar fi trebuit să se gândească de mult la aşa ceva.

— Se potriveşte, nu? zise el. Mai ţineţi minte ce a zis Reacredinţă în tren, despre prietenia dintre tatăl lui şi Karkaroff? Acum ştim de unde se cunosc. Probabil că erau printre cei cu măşti de la Cupa Mondială... Harry, poţi să fii sigur de un lucru, dacă a fost Karkaroff cel care ţi-a pus numele în Pocal, acum trebuie să turbeze de furie, nu-i aşa? Nu i-a mers, nu? Ai scăpat doar cu o zgârietură! Stai, o prind eu...

Pigwidgeon era atât de entuziasmată la gândul unei livrări, încât zbura în jurul capului lui Harry, huhuind necontenit. Ron o înşfăcă pe Pigwidgeon din zbor şi o ţinu nemişcată, în timp ce Harry îi lega scrisoarea de picior.

— Nu e posibil ca celelalte probe să fie la fel de periculoase, nu-i aşa? continuă Ron, în timp ce o ducea pe Pigwidgeon la fereastră. Ştii ceva, Harry? Eu cred că ai putea câştiga turnirul ăsta... Vorbesc serios!

Harry ştia că Ron nu spunea asta decât ca să îl facă să uite de purtarea lui din ultimele săptămâni, dar îi fu oricum recunoscător. Hermione însă se sprijini de peretele şurei bufniţelor, îşi încrucişă braţele şi se încruntă la Ron.

— Harry mai are mult până să termine turnirul, zise ea serioasă. Dacă asta a fost prima probă, nici nu vreau să mă gândesc la ce urmează...

— Eşti ca o rază de soare, din cap până-n picioare, nu-i aşa? o ironiză Ron. Ai fi bună să-i ţii companie profesoarei Trelawney...

O aruncă pe Pigwidgeon pe fereastră. Pigwidgeon o luă în jos cu viteză, în cădere liberă, douăzeci de metri, înainte de a reuşi să se redreseze şi să se ridice din nou. Scrisoarea pe care i-o prinseseră de picioruş era mult prea grea pentru micuţa bufniţă... Harry nu putuse să se abţină să nu-i povestească lui Sirius exact cum se învârtise, cum încercuise, cum hăituise şi cum se ferise de cumplitul dragon.

O priviră pe Pigwidgeon dispărând în noapte şi atunci Ron spuse:

— Ei bine, Harry, ar trebui să mergem la petrecerea... surpriză pe care ţi-am pregătit-o... Cred că Fred şi George au furat destulă mâncare de la bucătărie până acum!

Într-adevăr, când intrară în camera de zi a Cercetaşilor, aceasta explodă în urale şi strigăte. Pe mese erau munţi de prăjituri, carafe cu suc de dovleac şi Berezero. Lee Jordan aprinsese nişte Artificii Filibuster, aşa că aerul era plin de steluţe şi scântei, iar Dean Thomas, care era foarte bun la desen, agăţase câteva noi pancarte foarte reuşite, dintre care majoritatea îl înfăţişau pe Harry zburând pe „Fulger”, în jurul capului dragonului. Mai erau câteva şi cu Cedric, căruia îi luase foc capul.

Harry mâncă din toate, căci aproape că uitase cum era să îţi fie cu adevărat foame, şi se aşeză la aceeaşi masă cu Ron şi Hermione. Nu-i venea să creadă cât de fericit era. Îl avea iar pe Ron de partea lui, trecuse de prima probă, iar pe a doua nu trebuia să o înfrunte decât peste trei luni.

— Fir-aş al naibii, da’ ştiu că e greu, zise Lee Jordan, ridicând oul de aur pe care Harry îl lăsase pe o masă şi cântărindu-l în mâini. Hai, Harry, deschide-l! Hai să vedem ce e înăuntru!

— Ar trebui să rezolve indiciul de unul singur, zise Hermione încet. Aşa spun regulile turnirului...

— Şi ar fi trebuit să mă gândesc şi cum să trec de dragoni tot de unul singur, şopti Harry, pentru ca doar Hermione să-l audă, la care ea îi zâmbi oarecum vinovată.

— Da, hai, Harry, deschide-l! îl îndemnară şi alţii.

Lee îi dădu oul şi Harry îşi băgă unghiile în spaţiul dintre cele două jumătăţi şi îl deschise.

Era gol, absolut gol... Însă abia apucă Harry să îl deschidă, că zgomotul cel mai îngrozitor, un vaiet strident şi puternic, umplu camera. Singurul lucru cu care putu să-l asemuiască Harry era orchestra de la Petrecerea Morţii a lui Nick Aproape-Făr-de-Cap, ai cărei membri cântau toţi la ferăstraie.

— Închide-l! răcni Fred, cu mâinile la urechi.

— Ce-a fost asta? zise Seamus Finnigan, uitându-se la ou, în timp ce Harry îl închidea la loc. Era ca un strigoi... Poate că acum trebuie să treci de el, Harry!

— Era ca şi când cineva ar fi fost supus unei torturi groaznice! zise Neville, care se albise complet la faţă şi răsturnase un platou cu cârnăciori. O să trebuiască să înfrunţi Blestemul Cruciatus!

— Nu fi tâmpit, Neville, e ilegal, zise George. Doar nu o să folosească Blestemul Cruciatus împotriva campionilor. Mie mi s-a părut că semăna cu Percy atunci când cântă... Poate că o să trebuiască să-l ataci când e sub duş, Harry!

— Vrei o tartă cu gem, Hermione? o întrebă Fred.

Hermione se uită bănuitor la platoul pe care i-l oferea.

Fred zâmbi.

— N-au nimic, râse el. Nu le-am făcut nimic. Doar cu crema din eclere trebuie să ai grijă...

Neville, care tocmai muşcase dintr-un ecler, se înecă şi îl scuipă.

Fred râse.

— E o mică glumă, Neville...

Hermione luă o tartă cu gem.

— Ai luat toate astea de la bucătărie, Fred?

— Da, zise Fred, zâmbindu-i.

Îşi subţie vocea până ajunse un chiţăit şi imită un spiriduş de casă:

— Orice vreţi dumneavoastră, domnule, absolut orice! Sunt extrem de serviabili... mi-ar fi dat şi un bou la proţap, dacă le-aş fi cerut.

— Cum ajungi acolo? întrebă Hermione, pe un ton obişnuit şi nevinovat.

— Simplu! răspunse Fred, uşa e ascunsă după un tablou reprezentând un bol cu fructe. Nu trebuie decât să gâdili puţin para, care o să se pună pe chicotit şi... De ce?

Fred se opri şi se uită la ea bănuitor.

— A, fără nici un motiv, zise Hermione repede.

— Ai de gând să îi faci să intre în grevă, nu? zise George. Nu renunţi la toată chestia asta cu fluturaşii şi o să încerci să îi faci să se revolte?

Se auziră mai multe râsete. Hermione nu răspunse.

— Nu te duce să-i sperii şi să le spui că ar trebui să primească haine şi salarii! o avertiză Fred. O să-i faci să nu mai vrea să gătească!

Chiar atunci, Neville provocă o mică diversiune, transformându-se într-un canar uriaş.

— Ah, scuze, Neville! strigă Fred, acoperind râsetele din jur. Am uitat că astea erau eclerele pe care le-am fermecat...

Dar nu trecu mult şi Neville se obişnui cu ideea şi reveni la normal, o dată ce îi căzură penele. Chiar râse şi el alături de ceilalţi.

— Cremă de Canar! strigă Fred către mulţimea entuziasmată. George şi cu mine am inventat-o... Şapte sticli bucata, ce mai, un chilipir!

Era aproape unu noaptea când Harry se duse în sfârşit cu Ron, Neville, Seamus şi Dean în dormitorul lor. Înainte să tragă draperiile patului, Harry puse pe noptieră miniatura dragonului pe care îl înfruntase. Acesta căscă,

se făcu covrig şi închise ochii. „Într-adevăr, e tare drăguţ", îşi zise Harry, când trase draperiile, „Hagrid are dreptate, dragonii sunt de treabă"...

*

Începutul lui decembrie aduse vânt şi lapoviţă la Hogwarts. Chiar dacă era mereu rece în castel iarna, Harry se gândea cu drag la focurile din şeminee şi la pereţii lui groşi, de fiecare dată când trecea pe lângă corabia celor de la Durmstrang de pe lac. Aceasta se clătina în vânt, cu velele negre umflate de vânt, sub cerul întunecat. De asemenea, se gândea că şi în trăsura celor de la Beauxbatons trebuie să fi fost foarte frig. Observase că Hagrid avea mare grijă de caii lui Madame Maxime, dându-le băutura lor preferată, whisky de malţ. Vaporii care ieşeau pe la colţurile padocului lor erau de ajuns pentru a-i ameţi pe toţi elevii adunaţi la ora de „Grija pentru creaturile magice". Ceea ce nu îi ajuta deloc, având în vedere că încă îi aveau în grijă pe îngrozitorii Homari şi trebuiau să fie cât se poate de vigilenţi.

— Nu ştiu sigur dacă hibernează sau nu, le spuse Hagrid într-o zi, în timp ce dârdâiau în grădina de dovleci în care sufla un vânt cumplit. M-am gândit să încercăm să vedem dacă nu vor să mănânce scrumbii... Să-i punem în lăzile astea...

Nu mai rămăseseră decât zece Homari. Se părea că instinctul lor de a se omorî unii pe alţii nu dispăruse pe deplin nici după ce fuseseră scoşi la plimbare. Acum fiecare dintre ei se apropia de doisprezece metri lungime. Platoşele lor groase, gri, picioarele puternice, capetele explozive, spinii şi ventuzele, totul îl convingea din ce în ce mai mult pe Harry că Homarii lui Hagrid erau cele mai

groaznice creaturi magice pe care le văzuse vreodată. Clasa se uită fără entuziasm la lăzile enorme pe care le adusese Hagrid, toate căptuşite cu perne şi pături pufoase.

— O să-i lăsăm aici, zise Hagrid şi o să punem capacele, să vedem ce se întâmplă...

Însă până la urmă se dovedi că Homarii nu hibernau şi nici nu fură prea mulţumiţi să fie închişi în nişte lăzi, fie ele şi căptuşite, dar bătute în cuie. Curând, Hagrid strigă: „Nu intraţi în panică, nu intraţi în panică!” În timp ce Homarii se zbăteau prin grădina de dovleci, plină de fragmente din lăzile distruse, cei mai mulţi dintre elevi - în frunte cu Reacredinţă, Crabbe şi Goyle - fugiseră deja în coliba lui Hagrid prin uşa din spate şi se baricadaseră înăuntru. Harry, Ron şi Hermione erau printre cei care rămăseseră afară, încercând să îl ajute pe Hagrid să prindă Homarii cu capete explozive. Împreună, reuşiră să prindă şi să lege nouă dintre Homari, deşi cu preţul a numeroase arsuri şi tăieturi. Până la urmă, nu mai rămase decât un singur Homar în libertate.

— Nu-l speriaţi! strigă Hagrid, când Ron şi Harry îşi folosiră baghetele ca să arunce scântei de foc în Homarul care se apropia ameninţător de ei, cu spinul de pe spate arcuit în sus. Încercaţi să-i legaţi o frânghie în jurul spinului, ca să nu-i rănească pe ceilalţi!

— O, da, n-am vrea să se întâmple aşa ceva, bieţii Homari! strigă Ron supărat, în timp ce el şi Harry se lipiseră de peretele colibei lui Hagrid, încă ţinându-l departe pe Homar, cu scânteile baghetelor.

— Vai, vai, vai... Dar chiar că pare distractiv...

Era Rita Skeeter, care se aplecase peste gardul grădinii lui Hagrid, privind la nebunia generală. În ziua aceea, purta o pelerină groasă, roşie, cu un guler mov de blană, şi avea pe braţ nelipsita geantă din piele de crocodil.

Hagrid se aruncă deasupra Homarului, care îi încolţise pe Harry şi pe Ron, şi îl imobiliză. Capătul Homarului explodă, scoţând fum şi foc, arzând lăstarele de dovleci din apropiere.

— Cine eşti? o întrebă Hagrid pe Rita Skeeter, în timp ce punea un ochi de frânghie în jurul spinului Homarului pe care îl prinsese.

— Rita Skeeter, reporter la Profetul zilei, răspunse Rita, zâmbindu-i cu dinţii ei de aur.

— Deşi Dumbledore ţi-a interzis să mai vii în şcoală? zise Hagrid, încruntându-se puţin, în timp ce se ridicase de pe Homarul pe care îl strivise şi începuse să îl târască spre prietenii săi din aceeaşi specie.

Rita se purtă de parcă nici nu auzise ce spusese Hagrid.

— Cum se numesc aceste creaturi fascinante? întrebă ea, zâmbind şi mai larg.

— Homari cu capete explozive, mormăi Hagrid.

— Zău? zise Rita, aparent plină de interes. Nu am mai auzit de ei până acum... De unde provin?

Harry observă cum chipul lui Hagrid se înroşeşte în spatele bărbii stufoase şi i se puse o piatră pe inimă. De unde oare luase Hagrid Homarii?

Hermione, care părea să fie pe aceeaşi lungime de undă cu Harry, zise repede:

— Sunt foarte interesanţi, nu-i aşa, Harry?

— Cum? A, da... foarte... interesanţi, zise Harry, în timp ce Hermione îl călca pe picior.

— A, eşti aici, Harry! zise Rita Skeeter, uitându-se în jur. Deci îţi plac orele de „Grija pentru creaturile magice”? Una dintre materiile tale preferate?

— Da, zise Harry hotărât.

Hagrid îi zâmbi fericit.

— Minunat, zise Rita. Cu adevărat minunat. Predai de mult timp? îl întrebă ea în continuare pe Hagrid.

Harry observă cum ochii ei se opriră întâi asupra lui Dean (care avea o tăietură pe obraz), apoi trecură la Lavender (care avea roba pârlită), la Seamus (care îşi oblojea mai multe degete arse) şi apoi la ferestrele colibei, unde se ascunseseră majoritatea elevilor, cu nasurile lipite de geamuri, aşteptând să vadă dacă era totul sub control.

— Ei sunt din anul II, zise Hagrid.

— Minunat... N-ai vrea să-mi dai un interviu? Să ne împărtăşeşti şi nouă o parte din experienţa ţa cu creaturile magice? Profetul zilei are o rubrică zoologică în fiecare miercuri, după cum sunt sigură că ştii. Am putea să scriem despre aceşti... Hm... Homari cu capete abrazive.

— Explozive, o corecta Hagrid entuziasmat. Păi, da, de ce nu? Harry avea un sentiment foarte neplăcut în legătură cu acest interviu, dar nu avea cum să-l avertizeze

pe Hagrid fără să observe Rita Skeeter, aşa că trebui să tacă şi să vadă cum Hagrid şi Rita Skeeter aranjară o întâlnire la localul „Trei Mături” pentru un interviu mai lung, săptămâna aceea. Apoi sună clopoţelul la castel, anunţând sfârşitul orei.

— Ei bine, la revedere, Harry! îi strigă Rita Skeeter veselă, în timp ce el pornea cu Ron şi cu Hermione spre castel. Atunci, ne vedem vineri seara, Hagrid!

— O să răstălmăcească tot ce o să-i spună Hagrid, zise Harry în şoaptă.

— Doar să nu fi importat ilegal Homarii sau ceva de genul ăsta, zise Hermione disperată.

Se uitară unii la alţii... S-ar fi putut foarte bine ca Hagrid să fi făcut aşa ceva...

— Hagrid a mai avut o grămadă de probleme în trecut şi Dumbledore nu l-a concediat niciodată, zise Ron, încercând să-i consoleze. Cel mai rău lucru care poate să se întâmple este ca Hagrid să fie nevoit să renunţe la Homari. Pardon... Am zis cel mai rău? Am vrut să zic cel mai bun.

Harry şi Hermione râseră, simţindu-se ceva mai veseli. Plecară împreună să ia prânzul.

Harry fu foarte fericit în timpul celor două ore de „Prezicerea viitorului” din acea după-amiază. Încă îşi pierdeau vremea şi făceau hărţi stelare şi predicţii, dar acum el şi Ron se împăcaseră şi totul redevenise foarte amuzant. Profesoara Trelawney, care fusese atât de mulţumită de ei doi când îşi preziseseră propriile morţi, care mai de care mai urâte, se enervă foarte repede când

începură iar să chicotească, în timp ce ea le explica despre diferitele moduri în care Pluto poate să influenţeze (negativ, bineînţeles!) viaţa de zi cu zi.

— Cred, zise ea într-o şoaptă misterioasă, care nu-i ascundea supărarea câtuşi de puţin, că unii dintre noi - şi se uită cu subînţeles la Harry - ar fi mai puţin superficiali, dacă ar vedea ce am văzut eu, în timp ce priveam azi-noapte în globul de cristal. În timp ce stăteam atentă la broderia mea, dorinţa de a consulta globul m-a copleşit. M-am ridicat, m-am aşezat asupra lui şi am privit în adâncurile sale cristaline... Şi ce credeţi că am văzut?

— O baborniţă cu ochelari enormi? murmură Ron în şoaptă.

Harry se chinui din răsputeri să nu râdă.

— Moartea, dragii mei...

Parvati şi Lavender îşi duseră amândouă mâinile la gură, părând sincer îngrozite.

— Da, zise profesoara Trelawney, dând din cap, se apropie din ce în ce mai tare, ne dă ocol pe deasupra ca un vultur, din ce în ce mai jos... Chiar mai jos decât castelul...

Se uită fix la Harry, care căscase cu poftă.

— Ar fi mult mai impresionant, dacă nu ar mai fi făcut chestia asta de optzeci de ori până acum, zise Harry, când în sfârşit respirară aer curat în faţa scării de dedesubtul camerei profesoarei Trelawney. Dar dacă aş fi murit de fiecare dată când mi-a prezis ea, aş fi un miracol al medicinii!

— Ai fi un fel de fantomă extrem de densă, zise Ron râzând, când trecură pe lângă Baronul Sângeros care se îndrepta în direcţia opusă, cu o privire sinistră în ochii ficşi. Cel puţin nu ne-a dat nici o temă. Sper că profesorul Vector i-a dat multe teme Hermionei, ador să nu avem de învăţat şi ea da...

Dar Hermione nu veni la cină şi nici la bibliotecă nu era, când se duseră să o caute acolo. Singura persoană din bibliotecă era Viktor Krum. Ron rămase ascuns după rafturi, privindu-l pe Krum şi dezbătând, discutând în şoaptă cu Harry dacă să-i ceară sau nu un autograf. Dar imediat Ron îşi dădu seama că nişte fete din anul VI sau VII erau în spatele raftului alăturat, discutând despre acelaşi lucru, şi îşi pierdu entuziasmul.

— Oare unde s-o fi dus? zise Ron.

Amândoi se întoarseră la Turnul Cercetaşilor.

— Nu ştiu... Aiureli!

Dar abia apucă doamna grasă să le deschidă tabloul, când sunetul unor paşi grăbiţi din spatele lor îi anunţă că venea Hermione.

— Harry! gâfâi ea, oprindu-se brusc în faţa lui (doamna grasă o privi cu sprâncenele ridicate). Harry, trebuie să vii, trebuie să vii să vezi, s-au întâmplat nişte lucruri uimitoare... Te rog...

Îl înşfăcă pe Harry de braţ şi încercă să-l târască în partea cealaltă a coridorului.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Harry.

— Îţi arăt când ajungem acolo... Hai, vino repede...

Harry se uită la Ron. Şi el îl privi pe Harry intrigat.

— Bine, zise Harry, alergând pe coridor cu Hermione, Ron grăbindu-se să ţină pasul cu ei.

— Ah, nu mă luaţi în seamă! strigă doamna grasă sarcastic după ei. Nu vă cereţi scuze că m-aţi deranjat! O să rămân aici, nu, cu tabloul larg deschis până vă întoarceţi voi, nu?

— Da, mulţumim, strigă Ron peste umăr.

— Hermione, unde mergem? întrebă Harry, după ce ea îi condusese pe scări în jos şase etaje şi acum coborau scara de marmură către holul de la intrare.

— O să vedeţi, o să vedeţi imediat! le zise Hermione entuziasmată.

Făcu la stânga la capătul scărilor şi trecu repede pe uşa pe unde dispăruse Cedric Diggory cu o noapte înainte ca Pocalul de Foc să aleagă numele lui şi al lui Harry. Harry nu mai fusese niciodată pe acolo. El şi Ron o urmară pe Hermione şi coborâră un etaj de trepte de piatră, însă în loc să ajungă într-un coridor subteran sinistru, ca acela care ducea la clasa lui Plesneală, se treziră într-un coridor lat de piatră, luminat de multe torţe şi decorat cu tablouri vesele, majoritatea reprezentând platouri cu mâncare.

— O, stai puţin... zise Harry încet, la jumătatea coridorului. Stai puţin, Hermione...

— Ce e? zise ea şi se întoarse să se uite la el, foarte nerăbdătoare.

— Ştiu despre ce e vorba, zise Harry.

Îi făcu semn lui Ron şi arătă către tabloul din spatele Hermionei, care înfăţişa un bol mare şi argintiu, plin cu fructe.

— Hermione! zise Ron, înţelegând ce se întâmpla. Încerci să ne implici iar în chestia aia cu spas!

— Nu, nu, nu! zise ea repede. Şi nu e spas, Ron...

— I-ai schimbat cumva numele? zise Ron, încruntându-se la ea. Atunci ce suntem acum, militanţi pentru eliberarea spiriduşilor de casă? Eu nu dau buzna în bucătărie şi nici nu încerc să-i conving să nu mai muncească. În nici un caz...

— Dar nici nu ţi-am cerut asta! zise Hermione nerăbdătoare. Am venit aici mai de mult, ca să vorbesc cu ei toţi şi am descoperit că... O, haide, Harry, vreau să-ţi arăt ceva!

Îl înşfăca iar de braţ, îl trase în faţa tabloului cu fructiera enormă, întinse un arătător şi gâdilă para verde, gigantică. Acesta începu să se mişte chicotind şi deodată se transformă într-o clanţă mare şi verde. Hermione o apăsă, deschise uşa şi îl împinse pe Harry, forţându-l să intre.

Harry abia apucă să zărească o cameră enormă, înaltă, la fel de mare ca şi Marea Sală de deasupra ei, cu o grămadă de oale şi tigăi de aramă, stivuite lângă pereţii de piatră, şi un şemineu imens, din cărămidă, în capătul opus al camerei, când ceva mic fugi către el în mijlocul camerei, chiţăind:

— Domnule Harry Potter! Harry Potter!

În clipa următoare, lui Harry i se opri respiraţia, când spiriduşul extaziat îl lovi puternic, îmbrăţişându-l atât de strâns, încât crezu că i se vor frânge toate coastele.

— D-Dobby? gâfâi Harry.

— Este Dobby, domnule, este chiar el! chiţăi vocea de undeva din jurul buricului lui Harry. Dobby spera şi dorea să-l vadă pe Harry Potter, domnule, şi Harry Potter a venit să îl vadă, domnule!

Dobby îi dădu drumul şi se retrase câţiva paşi, zâmbindu-i, cu ochii verzi, enormi cât nişte mingi de tenis, inundaţi de lacrimi de bucurie. Arăta aproape exact aşa cum şi-l amintea Harry: cu nasul în formă de creion, cu urechi de liliac, cu degete şi picioare lungi... Totul era neschimbat, în afară de haine, complet diferite acum.

Când lucrase pentru familia Reacredinţă, Dobby era mereu îmbrăcat cu aceeaşi faţă de pernă jegoasă. Acum însă purta cea mai ciudată combinaţie de haine pe care o văzuse Harry vreodată. Se îmbrăcase mai nepotrivit chiar şi decât vrăjitorii pe care îi văzuse la Cupa Mondială.

Purta un capac de ceainic drept pălărie, de care prinsese mai multe insigne strălucitoare, o cravată cu potcoave pe pieptul gol, un fel de şort de fotbal, pentru copii, şi nişte şosete stranii. Una dintre ele, observă Harry, era cea neagră pe care şi-o dăduse jos de pe propriul picior şi îl păcălise pe domnul Reacredinţă să i-o dea lui Dobby şi astfel să îi redea libertatea.

— Dobby, ce cauţi aici? zise Harry uimit.

— Dobby a venit la Hogwarts ca să muncească, domnule! chiţăi Dobby entuziasmat. Profesorul Dumbledore le-a dat lui Dobby şi lui Winky slujbe, domnule!

— Winky? zise Harry. Şi ea este aici?

— Da, domnule, da! zise Dobby şi înşfăcă mâna lui Harry, trăgându-l către mijlocul bucătăriei, printre cele patru mese lungi de lemn.

Fiecare dintre aceste mese era aşezată exact sub câte o masă de sus, din Marea Sală. Acum mesele erau goale, având în vedere că se terminase cina, dar Harry presupuse că în urmă cu o oră fuseseră pline cu platouri, trimise sus, prin tavan, pe mesele corespondente.

Cel puţin o mie de spiriduşi mici forfoteau prin bucătărie, zâmbind, făcând plecăciuni şi reverenţe, în timp ce Dobby îl conducea pe Harry prin bucătărie. Purtau aceeaşi uniformă: un şervet de servit ceaiul, cu stema castelului Hogwarts, legat ca o togă, aşa cum fusese şi şerveţelul lui Winky.

Dobby se opri în faţa şemineului de cărămidă şi arătă către un spiriduş.

— Winky, domnule! zise el.

Winky stătea pe un taburet în faţa şemineului. Spre deosebire de Dobby, era evident că nu o preocupaseră hainele. Purta o fustiţă şi o bluză cu pălărie asortată, prevăzută cu găuri pentru urechile ei mari. Totuşi, în timp ce fiecare articol de îmbrăcăminte din colecţia stranie a lui Dobby era aşa de curat încât părea nou-nouţ, era clar că

Winky nu avea deloc grijă de hainele ei. Bluza îi era plină de pete de supă şi fusta era arsă într-un loc.

— Bună, Winky, zise Harry.

Buza lui Winky începu să tremure. Apoi creatura izbucni în lacrimi care i se revărsară din ochii mari şi căprui, udându-i partea din faţă a bluzei, exact ca la Cupa Mondială de Vâjthaţ.

— O, Doamne, zise Hermione.

Ea şi Ron îi urmaseră pe Harry şi pe Dobby prin toată bucătăria.

— Winky, te rog, nu plânge...

Dar Winky plângea mai tare ca niciodată. Dobby, pe de altă parte, îi zâmbi larg lui Harry.

— Harry Potter doreşte o ceaşcă de ceai? chiţăi el tare, peste hohotele de plâns ale lui Winky.

— Păi... da... bine, zise Harry.

Imediat, vreo şaisprezece spiriduşi de casă veniră alergând din spatele lui, cu o tavă mare de argint, pe care se afla un ceainic, ceşti pentru Harry, Ron şi Hermione, o carafă cu lapte şi o farfurie mare cu biscuiţi.

— Bun serviciu! zise Ron impresionat.

Hermione se încruntă către el, însă spiriduşii părură încântaţi. Făcură o plecăciune foarte adâncă şi se retraseră.

— De cât timp eşti aici, Dobby? întrebă Harry, după ce Dobby le împărţi ceştile cu ceai.

— Doar de o săptămână, Harry Potter, domnule! zise Dobby fericit. Dobby venit să-l vadă pe domnu’ profesor Dumbledore, domnule. Vedeţi, domnule, este foarte greu pentru un spiriduş de casă care a fost dat afară... ăăă... eliberat, vreau să spun... să găsească un nou loc de muncă, domnule, chiar foarte greu...

Atunci Winky începu să urle şi mai tare, cu lacrimile curgându-i şiroaie şi prin nasul turtit ca o roşie stricată, şi pe partea din faţă a bluzei. Nu făcu nici un efort să se oprească din plâns.

— Dobby a hoinărit prin ţară doi ani întregi, domnule, încercând să găsească serviciu! chiţăi Dobby. Dar Dobby nu găsit serviciu, domnule, pentru că Dobby vrut fie plătit de data asta pentru munca lui!

Spiriduşii de casă din bucătărie, care ascultau şi urmăreau totul cu interes, îşi feriră privirile la auzul acestor cuvinte, de parcă Dobby ar fi zis ceva nepoliticos şi ruşinos.

Hermione spuse însă repede:

— Bravo ţie, Dobby!

— Mulţumesc, domnişoară! zise Dobby, zâmbindu-i. Dar cei mai mulţi vrăjitori nu vrut să angajeze un spiriduş de casă care vrea să fie plătit, domnişoară. „Nu asta este menirea unui spiriduş”, zis ei şi trântit uşa în nasul lu’ Dobby! Lu’ Dobby plăcut munca, dar el vrea poarte haine şi vrea fie plătit, Harry Potter... Lu’ Dobby place să fie liber!

Spiriduşii de casă de la Hogwarts începură să se îndepărteze de Dobby, de parcă ar fi avut o boală

contagioasă. Winky însă rămase locului, deşi hohotele ei deveniră şi mai disperate.

— Şi atunci, Harry Potter, Dobby dus în vizită la Winky şi aflat că şi Winky eliberat, domnule! zise Dobby încântat.

În acel moment, Winky se aruncă de pe taburet şi rămase pe burtă, pe podeaua din dale de piatră, dând cu pumnişorii în podea şi zbierând de necaz. Hermione se aruncă şi ea repede în genunchi lângă ea şi încercă să o liniştească, dar nimic din ce spuse nu păru să ajute la ceva.

Dobby îşi continuă povestea, ţipând ascuţit peste zbieretele lui Winky.

— Şi atunci lu’ Dobby venit ideea, Harry Potter, domnule! Ce-ar fi căutat Dobby şi Winky de lucru împreună? zis Dobby. Unde este destulă muncă pentru doi spiriduşi de casă? zis Winky. Şi Dobby gândit şi Dobby găsit, domnule! Hogwarts! Aşa că Dobby şi Winky venit şi discutat cu domnul profesor Dumbledore, domnule, şi domnul profesor angajat la noi!

Dobby zâmbi larg şi lacrimi de bucurie îi aburiră iar ochii.

— Şi domnul profesor Dumbledore zis că el plătit Dobby, domnule, dacă vrut să fie plătit! Aşa că Dobby e un spiriduş liber, domnule, şi Dobby primit un galeon pe săptămână şi o zi liberă pe lună!

— Asta nu e foarte mult! strigă Hermione indignată, de pe podea, peste ţipetele necontenite ale lui Winky.

— Domnul profesor oferit Dobby zece galeoni pe săptămână şi fiecare week-end liber, zise Dobby, cutremurându-se brusc, de parcă gândul la o asemenea onoare şi bucurie era înspăimântător, dar Dobby convins, domnişoară... Dobby plăcut libertate, domnişoară, dar el nu dorit prea multă, domnişoară, el plăcut mai mult munca.

— Şi pe tine cu cât te plăteşte domnul profesor Dumbledore, Winky? întrebă Hermione cu blândeţe.

Dacă îşi închipuise că asta o va înveseli pe Winky, ei bine, se înşelase amarnic. Într-adevăr, Winky se opri din plâns, dar când se ridică, o privi pe Hermione cu ochii ei mari şi căprui cu toată furia.

— Winky este un spiriduş nerecunoscător, dar Winky nu este încă plătită! chiţăi ea. Winky nu coborât încă în aşa hal! Lui Winky îi este ruşine că a fost eliberată, aşa cum e normal...

— Ruşine? zise Hermione, nevenindu-i să creadă. Dar, Winky, zău aşa... Domnului Crouch ar trebui să-i fie ruşine, nu ţie! Nu ai făcut nimic greşit, s-a purtat cât se poate de urât cu tine...

Dar la aceste cuvinte, Winky îşi lipi mâinile de găurile din pălărie, tuflindu-şi urechile ca să nu mai poată auzi nimic, şi chiţăi:

— Dumneavoastră nu insultat stăpânul meu, domnişoară! Dumneavoastră nu insultat domnu' Crouch! Domnu' Crouch vrăjitor bun, domnişoară! Domnu' Crouch avut dreptate concediat Winky, Winky rea!

— Winky are probleme să se adapteze la noua situaţie, Harry Potter, chiţăi Dobby, pe un ton confidenţial. Winky uită că nu este legată de domnul Crouch. Ea avut voie spus ce gândeşte acum, dar nu vrea.

— Deci, spiriduşii de casă nu au voie să spună ce cred despre stăpânii lor? întrebă Harry.

— O, nu, domnule, nu, zise Dobby, părând deodată serios. Face parte din sclavia spiriduşilor de casă, domnule. Noi păstrat secretele lor în tăcere, domnule, noi sprijinit onoarea familiei şi noi nu vorbit niciodată pe ei de rău... Deşi domnu' profesor Dumbledore spus lu' Dobby că el nu supărat. Domnu' profesor Dumbledore spus că noi liberi să... să...

Dobby păru deodată neliniştit şi îi făcu semn lui Harry să se apropie. Harry se aplecă.

— El zis că noi liberi să spunem că este un „bătrân ţicnit”, dacă noi aşa vrut, domnule! şopti Dobby, chicotind puţin speriat. Dar Dobby nu vrut, Harry Potter, zise el, vorbind din nou normal şi scuturându-şi capul atât de tare, încât îi fluturară urechile. Lu' Dobby place de domnu' profesor Dumbledore foarte mult, domnule, şi este mândru să-i păstreze secretele.

— Dar acum poţi să spui tot ce vrei despre familia Reacredinţă, nu? îl întrebă Harry, zâmbind.

Privirea lui Dobby deveni brusc temătoare.

— Dobby... Hm... Dobby ar putea, zise el precaut, ridicând din umerii săi mici. Dobby ar putea să-i spună lui Harry Potter că foştii lui stăpâni au fost... au fost... nişte vrăjitori... răi!

Dobby încremeni pentru câteva clipe, tremurând din cap până-n picioare, uluit de propria îndrăzneală, apoi fugi la cea mai apropiată masă şi începu să se izbească tare cu capul de ea, chiţăind disperat:

— Dobby rău! Dobby foarte rău!

Harry îl înşfăcă de cravată şi îl îndepărtă de masă.

— Mulţumesc, Harry Potter, mulţumesc, zise Dobby pe nerăsuflate, frecându-şi capul.

— Nu ai nevoie decât să exersezi puţin, zise Harry.

— Să exerseze! chiţăi Winky furioasă. Ar trebui să-ţi fie ruşine, Dobby, vorbit aşa despre stăpânii tăi!

— Ei nu mai stăpânii mei, Winky! zise Dobby sfidător. Lui Dobby nu mai pasă ce cred ei!

— O, tu spiriduş rău, Dobby! gemu Winky, curgându-i iar lacrimi pe obraji. Bietul meu domn Crouch, ce face el fără Winky? El are nevoie de mine, el are nevoie de ajutorul meu! Eu avut grijă de familia Crouch toată viaţa şi mama mea înaintea mea şi bunica mea avut grijă înaintea ei... O, ce spus ele dacă aflat că Winky eliberat? O, ce ruşine, ce ruşine!

Îşi ascunse iar faţa cu fusta şi izbucni în hohote de plâns.

— Winky, zise Hermione hotărâtă, sunt convinsă că domnul Crouch se descurcă foarte bine fără tine. Noi l-am văzut, să ştii...

— Voi văzut stăpânu’ meu? zise Winky pe nerăsuflate, ridicându-şi chipul plin de lacrimi de pe genunchi şi uitându-se uluită la Hermione. Voi văzut aici, la Hogwarts?

— Da, zise Hermione. El şi domnul Bagman sunt membri ai juriului, dau note campionilor înscrişi în Turnirul celor trei vrăjitori.

— Venit şi domnu’ Bagman? chiţăi Winky şi, spre marea uimire a lui Harry (şi a lui Ron, şi a Hermionei, după expresiile de pe feţele lor), păru iar mânioasă. Domnu’ Bagman vrăjitor rău! Un vrăjitor foarte rău! Stăpânul meu nu plăcut de el, o, nu, deloc!

— Bagman… rău? se miră Harry.

— O, da, zise Winky, dând tare din cap. Stăpânul meu spus lui Winky nişte lucruri! Dar Winky nu spune… Winky… Winky păstrează secretele stăpânului ei…

Izbucni iar în hohote disperate de plâns şi o auziră suspinând iar din fustă:

— Bietu’ stăpân, bietu’ meu stăpân, fără Winky să-l ajute! Nu mai putură să scoată nici un alt cuvânt inteligibil de la Winky. O lăsară să plângă, cât îşi băură ei ceaiul, în timp ce Dobby pălăvrăgea fericit despre viaţa lui ca spiriduş liber şi despre planurile sale în legătură cu banii câştigaţi.

— După aia, Dobby cumpără un tricou, Harry Potter! zise el vesel, arătând către pieptul său gol.

— Ştii ceva, Dobby, zise Ron, care părea să-l simpatizeze mult pe spiriduş, o să ţi-l dau pe cel pe care o

să mi-l croşeteze mama de Crăciun, mereu primesc unul de la ea. Sper că-ţi place culoarea maro?

Dobby fu de-a dreptul încântat.

— S-ar putea să trebuiască să-l mai strâmtăm puţin ca să-ţi vină, îi spuse Ron, dar o să se asorteze cu capacul de la ceainic.

În timp ce se pregăteau să plece, mulţi dintre spiriduşi se adunară în jurul lor, insistând să mai ia cu ei în camera de zi câte puţin din tot felul de gustări. Hermione refuză categoric, privind tristă cum spiriduşii tot făceau plecăciuni şi reverenţe, dar Harry şi Ron îşi umplură buzunarele cu prăjituri cu cremă şi plăcinte.

— Mulţumim mult! le zise Harry spiriduşilor, care se strânseseră toţi la uşă ca să îi conducă şi să le spună noapte bună. Ne mai vedem, Dobby!

— Harry Potter... poate Dobby să vină să vadă la dumneavoastră, câteodată, domnule? întrebă Dobby.

— Sigur că da, zise Harry, şi Dobby îi zâmbi fericit.

— Ştiţi ceva? zise Ron, când el, Hermione şi Harry lăsară în urmă bucătăria şi urcară treptele înapoi către holul de la intrare. În toţi aceşti ani am fost foarte impresionat de Fred şi de George, cum reuşeau să fure mâncare de la bucătărie... Ei bine, nici nu este chiar atât de greu, nu? Spiriduşii abia aşteaptă să-ţi dea câtă mâncare pofteşti!

— Cred că este cel mai bun lucru care putea să li se întâmple spiriduşilor! zise Hermione, urcând scara de marmură. Faptul că a venit Dobby să lucreze aici. Ceilalţi

spiriduşi or să vadă cât de fericit este el, fiind liber, şi încet or să îşi dea seama că asta vor şi ei!

— Să sperăm că n-or s-o asculte cu prea mare atenţie pe Winky, zise Harry.

— Ah, o să-i treacă şi lui Winky, zise Hermione, deşi nu păru foarte sigură. O dată ce îi va trece şocul şi o să se obişnuiască la Hogwarts, o să vadă că îi este mult mai bine fără Crouch.

— Pare să-l iubească, zise Ron.

Mai mult ghiciră ce spusese, fiindcă Ron tocmai îşi umpluse gura cu o prăjitură cu cremă.

— Dar ce ziceţi despre faptul că nu are o părere prea bună despre Bagman? zise Harry. Oare ce zice Crouch acasă la el despre Bagman?

— Probabil că zice că nu este bun ca şef de departament, spuse Hermione şi, hai să recunoaştem, are şi el dreptate, nu?

— Eu aş prefera să lucrez pentru el decât pentru Crouch, zise Ron. Cel puţin Bagman are simţul umorului.

— Ai grijă să nu te audă Percy, zise Hermione, zâmbind din colţul gurii.

— Da, aşa e... Păi, Percy nici n-ar vrea să lucreze pentru cineva cu simţul umorului, nu? zise Ron, începând un ecler cu ciocolată. Percy nu ar recunoaşte o glumă nici dacă ar dansa goală în faţa lui!

Capitolul XXII

O PROBĂ NEAŞTEPTATĂ

— Potter! Weasley! Fiţi atenţi!

Vocea supărată a profesoarei McGonagall le plesni urechile ca un bici, în timpul orei de „Transfiguraţie” din joia aceea, iar Harry şi Ron tresăriră amândoi şi ridicară privirile.

Era sfârşitul orei. Terminaseră ce aveau de făcut: bibilicile pe care le transformaseră în cobai fuseseră închise în cuşca de pe catedra profesoarei McGonagall (cobaiul lui Neville încă avea pene). Îşi copiaseră tema de pe tablă („Descrieţi, cu exemple, modurile în care Vrăjile de Transformare trebuie adaptate când faceţi schimbări între specii”). Trebuia să se sune în orice moment, şi Harry şi Ron, care se luptau în fundul clasei cu baghetele false făcute de Fred şi George, folosindu-le drept săbii, se uitară speriaţi la ea, Ron ţinând în mână un papagal de metal, iar Harry o egretă de cauciuc.

— Se pare că Potter şi Weasley s-au decis să se comporte conform vârstei lor, îi ironiză profesoara McGonagall, aruncându-le celor doi o privire supărată, când capul egretei lui Harry căzu pe jos, fiindcă fusese retezat de ciocul papagalului lui Ron cu câteva clipe mai înainte... Trebuie să vă spun ceva tuturor. Se apropie Balul de Crăciun, o parte tradiţională a Turnirului celor trei vrăjitori şi o ocazie pentru a ne cunoaşte mai bine şi a lega prietenii cu oaspeţii noştri străini. Anul acesta, la bal vor

participa doar cei din anul IV şi din anii mai mari, deşi puteţi să invitaţi şi elevi mai mici, dacă vreţi...

Lavender Brown chicoti ascuţit. Parvati Patil o lovi tare în coaste, făcând eforturi să nu râdă şi ea.

Amândouă se uitară la Harry. Profesoara McGonagall le ignoră, ceea ce lui Harry i se păru foarte nedrept, având în vedere că tocmai îi certase pe el şi pe Ron.

— Veţi purta robele festive, continuă profesoara McGonagall, iar balul va avea loc în Marea Sală, va începe la opt fix, în seara de Crăciun, şi va dura până la miezul nopţii. Acum...

Profesoara McGonagall îşi roti ochii prin clasă.

— Balul de Crăciun este o şansă pentru noi toţi, desigur, să... hm... să purtăm părul lăsat pe umeri, zise ea, pe un ton dezaprobator.

Lavender chicoti şi mai tare, cu mâna la gură, ca să mai atenueze zgomotul. De data asta, Harry îşi dădu seama de ce râdeau fetele: profesoara McGonagall, cu părul ei strâns în coc, părea să nu fi purtat niciodată părul lăsat liber.

— Dar asta NU înseamnă, continuă profesoara McGonagall, că standardul nostru referitor la comportamentul pe care îl aşteptăm de la elevii de la Hogwarts s-a modificat fundamental. Voi fi extrem de nemulţumită dacă vreun elev de la Cercetaşi va face în vreun fel şcoala de ruşine!

Sună clopoţelul, după care urmă vacarmul familiar de bănci trântite şi de ghiozdane azvârlite sau aruncate pe umăr.

Profesoara McGonagall strigă, încercând să acopere zgomotul:

— Potter! Câteva cuvinte, te rog...

Presupunând că avea legătură cu egreta decapitată, Harry se apropie spăşit de catedră. Profesoara McGonagall aşteptă până când plecară toţi din clasă şi apoi îi spuse:

— Potter, campionii şi partenerii lor...

— Care parteneri? întrebă Harry.

Profesoara McGonagall îl privi nemulţumită, de parcă Harry încercase să facă o glumă.

— Partenerii voştri pentru Balul de Crăciun, Potter, zise ea tăios. Partenerii voştri de dans!

Stomacul lui Harry păru să se transforme subit într-o alună.

— Parteneri de dans?

Simţi cum se înroşeşte puternic.

— Eu... nu dansez, zise el pe nerăsuflate.

— O, ba da, cum să nu dansezi? zise profesoara McGonagall pe un ton enervat. După cum îţi spuneam, conform tradiţiei, campionii şi partenerii lor deschid balul.

Lui Harry îi veni deodată în minte imaginea lui, cu joben şi frac, însoţit de o fată îmbrăcată cu o rochie dantelată, ca acelea pe care le purta Mătuşa Petunia la petrecerile date la serviciul Unchiului Vernon.

— Eu nu o să dansez! se încăpăţână el.

— Aşa e tradiţia, zise profesoara McGonagall hotărâtă. Eşti campion şi vei face ce trebuie ca reprezentant al şcolii Hogwarts! Aşa că ai grijă să-ţi faci rost de o parteneră, Potter!

— Dar... eu... nu...

— M-ai auzit, Potter, zise profesoara McGonagall, pe un ton care nu admitea replică.

*

În urmă cu o săptămână, ar fi spus că a găsi o parteneră de dans ar fi fost o nimica toată, în comparaţie cu înfruntarea cu fiorosul dragon. Dar acum, că trecuse cu bine de acea încercare, când se gândea că va trebui să invite o fată la bal, se gândi că ar fi preferat să-l înfrunte încă o dată pe dragon!

Harry nu mai pomenise niciodată ca atâţia elevi să se înscrie pe lista cu cei care rămâneau la Hogwarts de Crăciun. El rămânea mereu, desigur, pentru că alternativa era de obicei să se întoarcă în Aleea Boschetelor, însă până acum făcuse întotdeauna parte din minoritate. Anul acesta însă, majoritatea elevilor din anul IV şi din anii mai mari păreau să se fi hotărât să rămână şi parcă erau obsedaţi de bal! Sau, cel puţin, aşa erau toate fetele şi era uimitor câte fete apăruseră deodată la Hogwarts. Niciodată nu observase că erau atâtea. Fete care

chicoteau şi vorbeau în şoaptă pe coridoare, fete care izbucneau în hohote de râs când treceau băieţii pe lângă ele, fete comparând toaletele elegante pe care aveau să le poarte în seara de Crăciun...

— Oare de ce umblă mereu în grup? îl întrebă Harry pe Ron, când trecură pe lângă ei vreo douăsprezece fete, chicotind şi uitându-se la Harry. Cum poţi să vorbeşti numai cu una din ele şi să o inviţi să meargă cu tine la bal?

— O prinzi cu lasoul? sugeră Ron pişicher. Ai vreo idee pe cine ai vrea să inviţi?

Harry nu răspunse. Ştia foarte bine pe cine i-ar fi plăcut să invite, dar cu adunarea curajului era o altă poveste... Cho era cu un an mai mare ca el. Era foarte frumuşică şi o foarte bună jucătoare de vâjthaţ. De asemenea, era foarte populară în şcoală.

Ron păru să intuiască ce era în capul lui Harry.

— Ascultă-mă pe mine, nu o să ai nici o problemă. Eşti campion. Tocmai l-ai învins pe dragon. Pun pariu că fetele or să stea la coadă să meargă cu tine la bal.

După ce îşi reînnodaseră prietenia, Ron evitase pe cât posibil să fie acru cu Harry. Ba mai mult, de obicei se dovedea că avea dreptate, spre uimirea lui Harry.

Chiar în ziua următoare, o fată cu părul creţ din anul III de la Astropufi, cu care Harry nu vorbise în viaţa lui, îl invită să meargă cu ea la bal. Harry fu atât de şocat, încât refuză înainte să se gândească bine la posibilitatea aceea. Fata plecă, părând oarecum jignită, şi Harry trebui să îndure ca Dean, Seamus şi Ron să îl tachineze în privinţa ei, toată ora de „Istoria Magiei”. În ziua următoare, îl mai

invitară două fete, una din anul II şi (spre mândria lui) o fată din anul V, care chiar lăsa impresia că l-ar fi cotonogit, dacă ar fi refuzat-o.

— Arăta destul de bine, nu glumesc, zise Ron, după ce se opri din râs.

— Era cu o jumătate de metru mai înaltă decât mine, bombăni Harry absent. Imaginează-ţi cum aş fi arătat, încercând să dansez cu ea...

Cuvintele spuse de Hermione despre Krum îi răsunau neîncetat în minte: „Îl plac fetele, doar pentru că este celebru!” Harry se îndoia că vreuna dintre fetele care îl invitaseră până acum ar fi vrut să meargă cu el la bal dacă nu ar fi fost campionul şcolii. Apoi se întrebă dacă l-ar fi deranjat asta, în cazul în care l-ar fi invitat Cho...

Dar, în mare, Harry trebui să admită că, până şi cu deschiderea balului care îl aştepta în curând, viaţa lui era mult mai frumoasă de când trecuse de prima probă. Nu mai atrăgea nici pe departe atâta animozitate pe holuri ca înainte, ceea ce bănuia că i se datora lui Cedric... Era convins că Cedric le spusese Astropufilor să nu se mai lege de Harry, drept mulţumire pentru pontul pe care i-l vânduse acesta despre dragoni. De asemenea, păreau să fie şi mai puţine insigne cu ŢINEŢI CU CEDRIC DIGGORY. Draco Reacredinţă, desigur, încă îi cita pasaje din articolul Ritei Skeeter, ori de câte ori avea ocazia, însă nu mai stârnea atâtea râsete ca în trecut... Şi, parcă numai pentru a-l face şi mai fericit pe Harry, nu apăruse nimic despre Hagrid în Profetul zilei.

— De fapt, nu era chiar atât de interesată de creaturile magice, zise Hagrid, când, în timpul ultimei ore de „Grija

pentru creaturile magice” din acel semestru, Harry, Ron şi Hermione îl întrebară cum mersese cu articolul Ritei Skeeter.

Spre bucuria lor, Hagrid renunţase la contactul direct cu Homarii cu capete explozive, iar la ora aceea trebuiau doar să se adăpostească în spatele colibei sale, stând la masa din curte şi pregătind o selecţie proaspătă de mâncăruri cu care să îi tenteze pe Homari.

— Nu vroia decât să-i povestesc despre tine, Harry, continuă Hagrid încet. Ei bine, i-am spus că suntem prieteni de când m-am dus să te iau de la familia Dursley. „Nu a trebuit să-l pui niciodată la punct?” m-a întrebat ea. „Nu a făcut niciodată tâmpenii la oră?” I-am zis că nu şi n-a părut deloc mulţumită. Ai crede că ar fi vrut să-i zic numai lucruri îngrozitoare despre tine, Harry...

— Bineînţeles că asta vroia, zise Harry, aruncând bucăţi de ficat de dragon într-un bol mare de metal, după care îşi luă cuţitul să mai taie şi altele. Nu poate să mai scrie în continuare despre tragedia micuţului erou tragic, ar deveni plictisitor!

— Da, acum îi trebuie o nouă perspectivă, Hagrid, zise Ron cu înţelepciune, în timp ce decojea ouăle de salamandră. Ar fi trebuit să zici că Harry este un delincvent irecuperabil!

— Dar nu e! zise Hagrid, părând cu adevărat şocat.

— Ar fi trebuit să-i ia interviu lui Plesneală, zise Harry sumbru. I-ar fi dat o grămadă de materiale la orice oră din zi sau din noapte. „Potter a încălcat regulile din prima zi de când a sosit la Hogwarts”...

— Asta a zis? întrebă Hagrid cu naivitate, în timp ce Ron şi Hermione se prăpădeau de râs. Ei bine, poate că ai încălcat câte o regulă... două, Harry, dar eşti un tip de treabă, de fapt, nu?

— Sigur că da, Hagrid, îl asigură Harry, zâmbind.

— Vii la balul de Crăciun, Hagrid? întrebă Ron.

— M-am gândit să vin şi eu, da, mormăi Hagrid în barbă. Bănuiesc că o să fie foarte frumos... Tu o să deschizi dansul, nu, Harry? Cu cine mergi?

— Cu nimeni... încă, zise Harry, simţind iar cum se înroşeşte. Hagrid nu mai spuse nimic.

Ultima săptămână a semestrului deveni tot mai obositoare. Şcoala vuia de zvonuri despre balul de Crăciun, deşi Harry nu credea tot ce se zicea... De exemplu, că Dumbledore cumpărase opt sute de butoaie de mied de la doamna Rosmerta. Dar părea să fie adevărat că le chemase pe Surorile Stranii. Harry habar n-avea cine sau ce erau Surorile Stranii, având în vedere că nu ascultase niciodată un radio vrăjitoresc, însă deduse din entuziasmul celor care crescuseră ascultând RVA (Reţeaua Vrăjitorească Aeriană) că erau o formaţie faimoasă.

Unii dintre profesori, ca de exemplu micuţul Flitwick, renunţară să încerce să le predea lucruri importante, având în vedere că era clar că erau cu minţile în altă parte. Flitwick le dădu voie să se joace la ora lui din miercurea dinaintea balului şi petrecu cea mai mare parte a orei discutând cu Harry despre Vraja de Chemare perfectă, pe care băiatul o folosise în prima sa probă a turnirului. Alţi profesori nu fură însă la fel de generoşi.

Nimic nu îl împiedică pe profesorul Binns, de exemplu, să predea despre revoltele vampirilor... Dacă nici propria moarte nu îl împiedicase pe Binns să continue să predea, presupuneau că nu avea cum să-l oprească un lucru neînsemnat cum era Crăciunul.

Era incredibil cum reuşea Binns să facă revoltele sângeroase şi îngrozitoare să pară la fel de plictisitoare ca raportul lui Percy despre fundurile de ceaun. Profesoara McGonagall şi profesorul Moody continuară să le predea la fel ca de obicei, până în ultima secundă. Cât despre Plesneală, el ar fi fost de acord să-i lase să se joace în clasă la fel de mult cum şi-ar fi dorit să-l adopte pe Harry! Privindu-i răutăcios pe toţi, îi informă că le va testa antidoturile preparate la oră chiar pe ei, în ultima oră a semestrului.

— E de o răutate feroce, zise Ron cu amărăciune, în camera de zi din Turnul Cercetaşilor. Să ne testeze în ultima zi! Să distrugă ultima parte a semestrului cu o grămadă de recapitulări.

— Hmm... totuşi, nu te văd extenuat de atâta învăţat, nu? zise Hermione, uitându-se la el, pe deasupra notiţelor ei la „Poţiuni”.

Ron era ocupat să clădească un castel din cărţi de joc din pachetul său cu Pocnitori Asurzitoare, aşa că nu o băgă în seamă. Oricum, era un mod mult mai interesant de a-ţi petrece timpul, decât să citeşti nişte cărţi, aşa cum făcea Hermione.

— Este Crăciunul, Hermione, zise Harry alene.

Aşezat într-un fotoliu de lângă foc, citea pentru a zecea oară „Zburând cu Tunurile din Chudley”.

Hermione se uită crunt şi la el.

— Puteai să te străduieşti şi tu mai mult, Harry, să faci şi tu ceva constructiv, chiar dacă nu vrei să înveţi să faci antidoturile ca lumea!

— Ca de exemplu? întrebă Harry, privindu-l pe Joey Jenkinscare, jucător în echipa „Tunurilor din Chudley”, cum azvârle un balon-ghiulea către un înaintaş de la „Liliecii din Ballycastle”.

— Să vezi ce e cu oul ăla! şuieră Hermione.

— Haide, Hermione, mai am timp până pe douăzeci şi patru februarie, zise Harry.

Îşi pusese oul în cufăr şi nu îl mai deschisese după petrecerea din seara primei probe. Mai avea două luni şi jumătate până când trebuia să ştie ce însemna vaietul acela sfâşietor.

— Dar ar putea să-ţi ia săptămâni întregi ca să descoperi despre ce este vorba! zise Hermione. O să arăţi ca un prost, dacă toţi ceilalţi or să ştie care e următoarea probă şi tu nu!

— Lasă-l în pace, Hermione, merită o pauză, zise Ron şi puse două cărţi în vârful castelului, dar întreaga construcţie explodă, pârlindu-i sprâncenele.

— Arăţi foarte bine, Ron, sprâncenele tale or să se asorteze perfect cu roba festivă, să ştii!

Erau Fred şi George. Se aşezară la masă, alături de Harry, Ron şi Hermione, în timp ce Ron se simţea mai rău ca niciodată.

— Ron, putem s-o împrumutăm pe Pigwidgeon? întrebă George.

— Nu, e plecată cu o scrisoare, zise Ron. De ce?

— Pentru că George vrea s-o invite la bal, răspunse Fred sarcastic.

— Pentru că vrem să trimitem o scrisoare, cap pătrat, de-aia! zise George.

— Cui îi tot scrieţi? întrebă Ron.

— Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala, Ron, să nu ţi-l pârlesc... ca să se asorteze cu sprâncenele, zise Fred, vânturându-şi bagheta ameninţător. Şi... aveţi partenere pentru bal?

— Nu, zise Ron.

— Păi, ar cam trebui să te grăbeşti, amice, sau cele interesante or să fie invitate de alţii, îi zise Fred.

— Dar tu cu cine mergi? zise Ron.

— Cu Angelina, zise Fred prompt, fără nici o urmă de jenă.

— Cum? făcu Ron şocat. Ai invitat-o deja?

— Bună idee, zise Fred.

Îşi întoarse capul şi strigă către partea cealaltă a camerei:

— Hei! Angelina!

Angelina, care stătea de vorbă cu Alicia Spinnet lângă foc, se uită spre el.

— Ce e? strigă ea.

— Vrei să mergi cu mine la bal?

Angelina îi aruncă lui Fred o privire gânditoare.

— Bine, zise ea, după care se întoarse iar către Alicia şi continuă să vorbească, cu o urmă de zâmbet pe chip.

— Vedeţi? le zise Fred lui Harry şi lui Ron, floare la ureche!

Se sculă de la masă, căscând plictisit, şi spuse:

— Atunci trebuie să folosim o bufniţă a şcolii... George, hai odată!

Plecară. Ron încetă să îşi pipăie sprâncenele şi se uită la Harry, pe deasupra ruinelor fumegânde ale castelului din cărţi de joc.

— Ar cam trebui să ne hotărâm, ştii tu... Să invităm pe cineva... Are dreptate. Dacă nu vrem să mergem la bal cu doi troli...

— Hermione scoase un sunet de indignare.

— Doi... ce?

— Ei, ştii tu, zise Ron, ridicând din umeri, mai bine mă duc singur decât cu... Eloise Midgeon!

— Acneea i s-a mai vindecat în ultimul timp... Şi este foarte drăguţă! îi luă Hermione apărarea.

— Da, dar nu are nasul... centrat! zise Ron.

— A, am înţeles, zise Hermione, zbârlindu-se ca un arici. Adică vrei să mergi cu cea mai frumoasă fată care o să accepte să meargă cu tine, chiar dacă e groaznică în rest?

— Păi, da, cam aşa m-am gândit, zise Ron.

— Mă duc să mă culc, se răsti Hermione şi ieşi ca o vijelie spre dormitorul fetelor, fără să mai spună un cuvânt.

*

Personalul de la Hogwarts, din dorinţa arzătoare de a-şi impresiona musafirii de la Beauxbatons şi de la Durmstrang, părea hotărât să facă şcoala şi castelul să arate cât mai bine de Crăciunul acela. După ce fură plasate ornamentele, Harry observă că erau cele mai grozave pe care le văzuse vreodată în şcoală. Ţurţuri care nu se topeau niciodată fuseseră agăţaţi de balustradele scării de marmură, iar cei doisprezece brazi tradiţionali de Crăciun din Marea Sală fuseseră decoraţi cu tot felul de ornamente, de la bobiţe de vâsc luminoase până la bufniţe adevărate, din aur, care huhuiau vesele şi până la armuri vrăjite, care cântau colinde ori de câte ori trecea cineva pe lângă ele. Era ceva cu totul deosebit să auzi un coif, de exemplu, cântând „O, brad frumos!”, deşi nu ştia decât jumătate din versuri. De mai multe ori, îngrijitorul Filch trebuise să-l facă pe Peeves să iasă din armurile în care se

ascunsese, umplând golurile dintre cântece cu versuri inventate de el foarte nepoliticoase, ba chiar jignitoare.

Şi Harry încă nu o invitase pe Cho la bal. El şi Ron deveneau din ce în ce mai îngrijoraţi, deşi, după cum ţinu să sublinieze Harry, Ron nu ar fi arătat nici pe departe la fel de prost ca el, dacă nu ar fi venit cu o parteneră, fiindcă Harry şi partenera lui trebuiau să deschidă dansul, alături de ceilalţi campioni.

— Presupun că, orice ar fi, o să existe întotdeauna o Myrtle cea Plângăcioasă ca ultimă soluţie, zise el posomorât, referindu-se la fantoma care bântuia baia fetelor de la al doilea etaj.

— Harry, trebuie să ne luăm inima în dinţi şi să o facem, zise Ron vineri dimineaţa, pe un ton care sugera asedierea unei fortăreţe de necucerit. Când ne întoarcem în camera de zi diseară, o să avem amândoi partenere, da?

— Păi... bine, zise Harry, nu prea convins.

Dar de câte ori o zări pe Cho în acea zi - în pauze, apoi la prânz şi o dată pe drumul către „Istoria Magiei” - fata era înconjurată de prieteni. Oare nu se ducea nicăieri singură? Ar fi putut să o pândească atunci când se îndrepta către baie? Dar nu - şi acolo părea să meargă împreună cu patru sau cinci fete. Şi totuşi, dacă nu o făcea curând, Cho avea să îşi găsească un alt partener.

Se concentra cu greu la testul cu antidoturile, de la ora lui Plesneală, iar drept urmare uită să adauge ingredientul principal şi asta îi atrase note mici, desigur. Şi totuşi, nu-i păsa. Era prea ocupat să îşi facă puţin curaj pentru a

îndrăzni să o invite pe Cho. Când se termină ora, îşi înşfăcă ghiozdanul şi ieşi repede din clasă.

— Ne vedem la cină, le zise el lui Ron şi Hermionei, şi urcă scările în fugă.

Nu trebuia decât să o roage pe Cho să îi permită să îi spună ceva între patru ochi, doar atât...

Merse pe coridoarele aglomerate, căutând-o înfrigurat, şi (mai devreme decât se aşteptase) o găsi. Ieşea din clasa de „Apărare contra Magiei Negre”.

— Hm... Cho? Pot să vorbesc ceva cu tine?

„Chicotitul ar trebui să fie interzis prin lege”, îşi zise Harry mânios, când fetele din jurul lui Cho începură să îşi dea coate şi să râdă. Cho fu de acord însă şi îl urmă mai încolo, ca să nu-i audă colegele ei.

Harry se întoarse să se uite la ea şi stomacul său tresări ciudat, de parcă nu ar fi văzut o treaptă la coborâre.

— Păi, începu el.

Nu putea să o invite. Nu putea, pur şi simplu. Dar trebuia. Cho stătea acolo, nedumerită, uitându-se întrebător la el.

Cuvintele îi ieşiră pe gură, înainte ca Harry să îi comunice limbii ce vroia să spună...

— Vreisămergicuminelabal?

— Poftim? zise Cho.

— Vrei... Vrei să mergi cu mine la bal? zise Harry.

De ce trebuia să se înroşească la faţă? De ce?

— Ah! zise Cho şi se înroşi şi ea. Ah, Harry, îmi pare tare rău (şi chiar părea să regrete), dar i-am promis deja cuiva că merg cu el...

— Ha, făcu Harry.

Ciudat... În urmă cu câteva clipe, i se părea că i se zvârcolesc o puzderie de şerpi în stomac, dar dintr-o dată se simţi de parcă stomacul i-ar fi dispărut cu totul...

— A, bine, zise el, nici o problemă, asta e...

— Îmi pare tare rău, repetă Cho iar.

— E în ordine, zise Harry.

Rămaseră acolo, uitându-se unul la celălalt, apoi Cho spuse:

— Atunci...

— Da, zise Harry.

— Atunci, la revedere, zise Cho, încă foarte roşie în obraji, şi se îndepărtă grăbită.

Înainte să îşi poată pune frâu la gură, Harry strigă după ea:

— Cu cine te duci?

— Păi... cu Cedric, zise ea. Cedric Diggory...

— A, bine, făcu Harry.

Stomacul păru să îi revină la loc. Acum îl simţea de parcă i-l umpluse cineva cu plumb.

Uitând complet de cină, se întoarse agale către Turnul Cercetaşilor, vocea lui Cho răsunându-i în minte la fiecare pas pe care-l făcea: „Cedric... Cedric Diggory”... Începuse să-l placă pe Cedric. Fusese în stare chiar să uite că îl bătuse o dată la vâjthaţ, că era chipeş şi popular, şi chiar că era campionul preferat al tuturor. Acum se gândi însă că de fapt Cedric nu era decât un băieţel frumuşel, bun de nimic, şi care nu avea creier nici cât să umple o lingură.

— Zâne sprinţarei îi spuse el monoton doamnei grase...

Parola fusese schimbată cu o zi înainte.

— Da, într-adevăr, dragule! zise ea, aranjându-şi noua bentiţă de beteală, în timp ce deschidea tabloul, ca să îl lase pe Harry să intre în camera de zi.

Ajuns acolo, Harry se uită în jur şi, spre marea lui surpriză, îl văzu pe Ron stând într-un colţ îndepărtat, negru la faţă de supărare. Ginny stătea cu el, vorbindu-i pe un ton calm, liniştitor.

— Ce faci, Ron? zise Harry, alăturându-se celor doi.

Ron se uită la Harry, cu o expresie de furie şi groază cumplită pe chip.

— De ce am făcut-o? zise el derutat. Nici acum nu ştiu de ce a trebuit s-o fac!

— Ce să faci? zise Harry.

— Păi... tocmai a invitat-o pe Fleur Delacour să meargă cu el la bal, zise Ginny.

Părea că se străduieşte să nu zâmbească, continuând să-l bată pe spate pe Ron, ca să îl liniştească.

— Ce ai făcut? zise Harry.

— Nu ştiu de ce am făcut-o! strigă iar Ron. Ce-o fi fost în capul meu? Erau oameni în jur... Peste tot! Am înnebunit... Ce-am făcut? Toţi erau de faţă! Treceam pur şi simplu pe lângă ea în holul de la intrare şi am văzut-o stând de vorbă cu Diggory... Şi nu ştiu ce mi-a venit... Am întrebat-o!

Ron gemu şi îşi ascunse faţa în palme. Continuă să vorbească, deşi abia puteau să înţeleagă ceva.

— S-a uitat la mine de parcă eram un fel de melc vâscos şi scârbos, sau ceva de genul ăsta. Nici măcar nu mi-a răspuns. Şi atunci... Nu ştiu ce s-a întâmplat... Am revenit la normal, probabil, şi am luat-o la fugă!

— Este din neamul Ielelor, zise Harry. Ai avut dreptate, bunica ei a fost aşa... Nu eşti tu de vină, pun pariu că ai trecut pe lângă ea când încerca să-l prindă în mreje pe Diggory şi ai fost lovit şi tu de farmecele ei... Dar îşi pierdea timpul, îţi spun eu, el... merge cu Cho Chang!

Ron îşi ridică privirea.

— Tocmai am invitat-o să meargă cu mine, zise Harry posomorât, şi mi-a spus că merge cu Cedric...

Lui Ginny îi pieri brusc zâmbetul.

— E groaznic, zise Ron, suntem singurii care nu avem partenere... Ei bine, în afară de Neville... Hei, ghici pe cine a invitat el? Pe Hermione!

— Poftim? se miră Harry, luat prin surprindere de asemenea veşti.

— Da, ştiu că e caraghios, dar aşa e! zise Ron, colorându-se puţin când începu să râdă. Mi-a zis chiar el după „Poţiuni”! Mi-a spus că Hermione a fost mereu foarte drăguţă cu el, că l-a ajutat la teme şi alte chestii de-astea... Hermione i-a zis însă că a fost invitată deja de altcineva. Ha! Să fim serioşi! Pur şi simplu nu a vrut să meargă cu Neville... Adică, cine ar vrea?

— Termină! zise Ginny supărată. Nu mai râde...

Chiar atunci intră şi Hermione prin gaura tabloului.

— De ce n-aţi venit la cină? întrebă ea, apropiindu-se.

— Pentru că... Ah, puteţi să terminaţi cu râsul ăsta? Tocmai au fost amândoi refuzaţi de fetele pe care le-au invitat la bal! zise Ginny.

Asta îi reduse la tăcere şi pe Harry, şi pe Ron.

— Mulţumim mult, Ginny, zise Ron sumbru.

— Toate fetele drăguţe merg cu altcineva, nu, Ron? îl întrebă Hermione cu un aer de superioritate. Eloise Midgen a început să pară chiar drăguţă în condiţiile astea, nu? Ei bine, sunt sigură pe vei găsi pe cineva care să vrea să meargă cu tine...

Dar Ron se uita la Hermione de parcă o vedea deodată în altă lumină.

— Hermione, Neville are dreptate... Chiar eşti o fată...

— Vai, ce observaţie profundă, zise ea ironic.

— Adică, vreau să spun că ai putea să mergi cu unul dintre noi!

— Nu, nu pot! E bine? se răsti Hermione.

— Of, haide, zise el grăbit, avem nevoie de partenere, o să arătăm ca nişte proşti dacă venim singuri, toţi ceilalţi au...

— Nu pot să merg cu nici unul dintre voi, zise Hermione, înroşindu-se puternic. Pentru că merg cu altcineva, de-aia!

— Ba nu! zise Ron. Ai spus asta numai ca să scapi de Neville!

— Ce spui? zise Hermione şi ochii îi scânteiară periculos. Doar pentru că ţie ţi-a luat trei ani să-ţi dai seama, Ron, nu înseamnă că nimeni altcineva nu a observat că sunt fată!

Ron se uită la ea, apoi zâmbi iar.

— Bine, bine, eşti fată, zise el. E de ajuns? Acum vii?

— Ţi-am mai spus! zise Hermione foarte supărată. Merg cu altcineva!

Şi se duse repede către dormitorul fetelor.

— Minte, zise Ron monoton, privind-o cum se îndepărta.

— Ba nu minte, zise Ginny încet.

— Da? Atunci, cu cine merge? întrebă Ron tăios.

— Nu îţi spun, e treaba ei, zise Ginny.

— Da, zise Ron, care părea terminat, a început să devină deranjant, de-acum... Ginny, tu te poţi duce cu Harry şi eu pur şi simplu o să...

— Nu pot, zise Ginny şi se înroşi şi ea. Eu merg cu... cu Neville. M-a invitat după ce l-a refuzat Hermione şi m-am gândit că... altfel nu o să mă pot duce şi eu la bal... Doar nu sunt în anul patru...

Părea extrem de nefericită.

— Cred că mă duc să iau cina, continuă ea, ridicându-se şi ducându-se către gaura tabloului, cu capul aplecat.

Ron îl privi pe Harry cu ochii mari.

— Ce-au păţit cu toatele? întrebă el.

Dar Harry tocmai le văzuse pe Parvati şi pe Lavender intrând prin gaura tabloului. Venise timpul pentru măsuri drastice.

— Aşteaptă aici, îi zise el lui Ron şi se ridică, se duse la Parvati şi o întrebă:

— Parvati, vrei să mergi cu mine la bal?

Parvati fu cuprinsă de o criză de chicoteli. Harry aşteptă să îi treacă isteria, cu degetele încrucişate în buzunarele robei.

— Da, bine, zise ea în cele din urmă, roşind foarte tare.

— Mersi, zise Harry, uşurat. Lavender, vrei să mergi cu Ron?

— Se duce cu Seamus, zise Parvati şi amândouă chicotiră mai tare ca niciodată.

Harry oftă.

— Îţi vine în minte cineva care să vrea să meargă cu Ron? zise el, coborându-şi vocea ca să nu-l audă Ron.

— Ce zici de Hermione Granger? zise Parvati.

— Se duce cu altcineva.

Parvati păru şocată.

— Daaa? Cu cine? întrebă ea curioasă foc.

Harry ridică din umeri.

— Habar n-am! zise el. Ia spune, cum rămâne cu Ron?

— Păi, zise Parvati încet, presupun că sora mea ar putea... Padma, ştii tu... De la Ochi-de-Şoim. O întreb, dacă vrei...

— Da, ar fi grozav, zise Harry. Îmi spui ce-a zis, da?

Şi se întoarse la Ron, simţind că balul ăsta nu merita atâta bătaie de cap şi sperând din tot sufletul că nasul Padmei Patil era centrat!

Capitolul XXIII

BALUL DE CRĂCIUN

În ciuda numeroaselor teme pentru vacanţă pe care le primiră cei din anul IV, Harry nu avu deloc chef de muncă la sfârşitul semestrului şi îşi petrecu săptămâna dinainte

de Crăciun distrându-se cât putu de tare, ca toţi ceilalţi. Turnul Cercetaşilor era la fel de aglomerat ca în timpul şcolii. Părea să se fi şi micşorat, iar cei care locuiau în el erau mult mai zgomotoşi ca de obicei. Fred şi George avuseseră mare succes cu Cremele Canar în primele zile de vacanţă, toţi umplându-se de pene peste tot. Nu trecu mult însă şi Cercetaşii începură să examineze cu mare precauţie orice fel de mâncare primeau de la alţii, ca nu cumva să aibă Cremă Canar ascunsă la mijloc. George îi spuse lui Harry secretul lui şi al lui Fred, şi anume că în acel moment lucrau la altceva. Harry îşi notă în minte să nu accepte nici măcar un cartof prăjit de la Fred şi George pe viitor. Încă nu-l uitase pe Dudley şi Bomboana „Limbă-de-o-tonă”!

Acum zăpada cădea în cantităţi mari pe deasupra castelului şi a împrejurimilor sale. Trăsura albastru-pal a celor de la Beauxbatons arăta ca un dovleac mare şi îngheţat, alături de coliba lui Hagrid, care părea acum o căsuţă de turtă dulce. Hublourile corăbiei celor de la Durmstrang erau îngheţate şi toată puntea fusese acoperită cu un strat gros de zăpadă. Spiriduşii de casă din bucătărie se întreceau pe ei înşişi, preparând fel de fel de mâncăruri delicioase şi deosebite, cărora numai Fleur Delacour le găsea câte un cusur, fie el cât de mic.

— Este prrrea grrrea toată mâncarrrea de la ‘Ogwarrrts, o auziră spunând morocănoasă, când ieşiră din Marea Sală în urma ei într-una din seri. (Ron ascunzându-se în spatele lui Harry şi sperând să nu-l vadă Fleur.) N-o să mai încap în rrroba mea festivă!

— Vai, ce tragedie, o ironiză Hermione cu acreală, când Fleur trecu mai departe, în holul de la intrare. Are o părere foarrrte bună despre ea, nu?

— Hermione, cu cine te duci la bal? o întrebă Ron.

Tot îi punea întrebarea asta, sperând să o ia prin surprindere şi să-i răspundă. Însă Hermione se încruntă puţin şi zise:

— Nu vă spun pentru că o să râdeţi de mine! O să vedeţi!

— Glumeşti, Weasley? zise Draco Reacredinţă din spatele lor. Nu-mi spune că a invitat-o cineva la bal şi pe asta? Un Sânge-Mâl cu molari cât ai unei morse? Nu se poate!

Harry şi Ron se întoarseră amândoi, dar Hermione zise cu glas tare:

— Bună ziua, domnule profesor Moody!

Şi Hermione îi făcu semn cu mâna cuiva din spatele lui Reacredinţă.

Reacredinţă se făcu livid şi se întoarse repede spre spate, uitându-se disperat în jur după Moody, dar el se afla încă la masa profesorilor, terminându-şi friptura.

— Dihor mic şi zvăpăiat ce eşti, Reacredinţă, te-ai speriat, nu-i aşa? zise Hermione cât mai sarcastic posibil, în timp ce Harry şi Ron urcau scara de marmură, râzând încântaţi.

— Hermione, zise Ron, uitându-se la ea ciudat şi încruntându-se brusc, dinţii tăi...

— Ce-i cu ei? întrebă ea.

— Păi, sunt altfel... Acum observ...

— Sigur că da, doar nu te aşteptai să rămân cu colţii ăia pe care mi i-a dat Reacredinţă?

— Nu, adică sunt altfel decât erau înainte să te blesteme... Sunt toţi... drepţi... Şi de mărime normală...

Hermione zâmbi deodată cu şiretenie şi Harry observă şi el: era un zâmbet foarte diferit de cel pe care şi-l amintea.

— Păi... când m-am dus la Madame Pomfrey să-i micşoreze, mi-a dat o oglindă şi mi-a spus s-o opresc când o să fie ca înainte, zise ea. Şi am zis stop... puţin mai târziu! zise ea şi zâmbi şi mai larg. Mama şi tata nu or să fie foarte mulţumiţi. Încerc să-i conving să mă lase să-i micşorez de mult timp, dar ei vroiau să port mereu aparatul dentar. Ştiţi voi, sunt dentişti şi nu cred că dinţii şi magia au ceva în co... Uitaţi! S-a întors Pigwidgeon!

Micuţa bufniţă a lui Ron se agita pe deasupra balustradei cu ţurţuri, cu o bucată de pergament legată de picioruş. Oamenii care treceau pe lângă micuţa pasăre râdeau şi arătau spre ea, iar câteva fete din anul III se opriră şi ziseră încântate:

— Ah, ce bufniţă micuţă şi drăguţă! Nu-i aşa că e scumpă?

— Tâmpită cu pene, proastă ca noaptea! şuieră Ron, urcând repede scările şi înşfăcând-o pe Pigwidgeon. Aduci scrisorile direct cui îi sunt adresate! Nu te mai da mare în faţa tuturor!

Pigwidgeon huhui fericită, cu capul pe umărul lui Ron. Fetele din anul III păreau de-a dreptul şocate de purtarea lui Ron.

— Valea! se răsti Ron la ele, vânturând pumnul în care o ţinea pe Pigwidgeon, care părea mai bucuroasă ca niciodată, în timp ce făcea iar câteva cercuri prin aer. Uite, poftim, Harry, adăugă Ron încet, în timp ce feţele din anul III fugeau scandalizate.

Luă răspunsul lui Sirius de pe piciorul lui Pigwidgeon şi i-l dădu lui Harry, care îl puse în buzunar, după care se îndreptară toţi trei, grăbiţi, către Turnul Cercetaşilor, să-l citească în linişte.

Toţi cei din camera de zi erau mult prea ocupaţi să se bucure de vacanţă, ca să observe ce făceau cei trei prieteni. Harry, Ron şi Hermione rămaseră departe de ceilalţi, lângă o fereastră întunecată, care se acoperea încet cu zăpadă, iar Harry citi cu voce tare:

Dragă Harry,

Felicitări că ai trecut de dragon! Oricine ţi-a pus numele în Pocal probabil că nu e prea fericit acum! Eu vroiam să-ţi sugerez un Blestem de Conjunctivită, pentru că ochii dragonului sunt punctul cel mai vulnerabil...

— Asta a făcut Krum! şopti Hermione.

Dar metoda ta a fost mai bună, sunt impresionat! Însă nu răsufla uşurat încă, Harry. Ai trecut abia de prima probă... Cel care te-a înscris în turnir mai are o grămadă de ocazii, dacă într-adevăr ţi-a pus gând rău. Fii cu ochii în patru... Mai ales când este prin apropiere persoana despre care am discutat... Şi concentrează-te ca să nu ai probleme!

Ţinem legătura, nu uita că vreau să-mi spui despre orice ţi se pare ieşit din comun.

Sirius

— Parcă ar fi Moody, zise Harry încet, băgând scrisoarea în buzunarul robei. „Vigilenţă continuă!” De parcă aş merge cu ochii închişi, lovindu-mă la fiecare pas cu capul de pereţi...

— Dar are dreptate, Harry, zise Hermione, mai ai două probe de trecut. Ar trebui să te uiţi la oul ăla cu atenţie, ştii tu, şi să încerci să afli ce înseamnă...

— Hermione, dar mai are o grămadă de timp! se răsti Ron. Vrei să jucăm şah, Harry?

— Da, bine, zise Harry, încă apoi, văzând expresia de pe faţa Hermionei, continuă: Zău aşa, Hermione, cum aş putea să mă concentrez, cu toată hărmălaia asta din jur? Nici n-o să pot să aud ce zice oul în zgomotul ăsta...

— Da, presupun că nu, oftă ea şi se aşeză să se uite la ei cum joacă o partidă care se termină cu un şah mat foarte

palpitant dat de Ron, cu câţiva pioni puţin prea curajoşi şi cu un rege foarte violent.

*

Harry se trezi foarte brusc în dimineaţa de Crăciun. Întrebându-se ce îl adusese subit la realitate, deschise ochii şi văzu ceva foarte mare, rotund, cu ochi mari şi verzi, privindu-l din întuneric, atât de aproape, încât fu cât pe-aci să li se atingă nasurile.

— Dobby! strigă Harry, depărtându-se atât de rapid de spiriduş, încât aproape căzu din pat. NU mai face lucrul ăsta, o să mor într-o zi de spaimă!

— Lu' Dobby pare rău, domnule! chiţăi spiriduşul repede, sărind şi el înapoi, cu degetele sale lungi acoperindu-şi gura. Dobby doar vrut urat lu' Harry Potter „Crăciun fericit!” şi adus cadou, domnule! Harry Potter spus că Dobby poate venit să-l vadă oricând, domnule...

— Aşa e, bine ai făcut, zise Harry încă respirând mai repede decât de obicei, în timp ce inima se străduia să revină la ritmul normal. Dar dă-mi de veste cumva pe viitor şi nu te mai apleca aşa peste mine...

Harry trase draperiile de la patul său, îşi luă ochelarii de pe noptieră şi şi-i puse pe nas. Strigătul său îi trezise pe Ron, pe Seamus, pe Dean şi pe Neville. Toţi se uitau printre draperiile de la paturile lor, ciufuliţi şi cu ochii cârpiţi de somn.

— Te-a atacat cineva, Harry? întrebă Seamus adormit.

— Nu, era Dobby, îi zise Harry. Culcă-te la loc!

— Aaaa... Cadouri! strigă Seamus, zărind muntele de daruri de la picioarele patului său.

Ron, Dean şi Neville se hotărâră că, dat fiind că tot erau treji, puteau foarte bine să îşi deschidă şi ei cadourile. Harry se întoarse iar către Dobby, care acum stătea emoţionat lângă patul lui Harry, îngrijorat că îl supărase. De capacul de ceainic de pe capul lui era acum prins un clopoţel de pus în brad.

— Poate să-i dea Dobby cadoul lui Harry Potter? chiţăi el.

— Sigur că da, zise Harry. Hm... şi eu am ceva pentru tine...

Era o minciună, nu-i cumpărase nimic lui Dobby, dar deschise repede cufărul şi scoase o pereche de şosete. Erau cele mai vechi şi mai ponosite şosete ale sale, galben-muştar, care îi aparţinuseră odată Unchiului Vernon. Păreau foarte voluminoase... Asta fiindcă Harry le folosise mai mult de un an drept săculeţ pentru Spionoscopul său. Scoase Spionoscopul şi îi dădu şosetele lui Dobby, zicându-i:

— Iartă-mă, nu am avut timp să le împachetez...

Însă Dobby era în al nouălea cer.

— Şosetele sunt hainele preferate ale lui Dobby, domnule! zise el, dându-şi jos vechile şosete şi punându-şi-le pe ale Unchiului Vernon. Eu avut şapte perechi până acum, domnule... Dar, domnule, zise el, cu ochii mărindu-i-se şi mai mult, după ce îşi trase cât de sus putu ambele şosete, încât îi atingeau marginea pantalonilor scurţi, făcut greşeală la magazin, ei dat lu' Harry Potter două la fel!

— O, nu, Harry, cum de nu ţi-ai dat seama? se prefăcu Ron mirat, zâmbind din patul său, care acum era plin de hârtii de ambalaj rupte. Ştii ceva, Dobby… poftim… ia şi şosetele astea două şi poţi să le amesteci cum vrei. Şi uite şi puloverul promis.

Îi aruncă lui Dobby o pereche de şosete violete, pe care tocmai le scosese dintr-un pachet, şi un pulover tricotat de mână, pe care i-l trimisese doamna Weasley.

Dobby păru cu adevărat copleşit.

— Domnul este foarte bun cu Dobby! chiţăi el, cu ochii umplându-i-se iar de lacrimi şi făcând o plecăciune adâncă spre Ron. Dobby ştiut că domnul trebuie să fie un mare vrăjitor, căci este cel mai bun prieten al lu’ Harry Potter, dar Dobby nu ştiut că era şi atât de generos, de nobil, de bun…

— Sunt doar nişte şosete, zise Ron, care se făcuse cam roz la faţă, deşi părea foarte mulţumit în acelaşi timp. Uau, Harry! A-ntâia!

Tocmai desfăcuse cadoul de la Harry, o pălărie cu „Tunurile din Chudley”. O puse pe cap, culorile pălăriei făcând un contrast violent cu părul său.

Dobby îi dădu lui Harry un pacheţel mic, care conţinea… şosete, bineînţeles!

— Dobby le face singur, domnule! zise spiriduşul fericit. El cumpără lână din salariul lui, domnule!

Şoseta stângă era roşu-aprins şi avea un model cu mături, iar şoseta dreaptă era verde, cu un model cu hoţoaice aurii.

— Sunt... sunt... Mulţumesc, Dobby, zise Harry, în timp ce şi le punea, făcându-l pe Dobby să lăcrimeze iar.

— Dobby trebuie plece acum, domnule, noi început deja pregătim cina la bucătărie, zise Dobby, ieşind repede din dormitor şi făcându-le cu mâna lui Ron şi celorlalţi.

Celelalte cadouri îl mulţumiră mult mai mult pe Harry decât şosetele ciudate ale lui Dobby, în afară de cadoul de la familia Dursley, desigur, care era o batistă, cel mai jalnic cadou pe care îl primise vreodată de la ei... Harry presupuse că şi ei îşi aminteau de Bomboana „Limbă-de-o-tonă”. Hermione îi dăruise o carte numită „Echipele de vâjthaţ ale Marii Britanii şi Irlandei”, Ron un sac plin cu bombe cu miros de baligă de dragon, Sirius un briceag de buzunar cu adaptări speciale, care să deschidă orice broască şi să desfacă orice nod, iar Hagrid o cutie mare cu dulciuri, printre ele numărându-se şi bomboanele preferate de Harry: bomboane cu arome diverse, de la magazinul lui Bertie Botts, broscuţe de ciocolată cu surprize, gumă de mestecat specială, din care se puteau face baloane gigantice şi multe altele. Mai găsi sub pat şi cadourile tradiţionale ale doamnei Weasley: un pulover (verde, cu un dragon tricotat pe el -Harry presupuse că îi spusese Charlie cum înfruntase dragonul) şi foarte multe feluri de prăjituri de casă.

Harry şi Ron se întâlniră cu Hermione în camera de zi şi se duseră împreună la micul dejun. Petrecură cea mai mare parte din dimineaţa aceea în Turnul Cercetaşilor, unde toată lumea se bucura de cadouri, iar apoi se întoarseră în Marea Sală pentru a lua un prânz magnific, care includea cel puţin o sută de piftii de curcan şi munţi de cartofi copţi.

După amiază ieşiră la aer. Zăpada era neatinsă, dacă nu puneai la socoteală cărările adânci făcute de elevii de la Durmstrang şi Beauxbatons care veniseră la castel. Hermione preferă să privească bătaia cu bulgări dintre Harry şi fraţii Weasley decât să li se alăture, şi la cinci fix spuse că pleacă în dormitor, ca să se pregătească pentru bal.

— Îţi trebuie trei ore? zise Ron, privind-o şi nevenindu-i să creadă. (Plăti pentru clipa de neatenţie când un bulgăre mare, aruncat de George, îl lovi drept în tâmplă.) Cu cine te duci? strigă el după Hermione, dar ea îi făcu semn cu mâna şi dispăru în castel, după ce urcă în fugă treptele de piatră.

În ziua aceea, nu se mai servea ceaiul de Crăciun, având în vedere că balul includea şi un ospăţ, aşa că la ora şapte, morţi de oboseală, abia mai fiind în stare să ţintească bine, abandonară bătaia cu bulgări şi se întoarseră în camera de zi.

Doamna grasă stătea în rama ei, bârfind cu prietena sa, Violet, amândouă ameţite rău de puzderia de bomboane cu lichior pe care le mâncaseră şi ale căror ambalaje zăceau în partea de jos a tabloului.

— Zâne spinsare, asta e! chicoti ea când îi spuseră parola şi le dădu drumul înăuntru.

Harry, Ron, Seamus, Dean şi Neville îşi puseră robele festive în dormitor, toţi fiind foarte preocupaţi de cum arătau, dar nici unul nu îl întrecu pe Ron, care se examină în oglinda lungă din colţ cu o expresie scârbită pe chip. Roba lui semăna extrem de bine cu o rochie... într-o încercare disperată de a o face să pară mai bărbătească,

folosise o Vrajă de Apretare pentru guler şi pentru mâneci. Şi vraja funcţionase destul de bine. Cel puţin acum roba nu mai avea dantelă, deşi nu fusese foarte atent şi tivul arăta îngrozitor de inegal.

— Tot nu pot să înţeleg cum aţi pus mâna pe cele mai drăguţe fete din anul nostru, murmură Dean.

— Atracţie animalică, zise Ron posomorât, trăgând de nişte fire deşirate care îi atârnau la mâneci.

Camera de zi părea stranie, plină de oameni care purtau robe în culori diferite, în loc de obişnuitele robe negre. Parvati îl aştepta pe Harry la capătul scărilor. Era într-adevăr foarte drăguţă, în roba ei roz-aprins, cu părul negru împletit într-o coadă lungă, în care strecurase şi fire aurii, şi cu brăţări de aur strălucindu-i la încheieturile mâinilor. Harry respiră uşurat când văzu că de data asta nu chicotea.

— Arăţi... Hm... foarte bine, îi spuse el stângaci.

— Mersi, Harry. Padma te aşteaptă în holul de la intrare, zise ea apoi, întorcându-se spre Ron.

— Bine, zise Ron, uitându-se în jur. Unde e Hermione?

Parvati ridică din umeri.

— Ce facem, Harry, mergem?

— Da, răspunse Harry, dorindu-şi să fi putut să rămână în camera de zi.

Fred îi făcu cu ochiul lui Harry, când trecu pe lângă el în drum spre gaura din tablou.

Şi holul de la intrare era plin de elevi, toţi aşteptând ora opt, când urma să fie deschisă Marea Sală. Aceia care aveau partenerii din alte Case treceau grăbiţi prin mulţime, încercând să se găsească unii pe alţii. Parvati o găsi pe sora ei, Padma, şi o conduse către Harry şi Ron.

— Bună, zise Padma, care era la fel de drăguţă ca şi Parvati, în roba ei turcoaz-aprins.

Nu părea deloc entuziasmată să-l aibă pe Ron ca partener. Ochii ei negri se opriră asupra gulerului şi asupra mânecilor deşirate ale robei festive a lui Ron, studiindu-l din cap până-n picioare.

— Bună, zise Ron fără să se uite la ea, ci cercetând mulţimea. O, nu...

Îşi îndoi uşor genunchii şi se ascunse în spatele lui Harry, pentru că trecea Fleur Delacour, arătând superb în roba ei gri-argintiu, din satin, însoţită de Roger Davies, căpitanul echipei de vâjthaţ a Casei Ochi-de-Şoim. Când dispărură, Ron se ridică iar şi se uită pe deasupra mulţimii.

— Unde e Hermione? întrebă el iar.

Un grup de Viperini urcară treptele dinspre camera lor de zi din subsolul castelului. Reacredinţă era în frunte şi purta o robă neagră de catifea, cu guler înalt, care îl făcea să arate ca un preot, după părerea lui Harry. Pansy Parkinson îl strângea de braţ pe Reacredinţă, într-o robă foarte plisată, de culoare roz-deschis. Crabbe şi Goyle erau îmbrăcaţi amândoi în verde şi semănau cu nişte stânci acoperite de muşchi de pădure. Nici unul dintre ei, aşa

cum observă Harry mulţumit, nu reuşise să găsească o parteneră.

Se deschiseră uşile de stejar de la intrare şi toată lumea se întoarse să se uite la elevii de la Durmstrang, care îşi făcură maiestuos intrarea, însoţiţi de profesorul Karkaroff. Krum era în frunte, însoţit de o fată frumuşică în robă albastră, pe care Harry nu o cunoştea. Pe deasupra capetelor lor văzu că o parte din pajiştea din faţa castelului fusese transformată într-un fel de peşteră plină de zâne luminoase... Adică, în tufele de trandafiri care fuseseră aduşi acolo prin magie se aflau sute de zâne vii care fie că stăteau acolo, fie că zburau deasupra unor statui care păreau să-l înfăţişeze pe Moş Crăciun şi renii săi.

Apoi răzbătu până la ei vocea profesoarei McGonagall:

— Campionii aici, vă rog!

Parvati îşi aranjă zulufii, zâmbind. Şi ea, şi Harry le ziseră grăbiţi lui Ron şi lui Padma un „Ne vedem imediat!” şi înaintară, mulţimea dându-se la o parte, ca să le facă loc să treacă. Profesoara McGonagall, a cărei robă festivă era de culoare roşu-tartan, îşi aranjase o ghirlandă din scaieţi (destul de urâtă, de altfel) în jurul borului pălăriei şi le spuse să aştepte lângă uşă, în timp ce toţi ceilalţi se grăbeau să intre. Ei urmau să intre în Marea Sală doar după ce restul elevilor se aşezau. Fleur Delacour şi Roger Davies se aşezară cel mai aproape de uşă. Davies părea atât de uimit de norocul de a o avea pe Fleur ca parteneră, încât nu putea să-şi dezlipească ochii de la ea. Cedric şi Cho erau foarte aproape de Harry. Acesta se uită în altă parte, ca să nu fie nevoit să schimbe vreo vorbă cu ei. În

schimb, ochii i se opriră asupra fetei de lângă Krum. Rămăsese tablou!

Era Hermione!

Însă nu semăna deloc cu Hermione a lor... Îşi făcuse ceva la păr; nu mai era umflat şi creţ, ci drept şi strălucitor, aranjat într-un coc elegant la ceafă. Purta o robă dintr-un material vaporos, de culoare albastră, şi avea o alură diferită... Poate din cauză că nu se mai cocoşa sub greutatea celor aproximativ douăzeci de cărţi pe care le avea de obicei în geantă. În plus, zâmbea fericită - destul de emoţionată, e adevărat - dar reducerea mărimii dinţilor din faţă era acum mai evidentă ca niciodată. Harry nu putu să înţeleagă cum de nu observase nici el, nici Ron până atunci...

— Bună, Harry! zise ea. Bună, Parvati!

Parvati se uita la Hermione, nevenindu-i să creadă ce vedea, într-un mod nu tocmai drăgălaş. Şi nu era singura! Când se deschiseră uşile, trecu pe lângă ei fan clubul lui Krum, care îl însoţise zile în şir la bibliotecă, iar fetele aruncară Hermionei priviri pline de invidie şi dispreţ. Pansy Parkinson rămase cu gura întredeschisă, în timp ce trecea la braţul lui Reacredinţă, care amuţise şi el de uimire, nemaifiind în stare să găsească nici o insultă usturătoare pe care să i-o azvârle în faţă Hermionei. Ron, în schimb, trecu pe lângă Hermione fără să îi arunce nici măcar o privire.

După ce toţi ceilalţi luară loc în Marea Sală, profesoara McGonagall le spuse campionilor şi partenerelor lor să se alinieze pe perechi şi să o urmeze. Aşa şi făcură, şi toată lumea din Marea Sală aplaudă când intrară şi se duseră

spre masa mare, rotundă, din capătul sălii, ca să îi salute pe membrii juriului.

Toţi pereţii sălii fuseseră acoperiţi cu o peliculă de gheaţă argintie şi strălucitoare, cu sute de ghirlande de vâsc şi iederă care traversau tavanul înstelat. Mesele Caselor dispăruseră, locul lor fiind luat de circa o sută de măsuţe luminate de lămpi mici, fiecare având în jur de douăsprezece locuri.

Harry se concentră, încercând să nu se împiedice. Parvati părea să se simtă foarte bine. Le zâmbea tuturor, întorcându-l pe Harry în toate direcţiile cu atâta putere, încât acesta se simţea ca un câine la paradă, pe care îl strunea stăpânul să execute paşi corecţi. Îi zări pe Ron şi pe Padma când se apropie de masa din capăt. Ron o privea pe Hermione printre pleoape. Padma era posomorâtă.

Dumbledore le zâmbi bucuros campionilor, când aceştia se apropiară de masa din capăt. Karkaroff însă avea o expresie foarte asemănătoare cu a lui Ron, în timp ce îi privea pe Krum şi pe Hermione. Ludo Bagman, în această seară într-o robă violet-aprins, cu stele mari, galbene, aplauda entuziasmat, ca şi când ar fi fost unul dintre elevi. Şi Madame Maxime, care îşi schimbase uniforma obişnuită din satin negru cu o rochie vaporoasă de mătase mov, îi aplauda politicos. Dar domnul Crouch, îşi dădu seama Harry deodată, nu era acolo! Al cincilea scaun de la masă era ocupat de Percy Weasley.

Când campionii şi partenerele lor ajunseră la masă, Percy trase lângă el scaunul gol de la masă, uitându-se cu subînţeles la Harry, care pricepu imediat şi se aşeză lângă Percy. Fratele lui Ron purta o robă festivă nou-nouţă,

albastru-marin, şi pe chip i se citea o expresie de mare înfumurare.

— Am fost promovat, zise Percy, înainte ca Harry să apuce să îl întrebe ceva, pe un ton de parcă ar fi anunţat că devenise stăpânul suprem al Universului. Acum sunt asistentul personal al domnului Crouch şi sunt aici pentru a-l reprezenta.

— El de ce n-a venit? întrebă Harry.

N-avea nici un chef să îi ţină Percy toată seara prelegeri despre fundurile de ceaun.

— Mă tem că domnul Crouch e bolnav, nu-i este bine deloc. Se simte aşa încă de când s-a terminat Cupa Mondială de Vâjthaţ. Şi nici nu e de mirare, munceşte mult prea mult. Nu mai este aşa tânăr ca altădată, deşi este la fel de sclipitor, desigur, mintea i-a rămas la fel de ageră ca întotdeauna. Dar Cupa Mondială a fost un fiasco pentru tot Ministerul şi apoi domnul Crouch a suferit un şoc personal imens, din cauza comportamentului spiriduşei lui de casă, Blinky, sau cum o cheamă... Normal, a concediat-o imediat după aceea, dar... Ei bine, aşa cum îţi spuneam, nu mai e aşa de tânăr, are nevoie de mai multă îngrijire, şi cred că are nevoie de cineva în locul spiriduşului dat afară... Şi apoi, a trebuit să organizăm turnirul şi toată nebunia de după Cupa Mondială... Cu femeia aia îngrozitoare, Rita Skeeter, dând mereu târcoale, cum face vulturul cu prada... Nu, categoric, bietul om merita un Crăciun liniştit. Mă bucur că a avut pe cineva de încredere pe care să se poată baza, ca să îl reprezinte...

Harry îşi dori din tot sufletul să îl întrebe pe Percy dacă domnul Crouch îi spunea tot „Weatherby”, sau învăţase cum îl cheamă, dar rezistă tentaţiei.

Încă nu era nimic de mâncare în farfuriile strălucitoare de aur, dar în faţa lor erau aşezate mici liste de bucate. Nesigur, Harry îşi ridică meniul şi se uită în jur… Nu se vedea nici un chelner. Îl văzu însă pe Dumbledore, care studia cu atenţie meniul său şi care îi zise clar farfuriei: „File de porc!” Şi imediat apăru fileul de porc în farfurie. Înţelegând cum stă treaba, restul mesenilor începură şi ei să comande farfuriilor tot ce doreau. Harry îi aruncă o privire Hermionei, ca să vadă ce părere avea despre această nouă metodă, mult mai complicată, de a le fi servită cina. Cu siguranţă că asta însemna şi mai multă muncă pentru spiriduşii de casă… Dar Hermione nu părea să se gândească deloc la S.P.A.S. Era cufundată într-o discuţie aprinsă cu Viktor Krum şi nici măcar nu părea să fie atentă la ce mânca.

Acum îşi dădu Harry seama că de fapt nu îl mai auzise pe Krum vorbind până atunci, dar uite că avea un debit considerabil şi vorbea foarte însufleţit.

— Ei bine, şi noi avem un castel, nu atât de mare ca acesta, nu la fel de confortabil, dacă stau să mă gândesc, îi spunea el Hermionei. Are doar patru etaje şi focul se aprinde doar în scopuri magice. Dar împrejurimile castelului sunt şi mai vaste ca acestea… Iarna avem foarte puţină lumină, aşa că nu ne putem bucura de ele. Dar vara zburăm zilnic, pe deasupra lacurilor şi munţilor…

— Viktor, Viktor! zise Karkaroff, cu un râs care nu reuşi să îi îmblânzească ochii reci. Nu mai da atâtea detalii,

fiindcă prietena ta încântătoare va şti exact unde să ne găsească!

Dumbledore zâmbi şi ochii îi scânteiară şiret:

— Igor, de ce atâtea secrete? Uneori am impresia că nu vrei oaspeţi...

— Ei bine, Dumbledore, zise Karkaroff, arătându-şi dinţii galbeni, suntem precauţi şi ne protejăm domeniile, nu-i aşa? Nu ne păzim cu străşnicie sălile de clasă care ne-au fost încredinţate? Şi nu avem dreptate să fim mândri că numai noi cunoaştem secretele şcolilor noastre? Prin urmare, suntem îndreptăţiţi să le protejăm!

— O, eu nu aş îndrăzni să spun că ştiu toate secretele de la Hogwarts, Igor, zise Dumbledore afabil. Chiar dimineaţă, de exemplu, am cotit greşit în drum spre baie şi m-am trezit într-o cameră mare, pe care nu o mai văzusem până atunci, în care se afla o colecţie cu adevărat magnifică de oale de noapte... Când m-am întors să cercetez problema mai îndeaproape, am descoperit cu stupoare că încăperea dispăruse. Dar trebuie să o mai urmăresc... Poate că nu apare decât la cinci şi jumătate dimineaţa. Sau poate că apare doar când este Lună Nouă... Sau când cel care o caută are vezica plină!

Harry râse, cu nasul în farfuria sa cu friptură de pui. Percy se încruntă la el, dar putu să jure că Dumbledore îi făcuse discret cu ochiul.

Între timp, Fleur Delacour critica decoraţiunile de la Hogwarts în faţa lui Roger Davies.

— Asta este nimic, zise ea cu superioritate, uitându-se în jur la pereţii strălucitori din Marea Sală. La Palatul

Beauxbatons avem sculpturrri de gheaţă peste tot în sala în care se ia masa de Crrrăciun. Nu se topesc, desigurrr... Sunt ca nişte statui imense de diamant, scânteietoarrre. Şi mâncarrrea este cu adevărrrat superrrbă. Şi avem corrrurrri de nimfe de pădure, carrre ne cântă serrrenade în timp ce mâncăm. Nu avem arrrmurrri orrribile ca acestea pe perrreţi şi dacă arrr intrrra un vampirrr în Beauxbatons, arrr fi exmatrrriculat aşa!

Şi dădu cu palma în masă.

Roger Davies o privea pierdut, în timp ce vorbea, şi nu reuşea să îşi nimerească gura cu furculiţa. Harry avu impresia că Davies era prea ocupat să se uite la Fleur ca să mai audă şi ce spunea.

— Ai perfectă dreptate, zise el repede şi dădu şi el cu palma în masă, imitând-o pe Fleur. Da, sigur că da...

Harry se uită prin sală. Hagrid stătea la una dintre celelalte mese ale cadrelor didactice. Se îmbrăcase iar cu costumul său oribil, de culoare maro, uitându-se către masa din capăt. Harry îl văzu că face cu mâna cuiva şi, uitându-se în jur, o văzu pe Madame Maxime că îi răspunde, opalele ei strălucind în lumina lumânărilor.

Hermione îl învăţa pe Krum să-i pronunţe cum trebuie numele. El îi spunea „Hermi-oun”.

— Hăr-mai-ou-ni, îi zise ea, clar şi răspicat.

— Hărm-mai-o-ni.

— Pe-aproape, zise ea şi zâmbi, întâlnind privirea lui Harry.

După ce termină de mâncat, Dumbledore se ridică şi îi rugă pe elevi să facă şi ei la fel. Apoi îşi vântură bagheta şi mesele se lipiră instantaneu de pereţi, lăsând podeaua liberă. Apăru din senin un postament lângă peretele din dreapta, pe care erau aşezate tobe, mai multe chitare, o lăută, un violoncel şi câteva cimpoaie.

În uralele mulţimii, pe scena improvizată urcară Surorile Stranii. Aveau un păr bogat şi erau îmbrăcate în robe negre, care fuseseră rupte şi sfâşiate dinadins.

Îşi luară instrumentele, iar Harry, care urmărise totul cu o atenţie atât de, încât aproape că uitase ce urma, îşi dădu deodată seama că se stinseseră lămpile de la celelalte mese şi că ceilalţi campioni şi partenerele lor erau în picioare.

— Hai! şopti Parvati. Trebuie să deschidem dansul!

Harry se împiedică de poalele robei când se ridică de la masă. Surorile Stranii începură să cânte o melodie lentă, ca de înmormântare. Harry se duse în mijlocul ringului de dans puternic luminat, având grijă să evite privirile celorlalţi (îi văzu totuşi pe Seamus şi pe Dean făcându-i cu mâna şi râzând). În clipa următoare, Parvati îi luă mâinile, îi puse una pe talie şi pe cealaltă o ţinu strâns în mâna ei.

Nu era atât de rău pe cât se aştepta să fie, îşi zise Harry, învârtindu-se pe loc (Parvati era cea care conducea). Rămase cu ochii aţintiţi deasupra capetelor celor care îi priveau şi, la foarte puţin după aceea, mai multe perechi veniră şi ele pe ringul de dans, campionii nemaifiind centrul atenţiei. Neville şi Ginny dansau prin apropiere - o văzu pe Ginny strângând din dinţi aproape încontinuu pentru că Neville o tot călca pe picioare - şi

Dumbledore valsa cu Madame Maxime. Era atât de mic pe lângă ea, încât vârful pălăriei sale ascuţite abia dacă îi ajungea până la bărbie uriaşei femei, care însă se mişca foarte graţios pentru cineva atât de masiv. Ochi-Nebun Moody dansa stângaci cu profesoara Sinistra, care îi evita cu grijă piciorul de lemn.

— Drăguţe şosete, Potter, murmură Moody când trecu pe lângă el, cu ochiul său magic privind prin roba lui Harry.

— A, da, Dobby, spiriduşul de casă mi le-a tricotat, zise Harry zâmbind.

— E aşa de sinistru! şopti Parvati, când Moody se îndepărtă. Nu cred că ar trebui să aibă voie cu ochiul ăla pe stradă!

Harry se simţi uşurat când auzi ultima notă tremurată a cimpoiului. Surorile Stranii se opriră din cântat şi aplauzele umplură iar Marea Sală. Harry îi dădu drumul imediat lui Parvati şi îi zise grăbit:

— Hai să stăm puţin jos, ce zici?

— Ah, dar asta e o melodie tare drăguţă! zise Parvati, în timp ce Surorile Stranii începeau un nou cântec, mult mai rapid de data asta.

— Nu, mie nu-mi place, minţi Harry şi traversă ringul de dans împreună cu ea, pe lângă Fred şi Angelina, care dansau atât de îndrăcit, încât cei din jurul lor se depărtaseră, de teamă să nu fie loviţi.

Ajunseră, în sfârşit, la masa la care stăteau Ron şi Padma.

— Cum merge? îl întrebă Harry pe Ron, aşezându-se şi deschizând o sticlă de Berezero.

Ron nu răspunse. Se uita la Hermione şi la Krum, care dansau în apropiere. Padma stătea cu mâinile şi picioarele încrucişate, mişcându-şi un picior în ritm cu muzica. Aruncându-i din când în când câte o privire dispreţuitoare lui Ron, care o ignora complet, Parvati se aşeză de partea cealaltă a lui Harry şi îşi încrucişă şi ea mâinile şi picioarele. Câteva clipe mai târziu, fu invitată la dans de un băiat de la Beauxbatons.

— Nu te superi, nu, Harry? întrebă Parvati.

— Cum? zise Harry, absent, privindu-i cum dansau pe Cho şi pe Cedric.

— Nimic, se răsti Parvati şi plecă să danseze cu băiatul de la Beauxbatons.

După ce se termină cântecul, nu se mai întoarse la masa lor.

Hermione veni şi se aşeză pe scaunul gol al lui Parvati. Era rumenă în obraji din cauza dansului.

— Bună, zise Harry.

Ron nu zise nimic.

— E cald, nu? zise Hermione, făcându-şi vânt cu mâna. Viktor s-a dus să ia ceva de băut.

Ron îi aruncă o privire mistuitoare.

— Viktor? zise el ironic. Mă mir că încă nu ţi-a zis să-i spui Viktoraş...

Hermione se uită la el nedumerită.

— Ce-i cu tine? întrebă ea.

— Dacă nu ţi-ai dat seama, zise Ron sarcastic, nu am de gând să-ţi spun.

Hermione se uită la el, apoi la Harry, care ridică din umeri, şi întrebă iar:

— Ron, ce-ai pă...

— E de la Durmstrang! zise Ron vehement. Concurează împotriva lui Harry! Împotriva şcolii noastre! Şi tu... tu...

Era evident că Ron căuta cuvinte cât mai usturătoare ca să descrie delictul Hermionei...

— Tu fraternizezi cu duşmanul, asta faci!

Hermione rămase cu gura căscată.

— Nu fi prost! zise ea după câteva clipe. Duşmanul! Fii serios... Cine era extrem de fericit când a văzut că a venit Viktor la Hogwarts? Cine a vrut să-i ceară un autograf? Cine are în dormitor o figurină cu el?

Ron hotărî că nu era cazul să îi răspundă.

— Presupun că te-a invitat când studiaţi amândoi la bibliotecă?

— Da, aşa este, zise Hermione, iar obrajii i se înroşiră şi mai tare. Şi ce-i cu asta?

— Şi cum a fost? Ai încercat să-l convingi şi pe el să devină membru spas, da?

— Nu! Dacă chiar vrei să ştii, mi-a... mi-a zis că a venit la bibliotecă în fiecare zi ca să încerce să intre în vorbă cu mine, dar nu a îndrăznit...

Hermione spusese acestea foarte repede şi roşise atât de tare, încât avea aceeaşi culoare ca roba lui Parvati.

— Da, mă rog... Aşa o fi, zise Ron răutăcios.

— Ce vrei să spui?

— E evident, nu? Este elevul lui Karkaroff, nu? Ştie că eşti prietenă cu Harry... Tot ce vrea e să se apropie de Harry... Să strângă informaţii despre el... Sau să se apropie destul ca să arunce vreun blestem asupra lui...

Hermione arăta de parcă Ron i-ar fi dat o palmă. Când vorbi, vocea îi tremura puternic:

— Dacă vrei să ştii, află că nu m-a întrebat absolut nimic despre Harry, absolut ni...

Ron îşi schimbă teoria cu viteza luminii.

— Atunci speră să-l ajuţi să descopere ce înseamnă oul ăla! Presupun că v-aţi chinuit împreună în timpul şedinţelor acelora drăguţe de la bibliotecă...

— Nu l-aş ajuta niciodată să descopere ce ascunde oul! zise Hermione, scoasă din sărite. Niciodată. Cum poţi să spui aşa ceva? Cum poţi să gândeşti asta? Eu vreau ca Harry să câştige turnirul. Şi Harry ştie asta, nu-i aşa, Harry?

— Ai un mod foarte ciudat de a o arăta, zise Ron cu sarcasm.

— Turnirul ar trebui să ne ajute să cunoaştem vrăjitori străini şi să ne împrietenim cu ei ! zise Hermione cu înflăcărare.

— Ba nu! strigă Ron. Există pentru a fi câştigat!

Oamenii începuseră să se uite la ei.

— Ron, zise Harry încet, pe mine nu mă deranjează că Hermione a venit cu Krum...

Dar Ron îl ignoră şi pe Harry.

— De ce nu te duci să-l găseşti pe Viktoraş, probabil că se întreabă unde eşti, mai zise Ron.

— Nu-i spune Viktoraş!

Hermione se ridică şi traversă în fugă ringul de dans, iar Ron o privi cum dispare în mulţime, cu o expresie amestecată, de furie şi satisfacţie, pe chip.

— Ai de gând să mă inviţi la dans vreodată? îl întrebă Padma.

— Nu, zise Ron, încă uitându-se după Hermione.

— Bine, se răsti Padma şi se duse la Parvati şi la băiatul de la Beauxbatons, care îl aduseră cât ai clipi pe unul dintre prietenii lui, atât de repede, încât Harry putu să jure că folosise o Vrajă de Chemare.

— Unde e Hermi-o-ni? zise o voce.

Krum venise la masa lor cu două Berizero în mână.

— Nu ştiu, zise Ron încăpăţânat, uitându-se la el. Ai pierdut-o?

Krum se posomori iar.

— Atunci, dacă o vedeţi, spuneţi-i că am luat de băut, zise el şi se îndepărtă.

— Te-ai împrietenit cu Viktor Krum, Ron?

Era Percy care venise şi el la masa lor, frecându-şi palmele şi afişând acelaşi aer înfumurat, ca de obicei.

— Excelent! Asta era şi scopul: cooperarea magică internaţională!

Spre disperarea lui Harry, Percy se aşeză repede pe locul gol lăsat de Padma. Masa din capăt era acum goală. Profesorul Dumbledore dansa cu profesoara Lăstar, Ludo Bagman cu profesoara McGonagall, iar Madame Maxime şi Hagrid îşi croiau o cărare lată pe ring, în timp ce valsau printre elevi. Karkaroff nu era de găsit.

Când se termină următorul cântec, toată lumea mai aplaudă o dată şi Harry îl văzu pe Ludo Bagman sărutându-i mâna profesoarei McGonagall şi îndreptându-se către masă, prin mulţime, dar la un moment dat fu oprit de Fred şi de George.

— Ce e în mintea lor, cum îndrăznesc să deranjeze un membru de frunte al Ministerului? şuieră Percy, privindu-i cu suspiciune pe Fred şi pe George. N-au nici un pic de respect...

Totuşi, Ludo Bagman scăpă destul de repede de Fred şi de George şi, zărindu-l pe Harry, îi făcu cu mâna şi veni la masa lor.

— Sper că nu v-au deranjat fraţii mei, domnule Bagman? zise Percy imediat.

— Cum? A, nu, deloc! zise Bagman. Nu, doar mi-au spus despre baghetele acelea false ale lor. M-au întrebat dacă n-aş putea să-i ajut să le lanseze pe piaţă. Le-am promis că o să le fac legătura cu nişte cunoştinţe de-ale mele de la Magazinul lui Zonko...

Percy nu se arătă deloc mulţumit şi Harry putea să pună pariu că abia aştepta să-i spună doamnei Weasley ce făcuseră cei doi gemeni. Se părea că planurile lui Fred şi ale lui George deveniseră şi mai ambiţioase, dacă aveau asemenea gânduri...

Bagman deschise gura ca să-l întrebe ceva pe Harry, dar Percy îl opri.

— Ce părere aveţi despre cum decurge turnirul, domnule Bagman? Departamentul nostru este destul de mulţumit... Problema cu Pocalul de Foc - se uită la Harry - a fost o întâmplare nefericită, dar se pare că de atunci totul a decurs bine, nu credeţi?

— A, da, zise Bagman vesel, este extrem de distractiv. Ce mai face bătrânul Barty? Păcat că nu a putut să vină.

— O, sunt sigur că domnul Crouch se va pune pe picioare din clipă-n clipă, zise Percy plin de importanţă, dar între timp eu sunt mai mult decât dornic să îl ajut cum şi cât pot! Desigur, asta nu înseamnă doar să-l reprezint la baluri, râse el uşor. O, nu, a trebuit să rezolv multe probleme care s-au strâns în absenţa lui... Aţi auzit de Ali Bashir, care a fost prins aducând pe ascuns în ţară un lot de maşini zburătoare? Şi apoi, încercăm să-i convingem pe

transilvăneni să semneze Tratatul de Interzicere a Duelurilor şi, chiar la începutul anului, o să am o întâlnire cu Şeful Cooperării Magice din ţara lor...

— Hai să facem o plimbare, murmură Ron către Harry, să fugim de Percy...

Pretinzând că se duceau să mai ia ceva de băut, Harry şi Ron plecară de la masă, trecură pe lângă ringul de dans şi intrară în holul de la intrare. Uşile din faţă erau larg deschise şi zânele luminoase din grădina de trandafiri clipeau şi scânteiau, în timp ce ei coborau treptele din faţă. Se treziră înconjuraţi de tufe, de cărări ornamentale şi de statui mari din piatră. Harry auzi un susur de apă, probabil de la o fântână... Din loc în loc, se vedeau oameni aşezaţi pe băncile sculptate. El şi Ron o luară pe una dintre cărările unduitoare printre tufele de trandafiri, dar nu merseră mult şi auziră o voce răutăcioasă, foarte cunoscută.

— Nu înţeleg de ce îţi faci griji, Igor.

— Severus, nu poţi să te prefaci că nu se întâmplă nimic!

Vocea lui Karkaroff era speriată şi abia se distingea, de parcă ar fi vrut să nu fie auzit.

— E din ce în ce mai clar, mai zise el, de luni întregi se întâmplă ceva... Şi chiar îmi fac griji, de ce să nu recunosc...

— Atunci, fugi! zise laconic vocea lui Plesneală. Fugi, îţi găsesc eu scuze... Dar eu rămân la Hogwarts.

Plesneală şi Karkaroff dădură colţul, venind către ei. Plesneală avea bagheta scoasă şi dădea la o parte tufele de trandafiri, părând cât se poate de prost dispus. Din zeci de tufişuri se auziră chiţăieli şi din ele apărură siluete întunecate.

— Zece puncte de la Astropufi, Fawcett! se răţoi Plesneală, când o fată trecu în fugă pe lângă el. Zece puncte de la Ochi-de-Şoim, Stebbins! îi zise el unui băiat care alerga imediat după fată. Şi voi doi, ce căutaţi aici? adăugă el, văzându-i pe Harry şi pe Ron pe cărarea din faţă.

Karkaroff, aşa cum observă Harry, părea nemulţumit să-i vadă acolo. Îşi duse mâna nervos la bărbuţa în formă de cioc şi începu să o răsucească în jurul degetului arătător.

— Ne plimbăm, îi zise scurt Ron lui Plesneală. Nu încălcăm nici o lege, sper…

— Atunci, plimbaţi-vă în continuare! se răsti Plesneală şi trecu furios pe lângă ei, iar pelerina lui neagră şi lungă îi flutură în urmă.

Karkaroff îl urmă grăbit pe Plesneală. Harry şi Ron continuară să se plimbe pe cărare.

— Oare de ce era Karkaroff îngrijorat? şopti Ron.

— Şi de când se tutuieşte cu Plesneală? zise Harry şi mai încet.

Ajunseră în dreptul unui ren mare, din piatră, pe deasupra căruia văzură apa care ţâşnea dintr-o fântână arteziană înaltă. Observară umbrele a doi oameni enormi,

care stăteau pe o bancă de piatră, privind apa în lumina lunii. Şi atunci îl auziră pe Hagrid vorbind.

— De când te-am văzut, am ştiut, zise el pe un ton răguşit.

Harry şi Ron încremeniră. Parcă nu era genul de moment la care vroiau să ia parte... Harry se uită spre capătul cărării şi îi văzu pe Fleur Delacour şi pe Roger Davies, stând pe jumătate ascunşi într-o tufă de trandafiri din apropiere. Îl bătu pe Ron pe umăr şi îi făcu semn cu capul către ei, adică îi sugeră că ar fi putut să se furişeze pe acolo fără să fie observaţi (Fleur şi Davies păreau foarte preocupaţi), dar Ron, cu ochii mărindu-i-se de groază când o văzu pe Fleur, clătină din cap cu convingere şi îl trase pe Harry şi mai mult în umbra renului.

— Ce ai ştiut, ‘Agrrrid? zise Madame Maxime, cu o voce alintată.

Harry chiar că nu vroia să asculte mai departe. Ştia că lui Hagrid nu i-ar fi plăcut deloc să fie auzit într-un asemenea moment (nici lui nu i-ar fi plăcut, dacă ar fi fost în locul lui Hagrid)... Dacă ar fi fost posibil, şi-ar fi băgat degetele în urechi şi ar fi început să fredoneze ceva cu voce tare, dar nu avea de ales în situaţia aceea. Încercă în schimb să se concentreze asupra unui cărăbuş care mergea pe spatele renului de piatră, însă cărăbuşul nu era destul de interesant ca să îl facă să nu audă cele spuse de Hagrid în continuare:

— Am ştiut... Am ştiut că erai... ca mine... Cine a fost, mama sau tatăl tău?

— Nu... nu ştiu la ce te rrreferrri, ‘Agrrrid...

— La mine a fost mama, zise Hagrid încet. A fost printre ultimele din Marea Britanic Sigur, nu mi-o amintesc prea bine... A plecat... Când aveam vreo trei ani. Nu prea era genul matern. Mă rog, nu prea le stă în caracter, nu? Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea... Poate să fi şi murit din punctul meu de vedere...

Madame Maxime nu zise nimic. Şi Harry, împotriva hotărârii sale, îşi dezlipi ochii de pe cărăbuş şi privi peste coarnele renului, ascultând... Niciodată nu îl mai auzise pe Hagrid vorbind despre copilăria sa până atunci.

— I-a frânt inima lu' tata când a plecat. Un tip tare mititel. La şase ani, puteam să-l ridic şi să-l pun pe dulap dacă mă supăra. Pe el îl făcea să râdă lucrul ăsta...

Vocea groasă a lui Hagrid se schimbă. Madame Maxime asculta nemişcată, uitându-se la fântâna argintie.

— Tata m-a crescut, continuă Hagrid, dar a murit imediat după ce am început şcoala. De atunci, a cam trebuit să mă descurc singur. Dumbledore m-a ajutat mult. A fost foarte drăguţ cu mine, foarte bun...

Hagrid scoase o batistă mare de mătase cu picăţele şi îşi suflă nasul cu putere.

— Deci... Cam asta ar fi... Atât despre mine. La tine cum a fost? Din ce parte ai moştenit-o?

Dar Madame Maxime se ridică brusc în picioare.

— Este cam rrrăcoarrre, zise ea, dar, oricum ar fi fost vremea, nu era nici pe departe atât de rece ca vocea ei. Crrred că mă întorrrc înăuntrrru... Acum!

— Cum? zise Hagrid absent. Nu, nu pleca! Nu am mai întâlnit niciodată pe altcineva ca mine!

— Adică, ce vrei să spui, mai exact? zise Madame Maxime, pe un ton glacial.

Harry ar fi vrut să-i spună lui Hagrid că ar fi fost mai bine să nu răspundă, dar rămase acolo în umbră, strângând din dinţi şi sperând din tot sufletul că Hagrid nu va spune nimic... Dar degeaba...

— Un alt uriaş! Ei bine... pe jumătate, bineînţeles! zise Hagrid.

— Cum îndrrrăzneşti? strigă Madame Maxime.

Vocea ei explodă în aerul liniştit al nopţii ca o sirenă de ceaţă în port. În spatele lui, Harry îi auzi pe Fleur şi pe Roger căzând în tufa lor de trandafiri.

— Nu am fost în viaţa mea insultată ca acum! Urrriaş? Pe jumătate? Moi? Eu... Eu am oasele marrri... atâta doarrr!

Şi Madame Maxime plecă valvârtej. Roiuri de zâne multicolore se ridicară în aer când trecu pe lângă tufele de trandafiri, dându-le mânioasă la o parte din faţa ei. Hagrid rămase pe bancă, uitându-se după ea. Era mult prea întuneric pentru a-i vedea chipul. Apoi, după un minut, se ridică şi se îndreptă, nu spre castel, ci spre coliba sa.

— Hai, îi şopti Harry lui Ron. Hai să mergem...

Dar Ron nu se mişcă.

— Ce e? zise Harry.

Ron se uita la el cu multă seriozitate.

— Tu ştiai? şopti el. Că Hagrid e pe jumătate uriaş?

— Nu, zise Harry, ridicând din umeri. Şi ce dacă?

Îşi dădu seama imediat, după privirea pe care i-o aruncă Ron, că încă o dată îşi arătase neştiinţa despre lumea vrăjitorilor. Fiind crescut de familia Dursley, multe lucruri cu care vrăjitorii erau obişnuiţi erau adevărate revelaţii pentru Harry. Aceste surprize erau însă din ce în ce mai puţine, cu cât treceau anii la şcoală. Dar acum îşi dădu seama că majoritatea vrăjitorilor nu ar fi spus „Şi ce dacă?”, în momentul în care aflau că unul dintre prietenii lor avea o mamă care făcea parte din neamul uriaşilor...

— Îţi explic când ajungem la castel, zise Ron încet. Hai...

Fleur şi Roger Davies dispăruseră, probabil într-un pâlc de copaci care le oferea mai multă intimitate. Harry şi Ron se întoarseră în Marea Sală. Parvati şi Padma stăteau la o masă îndepărtată, cu o grămadă de băieţi de la Beauxbatons în jurul lor, iar Hermione dansa cu Viktor Krum. Harry şi Ron se aşezară la o masă, cât mai departe de ringul de dans.

— Ei? făcu Harry către Ron. Care e problema cu uriaşii?

— Păi, sunt... sunt...

Ron se chinuia să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Nu sunt prea amabili, termină el.

— Cui îi pasă? întrebă Harry. Hagrid e foarte drăguţ!

— Ştiu, dar... Fir-aş al naibii, nici nu mă mir că nu ne-a spus! zise Ron, clătinând din cap. Eu am crezut întotdeauna că e din cauza vreunei Vrăji de Mărire de când era mic sau ceva de genul ăsta. Nu am vrut să aduc vorba...

— Dar ce contează dacă mama lui era uriaşă? insistă Harry.

— Păi... nimănui care îl cunoaşte pe Hagrid n-o să-i pese, pentru că ştim că nu e periculos, zise Ron încet. Dar... Harry, uriaşii sunt... Sunt deosebit de... cruzi! Exact cum a spus Hagrid, aşa sunt, ca vampirii... Le place să omoare, toată lumea ştie. În zilele noastre, nu mai există nici unul în Marea Britanic

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Păi, oricum erau pe cale de dispariţie şi apoi mulţi dintre ei au fost omorâţi de Aurori. Însă se spune că în alte ţări mai există uriaşi... Se ascund în munţi de cele mai multe ori...

— Nu ştiu pe cine are impresia Madame Maxime că păcăleşte, zise Harry, privind-o cum stătea singură la masa membrilor juriului, părând foarte necăjită. Dacă Hagrid e pe jumătate uriaş, atunci e clar că şi ea este! Oase mari... Doar un dinozaur are oase mai mari ca ea!

Harry şi Ron continuară să discute tot restul balului despre uriaşi, la masa lor retrasă, nici unul dintre ei nedorind să mai danseze. Harry încercă să nu se uite la Cho şi Cedric. Asta îl făcea să vrea să dea cu pumnul sau cu piciorul în ceva.

Când Surorile Stranii terminară de cântat, pe la miezul nopţii, lumea le aplaudă furtunos, ca de final, şi toţi începură să se îndrepte către holul de la intrare. Mulţi ar fi dorit ca balul să nu se fi sfârşit, dar Harry era foarte fericit să se ducă la culcare. Din punctul lui de vedere, seara nu fusese nicicum prea distractivă.

În holul de la intrare, Harry şi Ron o văzură pe Hermione spunându-i noapte bună lui Krum, înainte ca acesta să se întoarcă la corabia lui. Fata îi aruncă lui Ron o privire foarte rece şi trecu pe lângă el, urcând scara de marmură fără să-i adreseze vreun cuvânt. Harry şi Ron o urmară, dar la jumătatea scării de marmură Harry auzi pe cineva strigându-l.

— Hei, Harry!

Era Cedric Diggory. Harry o văzu pe Cho aşteptându-l jos, în holul de la intrare.

— Da? zise Harry rece, în timp ce Diggory urca scările în fugă până la el.

Cedric părea că nu dorea să spună ce avea de zis de faţă cu Ron, care ridică din umeri, părând jignit, şi continuă să urce scările.

— Fii atent, îşi coborî Cedric vocea după ce Ron se îndepărtă suficient. Îţi sunt dator pentru că mi-ai spus despre dragoni. În legătură cu oul de aur... Al tău urlă când îl deschizi?

— Da, zise Harry.

— Păi... fă o baie, bine?

— Poftim?

— Fă o baie şi... Hm... ia şi oul cu tine şi... Hm... o să îţi vină mai multe idei în apa fierbinte... crede-mă!

Harry se uită la el nedumerit.

— Ştii ceva, continuă Cedric, du-te la baia Perfecţilor. A patra uşă din stânga lui Boris cel Uimit de la etajul cinci. Parola e „Ananas”. Acum trebuie să plec... vreau să-mi iau rămas-bun...

Îi zâmbi iar lui Harry şi coborî scările spre Cho.

Harry se întoarse singur în Turnul Cercetaşilor. Fusese un sfat cât se poate de ciudat. De ce l-ar ajuta o baie să descopere ce însemna vaietul? Oare Cedric încerca să-l păcălească? Încerca să-l facă să arate ca un prost, pentru ca Cho să-l placă şi mai tare pe Cedric în comparaţie cu el?

Doamna grasă şi prietena ei, Vi, sforăiau în tabloul din faţa deschiderii către camera de zi. Harry trebui să urle parola, Zâne sprinţare, ca să le trezească pe cele două, iar când reuşi, acestea îl priviră nespus de supărate şi indignate. Intră în camera de zi şi îi găsi pe Ron şi pe Hermione certându-se rău de tot. Stând la cincisprezece metri depărtare unul de altul, ţipau amândoi, cu feţele roşii ca focul.

— Ei bine, dacă nu ţi-a plăcut, ştii care e soluţia, nu? strigă Hermione.

O şuviţă i se desprinsese din cocul elegant, iar chipul îi era plin de mânie.

— A, da? îi strigă Ron. Care?

— Data viitoare când o să mai fie vreun bal, să mă inviţi înainte să o facă altcineva, nu ca ultimă soluţie!

Ron îşi mişcă buzele în gol, ca un peştişor care ieşise din apă, în timp ce Hermione se întoarse pe călcâie şi se duse ca o furtună înspre dormitoarele fetelor. Ron se întoarse spre Harry.

— Poftim! zise el, uluit la culme. Poftim... Asta dovedeşte că... nu a înţeles absolut nimic...

Harry tăcu. Se bucura mult prea tare că vorbea din nou cu Ron ca să spună ce gândea în acel moment. Adevărul era că Hermione pusese foarte bine punctul pe i...

Capitolul XXIV

LOVITURA RITEI SKEETER

A doua zi de Crăciun, toată lumea se trezi târziu. Camera de zi a Cercetaşilor era mult mai liniştită decât în ultimul timp, conversaţiile fiind întrerupte de o groază de căscaturi. Părul Hermionei era din nou sârmos şi rebel. Îi mărturisi lui Harry că folosise cantităţi uriaşe de Licoare pentru Păr Lins, special pentru bal...

— Dar e mult prea complicat să fac lucrul ăsta zilnic! zise ea hotărâtă, mângâindu-i după urechi pe Şmecherilă, care torcea în poala ei.

Ron şi Hermione păreau decişi amândoi să nu-şi continue cearta. Erau chiar prietenoşi unul cu altul, deşi puţin cam forţat. Ron şi Harry îi spuseră imediat Hermionei despre conversaţia pe care o auziseră între Madame Maxime şi Hagrid, dar Hermione nu păru să primească vestea că Hagrid era pe jumătate uriaş atât de şocată ca Ron.

— M-am gândit eu că aşa trebuie să fie, zise ea, ridicând din umeri. Ştiam că nu putea să fie uriaş sută la sută, pentru că aceştia au în jur de treizeci de metri înălţime. Dar, serios vorbind, toată nebunia asta despre uriaşi n-are nici un haz. Nu pot să fie toţi atât de groaznici precum se zice... La fel ca şi prejudecăţile pe care le au oamenii faţă de vârcolaci... E total nedrept, nu credeţi?

Ron dădu să îi răspundă sarcastic, dar probabil că nu mai dorea o nouă ceartă, pentru că se mulţumi să clatine din cap cu dezaprobare.

Venise momentul să se gândească la temele pe care le neglijase în prima zi de vacanţă. Toată lumea părea să fie tristă, acum că trecuse Crăciunul... Toţi, în afară de Harry, care începuse (iar!) să se simtă oarecum îngrijorat.

Problema era că douăzeci şi patru februarie părea mult mai aproape acum, după ce trecuse Crăciunul şi încă nu făcuse nimic ca să descopere care era indiciul din oul de aur. Aşadar, începuse să scoată zilnic oul din cufăr, ori de câte ori se ducea în dormitor, deschizându-l şi ascultându-l cu atenţie, sperând că de data aceea va înţelege ce însemna. Se chinuise să se gândească dacă sunetul îi amintea de ceva, dar, în afară de cele treizeci de ferăstraie muzicale, nu mai auzise niciodată ceva de genul acela. Închisese oul, îl scuturase cu putere şi îl deschisese iar, ca

să vadă dacă se schimbase sunetul. Încercase să-i pună întrebări oului, strigând ca să acopere vaietul, dar nu se întâmplase nimic. Ba chiar aruncase oul în partea cealaltă a camerei, deşi nu se aşteptase ca acest lucru să îl ajute cu ceva.

Harry nu uitase indiciul pe care i-l dăduse Cedric, dar sentimentele sale, nu tocmai prietenoase faţă de Cedric din momentul acela, îl îndemnau să nu se grăbească să îi accepte ajutorul. Poate reuşea şi singur.... Oricum, îşi zise că, dacă Cedric chiar ar fi vrut să-l ajute, ar fi fost mult mai explicit. El îi spusese lui Cedric exact ce îl aştepta la prima probă... Iar ideea lui Cedric despre răsplată era să îl îndemne să facă o baie. Ei bine, nu avea nevoie de asemenea ajutor... lamentabil... Cel puţin, nu de la cineva care se tot plimba pe holuri cu Cho de mână. Şi astfel sosi prima zi a noului semestru, iar Harry se duse la ore, cocoşat, ca de obicei, sub greutatea cărţilor, a pergamentelor şi a penelor, dar şi cu greutatea oului, care îl apăsa pe suflet, de parcă l-ar fi purtat veşnic cu el.

Zăpada se depusese în straturi groase în împrejurimile castelului, iar ferestrele de la seră erau aburite bine, încât nu puteau vedea prin ele la ora de „Ierbologie”. Nimeni nu aştepta cu plăcere ora de „Îngrijire a Creaturilor Magice” pe o asemenea vreme, deşi, după cum zicea Ron, probabil că Homarii aveau să-i încălzească bine de tot, fie alergându-i, fie explodând atât de puternic, încât să producă un incendiu în coliba lui Hagrid.

Dar când ajunseră la colibă dădură peste o vrăjitoare în vârstă, cu părul cărunt strâns într-un coc şi cu o bărbie foarte proeminentă, care îi aştepta în faţa uşii.

— Grăbiţi-vă, s-a sunat de cinci minute, răcni aceasta la ei, în timp ce se luptau să ajungă la ea prin zăpadă.

— Dumneavoastră cine sunteţi? o întrebă Ron, uitându-se la ea. Unde e Hagrid?

— Mă numesc Grubbly-Plank, zise ea vioaie, şi sunt profesoara voastră - pentru moment - de „Îngrijire a Creaturilor Magice”.

— Unde e Hagrid? repetă Harry.

— Nu se simte bine, zise profesoara Grubbly-Plank scurt.

Râsete înfundate şi răutăcioase ajunseră la urechile lui Harry. Se întoarse şi îi văzu pe Draco Reacredinţă şi restul Viperinilor, care tocmai ajunseseră la oră. Toţi păreau veseli şi nici unul nu se arata surprins să o vadă pe profesoara Grubbly-Plank.

— Pe aici, vă rog, zise profesoara şi se îndreptă către padocul unde tremurau de frig caii uriaşi de la Beauxbatons.

Harry, Ron şi Hermione o urmară, uitându-se peste umăr la coliba lui Hagrid. Toate draperiile erau trase. Oare Hagrid era acolo, singur şi bolnav?

— Ce are Hagrid? întrebă Harry, grăbindu-se să o prindă din urmă pe profesoara Grubbly-Plank.

— Nu-ţi face griji, zise ea, de parcă i-ar fi zis să nu îşi bage nasul unde nu îi fierbe oala.

— Ba îmi fac, zise Harry cu înflăcărare. Ce a păţit?

Profesoara Grubbly-Plank se comportă de parcă nici nu l-ar fi auzit. Îi duse dincolo de padocul unde erau caii de la Beauxbatons, strânşi unii în alţii pentru a rezista frigului, către un copac de la marginea Pădurii Interzise, de care era legat un unicorn mare şi frumos.

Majoritatea fetelor exclamară „Uau!” când îl văzură.

— Vai, cât e de frumos! şopti Lavender Brown. De unde l-a luat? Se presupune că sunt foarte greu de prins!

Unicornul era de un alb atât de strălucitor, încât făcea ca zăpada din jurul lui să pară gri. Bătea nervos în pământ cu copitele de aur şi îşi dădea pe spate capul împodobit cu un corn superb.

— Băieţii, înapoi! răcni profesoara Grubbly-Plank, întinzând un braţ în lateral şi lovindu-l tare în piept pe Harry. Unicornii preferă atingerea fetelor. Fetele, în faţă şi apropiaţi-vă cu grijă. Haideţi, uşurel...

Ea şi fetele se apropiară încet de unicorn, lăsându-i pe băieţi de lângă gardul padocului, să se uite nedumeriţi.

Imediat ce văzu că profesoara Grubbly-Plank se îndepărtase suficient ca să nu-l audă, Harry se întoarse spre Ron.

— Ce crezi că a păţit? Doar nu cumva o fi din cauza vreunui Homar...

— O, nu, n-a fost atacat, Potter, dacă la asta te gândeşti, zise Reacredinţă încet. Nu, îi e pur şi simplu prea ruşine să-şi arate faţa mare şi urâtă.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Harry, tăios.

Reacredinţă îşi băgă mâna în buzunarul robei şi scoase o pagină de ziar împăturită.

— Poftim! zise el triumfător. Îmi pare tare rău, Potter…

Râse în timp ce Harry înşfăca pagina, o despături şi o citi,

cu Ron, Seamus, Dean şi Neville, care i se uitau peste umăr. Era un articol din Profetul zilei, precedat de o poză a lui Hagrid, care nu părea deloc în apele lui.

URIAŞA GREŞEALĂ A LUI DUMBLEDORE

Albus Dumbledore, excentricul director al Şcolii Hogwarts de Magie, Farmece şi Vrăjitorii, nu s-a temut niciodată să angajeze persoane controversate. În luna septembrie a acestui an, el l-a angajat pe Alastor Ochi-Nebun Moody, fostul Auror, mare amator de blesteme, pentru a preda „Apărarea contra Magiei Negre”, o decizie care a făcut să se ridice multe sprâncene la Ministerul Magiei, având în vedere obiceiul bine cunoscut al lui Moody de a ataca pe oricine face o mişcare bruscă în prezenţa sa. Ochi-Nebun Moody pare însă la locul lui şi drăguţ, în comparaţie cu omul, dacă putem să îi zicem aşa, pe care l-a angajat Dumbledore ca profesor de „Îngrijire a Creaturilor Magice”.

Rubeus Hagrid, care recunoaşte că a fost exmatriculat de la Hogwarts în anul III, a deţinut postul de păstrător al cheilor şi paznic al vânatului încă din acea perioadă, o slujbă acordată de acelaşi Dumbledore. Anul trecut însă,

Hagrid şi-a folosit misterioasa influenţă pe care o are asupra directorului amintit ca să ocupe postul nou înfiinţat, de profesor de „Îngrijire a Creaturilor Magice”, în locul multor alţi candidaţi, incomparabil mai calificaţi.

Fiind un bărbat înspăimântător de corpolent şi cu un aspect feroce, Hagrid îşi foloseşte noua autoritate pentru a-i îngrozi pe elevii săi cu o mulţime de creaturi înfiorătoare. În timp ce Dumbledore se face că nu vede, Hagrid a mutilat mai mulţi elevi în timpul unor ore considerate de mulţi ca „extrem de înspăimântătoare”.

„Eu am fost atacat de un Hipogrif, iar prietenul meu, Vincent Crabbe, a fost muşcat de o Trirâmă”, ne-a declarat Draco Reacredinţă, un elev din anul IV. „Cu toţii îl urâm pe Hagrid, dar ne este prea frică să spunem ceva”.

Hagrid nu pare să aibă însă nici o intenţie de a înceta campania sa de intimidare a elevilor. În timpul unei discuţii cu un reporter de la Profetul zilei, de luna trecută, a recunoscut că are grijă de nişte fiinţe pe care le-a botezat „Homari cu Capete Explozive”, nişte hibrizi extraordinar de periculoşi, rezultaţi în urma împerecherii lăcustelor carnivore cu crabii de foc. Crearea acestei noi specii de creaturi magice este în mod normal o activitate atent supravegheată de Departamentul Reglementării şi Controlului Creaturilor Magice. Se pare însă că Hagrid se consideră deasupra unor asemenea restricţii neînsemnate (pentru el).

„Eu am vrut doar să mă distrez puţin”, ne-a zis el, înainte de a schimba repede subiectul.

Şi, de parcă nu ar fi fost de ajuns, Profetul zilei a descoperit dovezi că Hagrid nu este — aşa cum a pretins

mereu - un vrăjitor cu sânge pur. De fapt, nu este nici măcar un om pur. Mama sa, vă putem pune dovezile la dispoziţie în exclusivitate, este nimeni alta decât uriaşa Fridwulfa, despre care nu se ştie exact unde se află în prezent.

Însetaţi de sânge şi violenţi, uriaşii s-au adus singuri în pragul dispariţiei, războindu-se între ei în timpul secolului trecut. Cei câţiva care au mai rămas i s-au alăturat Celui-Care-Nu-Trebuie-Pomenit şi au fost responsabili în mare măsură de groaznicele crime în masă contra Încuiaţilor, din timpul cruntei sale domnii de teroare.

Deşi majoritatea uriaşilor care l-au slujit pe Cel-Care-Nu-Trebuie-Pomenit au fost ucişi de Aurorii care luptau împotriva forţelor Întunericului, Fridwulfa nu s-a numărat printre ei. Este posibil să fi scăpat, ajungând în una dintre comunităţile de uriaşi care mai există în zonele montane din alte ţări. Dacă ne luăm după felul în care se comportă în timpul orelor de „Îngrijire a Creaturilor Magice”, se pare că fiul Fridwulfei a moştenit caracterul brutal al mamei sale.

Ca o ciudăţenie, se pare că Hagrid a legat o strânsă prietenie cu băiatul care l-a adus la declin pe Ştiţi-Voi-Cine, fapt care i-a făcut pe mama lui Hagrid şi pe restul suporterilor Ştiţi-Voi-Cui să se ascundă. Poate că Harry Potter nu cunoaşte înfiorătorul adevăr despre uriaşul său prieten, dar Albus Dumbledore are datoria de a se asigura că Harry Potter, ca şi restul elevilor, se află în afară de orice pericol care s-ar putea ivi în urma acestei prietenii.

Harry termină de citit şi se uită la Ron, care rămăsese cu gura căscată.

— Cum a aflat? şopti el.

Dar nu asta îl deranja cel mai mult pe Harry.

— Cum adică, ce vrea să spună cu asta: „Cu toţii îl urâm pe Hagrid”? se răsti Harry la Reacredinţă. Ce sunt toate mizeriile astea despre ăsta - şi arătă către Crabbe - că ar fi fost muşcat de o Trirâmă? Animalele astea nici măcar nu au dinţi!

Crabbe râdea, părând foarte mulţumit de el însuşi.

— Păi, cred că asta ar trebui să pună capac carierei monstrului, zise Reacredinţă, cu ochii scânteindu-i cu ură. Pe jumătate uriaş... Şi eu care credeam că înghiţise o sticlă de Creşte-Schelet, când era mic... Nu cred că mămicile şi tăticii noştri or să fie prea încântaţi de toate dezvăluirile astea... O să le fie frică să nu le mănânce copilaşii... Ha! Ha!

— Nenoro...

— Ei, ce faceţi, de ce nu sunteţi atenţi? îi certă profesoara Grubbly-Plank pe băieţi, în timp ce fetele erau strânse în jurul unicornului, mângâindu-l.

Harry era atât de supărat încât îi tremura şi mâna în care ţinea articolul din Profetul zilei când se întoarse să se uite absent la unicorn, ale cărui calităţi erau enumerate de profesoara Grubbly-Plank, care vorbea tare, ca să o poată auzi şi băieţii.

— Sper să ne rămână profesoară şi în continuare! zise Parvati Patil, după ce se termină ora şi se întorceau cu toţii la castel, ca să ia masa de prânz. Aşa îmi închipuiam eu ora de „Îngrijire a Creaturilor Magice”... Să învăţăm despre fiinţe normale, ca unicornii, nu despre monştri...

— Şi cum rămâne cu Hagrid? zise Harry supărat, în timp ce urcau treptele.

— Ce-i cu el? întrebă Parvati pe un ton dur. Poate să rămână în continuare paznic al vânatului, nu?

De la bal încolo, Parvati fusese foarte rece cu Harry. Da, probabil că ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenţie, dar până la urmă Parvati nu se putea plânge că nu se distrase de minune. Cel puţin aşa le spunea tuturor celor care vroiau să o asculte, că aranjase să se vadă cu băiatul acela de la Beauxbatons, în următorul week-end, la Hogsmeade.

— A fost o lecţie foarte bună, zise Hermione, când intră în Marea Sală. Nu ştiam nici jumătate din lucrurile pe care ni le-a spus doamna profesoară Grubbly-Plank despre uni...

— Citeşte asta! se răsti Harry şi îi vârî sub nas articolul din Profetul zilei.

Hermione rămase cu gura căscată, după ce îl citi. Reacţia ei fu exact la fel ca a lui Ron:

— Cum a aflat femeia aia oribilă, Rita Skeeter? Doar nu credeţi că i-a spus Hagrid?

— Nu, zise Harry, ducându-se cu ei către masa Cercetaşilor şi aruncându-se furios într-un scaun liber. Nici nouă nu ne-a zis, nu? Presupun că a fost atât de

supărată că nu i-a zis tot felul de lucruri scârboase despre mine, încât s-a apucat să caute ceva despre el, numai ca să se răzbune!

— Poate că l-a auzit când i-a zis lui Madame Maxime, la bal, zise Hermione încet.

— Am fi văzut-o în grădină! zise Ron. Oricum, nu mai avea voie să intre în şcoală, Hagrid a zis că Dumbledore i-a interzis să mai pună piciorul în castel...

— Poate că are şi ea o pelerină care o face invizibilă, zise Harry, punându-şi friptură de pui în farfurie şi stropind cu sos în jur, de supărare. Dar, la urma urmelor, exact asta ar face, nu credeţi? S-ar ascunde în tufe şi ar asculta ce vorbesc alţii.

— Da, ca tine şi ca Ron, preciză Hermione.

— Noi nu am vrut să auzim ce zice! strigă Ron indignat. Nu am avut de ales! Ce prost, să vorbească de mama lui uriaşă într-un loc unde l-ar fi putut auzi oricine!

— Trebuie să ne ducem să-l vedem! hotărî Harry. Chiar astă-seară, după ora de „Previziuni despre viitor”! Să-i spunem că vrem să se întoarcă... Doar vrei şi tu să se întoarcă, nu? se răsti el la Hermione.

— Eu... Ei bine, nu o să mă prefac, a fost, într-adevăr, o schimbare plăcută, am avut şi noi o oră cum trebuie... Dar vreau să se întoarcă Hagrid, sigur că da! adăugă Hermione repede, văzând cum supărarea lui Harry creşte.

Aşa că în acea seară, după cină, toţi trei părăsiră iar castelul şi trecură peste dealul îngheţat, ajungând la coliba

lui Hagrid. Bătură la uşă, iar din spatele ei le răspunseră lătrăturile lui Colţ.

— Hagrid, noi suntem! strigă Harry, bătând tare în uşă. Deschide-ne!

Nu se auzi nici un răspuns. Îl auziră pe Colţ zgâriind uşa şi scâncind, dar aceasta rămase închisă. Mai loviră cu pumnii în ea vreo zece minute, după care Ron se duse şi bătu într-una dintre ferestre, dar tot nu le răspunse nimeni.

— De ce ne evită? întrebă Hermione, când în sfârşit renunţară şi se întoarseră la şcoală. Doar nu crede că ne pasă vreun pic că este pe jumătate uriaş?

Dar se părea că lui Hagrid îi păsa. Nu îl văzuseră toată săptămâna. Nu apăruse nici la masa profesorilor la ora prânzului, nici nu îl mai văzuseră prin împrejurimile castelului, cu treburile lui obişnuite, de paznic al vânatului, iar profesoara Grubbly-Plank continua să le predea „Îngrijirea Creaturilor Magice”. Reacredinţă nu îşi mai încăpea în piele de bucurie, de fiecare dată când avea ocazia.

— Ţi-e dor de corcitura ta de prieten? îi tot şoptea el lui Harry, dar numai când era vreun profesor prin preajmă, ca să fie sigur că Harry nu putea să-i facă nimic. Ţi-e dor de omul-mamut?

La jumătatea lui ianuarie, toţi se pregătiră să plece la Hogsmeade. Hermione fu foarte surprinsă că Harry avea şi el de gând să se ducă.

— M-am gândit că o să profiţi de avantajul de a nu fi nimeni în camera de zi, zise ea. Ca să vezi ce faci cu oul...

— O, cred... cred că am cam aflat ce e cu el, minţi Harry.

— Serios? zise Hermione, părând impresionată. Bravo! Stomacul i se zvârcoli vinovat, dar Harry îl ignoră. Mai avea cinci săptămâni la dispoziţie ca să descifreze indiciul din ou, adică avea o grămadă de timp... În plus, dacă se ducea la Hogsmeade, l-ar fi putut întâlni pe Hagrid şi l-ar fi convins să se întoarcă la orele lui.

Sâmbătă, Harry, Ron şi Hermione părăsiră castelul şi traversară câmpia rece şi umedă. Când trecură pe lângă corabia celor de la Durmstrang, care era ancorată în largul lacului, îl

văzură pe Viktor Krum ieşind pe punte, doar în costumul de baie. Era foarte slab, dar se pare că era mult mai rezistent decât părea, pentru că se urcă pe marginea corăbiei, îşi întinse braţele şi plonjă chiar în mijlocul lacului.

— E nebun! zise Harry, uitându-se la capul negru al lui Krum, când acesta ieşi la suprafaţă. Cred că e rece ca gheaţa, doar suntem în ianuarie!

— De unde vine el, e mult mai rece, zise Hermione. Presupun că apa i se pare călduţă.

— Da, dar mai e şi calmarul uriaş din lac, zise Ron.

Nu părea îngrijorat, ci mai degrabă spera să i se întâmple ceva lui Krum. Hermione observă şi ea tonul vocii lui Ron şi se încruntă.

— E foarte drăguţ, să ştii, zise ea. Nu e deloc cum crezi, chiar dacă vine de la Durmstrang. Mi-a spus că îi place mult mai mult aici, la noi!

Ron nu zise nimic. Nu mai pomeniră nimic despre Viktor Krum, însă Harry găsise sub patul lui Ron un braţ al statuetei lui Krum în miniatură, chiar a doua zi de Crăciun.

Harry era cu ochii-n patru, căutându-l pe Hagrid de-a lungul străzii principale. Le sugeră să meargă la „Trei Mături”, numai după ce se asigură că Hagrid nu era în nici unul dintre magazine.

Cârciuma era la fel de plină ca de obicei, dar, aruncând repede o privire în jur, Harry îşi dădu seama că Hagrid nu era acolo. Cu inima grea, se duse la bar, împreună cu Ron şi cu Hermione, şi comandară trei Berizero de la doamna Rosmerta. Posomorât, îşi zise că poate ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas la şcoală şi ar fi ascultat vaietele oului.

— Omul ăla nu se mai duce la serviciu? şopti Hermione deodată. Uitaţi-vă şi voi!

Arătă către oglinda din spatele barului şi Harry văzu reflectat în ea chipul lui Ludo Bagman, care stătea într-un colţ întunecat, în compania unor goblini. Bagman vorbea foarte repede şi foarte încet cu aceştia. Toţi goblinii stăteau cu braţele încrucişate şi păreau extrem de periculoşi.

Era într-adevăr ciudat, îşi zise Harry, că Bagman era aici, la „Trei Mături”, într-un week-end când nu avea loc nici o probă a turnirului şi prin urmare n-avea nici o notare de făcut. Îl privi pe Bagman în oglindă. Părea iar tensionat, la fel ca în noaptea din pădure, înainte să apară Semnul

Întunecat. Dar chiar atunci Bagman aruncă o privire către bar, dădu cu ochii de Harry şi se ridică de la masă.

— Imediat, vin imediat! îl auzi Harry spunându-le goblinilor. Bagman traversă grăbit cârciuma, îndreptându-se către Harry, cu zâmbetul său de băieţel, care îi apăruse iar pe chip.

— Harry! zise el. Ce mai faci? Chiar speram să dau de tine aici! E totul în regulă?

— Da, mulţumesc, răspunse Harry.

— Pot să vorbesc ceva între patru ochi cu tine, Harry? zise Bagman, cu acelaşi entuziasm. Puteţi să ne lăsaţi puţin singuri?

— Păi... da, zise Ron.

Ron şi Hermione se duseră să găsească o masă.

Bagman îl conduse pe Harry către capătul barului, cât mai departe de doamna Rosmerta.

— Ei bine, nu am vrut decât să te felicit pentru înfruntarea splendidă a Ţintatului Maghiar, Harry, zise Bagman. Superbă, într-adevăr!

— Mersi, zise Harry, dar ştia că Bagman mai vroia să îi spună ceva, pentru că ar fi putut să-l felicite şi de faţă cu Ron şi Hermione.

Dar Bagman nu părea să se grăbească să spună ce avea pe suflet. Harry îl văzu aruncând o privire în oglinda din spatele barului, către goblinii care îi urmăreau în tăcere şi pe el, şi pe Harry, cu ochii lor întunecaţi şi oblici.

— Sunt un coşmar, îi zise Bagman lui Harry în şoaptă, observând că şi Harry se uita la goblini. Nu vorbesc engleză prea bine... E ca şi cu bulgarii la Cupa Mondială de Vâjthaţ... Dar cel puţin ei foloseau un limbaj prin semne, pe care îl recunoaşte orice altă fiinţă umană. Ăştia bolborosesc într-una... Nu ştiu decât un singur cuvânt în limba lor: „Bladvak”, care înseamnă „Iau toporul!” Nu-mi place să-l folosesc, ca nu cumva să creadă că îi ameninţ.

Şi Bagman râse în hohote.

— Ce vor? întrebă Harry, observând cum goblinii nu îl scăpau din ochi pe Bagman.

— Păi... ce să vrea, zise Bagman, părând dintr-o dată neliniştit. Îl... Hm... caută pe Barty Crouch.

— De ce îl caută aici? zise Harry. Doar e la Minister, la Londra, nu?

— Păi... de fapt, habar n-am unde e, zise Bagman. Nu a mai venit... ăăă... la serviciu. Lipseşte de câteva zile... Tânărul Percy, asistentul lui, spune că e bolnav. Se pare că-i trimite instrucţiuni prin bufniţe. Dar te rog să nu mai spui nimănui, da, Harry? Pentru că Rita Skeeter stă tot timpul la pândă şi pun pariu că nu i-ar displăcea să transforme boala lui Barty în ceva sinistru. Poate chiar să spună că a dispărut... Ca Bertha Jorkins!

— Mai ştiţi ceva de Bertha Jorkins? întrebă Harry.

— Nu, zise Bagman, părând iar încordat. Oamenii mei o caută, desigur... („Era şi cazul”, îşi zise Harry) dar se întâmplă ceva ciudat... E clar că a ajuns în Albania, pentru că s-a întâlnit cu vărul ei de-al doilea. Şi a plecat apoi de la casa vărului ei în sud, să o vadă pe mătuşa ei... Dar se pare

că a dispărut fără urmă, în drum spre ea. Zău dacă ştiu unde ar fi putut să se ducă... Nu pare genul de persoană care să lase totul şi să fugă în lume... Dar ce facem aici, vorbim despre goblini şi Bertha Jorkins? Vreau să te întreb, îşi coborî el vocea, cum te descurci cu oul de aur?

— Păi... bine, minţi Harry.

Bagman păru să îşi fi dat seama că nu spunea adevărul.

— Ascultă, Harry, zise el (tot în şoaptă), mă simt foarte prost... că ai fost implicat cu forţa în turnir... Nu te-ai oferit tu... Şi dacă (vorbea atât de încet, încât Harry fu nevoit să se apropie ca să audă)... dacă te pot ajuta cu ceva... Un indiciu spre calea cea bună... cât de mic... Am început să te simpatizez şi mai mult, mi-a plăcut cum ai trecut de dragonul acela!... Te rog, nu trebuie decât să-mi spui...

Harry se uită la chipul rotund şi rumen, cu ochi albaştri, ca de copil, al domnului Bagman.

— Ar trebui să descoperim singuri indiciul, nu-i aşa? zise Harry, având grijă să nu sune de parcă l-ar fi acuzat pe Şeful Departamentului Jocurilor şi Sporturilor Magice că încalcă regulile.

— Păi... da, da, sigur, zise Bagman repede, dar - haide, Harry, să nu ne ascundem după deget - vrem cu toţii o victorie pentru Hogwarts, nu?

— I-aţi oferit ajutorul şi lui Cedric? întrebă Harry.

Chipul neted al lui Bagman se încruntă puţin.

— Nu, zise el. Eu... Ei bine, după cum ţi-am spus, pe tine te simpatizez foarte mult... M-am gândit să-ţi ofer o mână de ajutor...

— Mulţumesc, zise Harry, dar cred că mai am puţin şi descopăr ce ascunde oul... În câteva zile cred că o să-mi dau seama...

Nu ştia exact de ce refuza ajutorul lui Bagman, poate doar fiindcă acesta era aproape un străin pentru el şi, dacă i-ar fi acceptat ajutorul, era ca şi când ar fi trişat. Nu la fel ar fi gândit dacă i-ar fi vândut vreun pont Ron, Hermione sau Sirius.

Bagman se arătă aproape jignit, dar nu mai putu să zică nimic, pentru că în acel moment apărură Fred şi George.

— Bună ziua, domnule Bagman, zise Fred vesel. Putem să vă oferim ceva de băut?

— Hm... nu, zise Bagman, aruncându-i o privire furişă lui Harry, nu, mulţumesc, băieţi...

Fred şi George păreau la fel de dezamăgiţi ca şi Bagman, care îl privea pe Harry de parcă nu se aşteptase să fie refuzat atât de categoric.

— Păi, trebuie să fug, zise el. Mă bucur că v-am văzut. Succes în continuare, Harry!

Ieşi repede din cârciumă. Goblinii se ridicară şi ei grăbiţi şi ieşiră după el. Harry se duse la masa la care stăteau Ron si Hermione.

— Ce vroia? îl întrebă Ron pe Harry, imediat ce îl văzu aşezat lângă el.

— S-a oferit să mă ajute cu oul de aur, zise Harry.

— N-are voie să facă aşa ceva! zise Hermione foarte revoltată. Este unul dintre membrii juriului! Şi oricum, tu ţi-ai dat seama deja... Nu-i aşa?

— A... aproape, zise Harry.

— Păi, nu cred că Dumbledore ar fi mulţumit dacă ar afla că Bagman a încercat să te convingă să trişezi! zise Hermione, foarte dezaprobator. Sper că încearcă să-l ajute şi pe Cedric la fel de mult!

— Nu. L-am întrebat şi eu, zise Harry.

— Cui îi pasă dacă îl ajută cineva pe Diggory? spuse Ron.

În adâncul sufletului, Harry era de acord cu Ron.

— Goblinii ăia nu păreau deloc prietenoşi, zise Hermione, bând din Bereazero. Ce căutau aici?

— Bagman mi-a spus că îl căutau pe Crouch, zise Harry. Zicea că încă e bolnav. Nu s-a mai dus la serviciu.

— Poate că îl otrăveşte Percy, zise Ron. Poate crede că, dacă o mierleşte Crouch o să fie făcut Şeful Departamentului Cooperării Internaţionale Magice.

Hermione îi aruncă lui Ron o privire gen nu-glumi-cu-aşa-ceva şi zise:

— E ciudat ca goblinii să-l caute pe domnul Crouch... În mod normal, ei ar avea treabă la Departamentul Reglementării şi Controlului Creaturilor Magice.

— Dar Crouch poate să vorbească o grămadă de limbi, zise Harry. Poate că au nevoie de un interpret.

— Acum îţi faci griji pentru bieţii goblini, Hermione? o ironiză Ron. Ai de gând să înfiinţezi S.P.G.U. sau ceva de genul ăsta? Adică Societatea pentru Protecţia Goblinilor Urâţi?

— Ha, ha, ha, făcu Hermione sarcastic. Goblinii nu au nevoie de protecţie. Nu aţi auzit ce ne-a tot spus profesorul Binns despre revoltele goblinilor?

— Nu, ziseră Harry şi Ron într-un glas.

— Păi, se descurcă bine mersi cu vrăjitorii de tot felul, zise Hermione, luând încă o gură de Berezero. Sunt foarte deştepţi. Nu sunt ca spiriduşii de casă, care nu-şi apără niciodată singuri interesele.

— O, nu! zise Ron, uitându-se spre uşă.

Tocmai intrase Rita Skeeter. Purta o robă de culoarea bananei, iar unghiile îi erau date cu un roz fosforescent. Era însoţită tot de fotograful ei burtos. Cumpărară de băut şi se îndreptară prin mulţime către o masă din apropiere. Harry, Ron şi Hermione o urmăriră cu atenţie. Vorbea foarte repede şi părea foarte mulţumită de ceva.

— Nu părea prea dornic să discute cu noi, nu, Bozo? zise ea. De ce oare, ce crezi? Şi ce caută cu un cârd de goblini după el? Cică le arată împrejurimile... Ce tâmpenie! N-a ştiut niciodată să mintă. Crezi că s-a întâmplat ceva? Crezi că ar trebui să cercetăm problema mai cu atenţie? Ludo Bagman, fostul Şef al Departamentului Jocurilor şi Sporturilor Magice căzut în

dizgraţie... Un început superb, nu crezi, Bozo? Trebuie doar să inventăm o poveste care să se potrivească...

— Încerci să mai distrugi viaţa cuiva? zise Harry cu glas tare.

Mai mulţi îşi întoarseră capetele. Ochii Ritei Skeeter se holbară, în spatele ochelarilor cu rame incrustate cu pietre preţioase, când văzu cine vorbise.

— Harry! zise ea, zâmbind. Splendid! De ce nu vii la masa...

— Nu m-aş apropia de tine nici cu o mătură de cinci metri, zise Harry mânios. De ce i-ai făcut aşa ceva lui Hagrid?

Rita Skeeter îşi ridică sprâncenele conturate puternic cu creionul.

— Cititorii noştri au dreptul să ştie adevărul, Harry, eu doar am...

— Cui îi pasă că e pe jumătate uriaş? strigă Harry. E perfect normal! Şi e bun!

Toată cârciuma tăcu subit. Doamna Rosmerta îi privea din spatele barului, părând să uite de halba cu mied, pe care o umplu până dădu pe dinafară.

Zâmbetul Ritei Skeeter pieri o clipă, dar şi-l puse imediat la loc. Îşi deschise geanta din piele de crocodil, îşi scoase Pana pentru Citate Rapide şi zise:

— Ce ai zice să-mi dai un interviu despre Hagrid, aşa cum îl cunoşti tu, Harry? Omul din spatele muşchilor...

Prietenia voastră stranie şi motivele care stau la baza ei... Îl consideri un substitut al tatălui tău?

Hermione se ridică brusc în picioare, cu sticla ei de Berezero în mână, de parcă ar fi strâns o grenadă.

— Femeie îngrozitoare ce eşti, zise ea printre dinţi, nu-ţi pasă, ai face orice pentru un articol de senzaţie şi nu contează pe cine distrugi, nu? Chiar şi pe Ludo Bagman...

— Aşază-te, fetiţo, şi nu vorbi ca proasta despre lucruri pe care nu le înţelegi, zise Rita Skeeter rece, privind-o cu ochi răi pe Hermione. Ştiu nişte chestii despre Ludo Bagman care ţi-ar face părul măciucă... Asta nu fiindcă ai avea nevoie, adăugă ea ironic, privind claia de păr aspru de pe capul Hermionei.

— Hai să mergem, zise Hermione. Haideţi, Harry... Ron...

Plecară. O mulţime de ochi îi însoţiră din toate părţile, pe când se îndreptau către uşă. Pana de Citate Rapide a Ritei Skeeter nu mai prididea să umple pergamentul de pe masă.

— Acum o să te vâneze pe tine, Hermione, zise Ron în şoaptă, de-a dreptul îngrijorat, când ajunseră iar pe strada principală.

— Să încerce! exclamă Hermione, care tremura de furie. Îi arăt eu ei! Ca proasta, da? O, mă răzbun eu pe ea! Întâi s-a luat de Harry, după aia de Hagrid şi acum...

— Nu ar trebui s-o superi pe Rita Skeeter, zise Ron neliniştit. Vorbesc serios, Hermione, o să dezgroape ceva despre tine...

— Părinţii mei nu citesc Profetul zilei, iar mie nu-mi pasă! zise Hermione, mergând atât de repede, încât lui Harry şi lui Ron le venea greu să ţină pasul cu ea.

Ultima dată când o văzuseră pe Hermione atât de supărată fusese când îi dăduse o palmă lui Draco Reacredinţă.

— Iar Hagrid n-are de ce să se mai ascundă! Nu ar fi trebuit s-o lase pe nesuferita aia să-l supere! Haideţi!

Rupând-o la fugă, îi făcu să se întoarcă din drum şi îi conduse către coliba lui Hagrid, printre porţile încadrate de porci mistreţi înaripaţi.

Draperiile continuau să fie trase, iar când se apropiară îl auziră pe Colţ lătrând.

— Hagrid! strigă Hermione, bătând la uşă. Hagrid, ajunge! Ştim că eşti acolo! Nimănui nu-i pasă că mama ta e uriaşă, Hagrid! Nu poţi să o laşi pe nenorocita aia de Skeeter să-ţi facă asta! Hagrid, deschide-ne, nu mai fi aşa de...

Uşa se deschise. Hermione începu să zică:

— Era şi tim...

Dar se opri brusc, pentru că în faţa ei nu se afla Hagrid, ci Albus Dumbledore.

— Bună seara, zise el, zâmbindu-le cu amabilitate.

— Noi... ăăă... am vrut să-l vedem pe Hagrid, zise Hermione încet.

— Păi, aşa am înţeles şi eu, zise Dumbledore, iar ochii îi scânteiară pişicher. De ce nu intraţi?

— O... Păi... da, se bâlbâi Hermione.

Hermione, Ron şi Harry intrară în cabană. Colţ se aruncă asupra lui Harry imediat ce intră, lătrând ca un nebun şi încercând să-i lingă urechile. Harry îl dădu jos cu blândeţe şi se uită în jur.

Hagrid stătea la o masă pe care se aflau două căni mari cu ceai. Părea complet distrus. Faţa îi era posomorâtă, ochii îi erau umflaţi, iar în privinţa părului depăşise orice record. Ce să-l mai îmblânzească, acum arăta ca o perucă de sârmă ghimpată!

— Bună, Hagrid, zise Harry.

Hagrid se uită la ei.

— 'Nă, zise el, cu o voce foarte răguşită.

— Cred că îi mai trebuie puţin ceai, zise Dumbledore, închizând uşa în urma copiilor.

Îşi scoase bagheta şi o învârti. Apăru ca din senin o tavă pe care se aflau ceşti cu ceai şi o farfurie cu prăjituri. Tot cu ajutorul baghetei magice, Dumbledore puse tava pe masă şi toţi se aşezară în jurul ei. Urmă o pauză lungă, după care Dumbledore zise:

— Ai auzit cumva ce răcnea domnişoara Granger, Hagrid? Hermione se înroşi puţin, dar Dumbledore îi zâmbi şi continuă:

— Hermione, Harry şi Ron par că încă vor să stea de vorbă cu tine... Având în vedere că erau gata să dărâme uşa!

— Sigur că vrem să vorbim cu tine! zise Harry, uitându-se la Hagrid. Doar nu crezi că vaca aia de Rita Skeeter... Mă scuzaţi, domnule profesor, adăugă el repede, uitându-se la Dumbledore.

— Am surzit temporar şi habar nu am ce ai spus, Harry, zise Dumbledore, jucându-se cu degetele şi uitându-se în tavan.

— Păi... da, continuă Harry smerit. Vroiam să spun că... Hagrid, cum ai putut să crezi că o să ne pese de ce a scris... femeia aia despre tine?

Două lacrimi enorme se iviră din ochii negri ai lui Hagrid şi se prelinseră încet în barba lui încâlcită.

— Iată dovada vie a ce ţi-am spus şi eu, Hagrid, zise Dumbledore, încă uitându-se fix la tavan. Ţi-am arătat nenumărate scrisori de la părinţi... Vrăjitori care te ţineau minte de pe vremea când au fost şi ei elevi la Hogwarts, spunându-mi fără echivoc ca nu cumva să încerc să te concediez, că o să am de-a face cu ei...

— Nu toţi, zise Hagrid răguşit. Nu toţi vor să rămân...

— Zău, Hagrid, dacă speri să te iubească toată lumea, mă tem că vei rămâne închis în coliba asta mult timp de-acum înainte, zise Dumbledore, uitându-se cu hotărâre la Hagrid prin ochelarii cu lentile în formă de semilună. Nu trece o săptămână, de când am devenit directorul acestei şcoli, să nu primesc o bufniţă care aduce măcar câte o plângere că nu conduc şcoala cum trebuie. Dar ce să fac?

Să mă închid în biroul meu şi să refuz să vorbesc cu lumea?

— Nu... Dumneavoastră nu sunteţi pe jumătate uriaş, ca mine! zise Hagrid cu un glas şi mai răguşit.

— Hagrid, uite ce rude am eu! zise Harry furios. Gândeşte-te la familia Dursley!

— Exact, zise profesorul Dumbledore. Propriul meu frate, Aberforth, a fost condamnat că a practicat vrăji nepotrivite pe un biet ţap. A fost în toate ziarele, dar crezi că Aberforth s-a ascuns ca tine? Nuuu! A ridicat capul şi şi-a văzut în continuare de treaba lui! Desigur, nu sunt foarte sigur că ştie să citească, aşa că nu pot spune cu certitudine că a dat dovadă de curaj...

— Vino înapoi şi predă-ne, Hagrid, zise Hermione încet, te rog, vino înapoi, ne e foarte dor de tine!

Hagrid înghiţi în sec. Alt şuvoi de lacrimi i se scurseră pe obraji până în barba încâlcită.

Dumbledore se ridică.

— Refuz să-ţi accept cererea de demisie, Hagrid, şi luni vreau să te prezinţi la serviciu, zise el. O să iei micul dejun cu mine la opt şi jumătate, în Marea Sală! Nu accept nici o scuză! Bună seara tuturor!

Dumbledore ieşi din colibă, după ce se opri puţin ca să îl scarpine pe Colţ după urechi. După ce se închise uşa în urma lui, Hagrid începu să plângă în palmele lui mari şi noduroase. Hermione continuă să-l bată uşor pe umăr, până când, în sfârşit, Hagrid îşi ridică privirile spre ei şi zise:

— Mare om, Dumbledore ăsta... Mare de tot...

— Da, aşa e, zise Ron. Pot să iau o prăjitură, Hagrid?

— Serveşte-te, zise Hagrid, ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii. Şi sigur, are dreptate... Toţi aveţi dreptate... M-am purtat prosteşte... Lu’ tata i-ar fi fost ruşine să mă vadă în halul ăsta...

Şi alte lacrimi i se rostogoliră pe obraji, dar şi le şterse imediat, cu şi mai mare hotărâre, şi continuă:

— Nu v-am arătat niciodată o poză cu tata, nu? Uitaţi...

Hagrid se ridică, se duse la dulap, deschise un sertar şi scoase o poză cu un vrăjitor scund, cu ochi negri ca ai lui Hagrid, zâmbind de pe umărul acestuia. Hagrid avea în jur de doi metri înălţime, judecând după mărul de lângă el, însă nu avea barbă şi chipul îi era tânăr, rotund şi fără nici un rid... Nu părea să fi avut mai mult de unsprezece ani.

— Asta a fost făcută imediat după ce am intrat la Hogwarts, zise Hagrid, cu aceeaşi voce răguşită. Tata era un om simplu... Nu credea că o să ajung vrăjitor, ştiţi, pentru că mama mea... Mă rog... Sigur, n-am fost niciodată un mare vrăjitor... dar cel puţin nu m-a văzut exmatriculat. A murit, ştiţi, când eram în anul II... Dumbledore a fost singurul care a rămas alături de mine după ce s-a stins tata. Mi-a dat postul de paznic al vânatului... Are multă încredere în oameni. Le dă o a doua şansă... Asta îl deosebeşte de alţi directori. Acceptă pe oricine la Hogwarts, atâta timp cât are talent. Ştie că oamenii pot să se descurce bine, chiar dacă familiile lor nu au fost... mă rog... foarte... respectabile. Dar puţini înţeleg asta. Sunt unii care abia aşteaptă să îţi reproşeze... Alţii care mai

degrabă pretind că au oase mari, decât să recunoască ce sunt... Mie nu îmi e ruşine. „Niciodată să nu-ţi fie ruşine”, zicea tata, „o să dai de unii care or să te condamne, dar nu merită să-ţi faci probleme din cauza lor”. Şi avea dreptate. Am fost un tâmpit! N-o să îmi fac probleme din cauza ei, puteţi să fiţi siguri! Oase mari... S-o creadă ea!

Harry, Ron şi Hermione se uitară unii la alţii neliniştiţi. Harry ar fi preferat să scoată la plimbare cincizeci de Homari cu Capete Explozive decât să îi mărturisească lui Hagrid că îl auzise vorbind cu Madame Maxime, dar Hagrid încă vorbea, părând să nu îşi fi dat seama ce spusese.

— Ştii ceva, Harry? zise el, ridicând ochii plini de lumină de pe fotografia tatălui său. Când te-am văzut prima dată, mi-ai amintit puţin de mine însumi. Fără părinţi, fiindu-ţi teamă că nu-ţi vei găsi locul la Hogwarts, ţii minte? Nu erai sigur dacă erai în stare... Şi uită-te acum la tine, Harry! Campionul şcolii!

Se uită o clipă la Harry şi apoi spuse foarte serios:

— Ştii ce mi-ar plăcea, Harry? Aş fi încântat să câştigi, zău că da! Le-ar închide gura tuturor... Nu trebuie să ai sânge curat ca să o faci! Nu trebuie să-ţi fie ruşine de ce eşti. Le-ar arăta că Dumbledore a avut dreptate să accepte pe oricine, atâta timp cât este în stare să facă vrăji. Cum mai merge cu oul ăla, Harry?

— Foarte bine, zise Harry. Foarte bine...

Chipul chinuit al lui Hagrid se destinse într-un zâmbet larg.

— Bravo... Să le arăţi ce poţi, Harry! învinge-i pe toţi!

Faptul că îl minţise pe Hagrid nu era chiar ca şi când ar fi minţit pe oricine altcineva. Când se întoarseră la castel, nereuşind să alunge din faţa ochilor expresia fericită de pe chipul mustăcios al lui Hagrid când şi-l imaginase pe Harry câştigând turnirul, ciudat, dar oul cântărea mai mult ca niciodată şi îi apăsa conştiinţa.

Până când ajunse în pat, se hotărâse deja: sosise momentul să-şi calce pe mândrie şi să vadă dacă sfatul lui Cedric valora ceva...

Capitolul XXV

OUL ŞI OCHIUL

Având în vedere că Harry nu ştia cât de mult trebuia să stea în baie pentru a descoperi secretul oului de aur, se hotărî să o facă noaptea, când putea să stea cât timp dorea. Deşi reticent să mai accepte şi alte favoruri de la Cedric, se hotărî totuşi să folosească baia Perfecţilor, unde accesul era limitat, aşa că exista o mai mică posibilitate să fie deranjat.

Harry îşi plănui excursia cu mare grijă, pentru că îngrijitorul Filch îl mai prinsese o dată în toiul nopţii umblând prin castel şi nu avea deloc de gând să repete această experienţă. Desigur că Pelerina Fermecată urma să aibă un rol esenţial şi, ca o precauţie în plus, Harry se gândi să ia cu el şi Harta Ştrengarilor, care, alături de

pelerină, erau cele mai bune mijloace de a încălca regulile şcolii. Harta arăta întregul castel Hogwarts, inclusiv numeroasele scurtături şi coridoare secrete şi, cel mai important, arăta oamenii din castel ca pe nişte puncte minuscule, bine identificate, mişcându-se pe holuri, astfel încât Harry ar fi fost prevenit dacă s-ar fi apropiat cineva de baie.

Joi noaptea, Harry se furişă din pat, îşi puse pelerina, coborî scările şi, exact cum făcuse în noaptea când îi arătase Hagrid dragonii, aşteptă să se deschidă gaura din tablou. De data asta, Ron fu cel care îl aştepta afară, ca să-i spună doamnei grase parola („Banane prăjite”).

— Mult noroc, îi şopti Ron, intrând în camera de zi, în timp ce Harry trecu pe lângă el.

Era ciudat să se plimbe acoperit de pelerină în acea noapte, pentru că avea oul greu sub un braţ, iar cu cealaltă mână ţinea harta în faţa nasului. Dar coridorul luminat de lună era pustiu şi tăcut. Verificând harta la intervale strategice, Harry reuşi să evite întâlnirea cu vreun necunoscut. Când ajunse la statuia lui Boris cel Uimit, un vrăjitor cu o privire pierdută şi cu mănuşile puse invers, localiză uşa, se apropie de ea şi şopti parola, „Ananas”, exact aşa cum îl învăţase Cedric.

Uşa se întredeschise. Harry se furişă înăuntru, închise uşa după el şi îşi dădu jos pelerina care îl făcea invizibil, uitându-se în jur.

Se gândi imediat că merita să devii Perfect fie şi numai ca să poţi folosi această baie. Era luminată difuz de un candelabru cu lumânări şi totul era făcut din marmură albă, inclusiv ceea ce părea să fie o piscină goală,

dreptunghiulară, îngropată în mijlocul podelei. De-a lungul piscinei se aflau cam o sută de robinete, fiecare cu o nestemată de altă culoare în mijlocul mânerului. Mai exista şi o trambulină, iar la ferestre erau draperii lungi, din pânză albă. Într-un colţ se găseau teanc de prosoape albe şi pufoase, iar pe perete se afla un tablou cu ramă de aur, înfăţişând o sirenă blondă care dormea pe o stâncă, iar părul lung i se împrăştia pe faţă, de fiecare dată când sforăia.

Harry îşi puse jos pelerina, oul şi harta şi mai înaintă puţin, paşii răsunându-i în încăperea goală. Deşi baia era magnifică - şi abia aştepta să încerce robinetele acelea - tot îl mai rodea bănuiala că s-ar fi putut ca Cedric să îşi bată joc de el. Cum l-ar putea ajuta baia aceea să rezolve misterul oului de aur? Cu toate acestea, puse unul dintre prosoapele pufoase, pelerina, harta şi oul lângă baia de mărimea unei piscine, apoi îngenunche şi dădu drumul la câteva robinete.

Îşi dădu seama imediat că din ele curgea o apă cu diferite tipuri de spumă, deşi nu era o baie cu spumă obişnuită, aşa cum mai văzuse Harry şi altă dată. Un robinet scotea baloane roz şi albastre, de mărimea unor mingi de fotbal, din altul curgea o spumă albă ca zăpada, atât de densă, încât Harry se gândi că l-ar fi ţinut la suprafaţă dacă ar fi încercat să plutească pe apă. Un al treilea robinet trimitea nori mov, parfumaţi, care pluteau pe deasupra apei. Harry se distra dând drumul la tot felul de robinete, bucurându-se mai ales de unul al cărui jet dădea naştere unor arcuri largi pe suprafaţa apei. Apoi, când piscina adâncă se umplu cu apă fierbinte, spumă şi balonaşe (ceea ce dură foarte puţin, având în vedere

dimensiunile ei), Harry închise robinetele, îşi dădu jos pijamaua, papucii şi halatul şi intră în apă.

Era atât de adâncă, încât picioarele abia atingeau fundul, şi făcu câteva bazine înainte să se întoarcă la margine şi să se uite cu atenţie la ou. Deşi era foarte plăcut să înoate în apă fierbinte cu spumă şi nori de vapori diferit coloraţi, plutind în jurul lui, nu îi veni nici o idee extraordinară, nici o sclipire subită nu îi lumină mintea.

Harry întinse mâinile, ridică oul şi îl deschise. Vaietul, sunetul acela care îţi zgâria urechea, umplu baia, răsunând şi vibrând în pereţii de marmură, dar era la fel de neînţeles ca de obicei, dacă nu şi mai misterios, din cauza ecourilor. Îl închise iar, îngrijorat că ar putea să-l audă Filch şi întrebându-se dacă nu cumva chiar acela era planul lui Cedric... Şi atunci, cineva vorbi, făcându-l să tresară atât de tare, încât scăpă oul din mână, care se rostogoli zgomotos pe podeaua băii.

— Eu aş încerca să-l pun în apă, dacă aş fi în locul tău! zise vocea.

Harry înghiţi o grămadă de balonaşe de săpun, din cauza şocului. Se ridică, scuipând apă cu spumă, şi văzu fantoma unei fete care părea foarte tristă şi care stătea picior peste picior pe unul dintre robinete. Era Myrtle cea Plângăcioasă, care de obicei era auzită plângând în hohote într-o toaletă de fete, cu trei etaje mai jos.

— Myrtle! zise Harry negru de supărare. Vezi doar că nu... nu sunt îmbrăcat cu nimic!

Spuma era atât de densă, încât nu prea conta, dar Harry avu un sentiment neplăcut că Myrtle îl spionase din unul din acele robinete, încă de când venise.

— Am închis ochii când ai intrat, zise ea, clipind la el prin ochelarii ei groşi. Nu ai venit să mă vezi de secole.

— Da... Păi... eu... se bâlbâi Harry, îndoindu-şi uşor genunchii, ca să fie absolut sigur că Myrtle nu putea să-i vadă nimic altceva în afară de cap, nu am voie să vin în baia ta, nu? E pentru fete...

— Şi de când îţi pasă ţie de asta? zise Myrtle distrusă. Parcă era o vreme când veneai acolo tot timpul...

Era adevărat, dar numai fiindcă Harry, Ron şi Hermione consideraseră că baia izolată şi nefolosită a lui Myrtle era locul potrivit pentru a pregăti PoliPoţiunea în secret - o licoare interzisă, care îi transformase pe Harry şi pe Ron în replici identice ale lui Crabbe şi Goyle, pentru aproximativ o oră, atât cât să poată intra în camera de zi a Viperinilor.

— Mi s-a interzis să mai intru acolo, zise Harry, ceea ce era pe jumătate adevărat, fiindcă Percy îl prinsese o dată ieşind din baia lui Myrtle. M-am gândit că nu ar fi fost bine să mă întorc după acel avertisment...

— Ah... am înţeles... zise Myrtle, frecându-şi morocănos bărbia. Mă rog... oricum... eu aş încerca să pun oul în apă... Aşa a făcut Cedric Diggory.

— L-ai spionat şi pe el? zise Harry indignat. Ce faci, te furişezi aici seara şi îi urmăreşti pe Perfecţi cât fac baie?

— Câteodată, zise Myrtle cu viclenie, dar până acum nu am mai vorbit cu nimeni.

— Sunt onorat, zise Harry tot mai supărat. Închide ochii!

Înainte de a ieşi din baie, se asigură că Myrtle avea ochelarii bine acoperiţi. Se înfăşură bine într-un prosop şi se duse să ia oul.

Odată întors în apă, Myrtle se uită printre degete şi zise:

— Hai... deschide-l sub apă!

Harry cufundă oul sub spumă şi îl deschise... De data asta, oul nu se văită. Din el ieşea din când în când un fel de bolboroseală, ca un cântec ale cărui cuvinte nu se puteau înţelege de sub apă.

— Trebuie să-ţi bagi şi capul sub apă, îl sfătui Myrtle, care părea să se distreze, dându-i ordin după ordin. Hai odată!

Harry trase aer în piept şi se scufundă... Iar de data aceea, stând pe fundul de marmură al băii pline cu spumă şi balonaşe, auzi un cântec murmurat de nişte voci stranii, din interiorul oului deschis din mâinile sale:

Vino şi caută-ne unde vocile ni se aud,

Nu putem cânta pe pământ,

Iar când ne cauţi, ai la ce te gândi:

Ţi-am luat ceva ce mult îţi va lipsi,

O oră ai să cauţi,

Şi ce-am luat să recapeţi,

Dar dacă timpul a trecut,

Viitorul e pierdut,

Prea târziu, nu mai revine,

Totul s-a-ntunecat,

Povestea s-a terminat...

Harry îşi scoase capul la suprafaţă prin spuma densă, dându-şi la o parte părul din ochi.

— L-ai auzit? îl întrebă Myrtle.

— Da... „Vino şi caută-ne unde vocile ni se aud...” Dar trebuie să mă conving... să-l mai ascult o dată...

Şi Harry se scufundă iar sub apă.

Avu nevoie de încă trei reprize de ascultat cântecul oului pe sub apă, înainte să-l memoreze în întregime. Apoi se gândi o vreme, în timp ce Myrtle îl privea în linişte.

— Trebuie să caut oameni care nu-şi pot folosi vocile la suprafaţa pământului, zise el încet. Hm... cine ar putea să fie?

— Da’ încet mai gândeşti!

Niciodată nu o văzuse pe Myrtle atât de veselă, cu excepţia zilei în care doza de PoliPoţiune a Hermionei îi umpluse acesteia faţa cu blană şi făcuse să îi crească o

coadă de pisică. Harry se uită în jurul băii, gândindu-se intens... Dacă nu puteau fi auzite decât sub apă, atunci era normal ca vocile să aparţină unor creaturi subacvatice. Îi spuse teoria şi lui Myrtle, care începu să râdă de el.

— Da, la asta s-a gândit şi Cedric Diggory, zise ea. A stat acolo, vorbind de unul singur mult, mult timp... Se topise aproape toată spuma...

— Subacvatice, repetă Harry încet. Myrtle, ce mai trăieşte în lac, în afară de calmarul uriaş?

— A, tot felul de creaturi, zise ea. Câteodată mă duc acolo... fiindcă nu am de ales, dacă trage cineva apa când nu mă aştept...

Încercând să nu se gândească la Myrtle cea Plângăcioasă ţâşnind dintr-o ţeavă în lac, laolaltă cu conţinutul unui W.C., Harry zise:

— Păi, unele din ele au voci umane, nu? Stai puţin...

Ochii lui Harry se opriră asupra tabloului cu sirena adormită.

— Myrtle, acolo nu sunt cumva şi sirene, şi tritoni?

— Oooh, foarte bine, zise ea, iar ochelarii cu lentile groase scânteiară. Lui Diggory i-a luat mult mai mult decât ţie! Unde mai pui că sirena era şi trează...

Şi Myrtle făcu semn cu capul către sirenă, cu o expresie de dispreţ pe chipul ei posomorât...

— Chicotea ca proasta, continuă Myrtle cu amărăciune, se dădea mare, fluturându-şi coada...

— Asta e, nu? zise Harry entuziasmat. A doua probă e să găsesc oamenii din lac şi să... să...

Dar dintr-o dată îşi dădu seama ce spunea şi simţi cum îi piere orice urmă de entuziasm din suflet, de parcă l-ar fi scos cineva din priză. Nu era un înotător foarte bun, pentru că nu avusese unde să practice înotul. Dudley se dusese la un curs, când era mai mic, însă Mătuşa Petunia şi Unchiul Vernon nu se obosiseră să îl înscrie şi pe el la curs, probabil sperând că Harry se va îneca într-o bună zi. Cu câteva ture de bazin se descurca, dar lacul de la Hogwarts era foarte adânc... Iar sirenele şi tritonii trăiau pe fund, cu siguranţă...

— Myrtle, zise Harry încet, şi cum o să respir?

În acel moment, ochii lui Myrtle se umplură iar de lacrimi.

— Lipsă de diplomaţie! murmură ea, scotocind în buzunarele robei după o batistă.

— Cum adică, lipsă de diplomaţie? zise Harry nedumerit.

— Să vorbeşti despre respiraţie de faţă cu mine! strigă ea şi vocea i se fragmentă în zeci de ecouri răsunătoare, în toată baia. Când eu nu pot să respir... şi nu mai pot de ani... ba chiar de secole...

Îşi cufundă faţa în batistă şi începu să plângă în hohote.

Harry îşi aminti cât de irascibilă era Myrtle când venea vorba despre moartea ei... Nici una dintre celelalte stafii pe care le cunoştea nu făcea atâta caz de decesul ei.

— Iartă-mă, te rog, zise el repede. N-am vrut să... Pur şi simplu am uitat...

— A, da, e foarte uşor să uiţi că biata Myrtle e moartă, zise ea, plângând şi mai tare şi privindu-l cu ochii roşii şi umflaţi. Nimănui nu i-a fost dor de mine, nici măcar când eram vie. Le-a luat ore întregi până când mi-au găsit cadavrul... Stăteam acolo ca vai de mine, aşteptându-i... Olive Hornby a intrat în baie - Iar eşti aici şi plângi, Myrtle? a zis ea. M-a rugat domnul profesor Dippet să vin să te caut - şi abia atunci mi-a văzut cadavrul... Ooooh, dar nu l-a uitat câte zile a avut, am avut eu grijă de asta... Am urmărit-o peste tot şi i-am amintit mereu... O dată, la nunta fratelui ei...

Dar Harry nu o mai asculta. Se gândea iar la cântecul oamenilor mării. „Ţi-am luat ceva ce mult îţi va lipsi...” Ca şi când aveau de gând să-i fure ceva personal, ceva ce trebuia neapărat să recupereze. Ce anume?

— Şi atunci s-a dus la Ministerul Magiei ca acesta să mă oprească, să îmi interzică să o mai bântui... Aşa că a trebuit să mă întorc aici şi să trăiesc într-o toaletă...

— Bun, zise Harry absent. Păi, ştiu acum mult mai multe ca înainte... Mai închide o dată ochii, vreau să ies...

Recuperă oul de pe fundul căzii, ieşi, se şterse cu prosopul şi îşi puse iar pijamaua şi halatul.

— O să vii să mă mai vizitezi în baia mea? îl întrebă Myrtle cea Plângăcioasă cu jale, când Harry îşi luă Pelerina Fermecată.

— Păi... o să încerc, desigur, zise Harry, deşi era sigur că nu se va mai duce niciodată în baia lui Myrtle... Poate

doar dacă s-ar strica toate celelalte toalete din castel. Ne mai vedem, Myrtle... Mulţumesc pentru ajutor.

— Pa, pa, zise ea posomorâtă şi, în timp ce îşi punea pelerina pe umeri, Harry o văzu intrând iar în robinet.

Afară, pe coridorul întunecat, Harry cercetă Harta Ştrengarilor ca să se asigure că avea cale liberă. Da, punctele care îi indicau pe Filch şi pe Doamna Norris stăteau în biroul acestuia... Nimic altceva nu părea să se mişte, în afară de Peeves, care sărea în Sala Trofeelor de la etajul de deasupra... Harry făcu primul pas către Turnul Cercetaşilor, când ceva de pe Harta Ştrengarilor îi atrase atenţia... Ceva foarte ciudat...

Peeves nu era singurul care se mişca. Un punct solitar se plimba prin colţul din stânga jos... în biroul lui Plesneală. Dar punctul nu era etichetat „Severus Plesneală”, ci „Bartemius Crouch”.

Harry se uită fix la punctuleţ. Domnul Crouch era prea bolnav ca să se ducă la serviciu sau să vină la balul de Crăciun... Dar atunci ce căuta pe furiş la Hogwarts, la ora unu noaptea? Harry urmări cu atenţie cum punctul se tot mişca prin cameră, oprindu-se din când în când...

Harry ezită, stând pe gânduri... şi apoi se lăsă târât de curiozitate. Se întoarse şi porni în direcţia opusă, către cea mai apropiată scară. Dorea să afle ce punea la cale Crouch.

Harry coborî scările fără să facă nici cel mai mic zgomot, deşi feţele unor portrete se mirau de scârţâitul podelelor şi de fâşâitul pijamalei. Se furişă de-a lungul coridorului de dedesubt, dădu la o parte tapiseria de la

mijlocul acestuia şi coborî pe o scară îngustă. Era o scurtătură care îl ducea cu două etaje mai jos. Se tot uita la hartă, nedumerit... Pur şi simplu nu era genul domnului Crouch... El, care era atât de corect şi respecta întocmai regulile, să umble pe furiş prin biroul altcuiva la o oră atât de târzie în noapte...

Şi atunci, la jumătatea scării, fără a se gândi la ce făcea, concentrându-se doar asupra domnului Crouch, Harry se împotmoli dintr-o dată în treapta pe care Neville uita mereu să o sară. Se clătină, iar oul de aur, încă umed de la baie, îi alunecă de sub braţ... Se aruncă înainte, încercând să-l prindă, dar era prea târziu: oul se rostogoli pe trepte, răsunând puternic, ca o tobă, la fiecare treaptă... Pelerina îi căzu de pe umeri... Harry încercă să o prindă, dar Harta Ştrengarilor îi zbură din mână şi se opri cu şase trepte mai jos... Nu putu să ajungă la ea, fiind blocat în treapta ruptă.

Oul de aur căzu prin tapiseria de la capătul scărilor, se deschise şi începu să se vaite puternic pe coridorul de mai jos. Harry îşi scoase bagheta şi se chinui să atingă Harta Ştrengarilor, ca să şteargă imaginile de pe ea, dar se afla mult prea departe ca să reuşească acest lucru.

Acoperindu-se cu pelerina, Harry se ridică din nou, cu urechile ciulite şi cu ochii strânşi de frică... Dar, aproape instantaneu...

— PEEVES!

Era strigătul inconfundabil al îngrijitorului Filch. Harry îi auzi paşii repezi apropiindu-se din ce în ce mai tare şi vocea spumegând de furie.

— Ce e cu hărmălaia asta? Vrei să trezeşti tot castelul, da? Las’ că te prind eu, Peeves, te prind eu, şi... Ce-i asta?

Paşii lui Filch se opriră. Se auzi un zgomot care anunţa ciocnirea a două metale şi vaietul se opri... Filch ridicase oul şi îl închisese. Harry rămase nemişcat, cu un picior încă blocat în treapta magică, ascultând cu atenţie. Din clipă-n clipă, Filch avea să dea la o parte tapiseria, aşteptându-se să-l vadă pe Peeves... Dar avea să descopere că nu era Peeves... Iar dacă urca scările, avea să vadă Harta Ştrengarilor... Şi, cu Pelerina Fermecată sau fără, harta avea să-l arate pe „Harry Potter” stând chiar acolo, pe locul unde se afla.

— Un ou, zise Filch încet, dar încântat, din capătul scărilor. Draga mea - bineînţeles că Doamna Norris era cu el - este un indiciu pentru a doua probă a Turnirului celor trei vrăjitori! Aparţine unui campion!

Harry simţi cum i se face rău, cu inima bătându-i foarte repede în piept...

— PEEVES! răcni Filch fericit. Te-ai apucat de furat! Dădu furtunos la o parte tapiseria şi Harry îi văzu faţa urâtă şi ochii palizi şi bulbucaţi, cercetând scara goală (din punctul de vedere al lui Filch, bineînţeles).

— Te ascunzi, da? zise el încet. Vin după tine, Peeves... Ai furat un indiciu de la turnir, Peeves... Dumbledore o să te dea afară pentru asta, strigoi nenorocit...

Filch începu să urce scările, cu pisica de culoarea prafului lângă el. Ochii Doamnei Norris erau ca nişte felinare şi semănau foarte bine cu ai stăpânului ei, iar în acel moment erau aţintiţi asupra lui Harry. Mai avusese

ocazii să se întrebe dacă Pelerina Fermecată avea efect şi asupra pisicilor... De-a dreptul îngrozit, îl văzu pe Filch apropiindu-se din ce în ce mai mult, în halatul său de lână, şi încercă disperat să-şi elibereze piciorul înţepenit între scânduri, dar nu reuşi decât să se mai afunde câţiva centimetri... Din clipă în clipă, Filch avea să observe harta şi să ajungă astfel la el...

— Filch? Ce se întâmplă?

Filch se opri câţiva paşi mai jos de Harry şi se întoarse. La capătul scărilor era singurul om care putea să înrăutăţească situaţia în care se afla Harry: Plesneală! Purta o cămaşă lungă de noapte, de culoare gri, şi părea îngrozit.

— E Peeves, domnule profesor, şopti Filch cu răutate. A aruncat oul acesta pe scări.

Plesneală urcă repede scările şi se opri lângă Filch. Harry strânse din dinţi, convins că inima lui care bătea să îi spargă pieptul îl va da de gol din clipă în clipă...

— Peeves? zise Plesneală încet, uitându-se la oul din mâinile lui Filch. Dar Peeves nu are cum să fi intrat în biroul meu...

— Oul acesta a fost în biroul dumneavoastră, domnule profesor?

— Sigur că nu, se răsti Plesneală, dar am auzit zgomote şi urlete...

— Da, era oul...

— Şi am venit să văd ce se întâmplă...

— Peeves l-a aruncat, domnule profesor...

— Când am trecut pe lângă biroul meu, am văzut că erau aprinse torţele şi uşa unui dulap era întredeschisă! Cineva umblase în el!

— Dar Peeves nu ar fi putut să...

— Ştiu că nu, Filch! se răsti Plesneală. Îmi sigilez biroul cu o vrajă care nu poate să fie desfăcută decât de vrăjitori!

Plesneală se uită în sus, pe scări, exact prin Harry, şi apoi de-a lungul coridorului de jos.

— Vreau să vii să mă ajuţi să găsesc pe intrus, Filch.

— Eu... da, sigur, domnule profesor... dar eu...

Filch se uită cu părere de rău în susul scărilor, chiar prin Harry, regretând că trebuia să renunţe la fericirea de a-l prinde pe Peeves. „Du-te”, îl imploră Harry în gând, “du-te cu Plesneală... du-te odată...” De lângă piciorul lui Filch, Doamna Norris se uita la el... Harry avea impresia că îi simţea mirosul... Doamne, de ce umpluse cada cu atâta spumă parfumată?

— Ştiţi ce-o să se întâmple, domnule profesor, zise Filch, tânguindu-se, directorul va trebui să mă asculte de data asta... Peeves a furat de la un elev, ar putea fi şansa mea să fie dat afară din castel, o dată pentru totdeauna...

— Filch, nu dau doi bani pe strigoiul ăla nenorocit, de biroul meu îmi pasă mie...

BONG! BONG! BONG!

Plesneală se opri brusc şi ascultă. El şi Filch se uitară amândoi în jos, spre capătul scărilor. Harry îl văzu pe Ochi-Nebun Moody printre capetele celor doi. Moody purta vechea lui pelerină direct peste cămaşa de noapte, sprijinindu-se ca de obicei în baston.

— Daţi o petrecere în pijama? mormăi el de la capătul scărilor.

— Domnul profesor Plesneală şi cu mine am auzit zgomote, domnule profesor, zise Filch imediat. Peeves, vampirul, arunca tot felul de lucruri, ca de obicei... Dar profesorul Plesneală a mai descoperit că cineva intrase în biro...

— Taci! şuieră Plesneală către Filch.

Moody făcu un pas înspre scară. Harry văzu cum ochiul magic al lui Moody se opreşte asupra lui Plesneală şi apoi asupra lui, fără nici o îndoială....

Inima lui Harry începu să bată şi mai tare. Moody putea să vadă şi prin pelerine care te făceau invizibil... Până şi el îşi dădea seama cât de ciudat era momentul... Plesneală în cămaşa de noapte, Filch cu oul în braţe şi el, Harry, captiv între scândurile de la treaptă, stând chiar în spatele lor. Gura strâmbă a lui Moody se deschise de uimire. Pentru câteva clipe, el şi Harry se priviră ochi în ochi. Apoi Moody închise gura şi îşi aţinti iar ochiul albastru asupra lui Plesneală.

— Am auzit bine, Plesneală? întrebă el încet. Cineva ţi-a spart biroul?

— Nu este important, zise Plesneală rece.

— Dimpotrivă, mormăi Moody, este foarte important. Cine ar dori să-ţi spargă biroul?

— Vreun elev, probabil, zise Plesneală.

Harry văzu cum pe tâmpla slinoasă a lui Plesneală începe să pulseze o venă.

— Îmi lipsesc nişte ingrediente de poţiuni din dulapul meu personal cu rezerve... Elevi care încearcă amestecuri ilegale, fără discuţie...

— Crezi că au venit după ingrediente de poţiuni? zise Moody. Nu ascundeai altceva în biroul tău?

Harry văzu cum chipul pământiu al lui Plesneală se face roşu-cărămiziu, plin de răutate, iar vena de pe tâmplă îi pulsează şi mai tare.

— Ştii că nu ascund nimic, Moody, zise el, cu o voce coborâtă şi periculoasă, având în vedere că şi tu mi-ai examinat biroul cu mare atenţie.

Faţa lui Moody se strâmbă într-un zâmbet.

— De, privilegiu de Auror, Plesneală! Dumbledore mi-a spus să fiu cu ochii-n patru...

— Dumbledore are încredere în mine, zise Plesneală printre dinţi. Refuz să cred că ţi-a zis să-mi cauţi în birou!

— Sigur că profesorul Dumbledore are încredere în tine, mormăi Moody. Este un om încrezător de felul lui, nu-i aşa? Crede în a da fiecăruia o a doua şansă. Dar eu... Eu cred că există pete care nu se mai spală niciodată, Plesneală. Pete care nu se spală, orice-ai face, înţelegi ce vreau să spun?

Plesneală făcu deodată ceva foarte ciudat. Îşi apucă violent braţul stâng cu braţul drept, de parcă l-ar fi săgetat o durere bruscă.

Moody râse.

— Du-te înapoi la culcare, Plesneală...

— Nu ai dreptul să-mi spui tu ce să fac! şuieră Plesneală, dându-şi drumul la braţ, de parcă ar fi fost supărat pe el însuşi. Am voie să umblu prin şcoală după căderea nopţii, aşa cum ai voie şi tu!

— Atunci, umblă, zise Moody, dar vocea îi era ameninţătoare. Abia aştept să ne întâlnim pe un coridor întunecat... Apropo, ţi-a căzut ceva...

Îngrozit, Harry îl văzu pe Moody arătând către Harta Ştrengarilor, care era cu şase trepte mai jos. Când Plesneală şi Filch se întoarseră amândoi să se uite la ea, Harry renunţă la precauţii, îşi ridică mâinile de sub pelerină şi îi făcu semn disperat lui Moody ca să îi atragă atenţia, mimând cu buzele: „E a mea! A mea!”

Plesneală întinse mâna către hartă, cu o expresie extraordinară de satisfacţie pe chip, totul era cât se poate de clar...

— Accio pergament!

Harta zbură şi scăpă printre degetele întinse ale lui Plesneală, ajungând drept la Moody.

— M-am înşelat, zise Moody calm. E a mea! Probabil că mi-a căzut mai devreme...

Însă ochii negri ai lui Plesneală se plimbau de la oul din mâinile lui Filch la harta din mâna lui Moody şi Harry îşi dădu seama că punea totul cap la cap, cum numai Plesneală era în stare...

— Potter, zise el încet.

— Poftim? zise Moody calm, împăturind harta şi punând-o în buzunar.

— Potter! se răsti Plesneală şi întoarse capul, uitându-se chiar spre locul unde era Harry, de parcă ar fi putut să-l vadă dintr-o dată. Oul ăsta e al lui Potter! Bucata aia de pergament îi aparţine lui Potter. Am mai văzut-o, o recunosc! Potter e aici! Potter, în pelerina care îl face invizibil!

Plesneală îşi întinse mâinile înainte, ca orbii, şi începu să urce scările. Harry putu să jure că nările lui mari se dilataseră, încercând să-l adulmece... Paralizat de frică, se lăsă pe spate, încercând să evite degetele lui Plesneală, dar în orice clipă...

— Nu e nimic acolo, Plesneală! răcni Moody. Dar voi fi fericit să-i spun directorului cât de repede te-ai gândit la Harry Potter!

— Adică? se răsti Plesneală, întorcându-se iar ca să se uite la Moody, cu mâinile tot întinse, la câţiva centimetri de Harry.

— Adică Dumbledore este foarte interesat să afle cine are ceva cu băiatul! zise Moody, apropiindu-se de capătul scărilor. Ca şi mine, Plesneală... Foarte interesat, într-adevăr...

Lumina torţelor căzu pe chipul brăzdat al lui Moody, astfel încât cicatricele şi bucata de nas lipsă păreau mai adânci şi mai sumbre ca niciodată.

Plesneală se uita la Moody, iar Harry nu putea să vadă expresia de pe chipul lui. Pentru o clipă, nimeni nu se mişcă din loc şi nu scoase un cuvânt, apoi Plesneală îşi lăsă mâinile pe lângă corp.

— Am făcut doar o presupunere, zise Plesneală pe un ton de calm forţat. S-ar fi putut foarte bine ca Potter să umble prin castel la ora asta... Este un obicei al lui... N-ar trebui să i se mai permită. Pentru... siguranţa lui, desigur...

— Aha, am înţeles, zise Moody încet. De fapt, tu îi vrei binele lui Potter, nu-i aşa?

Urmă o pauză. Plesneală şi Moody încă se fixau cu privirile. Doamna Norris mieună puternic, continuând să se uite printre picioarele lui Filch şi căutând sursa mirosului de spumă parfumată de baie pe care îl răspândea Harry.

— Cred că mă întorc în pat, zise Plesneală scurt.

— E cea mai bună idee pe care ai avut-o toată noaptea, zise Moody. Acum, Filch, te rog să-mi dai oul acela...

— Nu! zise Filch, încleştându-se de ou de parcă ar fi fost primul său născut. Domnule profesor Moody, asta este dovada că Peeves a început să şi fure!

— Oul aparţine campionului de la care l-a furat, zise Moody. Dă-mi-l, te rog.

Plesneală coborî rapid şi trecu pe lângă Moody fără să spună absolut nimic. Filch scoase un sunet straniu către Doamna Norris, care se mai uită câteva clipe în direcţia lui Harry, înainte de a-şi urma stăpânul. Încă respirând sacadat, Harry auzi paşii lui Plesneală îndepărtându-se pe coridor. Filch îi dădu oul lui Moody şi dispăru şi el, murmurându-i Doamnei Norris:

— Nu-i nimic, scumpa mea... Vorbim cu Dumbledore mâine dimineaţă... şi îi spunem ce a făcut Peeves...

Se trânti o uşă. Filch plecase. Harry rămase uitându-se la Moody, care îşi puse bastonul pe prima treaptă şi începu să urce scara anevoios către el, cu câte un bocănit la fiecare pas.

— Ca prin urechile acului, Potter, mormăi el.

— Da... Eu... Hm... vă mulţumesc, domnule profesor, şopti Harry.

— Ce e asta? zise Moody, scoţând Harta Ştrengarilor din buzunar şi despăturind-o.

— Harta castelului Hogwarts, zise Harry, sperând că Moody avea să-l scoată din treaptă cât mai curând, fiindcă îl durea rău piciorul.

— Pe barba lui Merlin, şopti Moody, uitându-se la hartă, ochiul său magic cercetând-o cu viteza luminii. Ce hartă, Potter!

— Da, e... foarte folositoare, zise Harry, cu ochii în lacrimi de durere. Ah... domnule profesor Moody, credeţi că m-aţi putea... ajuta?

— Cum? O! Da... Da, cum să nu...

Moody îl apucă pe Harry de braţe şi trase. Piciorul i se eliberă din capcană şi Harry se urcă pe treapta imediat următoare.

Moody nu îşi dezlipise ochii de la hartă.

— Potter, zise el încet, ai văzut cumva, din întâmplare, cine a intrat în biroul lui Plesneală, nu? Pe hartă, mă refer?

— Hm... da, am văzut, recunoscu Harry. Era domnul Crouch.

Ochiul magic al lui Moody cercetă întreaga suprafaţă a hărţii. Deodată păru alarmat.

— Crouch? zise el. Eşti... Eşti sigur, Potter?

— Sunt sigur, zise Harry.

— Ei bine, nu mai e aici, zise Moody, ochiul lui continuând să examineze harta. Crouch... Da, foarte, foarte interesant...

Nu spuse nimic timp de aproape un minut, încă studiind harta. Harry îşi dădu seama că această veste însemna ceva pentru Moody şi îşi dorea din tot sufletul să ştie ce anume. Se gândi dacă era bine să îndrăznească să-l întrebe. Moody îl speria într-un fel... Şi totuşi, tocmai îl ajutase să scape de o grămadă de probleme...

— Aăă... domnule profesor Moody... de ce credeţi că a intrat domnul Crouch în biroul profesorului Plesneală?

Ochiul magic al lui Moody părăsi harta şi se fixă, tremurând, asupra lui Harry. Era o privire pătrunzătoare, şi Harry avu impresia că Moody îl examina, întrebându-se dacă să-i răspundă sau nu, sau cât de multe să-i spună.

— Hai să zicem aşa, Potter, mormăi Moody într-un târziu, că bătrânul Ochi-Nebun este obsedat să prindă vrăjitori răi... Dar Ochi-Nebun este nimic... nimic... pe lângă Barty Crouch...

Continuă să se uite pe hartă. Harry ardea de curiozitate să afle mai multe.

— Domnule profesor Moody, zise el, credeţi că... ar putea să aibă vreo legătură cu... Poate că domnul Crouch e convins că se întâmplă ceva...

— Ca de exemplu? întrebă Moody tăios.

Harry se întrebă dacă să îi spună sau nu. Nu vroia ca Moody să îşi dea seama că avea o sursă de informaţii din afara castelului Hogwarts şi apoi să cadă pradă întrebărilor capcană despre Sirius...

— Nu ştiu, murmură Harry, în ultimul timp se întâmplă tot felul de lucruri ciudate, nu? În Profetul zilei... Semnul Întunecat de la Cupa Mondială şi Devoratorii Morţii, şi toate celelalte...

Ambii ochi desperecheaţi ai lui Moody se măriră.

— Eşti un băiat isteţ, Potter, zise el şi ochiul său magic se fixă iar asupra Hărţii Ştrengarilor. Crouch ar putea să se gândească la aşa ceva, zise el încet. E posibil... În ultimul timp umblă tot felul de zvonuri... amplificate chiar

de Rita Skeeter, desigur. Presupun că asta îi nelinişteşte pe mulţi.

Un zâmbet îi apăru pe chipul brăzdat.

— Of, dacă e ceva ce urăsc, continuă el să mormăie, mai mult către el însuşi decât către Harry, şi ochiul său magic se fixă pe colţul din stânga jos al hărţii, sunt Devoratorii Morţii care au fost eliberaţi…

Harry se uită la el. Oare Moody se referea la ce se gândea Harry?

— Acum vreau să te întreb şi eu ceva, Potter, zise Moody, schimbând tonul.

Lui Harry i se puse o piatră pe inimă: se aştepta la asta. Moody avea să-l întrebe de unde avea harta aceea, care era un obiect magic foarte dubios, şi cum ajunsese în mâinile lui. Harta îl încrimina nu numai pe el, ci şi pe propriul lui tată, pe Fred şi pe George Weasley, ca şi pe profesorul Lupin, fostul lor profesor de „Apărare contra Magiei Negre”. Moody flutură harta în faţa ochilor lui Harry şi îşi luă inima-n dinţi:

— Poţi să mi-o împrumuţi puţin?

— Ah! răsuflă Harry uşurat.

Deşi era foarte legat de harta aceea, era extrem de bucuros că Moody nu îl întrebase de unde o avea şi era clar că îi era dator lui Moody.

— Da, sigur, cum să nu v-o împrumut?

— Perfect, mormăi Moody. O s-o folosesc în scopuri nobile... Ar putea fi exact ce căutam... Acum, în pat, Potter, haide...

Urcară până la capătul scărilor împreună, Moody încă examinând harta de parcă era o comoară cum nu mai văzuse niciodată. Merseră în tăcere până la uşa biroului lui Moody, unde se opriră şi Moody se întoarse spre Harry.

— Te-ai gândit vreodată la o carieră de Auror, Potter?

— Nu, zise Harry, şocat.

— Ar trebui să te gândeşti, zise Moody, dând din cap şi uitându-se gânditor la Harry. Da, într-adevăr... Şi, aşa, de curiozitate... Presupun că nu ai scos oul la plimbare pur şi simplu, nu-i aşa?

— Păi... nu, zise Harry, zâmbind. Am încercat să descopăr indiciul.

Moody îi făcu cu ochiul, ochiul său magic agitându-se iar.

— Nimic nu se compară cu o plimbare nocturnă ca să-ţi vină idei bune, Potter... Ne vedem mâine dimineaţă...

Intră în biroul său, uitându-se iar pe Harta Ştrengarilor, şi închise uşa după el.

Harry se întoarse agale în Turnul Cercetaşilor, gândindu-se la Plesneală şi la Crouch, dar şi la ce putea să însemne totul... De ce pretindea Crouch că era bolnav, dacă putea să intre în Hogwarts oricând vroia? Ce credea că ascundea Plesneală în biroul lui?

Iar Moody credea că el, Harry, ar trebui să fie Auror! O idee interesantă... Dar când Harry se urcă în patul său zece minute mai târziu, oul şi pelerina fiind din nou în siguranţă în cufărul lui, îşi zise că trebuia să verifice cât de plini de cicatrice erau şi ceilalţi Aurori, înainte de a alege această carieră.

Capitolul XXVI

A DOUA PROBĂ

— Ai zis că ai descoperit de mult indiciul oului! strigă Hermione indignată.

— Vorbeşte mai încet! zise Harry supărat. Nu mai trebuie decât să mai adaug unele amănunte, e bine?

El, Ron şi Hermione stăteau chiar în fundul clasei, la ora de „Farmece”, numai ei singuri la o masă. Ar fi trebuit să exerseze opusul Vrăjii de Chemare, şi anume Vraja de Alungare. Din cauza posibilelor accidente nedorite, când obiectele începuseră să zboare prin cameră, profesorul Flitwick le dăduse elevilor câte un teanc de perne pe care să exerseze vraja, plecând de la teoria că acestea nu ar fi putut răni pe nimeni, în cazul în care ar fi scăpat de sub control. Era o teorie bună, însă nu funcţiona. Neville ţintea atât de prost, încât făcea ca lucruri mult mai grele să zboare prin cameră... Ca profesorul Flitwick, de exemplu...

— Uită de ou pentru câteva minute, da, Hermione? şuieră Harry, în timp ce profesorul Flitwick zbura resemnat pe lângă ei, aterizând pe un dulap mare. Tot încerc să vă povestesc despre Plesneală şi Moody...

Clasa era locul perfect pentru o conversaţie secretă, având în vedere că toţi se distrau mult prea bine, ca să mai fie atenţi la ei trei. Toată ora, Harry le povesti în şoaptă aventurile sale din noaptea trecută.

— Plesneală a zis că şi Moody i-a cercetat biroul? şopti Ron, iar ochii îi scânteiară de curiozitate, în timp ce alunga o pernă cu o mişcare a baghetei (perna zbură şi îi dădu jos pălăria lui Parvati). Voi credeţi că Moody e aici ca să fie cu ochii pe Plesneală şi pe Karkaroff?

— Păi, nu ştiu dacă Dumbledore i-a zis aşa ceva, dar e clar că asta face, zise Harry, vânturându-şi bagheta fără prea multă concentrare, astfel încât perna lui făcu un fel de triplu salt de pe birou. Moody a zis că Dumbledore îl lasă pe Plesneală să rămână aici doar pentru că îi dă o a doua şansă sau ceva de genul ăsta...

— Cum? zise Ron, cu ochii mărindu-i-se de uimire şi cu următoarea pernă nimerind în candelabru, ca să cadă apoi ca o piatră pe catedra profesorului Flitwick. Harry, poate că Moody crede că Plesneală ţi-a pus numele în Pocalul de Foc!

— Of, Ron, zise Hermione, clătinând din cap sceptică, am mai crezut şi altă dată că Plesneală vroia să-l omoare pe Harry şi până la urmă s-a dovedit că îi salva viaţa, de fapt, mai ţii minte?

Alungă o pernă care zbură în partea cealaltă a camerei şi ateriză în cutia unde ar fi trebuit să le trimită. Harry se uită la Hermione, gândindu-se la acea întâmplare... Era adevărat că Plesneală îi salvase viaţa o dată, dar ce era ciudat era că Plesneală îl ura, nu încăpea nici o îndoială, exact cum îl urâse pe tatăl lui Harry când fuseseră împreună la şcoală. Plesneală îi scădea puncte lui Harry cu cea mai mare plăcere şi nu pierdea nici o ocazie să îl pedepsească şi să îl ţină la ore suplimentare, sau chiar să sugereze exmatricularea lui.

— Nu-mi pasă ce zice Moody, continuă Hermione, profesorul Dumbledore nu e prost. A avut dreptate să aibă încredere în Hagrid şi în profesorul Lupin, deşi mulţi nu i-ar fi angajat, aşa că de ce nu ar avea dreptate şi în privinţa lui Plesneală, chiar dacă Plesneală e puţin cam...

— Malefic! zise Ron prompt. Haide, Hermione, atunci de ce i-ar umbla Aurorii prin birou?

— De ce s-a prefăcut domnul Crouch că e bolnav? întrebă Hermione, ignorându-l pe Ron. E chiar ciudat, nu? Nu poate veni la Balul de Crăciun, dar poate veni aici în puterea nopţii când i se năzare...

— Ţie nu-ţi place de Crouch din cauza spiriduşului ăluia, Winky, zise Ron, aruncând o pernă în geam cu bagheta.

— Iar tu vrei să crezi că Plesneală pune ceva la cale, zise Hermione, trimiţându-şi perna lin, direct în cutie.

— Eu vreau să ştiu ce a făcut Plesneală când şi-a irosit prima şansă, cum a ajuns să aibă nevoie de o a doua şansă, zise Harry sumbru şi perna sa, spre marea lui mirare,

zbură direct în partea cealaltă a camerei şi ateriză lin peste cea trimisă mai înainte de Hermione.

*

Respectând dorinţa lui Sirius de a afla orice era ciudat la Hogwarts, Harry îi trimise o scrisoare cu o bufniţă brună, chiar în acea noapte, spunându-i cum intrase domnul Crouch în biroul lui Plesneală şi redându-i conversaţia dintre Moody şi Plesneală. Apoi îşi concentră atenţia asupra celei mai presante probleme pe care o avea în acel moment: cum să supravieţuiască sub apă timp de o oră, pe douăzeci şi patru februarie!

Lui Ron îi surâdea ideea ca Harry să folosească şi de data aceea o Vrajă de Chemare - Harry tocmai îi povestise despre tuburile cu oxigen ale scafandrilor - şi Ron nu înţelegea de ce nu ar Chema Harry un astfel de tub, din cel mai apropiat oraş al Încuiaţilor. Hermione îi distruse însă planul. Chiar dacă Harry ar fi reuşit, prin cine ştie ce minune, să înveţe cum să folosească un astfel de aparat de respirat până la sfârşitul orei, cu siguranţă că urma să fie descalificat pentru încălcarea Codului Internaţional de Secrete al Vrăjitorilor... Era o prostie să speri că nici un Încuiat nu avea să observe un tub de oxigen zburând pe deasupra lor...

— Desigur, soluţia ideală ar fi să te Transfigurezi într-un submarin sau ceva de genul ăsta, zise ea. Dacă am fi apucat să facem Transfigurări umane! Dar nu cred că facem asta decât din anul VI... Ar putea ieşi foarte rău dacă nu ştii ce faci...

— Da, parcă nu mi-ar plăcea să-mi iasă un periscop din cap, zise Harry. Presupun că aş putea să atac pe cineva de faţă cu Moody, cred că m-ar ajuta şi el...

— Totuşi, nu cred că te-ar lăsa să alegi în ce să te transformi, zise Hermione serioasă. Nu, cred că şansa ta e tot o vrajă...

Aşa că Harry, gândindu-se că avusese parte de bibliotecă cât să-i ajungă o viaţă întreagă, se înconjură iar de tot felul de volume pline de praf, căutând orice vrajă care ar fi putut să facă un om să supravieţuiască fără oxigen. Cu toate acestea, deşi el, Ron şi Hermione căutaseră neîntrerupt în timpul orelor de masă, în toate serile şi week-end-urile, deşi Harry îi ceruse profesoarei McGonagall permisiunea să folosească Sectorul Interzis şi chiar dacă îi ceruse ajutor bibliotecarei irascibile şi cu aspect de pasăre de pradă, lui Madame Pince, nu găsiră absolut nimic care să-l ajute pe Harry să stea o oră sub apă şi să mai trăiască pentru a putea spune cum reuşise...

Acum, Harry începea să aibă iar gânduri sumbre şi îi era greu să se concentreze la ore. Lacul, pe care îl considerase mereu ca pe o parte obişnuită a castelului, îi atrăgea acum atenţia, ori de câte ori se afla lângă o fereastră. Îl vedea ca pe o masă gri-metalică, enormă, de apă îngheţată, cu adâncuri întunecate şi reci, care ajunseseră să i se pară la fel de îndepărtate ca luna.

Ca şi la prima probă, când înfruntase Ţintatul Maghiar, timpul se scurgea atât de repede, încât era ca şi cum cineva ar fi vrăjit ceasurile să meargă mai repede. Mai era o săptămână până pe douăzeci şi patru februarie (încă mai era timp)... Mai erau cinci zile (acum chiar că trebuia să

găsească ceva, cât mai repede)... Trei zile (dă Doamne să găsesc ceva... te rog...)

Mai rămăseseră două zile, iar Harry începu din nou să nu mai poată mânca. Singurul lucru bun la micul dejun de luni fu întoarcerea bufniţei brune pe care o trimisese la Sirius. Luă bucata de pergament, o desfăşură şi citi cea mai scurtă scrisoare pe care i-o trimisese Sirius vreodată.

Trimite-mi cu aceeaşi bufniţă data următoarei vizite la Hogsmeade.

Harry întoarse pergamentul şi se uită pe spate, sperând să vadă şi altceva, dar era gol.

— Peste două săptămâni, şopti Hermione, care citise biletul peste umărul lui Harry. Uite, ia pana mea şi trimite bufniţa înapoi imediat cu răspunsul.

Harry scrise repede data pe spatele scrisorii lui Sirius, o legă la loc de piciorul bufniţei şi o privi luându-şi zborul. La ce se aşteptase? La sfaturi cum să supravieţuiască sub apă? Fusese atât de grăbit să-i spună lui Sirius de Plesneală şi de Moody, încât uitase cu totul să menţioneze şi indiciul din ou.

— De ce vrea să ştie când e următorul week-end la Hogsmeade? întrebă Ron.

— Nu ştiu, zise Harry posomorât. Haideţi, avem „Grija pentru Creaturile Magice”.

Fericirea care îl copleşise când văzuse bufniţa se stinsese rapid.

Harry nu ştia dacă era din cauză că Hagrid încerca să se revanşeze pentru Homarii cu Capete Explozive, pentru că nu mai erau decât doi Homari, sau pentru că încerca să le arate că putea să facă orice făcea Grubbly-Plank, însă observase că, de când se întorsese la lucru, Hagrid continuase lecţiile despre unicorni. Se dovedi că Hagrid ştia la fel de multe despre unicorni ca şi despre monştri, deşi era clar că era dezamăgit de lipsa colţilor veninoşi.

În acea zi, reuşise să prindă doi mânji de unicorn. Spre deosebire de unicornii maturi, mânjii erau aurii în întregime. Parvati şi Lavender mai aveau puţin şi plesneau de plăcere la vederea lor. Chiar şi Pansy Parkinson trebui să facă eforturi să ascundă cât de mult îi plăceau.

— Sunt mai uşor de localizat decât adulţii, le spuse Hagrid. Se fac argintii când au în jur de doi ani, iar cornul începe să le crească pe la vreo patru. Nu se fac alb-pur până când nu ajung la maturitate, adică pe la şapte ani. Când sunt mici, sunt mult mai încrezători... nu îi deranjează băieţii atât de tare... Haideţi, apropiaţi-vă, puteţi să-i mângâiaţi, dacă vreţi... Să le daţi nişte bucăţele de zahăr...

— Te simţi bine, Harry? mormăi Hagrid, trăgându-l mai la o parte, în timp ce aproape toţi ceilalţi se strângeau în jurul mânjilor de unicorn.

— Da, zise Harry.

— Atunci, ai emoţii? zise Hagrid.

— Da, într-un fel, zise Harry.

— Harry, continuă Hagrid, punându-i o mână imensă pe umăr, astfel încât genunchii lui Harry se clătinară sub greutate, am fost îngrijorat înainte de înfruntarea cu Ţintatu' Maghiar, dar acum ştiu că poţi face orice, numai să te hotărăşti. Nu-mi fac deloc griji. O să fie totul bine. Ai descoperit indiciul, nu?

Harry aprobă din cap, dar în timp ce făcea acest lucru, îl cuprinse o dorinţă nebună să îi mărturisească lui Hagrid că habar nu avea cum să supravieţuiască pe fundul lacului timp de o oră. Se uită la Hagrid... Dacă şi el fusese nevoit să intre în lac la un moment dat, să aibă de-a face cu creaturile din el? Doar el avea grijă de tot ce era în împrejurimile castelului...

— O să câştigi, mormăi Hagrid, bătându-l iar pe umăr şi Harry simţi cum se adânceşte câţiva milimetri în pământ. O ştiu. O simt! O să câştigi, Harry!

Harry nu avu inima să şteargă zâmbetul fericit, încrezător, de pe chipul lui Hagrid. Pretinzând că era interesat de mânjii de unicorn, zâmbi forţat şi înaintă ca să-i mângâie şi el.

*

În seara de dinaintea celei de-a doua probe, Harry se simţea de parcă s-ar fi aflat într-un coşmar, fără putinţă de a scăpa de acolo. Era conştient că dacă, printr-un miracol, ar fi reuşit să găsească o vrajă potrivită, i-ar fi fost foarte greu să înveţe să o folosească peste noapte. Cum putuse să lase să se întâmple aşa ceva? De ce nu încercase să afle indiciul oului mai devreme? De ce nu fusese atent la ore? Dacă menţionase la un moment dat vreun profesor cum se putea respira sub apă?

El, Ron şi Hermione erau încă la bibliotecă, în timp ce soarele apunea afară, parcurgând cu înfrigurare pagină după pagină, ascunşi unii de alţii de munţii de cărţi de pe mesele fiecăruia. Inima lui Harry tresărea de fiecare dată când vedea cuvântul „apă” menţionat pe vreo pagină, dar aproape de fiecare dată era doar: „Luaţi doi litri de apă, o jumătate de kilogram de frunze de mătrăgună, mărunţite bine, şi un triton...”

— Nu cred că avem vreo şansă, se auzi vocea posomorâtă a lui Ron, de la capătul celălalt al mesei. Nu e nimic. Nimic! Cel mai valabil lucru a fost Vraja aia de Secare, pentru secarea iazurilor şi a bălţilor, dar nu era destul de puternică pentru a seca un lac.

— Trebuie să fie ceva, murmură Hermione, apropiindu-se de o lumânare. Nu ar fixa nimeni o probă care să nu poată fi îndeplinită...

Ochii îi erau atât de obosiţi, încât ajunse să stea aplecată asupra micuţului exemplar al cărţii „Vrăji şi farmece vechi, uitate de mult”, cu nasul la vreo cinci centimetri distanţă de pagina pe care o citea.

— Ei bine, de data asta au făcut-o! zise Ron. Harry, mâine du-te frumos la lac, bagă-ţi capul în apă, strigă la oamenii mării să-ţi dea înapoi orice ţi-or fi şterpelit şi vezi dacă merge. E tot ce poţi să faci, prietene!

— Trebuie să fie un mod de a face lucrul acesta! se încăpăţână Hermione. Trebuie să existe!

Părea să considere lipsa de informaţii din bibliotecă, în legătură cu acest subiect, ca pe o insultă personală. Până atunci, biblioteca nu o dezamăgise niciodată.

— Ştiu ce ar fi trebuit să fac, zise Harry, cu capul pe „Trucuri pentru şmecheri”. Ar fi trebuit să învăţ să fiu un Animagus, ca Sirius.

— Da, ai fi putut să te transformi într-un peştişor de aur oricând ai fi vrut! zise Ron.

— Sau într-o broască, căscă Harry.

Era extenuat.

— E nevoie de ani de zile să înveţi să devii un Animagus, apoi trebuie să te declari şi fel de fel de alte chestii, zise Hermione vag, cercetând cuprinsul cărţii „Dileme ciudate ale vrăjitorilor şi soluţiile lor”. Profesoara McGonagall ne-a spus, ţineţi minte... Trebuie să te declari ca Animagus, să spui în ce animal te poţi transforma şi să îţi dai toate semnalmentele, ca să nu poţi să abuzezi de puterea asta...

— Hermione, glumeam, zise Harry obosit. Ştiu că nu am nici o şansă să mă transform în broască până mâine dimineaţă...

— Ah, ce carte inutilă, zise Hermione, închizând-o cu zgomot. Cine ar vrea să-şi facă părul din nas să crească în bucle?

— Pe mine nu m-ar deranja, zise vocea lui Fred Weasley. Ar fi un subiect de discuţie, nu?

Harry, Ron şi Hermione îşi ridicară miraţi privirile. Fred şi George îşi făcuseră apariţia din spatele unor rafturi.

— Ce faceţi aici?

— Vă căutăm pe voi, zise George. Te-a chemat McGonagall, Ron. Şi pe tine, Hermione.

— De ce? întrebă Hermione surprinsă.

— Nu ştiu... însă părea destul de supărată, zise Fred.

— Trebuie să vă ducem în biroul ei, întări şi George.

Ron şi Hermione se uitară la Harry, care simţea cum i se goleşte stomacul. Oare profesoara McGonagall vroia să-i certe pe Ron şi pe Hermione? Poate că observase cât de mult îl ajutau, când ar fi trebuit să descopere singur cum să treacă de probe?

— Ne vedem în camera de zi, îi spuse Hermione lui Harry, când ea şi Ron se ridicară, amândoi părând foarte neliniştiţi. Adu câte cărţi poţi, da?

— Bine, zise Harry, îngrijorat şi el.

La ora opt, Madame Pince stinse toate lămpile şi veni să-l alunge pe Harry din bibliotecă. Luptându-se cu greutatea puzderiei de cărţi pe care le împrumutase, Harry se întoarse în camera de zi a Cercetaşilor, se aşeză la o masă din colţ şi continuă să caute. Nu găsise nimic în „Magie trăsnită pentru vrăjitori smintiţi”... Nimic în „Ghidul vrăjitoriei medievale”, iar în „Antologia vrăjilor din secolul al XVIII-lea”, în „Îngrozitorii locuitori ai adâncurilor” sau în „Puteri despre care nu ai ştiut niciodată că le ai şi ce să faci cu ele, acum că ţi-a picat fisa” nici măcar nu se menţiona apa...

Şmecherilă se urcă în braţe la Harry şi se făcu ghem, torcând ca un motoraş. Camera de zi se goli încet în jurul lui Harry. Elevii îi tot urau noroc pentru dimineaţa

următoare pe tonuri vesele, încrezătoare, ca şi Hagrid, toţi părând convinşi că va face o altă demonstraţie extraordinară, ca şi la prima probă. Harry nu fu în stare să le răspundă; dădea doar din cap, simţindu-se de parcă ar fi avut o minge de golf înţepenită în gât. Până la zece seara, stătu singur în camera de zi, numai cu Şmecherilă. Căutase în toate cărţile, iar Ron şi Hermione nu se întorseseră încă.

— S-a terminat, îşi spuse el. Nu poţi să o faci, Harry... O să te duci la lac dimineaţă şi o să le spui membrilor juriului...

Îşi imagină cum îi va lămuri că nu putea să ducă la bun sfârşit proba respectivă. Şi-l imagină pe Bagman făcând ochii mari, surprins, apoi zâmbetul satisfăcut, cu dinţi galbeni, al lui Karkaroff. Aproape că o putea auzi pe Fleur Delacour spunând cu dispreţ: „Ştiam eu... e prrrea mic, e doarrr un băieţel”. Îl văzu pe Reacreadinţă aprinzându-şi insigna cu HUO, RUŞINE, POTTER! în faţa mulţimii, văzu chipul mâhnit şi uimit al lui Hagrid...

Uitând că Şmecherilă era pe picioarele lui, Harry se ridică brusc. Şmecherilă mieună supărat când ateriză pe podea, îi aruncă o privire plină de reproş lui Harry şi se îndepărtă cu coada ca o perie de spălat sticle în sus, dar Harry urcă repede scara în spirală către dormitorul său... Avea să îşi ia Pelerina Fermecată şi să se întoarcă la bibliotecă, unde urma să rămână şi toată noaptea, dacă era nevoie...

— Lumos! şopti Harry cincisprezece minute mai târziu, când deschise uşa bibliotecii.

Cu vârful baghetei aprinse, se furişă pe lângă rafturi, luând şi mai multe cărţi - cărţi cu blesteme, cu farmece, cărţi cu oameni ai mării şi cu monştri marini, cu vrăjitoare celebre şi cu vrăjitori faimoşi, cu invenţii magice, sau orice alt fel de carte în care era menţionat măcar un cuvânt despre supravieţuirea sub apă. Le duse la o masă şi se puse pe treabă, căutând la lumina slabă a baghetei şi uitându-se din când în când la ceas...

Unu noaptea... două... Singurul mod de a continua era să-şi spună în gând, iar şi iar: Poate că e în cartea următoare... Sau în asta... Sigur în următoarea...

*

Sirena din baia Perfecţilor râdea de el. Harry era ca un dop de plută în apa clocotită de lângă stânca ei, în timp ce Sirena îi luase mătura „Fulger” şi o ţinea deasupra capului.

— Vino şi ia-o! chicotea Sirena cu răutate. Hai, sari!

— Nu pot, gâfâi Harry, încercând să apuce mătura şi străduindu-se în acelaşi timp să nu se scufunde. Dă-mi-o!

Dar ea îl împunse într-o parte cu coada măturii, râzând şi mai tare de el.

— Mă doare... Termină odată... Auu!

— Harry Potter trebuie trezească, domnule!

— Nu mă mai împunge în coaste...

— Dobby trebuie împunge Harry Potter, domnule, trebuie trezească!

Harry deschise ochii. Era încă în bibliotecă. Pelerina îi căzuse de pe cap, cât timp dormise cu capul pe cartea „Dacă există o baghetă, atunci există o soluţie”. Se ridică, aranjându-şi ochelarii şi clipind în lumina puternică a zilei.

— Harry Potter trebuie grăbească, domnule! chiţăi Dobby. A doua probă începe în zece minute şi Harry Potter...

— Zece minute? strigă Harry. Zece? Numai zece minute?

Se uită la ceas. Dobby avea dreptate. Era nouă şi douăzeci.

O greutate mare parcă îi pică în piept şi i se lipi de inimă.

— Grăbeşte-te, Harry Potter! chiţăi Dobby, trăgându-l pe Harry de mânecă. Ar trebui fost deja la lac cu ceilalţi campioni, domnule!

— E prea târziu, Dobby, zise Harry deznădăjduit. Nu dau proba, nu ştiu cum să...

— Harry Potter dă proba! chiţăi spiriduşul. Dobby ştiut că Harry Potter nu găsit cartea care trebuie, aşa că Dobby făcut ceva pentru el!

— Poftim? zise Harry. Dar tu nu ştii care este a doua probă...

— Dobby ştiut, domnule! Harry Potter trebuie să intre în lac şi să-l găsească pe Uizy al lui...

— Ce să găsesc?

— Să-l ia pe Uizy de la oamenii mării!

— Ce e un Uizy, Dobby?

— Uizy al tău, domnule, Uizy care i-a dat puloverul lu’ Dobby!

Dobby începuse să tragă de puloverul său maro, pe care acum îl purta peste pantalonii scurţi.

— Poftim? strigă Harry. L-au luat... l-au luat pe Ron?

— Şi asta îi va lipsi cel mai tare lu’ Harry Potter, domnule! chiţăi Dobby. Şi peste o oră...

— „E pierdut”, recită Harry, uitându-se îngrozit la spiriduş. „Prea târziu, nu mai revine”... Dobby, ce trebuie să fac?

— Harry Potter trebuie mâncat asta, domnule! chiţăi spiriduşul şi îşi băgă mâna în buzunarul pantalonilor, de unde scoase o minge făcută dintr-un fel de cozi slinoase, verzi, de şobolan. Chiar înainte intrat în lac, domnule... Algebranhii!

— Ce să fac? zise Harry, uitându-se la Algebranhii.

— Numai aşa Harry Potter putut respire sub apă, domnule!

— Dobby, zise Harry înnebunit, ascultă... Eşti sigur?

Nu putea să uite ultima dată când încercase Dobby să-l „ajute” şi ajunsese cu mâna dreaptă fără oase...

— Dobby foarte sigur, domnule! zise spiriduşul. Dobby aude lucruri, domnule, el spiriduş de casă, el umblă prin tot castelul, când aprinde şeminee şi spală podele... Dobby auzit pe profesoara McGonagall şi pe profesorul Moody în cancelarie, vorbit despre probă... Dobby nu putut lăsat Harry Potter să îl piardă pe Uizy!

Îndoielile lui Harry dispărură ca prin farmec. Ridicându-se în picioare, îşi dădu jos pelerina şi o puse în geantă, înşfăcă Algebranhiile şi le puse în buzunar, apoi ieşi ca o furtună din bibliotecă, urmat de Dobby.

— Dobby trebuit fie în bucătărie, domnule! chiţăi Dobby când ajunseră pe coridor. Dobby trebuie duce acolo... Noroc, Harry Potter, domnule, mult noroc!

— Ne vedem mai târziu, Dobby! strigă Harry, în timp ce fugea de-a lungul coridorului şi cobora scările, câte trei trepte deodată.

În holul de la intrare erau doar câţiva întârziaţi. Majoritatea părăsiseră Marea Sală imediat după micul dejun şi se îndreptaseră spre lac, ca să vadă a doua probă. Harry aproape că zbură pe lângă cei din hol, răsturnându-i pe Colin şi pe Dennis Creevey când sări mai multe trepte de piatră deodată, şi ieşi pe pajiştea din jurul castelului, însorită, dar rece.

Observă din fugă că tribunele care încercuiseră padocul dragonilor în noiembrie erau acum aranjate în amfiteatru pe malul celălalt al lacului, pline până la refuz, reflectându-se în lacul de dedesubt. Se auzea tot mai tare zumzetul mulţimii entuziasmate, în timp ce Harry fugea cât de repede îl ţineau picioarele în partea cealaltă a lacului, unde se aflau membrii juriului, care stăteau la o

masă de aur de la marginea apei. Cedric, Fleur şi Krum erau lângă masa juriului, privindu-l pe Harry cum gonea spre ei.

— Am... ajuns, gâfâi Harry, oprindu-se brusc, alunecând în noroi şi stropindu-i din greşeală roba lui Fleur.

— Unde ai fost? zise o voce indignată. Proba trebuie să înceapă!

Harry se uită în jur. Percy Weasley stătea la masa juriului în locul domnului Crouch, care iar nu venise.

— Zău, Percy! zise Ludo Bagman, care se uita încântat la Harry, parcă luându-i-se o greutate de pe inimă. Lasă-l să-şi tragă sufletul!

Dumbledore îi zâmbi lui Harry, spre deosebire de Karkaroff şi de Madame Maxime, care nu păreau deloc fericiţi să-l vadă... Era evident, după expresiile de pe feţele lor, că nu mai crezuseră că o să apară.

Harry se apleacă, având mâinile pe genunchi şi încercând să-şi potolească respiraţia. Avea o durere în partea stângă, de parcă i-ar fi înfipt cineva un cuţit între coaste, însă nu avea timp să aştepte să îi treacă. Ludo Bagman se apropia deja de campioni, aşezându-i pe malul lacului, la intervale de zece metri. Harry era ultimul în rând, alături de Krum, îmbrăcat în costum de baie şi cu bagheta magică pregătită.

— E în regulă, Harry? şopti Bagman, ducându-l pe Harry puţin mai departe de Krum. Ştii ce o să faci?

— Da, gâfâi Harry, masându-şi coastele.

Bagman îl strânse uşor de umăr şi se întoarse la masa juriului. Îşi îndreptă bagheta spre gât, aşa cum făcuse şi la Cupa Mondială, şi zise:

— Sonorus!

Vocea îi răsună peste apa întunecată şi către tribune.

— Ei bine, toţi campionii sunt gata pentru a doua probă, care va începe la fluierul meu. Au exact o oră ca să recupereze ceea ce le-a fost luat. La trei, porniţi! Unu... doi... trei!

Fluierul răsună pătrunzător în aerul rece. Tribunele izbucniră în urale şi aplauze. Fără să se uite ce făceau ceilalţi campioni, Harry îşi scoase pantofii şi şosetele, luă Algebranhiile din buzunar şi le îndesă în gură, după care se avântă în lac.

Lacul era atât de rece, încât simţi cum îl ustura pielea de pe picioare de parcă ar fi intrat în foc, nu în apă rece ca gheaţa. Roba i se îmbibase cu apă şi îi atârna tot mai greu, în timp ce cobora din ce în ce mai mult. Apa îi ajunsese deja peste genunchi şi picioarele aproape amorţite i se afundau în mâl, sau îi alunecau pe pietrele netede şi pline de mâzgă. Mestecă Algebranhiile cât de repede putu. Erau neplăcute şi scârboase, ca un cauciuc, ca nişte tentacule de caracatiţă. Ajunsese până la talie în apa îngheţată. Se opri, înghiţi ultimele Algebranhii şi aşteptă să se întâmple ceva.

Auzi râsete din mulţime şi îşi dădu seama că probabil arăta ca un prost, intrând în lac fără a da nici un semn că ar deţine puteri magice. I se făcuse pielea de găină în partea de deasupra apei. Stătea pe jumătate cufundat în

apa rece, iar vântul şfichiuitor îi umfla părul. Harry începu să tremure puternic. Evită să se uite în tribune. Râsetele se înteţeau, iar dinspre Viperini se auzeau tot felul de insulte şi cuvinte batjocoritoare...

Apoi, dintr-o dată, Harry se simţi de parcă i-ar fi fost pusă o pernă invizibilă pe gură şi pe nas. Încercă să respire, dar ameţi. Plămânii îi erau goi şi deodată simţi o durere înfiorătoare în ambele părţi ale gâtului...

Harry îşi încleşta mâinile în jurul gâtului şi simţi două pliuri mari mai jos de urechi, fremătând în aerul rece... Avea branhii! Fără să mai stea nici o clipă pe gânduri, făcu singurul lucru logic: se aruncă în apă!

Prima înghiţitură de apă rece ca gheaţa fu dătătoare de viaţă. Capul nu i se mai învârtea. Mai luă o gură de apă şi simţi cum îi trece lin prin branhii, trimiţându-i oxigen la creier. Întinse mâinile în faţă şi se uită la ele. Erau verzi şi stranii în apă, iar între degete îi crescuse o membrană. Se uită apoi la picioare... I se lungiseră şi aveau şi ele pieliţe între degete. Era ca şi când i-ar fi crescut înotătoare.

Apa nu i se mai părea rece, ci din contră, răcoroasă, plăcută şi nu îi mai simţea deloc apăsarea... Harry se mişcă încă o dată, minunându-se de cât de departe şi de repede îl propulsaseră picioarele, care erau acum ca nişte înotătoare, vedea clar prin apă şi nu mai simţea nevoia să clipească. Înotă mult, îndreptându-se spre adâncuri.

Tăcerea îi presa urechile, iar pe deasupra lui defila un peisaj întunecat, straniu şi înceţoşat. Nu vedea decât la zece metri în faţă, aşa că, în timp ce înota rapid, în apă i se tot succedau prin faţa ochilor imagini noi, apărute brusc din întunericul neprevăzut: păduri de alge negre şi

încâlcite, câmpii de mâl, pline de pietricele strălucitoare. Înotă şi mai jos, către mijlocul lacului, cu ochii larg deschişi, uitându-se prin apa luminată straniu din jurul său la umbrele din adâncuri, unde apa devenise opacă.

Treceau pe lângă el puzderie de peştişori, ca nişte săgeţi argintii. O dată sau de două ori văzu ceva mare în faţa lui, dar, când se apropie, descoperi că nu era decât un buştean negru sau vreun pâlc de alge dese. Nu se vedeau ceilalţi campioni şi nici oamenii mării nici urmă de Ron, dar nici de calmarul gigant, din fericire.

În faţa lui se întindeau alge verzi, cam un metru sub el, ca o pajişte de iarbă înaltă. Harry se uita înainte fără să clipească, încercând să desluşească formele din întuneric... Şi deodată, fără nici un avertisment, ceva îl apucă de gleznă.

Harry se întoarse şi văzu un Fluidem, un demon marin, mic, cu coarne, ieşind dintre alge. Îşi încleştase strâns degetele lungi în jurul gleznei lui Harry şi îşi dezvelise colţii lungi şi ascuţiţi, pregătindu-se de atac... Harry îşi băgă repede mâna în buzunarul robei şi scoase bagheta... În acel moment, încă doi Fluidemi apărură dintre alge şi îl apucară pe Harry de robă, încercând să îl tragă în jos.

— Relashio! strigă Harry, dar nu se auzi nimic...

Îi ieşi o bulă mare pe gură şi bagheta sa, în loc să scoată scântei către Fluidemi, stropi cu un jet de apă fierbinte, probabil, fiindcă acolo unde îi lovi apărură pete roşii pe pielea lor verde. Harry îşi smulse glezna din mâna Fluidemului şi înotă cât de repede putu, trimiţând alte câteva jeturi de apă fierbinte peste umăr, absolut la întâmplare. Din când în când, simţea câte un Fluidem care

îl apuca de picior şi se smucea din mâna lui. În sfârşit, simţi cum piciorul său atinge un cap cu coarne şi, uitându-se înapoi, văzu cum Fluidemul se îndepărta ameţit, în timp ce amicii lui îşi vânturară pumnii către Harry, dar dispărură repede în alge.

Harry încetini puţin, îşi puse bagheta la loc în buzunarul robei şi se uită în jur, cu urechile ciulite. Făcu un cerc complet în apă, liniştea apăsându-i timpanele mai tare ca niciodată. Ştia că acum trebuie să fi fost la o adâncime foarte mare... Nu se mişca nimic în jurul lui, în afară de alge.

— Ei, cum te descurci?

Harry crezu că era pe punctul să aibă un atac de cord. Se întoarse şi o văzu pe Myrtle cea Plângăcioasă plutind în faţa lui, privindu-l prin ochelarii ei groşi şi sidefii.

— Myrtle! încercă Harry să strige, dar din nou nu ieşi nici un sunet din gura lui... doar o bulă foarte mare.

Myrtle cea Plângăcioasă izbucni în râs.

— Cred că ar trebui să încerci acolo! zise ea, arătând într-o direcţie anume. Eu nu vin cu tine... Mie nu prea îmi plac, întotdeauna mă aleargă când mă apropii prea tare...

Harry ridică degetele mari ale mâinilor sale cu pieliţe între degete, în semn de mulţumire, şi porni iar, având grijă să înoate puţin mai sus, pe deasupra algelor, ca să evite Fluidemii care se ascundeau în ele.

Înotă un timp, socotind că trecuseră vreo douăzeci de minute. Acum trecea peste întinderi mari de mâl, care se

învolburau la sosirea lui. În cele din urmă auzi în depărtare cântecul straniu al oamenilor mării.

O oră ai să cauţi,

Şi ce-ai pierdut tu să recapeţi...

Harry înotă mai repede şi în curând văzu o stâncă mare ieşind din mâlul din faţa lui. Pe ea erau pictaţi oameni ai apelor, înarmaţi cu suliţe şi vânând ceea ce semăna cu un calmar uriaş. Harry înotă pe după stâncă, luându-se după cântec:

...timpul pe jumătate-i dus, nu te grăbi

Şi ce cauţi, aici va putrezi...

O grămadă de locuinţe de piatră, pe care se încolăceau pâlcuri de alge, apărură din întuneric peste tot în jurul lui Harry. Văzu o mulţime de chipuri... Chipuri care nu semănau deloc cu cel al sirenei din tabloul din baia Perfecţilor...

Oamenii mării aveau pielea gri şi părul lung şi încâlcit, verde-închis. Aveau ochi galbeni, dinţi zimţaţi şi purtau sfori groase cu pietricele la gât. Se uitară la Harry când acesta înotă pe lângă ei. Câţiva ieşiră din peşterile lor ca să-l vadă mai bine, cu suliţe în mâini, bătând apa cu cozile lor argintii şi puternice.

Harry înotă şi mai repede, uitându-se cu atenţie în jur, şi în curând observă că lăcaşurile oamenilor mării se înmulţiseră. În jurul unora dintre ele se vedeau grădini de alge, iar într-o curte observă un Fluidem de casă legat de stâlpul din faţa unei uşi. Oamenii mării apăreau acum din toate părţile, privindu-l curioşi, arătând spre mâinile şi picioarele sale cu pieliţe între degete, şuşotind între ei. Harry coti într-o parte şi văzu ceva foarte ciudat.

O ceată de oameni ai mării pluteau în faţa caselor care erau aranjate în aşa fel încât păreau un sat marin. Un cor de oameni ai mării cânta în mijlocul satului, chemându-i pe campioni să vină la ei, iar în spatele lor se afla un fel de statuie: un om al mării sculptat dintr-un bolovan enorm. Patru alţi oameni erau legaţi strâns de coada acestui personaj central.

Ron era legat între Hermione şi Cho Chang. Mai era şi o fetiţă care nu părea să aibă mai mult de opt ani, al cărei păr argintiu îi spuse lui Harry că era sora lui Fleur Delacour. Toţi patru păreau să fie cufundaţi într-un somn adânc. Capetele li se clătinau pe umeri şi din gură le ieşeau bule mici.

Harry se îndreptă repede către ostatici, aşteptându-se ca oamenii mării să-şi coboare suliţele şi să-l atace, dar aceştia nu făcură nimic. Frânghiile de alge care îi legau pe ostaticii de statuie erau groase, alunecoase şi foarte solide. Pentru o fracţiune de secundă, se gândi la briceagul pe care i-l dăruise Sirius de Crăciun... Dar acesta era închis în cufărul său de la castel, la zeci de kilometri depărtare, şi nu avea cum să-l ajute...

Privi în jur. Mulţi dintre oamenii mării care îi înconjurau aveau suliţe. Înotă încet către un triton de peste doi metri

înălţime, cu o barbă verde şi lungă, cu un colier de colţi de rechin în jurul gâtului, şi încercă să mimeze o rugăminte, ca să îl determine pe acesta să îi împrumute suliţa. Tritonul râse şi clătină din cap.

— Noi nu ajutăm pe nimeni, zise el apoi, cu o voce groasă şi aspră.

— Haide! zise Harry rugător, însă nu-i ieşiră decât bule din gură.

Încercă să ia suliţa de la triton, dar acesta o smuci înapoi, clătinând mai departe din cap şi râzând.

Harry se întoarse, uitându-se în jur. Trebuia să găsească ceva ascuţit... orice...

Fundul lacului era plin de pietre. Se scufundă, înşfăcă una cât mai ascuţită şi se întoarse la statuie. Începu să lovească în sforile care îl înlănţuiau pe Ron şi, după câteva minute de muncă grea, acestea se rupseră. Ron pluti inconştient la câţiva centimetri deasupra fundului lacului, unduindu-se pe ape.

Harry se uită în jur. Nu îi văzu pe ceilalţi campioni. Ce aveau de gând? De ce nu se grăbeau? Se întoarse la Hermione, ridică piatra colţuroasă şi începu să încerce să îi rupă şi ei sforile...

Imediat, mai multe perechi de mâini gri îl prinseră de încheieturi. Şase tritoni îl trăgeau departe de Hermione, clătinând din capetele lor verzi şi râzând.

— Îl poţi elibera doar pe ostaticul tău, îi zise unul din ei. Lasă-i pe ceilalţi...

— Nici gând! zise Harry mânios, dar nu-i ieşiră din nou decât două bule mari din gură.

— Sarcina ta este să îţi salvezi prietenul... Lasă-i pe ceilalţi...

— Şi ea e prietena mea! strigă Harry, arătând către Hermione şi o bulă argintie enormă îi ieşi printre buze. Şi nu vreau să moară nici celelalte două!

Capul lui Cho era pe umărul Hermionei. Fetiţa cu părul argintiu era extrem de palidă. Harry se luptă să scape de tritoni, dar aceştia râseră şi mai tare, ţinându-l de mâini. Harry se uită în jur. Unde erau ceilalţi campioni? Avea timp să-l ducă pe Ron la suprafaţă şi să se întoarcă după Hermione şi ceilalţi? Va putea să mai găsească locul? Se uită la ceas ca să vadă cât timp mai avea... Se oprise!

Dar în acel moment, tritonii arătară entuziasmaţi în sus. Harry se uită şi îl văzu pe Cedric înotând către ei. În jurul capului avea o bulă enormă, care îi făcea trăsăturile să pară mult lăţite, ciudate, întinse.

— M-am rătăcit! mimă el cu buzele, părând îngrozit. Fleur şi Krum vin imediat!

Simţindu-se extraordinar de uşurat, Harry îl privi pe Cedric cum scoate un cuţit din buzunar şi o eliberează pe Cho. O ridică şi dispărură amândoi în sus.

Harry se uită în jur, aşteptând. Unde erau Fleur şi Krum? Timpul se scurgea şi, conform cântecului, ostaticii aveau să fie pierduţi după o oră...

Oamenii mării începură să chiuie entuziasmaţi. Cei care îl ţinuseră pe Harry îi dădură drumul, uitându-se înapoi.

Harry se întoarse şi el şi văzu ceva monstruos venind prin apă către ei: un corp uman în costum de baie, cu cap de rechin... Era Krum. Se pare că se Transfigurase, dar incomplet.

Omul-rechin se duse direct la Hermione şi începu să muşte sforile cu care era legată: problema era că noii dinţi ai lui Krum nu erau poziţionaţi pentru a muşca ceva mai mic decât un delfin şi Harry era convins că, dacă Viktor nu avea grijă, putea să o rupă pe Hermione în două. Se duse ca vântul către el şi îl bătu tare pe umăr, arătându-i piatra colţuroasă. Krum o înşfăcă şi începu să taie sforile din jurul Hermionei. Reuşi în câteva secunde. O prinse pe Hermione de talie şi, fără să arunce o privire înapoi, începu să se ridice repede la suprafaţă.

„Acum ce fac?” îşi zise Harry disperat. Dacă ar fi ştiut sigur că venea Fleur... Dar nu se vedea nimic. Dacă nu venea...

Înşfăcă piatra pe care o aruncase Krum. Tritonii îi înconjurară imediat pe Ron şi pe fetiţă, dezaprobând din capete purtarea lui Harry.

Harry îşi scoase bagheta.

— Daţi-vă la o parte!

Nu-i ieşiră decât bule din gură, dar avu impresia că tritonii îl înţeleseseră, pentru că se opriseră subit din râs. Ochii lor galbeni erau fixaţi pe bagheta lui Harry şi păreau speriaţi. Poate că erau foarte mulţi, dar Harry îşi dădu seama, după expresiile de pe feţele lor, că ştiau la fel de multă magie ca şi calmarul uriaş.

— Număr până la trei! strigă Harry, scoţând iar un şirag de bule mari, dar ridică şi trei degete, ca să fie sigur că pricepuseră mesajul. Unu... (coborî un deget) Doi (îl coborî pe al doilea)...

Tritonii se împrăştiară imediat. Harry se duse grăbit la fetiţă şi începu să taie frânghiile care o legau de statuie. În sfârşit, reuşi să o elibereze! Apucă fetiţa de talie, îl prinse pe Ron de guler şi începu să se ridice.

Era o muncă grea şi înainta foarte încet. Nu-şi mai putea folosi mâinile cu pieliţe, ca să se propulseze în sus. Dădu din înotătoare cât putu de tare, dar Ron şi sora lui Fleur erau ca nişte saci cu cartofi care îl trăgeau în jos... Cu ochii aţintiţi către cer, sperând să zărească vreo rază de lumină, deşi ştia că probabil era încă la mare adâncime. Apa de deasupra lui era atât de întunecată...

Oamenii mării se ridicau o dată cu el. Îi vedea înotând în jurul lui liniştiţi, privindu-l cum se chinuie... Aveau să îl tragă înapoi în adâncuri, când expira timpul? Oare mâncau oameni? Începeau să îl doară picioarele din cauza efortului. Îl dureau îngrozitor şi umerii, Ron şi fetiţa erau destul de grei...

Respira cu mare dificultate. Simţi iar dureri în ambele părţi ale gâtului... Devenea din nou foarte conştient de apa din gura lui... Şi totuşi, întunericul nu mai era negru ca smoala... Era străpuns acum de razele soarelui de la suprafaţă...

Dădu cu putere din înotătoare, dar descoperi că nu le mai avu. Avea din nou picioare obişnuite... Apa îi intra pe gură şi îi inunda plămânii... Începu să ameţească, dar ştia

că lumina şi aerul erau doar la trei metri şi jumătate deasupra lui... Trebuia să ajungă acolo... Trebuia...

Harry dădu atât de tare şi de repede din picioare, încât parcă îşi auzi muşchii protestând supăraţi. Şi creierul parcă îi plutea în apă, nu putea să respire, avea nevoie de oxigen, trebuia să continue, nu putea să se oprească...

Şi atunci simţi cum atinge cu capul suprafaţa apei. Faţa începu să îl usture, biciuită de aerul cumplit de rece, dar minunat pentru plămânii lui Harry. Luă o gură de aer, simţind că nu respirase niciodată cum trebuia până atunci, şi, gâfâind, continuă să îi tragă pe Ron şi pe fetiţă după el. În jurul lui se vedeau ieşind din apă capetele sălbatice, cu părul verde, dar acum tritonii îi zâmbeau.

Mulţimea din tribune făcea mare tărăboi. Strigăte, urale furtunoase... Toţi păreau să fie în picioare. Harry avu impresia că erau convinşi că Ron şi fetiţa erau morţi. Dar se înşelau... Amândoi deschiseră ochii. Fetiţa părea speriată şi derutată, dar Ron doar scuipă puţină apă, clipi în lumina puternică şi zise:

— Cam umed pe-aici, nu?

Apoi o zări pe sora lui Fleur.

— De ce ai adus-o şi pe ea?

— Fleur nu a apărut. Nu am putut s-o las, gâfâi Harry.

— Harry, tâmpitule, zise Ron, doar nu ai luat în serios cântecul ăla, nu? Dumbledore nu ar fi permis să se înece vreunul din noi!

— Dar cântecul zicea...

— Doar ca să ştiţi cât timp aveţi la dispoziţie! zise Ron. Sper că nu ai pierdut timpul pe-acolo, făcând-o pe eroul!

Harry se simţi jenat, dar şi supărat. Pentru Ron totul era OK. El dormise, nu ştia cât de sinistru era la fundul lacului, înconjurat de oamenii mării, cu suliţele pe umeri, care păreau capabili de orice crimă.

— Hai, zise Harry scurt, ajută-mă să o trag, nu cred că e în stare să înoate...

O traseră pe sora lui Fleur spre mal, unde erau membrii juriului. Douăzeci de oameni ai mării îi escortară, ca o gardă de onoare, cântându-şi cântecele oribile, care îţi zgâriau timpanul.

Harry o văzu pe Madame Pomfrey având grijă de Hermione, de Krum, de Cedric şi de Cho, care erau înveliţi în pături groase. De pe mal, Dumbledore şi Ludo Bagman îi zâmbeau lui Harry şi lui Ron, în timp ce aceştia se apropiau de ei, dar Percy, care era livid la faţă şi părea mult mai tânăr ca de obicei, pleoscăi prin apă, ieşindu-le în întâmpinare. Între timp, Madame Maxime o ţinea de umeri pe Fleur Delacour, care era cu adevărat înnebunită, luptându-se din toate puterile să intre iar în apă.

— Gabrrrielle! Gabrrrielle! E în viaţă? E rrrănită?

— E bine! încercă să-i spună Harry, dar era atât de extenuat, încât abia reuşi să vorbească, darămite să mai şi strige.

Percy îl apucase pe Ron şi îl trăgea pe mal („Termină, Percy, n-am păţit nimic!”), iar Dumbledore şi Bagman îl ajutau pe Harry să se ţină pe picioare. Fleur scăpase din încleştarea lui Madame Maxime şi îşi îmbrăţişa sora.

— Au venit Fluidemii... şi m-au atacat... Oh, Gabrrrielle, am crrrezut... am crrrezut...

— Vino aici, se auzi vocea lui Madame Pomfrey.

Îl apucă pe Harry de braţ şi îl duse lângă Hermione şi ceilalţi. Îl înveli atât de strâns într-o pătură, încât Harry avu impresia că fusese pus într-o cămaşă de forţă. Apoi Madame Pomfrey îl sili să bea o licoare fierbinte. Avu impresia că îi ieşeau aburi pe urechi.

— Harry, felicitări! strigă Hermione. Ai reuşit! Ai descoperit ce trebuie să faci de unul singur!

— Păi, zise Harry.

I-ar fi spus despre Dobby, dar tocmai observase cum îl privea Karkaroff. Era singurul membru al juriului care nu se ridicase de la masă. Singurul membru care nu se bucura că Harry, Ron şi sora lui Fleur se întorseseră cu bine.

— Da, aşa e, zise Harry, cât de tare putu, ca să-l audă şi Karkaroff.

— Ai un cărăbuş de apă în păr, Hărm-ăun-ni, zise Krum. Harry avu impresia că Viktor o strigase, numai ca să-i atragă atenţia asupra lui, ca să-i amintească încă o dată că el o salvase din lac. Dar Hermione alungă repede cărăbuşul din păr şi zise:

— Totuşi, ai depăşit cu mult limita de timp, Harry... Ţi-a luat mult să ne găseşti?

— Nu... v-am găsit destul de repede...

Sentimentul de stânjeneală al lui Harry creştea. Acum că ieşise din apă, i se părea evident că trebuia să se gândească la măsurile de siguranţă luate de Dumbledore, care nu ar fi permis moartea ostaticilor doar pentru că nu apăruseră campionii lor să îi salveze. De ce nu îl luase doar pe Ron? De ce nu plecase mai repede spre suprafaţă? Ar fi fost primul care se întorcea... Cedric şi Krum nu pierduseră timpul făcându-şi griji pentru ceilalţi. Ei nu luaseră în serios cântecul oamenilor mării...

Dumbledore discuta pe mal, probabil cu lidera oamenilor mării, o sirenă cu un aspect deosebit de sălbatic şi feroce. Scotea aceleaşi sunete ascuţite pe care le făceau de obicei oamenii mării deasupra apei. Era evident că Dumbledore le ştia limba. Până la urmă se ridică, se întoarse către ceilalţi membri ai juriului şi zise:

— Să facem un mic consiliu, înainte să dăm notele, vă rog... Membrii juriului se adunară în jurul lui. Madame Pomfrey se dusese să-l salveze pe Ron din ghearele lui Percy. Îl adusese lângă Harry şi ceilalţi. Îi dădu şi lui o pătură şi nişte licoare revigorantă, apoi se întoarse la Fleur şi la sora ei.

Fleur avea numeroase răni pe faţă şi pe mâini, roba îi era sfâşiată, dar nu părea să-i pese şi nici nu o lăsă pe Madame Pomfrey să îi cureţe rănile.

— Aveţi grrrijă de Gabrrrielle, o rugă ea pe Madame Pomfrey şi apoi se întoarse către Harry. Ai salvat-o, 'Arrry! zise ea pe nerăsuflate. Chiarrr dacă nu era ostatica ta...

— Da, zise Harry, care îşi dorea acum din tot sufletul să le fi lăsat pe celelalte trei fete lângă statuie.

Fleur se aplecă, îl pupă pe Harry de două ori pe fiecare obraz (Harry simţi cum îi ia faţa foc şi nu ar fi fost surprins să îi fi ieşit iar aburi pe urechi), apoi îi zise lui Ron:

— Şi tu… care l-ai ajutat…

— Da, zise Ron, plin de speranţă, da, puţin…

Fleur se aplecă şi către el şi îl pupă, la fel cum făcuse cu Harry. Hermione era extraordinar de furioasă, dar chiar atunci vocea amplificată prin magie a lui Ludo Bagman răsună lângă ei, făcându-i pe toţi să tresară şi reducând tribunele la tăcere.

— Doamnelor şi domnilor, am decis! Sirena-şefă Murcus ne-a spus exact ce s-a întâmplat pe fundul lacului şi în consecinţă am decis să dăm notele după cum urmează… Domnişoara Fleur Delacour, deşi a demonstrat că ştie să folosească excelent Vraja Cap-în-Bulă, a fost atacată pe drum de monştrii Fluidem şi nu a reuşit să îşi aducă ostatica la mal. Îi acordăm douăzeci şi cinci de puncte.

Tribunele aplaudară.

— Merrritam zerrro, zise Fleur răguşită, clătinându-şi capul superb.

— Domnul Cedric Diggory, care de asemenea a folosit o Vrajă Cap-în-Bulă, a fost primul care s-a întors cu ostaticul său, deşi s-a întors cu un minut după limita de timp.

Izbucniră urale extraordinare din grupul Astropufilor. Harry o văzu pe Cho aruncându-i lui Cedric o privire pierdută.

— Aşadar, îi acordăm patruzeci şi şapte de puncte.

Harry fu distrus. Dacă Cedric depăşise timpul limită,

atunci cu atât mai mult el...

— Domnul Viktor Krum a folosit o formă incompletă de Transfigurare, foarte eficace însă, şi s-a întors al doilea cu ostatica sa. Îi acordăm patruzeci de puncte.

Karkaroff aplaudă deosebit de tare, luându-şi un aer superior.

— Domnul Harry Potter a folosit Algebranhii cu mare măiestrie, continuă Bagman. S-a întors ultimul şi cu mult după limita de timp de o oră. Însă unul dintre oamenii mării ne-a spus că domnul Potter a fost primul care a ajuns la ostatici şi că întârzierea lui s-a datorat hotărârii sale de a-i şti pe toţi ostaticii în siguranţă, nu doar pe al său...

Ron şi Hermione îi aruncară amândoi lui Harry priviri aproape exasperate şi pline de milă.

— Majoritatea membrilor juriului, zise Bagman şi îi aruncă o privire răutăcioasă lui Karkaroff, sunt de părere că aceasta arată un caracter puternic şi o mare valoare morală, care merită note maxime. Cu toate astea, scorul domnului Potter este de patruzeci şi cinci de puncte!

Harry fu cuprins de o mare bucurie. Era pe primul loc, cu acelaşi punctaj ca Cedric. Ron şi Hermione, luaţi prin surprindere, se uitară la Harry, apoi râseră şi aplaudară puternic, alături de restul mulţimii.

— Bravo, Harry! strigă Ron peste toată hărmălaia. Deci nu ai fost bleg, cum ţi-am zis eu, ci ai dat dovadă de tărie de caracter!

Fleur aplauda şi ea tare, dar Krum nu părea deloc fericit. Încercă să discute cu Hermione, dar ea era mult prea ocupată să îl aclame pe Harry.

— A treia şi ultima probă va avea loc la vremea amurgului, pe douăzeci şi patru iunie, continuă Bagman. Campionii vor fi anunţaţi ce îi aşteaptă exact cu o lună înainte. Vă mulţumim pentru încurajarea entuziastă a campionilor.

Se terminase, îşi zise Harry, puţin ameţit încă, în timp ce Madame Pomfrey începea să îi mâne pe campioni şi pe ostatici înapoi către castel, ca să-şi pună mai repede nişte haine uscate... Se terminase, scăpase... Nu mai avea nici o grijă până pe douăzeci şi patru iunie...

Data viitoare când va ajunge în Hogsmeade, îşi zise el, în timp ce urca treptele de piatră ale castelului, avea să-i cumpere câte o pereche de şosete lui Dobby pentru fiecare zi a anului.

Capitolul XXVII

AMPRENTĂ SE ÎNTOARCE

Unul dintre cele mai bune lucruri de după a doua probă era că toată lumea vroia să ştie ce se petrecuse pe fundul lacului, ceea ce însemna că Ron era şi el sub reflector, alături de Harry. Harry observă că versiunea lui Ron despre evenimente se schimba uşor cu fiecare relatare. La

început, povestise adevărul. Varianta lui coincidea cu povestea spusă de Hermione, cel puţin... Dumbledore îi cufundase pe toţi ostaticii într-un somn vrăjit, în biroul profesoarei McGonagall, asigurându-se mai întâi că aveau să fie în siguranţă şi că vor reveni la viaţă, când vor fi scoşi din apă. O săptămână mai târziu însă, Ron povestea despre o răpire palpitantă, în care se luptase de unul singur cu cincizeci de tritoni, înarmaţi până-n dinţi, care trebuiseră să-l bată bine, pentru a-l supune, înainte de a-l lega.

— Dar aveam bagheta ascunsă în mânecă, îi spuse el lui Padma Patil, care se părea că îl plăcea mult mai mult pe Ron acum, când avea parte de atâta atenţie din partea tuturor, şi avea grijă să stea de vorbă cu el de fiecare dată când se întâlneau pe coridoare. I-aş fi putut nimici pe tridioţii ăia în orice moment!

— Ce aveai de gând să faci, să îi sperii cu sforăielile? îl întrebă Hermione tăios şi ironic.

Era mereu foarte irascibilă fiindcă toţi o tachinau, nemulţumiţi că tocmai ea fusese considerată ca fiind persoana care i-ar fi lipsit cel mai mult lui Viktor Krum.

Urechile lui Ron se înroşiră violent, iar el reveni la versiunea cu somnul vrăjit.

Când intrară în martie, vremea deveni mai frumoasă, însă vântul puternic încă le îngheţa mâinile şi feţele, de fiecare dată când ieşeau afară. Poşta întârzia frecvent, pentru că bufniţele erau luate pe sus de vânt, desigur.

Bufniţa brună pe care i-o trimisese lui Sirius, cu data următorului week-end la Hogsmeade, apăru într-o vineri dimineaţa, la micul dejun, cu o grămadă de pene zburlite.

Harry abia apucă să ia biletul lui Sirius, că bufniţa îşi şi luă zborul, fiindu-i evident teamă să nu fie trimisă iar afară.

Scrisoarea lui Sirius era aproape la fel de scurtă ca şi cea de dinainte.

Vino la gardul de la capătul drumului care iese din Hogsmeade, sâmbătă la două. Adu câtă mâncare poţi.

— Doar nu vine în Hogsmeade? întrebă Ron, nevenindu-i să creadă.

— Aşa se pare, nu? zise Hermione.

— Nu pot să cred, zise Harry încordat. Dacă îl prind...

— S-a descurcat până acum, nu? zise Ron. Şi locul nu mai e împânzit de Dementori.

Harry împături scrisoarea, gândindu-se. Dacă era cinstit cu el însuşi, chiar dorea să-l revadă pe Sirius. Aşadar, se duse la ultimul curs din acea după-amiază - cele două ore consecutive de „Poţiuni” - simţindu-se mult mai vesel ca de obicei când coborî treptele către pivniţa castelului.

Reacredinţă, Crabbe, Goyle şi şleahta de fete a lui Pansy Parkinson stăteau în faţa uşii şi se uitau la ceva ascuns privirilor lui Harry, râzând în hohote. Chipul ca de boxer al lui Pansy se uită pe după spatele lat al lui Goyle, în timp ce Harry, Ron şi Hermione se apropiau de clasă.

— Au venit, au venit! chicoti ea şi pâlcul de Viperini le făcu loc.

Harry văzu că Pansy Parkinson avea o revistă în mâini: Săptămânalul vrăjitoarelor. Fotografia de pe copertă înfăţişa o vrăjitoare cu părul creţ, care zâmbea cu toţi dinţii, arătând cu bagheta către o prăjitură mare şi pufoasă.

— Cred că o să găseşti ceva interesant aici, Granger! zise tare Pansy şi aruncă revista către Hermione, care o prinse din zbor, deşi fusese luată prin surprindere.

În acel moment, uşa clasei se deschise şi Plesneală le făcu semn să poftească înăuntru.

Hermione, Harry şi Ron se îndreptară ca de obicei către o masă din fundul clasei. Imediat ce Plesneală se întoarse cu spatele să scrie pe tablă ingredientele poţiunii din ziua aceea, Hermione frunzări repede revista pe sub bancă. În sfârşit, la mijloc, Hermione găsi ce căuta. Harry şi Ron se apropiară. O fotografie color cu Harry, lângă un articol intitulat:

IUBIREA SECRETĂ A LUI HARRY POTTER:

Un băiat unic, poate - şi totuşi, un băiat care trece prin neliniştile caracteristice adolescenţei, scria Rita Skeeter. Privat de dragoste din momentul decesului tragic al părinţilor săi, Harry Potter, în vârstă de paisprezece ani, a crezut că a găsit alinarea din partea iubitei sale de la Hogwarts, Hermione Granger, o fată cu părinţi Încuiaţi. Nici nu se aştepta ca sentimentele să îi fie iar rănite atât de curând, încă o decepţie în viaţa lui deja plină de pierderi sufleteşti.

Domnişoarei Granger, o fată simplă, dar ambiţioasă, se pare că îi plac vrăjitorii faimoşi, dar nu se poate limita doar la Harry... Încă de la venirea lui Viktor Krum, căutătorul din echipa Bulgariei şi eroul ultimei Cupe Mondiale de Vâjthaţ, domnişoara Granger s-a jucat cu afecţiunea amândurora. Krum, care este total subjugat de vicleana domnişoară Granger, a invitat-o deja să-l viziteze în Bulgaria, în timpul vacanţei de vară, şi afirmă că „niciodată nu a simţit aşa ceva pentru vreo altă fată”. S-ar putea însă să nu fie magia personală a domnişoarei Granger - îndoielnică, de altfel - care i-a fermecat pe aceşti băieţi nevinovaţi. „ E chiar urâtă”, zice Pansy Parkinson, o elevă frumuşică şi plină de viaţă din anul IV, „dar ar fi în stare să fi preparat o Licoare de Dragoste, o duce mintea. Cred că numai aşa reuşeşte”.

Licorile de Dragoste sunt interzise la Hogwarts şi fără îndoială că Albus Dumbledore va cerceta această situaţie. Între timp, cei care îi vor binele lui Harry Potter trebuie să spere că data viitoare îi va dărui inima unei fete care să-l merite.

— Ţi-am zis eu! şopti Ron către Hermione, în timp ce ea citea articolul. Ţi-am spus să nu o superi pe Rita Skeeter! Te-a făcut să pari un fel de... de fufă!

Hermione renunţă la expresia ei uimită şi izbucni în râs.

— Fufă? repetă ea, zguduită de chicotele înăbuşite.

— Aşa le spune mama, murmură Ron, şi urechile i se înroşiră iar.

— Dacă asta e tot ce poate să scornească, înseamnă că şi-a pierdut îndemânarea, zise Hermione, chicotind în continuare, şi aruncă Săptămânalul vrăjitoarelor pe scaunul gol de lângă ea. Ce mizerie!

Se uită la Viperini, care îi priveau cu interes, pe ea şi pe Harry, ca să vadă dacă se supăraseră din pricina articolului. Hermione le zâmbi şi le făcu semn cu mâna, cât mai sarcastic, după care ea, Harry şi Ron începură să-şi scoată din ghiozdane ingredientele de care aveau nevoie pentru Poţiunea de Ascuţit Mintea.

— E ceva ciudat, totuşi, zise Hermione, zece minute mai târziu, zdrobind mărunt scarabeii din bolul din faţa ei. Cum a aflat Rita Skeeter?

— Ce să afle? sări repede Ron. Doar nu ai preparat Licori de Dragoste, sper…

— Nu fi tâmpit, se răsti Hermione, începând să piseze iar scarabeii. Nu, doar că… nu ştiu cum a aflat că Viktor m-a invitat la el în vacanţa de vară?

Hermione se făcu roşie ca focul când zise acestea şi evită deliberat privirea lui Ron.

— Poftim? făcu Ron, scăpând zdrobitorul, care căzu la pământ cu un zgomot puternic.

— M-a invitat imediat după ce m-a scos din lac, murmură Hermione. După ce a scăpat de capul de rechin… Madame Pomfrey ne-a dat amândurora nişte pături şi atunci m-a dus puţin mai departe de juriu, ca să nu audă nimeni, şi mi-a zis că, dacă nu am alte planuri la vară, poate că mi-ar plăcea să…

— Şi ce i-ai spus? zise Ron, care îşi luase iar zdrobitorul şi îl freca de masă, însă la vreo cincisprezece centimetri depărtare de bol, pentru că se uita la Hermione.

— Şi mi-a spus că nu a mai simţit aşa ceva pentru nici o altă fată, continuă Hermione, făcându-se atât de roşie, încât lui Harry i se păru că iradia căldură. Dar cum l-a putut auzi Rita Skeeter? Nu era acolo... Sau o fi fost? Poate că are şi ea o pelerină care o face invizibilă, poate că s-a furişat ca să vadă a doua probă...

— Şi ce ai răspuns? insistă Ron, dând atât de tare cu zdrobitorul în masă, încât aceasta se clătină.

— Păi, eram prea preocupată să văd dacă tu şi Harry eraţi întregi ca să îi mai...

— Oricât de fascinantă ar fi viaţa dumitale personală, domnişoară Granger, zise o voce rece chiar din spatele lor, trebuie să te rog să nu o povesteşti la ora mea. Zece puncte penalizare pentru Cercetaşi!

Plesneală venise în spatele lor, în timp ce vorbeau. Întreaga clasă se uita acum la ei. Reacredinţă profită de ocazie ca să aprindă insignele cu HUO, RUŞINE, POTTER! în toată clasa.

— Ah, mai şi citeşti reviste pe sub bancă? adăugă Plesneală, înşfăcând Săptămânalul vrăjitoarelor. Încă zece puncte de la Cercetaşi! O, da, sigur că da...

Ochii negri ai lui Plesneală scânteiară când ajunseră la articolul Ritei Skeeter.

— Potter trebuie să fie la zi cu studiul articolelor despre el...

Clasa răsună de râsetele Viperinilor şi un zâmbet neplăcut apăru pe buzele subţiri ale lui Plesneală. Spre oroarea lui Harry, începu să citească articolul cu voce tare:

— Iubirea secretă a lui Harry Potter... Vai, vai, Potter, acum ce te mai frământă? Un băiat atât de deosebit ca tine, unic aş zice, poate să...

Harry simţi cum îi ia faţa foc. Plesneală făcea câte o pauză după fiecare propoziţie, ca să le permită Viperinilor să râdă în hohote. Citit de Plesneală, articolul părea de o mie de ori mai groaznic.

— ... cei care îi vor binele lui Harry Potter trebuie să spere că data viitoare îi va dărui inima unei fete care să-l merite. Ce emoţionant, zise Plesneală răutăcios, împăturind revista în râsetele neîntrerupte ale Viperinilor. Păi, cred că voi trei ar trebui să fiţi despărţiţi, ca să fiţi atenţi la poţiuni şi nu la vieţile voastre amoroase. Weasley, tu stai aici. Domnişoară Granger, acolo, lângă domnişoara Parkinson. Potter, în banca din faţa catedrei mele. Mişcă-te. Acum!

Furios, Harry îşi aruncă ingredientele şi geanta în ceaun şi îl târî până în faţa clasei, la masa liberă. Plesneală îl urmă, se aşeză la catedră şi îl privi pe Harry descărcându-şi ceaunul. Hotărât să nu se uite la Plesneală, Harry zdrobi scarabeii, imaginându-şi că fiecare dintre ei avea chipul lui Plesneală.

— Se pare că toată atenţia asta din partea presei te-a făcut să te umfli în pene, Potter, zise Plesneală încet, când restul clasei tăcu.

Harry nu răspunse. Ştia că Plesneală încerca să-l provoace. O mai făcuse şi în trecut. Fără îndoială că spera să găsească un motiv ca să mai scadă vreo cincizeci de puncte de la Cercetaşi, până la sfârşitul orei.

— S-ar putea să trăieşti cu impresia că întreaga lume vrăjitorească este în admiraţia ta totală, continuă Plesneală atât de încet, încât nimeni altcineva nu putu să îl audă. (Harry continuă să zdrobească scarabeii, deşi ajunseseră de-acum o pudră fină.) Dar mie nu-mi pasă de câte ori îţi apare poza în ziar. Pentru mine, Potter, nu eşti nimic altceva decât un băieţel afurisit, care consideră că regulile nu merită să fie respectate.

Harry răsturnă scarabeii pisaţi în ceaun şi începu să taie rădăcinile de ghimbir. Mâinile îi tremurau uşor de furie, dar îşi păstră privirile în jos, de parcă n-ar fi auzit ce îi spunea Plesneală.

— Aşa că te previn, Potter, continuă Plesneală pe o voce şi mai înceată şi mai periculoasă, celebru sau nu, dacă te mai prind că intri iar în biroul meu şi...

— Nici nu am pus piciorul în biroul dumneavoastră! zise Harry furios, uitând de pretinsa lui surzenie.

— Nu mă minţi, şuieră Plesneală, cu ochii săi negri aţintindu-se asupra lui Harry. Piele de broască, Algebranhii, amândouă provin din rezerva mea personală şi nici nu încape îndoială cine le-a furat!

Harry se uită la Plesneală, hotărât să nu clipească sau să pară vinovat. Adevărul era că nu furase nici unul dintre acele lucruri de la Plesneală. Hermione luase pielea de bizon în anul II din biroul lui Plesneală - avuseseră nevoie

de ea pentru PoliPoţiune - şi deşi Plesneală îl suspectase atunci pe Harry, nu reuşise niciodată să o dovedească. Harry era sigur că Dobby furase Algebranhiile.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, minţi Harry, pe un ton rece.

— Nu erai în pat în noaptea când mi-a fost spart biroul! şuieră Plesneală. Ştiu, Potter! Acum, s-o fi alăturat şi Ochi-Nebun Moody fan clubului tău, dar nu voi mai tolera comportamentul ăsta! Încă o plimbare în miez de noapte în biroul meu, Potter, şi vei plăti cu vârf şi-ndesat!

— În ordine, zise Harry calm, întorcându-se la rădăcinile de ghimbir, voi ţine minte dacă voi avea vreodată o dorinţă nestăpânită să intru în biroul dumneavoastră.

Ochii lui Plesneală scânteiară. Băgă mâna în buzunarul robei sale negre. Pentru o clipă, un gând sălbatic îi trecu lui Harry prin cap - că Plesneală avea să îşi scoată bagheta şi să îl blesteme - dar apoi văzu că Plesneală scoate o sticluţă de cristal, cu o licoare transparentă. Harry se uită la ea.

— Ştii ce este asta, Potter? zise Plesneală, în ochii lui licărind iar o lumină periculoasă.

— Nu, zise Harry, de data aceasta foarte sincer.

— Este Veritaserum, Poţiunea Adevărului, atât de puternică, încât după numai trei picături îţi vei mărturisi cele mai ascunse secrete în faţa întregii clase, zise Plesneală cu răutate. Folosirea acestei poţiuni este strict controlată de nişte reguli foarte stricte ale Ministerului. Dar dacă nu ai grijă şi nu stai potolit, s-ar putea să îmi

tremure mâna - mişcă uşor sticluţa de cristal - şi să vărs sticluţa chiar deasupra sucului tău de dovleac, de la masa de seară. Şi atunci... Atunci vom afla dacă ai fost sau nu în biroul meu!

Harry nu zise nimic. Se întoarse încă o dată la rădăcinile sale de ghimbir, îşi luă cuţitul şi începu să le taie din nou. Nu îi plăcea deloc ameninţarea lui Plesneală cu Poţiunea Adevărului şi îl credea în stare să i-o dea pe ascuns. Îl trecu un fior, gândindu-se câte ar putea să spună dacă Plesneală i-ar pune câteva picături în suc... În afară de faptul că le făcea probleme altora - Hermionei şi lui Dobby, în primul rând - mai erau şi alte lucruri pe care le ascundea... Cum ar fi legătura sa cu Sirius - îşi simţi stomacul făcându-i-se cât o alună la acest gând - sau ce simţea pentru Cho... Îşi vărsă şi rădăcinile de ghimbir în ceaun şi se întrebă dacă nu ar trebui să-i calce pe urme lui Moody şi să înceapă să bea dintr-un termos personal.

Se auzi un ciocănit în uşa clasei.

— Intră, zise Plesneală, cu vocea sa obişnuită.

Când se deschise uşa, toţi se întoarseră să vadă cine intra... Era profesorul Karkaroff. Toată lumea îl privea cu atenţie, pe când se îndrepta către catedra lui Plesneală. Îşi învârtea iar ciocul în jurul degetului şi părea foarte agitat.

— Trebuie să vorbim, zise Karkaroff tăios, când ajunse la Plesneală.

Părea atât de hotărât să nu audă nimeni ce spunea, încât abia dacă îşi mişca buzele, de parcă ar fi fost un ventriloc prost. Harry se uita numai la rădăcinile de ghimbir, cu urechile ciulite bine însă.

— Vorbim după ore, Karkaroff, murmură Plesneală, dar Karkaroff îl întrerupse.

— Vreau să vorbim acum, când nu poţi să fugi, Severus. Mă eviţi.

— După ore! se răsti Plesneală.

Sub pretextul că ridica o cană de măsurat, ca să vadă dacă turnase destulă fiere de tatu, Harry le aruncă amândurora o privire pe furiş. Karkaroff părea extrem de îngrijorat, iar Plesneală supărat.

Karkaroff rămase în spatele biroului lui Plesneală, pe tot parcursul celor două ore. Părea să fie hotărât să nu îl lase pe Plesneală să scape la sfârşitul lor. Curios să audă ce vroia să spună Karkaroff, Harry îşi răsturnă deliberat sticla cu fiere de tatu pe jos, cu două minute înainte să se sune, un pretext ca să se ascundă după ceaun şi să şteargă pe jos, în timp ce restul clasei se îndrepta zgomotos către uşă.

— Ce e atât de urgent? îl auzi pe Plesneală şoptindu-i lui Karkaroff.

— Asta, zise Karkaroff şi Harry, care se uită peste marginea ceaunului, îl văzu pe Karkaroff ridicându-şi mâneca stângă şi arătându-i ceva lui Plesneală, undeva pe interiorul antebraţului său. Ei bine? zise Karkaroff, încă străduindu-se să nu-şi mişte buzele. Vezi? Nu a mai fost niciodată atât de clar, niciodată de când...

— Acoperă-l! se răsti Plesneală, cu ochii lui negri cercetând clasa.

— Dar trebuie să fi observat şi tu, începu Karkaroff pe un ton neliniştit.

— Putem vorbi mai târziu, Karkaroff? răcni Plesneală. Potter! Ce faci acolo?

— Şterg fierea de tatu, domnule profesor, am scăpat-o pe jos, zise Harry pe un ton nevinovat, ridicându-se şi arătându-i lui Plesneală cârpa îmbibată cu fiere pe care o ţinea în mână.

Karkaroff se întoarse pe călcâie şi ieşi din clasă cu paşi mari. Părea şi îngrijorat, şi supărat. Pentru că nu vroia să rămână singur cu Plesneală, care clocotea de furie, Harry îşi aruncă repede cărţile şi ingredientele în geantă şi ieşi din clasă imediat, ca să le spună lui Ron şi Hermionei ce auzise şi ce văzuse.

*

Părăsiră castelul la prânz, în ziua următoare, dând de un soare palid şi argintiu, care strălucea firav peste domenii.

Vremea se făcuse mai blândă şi, până să ajungă în Hogsmeade, toţi trei îşi dăduseră jos pelerinele şi şi le aruncaseră peste umăr. Mâncarea pe care le spusese Sirius să o aducă se afla în geanta lui Harry. Luaseră pe furiş de la masa de prânz douăsprezece copane de pui, o pâine şi un termos cu suc de dovleac.

Se duseră mai întâi să îi cumpere un cadou lui Dobby. Se distrară alegând cele mai ciudate şosete pe care le găsiră, inclusiv o pereche cu steluţe aurii şi argintii, foarte strălucitoare, şi unele care strigau când deveneau prea urât mirositoare. Apoi la unu şi jumătate, merseră în jos pe

strada principală, trecură de „Dervish şi Banges” şi ajunseră la marginea satului.

Harry nu mai fusese niciodată în direcţia aceea. Strada şerpuia către împrejurimile mai sălbatice ale satului Hogsmeade. Aici, erau mai puţine căsuţe, cu grădinile mai mari. Se îndreptau către poalele muntelui în umbra căruia era aşezat Hogsmeade. Drumul coti brusc şi văzură un gard la capătul lui. Acolo îi aştepta, cu labele din faţă pe uluca cea mai de sus, un câine negru, cu o blană bogată, foarte mare, foarte familiar lor, care ţinea nişte ziare în gură...

— Bună, Sirius, zise Harry, când ajunseră aproape de el.

Câinele negru mirosi geanta lui Harry entuziasmat, dădu din coadă o dată, apoi se întoarse şi se îndreptă către o ridicătură de pământ care se întâlnea cu poalele stâncoase ale muntelui. Harry, Ron şi Hermione săriră gardul şi îl urmară.

Sirius îi duse chiar până la poalele muntelui, unde solul era acoperit cu pietre şi stânci. Lui îi era uşor, cu cele patru picioare ale sale, dar Harry, Ron şi Hermione începură să respire greu. Îl urmară pe Sirius şi mai sus pe munte. Pentru aproape o jumătate de oră urcară panta abruptă şi şerpuitoare de piatră, urmând coada veselă a lui Sirius şi năduşind din cauza soarelui puternic. Bretelele ghiozdanului îi tăiau umerii lui Harry.

Apoi, în sfârşit, Sirius se făcu nevăzut şi când ajunseră la locul unde dispăruse, observară o spărtură îngustă în stâncă. Se strecurară prin ea şi se treziră într-o peşteră răcoroasă şi slab luminată. Mult în interiorul ei, legat cu

funie de o piatră mare, stătea Buckbeak, Hipogriful. Pe jumătate cal sur, pe jumătate vultur enorm, avea nişte ochi portocalii şi pătrunzători, care scânteiară când îi văzură. Toţi trei se aplecară în faţa lui şi, după ce îi privi cu superioritate un timp, Buckbeak îşi îndoi genunchii din faţă şi îi dădu voie Hermionei să-l mângâie pe gâtul plin de pene. Harry se uita însă la câinele negru care tocmai se transformase în naşul lui.

Sirius purta o robă gri foarte ponosită, aceeaşi pe care o avea când plecase din Azkaban. Părul său negru era mai lung decât păruse când se ivise în foc, şi era iar neîngrijit şi murdar. Black era foarte slab.

— Pui! zise el răguşit, după ce îşi scoase Profetul zilei din gură şi îl aruncă pe podeaua peşterii.

Harry îşi deschise geanta şi îi dădu punga cu copane de pui şi cu pâine.

— Mersi, zise Sirius, deschizând-o şi înşfăcând unul, după care se aşeză pe jos şi rupse cu dinţii o bucată mare din copanul de pui. Am supravieţuit mâncând mai mult şobolani. Nu pot să fur prea multă mâncare din Hogsmeade, aş atrage atenţia.

Îi zâmbi lui Harry, dar acesta îi răspunse cu un zâmbet reţinut.

— Ce faci aici, Sirius? întrebă el.

— Îmi îndeplinesc datoria de naş, zise Sirius, în timp ce rodea osul de pui, aşa cum fac câinii. Nu-ţi face griji pentru mine, mă prefac că sunt un vagabond inofensiv.

Încă zâmbea, dar, văzând teama din ochii lui Harry, zise cu seriozitate:

— Vreau să fiu la locul faptei. În ultima ta scrisoare... Ei bine, hai să spunem că lucrurile sunt din ce în ce mai ciudate. Fur ziarul de fiecare dată când îl aruncă cineva şi se pare că nu sunt singurul care e îngrijorat...

Făcu semn către exemplarele din Profetul zilei, îngălbenite de vreme, de pe podeaua peşterii. Ron le ridică şi le despături.

Harry însă continuă să se uite la Sirius.

— Şi ce faci dacă te prind? Dacă te vede cineva?

— Voi trei şi Dumbledore sunteţi singurii de aici care ştiţi că sunt un Animagus, zise Sirius, ridicând din umeri şi începând iar să roadă copanul de pui.

Ron îi dădu un cot lui Harry şi îi întinse ziarele. Erau două ziare. Pe primul, cap de pagină era un titlu de-o şchioapă: „Boala misterioasă a lui Bartemius Crouch”, pe al doilea ziar, vestea că încă nu i se dăduse de urmă vrăjitoarei de la Ministerul Magiei... Ministrul Magiei se implicase personal în rezolvarea problemei...

Harry se uită la articolul despre Crouch. Îi săriră în ochi câteva fraze: Nu a mai fost văzut în public din noiembrie... casa pare părăsită... spitalul Sf. Mungo pentru boli magice refuză să comenteze... Ministerul refuză să confirme zvonurile referitoare la o boală tragică...

— Vorbesc de parcă ar fi pe moarte, zise Harry încet. Dar nu poate să fie chiar atât de bolnav, dacă a venit aici...

— Fratele meu e asistentul personal al lui Crouch, îl informă Ron pe Sirius. El zice că domnul Crouch suferă de prea multă muncă.

— Să ştiţi că într-adevăr părea bolnav ultima dată când l-am văzut, zise Harry încet, continuând să citească articolul. În noaptea când mi-a ieşit numele din Pocal...

— Drept răsplată că a concediat-o pe Winky! zise Hermione pe un ton rece, mângâindu-l pe Buckbeak, care rodea oasele de pui rămase de la Sirius. Pun pariu că acum îi pare rău că a făcut-o... Pun pariu că îi simte lipsa acum, fiindcă nu mai este acolo să aibă grijă de el...

— Hermione e obsedată de spiriduşii de casă, îi murmură Ron lui Sirius, aruncându-i o privire sumbră Hermionei.

Sirius păru însă foarte interesat:

— Crouch şi-a concediat spiriduşul de casă?

— Da, la Cupa Mondială de Vâjthaţ, zise Harry şi îi povesti despre apariţia Semnului Întunecat, despre cum fusese găsită Winky cu bagheta lui Harry în mână şi despre mânia domnului Crouch.

După ce termină Harry, Sirius se ridică iar şi începu să meargă prin peşteră încolo şi-n coace.

— Să văd dacă am înţeles bine, zise el după un timp, gesticulând cu un nou copan de pui. Prima oară, aţi văzut spiriduşul în Loja Superioară. Îi ţinea un loc lui Crouch, nu?

— Exact, ziseră în cor Harry, Ron şi Hermione.

— Dar Crouch nu a venit la meci...

— Nu, zise Harry. Cred că a fost prea ocupat.

Sirius continuă să se plimbe prin peşteră în tăcere, apoi spuse:

— Harry, ţi-ai căutat bagheta în buzunare, după ce ai plecat din Loja Superioară?

— Păi, nu, zise Harry după ce se gândi profund. Nu am avut nevoie să o folosesc până când am ajuns în pădure. Şi atunci mi-am băgat mâna în buzunar şi nu am găsit decât omniocularii.

Se uită la Sirius.

— Vrei să spui că cel care a adus Semnul Întunecat mi-a furat bagheta, când eram în Loja Superioară?

— E posibil, zise Sirius.

— Winky nu a furat bagheta lui Harry! strigă Hermione.

— Spiriduşul nu era singurul din lojă, zise Sirius încruntat, în timp ce continuă să meargă. Cine altcineva mai era în spatele vostru?

— O grămadă de oameni, zise Harry. Nişte miniştri bulgari... Cornelius Fudge... Familia Reacredinţă...

— Familia Reacredinţă! zise Ron brusc, aşa de tare încât vocea îi răsună peste tot în peşteră şi Buckbeak îşi întoarse agitat capul. Pun pariu că a fost Lucius Reacredinţă!

— Altcineva? zise Sirius.

— Nimeni, zise Harry.

— Ba da, mai era cineva, Ludo Bagman, îşi aminti Hermione.

— A, da...

— Nu ştiu nimic despre Bagman, decât că a fost prinzător pentru Viespile din Wimbourne, zise Sirius, plimbându-se în continuare dintr-o parte în alta a peşterii. Ce fel de om e?

— E de treabă, zise Harry. Se tot oferă să mă ajute cu Turnirul celor trei vrăjitori...

— Zău? zise Sirius, încruntându-se şi mai tare. Mă întreb de ce ar face asta?

— Zice că s-a ataşat de mine, spuse Harry.

— Hm, zise Sirius îngândurat.

— L-am văzut în pădure chiar înainte să apară Semnul Întunecat, îi spuse Hermione lui Sirius. Ţineţi minte? îi întrebă ea pe Harry şi Ron.

— Da, dar n-a rămas în pădure, nu? zise Ron. Imediat ce l-am anunţat despre revoltă, s-a dus în campus.

— De unde ştii? îl întrebă Hermione tăios. De unde ştii unde a Dispărut?

— Termină, zise Ron, nevenindu-i să creadă, vrei să spui că Ludo Bagman a adus Semnul Întunecat?

— E mai plauzibil să-l fi adus el decât Winky, zise Hermione cu încăpăţânare.

— Ţi-am zis, spuse Ron, uitându-se cu subînţeles la Sirius, ţi-am zis că e obsedată de spiri...

Dar Sirius ridică o mână, ca să-l facă pe Ron să tacă.

— După ce a apărut Semnul Întunecat şi spiriduşul a fost descoperit cu bagheta lui Harry în mână, ce a făcut Crouch?

— S-a dus să caute în tufişuri, zise Harry, însă nu mai era nimeni.

— Desigur, murmură Sirius, umblând încolo şi-ncoace, desigur, a vrut să dea vina pe altcineva şi nu pe propriul spiriduş... Şi apoi a concediat-o?

— Da, zise Hermione cu înflăcărare, a concediat-o doar pentru că nu rămăsese în cort ca să fie călcată în picioare...

— Hermione, vrei să termini cu spiriduşul? o repezi Ron. Dar Sirius dădu din cap şi zise:

— Hermione l-a citit pe Crouch mult mai bine decât tine, Ron. Dacă vrei să vezi cum e un om, uită-te bine la cum îşi tratează subordonaţii, nu egalii...

Îşi trecu o mână peste chipul nebărbierit, evident gândindu-se intens.

— Toate absenţele astea ale lui Barty Crouch... Are grijă ca spiriduşul de casă să-i păstreze un loc la Cupa Mondială de Vâjthaţ, dar nu se deranjează să vină să urmărească meciurile. Lucrează din greu să readucă în atenţie Turnirul celor trei vrăjitori, apoi nu vine nici la el... Nu e

genul lui Crouch... Dacă a mai lipsit vreodată fie şi o zi din motive de boală, îl mănânc pe Buckbeak!

— Atunci, îl cunoşti pe Crouch? zise Harry.

Chipul lui Sirius se întunecă. Brusc, arăta la fel de înspăimântător ca în noaptea în care se întâlniseră pentru prima oară, când Harry îl credea pe Sirius criminal.

— O, îl cunosc foarte bine pe Crouch, zise el încet. El a fost cel care a dat ordin să fiu trimis la Azkaban... Fără nici un fel de proces.

— Poftim? întrebară Ron şi Hermione într-un glas.

— Glumeşti! spuse Harry.

— Deloc, întări Sirius, luând o altă îmbucătură dintr-un copan de pui. Crouch era şeful Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice, ştiaţi?

Harry, Ron şi Hermione clătinară din cap.

— Se spunea că va fi viitorul Ministru al Magiei, continuă Sirius. Un mare vrăjitor, Barty Crouch, ştie extraordinar de multă magie şi este foarte însetat de putere. O, niciodată nu a fost un suporter al lui Cap-de-Mort, zise el, văzând expresia de pe chipul lui Harry. Nu, Barty Crouch a fost mereu împotriva părţii întunecate. Dar mulţi dintre cei care erau împotriva Magiei Negre... Ei bine, nu aveţi cum să înţelegeţi... sunteţi prea mici...

— Asta a zis şi tatăl meu la Cupa Mondială, zise Ron, pe un ton puţin enervat. De ce nu ne spui, totuşi?

Un zâmbet apăru pe chipul slab al lui Sirius:

— Bine, o să vă spun...

Se mai duse o dată până în capătul peşterii, se întoarse şi apoi spuse:

— Imaginaţi-vă că ar veni din nou la putere Cap-de-Mort. Nu ştiţi cine îi sunt suporterii, nu ştiţi cine lucrează pentru el şi cine nu. Ştiţi însă că îi poate controla pe oameni şi îi obligă să facă lucruri îngrozitoare, fără ca aceştia să se poată opune. Te temi pentru tine însuţi, pentru familia ta şi pentru prietenii tăi. În fiecare săptămână auzi de alte decese, de alte dispariţii, de alte torturi... Ministerul Magiei e la pământ, nu ştie ce să facă, încearcă să ascundă totul de Încuiaţi, dar între timp mor şi Încuiaţii. Teroare peste tot... panică... multă confuzie... Aşa a fost în trecut... Ei bine, asemenea vremuri scot câteodată la iveală ce e mai bun din unii oameni şi ce-i mai rău din alţii. Principiile lui Crouch or fi fost bune la început, probabil... Nu am de unde să ştiu. A urcat repede în Minister şi a început să dicteze măsuri foarte aspre împotriva suporterilor lui Cap-de-Mort. Aurorii au primit noi puteri. Puteau să ucidă, nu numai să captureze forţele răului, de exemplu. Şi nu am fost singurul care a fost dat fără proces pe mâna Dementorilor. Crouch a luptat împotriva violenţei cu violenţă şi a autorizat folosirea Blestemelor de Neiertat contra suspecţilor. Aş spune că a devenit la fel de crud şi nemilos ca mulţi dintre cei din partea întunecată. Desigur, avea şi el suporterii lui... O grămadă de oameni credeau că făcea lucrurile cum trebuie şi mulţi îşi doreau ca el să preia conducerea Ministerului Magiei. Când Cap-de-Mort a dispărut, părea doar o problemă de timp până când Crouch avea să primească postul de ministru. Dar a avut loc o întâmplare nefericită...

Sirius zâmbi sumbru.

— Propriul său fiu a fost prins cu un grup de Devoratori ai Morţii care reuşiseră să evite cu vorbe mieroase închisoarea de la Azkaban. Se pare că încercau să-l găsească pe Cap-de-Mort şi să-l readucă la putere.

— Fiul lui Crouch a fost prins? tresări Hermione.

— Da, zise Sirius, aruncându-i osul de pui lui Buckbeak şi aşezându-se iar pe jos, lângă pâinea pe care o rupse în jumătate. Neplăcut şoc pentru Barty, îmi imaginez... Ar fi trebuit să stea mai mult pe acasă cu familia, nu? Ar fi trebuit să plece mai devreme de la serviciu din când în când... Să fi ajuns să-şi cunoască fiul...

începu să înfulece bucăţi mari de pâine.

— Adevărat? Fiul lui chiar era Devorator al Morţii? întrebă Harry.

— Habar n-am, zise Sirius, încă mâncând din pâine. Eram la Azkaban când a fost adus fiul lui Barty. Cea mai mare parte din ce v-am povestit am aflat după ce am ieşit. Băiatul a fost prins cu siguranţă - pot să pariez cu viaţa - în compania unor Devoratori ai Morţii, dar s-ar fi putut foarte bine să fie în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, exact ca şi spiriduşul de casă, Winky parcă...

— Crouch a încercat să-şi scape fiul? şopti Hermione. Sirius râse, dar râsul lui semăna foarte bine cu un lătrat.

— Dacă a încercat să-şi scape fiul? Crouch? Parcă ghiciseşi ce fel de om e, Hermione! Orice însemna un pericol pentru reputaţia lui trebuia să fie eliminat, îşi sacrificase întreaga viaţă ca să fie Ministrul Magiei. L-aţi

văzut cum şi-a concediat spiriduşul de casă devotat pentru simplul motiv că cineva ar fi putut face vreo legătură între el, incoruptibilul Barty, şi Semnul Întunecat. Asta ce vă spune despre el? Afecţiunea paternă a lui Crouch a fost de ajuns cât să-i permită fiului său un proces şi, din câte am auzit, nu a fost decât un pretext ca Barty să arate lumii cât îşi ura fiul... L-a trimis direct la Azkaban.

— Şi-a dat propriul fiu pe mâna Dementorilor? întrebă Harry încet.

— Exact, zise Sirius, care acum nu mai părea deloc amuzat. Am văzut cum l-au adus Dementorii, i-am privit printre gratiile uşii mele de la celulă. Nu cred să fi avut mai mult de nouăsprezece ani. L-au dus într-o celulă din apropierea mea. Înainte de lăsarea nopţii, îşi striga mama. După câteva zile a tăcut însă... Toţi amuţeau până la urmă... În afară de momentele când urlau în somn...

Pentru o clipă, privirea sumbră din ochii lui Sirius se accentuă mai mult ca oricând, de parcă s-ar fi tras nişte obloane în spatele ochilor.

— Deci, e încă la Azkaban? întrebă Harry.

— Nu, zise Sirius pe un ton posac. Nu, nu mai e acolo. A murit la vreun an după ce l-au adus.

— A murit?

— Nu a fost singurul, zise Sirius cu amărăciune. Cei mai mulţi înnebunesc acolo şi la sfârşit nu mai mănâncă. Îşi pierd dorinţa de a trăi. Puteai mereu să-ţi dai seama când cineva se apropia de moarte, pentru că Dementorii simţeau şi deveneau mai entuziaşti. Băiatul lui Crouch părea destul de bolnav încă de când venise. Având în

vedere că Barty era un membru important al Ministerului, el şi soţia lui au avut voie să-i facă o vizită când era pe patul de moarte. Ultima dată când l-am văzut pe Barty Crouch, aproape că îşi ducea în braţe soţia prin faţa celulei mele. Ea însăşi a murit, curând după aceea. De durere. S-a stins cu zile, ca şi băiatul ei. Crouch nu a venit să ia cadavrul băiatului. Dementorii l-au îngropat în afara fortăreţei, i-am văzut când au făcut-o...

Sirius aruncă la o parte bucata de pâine pe care o ridicase la gură şi luă termosul cu suc de dovleac, pe care îl goli într-o clipă.

— Deci, bătrânul Crouch a pierdut totul tocmai când credea că reuşise să-şi atingă scopul, continuă el, ştergându-se la gură cu mâna. Acum, erou, candidat pentru postul de Ministru al Magiei... pe urmă, fiul mort, soţia moartă, numele familiei dezonorat şi, aşa cum am aflat după evadare, i-a mai scăzut şi popularitatea. După ce a murit băiatul, oamenii începuseră să se gândească la el cu milă şi să se întrebe cum de ajunsese un tânăr dintr-o familie respectabilă pe căi atât de greşite. Concluzia a fost că tatăl lui nu l-a iubit aşa cum ar fi trebuit. Cornelius Fudge a primit postul fruntaş şi Crouch a fost dat la o parte şi trimis la Departamentul Cooperării Magice Internaţionale.

Se aşternu tăcerea. Harry se gândea cum holbase ochii Barty Crouch când se uitase la spiriduşul neascultător atunci, în pădure, la Cupa Mondială de Vâjthaţ. Probabil că de asta trebuie să fi reacţionat atât de exagerat când o găsise pe Winky sub Semnul Întunecat. Îi amintise de fiul său, de vechiul scandal şi de declinul său din Minister.

— Moody zice că Barty Crouch este obsedat să prindă cât mai mulţi vrăjitori care au de-a face cu Magia Neagră, îi zise Harry lui Sirius.

— Da, am auzit că deja a ajuns un fel de manie pentru el, spuse Sirius, aprobând din cap. Părerea mea este că el crede că îşi poate reînvia vechea popularitate numai dacă prinde un Devorator al Morţii.

— Şi s-a furişat aici ca să caute în biroul lui Plesneală! zise Ron triumfător, uitându-se la Hermione.

— Da, dar nu are nici un pic de logică, spuse Sirius.

— Ba da! zise Ron entuziasmat.

Dar Sirius clătină din cap.

— Ascultă, dacă Crouch ar vrea să-l investigheze pe Plesneală, de ce nu a venit în calitate de membru al juriului la turnir? Ar fi fost un motiv ideal pentru a face vizite regulate la Hogwarts şi a-l ţine sub observaţie.

— Deci, crezi că Plesneală ar putea pune ceva la cale? întrebă Harry, dar Hermione îl întrerupse.

— Fiţi atenţi, nu-mi pasă ce spuneţi voi, Dumbledore are încredere în Plesneală si...

— Încetează, Hermione, zise Ron repede, ştiu că Dumbledore este un geniu şi aşa mai departe, dar asta nu înseamnă că nu poate fi păcălit de un vrăjitor al Întunericului, foarte isteţ şi...

— Atunci, de ce i-a salvat Plesneală viaţa lui Harry în primul an? De ce nu l-a lăsat să moară?

— Nu ştiu... Poate că a crezut că Dumbledore l-ar fi dat afară dacă...

— Tu ce crezi, Sirius? întrebă Harry, iar Ron şi Hermione se opriră din ceartă ca să audă ce avea de zis Sirius.

— Cred că amândoi au dreptate, spuse acesta, uitându-se gânditor la Ron şi la Hermione. De când am aflat că Plesneală predă aici, m-am întrebat de ce l-a angajat Dumbledore. Plesneală a fost mereu fascinat de Magia Neagră, era faimos pentru asta în timpul şcolii. Era un puşti slinos, cu părul unsuros, adăugă Sirius, iar Harry şi Ron îşi zâmbiră unul altuia. Plesneală ştia mai multe blesteme când a venit la şcoală decât jumătate din elevii din anul VII şi a făcut parte dintr-o gaşcă de Viperini dintre care aproape toţi au ajuns Devoratori ai Morţii.

Sirius îşi ridică degetele şi începu să enumere mai multe nume:

— Rosier şi Wilkes, care au fost amândoi omorâţi de Aurori, cu un an înainte să fie înfrânt Cap-de-Mort. Soţii Lestrange sunt la Azkaban. Avery... Din câte am auzit, a scăpat de probleme, spunând că a acţionat sub puterea Blestemului Imperius... Încă e puternic. Dar, din câte ştiu eu, Plesneală nu a fost niciodată acuzat că ar fi fost un Devorator al Morţii... Asta nu e foarte important însă. Mulţi dintre ei nu au fost prinşi niciodată. Şi Plesneală este destul de isteţ şi de viclean ca să se ferească de necazuri.

— Plesneală îl ştie destul de bine pe Karkaroff, dar ţine secret acest lucru, zise Ron.

— Da, ar fi trebuit să îi vezi faţa lui Plesneală când a apărut Karkaroff ieri la ora de „Poţiuni”! zise Harry repede. Karkaroff vroia să discute cu Plesneală, îl întreba de ce îl evitase în ultimul timp. Karkaroff părea foarte îngrijorat. I-a arătat lui Plesneală ce avea pe braţ, dar nu am văzut ce era.

— I-a arătat ceva de pe braţ lui Plesneală? întrebă Sirius uluit.

Îşi trecu degetele prin părul murdar, apoi ridică iar din umeri.

— Ei bine, habar nu am despre ce ar putea fi vorba... Dar dacă Karkaroff este cu adevărat îngrijorat şi îi cere lui Plesneală să îi explice...

Sirius se uită la pereţii peşterii, iar apoi pe chip îi apăru o grimasă de frustrare.

— Mai e şi faptul că Dumbledore are încredere în Plesneală şi ştiu că Dumbledore se încrede în oameni în care mulţi n-ar face-o, dar nu-mi pot imagina că l-ar fi lăsat pe Plesneală să predea la Hogwarts, dacă l-ar fi slujit vreodată pe Cap-de-Mort.

— Atunci, de ce sunt Moody şi Crouch atât de interesaţi să intre în biroul lui Plesneală? se încăpăţână Ron.

— Ei bine, zise Sirius încet, eu îl cred în stare pe Ochi-Nebun să cerceteze birourile fiecărui profesor de cum a ajuns la Hogwarts. Nu cred că are încredere în cineva şi, după câte a văzut în viaţa lui, nici nu mă mir. Trebuie să recunosc că Moody nu a omorât niciodată pe nimeni, dacă a putut să evite lucrul acesta. Întotdeauna îi aducea vii, dacă era posibil. Era dur, dar nu s-a coborât niciodată la

nivelul Devoratorilor Morţii. Crouch însă... Ei, cu el e altă poveste... Oare chiar e bolnav? Dacă da, de ce s-a chinuit să vină şi să scotocească prin biroul lui Plesneală? Şi dacă nu... Oare ce pune la cale? Ce a făcut atât de important în timpul Cupei Mondiale, încât nu a putut să ajungă în Loja Superioară? Ce a avut de făcut atât de important, încât să nu fie prezent la turnir?

Sirius se cufundă în tăcere, continuând să privească peretele peşterii. Buckbeak se tot foia pe podeaua de piatră, căutând oase pe care poate că le trecuse cu vederea.

În sfârşit, Sirius se uită la Ron.

— Deci, fratele tău e asistentul personal al Iui Crouch? Ai putea să-l întrebi ce mai face Crouch în ultima vreme?

— O să încerc, zise Ron, nu prea convins. Deşi nu ar trebui să las impresia că bănuiesc că Barty Crouch are vreun plan ascuns. Percy îşi venerează şeful.

— Şi ai putea să încerci să afli şi dacă mai ştiu ceva despre Bertha Jorkins, zise Sirius, făcând semn către unul dintre exemplarele Profetul zilei.

— Bagman mi-a spus că nu, zise Harry.

— Da, e citat în articolul din ziar, spuse Sirius, cu ochii spre ziar. Tot vorbeşte despre cât de fragilă e memoria Berthei. Ei bine, poate ca s-a mai schimbat de când am cunoscut-o eu, dar Bertha Jorkins pe care o ştiu nu avea deloc memoria scurtă, ba din contră. Nu spun că nu era puţin cam toantă, dar avea o memorie excelentă când venea vorba de bârfe. Şi din cauza asta avea mereu probleme, niciodată nu ştia când să tacă din gură. Îmi

imaginez că era o răspundere grea pentru Ministerul Magiei... Poate că de asta nu s-a deranjat Bagman s-o caute mai devreme...

Sirius oftă cu putere şi apoi îşi frecă ochii încercănaţi.

— Cât e ceasul? întrebă el.

Harry se uită la ceas, iar apoi îşi dădu seama că nu mai funcţiona de când stătuse o oră în lac.

— E trei şi jumătate, zise Hermione.

— Ar trebui să vă întoarceţi la şcoală, zise Sirius, ridicându-se. Fiţi atenţi... (se uită intens mai ales la Harry) nu vreau să vă furişaţi din şcoală ca să veniţi să mă vedeţi, da? Trimiteţi-mi doar scrisori. Aşa cum v-am spus, vreau să aflu despre tot ce e ciudat. Dar să nu plecaţi din Hogwarts fără permisiune, ar fi o ocazie ideală să vă atace cineva.

— Până acum nu a încercat să mă atace nimeni, în afară de un dragon şi de câţiva monştri Fluidem, zise Harry.

Dar Sirius se încruntă la el.

— Nu contează... O să respir uşurat abia după ce se termină turnirul ăsta, adică tocmai în iunie. Şi nu uitaţi, dacă vorbiţi despre mine între voi, spuneţi-mi Snuffles, da?

Îi dădu lui Harry şerveţelul gol şi termosul şi se duse să-şi ia la revedere de la Buckbeak.

— Vă conduc până la marginea satului, zise Sirius, poate mai fur un ziar.

Se transformă într-un câine mare şi negru, înainte să iasă din peşteră, şi coborâră împreună panta stâncoasă,

traversară solul plin cu pietre şi se întoarseră la gard. Aici îi lăsă pe toţi să-l mângâie pe cap, înainte de a se întoarce şi de a o rupe la fugă pe la marginea satului.

Harry, Ron şi Hermione se întoarseră în Hogsmeade şi apoi la Hogwarts.

— Oare Percy ştie toate astea despre Crouch? întrebă Ron, pe când mergeau pe aleea către castel. Dar poate că nu-i pasă... Probabil că l-ar face să-l admire şi mai tare pe Crouch. Da, Percy adoră regulile. Ar spune că Barty Crouch a refuzat să le încalce chiar şi pentru propriul fiu.

— Percy nu şi-ar da nici un membru al familiei pe mâna Dementorilor, zise Hermione severă.

— Nu ştiu sigur, zise Ron. Dacă ar crede că ar sta în drumul carierei sale... Percy e foarte ambiţios, doar ştiţi...

Urcară scara de piatră către holul de la intrare, unde fură împresuraţi de mirosurile îmbietoare ale cinei care se servea în Marea Sală.

— Bietul Snuffles, zise Ron, adulmecând cu poftă. Trebuie să ţină mult la tine, Harry, dacă supravieţuieşte mâncând şobolani...

Capitolul XXVIII

NEBUNIA DOMNULUI CROUCH

Duminică, după micul dejun, Harry, Ron şi Hermione se duseră în hambarul bufniţelor ca să-i trimită o scrisoare lui Percy, în care să-l întrebe, după cum le sugerase Sirius, dacă îl mai văzuse pe domnul Crouch de curând. O folosiră pe Hedwig, pentru că trecuse foarte mult timp de când i se dăduse vreo misiune. După ce o văzură plecând pe o fereastră din turnul bufniţelor, se îndreptară către bucătărie ca să-i dea lui Dobby noile sale şosete.

Spiriduşii de casă îi primiră foarte călduros, făcând plecăciuni şi reverenţe, şi se grăbiră iar să le pregătească un ceai. Dobby era încântat de cadoul primit.

— Harry Potter e prea bun cu Dobby! chiţăi el, ştergându-şi lacrimile mari din ochii enormi.

— Mi-ai salvat viaţa cu Algebranhiile alea, Dobby, nu glumesc, zise Harry.

— Mai aveţi cumva un ecler sau chiar două? întrebă Ron, care se uita în jur la spiriduşii zâmbitori şi serviabili.

— Abia ai luat micul dejun! îl repezi Hermione supărată, însă deja se apropia de ei cu viteza luminii un platou mare, de argint, cu eclere, purtat de patru spiriduşi de casă.

— Ar trebui să luăm câteva şi să-i trimitem şi lui Snuffles, zise Harry încet.

— Bună idee, spuse Ron. O să-i găsim o ocupaţie şi lui Pig. Aţi putea cumva să ne daţi nişte mâncare în plus? le zise el spiriduşilor din jurul lui, iar ei se înclinară încântaţi şi se duseră repede să mai aducă de mâncare.

— Dobby, unde e Winky? întrebă Hermione, uitându-se în jur.

— Winky este acolo, lângă foc, domnişoară, zise Dobby încet, cu urechile puţin pleoştite.

— Vai de mine! se sperie Hermione când o zări pe Winky.

Harry se uită şi el la către şemineu. Winky stătea pe acelaşi taburet ca şi data trecută, dar era atât de murdară, încât abia se deosebea de cărămida înnegrită de fum din spatele ei. Hainele îi erau ponosite şi nespălate. Avea o sticlă de Berezero încleştată în mâini şi se legăna uşor pe taburet, uitându-se ţintă la foc. În timp ce o priveau, Winky sughiţă puternic.

— Winky a ajuns să bea şase sticle pe zi acum, îi şopti Dobby lui Harry.

— Da, dar nu e o băutură tare, zise Harry.

Dar Dobby clatină din cap.

— Pentru spiriduşii de casă, e tare, domnule, zise el.

Winky sughiţă iar. Spiriduşii care aduseseră eclerele îi aruncară nişte priviri dezgustate, înainte de a se întoarce la lucru.

— Winky suferă, Harry Potter, şopti Dobby cu tristeţe. Winky vrea să se ducă acasă. Winky încă mai crede că domnul Crouch este stăpânul ei, domnule, şi nimic din ce spune Dobby nu o poate convinge că profesorul Dumbledore este noul stăpân.

— Bună, Winky, zise Harry, venindu-i brusc o idee.

Se duse la ea şi se aplecă să îi spună ceva.

— Nu ştii cumva ce pune la cale domnul Crouch? Pentru că nu a mai venit la Turnirul celor trei vrăjitori...

Ochii lui Winky scânteiară. Pupilele ei imense se fixară asupra lui Harry. Se legănă iar încet şi apoi spuse:

— Stă-Stăpânul meu... Hâd... El nu... Hâd... venit?

— Nu, zise Harry, nu l-am mai văzut de la prima probă. În Profetul zilei scrie că e bolnav.

Winky continuă să se legene, uitându-se ameţită la Harry.

— Stăpânul... Hâd... bolnav?

Buza de jos începu să-i tremure necontrolat.

— Dar nu suntem siguri că e adevărat, zise Hermione repede.

— Stăpânul avut nevoie de... Hâd... Winky! plânse spiriduşul. Stăpânul nu poate... Hâd... să se... Hâc... descurce singur...

— Şi alţi oameni au grijă de casele lor tot singuri, să ştii, Winky, zise Hermione categorică.

— Winky... Hâd... nu făcut doar... Hâd... curat pentru domnu' Crouch! chiţăi Winky indignată, legănându-se mai tare ca niciodată şi vărsându-şi Bereazero pe bluza deja foarte pătată. Stăpânul i-a... Hâd... încredinţat lui Winky... Hâd... cel mai important... Hâd... cel mai mare secret...

— Care? zise Harry.

Dar Winky clătină cu putere din cap, vărsându-şi o altă porţie de Berezero pe bluză.

— Winky păstrează... Hâd... secretele stăpânului, zise ea revoltată, legănându-se şi mai tare, şi încruntându-se la Harry şi privindu-l cruciş. Dumneavoastră... Hâd... băgaţi nasul în toate...

— Winky n-are voie să vorbească aşa cu Harry Potter! zise Dobby mânios. Harry Potter e curajos şi nobil, şi Harry Potter nu bagă nasul!

— Îşi bagă nasul... Hâd... în treburile personale şi secrete... Hâd... ale stăpânului... Hâd... Winky este bun spiriduş de casă... Hâd... Winky tace... Hâc... oamenii încearcă să... Hâd... afle... Hâd...

Lui Winky îi căzură pleoapele şi brusc alunecă de pe taburet în faţa şemineului, începând să sforăie zgomotos. Sticla goală de Berezero se rostogoli pe podeaua cu dale de piatră.

Şase spiriduşi de casă veniră repede, uitându-se dezgustaţi la ea. Unul dintre ei ridică sticla şi ceilalţi o acoperiră cu o faţă de masă mare, în carouri, şi îi aranjară cu grijă colţurile, ascunzând-o în totalitate pe Winky sub ea.

— Nouă pare rău că văzut aşa ceva, domnilor şi domnişoară! chiţăi un spiriduş din apropiere, clătinând din cap şi părând foarte ruşinat. Sperăm să nu ne credeţi pe toţi ca Winky, domnilor şi domnişoară!

— E nefericită! zise Hermione exasperată. De ce nu încercaţi să o înveseliţi, în loc să o ascundeţi sub o faţă de masă?

— Ne scuzaţi, domnişoară, zise spiriduşul de casă, făcând iar o plecăciune, dar spiriduşii de casă nu avut astfel de cazuri până acum...

— O, pentru numele lui Dumnezeu! zise Hermione supărată. Ascultaţi-mă, cu toţii! Aveţi aceleaşi drepturi ca şi vrăjitorii să fiţi fericiţi! Aveţi dreptul la concedii, salarii şi haine decente, nu trebuie să faceţi tot ce vi se spune... Uitaţi-vă la Dobby!

— Domnişoara să nu-l implice pe Dobby în asta, murmură Dobby, părând speriat.

Zâmbetele vesele de pe chipurile spiriduşilor din bucătărie dispăruseră. Se uitau dintr-o dată la Hermione, de parcă ar fi fost nebună şi periculoasă.

— Adus la domnu' mâncarea în plus! chiţăi un spiriduş de lângă cotul lui Harry şi îi aruncă în braţe un jambon mare, douăsprezece prăjituri şi nişte fructe. La revedere!

Spiriduşii de casă se strânseră în jurul lui Harry, Ron şi Hermione şi începură să-i împingă către uşă cu mâinile lor mici.

— Mulţumesc pentru şosete, Harry Potter! strigă Dobby amărât, din faţa şemineului unde stătea, lângă faţa de masă umflată sub care se afla Winky.

— N-ai putut să taci din gură, nu, Hermione? zise Ron supărat, când uşa bucătăriei se trânti în urma lor. Acum nu or să mai vrea să-i vizităm! Am fi putut să aflăm mai multe despre Crouch de la Winky!

— Ah, de parcă ţi-ar păsa de asta! zise Hermione batjocoritoare. Ţie îţi place să vii aici pentru mâncare!

Ziua următoare fu destul de încordată. Harry se sătură atât de tare de certurile dintre Ron şi Hermione, încât duse mâncarea lui Sirius sus, în camera bufniţelor, de unul singur în acea seară.

Pigwidgeon era mult prea mică pentru a căra jambonul până sus pe munte de una singură, aşa că Harry trimise încă două strigi să-l ajute. După ce acestea zburară către asfinţit, arătând foarte ciudat cu pachetul mare între ele, Harry se aplecă peste pervaz, cercetând împrejurimile castelului, până spre vârfurile copacilor întunecaţi din Pădurea Interzisă şi până la pânzele în vânt ale corăbiei celor de la Durmstrang.

O bufniţă zbură prin norul de fum care ieşea din coşul lui Hagrid, direct către castel, pe lângă turnul bufniţelor, şi dispăru înăuntru. Uitându-se în vale, Harry îl văzu pe Hagrid săpând de zor în faţa colibei sale. Harry se întrebă ce făcea. Părea să pregătească o nouă grădină de legume. În timp ce privea într-acolo, o văzu pe Madame Maxime ieşind din trăsura celor de la Beauxbatons şi ducându-se la Hagrid. Părea să încerce să lege o conversaţie. Hagrid stătea sprijinit pe lopată, dar nu părea dornic să lungească discuţia, pentru că la puţin timp după aceea Madame Maxime se întoarse la trăsură.

Nevrând să se întoarcă în Turnul Cercetaşilor şi să-i audă pe Ron şi pe Hermione certându-se, Harry îl privi pe Hagrid cum săpa de zor, până când îl înghiţi întunericul. Bufniţele din jurul lui Harry începură să se trezească, trecând grăbite pe lângă el şi zburând în noapte.

*

La micul dejun din dimineaţa următoare, supărarea dintre Ron şi Hermione părea să se fi mai atenuat şi, spre uşurarea lui Harry, predicţiile sumbre ale lui Ron, cum că spiriduşii de casă vor trimite mâncare mai puţină şi mai proastă la masa Cercetaşilor pentru că Hermione îi insultase, se dovediră false. Şunculiţa, ouăle şi scrumbiile afumate erau la fel de bune ca de obicei.

Când sosiră bufniţele cu poşta, Hermione se uită în sus nerăbdătoare. Părea să aştepte ceva.

— Percy n-a avut când să răspundă, n-ar fi avut timp, zise Ron. Am trimis-o pe Hedwig abia ieri.

— Nu, nu e asta, zise Hermione. M-am abonat la Profetul zilei, m-am săturat să aflu totul de la Viperini.

— Bună idee! zise Harry, uitându-se şi el în sus la bufniţe. Hei, Hermione, cred că ai noroc...

O bufniţă gri tocmai zbura spre Hermione.

— Dar nu are nici un ziar, zise ea, părând dezamăgită. E... Dar, spre uimirea ei, bufniţa gri aterizăîn faţa farfuriei,

urmată îndeaproape de patru bufniţe de şură, o bufniţă brună şi una roşcată.

— Câte abonamente ai făcut? o întrebă Harry, înşfăcând paharul Hermionei înainte de a fi dărâmat de puzderia de bufniţe care se înghesuiau toate în faţa ei, fiecare încercând să-şi livreze prima scrisoarea.

— Ce Dumnezeu? zise Hermione şi luă scrisoarea de la bufniţa gri.

O deschise şi o citi.

— Să fim serioşi! zise ea, înroşindu-se.

— Ce e? întrebă Ron.

— Este... Ce tâmpenie...

Îi arătă scrisoarea lui Harry, care văzu că nu era scrisă de mână, ci era compusă din litere care păreau decupate din Profetul zilei.

EŞTI O FATĂ AFURISITĂ. HARRY POTTER MERITĂ MAI MULT. ÎNTOARCE-TE DE UNDE AI VENIT, ÎNCUIATO.

— Sunt toate la fel! zise Hermione disperată, deschizând scrisoare după scrisoare. „Harry Potter poate fi mult mai fericit fără una ca tine...” „Ar trebui să fii fiartă în ouă de broască...” Puah!

Deschise ultimul plic şi din el se scurse un lichid verde-gălbui, cu un miros pregnant de benzină, chiar pe mâinile ei, care începură să se umple de băşici mari şi galbene.

— Puroi nediluat de Bubotuburi! zise Ron, luând plicul cu două degete şi mirosindu-l.

— Au! exclamă Hermione, cu lacrimi în ochi, în timp ce încerca să îşi cureţe mâinile cu un şerveţel, dar acum degetele îi erau acoperite cu atât de multe buboaie, încât părea să poarte nişte mănuşi groase şi noduroase.

— Ar trebui să te duci în aripa spitalului, zise Harry, în timp ce bufniţele din jurul Hermionei îşi luau zborul, o să-i spunem profesoarei Lăstar unde te-ai dus...

— Am prevenit-o! zise Ron, în timp ce Hermione ieşea repede din Marea Sală, ascunzându-şi mâinile. Am prevenit-o să nu o supere pe Rita Skeeter! Uită-te la asta... „Am citit în Săptămânalul vrăjitoarelor cum te joci cu inima bietului Harry Potter. Nu-i frumos, băiatul a avut destule necazuri! O să-ţi trimit un blestem de îndată ce o să găsesc un plic destul de mare.” Chiar că ar trebui să se păzească, nu, Harry?

Hermione nu veni la „Ierbologie”. Când Harry şi Ron ieşiră din seră înainte de ora de „Îngrijire a Creaturilor Magice”, îi văzură pe Reacredinţă, Crabbe şi Goyle coborând treptele de piatră dinspre castel. Pansy Parkinson şuşotea şi râdea cu şleahta ei de fete de la Viperini. Zărindu-l pe Harry, Pansy îi strigă:

— Potter, te-ai despărţit de iubită? De ce era aşa de supărată la micul dejun?

Harry o ignoră, nu vroia să îi dea satisfacţia de a şti câte probleme îi cauzase Hermionei articolul acela din Săptămânalul vrăjitoarelor.

Hagrid, care le spusese ora trecută că terminaseră cu unicornii, îi aştepta în faţa colibei şale cu o nouă serie de lăzi la picioare. Lui Harry i se puse o piatră pe inimă când văzu lăzile... Dacă erau alţi pui de Homari? Dar când ajunse destul de aproape ca să vadă ce era în lăzi, descoperi nişte animăluţe negre, cu blană deasă şi cu boturi lungi. Labele din faţă le erau neobişnuit de plate, ca

nişte lopeţi, iar creaturile se uitau clipind la elevi, părând nedumerite de atenţia care li se acorda.

— Aceştia sunt Niffleri, zise Hagrid, când toată clasa se strânse în jurul lor. Pot fi găsiţi cel mai des în mine. Le plac lucrurile strălucitoare... Uitaţi!

Unul dintre Niffleri sărise brusc şi încercase să-i muşte ceasul de mână lui Pansy Parkinson. Aceasta ţipă şi se dădu înapoi.

— Sunt ca nişte detectoare de comori, zise Hagrid vesel. M-am gândit să ne distrăm azi cu ei. Vedeţi?

— Arătă către o porţiune mare de pământ proaspăt săpat pe care Harry văzuse cum îl săpase de la fereastra camerei bufniţelor.

Am îngropat nişte monede de aur. Şi am un premiu pentru cel care va alege Nifflerul care le va dezgropa pe cele mai multe. Daţi-vă jos bijuteriile şi alegeţi un Niffler căruia să-i daţi drumul.

Harry îşi dădu jos ceasul pe care îl purta doar din obişnuinţă, având în vedere că nu mai mergea, şi şi-l puse în buzunar. Luă un Niffler. Acesta îşi puse botul lung lângă urechea lui Harry şi începu să miroasă entuziasmat. Era chiar drăguţ.

— Staţi aşa, zise Hagrid, uitându-se în ladă, a mai rămas un Niffler... Cine lipseşte? Unde e Hermione?

— A trebuit să se ducă în aripa spitalului, zise Ron.

— Îţi explicăm mai târziu, murmură Harry.

Pansy Parkinson era cu urechile ciulite.

Fu de departe cea mai amuzantă oră de „Îngrijire a Creaturilor Magice”. Nifflerii intrau şi ieşeau din pământ de parcă ar fi ieşit din apă. Fiecare se întorcea la elevul care îi dăduse drumul şi îi scuipa aur în palme. Al lui Ron era deosebit de harnic. În scurt timp îi umplu poala robei cu monede.

— Pot fi crescuţi ca animale de casă, Hagrid? întrebă el entuziasmat, în timp ce Nifflerul său intra iar sub pământ.

— Mama ta n-ar fi prea fericită, Ron, zise Hagrid, zâmbind, Nifflerii distrug casele. Cred că acum le-au cam găsit pe toate, adăugă el, mergând pe lângă parcela de pământ, în timp ce Nifflerii continuau să caute. Nu am îngropat decât o sută de monede. Ah, ai venit, Hermione!

Hermione se apropia de, traversând pajiştea. Avea mâinile complet bandajate şi părea foarte supărată. Pansy Parkinson o privea cu mult interes.

— Păi, hai să vedem cum v-aţi descurcat! zise Hagrid. Număraţi-vă monedele! Şi nu are sens să încerci să le furi, Goyle, adăugă Hagrid, privindu-l printre gene pe cel vizat. Este aur de la spiriduşi. Dispare după câteva ore.

Goyle îşi goli buzunarele, devenind din ce în ce mai posomorât. Nifflerul lui Ron se dovedise cel mai bun, aşa că Hagrid îi dădu drept premiu lui Ron o ciocolată mare de la „Lorzii mierii”. Se auzi clopoţelul care anunţa prânzul. Restul clasei porni înapoi spre castel, dar Harry, Ron şi Hermione mai rămaseră puţin, ca să-l ajute pe Hagrid să-i pună pe Niffleri la loc în lăzi. Harry observă că Madame Maxime îi privea de la fereastra trăsurii celor de la Beauxbatons.

— Ce ai păţit la mâini, Hermione? întrebă Hagrid îngrijorat. Hermione îi spuse de scrisorile pline de ură pe care le primise în acea dimineaţă şi despre plicul cu puroi de Bubotuburi.

— Aaah, nu-ţi face griji, zise Hagrid cu blândeţe, uitându-se la ea. Am primit şi eu nişte scrisori de genu' ăsta, după ce a scris Rita Skeeter despre mama. „Eşti un monstru şi ar trebui să fii omorât." „Mama ta a omorât oameni nevinovaţi şi, dacă ai avea puţină demnitate, ai sări într-un lac, să te îneci!"

— Nu se poate! zise Hermione şocată.

— Da, zise Hagrid, ducând lăzile cu Niffleri lângă peretele cabanei. Sunt pur şi simplu smintiţi, Hermione. Nu le mai deschide, dacă mai primeşti altele. Aruncă-le direct în foc.

— Ai pierdut o lecţie foarte interesantă, îi spuse Harry lui Hermione, în timp ce se îndreptau spre castel. Sunt drăguţi Nifflerii, nu, Ron?

Dar Ron se încrunta către ciocolata pe care i-o dăduse Hagrid. Părea foarte supărat de ceva.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Harry. Nu-ţi place aroma?

— Nu, zise Ron scurt. De ce nu mi-ai spus despre aur?

— Ce aur? întrebă Harry.

— Aurul pe care ţi l-am dat la Cupa Mondială de Vâjthaţ, zise Ron. Aurul de la spiriduşi, pe care ţi l-am dat pentru omnioculari. În Loja Superioară. De ce nu mi-ai spus că a dispărut după un timp?

Lui Harry îi trebui un timp până să îşi dea seama despre ce vorbea Ron.

— Ah, zise el, amintindu-şi în sfârşit. Nu ştiu... nu mi-am dat seama că dispăruse. Eram mult mai îngrijorat de baghetă, nu crezi?

Urcară scara către holul de la intrare şi se duseră în Marea Sală să ia prânzul.

— Trebuie să fie grozav, zise Ron brusc, după ce se aşezaseră şi începuseră să-şi pună porţii de friptură de vită şi budincă, să ai atât de mulţi bani, încât să nu-ţi dai seama când îţi dispare un pumn de galeoni.

— Stai puţin, am avut alte lucruri pe cap în noaptea aia! zise Harry repede. Cu toţii am avut, nu-ţi mai aminteşti?

— Nu ştiam că aurul spiriduşilor dispare, murmură Ron. Am crezut că ţi-am achitat datoria. Nu ar fi trebuit să-mi iei pălăria aia cu Tunurile din Chudley de Crăciun.

— Hai să uităm de asta, da? zise Harry.

Ron îşi înfipse furculiţa într-un cartof copt, pe care îl privi cu mare atenţie. Apoi izbucni:

— Urăsc să fiu sărac!

Harry şi Hermione se uitară unul la altul. Nici unul dintre ei nu ştia ce să spună.

— E groaznic, zise Ron, continuând să se uite la cartof. Nu îi învinuiesc pe Fred şi pe George că încearcă să câştige un ban în plus. Şi eu aş vrea să pot. Mi-aş dori să am un Niffler.

— Ei bine, ştim ce să-ţi luăm de Crăciun! zise Hermione veselă.

Apoi, când văzu că Ron era tot posomorât, zise:

— Zău, Ron, ar putea fi mult mai rău. Cel puţin, nu ai degetele pline de bube!

Hermione avea mari probleme cu mânuitul cuţitului şi furculiţei, pentru că avea degetele foarte ţepene şi umflate.

— O urăsc pe femeia aia! exclamă ea cu patimă. O să i-o plătesc cu orice preţ!

*

Hermione continuă să primească scrisori răuvoitoare toată săptămâna şi, deşi îl ascultă pe Hagrid şi nu le mai deschise, mai mulţi răuvoitori îi trimiseră Urlătoare, care explodară la masa Cercetaşilor şi strigară insulte în faţa tuturor celor din sală. Chiar şi cei care nu citeau Săptămânalul Vrăjitoarelor ştiau totul despre presupusul triunghi amoros: Harry-Krum-Hermione. Harry se săturase să le tot spună că Hermione nu era iubita lui.

— O să se termine odată şi odată, îi spuse el Hermionei, dacă îi ignorăm… Tot aşa s-au plictisit să citească şi ce a scris Rita despre mine ultima dată…

— Eu vreau să ştiu cum ascultă conversaţiile secrete, când îi este interzis să vină la Hogwarts! zise Hermione mânioasă.

Hermione rămase ultima la următoarea oră de „Apărare contra Magiei Negre”, ca să îl întrebe ceva pe profesorul

Moody. Restul elevilor abia aşteptaseră să plece. Moody le dăduse un test atât de riguros de deviere a blestemelor, încât mulţi dintre ei încă îşi oblojeau unele răni uşoare. Harry era foarte afectat de blestemul Urechilor Mişcătoare şi trebui să îşi ţină mâinile pe urechi când ieşi din clasă.

— Ei bine, e clar că Rita nu foloseşte o pelerină care s-o facă invizibilă! gâfâi Hermione cinci minute mai târziu, ajungându-i din urmă pe Harry şi pe Ron în holul de la intrare.

Îi trase lui Harry o mână de pe una dintre urechile mişcătoare, ca să o poată auzi.

— Moody zice că nu a văzut-o în apropierea mesei juriului la a doua probă, şi nici pe lângă lac!

— Hermione, ajută la ceva dacă îţi spun încă o dată s-o laşi baltă? întrebă Ron.

— Nu! zise Hermione încăpăţânată. Vreau să ştiu cum m-a auzit vorbind cu Viktor! Şi cum a aflat de mama lui Hagrid!

— Poate că v-a pus microfoane, zise Harry.

— Microfoane? zise Ron absent. Cum adică, un fel de foane mai mici?

Harry începu să le explice despre microfoanele ascunse şi despre modurile lor de înregistrare.

Ron era fascinat, dar Hermione îi întrerupse:

— Voi nu aveţi de gând să citiţi odată „Hogwarts. Scurtă istorie”?

— La ce bun? zise Ron. O ştii pe de rost, putem să te întrebăm pe tine.

— Toate înlocuitoarele astea pentru magie, pe care le folosesc Încuiaţii — electricitatea, computerele şi radarele, toate astea — nu funcţionează în jurul castelului Hogwarts, este înconjurat de prea multă magie... Nu, Rita se foloseşte de magie ca să tragă cu urechea, aşa trebuie să fie... Dacă aş reuşi să aflu despre ce e vorba... Ooh, dacă e ilegal, am prins-o!

— Nu avem destule griji pe cap? o întrebă Ron. Acum trebuie să începem şi o vendetă contra Ritei Skeeter?

— Nu ţi-am cerut ajutorul! se răsti Hermione. O să mă descurc singură!

Urcă înapoi scara de marmură fără să se uite înapoi. Harry era convins că se ducea la bibliotecă.

— Harry, pe cât facem pariu că o să vină cu insigne pe care o să scrie „O Urăsc pe Rita Skeeter”? zise Ron.

Hermione nu le ceru însă ajutorul nici lui Harry, nici lui Ron, ca să se răzbune pe Rita Skeeter, lucru pentru care îi erau amândoi recunoscători, fiindcă aveau din ce în ce mai multe teme înaintea vacanţei de Paşte. Harry se minuna, pur şi simplu de felul în care reuşea Hermione să găsească timp să caute metode magice de tras cu urechea şi să se descurce şi cu şcoala. El muncea pe brânci numai ca să îşi facă toate temele şi avea grijă să îi trimită tot timpul pachete cu mâncare lui Sirius. După vara care trecuse, nu uitase cum era să-ţi fie foame încontinuu. O dată cu pachetele cu mâncare, îi trimitea şi scrisori lui Sirius,

spunându-i că nu se mai întâmplase nimic ieşit din comun şi că încă aşteptau un răspuns de la Percy.

Hedwig nu se întoarse decât la sfârşitul vacanţei de Paşte. Scrisoarea lui Percy era pusă într-un pachet cu ouă de Paşte trimise de doamna Weasley. Şi oul primit de Harry, şi cel al lui Ron erau de mărimea ouălelor de dragon şi erau pline cu ciocolată de casă. Oul Hermionei era mai mic chiar şi decât unul de găină. Rămase tablou când îl văzu.

— Mama ta nu citeşte Săptămânalul vrăjitoarelor, sper... Nu-i aşa, Ron? întrebă ea încet.

— Ba da, zise Ron, cu gura plină de ciocolată. O ia pentru reţete.

Hermione se uită cu tristeţe la oul ei micuţ.

— Nu vrei să vezi ce a scris Percy? o întrebă Harry repede, ca să îi abată atenţia.

Scrisoarea lui Percy era scurtă şi enervantă.

După cum le spun mereu celor de la Profetul zilei, domnul Crouch şi-a luat o pauză binemeritată de la serviciu. Trimite bufniţe regulat, cu instrucţiuni pentru mine. Nu, nu l-am văzut, dar cred că nu mi se poate reproşa că nu recunosc scrisul propriului meu şef. Am destule de făcut şi fără să fiu nevoit să clarific asemenea zvonuri ridicole. Vă rog nu mă mai deranjaţi dacă nu e ceva important Paşte fericit!

*

Începutul semestrului de vară ar fi însemnat de obicei că Harry trebuia să se antreneze pentru ultimul meci de vâjthaţ al sezonului. În acest an însă, în aceeaşi perioadă avea loc a treia şi ultima probă a Turnirului celor trei vrăjitori pentru care trebuia să se pregătească, dar încă nu ştia ce avea de făcut. În sfârşit, în ultima săptămână a lui mai, profesoara McGonagall îl reţinu după orele de „Transfiguraţie”.

— Trebuie să te duci la stadionul de vâjthaţ diseară la nouă fix, Potter, îi spuse ea. Domnul Bagman va fi acolo ca să le spună campionilor în ce constă a treia probă.

Aşa că la opt şi jumătate în acea seară, Harry îi lăsă pe Ron şi pe Hermione în Turnul Cercetaşilor şi coborî. Când traversă holul de la intrare, Cedric tocmai venea dinspre camera de zi a Astropufilor.

— Ce crezi că e? îl întrebă el pe Harry, în timp ce coborau împreună treptele de piatră, sub cerul înnorat. Fleur tot vorbeşte despre tunele, bănuieşte că o să trebuiască să găsim o comoară.

— Asta nu ar fi foarte rău, zise Harry, gândindu-se că ar putea să-i ceară lui Hagrid un Niffler ca să rezolve problema în locul lui.

Traversară pajiştea întunecată către stadionul de vâjthaţ, trecură printr-o gaură dintre tribune şi ajunseră pe teren.

— Ce i-au făcut? zise Cedric indignat, încremenind locului.

Terenul de vâjthaţ nu mai era neted şi plat. Arăta de parcă cineva construise ziduri joase pe toată suprafaţa lui, care şerpuiau şi se intersectau în toate direcţiile.

— Sunt garduri vii! zise Harry, aplecându-se să-l examineze pe cel mai apropiat.

— Bună seara! strigă o voce.

Ludo Bagman stătea în mijlocul terenului, împreună cu Viktor Krum şi cu Fleur. Harry şi Cedric se duseră către ei, sărind peste gardurile vii. Fleur îi zâmbi lui Harry când se apropiară. Atitudinea ei faţă de el se schimbase complet de când îi salvase sora din lac.

— Ei bine, ce ziceţi de asta? zise Bagman vesel, când Harry şi Cedric trecură de ultimul gard. Cresc frumos, nu? Le lăsăm o lună şi Hagrid o să le aducă la zece metri înălţime. Nu vă faceţi griji, adăugă el zâmbind, observând expresiile nu tocmai fericite de pe chipurile lui Harry şi al lui Cedric, terenul de vâjthaţ o să revină la normal imediat după terminarea probei! Îmi imaginez că V-aţi dat seama despre ce este vorba şi ce aveţi de făcut...

Toţi rămaseră tăcuţi pentru câteva clipe. Apoi...

— E un labirint, mormăi Krum.

— Exact! zise Bagman. Un labirint. A treia probă este foarte clară. Cupa turneului va fi aşezată în centrul labirintului. Primul campion care o va atinge va primi note maxime.

— Nu trebuie decât să ne descurcăm prin labirint? întrebă Fleur.

— Va avea şi obstacole, zise Bagman fericit, legănându-se din glezne. Hagrid ne va da mai multe creaturi magice... vor fi vrăji care vor trebui înlăturate... Tot felul de asemenea chestii, ştiţi voi. Campionii care au acumulat cele mai multe puncte vor intra mai devreme în labirint.

Bagman le zâmbi lui Harry şi lui Cedric.

— Apoi va intra domnul Krum şi pe urmă domnişoara Delacour. Dar toţi veţi avea şanse egale, depinde doar de cât de bine veţi trece de obstacole. Nu vi se pare amuzant?

Harry, care ştia foarte bine ce fel de creaturi avea să aducă Hagrid pentru un asemenea eveniment, se gândi că nu prea erau şanse să fie amuzant. Aprobă însă politicos din cap, la fel ca ceilalţi campioni.

— Foarte bine... Dacă nu mai aveţi întrebări, să ne întoarcem la castel, e cam răcoare, nu?

Bagman se grăbi să ajungă lângă Harry şi se îndreptară împreună spre ieşirea din labirintul în creştere. Harry avu sentimentul că Bagman avea iar de gând să îi ofere ajutorul, dar chiar atunci Krum îl bătu pe umăr pe Harry.

— Putem vorbi?

— Da, sigur că da, zise Harry, puţin surprins.

— Poţi să faci câţiva paşi cu mine?

— Da, zise Harry şi mai curios.

Bagman păru oarecum deranjat.

— Te aştept aici, da, Harry?

— Nu, mulţumesc, domnule Bagman, zise Harry, abţinându-se să zâmbească, cred că mă pot întoarce fără probleme la castel şi de unul singur.

Harry şi Krum plecară împreună de pe stadion, dar Krum nu o luă pe drumul către corabia celor de la Durmstrang, ci se îndreptă către Pădurea Interzisă.

— De ce mergem în partea asta? întrebă Harry, când trecură pe lângă coliba lui Hagrid şi apoi pe lângă trăsura luminată ca ziua a celor de la Beauxbatons.

— Nu vreau să ne audă nimeni, zise Krum scurt.

Când în sfârşit ajunseră într-o regiune liniştită, la mică distanţă de padocul cailor de la Beauxbatons, Krum se opri în umbra copacilor şi se întoarse către Harry.

— Vreau să ştiu, zise el, uitându-se urât, ce este între tine şi Hărmai-ăun-nini...

Harry, care, după modul secretos în care se purtase Krum, se aşteptase la ceva mult mai serios, se uită la Krum uimit.

— Nimic, zise el.

Dar Krum se încruntă la el şi Harry, descoperind iar cât de înalt era Krum, adăugă:

— Suntem prieteni. Nu este iubita mea şi nici nu a fost vreodată. Sunt numai bazaconii ale femeii aceleia imposibile, Rita Skeeter, care nu ştie ce să mai inventeze!

— Hărmai-ăun-nini vorbeşte foarte des despre tine, zise Krum, uitându-se bănuitor la Harry.

— Da, zise Harry, pentru că suntem prieteni buni...

Nu-i venea să creadă că purta această discuţie cu Viktor Krum, celebrul jucător internaţional de vâjthaţ. Era ca şi când Krum, deşi avea optsprezece ani, îl considera pe el, pe Harry, un rival de temut...

— Nu aţi... Nu aţi fost niciodată...

— Nu, zise Harry cu multă hotărâre.

Krum păru ceva mai fericit. Se uită la Harry câteva clipe şi zise:

— Zbori foarte bine. Te-am urmărit la prima probă...

— Mulţumesc, zise Harry, zâmbindu-i larg şi simţindu-se deodată şi el mai înalt. Şi eu te-am văzut la Cupa Mondială de Vâjthaţ. Fenta Wronski... Ai fost cu adevărat...

Dar ceva se mişcă în spatele lui Krum printre copaci, iar Harry, care avea ceva experienţă cu genul de creaturi care sălăşluiau în Pădurea Interzisă, îl prinse din instinct pe Krum de braţ şi îl trase la o parte.

— Ce este?

Harry dădu din cap, uitându-se la locul unde observase mişcarea. Îşi băgă mâna în buzunarul robei, căutându-şi bagheta.

În clipa următoare, un om apăru de după un stejar înalt, clătinându-se pe picioare. Pentru o fracţiune de secundă, Harry nu-l recunoscu, însă apoi îşi dădu seama că era domnul Crouch.

Arăta de parcă ar fi mers de zile întregi. Roba îi era sfâşiată şi pătată cu sânge, în dreptul genunchilor. Faţa îi era zgâriată, era neras şi pământiu la faţă, din cauza extenuării. Părul său cândva îngrijit şi mustaţa aveau nevoie de tuns, ras şi mai ales de un spălat. Dar aspectul său ciudat nu era nimic pe lângă felul în care se comporta. Murmurând şi gesticulând, domnul Crouch părea să discute cu cineva văzut numai de el. Asta îi aminti foarte bine lui Harry de un vagabond bătrân, pe care îl văzuse o dată, când fusese la cumpărături cu soţii Dursley. Şi omul acela discuta cu patimă cu cineva inexistent, moment în care Mătuşa Petunia îl înşfăcase pe Dudley de mână şi îl trăsese pe trotuarul de vizavi, ca să îl evite pe acel om straniu. Apoi Unchiul Vernon se apucase să spună familiei ce ar face el cu cerşetorii şi vagabonzii.

— Nu e un membru al juriului? întrebă Krum, uitându-se la domnul Crouch. Nu e de la Ministerul vostru?

Harry aprobă din cap, ezită pentru o clipă şi apoi se apropie încet de domnul Crouch, care însă nu se uită la el, ci continuă să discute cu un copac din apropiere:

— Şi după ce ai făcut asta, Weatherby, trimite-i o bufniţă lui Dumbledore şi confirmă numărul de elevi de la Durmstrang care vor veni la turnir. Karkaroff tocmai a anunţat că vor fi doisprezece...

— Domnule Crouch? interveni Harry precaut.

— Şi apoi să-i mai trimiţi o bufniţă şi lui Madame Maxime, pentru că ar putea să vrea să mărească şi ea numărul elevilor pe care îi aduce, acum că Durmstrang a ajuns la doisprezece... Să nu uiţi să faci asta, Weatherby, te rog... Da? Bine...

Ochii domnului Crouch mai aveau puţin şi îi ieşeau din orbite. Rămase acolo, uitându-se la copac, murmurând ceva neinteligibil. Apoi se aruncă într-o parte şi căzu în genunchi.

— Domnule Crouch? zise Harry tare. Vă simţiţi bine?

Lui Crouch i se roteau ochii în cap. Harry se uită la Krum,

care îl urmase printre copaci şi îl privea speriat pe Crouch.

— Ce a păţit?

— Habar n-am, murmură Harry. Ştii ce, nu vrei să te duci să chemi pe cineva în...

— Dumbledore! strigă domnul Crouch.

Îl prinse pe Harry de robă, trăgându-l mai aproape, deşi privea undeva peste capul lui Harry.

— Trebuie... să îl văd... Dumbledore...

— Bine, zise Harry, dacă vă ridicaţi, domnule Crouch, putem merge să-l vedem pe domnul...

— Am făcut... prostie... continuă domnul Crouch, respirând greu.

Părea cu adevărat nebun. Ochii i se roteau şi i se bulbucaseră mult, iar pe bărbie i se scurgea o picătură de salivă. Fiecare cuvânt pe care îl spunea părea să însemne un efort imens pentru el.

— Trebuie... să spun... Dumbledore...

— Ridicaţi-vă, domnule Crouch, zise Harry răspicat. Ridicaţi-vă, vă duc eu la domnul Dumbledore!

Ochii domnului Crouch se fixară asupra lui Harry.

— Cine... tu? şopti el.

— Sunt un elev al şcolii, zise Harry, uitându-se spre Krum pentru a-i cere ajutorul, dar Krum era mai în spate, extrem de încordat.

— Nu eşti... al lui? şopti domnul Crouch, rămânând cu gura căscată.

— Nu, zise Harry, fără să aibă nici cea mai mică idee la cine se referea Crouch.

— Eşti al lui Dumbledore?

— Da, zise Harry.

Crouch îl trase şi mai aproape de el. Harry încercă să-i desfacă mâna încleştată de pe robă, dar nu reuşi.

— Avertizează-l... Dumbledore...

— Îl chem pe Dumbledore, dacă îmi daţi drumul, zise Harry. Daţi-mi drumul, domnule Crouch, şi îl chem...

— Mulţumesc, Weatherby, şi după ce faci asta, aş vrea o ceaşcă de ceai. Soţia şi fiul meu vor sosi în curând, ne ducem la un concert în seara asta, cu domnul şi doamna Fudge.

Crouch vorbea iar fluent, adresându-se unui copac şi părând să nu îşi dea seama că Harry era acolo, ceea ce îl surprinse atât de mult pe Harry, încât nu observă că domnul Crouch îi dăduse drumul la robă.

— Da, fiul meu tocmai a obţinut douăsprezece N.O.V.-uri, foarte satisfăcător, da, mulţumesc, da... Chiar foarte mândru. Acum, dacă îmi poţi aduce biletul acela de la Ministrul Magiei al Andorei, cred că voi avea timp să-i şi răspund...

— Rămâi aici cu el! îi spuse Harry lui Krum. Îl chem pe Dumbledore, o să fie mai rapid aşa, ştiu unde îşi are biroul...

— E nebun, zise Krum, uitându-se la Crouch, care continua să vorbească însufleţit cu pomul, părând să fie convins că i se adresa lui Percy.

— Dar să nu pleci de lângă el, zise Harry, ridicându-se.

Mişcarea sa păru să genereze o nouă schimbare bruscă în atitudinea domnului Crouch. Acesta îl prinse pe Harry de genunchi şi îl trase pe pământ.

— Nu mă... lăsa! şopti el, ochii bulbucându-i-se iar. Am... scăpat... Trebuie să avertizez... să spun... să văd... Dumbledore... vina mea... numai vina mea... Bertha... moartă... numai vina mea... fiul meu... vina mea... spune-i lui Dumbledore... Harry Potter... Lordul Întunericului... mai puternic... Harry Potter...

— Îl aduc pe Dumbledore dacă îmi daţi drumul, domnule Crouch! zise Harry şi se uită furios la Krum. Ajută-mă, te rog!

Părând extrem de încordat, Krum se apropie şi se aşeză lângă domnul Crouch.

— Ţine-l aici, zise Harry, eliberându-se din mâna domnului Crouch. Mă întorc cu Dumbledore.

— Dar vii repede, da? strigă Krum după el, pe când Harry fugea din pădure şi dispărea pe pajiştea întunecată, pustie acum.

Bagman, Cedric şi Fleur dispăruseră. Harry urcă în fugă treptele de piatră, intră pe uşile din stejar de la intrare şi urcă scara de marmură, către al doilea etaj.

Cinci minute mai târziu, fugea ca un nebun către un gargui de piatră care se afla la jumătatea unui coridor pustiu.

— Ser-Serbet de lămâie! gâfâi el către acesta.

Aceasta era parola către scara ascunsă care ducea la biroul lui Dumbledore. Sau, cel puţin, fusese acum doi ani... Oricum, era evident că parola se schimbase, pentru că statuia nu prinse viaţă şi nu se dădu la o parte, ci rămase nemişcată, uitându-se răutăcios la Harry.

— Mişcă-te! strigă Harry. Haide, mai repede!

Dar nimic de la Hogwarts nu se mişca doar pentru că strigai la el. Ştia că asta nu ajuta la nimic. Se uită în sus şi în jos de-a lungul coridorului. Poate că Dumbledore era în cancelarie... O luă la fugă cât de repede putu către scara care...

— POTTER!

Harry se opri brusc şi se uită în jur.

Plesneală tocmai ieşise dinspre scara ascunsă din spatele statuii de piatră. Peretele se închise în spatele lui exact când îi făcu semn lui Harry să vină spre el.

— Ce cauţi aici, Potter?

— Trebuie să-l văd pe domnul Dumbledore! zise Harry, întorcându-se şi oprindu-se în faţa lui Plesneală. Este vorba de domnul Crouch... Tocmai a apărut... Este în pădure şi vrea...

— Ce sunt tâmpeniile astea? zise Plesneală, cu ochii negri începând să-i scânteieze cu interes. Despre ce vorbeşti?

— Domnul Crouch! strigă Harry. De la Minister! E bolnav sau aşa ceva... E în Pădurea Interzisă, vrea să-l vadă pe domnul Dumbledore! Daţi-mi parola ca să-i...

— Directorul este ocupat, Potter, zise Plesneală, pe buzele sale apărând un zâmbet malefic.

— Dar trebuie să-i spun! strigă Harry.

— Nu m-ai auzit, Potter?

Harry îşi dădu seama că Plesneală se distra de minune, refuzând să îl ajute, deşi era cuprins de panică.

— Ascultaţi-mă, zise Harry mânios, domnul Crouch nu se simte bine... Şi-a... Şi-a pierdut minţile... Zice că vrea să-l avertizeze pe...

Zidul de piatră din spatele lui Plesneală se deschise. Dumbledore era acolo, îmbrăcat cu o robă lungă, de culoare verde, cu o expresie oarecum curioasă.

— S-a întâmplat ceva? zise el, uitându-se când la Plesneală, când la Harry.

— Domnule profesor! zise Harry, trecând de Plesneală înainte ca acesta să poată zice ceva. Domnul Crouch este

aici... Este în Pădurea Interzisă şi vrea să vorbească cu dumneavoastră!

Harry se aştepta ca Dumbledore să îi pună întrebări, dar, spre uşurarea lui, Dumbledore nu făcu aşa ceva.

— Du-mă la el, zise profesorul şi îl urmă repede de-a lungul coridorului pe Harry, lăsându-l pe Plesneală lângă garguiul care acum arăta de două ori mai bine ca urâciosul profesor.

— Ce a zis domnul Crouch, Harry? zise Dumbledore, în timp ce coborau scara de marmură.

— A zis că vrea să vă avertizeze... A zis că a făcut ceva groaznic... A zis ceva de fiul său... Şi de Bertha Jorkins... Şi... Şi... de Cap-de-Mort... Şi... Ceva despre creşterea puterii lui Cap-de-Mort...

— Într-adevăr, zise Dumbledore şi grăbi pasul, în timp ce ieşeau afară şi se afundau în noapte.

— Nu se poartă deloc normal, zise Harry, grăbindu-se alături de Dumbledore. Nu pare să ştie unde se află... Tot vorbeşte de parcă ar crede că Percy Weasley este acolo şi apoi trece brusc la o stare mai conştientă şi zice că trebuie să vă vadă... L-am lăsat cu Viktor Krum.

— Serios? zise Dumbledore tăios şi începu să meargă şi mai repede, astfel încât Harry fugea ca să ţină pasul cu el. Ştii dacă l-a mai văzut şi altcineva pe domnul Crouch?

— Nu, zise Harry. Eu vorbeam cu Krum, domnul Bagman tocmai ne spusese în ce constă a treia probă... Am rămas ceva mai în urmă şi atunci l-am văzut pe domnul Crouch ieşind din Pădurea Interzisă...

— Unde sunt? întrebă Dumbledore, când apăru trăsura celor de la Beauxbatons la orizont...

— Acolo, zise Harry, trecând în faţa lui Dumbledore şi conducându-l printre copaci.

Nu îi mai auzea vocea lui Crouch, dar ştia pe unde să o ia. Nu era departe de trăsura celor de la Beauxbatons... Undeva pe aproape...

— Viktor? strigă Harry.

Nu răspunse nimeni.

— Erau aici, îi zise Harry lui Dumbledore. Erau cu siguranţă pe undeva pe-aici...

— Lumos! zise Dumbledore, aprinzându-şi bagheta şi ridicând-o deasupra capului.

Raza îngustă de lumină trecu de la un trunchi întunecat la altul, luminând solul. Şi apoi se opri asupra unor picioare.

Harry şi Dumbledore înaintară grăbiţi. Krum era întins pe jos. Părea inconştient. Nu se vedea nici urmă de domnul Crouch. Dumbledore se aplecă asupra lui Krum şi îi ridică cu blândeţe o pleoapă.

— Împietrit, zise el încet.

Ochelarii săi cu lentile în formă de semilună scânteiară în lumina baghetei, când se uită în jur, spre copaci.

— Ar trebui să mă duc să chem pe cineva? întrebă Harry. Pe Madame Pomfrey?

— Nu, zise Dumbledore încet, stai aici.

Îşi ridică bagheta în aer şi o aţinti către coliba lui Hagrid. Harry văzu ceva argintiu ţâşnind din ea şi gonind printre copaci ca o pasăre stranie. Apoi Dumbledore se aplecă iar deasupra lui Krum, îşi îndreptă bagheta spre el şi rosti:

— Enervare!

Krum deschise ochii. Părea ameţit. Apoi îl văzu pe Dumbledore, încercă să se ridice, dar Dumbledore îi puse o mână pe umăr şi îl făcu să stea nemişcat.

— M-a atacat! murmură Krum, ducându-şi o mână la cap. Bătrânul nebun m-a atacat! Mă uitam să văd unde s-a dus Potter şi m-a atacat pe la spate!

— Stai nemişcat câteva clipe, zise Dumbledore.

Sunetul unor paşi răsunători ajunse la urechile lor şi Hagrid apăru gâfâind, însoţit de Colţ. Avea arbaleta la el.

— Domnule profesor Dumbledore! zise el, cu ochii măriţi. Harry, ce...

— Hagrid, trebuie să-l chemi pe profesorul Karkaroff, zise Dumbledore. Elevul său a fost atacat. După ce ai făcut asta, te rog să-l anunţi pe profesorul Moody...

— Nu e nevoie, Dumbledore, se auzi un mormăit, sunt aici.

Moody şchiopăta către ei, sprijinindu-se pe baston, şi el cu bagheta aprinsă.

— Picior afurisit, zise el mânios. Aş fi ajuns mai repede... Ce s-a întâmplat? Plesneală a zis ceva de Crouch...

— Crouch? zise Hagrid absent.

— Karkaroff, te rog, Hagrid! zise Dumbledore tăios.

— A, da... aveţi dreptate, domnule profesor, zise Hagrid şi se întoarse, dispărând după copacii întunecaţi, cu Colţ după el.

— Nu ştiu unde este Barty Crouch, îi zise Dumbledore lui Moody, însă este esenţial să-l găsim!

— Mă duc, mormăi Moody şi îşi scoase bagheta, şchiopătând înspre Pădurea Interzisă.

Nici Dumbledore, nici Harry nu mai scoaseră un cuvânt până când nu auziră zgomotele inconfundabile ale lui Hagrid şi Colţ, care se apropiau în grabă. Karkaroff venea şi el repede în spatele lor. Era îmbrăcat cu blănurile sale argintii şi era palid şi agitat.

— Ce e asta? strigă el, când îl văzu pe Krum la pământ şi alături de el pe Dumbledore şi pe Harry. Ce se întâmplă?

— Am fost atacat! zise Krum, ridicându-se şi masându-şi capul. De domnul Crouch sau cum l-o chema...

— Te-a atacat Crouch? Te-a atacat Crouch? Un membru al juriului?

— Igor, începu Dumbledore, însă Karkaroff explodă, vânturându-şi pumnii în jurul lui, negru de supărare.

— Mârşăvie! strigă el, arătând către Dumbledore. Este un complot! Tu şi Ministerul ăla al Magiei m-aţi ademenit aici, promiţându-mi marea cu sarea, Dumbledore! Nu este o competiţie cinstită! Întâi îl aduci pe furiş pe Potter în turnir, deşi nu are vârsta necesară! Iar acum unul dintre

prietenii tăi de la Minister încearcă să îmi scoată campionul din luptă! Mie mi se pare că este vorba despre ceva corupt şi duplicitar, iar tu, Dumbledore, vii, cu teoriile alea despre prieteniile internaţionale dintre vrăjitori, cu reînnodarea vechilor legături, ca să uităm neînţelegerile din trecut şi alte bazaconii! Iată ce cred eu despre tine!

Şi Karkaroff scuipă pe pământul de la picioarele lui Dumbledore. Dintr-o singură mişcare, Hagrid îl luă pe Karkaroff de gulerul din faţă al blănurilor, îl ridică în aer şi îl izbi de un copac din apropiere.

— Cere-ţi scuze! se răsti Hagrid, în timp ce Karkaroff se chinuia să respire, cu pumnul imens al lui Hagrid la gât şi picioarele bălăbănindu-i-se în aer.

— Hagrid, nu! strigă Dumbledore, cu ochii scânteietori.

Hagrid îi dădu drumul şi Karkaroff alunecă până la poalele trunchiului, făcându-se ghem la rădăcină. Îi căzură în cap nişte rămurele şi câteva frunze.

— Hagrid, te rog să ai grijă de Harry şi să-l conduci la castel, zise Dumbledore tăios.

Respirând greu, Hagrid se uită urât la Karkaroff.

— Poate ar fi mai bine să rămân aici, domnule director...

— Du-l pe Harry înapoi la şcoală, Hagrid, repetă Dumbledore ferm. Du-l direct la Turnul Cercetaşilor. Şi Harry... te rog... insist să rămâi acolo! Orice vrei să faci — să trimiţi vreo bufniţă undeva - poate să aştepte până mâine dimineaţă, m-ai înţeles?

— Păi... da, zise Harry, uitându-se la el.

De unde ştia asta Dumbledore că se gândise chiar în acel moment să-l trimită pe Pigwidgeon imediat la Sirius, să-i spună ce se întâmplase?

— Îl las pe Colţ cu dumneavoastră, domnule director, zise Hagrid, continuând să se uite ameninţător la Karkaroff, care stătea încă la poalele copacului, încâlcit în blănuri şi rădăcini. Rămâi, Colţ! Haide, Harry...

Trecură în tăcere pe lângă trăsura celor de la Beauxbatons şi se îndreptară către castel.

— Cum îndrăzneşte? mormăi Hagrid, când trecură pe lângă lac. Cum îndrăzneşte să-l acuze pe Dumbledore. De parcă Dumbledore ar face aşa ceva... De parcă Dumbledore ar fi vrut să participi la turnir... E îngrijorat! Nu ştiu când l-am mai văzut pe Dumbledore atât de îngrijorat cum este în ultimul timp. Şi tu! se întoarse el deodată supărat spre Harry, care se uită la el, jignit. Ce căutai acolo, cu afurisitul ăla de Krum? E de la Durmstrang, Harry! Ar fi putut să te blesteme chiar acolo, nu te-ai gândit? Nu ai învăţat nimic de la Moody? Cum a putut să te ademenească în halul ăsta...

— Krum e de treabă! zise Harry, în timp ce urcară treptele către holul de la intrare. Nu încerca să mă blesteme, nu vroia decât să vorbim despre Hermione...

— Am discutat şi eu puţin cu ea, zise Hagrid sumbru, urcând scările. Cu cât aveţi mai puţin de-a face cu străinii, cu atât o să fiţi mai fericiţi. Nu poţi să ai încredere în nici unul dintre ei.

— Tu te înţelegeai bine cu Madame Maxime, zise Harry supărat.

— Să nu-mi vorbeşti despre ea! zise Hagrid, părând chiar înspăimântător pentru o clipă. O ştiu eu! A încercat iar să îmi intre pe sub piele, numai ca să îi spun cum o să fie a treia probă. Ha! Nu poţi avea încredere în nici un străin!

Hagrid era atât de prost dispus, încât Harry fu chiar bucuros să îşi ia la revedere de la el, în faţa portretului doamnei grase. Trecu prin gaura portretului şi intră în camera de zi, ducându-se repede în colţul unde stăteau Ron şi Hermione, ca să le spună ce se întâmplase.

Capitolul XXIX

VISUL

— Până la urmă ajungem la următoarele concluzii, zise Hermione, frecându-şi fruntea. Ori domnul Crouch l-a atacat pe Viktor, ori altcineva i-a atacat pe amândoi, când nu erau atenţi.

— Trebuie să fi fost Crouch, zise Ron imediat. De asta nu mai era acolo, când au ajuns Harry şi Dumbledore. O luase la sănătoasa...

— Nu cred, zise Harry, clătinând din cap. Părea foarte slăbit... Nu cred că era în stare să Dispară sau ceva de genul ăsta...

— Nu poţi să Dispari la Hogwarts, nu v-am spus asta de o mie de ori? zise Hermione.

— Bine... Ce ziceţi atunci de asta? zise Ron entuziasmat. Krum l-a atacat pe Crouch - nu, staţi aşa - şi apoi s-a Împietrit pe el însuşi!

— Şi domnul Crouch s-a evaporat, nu? zise Hermione cu răceală.

— A, da...

Se crăpa de ziuă. Harry, Ron şi Hermione coborâseră foarte devreme din dormitoare şi se duseseră repede la turnul bufniţelor ca să-i trimită un bilet lui Sirius. Acum stăteau, uitându-se la împrejurimile castelului, învăluite în ceaţă. Toţi trei erau palizi şi cu ochii umflaţi, pentru că discutaseră despre domnul Crouch până noaptea târziu.

— Mai zi o dată, Harry, spuse Hermione. Ce a spus Crouch, dar cât mai exact...

— V-am mai spus, nu era coerent, zise Harry. A zis că vroia să-l avertizeze pe Dumbledore de ceva. A zis clar ceva de Bertha Jorkins, că sigur e moartă. Tot zicea că era vinovat de ceva... A zis ceva şi de fiul său.

— Păi, asta chiar a fost vina lui, zise Hermione cu îndărătnicie.

— Îşi pierduse minţile, zise Harry. Jumătate din timp părea să creadă că soţia şi fiul său încă erau în viaţă şi îi tot dădea instrucţiuni lui Percy ce să facă la serviciu.

— Şi... ce-a mai spus despre Ştii-Tu-Cine? zise Ron.

— V-am povestit, repetă Harry monoton. A zis că a devenit mai puternic.

Urmă o pauză.

Apoi Ron zise cu o voce pe care o dorea încrezătoare:

— Dar îşi pierduse minţile, după cum ai spus, aşa că probabil că delira...

— Devenea conştient numai când se apuca să vorbească despre Cap-de-Mort, zise Harry, ignorându-l pe Ron, care tresări la auzul numelui. Îi era foarte greu să lege două cuvinte, dar asta era numai când părea să ştie unde se afla şi ce vroia să facă. Tot spunea că trebuia să-l vadă pe Dumbledore.

Harry se depărtă de fereastră şi se uită în sus, pe stinghii. Jumătate dintre ele erau goale. Din când în când, mai apărea câte o bufniţă pe fereastră, întorcându-se de la vânătoarea de noapte cu un biet şoarece în cioc.

— Dacă nu m-ar fi oprit Plesneală, zise Harry cu amărăciune, aş fi putut să ajung acolo la timp. „Directorul e ocupat, Potter... Ce sunt tâmpeniile astea, Potter?” De ce nu s-a dat la o parte din drumul meu?

— Poate că nu a vrut să ajungi acolo! zise Ron repede. Poate - ia stai puţin - cât de repede crezi că ar fi putut

ajunge în Pădurea Interzisă? Crezi că ar fi putut să vi-o ia înainte, ţie şi lui Dumbledore?

— Doar dacă poate să se transforme într-un liliac sau ceva de genul ăsta, zise Harry.

— Eu îl cred în stare, murmură Ron.

— Trebuie să-l vedem pe domnul profesor Moody, hotărî Hermione. Şi să aflăm dacă l-au găsit pe domnul Crouch.

— Dacă ar fi avut Harta Ştrengarilor la el, ar fi fost uşor, zise Harry.

— Dar numai dacă Barty Crouch ar fi rămas în împrejurimile castelului, zise Ron, pentru că harta nu arată decât şcoala şi împrejurimi, nu...

— Şşt! zise Hermione deodată.

Cineva urca treptele spre turnul bufniţelor. Harry auzi două voci care se certau, în timp ce se apropiau din ce în ce mai mult.

— Ăsta e şantaj, să ştii, am putea să avem mari probleme din cauza asta...

— Am încercat să fim politicoşi, acum a sosit momentul să jucăm murdar, aşa cum face şi el. Nu i-ar plăcea ca Ministerul Magiei să ştie ce a făcut...

— Îţi mai spun o dată, dacă scrii asta, e şantaj!

— Da, şi nu o să te plângi dacă o să avem parte şi de ceva bănuţi, nu?

Uşa de la turnul bufniţelor se deschise la perete. Fred şi George trecură pragul şi apoi îngheţară la vederea lui Harry, Ron şi Hermione.

— Ce căutaţi aici? ziseră Ron şi Fred în acelaşi timp.

— Trimitem o scrisoare, răspunseră Harry şi George într-un glas.

— La ora asta? ziseră Hermione şi Fred.

Fred zâmbi.

— Bine... Nu vă întrebăm ce faceţi, dacă nu ne întrebaţi nici voi pe noi, zise el.

Avea un plic sigilat în mână. Harry se uită spre el, dar Fred, din întâmplare sau deliberat, îşi mută mâna ca să acopere numele celui căruia îi era adresat.

— Păi, nu vă mai reţinem, zise el, făcând o plecăciune în batjocură şi arătând către uşă.

Ron nu se mişcă.

— Pe cine vreţi să şantajaţi? întrebă el.

Zâmbetul de pe chipul lui Fred dispăru. Harry îl văzu pe George aruncându-i o privire lui Fred, înainte de a-i zâmbi lui Ron.

— Nu fi tont, glumeam, zise el calm.

— Nu părea să fie o glumă, se încăpăţână Ron.

Fred şi George se uitară unul la altul. Apoi Fred spuse tăios:

— Ţi-am mai spus, Ron, nu-ţi mai băga nasul în treburile noastre, dacă îţi place ce formă are... Nu văd de ce ţi-ar plăcea de nasul tău, dar...

— Este şi treaba mea dacă şantajaţi pe cineva, zise Ron. George are dreptate, aţi putea avea mari probleme din cauza asta.

— Ţi-am spus, am glumit, zise George.

Se duse la Fred, îi luă scrisoarea din mână şi începu să o lege de piciorul celei mai apropiate bufniţe de şură.

— Începi să vorbeşti ca dragul nostru frate mai mare, să ştii, Ron. Dacă o ţii tot aşa, poate o să fii făcut Perfect în scurt timp...

— Ba nu! zise Ron cu patimă.

George duse bufniţa de şură la fereastră şi aceasta îşi luă zborul.

Se întoarse şi îi zâmbi lui Ron.

— Păi, atunci nu le mai spune altora ce să facă. Ne vedem mai târziu.

El şi Fred ieşiră din turnul bufniţelor. Harry, Ron şi Hermione se uitară unii la alţii.

— Nu credeţi că ştiu ceva despre toate câte s-au întâmplat, nu? şopti Hermione. Despre Crouch?

— Nu, zise Harry. Dacă ar fi ceva atât de serios, ar spune cuiva. I-ar spune lui Dumbledore.

Ron era neliniştit însă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Hermione.

— Păi... zise Ron încet, nu ştiu dacă ar face-o. Sunt... Sunt obsedaţi să scoată bani în ultimul timp, am observat când am stat cu ei... când... ştiţi voi... când...

— Nu vorbeam, termină Harry propoziţia în locul lui. Da, dar şantaj...

— Este ideea aia cu magazinul de glume, zise Ron. Am crezut că au spus-o doar ca să o supere pe mama, dar vorbeau serios, vor să înfiinţeze unul. Nu mai au decât un an la Hogwarts şi vorbesc tot timpul despre ce trebuie să facă pe viitor, fiindcă tata nu îi poate ajuta şi au nevoie de mult aur ca să pună afacerea pe picioare.

Acum Hermione părea şi ea neliniştită.

— Da, dar... nu ar face ceva ilegal ca să facă rost de bani. Nu?

— Oare? zise Ron sceptic. Nu ştiu, zău... De obicei, mai încalcă regulile din când în când, nu?

— Da, dar asta ţine de lege, zise Hermione, părând speriată. Nu este o regulă amărâtă a şcolii... Or să fie pedepsiţi mult mai aspru pentru şantaj! Ron... poate că ar trebui să-i spui lui Percy...

— Ai înnebunit? zise Ron. Să-i spun lui Percy? Probabil că ar face ca şi Crouch: i-ar denunţa.

Se uită pe fereastra pe care zburase bufniţa lui Fred şi George, iar apoi zise:

— Haideţi, să mergem la micul dejun.

— Credeţi că e prea devreme ca să mergem la domnul profesor Moody? îi întrebă Hermione, în timp ce coborau scara în spirală.

— Da, zise Harry. Probabil că ne-ar trece prin uşă dacă l-am trezi la ora asta, o să creadă că încercăm să-l atacăm în somn. Hai să mai aşteptăm până la pauză.

„Istoria Magiei”trecuse rareori atât de încet ca atunci. Harry se tot uita la ceasul lui Ron, având în vedere că renunţase în sfârşit la al său, dar al lui Ron mergea atât de încet, încât ar fi putut jura că şi al lui se stricase. Toţi trei erau atât de obosiţi, încât ar fi fost fericiţi să îşi pună capetele pe bănci şi să doarmă. Nici măcar Hermione nu-şi lua notiţe ca de obicei, ci stătea cu capul sprijinit într-o mână, privindu-l absentă pe profesorul Binns.

Când în sfârşit sună clopoţelul, alergară pe coridoare către clasa de „Apărare contra Magiei Negre” şi îl văzură pe profesorul Moody ieşind din ea. Arăta la fel de obosit ca şi ei. Pleoapa ochiului său normal era căzută, făcându-i chipul să pară şi mai asimetric ca de obicei.

— Domnule profesor Moody? strigă Harry, în timp ce îşi croiau drum spre el prin mulţime.

— Bună, Potter, mormăi Moody.

Ochiul său magic urmărea nişte elevi din anul întâi care trecură pe lângă ei şi grăbiră pasul, aruncând priviri neliniştite. Se învârti apoi înspre ceafă şi îi urmări până după colţ, înainte ca Moody să vorbească iar:

— Veniţi aici!

Se dădu la o parte, ca să le facă loc să intre în clasa goală, şi şchiopătă după ei, închizând bine uşa.

— L-aţi găsit? întrebă Harry, fără introducere. Pe domnul Crouch?

— Nu, zise Moody.

Se duse la catedră, se aşeză, îşi întinse piciorul de lemn cu un mormăit încet şi îşi scoase termosul.

— Aţi folosit harta? mai întrebă Harry.

— Desigur, zise Moody, luând o înghiţitură din termos. Ţi-am călcat pe urme, Potter. Am Chemat-o din biroul meu în Pădurea Interzisă. Crouch nu apărea pe hartă...

— Deci, chiar a Dispărut? zise Ron.

— Nu poţi să Dispari la Hogwarts, Ron! zise Hermione. Ar fi putut să se facă nevăzut şi în alte feluri, nu, domnule profesor?

Ochiul lui Moody tremură uşor când se aţinti asupra Hermionei.

— Şi tu ar trebui să te gândeşti la o carieră de Auror, îi spuse el. Îţi merge cum trebuie minţea, Granger.

Hermione se îmbujoră de bucurie.

— Ei bine, nu era invizibil, zise Harry, harţa arată şi oamenii invizibili... Atunci probabil că a ajuns dincolo de imediata vecinătate a castelului...

— Dar pentru că aşa a vrut? zise Hermione nerăbdătoare. Sau pentru că l-a forţat cineva?

— Da, ar fi putut să fie şi asta... Ar fi putut să-l urce pe o mătură şi să zboare cu el, nu? zise Ron repede, uitându-se încrezător la Moody, de parcă spera şi el să i se spună că ar putea să se facă Auror.

— Nu putem să excludem o răpire, mormăi Moody.

— Deci, zise Ron, credeţi că este undeva prin Hogsmeade?

— Ar putea fi oriunde, zise Moody, dând din cap. Singurul lucru sigur este că nu e aici.

Căscă de îi trosniră fălcile, astfel încât i se întinseră cicatricele şi gura lui strâmbă dezvălui mai mulţi dinţi lipsă. Apoi spuse:

— Dumbledore mi-a spus că vă place să investigaţi, dar, ascultaţi-mă pe mine, nu puteţi face nimic pentru Crouch. Cred că acum îl caută Ministerul, i-a anunţat Dumbledore. Potter, tu ar trebui să te concentrezi asupra celei de-a treia probe...

— Poftim? zise Harry. A, da...

Nici nu se mai gândise la labirint de când plecase de acolo împreună cu Viktor Krum, în seara trecută.

— Ar trebui să ţi se potrivească perfect, ca o mănuşă, nu, Potter? zise Moody, uitându-se la Harry şi frecându-şi bărbia plină de cicatrice. Din câte mi-a spus Dumbledore, te-ai descurcat cu asemenea lucruri de o grămadă de ori. Ai trecut de mai multe obstacole când ai salvat Piatra Filozofală în primul an, nu?

— L-am ajutat şi noi, zise Ron repede. Eu şi Hermione. Moody zâmbi.

— Ei bine, ajutaţi-l să se antreneze şi de data asta şi n-o să fiu surprins dacă o să câştige! zise el. Între timp... vigilenţă continuă, Potter. Vigilenţă continuă!

Mai sorbi o dată din termos şi ochiul său magic se îndreptă spre fereastra prin care se zărea pânza cea mai înaltă a corăbiei celor de la Durmstrang.

— Voi doi - ochiul său normal era aţintit asupra lui Ron şi asupra Hermionei - rămâneţi alături de Potter, da? Eu sunt cu ochii în patru, dar cu toate astea... nu poţi fi niciodată suficient de atent.

*

Sirius le trimise bufniţa înapoi a doua zi dimineaţă. Ateriză lângă Harry, exact în momentul în care o bufniţă roşcată veni în faţa Hermionei cu un Profetul zilei în cioc. Fata luă ziarul, cercetă primele pagini şi zise:

— Ha! Nu a aflat de Crouch!

Apoi li se alătură lui Ron şi lui Harry ca să citească ce spunea Sirius despre evenimentele misterioase de ieri noapte.

Harry,

Ce-a fost în mintea ta, să te duci în toiul nopţii în Pădurea Interzisă, însoţit de Viktor Krum? Vreau să-mi

juri, prin bufniţă-retur, că nu o să te mai plimbi cu nimeni noaptea. Este cineva foarte periculos la Hogwarts. Mie îmi este foarte clar că au vrut să-l împiedice pe Crouch să vorbească cu Dumbledore şi tu probabil că ai fost la câţiva metri de acest cineva, care stătea ascuns în întuneric. Ar fi putut să te omoare!

Numele tău nu a ajuns din greşeală în Pocalul de Foc. Dacă încearcă cineva să te atace, asta e ultima lor şansă. Stai lângă Ron şi Hermione, nu ieşi din Turnul Cercetaşilor după o anumită oră şi pregăteşte-te pentru a treia probă. Exersează Împietriri şi Dezarmări. N-ar strica nici nişte blesteme. Fii cuminte şi ai grijă de tine. Aştept o scrisoare de la tine, în care să îmi dai cuvântul tău de onoare că nu o să te mai plimbi în afara şcolii!

Sirius

— Ce tupeu are să mă certe că am ieşit din şcoală! zise Harry puţin indignat, în timp ce împăturea scrisoarea lui Sirius şi o punea în buzunarul robei. După tot ce a făcut el când era la şcoală...

— Îşi face griji pentru tine! zise Hermione tăios. Ca şi Moody, ca şi Hagrid! Aşa că ascultă-i!

— Nu a încercat să mă atace nimeni tot anul, zise Harry. Nu mi-a făcut nimeni absolut nimic...

— În afară de faptul că ţi-a fost pus numele în Pocalul de Foc, zise Hermione. Şi probabil că cineva a făcut-o dintr-un motiv anume, Harry. Snuffles are dreptate. Poate

şi-a plănuit mişcările. Poate că asta este proba cu care vrea să te prindă...

— Fii atentă, zise Harry nerăbdător, să zicem că Snuffles are dreptate şi cineva l-a Împietrit pe Krum ca să-l răpească pe Crouch. Păi, atunci trebuie să fi fost după copaci, chiar lângă noi, nu? Dar au aşteptat până am plecat ca să acţioneze, nu? Aşa că nu mi se pare că eu aş fi ţinta, nu?

— Nu ar fi putut să facă să pară totul ca un accident, dacă te-ar fi omorât în pădure! zise Hermione. Dar dacă mori în timpul unei probe...

— Nu le-a păsat când l-au atacat pe Krum, nu? zise Harry. De ce nu m-au eliminat şi pe mine? Ar fi putut să facă să pară că m-am duelat cu Krum sau ceva de genul ăsta...

— Harry, nici eu nu înţeleg, zise Hermione disperată. Ştiu doar că se întâmplă tot felul de lucruri ciudate şi nu-mi place deloc... Moody are dreptate... Snuffles are dreptate şi el... Trebuie să începi să te antrenezi pentru a treia probă imediat. Scrie-i lui Snuffles şi promite-i că n-o să mai pleci de unul singur.

*

Împrejurimile castelului Hogwarts nu mai fuseseră niciodată atât de ademenitoare ca în acel moment, când Harry trebuia să rămână în castel. Următoarele zile îşi petrecu tot timpul liber la bibliotecă, împreună cu Hermione şi cu Ron, căutând blesteme, sau în clase goale, unde se furişau ca să exerseze. Harry se concentra asupra Vrăjii de Împietrire, pe care nu o mai folosise niciodată.

Problema era că exersarea ei presupunea şi anumite sacrificii din partea lui Ron şi a Hermionei.

— Am putea s-o răpim pe Doamna Norris, sugeră Ron în timpul prânzului de luni, stând pe spate în mijlocul podelei clasei de „Farmece”, după ce tocmai fusese Împietrit şi trezit de Harry a cincea oară la rând. Hai s-o Împietrim şi pe ea un timp. Sau l-am putea folosi pe Dobby, Harry, pun pariu că ar face orice ca să te ajute. Nu că m-aş plânge, sau ceva de genul ăsta - se ridică uşor, masându-şi partea dorsală - dar mă doare peste tot...

— Păi, dacă nu nimereşti deloc pernele! zise Hermione repede, rearanjând stiva de perne pe care le folosiseră la Vraja de Alungare şi pe care Flitwick le lăsase într-un dulap. Încearcă să cazi pe spate!

— După ce eşti Împietrit, nu prea mai poţi alege, Hermione! zise Ron supărat. De ce nu încerci şi tu?

— Păi, cred că acum a învăţat, oricum, zise Hermione repede. Şi nu trebuie să ne facem griji cu Dezarmatul, pentru că Harry poate să facă asta de secole... Cred că ar trebui să începem cu nişte blesteme în seara asta...

Se uită pe lista pe care o făcuseră la bibliotecă.

— Mie îmi place cum sună ăsta, zise ea, Blestemul de Oprire. Ar trebui să încetinească orice încearcă să te atace, Harry. Începem cu ăsta.

Sună clopoţelul. Puseră repede pernele înapoi, în dulapul lui Flitwick, şi ieşiră din clasă.

— Ne vedem la cină! zise Hermione şi se duse la „Aritmanţie”, în timp ce Harry şi Ron se îndreptau către

Turnul de Nord, spre clasa unde se ţineau orele de „Previziuni despre viitor”.

Razele generoase de soare, aurii şi strălucitoare, scăldau coridorul, pătrunzând prin ferestrele înalte. Cerul de afară era de un albastru aşa de luminos, încât parcă ar fi fost smălţuit.

— Cred că o să fierbem în camera lui Trelawney, niciodată nu stinge focul ăla, bombăni Ron, în timp ce începeau să urce treptele scării argintii de sub trapă.

Avea dreptate. Clasa slab luminată era ca o saună. Vaporii proveniţi de la focul aromat erau mai grei ca niciodată. Harry simţea că i se învârte capul, în timp ce se îndrepta către una dintre ferestrele cu draperiile trase. În timp ce profesoara Trelawney se uita în altă parte, descurcându-şi şalul care se prinsese într-o lampă, o deschise câţiva centimetri şi se aşeză în fotoliul său ca o pernă imensă, simţind adierea răcoroasă pe faţă. Era extrem de plăcut.

— Dragii mei, zise profesoara Trelawney, aşezându-se în faţa clasei în fotoliul înaripat şi uitându-se la fiecare dintre ei cu ochii măriţi într-un mod ciudat, aproape că am terminat ce aveam de făcut la previziunile la nivel planetar. Astăzi însă avem o ocazie excelentă să examinăm efectele lui Marte, pentru că poziţia sa este extrem de interesantă în acest moment. Vă rog să vă uitaţi toţi aici, voi mai stinge câteva lumini...

Îşi vântură bagheta şi stinse o parte din lămpi. Focul rămăsese singura sursă de lumină. Profesoara Trelawney se aplecă şi scoase de sub scaun un model în miniatură al sistemului solar, ferecat într-o cupolă de sticlă. Era ceva

foarte frumos: câte o Lună strălucea în jurul celor nouă planete şi în jurul soarelui ca de foc, toate suspendate în aer sub sticlă. Harry o urmări fără prea mare atenţie pe profesoara Trelawney, care începu să arate unghiul fascinant pe care îl făcea Marte în conjuncţie cu Neptun. Vaporii foarte parfumaţi reuşiră să îndepărteze şi adierea dinspre fereastră care îi atingea uşor faţa. Auzi o insectă bâzâind discret în spatele draperiei. Simţea că încep să îi cadă pleoapele...

Se făcea că zbura pe spatele unei bufniţe, planând pe cerul albastru şi senin către o casă veche, situată pe vârful unui deal şi acoperită de iederă. Zbură din ce în ce mai jos, cu vântul adiindu-i plăcut pe faţă, până când ajunse la o fereastră spartă, foarte întunecată, de la un etaj superior al casei, pe care pătrunse înăuntru. Acum zbura pe un coridor sinistru, către o cameră de la capătul acestuia... Intră pe uşă într-o cameră întunecată, ale cărei ferestre erau blocate...

Harry nu mai era pe bufniţă... Acum se uita cum aceasta zbură în partea cealaltă a camerei, către un scaun cu spatele către el... Pe podeaua de lângă scaun erau două siluete întunecate... Amândouă se mişcau... Una era a unui şarpe uriaş... cealaltă era a unui om... Un om scund, cu chelie, un om cu ochi umezi şi nas ascuţit... Plângea răguşit pe covorul din faţa şemineului...

— Ai noroc, Şobo, zise o voce rece, foarte ascuţită, din fotoliul în care aterizase bufniţa. Eşti într-adevăr foarte norocos. Gafa ta nu mi-a stricat planurile. Acum este mort.

— Înălţime! strigă omul de pe jos. Stăpâne, sunt... sunt atât de mulţumit... şi îmi pare atât de rău...

— Nagini, zise vocea rece, ai avut ghinion. Nu ţi-l voi da pe Şobo la cină, până la urmă... Dar nu-ţi face probleme... ţi-a mai rămas Harry Potter...

Şarpele sâsâi şi Harry văzu cum îi flutura limba.

— Acum, Şobo, zise vocea rece, poate că ar trebui să-ţi reamintesc de ce nu voi mai tolera gafe din partea ta...

— Înălţime... nu... vă implor...

Vârful baghetei apăru de după scaun. Era aţintit către Şobo.

— Crucio! zise vocea rece.

Şobo urlă, de parcă fiecare parte din corp îi luase foc, şi strigătul său umplu urechile lui Harry, iar cicatricea de pe frunte îl ustură mai dureros ca niciodată. Urla şi el... Cap-de-Mort trebuia să-l audă, să ştie că era acolo...

— Harry! Harry!

Harry deschise ochii. Zăcea întins pe podeaua din camera profesoarei Trelawney, cu mâinile pe faţă. Cicatricea încă îl ardea atât de tare, încât îi lăcrimau ochii. Durerea fusese reală. Întreaga clasă era în jurul lui şi Ron îngenunchease lângă el, părând îngrozit.

— Ţi-ai revenit? îl întrebă el.

— Nu, încă nu! zise profesoara Trelawney, părând extraordinar de entuziasmată.

Ochii îi căzură asupra lui Harry, privindu-l cu atenţie.

— Ce a fost, Potter? O premoniţie? O viziune? Ce ai văzut?

— Nimic, minţi Harry.

Se ridică. Simţea cum tremură din toate încheieturile. Nu putea să se abţină să se uite în jur, la umbrele din spatele său. Vocea lui Cap-de-Mort i se păruse atât de aproape...

— Aveai mâinile pe cicatrice! zise profesoara Trelawney. Te rostogoleai pe podea, cu mâinile încleştate pe cicatrice! Haide, Potter, am experienţă în domeniu!

Harry se uită la ea.

— Cred că ar trebui să mă duc în aripa spitalului, zise el. Mă doare capul îngrozitor...

— Dragul meu, este evident că ai fost stimulat de vibraţiile extraordinar de clarvăzătoare ale camerei mele! zise profesoara Trelawney. Dacă pleci acum, ai putea să pierzi ocazia să vezi şi altceva...

— Nu vreau să văd altceva, în afară de vreun leac pentru durerile de cap, zise Harry.

Se ridică. Cu toţii se traseră să îi facă loc. Păreau epuizaţi.

— Ne vedem mai târziu, îi şopti Harry lui Ron, luându-şi geanta şi îndreptându-se către trapă, fără să se uite măcar la profesoara Trelawney, care avea o expresie de frustrare profundă, de parcă tocmai i s-ar fi refuzat o enormă favoare.

Însă când ajunse la capătul scării, Harry nu se îndreptă către aripa spitalului. Nu avea deloc intenţia să se ducă acolo. Sirius îi spusese ce să facă dacă îl durea iar

cicatricea şi Harry avea să-i urmeze sfatul: se ducea direct în biroul lui Dumbledore. Merse grăbit pe coridoare, gândindu-se la ce văzuse în vis... Fusese la fel de real ca şi cel din care se trezise în Aleea Boschetelor... Trecu în evidenţă toate detaliile, încercând să se asigure că şi le va aminti şi mai târziu... Îl auzise pe Cap-de-Mort acuzându-l pe Şobo de o gafă... Dar bufniţa îi adusese veşti bune, gafa fusese reparată, cineva murise... Aşa că Şobo nu mai fusese dat şarpelui să îşi astâmpere foamea... El, Harry, urma să fie hrana pentru şarpe...

Harry trecu pe lângă acel gargui de piatră care păzea intrarea spre biroul lui Dumbledore, fără să observe măcar. Clipi, se uită în jur, îşi dădu seama ce se întâmplase şi se întoarse înapoi. Apoi îşi aminti că nu ştia parola.

— Şerbet de lămâie? încercă el.

Statuia nu se mişcă.

— Bine, zise Harry, uitându-se la el. Plăcintă de pere. Hm... Baghetă de jeleu. Bombe mirositoare. Gumă de mestecat. Jeleuri cu toate aromele... A nu, nu cred că îi plac, nu?... Ah, deschide-te! zise el supărat. Trebuie neapărat să-l văd, e urgent!

Statuia rămase neclintită.

Harry îl lovi, obţinând doar o durere îngrozitoare în picior.

— Broaşte de ciocolată! strigă el mânios, stând într-un picior. Pană de zahăr! Plăcintă de gândaci!

Statuia prinse viaţă şi se dădu la o parte. Harry clipi.

— Plăcintă de gândaci? zise el uimit. Glumisem...

Trecu repede prin spaţiul dintre pereţi şi ajunse la capătul scării de piatră în spirală, care se mişcă încet în sus, în timp ce uşile se închideau în spatele lui, ducându-l către o uşă de stejar lăcuită, cu un mâner cu care se bătea într-o uşă de aramă.

Auzi voci din birou, se dădu la o parte de pe scara mişcătoare şi ezită, ascultând.

— Dumbledore, mă tem că nu văd legătura chiar deloc!

Era vocea Ministrului Magiei, Cornelius Fudge.

— Ludo zice că Bertha este în stare să se rătăcească... Sunt de acord că ar fi trebuit să o fi găsit până acum, dar nu avem nici o dovadă că s-ar întâmpla lucruri necurate, Dumbledore, deloc. Cât despre legătura dintre dispariţia ei şi a lui Barty Crouch...

— Şi ce credeţi că s-a întâmplat cu Barty Crouch, domnule Ministru? se auzi vocea răguşită a lui Moody.

— Eu cred că există două posibilităţi, Alastor, zise Fudge. Ori Crouch şi-a ieşit din minţi până la urmă - ceea ce este foarte posibil, sunt convins că sunteţi de acord, având în vedere trecutul său - şi s-a dus cine ştie unde...

— S-a dus extrem de repede, dacă aşa s-a întâmplat, Cornelius, zise Dumbledore calm.

— Sau... Ei bine - Fudge părea ruşinat - voi hotărî după ce voi vedea unde a fost găsit... Însă ai zis că a fost în apropierea trăsurii celor de la Beauxbatons... Dumbledore, ştii ce este femeia aia?

— Eu o consider o directoare foarte pricepută şi... o dansatoare excelentă, zise Dumbledore încet.

— Dumbledore, fii serios! zise Cornelius mânios. Nu cumva ai păreri preconcepute despre ea, din cauza lui Hagrid? Nu sunt cu toţii inofensivi... Dacă poţi să-l numeşti pe Hagrid inofensiv, cu obsesia aia a lui pentru monştri...

— Eu o suspectez pe Madame Maxime la fel ca şi pe Hagrid, zise Dumbledore, tot aşa de calm. Cred că s-ar putea ca tu să fii cel cu prejudecăţi, Cornelius.

— Putem să încheiem discuţia asta? mormăi Moody.

— Da, da, atunci hai să mergem spre Pădurea Interzisă, zise Cornelius Fudge nerăbdător.

— Da, zise Moody, dar Potter vrea să stea de vorbă cu tine, Dumbledore. E chiar în faţa uşii...

Capitolul XXX

PENSIVUL

Uşa biroului se deschise.

— Bună, Potter, zise Moody. Hai, intră...

Harry intră. Mai fusese o dată în biroul lui Dumbledore. Era o cameră circulară foarte frumoasă, plină cu fotografiile directorilor şi directoarelor din trecut de la

Hogwarts, care dormeau cu toţii, cu piepturile umflându-li-se uşor când respirau.

Cornelius Fudge stătea lângă biroul lui Dumbledore, îmbrăcat cu pelerina sa în dungi, şi îşi ţinea în mână pălăria verde-deschis.

— Harry! zise Fudge vesel, înaintând spre el. Ce mai faci?

— Bine, minţi Harry.

— Tocmai vorbeam de noaptea în care a apărut domnul Crouch la marginea Pădurii Interzise, zise Fudge. Tu l-ai găsit, nu?

— Da, zise Harry, după care, simţind că era inutil să pretindă că nu auzise ce vorbiseră, adăugă: dar nu am văzut-o nicăieri pe Madame Maxime şi cred că i-ar fi greu să se ascundă, nu?

Dumbledore îi zâmbi lui Harry din spatele lui Fudge, în ochi apărându-i obişnuitele scânteieri.

— Da, bine, zise Fudge, părând ruşinat, tocmai vroiam să facem o plimbare scurtă prin împrejurimi, Harry, te rog să ne scuzi... Poate ar trebui să te întorci la ore...

— Vroiam să vorbesc cu dumneavoastră, domnule profesor, zise Harry repede, uitându-se la Dumbledore, care îi aruncă o privire iscoditoare.

— Aşteaptă-mă aici, Harry, zise el, nu întârzii mult.

Trecură în linişte pe lângă el şi închiseră uşa. După câteva minute, Harry auzi zgomotul paşilor lui Moody pierzându-se pe coridorul de jos. Se uită în jur.

— Bună, Fawkes, zise el.

Fawkes, pasărea phoenix a profesorului Dumbledore, stătea pe stinghia ei de aur de lângă uşă. De mărimea unei lebede, cu pene minunate, roşii şi aurii, îşi vântură coada lungă şi clipi, privind cu atenţie către Harry.

Harry se aşeză pe un scaun din faţa biroului lui Dumbledore. Timp de mai multe minute, stătu şi îi privi pe foştii directori şi directoare cum dormeau în ramele lor, gândindu-se la ce auzise nu de mult, şi îşi trecu degetele peste cicatrice. Acum nu îl mai durea.

Se simţea mult mai calm, acum că era în biroul lui Dumbledore, ştiind că în curând avea să-i povestească despre vis. Harry se uită la pereţii din spatele biroului. Jobenul Magic, la fel de peticit şi ponosit, era aşezat pe un raft. Lângă el era o cutie mare de sticlă în care se afla o sabie magnifică de argint, cu rubine mari incrustate pe prăsele, pe care o recunoscu ca fiind aceea pe care el însuşi o scosese din Jobenul Magic în anul II. Sabia îi aparţinuse odată lui Godric Gryffindor, fondatorul Casei lui Harry. O privea, amintindu-şi cum îi venise în ajutor când crezuse că nu mai avea nici o speranţă, şi deodată observă o sclipire argintie scăpărând pe cutia de sticlă. Se uită în jur ca să găsească sursa şi văzu o rază aurie care venea dintr-un dulap negru din spatele său, a cărui uşă nu era bine închisă. Harry ezită, se uită la Fawkes, iar apoi se ridică, se duse în partea cealaltă a biroului şi deschise uşa dulapului.

Acolo era o lighean de piatră, cu apă pe fund şi cu nişte simboluri ciudate sculptate pe margine: rune şi alte însemnări pe care Harry nu le recunoscu. Lumina argintie provenea din conţinutul ligheanului, care era deosebit de

tot ce văzuse Harry până atunci. Nu putu să îşi dea seama dacă substanţa din lighean era lichidă sau gazoasă. Era foarte luminoasă, alb-argintie, şi se mişca neîncetat. La suprafaţa ei erau mici valuri, semănând cu apa vălurită de vânt... Şi atunci, ca într-o învolburare de nori, conţinutul ligheanului se despărţi şi se învârti încet. Arăta ca o lumină lichidă - sau ca un vânt solid - Harry nu se putea hotărî cu ce semăna mai bine... Ar fi vrut să pună mâna, ca să vadă ce era, dar cei aproape patru ani de experienţe în lumea vrăjitorilor îi spuseră că introducerea mâinii într-un vas plin cu o substanţă necunoscută era o mare prostie. Astfel că îşi scoase bagheta din buzunarul robei, aruncă o privire neliniştită în jur, se uită la conţinutul ligheanului şi îl atinse cu bagheta. Suprafaţa substanţei argintii de dinăuntru începu să se învârtă foarte repede.

Harry se aplecă mai aproape, cu capul în dulap. Substanţa argintie devenise transparentă, aproape ca sticla. Se uită în jos, aşteptând să vadă fundul de piatră al ligheanului... În schimb, văzu o cameră enormă dedesubtul substanţei misterioase, o cameră în care el privea ca printr-o fereastră rotundă din tavan.

Camera era slab luminată. Se gândi că trebuia să fi fost sub pământ, pentru că nu avea ferestre, ci doar torţe pe pereţi, la fel ca acelea care luminau castelul Hogwarts. Apropiindu-şi faţa şi mai mult, încât nasul îi ajunse la doi centimetri de substanţa sticloasă, Harry văzu că lângă fiecare perete se aflau rânduri-rânduri de vrăjitori şi vrăjitoare, ca şi cum ar fi stat în bănci care se ridicau pe mai multe niveluri. Exact în centrul camerei era un scaun gol. Scaunul acela îi dădu lui Harry un presentiment neplăcut. Avea lanţuri pe mânere, de parcă cei care stăteau acolo erau de obicei legaţi de el.

Unde era acest loc? Cu siguranţă că nu la Hogwarts, nu văzuse niciodată o asemenea cameră în castel. Iar mulţimea din camera misterioasă era compusă din adulţi, or Harry ştia că nu erau nici pe departe atâţia profesori la Hogwarts. Dar păreau să aştepte ceva... Deşi nu le putea vedea decât vârfurile pălăriilor ascuţite, păreau să fie cu toţii cu feţele îndreptate într-o singură direcţie şi nimeni nu vorbea cu nimeni.

Ligheanul fiind rotund, iar camera pe care o vedea dreptunghiulară, Harry nu putea să vadă ce se întâmpla în colţuri. Se aplecă şi mai în faţă, apropiindu-şi capul şi încercând să vadă mai bine...

Vârful nasului îi atinse substanţa ciudată în care se uita.

Biroul lui Dumbledore scoase un zgomot strident... Harry fu aruncat înăuntru cu capul în substanţa din lighean...

Dar capul nu i se lovi de pardoseala de piatră. Cădea prin ceva rece ca gheaţa şi negru ca smoala... Era ca şi când ar fi fost absorbit de un vârtej întunecat...

Şi deodată, se trezi stând pe o bancă de la capătul camerei din interiorul ligheanului, o bancă mult deasupra celorlalte. Se uită în sus, la tavanul înalt de piatră, aşteptându-se să vadă fereastra circulară prin care tocmai se uitase, însă nu văzu nimic altceva decât piatră întunecată.

Respirând greu şi sacadat, Harry se uită în jur. Nimeni dintre vrăjitorii şi vrăjitoarele din cameră (şi erau cel puţin două sute) nu se uita la el. Nu păreau să fi observat că tocmai căzuse în mijlocul lor, din tavan, un băiat de

paisprezece ani. Harry se întoarse către vrăjitorul de lângă el şi scoase un strigăt de uimire care răsună în toată camera.

Stătea chiar lângă Albus Dumbledore.

— Domnule profesor! zise Harry, într-o şoaptă sugrumată. Îmi pare rău... nu am vrut... Mă uitam doar în ligheanul acela din dulapul dumneavoastră... Eu... Unde suntem?

Dar Dumbledore nu se mişcă şi nici nu îi vorbi. Îl ignoră complet. La fel ca toţi ceilalţi vrăjitori de pe bănci, se uita în colţul îndepărtat al camerei unde era uşa.

Harry se uită derutat la Dumbledore, apoi la mulţimea tăcută, apoi iar la Dumbledore. Şi în cele din urmă îşi dădu seama...

Lui Harry i se mai întâmplase o dată să se găsească undeva unde nimeni nu putea să îl vadă sau să îl audă. Atunci căzuse printr-o pagină a unui jurnal fermecat direct în amintirea altcuiva... Şi, dacă nu se înşela, se întâmplase tot ceva de genul acela...

Harry îşi ridică mâna dreaptă, ezită şi apoi o mişcă rapid în faţa lui Dumbledore. Dumbledore nu clipi, nici nu se uită la Harry şi nu se mişcă deloc. Şi astfel, din punctul de vedere al lui Harry, problema fu lămurită. Dumbledore nu l-ar fi ignorat aşa. Era într-o amintire şi acela nu era Dumbledore cel din prezent. Şi totuşi, nu avea cum să fie cu foarte mult timp în urmă... Dumbledore cel care stătea lângă el acum avea părul argintiu, exact ca în prezent. Dar ce era locul acesta? Ce aşteptau toţi vrăjitorii aceia?

Harry se uită în jur cu şi mai mare atenţie. Camera, aşa cum presupusese când o observase de deasupra, era cu siguranţă sub pământ... Semăna mai mult cu o celulă decât cu o cameră, îşi zise. Avea un aer straniu şi auster. Nu erau tablouri pe pereţi şi nici un fel de ornamente... Doar acele rânduri de bănci care se ridicau pe mai multe niveluri în jurul camerei, toate poziţionate pentru a avea o privelişte limpede a scaunului cu lanţurile pe mânere.

Înainte să ajungă la vreo concluzie asupra locului unde se aflau, Harry auzi paşi. Uşa din colţul celulei se deschise şi intrară trei oameni - sau mai bine zis, un om, încadrat de doi Dementori.

Harry simţi cum îi îngheaţă sufletul. Dementorii, creaturi înalte, cu glugi care le ascundeau feţele, se apropiau încet de scaunul din centrul camerei, fiecare strângând cu putere câte o mână a omului, cu braţele lor care păreau să fi intrat în putrefacţie. Omul dintre ei părea că e gata să leşine în orice moment şi Harry îl înţelese... Ştia că Dementorii nu îi puteau face nimic într-o amintire, dar Harry avea întipărită clar în minte puterea lor. Mulţimea se dădu puţin înapoi când Dementorii îl puseră pe om în scaunul cu lanţuri şi apoi ieşiră din cameră. Uşa se închise după ei.

Harry se uită la omul care stătea în scaun şi văzu că era Karkaroff.

Spre deosebire de Dumbledore, Karkaroff părea mult mai tânăr. Avea părul negru şi bărbuţa la fel. Nu era îmbrăcat în blănuri mătăsoase, ci într-o robă subţire şi ponosită. Tremura. Sub ochii lui Harry, lanţurile de pe mânerele scaunului se făcură brusc aurii şi se încolăciră pe braţele lui Karkaroff, ţintuindu-l acolo.

— Igor Karkaroff, zise o voce dură din stânga lui Harry.

Harry se uită în jur şi îl văzu pe domnul Crouch ridicându-se din mijlocul băncii de lângă el. Părul lui Crouch era negru, chipul său avea mult mai puţine riduri şi părea mult mai în formă şi cu capul pe umeri.

— Ai fost adus de la Azkaban ca să furnizezi dovezi Ministerului Magiei. Ne-ai dat de înţeles că ai informaţii importante pentru noi.

Karkaroff stătea cât de drept putea, strâns legat de scaun.

— Da, domnule, zise el şi, deşi vocea îi era foarte speriată, Harry distinse în ea nota mieroasă bine cunoscută. Doresc să-i fiu de folos Ministerului. Vreau să ajut. Ştiu... Ştiu că Ministerul încearcă să... să-i adune pe ultimii susţinători ai Lordului Întunecat. Sunt dornic să fiu de ajutor, după puterile mele...

Băncile se umplură de zumzet. Unii îl priveau pe Karkaroff cu interes, alţii cu o profundă neîncredere. Atunci Harry auzi clar o voce răguşită, din partea cealaltă a lui Dumbledore, care zise:

— Ce mizerabil...

Harry se aplecă în faţă să vadă dincolo de Dumbledore. Era Ochi-Nebun Moody... deşi aspectul său era complet diferit. Nu avea ochiul magic, ci doi ochi normali. Amândoi îl priveau pe Karkaroff printre pleoape, cu un imens dispreţ.

— Crouch o să-i dea drumul, îi şopti Moody lui Dumbledore. A făcut un târg cu el. Mi-a luat şase luni să îl

descopăr şi Crouch o să-i dea drumul, dacă o să-i furnizeze suficiente nume noi. Să auzim informaţiile, aşa zic eu, şi apoi să-l dăm imediat pe mâna Dementorilor.

Dumbledore scoase un mic sunet dezaprobator pe nasul lung şi coroiat.

— Ah, am uitat... Ţie nu-ţi plac Dementorii, nu, Albus? zise Moody, cu un zâmbet diabolic.

— Nu, zise Dumbledore calm, mă tem că nu. De mult timp sunt de părere că Ministerul greşeşte că se aliază cu asemenea creaturi...

— Nu şi pentru mizerabilii ca el, zise Moody încet.

— Zici că vrei să ne dai nume, Karkaroff, zise domnul Crouch. Să le auzim, te rog...

— Trebuie să înţelegeţi, zise Karkaroff grăbit şi neliniştit, că Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit opera întotdeauna într-un secret desăvârşit... Prefera ca noi... ăăă... vreau să spun, susţinătorii lui... Şi acum regret, din tot sufletul, că m-am numărat printre ei...

— Zi odată, şuieră Moody.

— Nu ştiam niciodată numele tuturor confraţilor noştri... El era singurul care ştia câţi eram... Şi cine anume...

— Da, a fost o mişcare inteligenţă, nu-i aşa, având în vedere că a avut grijă ca oamenii ca tine, Karkaroff, să nu poată să-i trădeze pe toţi, murmură Moody.

— Şi totuşi, zici că ai nişte nume pentru noi? întrebă domnul Crouch.

— Am, zise Karkaroff pe nerăsuflate. Şi să ştiţi că erau nişte susţinători importanţi. Oameni pe care i-am văzut cu ochii mei urmându-i ordinele. Vă dau aceste informaţii pentru a demonstra că mă dezic întru totul de el şi că sunt copleşit de remuşcări atât de cumplite, încât abia mai pot să...

— Care sunt aceste nume? întrebă domnul Crouch tăios.

Karkaroff trase aer în piept.

— Era Antonin Dolohov, zise el. L-am... L-am văzut torturând nenumăraţi Încuiaţi şi... adversari ai Lordului Întunericului.

— Şi l-ai ajutat să o facă, bombăni Moody.

— L-am prins deja pe Dolohov, zise Crouch. A fost prins la scurt timp după tine.

— Într-adevăr? zise Karkaroff şi ochii i se măriră. Sunt... Sunt încântat să aud asta...

Însă nu părea prea încântat. Harry îşi dădu seama că aceste veşti fuseseră un adevărat şoc pentru Karkaroff. Unul dintre numele date de el era inutil.

— Alţii? zise Crouch rece.

— Da... Mai era Rosier, răspunse Karkaroff repede. Evan Rosier.

— Rosier este mort, zise Crouch. Şi el a fost prins curând după tine. A preferat să se lupte în loc să se predea şi a fost ucis în timpul luptei.

— Însă a luat şi o bucată din mine cu el, şopti Moody din dreapta lui Harry.

Harry se uită iar la el şi îl văzu arătându-i lui Dumbledore spre bucata lipsă din nasul său.

— Ro... Rosier a primit ce-a meritat! zise Karkaroff, în voce simţindu-i-se clar panica.

Harry îşi dădu seama că Igor Karkaroff începea să îşi facă griji că nici una dintre informaţiile sale nu îi vor fi de folos Ministerului. Ochii lui Karkaroff se aţintiră către uşa din colţ, în spatele căreia stăteau cu siguranţă Dementorii, aşteptându-l.

— Alţii? zise Crouch.

— Da! zise Karkaroff. A mai fost şi Travers... A ajutat la omorârea lui McKinnons! Şi Mulciber... Se specializase în Blestemul Imperius, a determinat nenumăraţi oameni să facă lucruri îngrozitoare! Apoi Rookwood, care a fost spion şi i-a dat informaţii preţioase Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit, chiar din interiorul Ministerului!

Harry îşi dădu seama că de data asta Karkaroff o nimerise. Mulţimea murmura ca un singur glas.

— Rookwood? zise domnul Crouch, făcându-i semn unei vrăjitoare care stătea în faţa lui şi care începu să noteze ceva pe bucata ei de pergament. Augustus Rookwood de la Departamentul Misterelor?

— Chiar el, zise Karkaroff entuziasmat. Cred că a folosit o reţea de vrăjitori în locuri sus-puse şi din interiorul Ministerului, şi din afara sa, pentru a strânge informaţii...

— Însă pe Travers şi Mulciber îi avem, zise domnul Crouch. Foarte bine, Karkaroff, dacă asta este tot, te vei întoarce la Azkaban în timp ce noi vom decide...

— Nu încă! strigă Karkaroff, părând chiar disperat. Aşteptaţi, mai este cineva!

Harry îl văzu transpirând în lumina torţelor, pielea sa albă contrastând puternic cu părul şi barba.

— Plesneală! strigă el. Severus Plesneală!

— Plesneală a fost eliberat de acest consiliu, zise Crouch cu răceală. A garantat Albus Dumbledore pentru el.

— Nu! strigă Karkaroff, zbătându-se în lanţurile care îl legau de scaun. Vă asigur! Severus Plesneală este un Devorator al Morţii!

Dumbledore se ridică în picioare.

— Am adus dovezi deja în această problemă, zise el calm. Severus Plesneală a fost într-adevăr un Devorator al Morţii. Dar s-a alăturat părţii noastre înainte de declinul Lordului Cap-de-Mort şi a devenit spion pentru noi, riscându-şi propria viaţă. Acum este un Devorator al Morţii în aceeaşi măsură în care sunt şi eu.

Harry se întoarse să se uite la Ochi-Nebun Moody. Avea o expresie extraordinar de sceptică în spatele lui Dumbledore.

— Foarte bine, Karkaroff, zise Crouch rece, ne-ai fost de ajutor. Îţi vom revizui cazul. Între timp, te vei întoarce în Azkaban...

Vocea domnului Crouch se pierdu. Harry se uită în jur; celula se dizolva de parcă ar fi fost făcută din fum. Totul se ducea şi nu îşi mai văzu decât propriul corp, restul era doar întuneric...

Şi atunci, încăperea se întoarse. Harry stătea pe un alt loc. Tot pe banca cea mai de sus, dar acum în stânga domnului Crouch. Atmosfera părea diferită, relaxată, chiar veselă. Vrăjitorii şi vrăjitoarele de lângă pereţi vorbeau unii cu alţii, de parcă ar fi fost la un eveniment sportiv. O vrăjitoare de la jumătatea băncilor de pe peretele de vizavi îi atrase atenţia lui Harry. Avea părul blond tuns scurt, era îmbrăcată cu robă roşie şi avea în gură vârful unei pene de culoarea, verde-crud. Era, negreşit, o Rita Skeeter mai tânără. Harry se uită în jur; Dumbledore stătea iar lângă el, îmbrăcat altfel. Domnul Crouch părea mai obosit şi mai înspăimântător, mai nefericit... îşi zise Harry. Era o altă amintire, o altă zi... un alt proces.

Uşa din colţ se deschise şi Ludo Bagman intră în cameră.

Acesta însă nu era Ludo Bagman din prezent, ci un Ludo Bagman care era evident la apogeul carierei sale de vâjthaţ. Nasul nu îi era spart. Era înalt şi slab, dar musculos. Bagman părea emoţionat când se aşeză pe scaun, dar nu fu înlănţuit acolo, ca Igor Karkaroff, iar Bagman, prinzând curaj din acest motiv, aruncă o privire mulţimii, le făcu câtorva cu mâna şi reuşi să zâmbească puţin.

— Ludo Bagman, ai fost adus aici, în faţa Consiliului de Legi Magice, ca să răspunzi în faţa acuzaţiilor despre activitatea ta de Devorator al Morţii, zise domnul Crouch. Am auzit acuzaţii împotriva ta şi suntem pe cale să dăm

verdictul. Ai ceva de adăugat declaraţiei tale, înainte de a ne pronunţa?

Lui Harry nu îi venea să creadă. Ludo Bagman, un Devorator al Morţii?

— Doar că, zise Bagman, zâmbind neliniştit, păi... ştiu că am fost cam prost...

Unul sau doi vrăjitori şi vrăjitoare zâmbiră indulgenţi.

Domnul Crouch nu păru să le împărtăşească sentimentele. Se uita la Ludo Bagman cu severitate şi cu un dispreţ profund.

— Nu ai zis niciodată un adevăr mai mare, băiete, îi spuse cineva răguşit lui Dumbledore din spatele lui Harry.

Se întoarse şi iar îl văzu pe Moody stând acolo.

— Dacă nu aş fi ştiut că ai fost mereu cam tont, aş fi zis că un balon-ghiulea ţi-a afectat mintea pentru totdeauna...

— Ludovic Bagman, ai fost prins dându-le informaţii susţinătorilor lui Cap-de-Mort, zise domnul Crouch. Pentru asta, propun o perioadă de prizonierat în Azkaban, o perioadă nu mai mică de...

Însă imediat se auzi un vuiet de supărare dinspre mulţimea aflată în cameră. Mai mulţi vrăjitori şi vrăjitoare de lângă pereţi se ridicară, dând din capete şi chiar din pumni, către domnul Crouch.

— Dar v-am spus, n-am ştiut! strigă Bagman cu sinceritate, căutând să acopere zgomotul mulţimii. Nici nu am bănuit! Bătrânul Rookwood a fost prieten cu tatăl meu... Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ţinea cu

Ştiţi-Voi-Cine! Am crezut că strângeam informaţii pentru ai noştri! Şi Rookwood tot zicea că o să-mi găsească o slujbă la Minister mai târziu... după ce mi se va termina perioada de glorie în vâjthaţ, mă înţelegeţi... Adică, doar n-o să lovesc baloane-ghiulea toată viaţa, nu?

Se auziră râsete dinspre mulţime.

— Se va supune la vot, zise domnul Crouch cu răceală şi se întoarse către partea dreaptă a camerei. Rog membrii juriului să ridice mâna... Cei în favoarea închisorii...

Harry se uită către partea dreaptă a camerei. Nimeni nu ridică mâna. Mulţi dintre vrăjitorii şi vrăjitoarele din jur începură să aplaude. Una dintre vrăjitoarele din juriu se ridică.

— Da? răcni Crouch.

— Nu am vrea decât să-l felicităm pe domnul Bagman datorită splendidei evoluţii pentru Anglia la meciul de vâjthaţ de sâmbăta trecută împotriva Turciei, zise vrăjitoarea pe nerăsuflate.

Domnul Crouch era furios. Camera răsună de aplauze. Bagman se ridică şi făcu o plecăciune, zâmbind.

— Groaznic, îi spuse domnul Crouch cu patimă lui Dumbledore, aşezându-se, în timp ce Bagman ieşea din cameră. Rookwood să-i găsească o slujbă la Minister... Ziua în care ni se va alătura Ludo Bagman va fi cu adevărat o zi tristă pentru Minister...

Şi camera se dizolvă iar. Când se întoarse, Harry se uită în jur. El şi Dumbledore stăteau în continuare lângă domnul Crouch, însă atmosfera era cât se poate de

schimbată. Era o tăcere totală, întreruptă doar de plânsetele unei vrăjitoare firave, ca un spic de grâu, care stătea lângă domnul Crouch. Avea o batistă pe care şi-o ţinea strâns la gură cu mâinile-i tremurânde. Harry se uită la Crouch şi îl văzu mai sobru şi mai cărunt ca înainte. O venă i se zbătea la tâmplă.

— Adu-i, zise el şi vocea îi răsună în încăperea tăcută.

Uşa din colţ se deschise iar. De această dată intrară şase Dementori, aducând cu ei patru oameni. Harry văzu mulţimea întorcându-se să se uite la Crouch. Câţiva începură să şoptească între ei.

Dementorii îi puseră pe fiecare dintre cei patru oameni în cele patru scaune cu mânere cu lanţuri, care se aflau acum pe podeaua camerei. Cei patru erau un bărbat bine făcut, care se uita absent la Crouch, un alt bărbat mai slab şi mai emoţionat, ai cărui ochi cercetau mulţimea, o femeie cu păr negru, des şi strălucitor şi cu ochii umbriţi, care stătea pe scaun de parcă ar fi stat pe un tron, şi un băiat în jur de nouăsprezece ani, care părea cu adevărat îngrozit. Tremura, cu părul său galben-pai răvăşit peste faţă şi cu pielea pistruiată şi albă ca laptele. Vrăjitoarea micuţă şi delicată de lângă Crouch începu să se legene în faţă şi în spate pe locul ei, plângând în batistă.

Crouch se ridică. Se uită la cei patru din faţa lui şi pe chipul său se citi ura.

— Aţi fost aduşi în faţa Consiliului pentru Legi Magice, zise el clar, ca să fiţi judecaţi pentru o crimă atât de atroce, cum...

— Tată, zise băiatul cu părul blond. Tată... te rog...

— ... rareori am auzit în această sală, continuă Crouch, vorbind şi mai tare, ca să acopere vocea fiului său. Am auzit dovezile împotriva voastră. Toţi patru sunteţi acuzaţi de capturarea unui Auror - Frank Poponeaţă - şi atacarea lui cu Blestemul Cruciatus, crezând că ştia unde se afla stăpânul vostru exilat, Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit...

— Tată, nu eu am făcut-o! strigă băiatul din lanţuri. Nu am făcut-o, jur, tată, nu mă trimite înapoi la Dementori...

— Apoi sunteţi acuzaţi, urlă domnul Crouch, de folosirea Blestemul Cruciatus asupra soţiei lui Frank Poponeaţă, când a refuzat să vă dea informaţiile cerute. Aţi plănuit să-l readuceţi la putere pe Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit şi să reveniţi la vieţile voastre pline de violenţă şi cruzime, pe care probabil că le-aţi dus înainte, pe vremea acestuia. Acum, rog juriul să...

— Mamă! strigă băiatul, şi vrăjitoarea de lângă Crouch izbucni în plâns, legănându-se în faţă şi în spate. Mamă, opreşte-l, mamă, nu am făcut-o eu, nu am fost eu!

— Acum, rog juriul, repetă domnul Crouch, să ridice mâna dacă membrii lui cred, ca şi mine, că aceste crime merită încarcerarea pe viaţă la Azkaban.

La unison, vrăjitoarele şi vrăjitorii din partea dreaptă a camerei ridicară mâinile. Mulţimea începu să aplaude ca şi pentru Bagman, având pe chipuri expresii de triumf sălbatic. Băiatul începu să ţipe.

— Nu! Mamă, nu! Nu am făcut-o eu, nu, n-am ştiut! Nu mă trimite acolo, nu îl lăsa!

Dementorii se întoarseră în cameră. Cei trei care fuseseră alături de băiat se ridicară în linişte de pe scaune. Femeia cu ochi întunecaţi se uită la Crouch şi strigă:

— Lordul Întunericului va renaşte, Crouch! Aruncă-ne în Azkaban, dacă vrei, vom aştepta răbdători! Va renaşte şi va veni după noi, ne va răsplăti mult mai mult decât pe restul suporterilor săi! Am fost singurii care i-am rămas credincioşi! Am fost singurii care am încercat să-l găsim!

Dar băiatul încerca să se lupte cu Dementorii, deşi Harry văzu că încet-încet aceştia îi absorbeau puterea. Mulţimea vuia batjocoritoare, unii se ridicaseră, în timp ce femeia ieşea din cameră, iar băiatul continua să se lupte.

— Sunt fiul tău! îi strigă el lui Crouch. Sunt fiul tău!

— Nu eşti fiul meu! strigă domnul Crouch, cu ochii bulbucaţi dintr-o dată. Eu nu am nici un fiu!

Vrăjitoarea fragilă scoase un geamăt sfâşietor şi apoi se prăbuşi în scaun. Leşinase. Crouch părea să nu fi observat.

— Duceţi-i! răcni Crouch către Dementori atât de tare, încât îi ieşiră câţiva stropi de salivă din gură. Duceţi-i, să putrezească acolo!

— Tată! Tată, nu am fost eu! Nu! Nu! Tată, te rog!

— Harry, cred că a sosit timpul să ne întoarcem în biroul meu, zise o voce calmă în urechea lui Harry.

Harry se sperie. Se uită în jur, apoi se uită în partea cealaltă, în direcţia vocii.

Era un Albus Dumbledore care stătea în dreapta sa, privind cum fiul lui Crouch era dus de Dementori, şi mai era un Albus Dumbledore în stânga sa, privindu-l în ochi.

— Vino, zise Dumbledore cel din stânga sa şi îşi puse mâna sub cotul lui Harry.

Harry simţi cum se ridică în aer, iar camera se dizolvă în jurul lui. Pentru un moment, totul se făcu negru şi atunci se simţi de parcă s-ar fi dat peste cap cu încetinitorul, aterizând brusc în picioare, în lumina orbitoare din biroul lui Dumbledore. Ligheanul de piatră strălucea în faţa sa, iar Albus Dumbledore stătea lângă el.

— Domnule profesor, zise Harry speriat, ştiu că nu ar fi trebuit… Nu am vrut să… Uşa dulapului era întredeschisă şi…

— Înţeleg, zise Dumbledore.

Ridică ligheanul, îl duse pe birou, unde îl aşeză pe suprafaţa lăcuită, şi se aşeză pe scaunul din spatele acestuia.

Şi Harry făcu la fel, uitându-se la ligheanul de piatră. Conţinutul se întorsese la starea sa de la început, alb-argintiu, învârtindu-se şi clocotind sub ochii lui.

— Ce este? întrebă Harry cu o voce tremurată.

— Acesta? Se numeşte Pensiv, zise Dumbledore. Câteodată descopăr - şi sunt sigur că ţi se întâmplă şi ţie - că am prea multe gânduri şi amintiri în minte.

— Hm, făcu Harry, care nu putea spune cu adevărat că i se întâmplase vreodată aşa ceva.

— În asemenea momente, zise Dumbledore, arătând către ligheanul de piatră, folosesc Pensivul. Şi îmi extrag din minte gândurile în plus, le pun în lighean şi le examinez când doresc. E mai uşor să observi lucruri care se leagă între ele, mă înţelegi, când sunt aşa...

— Vreţi să spuneţi... că acolo sunt gândurile dumneavoastră? zise Harry, uitându-se la substanţa albă din lighean.

— Exact, zise Dumbledore. Dă-mi voie să-ţi arăt...

Dumbledore îşi scoase bagheta din buzunarul robei şi îi puse vârful în părul său argintiu, chiar lângă tâmplă. Când îşi îndepărtă bagheta, păreau să atârne de ea nişte fire de păr... Dar atunci Harry văzu că era o fâşie strălucitoare, de fapt, din aceeaşi substanţă argintie stranie care umplea Pensivul. Dumbledore adăugă gândul proaspăt în lighean şi Harry, uluit, îşi văzu propriul chip pe suprafaţa ligheanului. Dumbledore apucă Pensivul cu degetele sale lungi şi îl scutură, ca un căutător de aur care ar căuta pepite preţioase... iar Harry îşi văzu propria faţă schimbându-se uşor în cea a lui Plesneală, care deschise gura şi vorbi cu tavanul, vocea sa având un pic de ecou:

— Se va întoarce... şi pentru mine, şi pentru Karkaroff... mai puternic ca niciodată...

— O legătură pe care nu aş fi putut s-o fac fără ajutor, oftă Dumbledore, dar nu contează.

Privi peste ochelarii săi cu lentilele în formă de semilună la Harry, care se uita uimit la chipul lui Plesneală, care continua să se învârtă în lighean.

— Foloseam Pensivul când a venit domnul Fudge la întâlnirea noastră şi l-am pus la loc în grabă. Cu siguranţă că nu am închis bine uşa dulapului. Normal, ţi-a atras atenţia.

— Îmi cer scuze, murmură Harry.

Dumbledore dădu din cap.

— Curiozitatea nu este un blestem, zise el, dar ar trebui să fim precauţi cu ea... Da, într-adevăr...

Încruntându-se uşor, atinse gândurile din lighean cu vârful baghetei. Instantaneu, din el se ridică o figurină, o fată plinuţă, încruntată, de aproximativ şaisprezece ani, care începu să se învârtă uşor, cu picioarele încă în lighean. Făcu abstracţie de Harry şi de profesorul Dumbledore. Când vorbi, vocea îi răsună ca a lui Plesneală, de parcă ar fi venit din adâncurile ligheanului de piatră:

— M-a blestemat, domnule profesor Dumbledore, şi eu doar îl tachinam că l-am văzut sărutând-o pe Florence, în spatele serelor, joia trecută...

— Dar de ce, Bertha, zise Dumbledore cu tristeţe, uitându-se la fata care acum se rotea tăcută, de ce l-ai urmărit?

— Bertha? şopti Harry, uitându-se la ea. Este cumva... Sau a fost cumva Bertha Jorkins?

— Da, zise Dumbledore, atingând iar gândurile din lighean cu vârful baghetei şi Bertha se scufundă în ele, acestea redevenind iar argintii şi opace. Aceea a fost

Bertha aşa cum mi-o amintesc de pe vremea când era la şcoală.

Lumina argintie a Pensivului lumină faţa lui Dumbledore şi Harry îşi dădu seama cât de bătrân părea. Ştia, desigur, că Dumbledore avansa în vârstă, dar până atunci nu se gândise niciodată că era un om bătrân.

— Deci, Harry, zise Dumbledore încet, înainte să te pierzi în gândurile mele, vroiai să-mi spui ceva.

— Da, zise Harry. Domnule profesor, eram la „Previziuni despre viitor” acum câteva minute şi... Hm... am adormit!

Ezită puţin, întrebându-se dacă urma o mustrare, dar Dumbledore nu zise decât:

— E de înţeles... Continuă!

— Păi, am avut un vis, zise Harry. Un vis despre Lordul Cap-de-Mort. Îl tortura pe Şobo... ştiţi cine este Şobo...

— Ştiu, zise Dumbledore prompt. Te rog, continuă.

— Cap-de-Mort primise o scrisoare de la o bufniţă. A zis ceva despre gafa lui Şobo care fusese reparată. A zis că cineva murise. Apoi a zis că Şobo nu va fi dat şarpelui drept hrană - era şi un şarpe lângă scaunul său. A zis... A zis că eu voi fi acela cu care se va hrăni şarpele. Apoi a aruncat un Blestem Cruciatus asupra lui Şobo... Şi m-a durut cicatricea, zise Harry. M-am trezit, atât de tare m-a durut...

Dumbledore se uită la el, fără să zică nimic.

— Păi... Asta este tot, zise Harry.

— Înţeleg, zise Dumbledore încet. Înţeleg. Şi te-a mai durut cicatricea anul acesta, în afară de atunci când te-a trezit din somn în timpul verii?

— Nu... De unde ştiţi că m-a trezit din somn în timpul verii? întrebă Harry uimit.

— Nu eşti singurul corespondent al lui Sirius, zise Dumbledore. Şi eu am ţinut legătura cu el după ce a plecat de la Hogwarts anul trecut. Eu i-am sugerat peştera din munte ca fiind locul cel mai sigur unde să se ascundă.

Dumbledore se ridică şi începu să se plimbe în spatele biroului. Din când în când, îşi ducea vârful baghetei la tâmplă, mai scotea un gând argintiu strălucitor şi îl adăuga celor din Pensiv. Gândurile dinăuntru începură să se învârtă atât de repede, încât Harry nu reuşi să desluşească ceva clar. Era doar un amestec de culoare.

— Domnule profesor? zise el încet, după câteva minute.

Dumbledore se opri şi se uită la Harry.

— Scuzele mele, zise el încet şi se aşeză la birou.

— Ştiţi... Ştiţi cumva de ce mă doare cicatricea?

Dumbledore îl privi foarte pătrunzător pe Harry pentru o clipă şi apoi spuse:

— Am o teorie, doar o teorie... Cred că te doare cicatricea şi când Lordul Cap-de-Mort este în apropierea ta, şi când simte o ură cumplită faţă de tine...

— Dar... de ce?

— Pentru că sunteţi legaţi de blestemul care a eşuat, zise Dumbledore. Aceea nu este o cicatrice obişnuită.

— Deci, credeţi... că faptele din vis... chiar s-au întâmplat?

— Este posibil, zise Dumbledore. Aşa cred... Probabil că da... Harry, l-ai văzut pe Cap-de-Mort?

— Nu, zise Harry. Doar spatele scaunului său. Dar... nu aş fi avut ce să văd, nu? Adică, nu mai are corp, nu? Dar... cum ar fi putut să îşi ţină bagheta? zise Harry încet.

— Într-adevăr, cum? murmură Dumbledore. Cum...

Nici Dumbledore şi nici Harry nu vorbiră un timp. Dumbledore se uita prin cameră, ducându-şi din când în când vârful baghetei la tâmplă şi adăugând un alt gând argintiu, strălucitor, în conţinutul învolburat al Pensivului.

— Domnule profesor, zise Harry în sfârşit, credeţi că devine mai puternic?

— Cap-de-Mort? întrebă Dumbledore, uitându-se la Harry peste Pensiv.

Era o privire caracteristică, pătrunzătoare, pe care i-o mai aruncase Dumbledore şi cu alte ocazii, iar Harry avea mereu senzaţia că Dumbledore putea să vadă prin el într-un mod în care nici măcar ochiul magic al lui Moody nu putea.

— Încă o dată, Harry, nu-ţi pot spune nimic clar... Astea sunt doar supoziţiile mele, oftă el, părând mai bătrân şi mai frământat ca niciodată. Anii în care Cap-de-Mort a ajuns la putere, zise el, au fost marcaţi de dispariţii.

Bertha Jorkins a dispărut fără urmă în locul unde se ştie clar că a fost văzut Cap-de-Mort ultima dată. Şi domnul Crouch a dispărut... Chiar în împrejurimile castelului nostru. Şi a mai existat o a treia dispariţie, una căreia Ministerul, din păcate, nu i-a acordat importanţă, pentru că a fost vorba despre un Încuiat. Îl chema Frank Bryce şi locuia în satul unde a crescut tatăl lui Cap-de-Mort. Bryce nu a mai fost văzut din august. Ştii, eu citesc ziarele Încuiaţilor, spre deosebire de majoritatea prietenilor mei de la Minister.

Dumbledore se uită foarte serios la Harry, iar apoi continuă:

— Aceste dispariţii mi se pare că se leagă unele de altele. Ministerul nu este de acord, după cum ai auzit, când aşteptai în faţa biroului meu...

Harry aprobă din cap. Iar se lăsă tăcerea, Dumbledore extrăgându-şi gânduri din când în când. Harry simţea că ar fi trebuit să plece, dar curiozitatea îl reţinu pe scaun.

— Domnule profesor? zise el iar. Ăăă... Aş putea să vă întreb ceva despre... procesul acela la care am fost martor... în Pensiv?

— Da, poţi, zise Dumbledore cu seriozitate. Am fost la el de multe ori, dar unele procese îmi vin în minte mai des decât altele... Mai ales acum...

— Ştiţi... procesul la care asistam când m-aţi găsit? Cel cu fiul lui Crouch? Păi... vorbeau despre părinţii lui Neville, nu-i aşa?

Dumbledore îi aruncă lui Harry o privire tăioasă.

— Ţi-a povestit vreodată Neville de ce a fost crescut de bunica lui? zise el.

Harry clătină din cap, întrebându-se în acelaşi timp cum putuse să nu-l întrebe pe Neville, deşi îl cunoştea de aproape patru ani de zile.

— Da, vorbeau de părinţii lui Neville, zise Dumbledore. Tatăl lui, Frank, a fost Auror, exact ca profesorul Moody. După cum ai auzit, el şi soţia sa au fost torturaţi pentru a da informaţii despre locul unde se afla Cap-de-Mort după ce şi-a pierdut puterile.

— Deci, au murit? zise Harry încet.

— Nu, zise Dumbledore, cu o voce plină de amărăciune, cum nu îl mai auzise Harry niciodată, au înnebunit. Sunt amândoi în spitalul Sf. Mungo pentru Boli şi Răni Magice. Cred că Neville îi vizitează cu bunica lui, în vacanţe. Nu îşi recunosc copilul.

Şocat, Harry rămase locului. Nu ştiuse niciodată... niciodată, în patru ani de zile, nu se deranjase să afle...

— Soţii Poponeaţă au fost foarte cunoscuţi, zise Dumbledore. Atacul asupra lor s-a produs imediat după declinul lui Cap-de-Mort, când toată lumea a crezut că era în siguranţă. Acel atac a cauzat un val de mânie mai puternic ca niciodată. Ministerul a fost sub mare presiune, i se cerea să-i prindă rapid pe vinovaţi. Din nefericire, mărturiile soţilor Poponeaţă au fost - având în vedere starea lor - nu tocmai de încredere...

— Atunci, fiul domnului Crouch ar fi putut să nu fi fost implicat? zise Harry încet.

Dumbledore clătină din cap.

— Despre asta nu ştiu nimic!

Harry rămase iar tăcut, privind conţinutul vârtejului din Pensiv. Mai erau două întrebări pe care ardea de nerăbdare să le pună... însă acestea priveau vinovăţia unor oameni în viaţă...

— Hm, începu el, domnul Bagman...

— ... nu a mai fost niciodată acuzat de activităţi Întunecate, zise Dumbledore calm.

— Da, zise Harry repede, uitându-se iar în Pensivul, al cărui conţinut se învârtea mai încet, acum că Dumbledore nu mai adăuga gânduri. Şi... Hm...

Dar Pensivul păru să pună întrebarea în locul lui. Chipul lui Plesneală apăru iar pe suprafaţă. Dumbledore îl privi şi apoi se uită la Harry.

— Şi nici profesorul Plesneală, zise el.

Harry privi în ochii albaştri-deschis ai lui Dumbledore şi întrebarea care îl chinuia cel mai mult îi ieşi de pe buze, înainte de a se putea opri:

— Dar ce v-a făcut să credeţi că a renunţat cu adevărat la Cap-de-Mort, domnule profesor?

Dumbledore se uită în continuare în ochii lui Harry pentru câteva clipe şi apoi zise:

— Asta, Harry, rămâne între mine şi domnul profesor Plesneală.

Harry ştiu că întrevederea se terminase. Dumbledore nu părea supărat, totuşi, în tonul său se simţea o notă finală care îi spunea lui Harry că era vremea să plece. Se ridică şi Dumbledore făcu la fel.

— Harry, zise el, când băiatul ajunsese la uşă, te rog să nu mai povesteşti nimănui despre părinţii lui Neville. Este dreptul lui să le spună celorlalţi, numai atunci când o să fie pregătit.

— Da, domnule profesor, zise Harry, întorcându-se să plece.

— Şi...

Harry se întoarse. Dumbledore stătea deasupra Pensivului, cu faţa luminată de dedesubt şi părând mai bătrân ca niciodată. Se uită o clipă la Harry şi apoi spuse:

— Mult succes la a treia probă!

Capitolul XXXI

A TREIA PROBĂ

— Şi Dumbledore crede că Ştii-Tu-Cine îşi recapătă puterile? şopti Ron.

Tot ce văzuse Harry în Pensiv, aproape tot ce îi spusese şi arătase Dumbledore după aceea, le povestise lui Ron, Hermionei şi lui Sirius, desigur, căruia Harry îi trimisese o

bufniţă imediat ce ieşise din biroul lui Dumbledore. Harry, Ron şi Hermione rămaseră iar până târziu în camera de zi în acea noapte, vorbind până când mintea lui Harry mai avea puţin şi lua foc, până când înţelese ce vroia să spună Dumbledore când zise că mintea poate fi câteodată mult prea plină de gânduri şi că ar fi fost o uşurare să mai extragă câteva dintre ele.

Ron se uită în focul din camera de zi. Harry avu impresia că Ron tremura puţin, deşi era cald.

— Şi are încredere în Plesneală? întrebă Ron. Chiar are încredere în Plesneală, deşi ştie că a fost un Devorator al Morţii?

— Da, zise Harry.

Hermione nu mai vorbise de zece minute. Stătea cu capul în mâini, uitându-se la genunchi. Harry se gândi că şi ei i-ar fi trebuit un Pensiv.

— Rita Skeeter, murmură ea în sfârşit.

— Cum poţi să-ţi faci griji din cauza ei acum? se miră Ron, nevenindu-i să creadă.

— Nu îmi fac griji din cauza ei, spuse Hermione cu capul aplecat. Mă gândeam... Ţineţi minte ce mi-a zis la „Trei Mături”? „Ştiu nişte lucruri despre Ludo Bagman care ţi-ar face părul măciucă.” La asta se referea, nu? Ea a scris despre procesul lui, ştia că le-a dat informaţii Devoratorilor Morţii. Şi Winky, vă amintiţi... „Domnul Bagman este un vrăjitor rău.” Domnul Crouch trebuie să fi fost atât de supărat că Bagman a scăpat, încât probabil că a vorbit acasă despre proces.

— Da, dar Bagman nu a dat informaţiile dinadins, nu?

Hermione ridică din umeri.

— Şi Fudge crede că Madame Maxime l-a atacat pe Crouch? întrebă Ron, întorcându-se către Harry.

— Da, zise Harry, dar numai pentru că Barty Crouch a dispărut lângă trăsura celor de la Beauxbatons.

— Nu ne-am gândit niciodată la ea, nu? zise Ron încet. Ascultaţi-mă, sigur are sânge de uriaş în vine şi nu vrea să recunoască...

— Cum să recunoască? zise Hermione tăios, ridicându-şi privirea. Uite ce a păţit Hagrid după ce a aflat Rita despre mama lui. Uită-te la Fudge cum trage concluzii pripite despre ea, doar pentru că este pe jumătate uriaş. Cum să te lupţi cu asemenea prejudecăţi? Şi eu probabil că aş spune că am oase mari, dacă aş şti ce mă aşteapta dacă s-ar afla adevărul.

Hermione se uită la ceas.

— Nu ne-am antrenat deloc! zise ea revoltată. Trebuia să exersăm Blestemul de Oprire! De mâine, ne punem serios pe treabă! Hai, Harry, ai nevoie de puţin somn...

Harry şi Ron se duseră agale spre dormitorul lor. În timp ce Harry îşi punea pijamaua, se uită spre patul lui Neville. Ţinându-şi promisiunea făcută lui Dumbledore, nu le spusese lui Ron şi lui Hermione despre părinţii lui Neville. După ce îşi dădu jos ochelarii şi se urcă în patul său cu baldachin, îşi imagină cum trebuia să fie să ai încă părinţii în viaţă, dar să nu poată să te recunoască. Adeseori avea parte de compasiune de la străini pentru că

era orfan, dar, ascultând sforăiturile lui Neville, se gândi că acesta le merita mai mult decât el.

Stând pe întuneric, Harry simţi o furie oarbă şi multă ură faţă de cei care îi torturaseră pe domnul şi pe doamna Poponeaţă... Îşi aminti de strigătele batjocoritoare ale mulţimii când fiul lui Crouch şi ceilalţi trei fuseseră duşi din sală de către Dementori... Înţelese exact cum se simţeau... Apoi îşi aminti chipul alb ca laptele al băiatului care ţipa speriat şi îşi dădu seama cu un fior că acesta murise un an mai târziu...

Cap-de-Mort, îşi zise Harry, uitându-se în întuneric la pânza patului său, totul era din cauza lui Cap-de-Mort... Cel care distrusese zeci de familii, atâtea vieţi...

*

Ron şi Hermione ar fi trebuit să recapituleze pentru examenele care aveau să se termine în ziua celei de-a treia probe, însă îşi canalizau toate eforturile ca să-l ajute pe Harry să se pregătească.

— Nu-ţi face griji, zise Hermione scurt, când Harry le spuse că nu se supăra să exerseze de unul singur un timp. Cel puţin o să luăm note maxime la „Apărare contra Magiei Negre”. Nu am fi aflat niciodată de blestemele astea la ore.

— E un antrenament bun pentru când vom fi toţi Aurori, zise Ron entuziasmat, încercând un Blestem de Oprire asupra unei viespi care intrase în cameră şi făcând-o să se oprească în aer.

Când intrară în iunie, atmosfera din castel deveni iar entuziasmată şi încordată. Toată lumea abia aştepta a treia

probă, care urma să aibă loc cu o săptămână înainte de sfârşitul semestrului. Harry exersa blestemele ori de câte ori avea un moment liber. Se simţea mult mai încrezător faţă de a treia probă decât faţă de celelalte. Deşi avea să fie cu siguranţă dificilă şi periculoasă, Moody avea dreptate... Harry reuşise şi în trecut să treacă de creaturi monstruoase şi obstacole vrăjite, ştia ce-l aşteaptă, avea o şansă în plus, se putea pregăti mai bine pentru proba care urma.

Obosită să tot dea peste ei prin şcoală, profesoara McGonagall îi dăduse voie lui Harry să folosească o clasă goală de transfigurare în timpul meselor de prânz. Foarte curând, stăpânea Blestemul de Oprire, o vrajă care îi încetinea şi chiar în înlătura pe atacatori, Blestemul Reductor, care îi permitea să dea la o parte din drumul lui obiecte solide, şi Vraja de Patru-Puncte, o descoperire foarte utilă a Hermionei, care îi făcea bagheta să arate nordul şi astfel să poată verifica dacă se ducea în direcţia potrivită prin labirint. Însă avea încă probleme cu Vraja Scut. Prin această vrajă, se putea arunca un zid temporar, invizibil, în jurul celui care o folosea, apărându-l de blestemele minore. Hermione reuşise să-l biruiască printr-un Blestem Picioare-de-Gelatină bine aţintit. Harry se târî prin cameră zece minute după aceea, până când găsi contrablestemul.

— Te descurci foarte bine, zise Hermione încurajator, uitându-se pe lista ei şi bifând Vrăjile pe care le învăţaseră deja. Unele dintre astea o să-ţi fie de folos, fără nici o îndoială.

— Uitaţi-vă la asta, zise Ron, care stătea lângă fereastră, privind afară. Ce face Reacredinţă?

Harry şi Hermione se duseră să vadă. Reacredinţă, Crabbe şi Goyle stăteau în umbra unui copac chiar de sub fereastră. Crabbe şi Goyle păreau să fie cu ochii în patru. Amândoi rânjeau răutăcios. Reacredinţă ţinea mâna aproape de gură şi vorbea spre ea.

— Parcă ar avea un walkie-talkie, zise Harry curios.

— Nu are cum, zise Hermione, ţi-am mai spus, genul ăsta de obiecte nu funcţionează la Hogwarts. Haide, Harry, adăugă ea sprintenă, plecând de la fereastră şi întorcându-se în mijlocul camerei, hai să încercăm iar Vraja Scut.

*

Acum Sirius trimitea bufniţe zilnic. Ca şi Hermione, părea că se concentrează numai asupra modului în care Harry avea să treacă de ultima probă, urmând să îşi facă griji pentru altele, mai încolo. Îi reamintea lui Harry în fiecare scrisoare că nimic din ce se întâmpla în afara zidurilor castelului Hogwarts nu era responsabilitatea lui Harry şi nici nu putea să îl influenţeze cu nimic.

„Dacă Lordul Întunericului chiar devine mai puternic (îi scria el), prioritatea mea e să mă asigur că tu eşti în siguranţă. Nu poate să pună mâna pe tine atâta timp cât eşti sub protecţia lui Dumbledore, dar nu risca, concentrează-te să treci de labirint cu bine şi apoi o să ne canalizăm atenţia asupra altor probleme.”

Harry avea din ce în ce mai multe emoţii, cu cât se apropia data de douăzeci şi patru iunie, însă nu era la fel de rău ca înainte de prima şi de a doua probă. În primul

rând, era încrezător că de data asta făcuse tot ce putuse ca să se pregătească pentru probă. În al doilea rând, era ultima şi, oricât de grea avea să fie, turnirul se termina în sfârşit, ceea ce avea să fie o mare uşurare pentru el.

*

În dimineaţa dinaintea celei de a treia probe, micul dejun era foarte zgomotos la masa Cercetaşilor. Apăru poşta via bufniţă, aducându-i lui Harry un bilet cu urări de noroc de la Sirius. Era o singură bucată de pergament, împăturită şi cu o amprentă de câine pe ea, dar Harry o aprecie foarte mult. O bufniţă veni ca de obicei la Hermione, cu un exemplar din Profetul zilei din acea zi. Desfăcu ziarul, aruncă o privire pe prima pagină şi se înecă deodată cu sucul de dovleac pe care îl bea, scuipându-l şi pe ziar.

— Ce-i? ziseră Harry şi Ron într-un glas, întorcându-şi privirile spre ea.

— Nimic, zise Hermione repede, încercând să ascundă ziarul, dar Ron reuşi să îl înşface.

Se uită la titlu şi zise:

— Nu se poate! Nu azi! Vaca bătrână!

— Ce e? zise Harry. Iar Rita Skeeter?

— Nu, zise Ron şi, exact ca Hermione, încercă să ascundă ziarul.

— Este despre mine, nu? zise Harry.

— Nu, zise Ron, pe un ton total neconvingător.

Dar, înainte ca Harry să apuce să ceară ziarul, Draco Reacredinţă strigă din partea cealaltă a Marii Săli, de la masa Viperinilor.

— Hei, Potter! Potter! Ce-ţi mai face capul? Te simţi bine? Nu o s-o iei cumva razna?

Reacredinţă avea şi el o copie a ziarului. Toţi Viperinii de la masă râdeau şi se întorseseră în scaune ca să vadă reacţia lui Harry.

— Vreau să-l văd, îi zise Harry lui Ron. Dă-mi-l!

Împotriva dorinţei sale, Ron îi dădu ziarul. Harry îl întoarse şi se trezi uitându-se la propria lui fotografie, dedesubtul unui titlu cu litere enorme:

HARRY POTTER, SMINTIT ŞI PERICULOS!

Băiatul care l-a înfrânt pe Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit este instabil şi poate chiar periculos, scria Rita Skeeter, corespondent special al ziarului. Dovezi alarmante au ieşit de curând la lumină despre comportamentul straniu al lui Harry Potter, care ne fac să ne întrebăm dacă este în stare să concureze într-o competiţie atât de extenuantă cum e Turnirul celor trei vrăjitori, sau chiar să urmeze cursurile şcolii Hogwarts.

Potter, după cum dezvăluie Profetul zilei în exclusivitate, leşină des la şcoală şi adesea se plânge că îl doare cicatricea de pe frunte (amintire a blestemului cu care a încercat să-l omoare Ştiţi-Voi-Cine). Lunea trecută,

în mijlocul orei de „Previziuni despre viitor”, reportera noastră de la Profetul zilei a fost martora plecării precipitate a lui Potter din clasă, pretinzând că îl durea prea tare cicatricea ca să mai poată învăţa.

Creierul lui Potter s-ar putea să fi fost afectat de atacul lui Ştiţi-Voi-Cine, aşa cum spun experţii de la spitalul Sf. Mungo pentru Boli şi Răni Magice, iar modul în care insistă că îl doare cicatricea să fie o exprimare a confuziei sale profunde.

„Ar putea să se şi prefacă,” zice unul dintre specialişti, „ar putea să o facă pentru a atrage atenţia.”

Profetul zilei a dezgropat însă anumite fapte despre Harry Potter, pe care Albus Dumbledore, directorul şcolii Hogwarts, a avut grijă să le ascundă publicului vrăjitoresc.

„Potter este Reptomit,” ne dezvăluie Draco Reacredinţă, un elev din anul patru de la Hogwarts.

„Au avut loc mai multe atacuri asupra elevilor acum doi ani şi cei mai mulţi credeau că Potter era vinovat, după ce l-au văzut pierzându-şi controlul la Clubul Dueliştilor, când a trimis un şarpe către un alt băiat. Totul a fost ţinut secret, desigur. Însă este prieten şi cu vârcolacii, şi cu uriaşii. Credem că ar fi în stare de orice pentru niscaiva putere.”

Reptomita, abilitatea de a conversa cu şerpii, este considerată de mult timp o Artă Neagră. Într-adevăr, cel mai cunoscut Reptomit din zilele noastre este nimeni altul decât Ştiţi-Voi-Cine. Un membru al Ligii de Apărare Împotriva Forţelor Întunecate, care a dorit să rămână anonim, a declarat că ar considera orice vrăjitor Reptomit

cel puţin „demn de cercetat”. Sinceră să fiu, aş fi foarte bănuitoare faţă de oricine poate vorbi cu şerpii, având în vedere că şerpii sunt adeseori folosiţi în cele mai groaznice ritualuri Întunecate şi asociaţi dintotdeauna cu oamenii malefici. Şi în acelaşi timp, oricine caută compania unor creaturi atât de fioroase ca vârcolacii şi uriaşii se presupune că iubeşte violenţa.

Albus Dumbledore ar trebui să se gândească serios dacă un asemenea băiat ar trebui să aibă voie să participe la Turnirul celor trei vrăjitori. Unii se tem că Harry Potter ar putea recurge la Magie Neagră în disperarea sa de a câştiga turnirul, a treia probă având loc în această seară.

— E cam pornită pe mine, nu? zise Harry calm, împăturind ziarul.

La masa Viperinilor, Reacredinţă, Crabbe şi Goyle râdeau la el, punându-şi coarne şi strâmbându-se ca nişte nebuni sau mişcându-şi limbile ca şerpii.

— De unde a ştiut că te-a durut cicatricea la ora de „Previziuni despre viitor”? se miră Ron. Nu avea cum să fie acolo, nu are cum să fi auzit...

— Fereastra era deschisă, zise Harry. Am deschis-o ca să respir.

— Erai în vârful Turnului de Nord! zise Hermione. Nu avea cum să ţi se audă vocea până dincolo de domeniile castelului!

— Păi, tu eşti cea care ar fi trebuit să afle metodele magice de microfonie! zise Harry. Dacă nu i-a zis o pasăre sau o insectă, spune-mi tu cum a făcut-o!

— Încerc! zise Hermione. Dar... dar...

O expresie ciudată, absentă, apăru pe chipul Hermionei, de parcă ar fi avut o revelaţie. Îşi ridică încet mâna şi îşi trecu degetele prin păr.

— Ce-ai păţit? întrebă Ron, încruntându-se la ea.

— Da, zise Hermione pe nerăsuflate, trecându-şi iar degetele prin păr şi apoi ducându-şi mâna la gură, de parcă ar fi vorbit într-un walkie-talkie invizibil.

Harry şi Ron se uitară unul la altul.

— Am o idee, zise Hermione, uitându-se în gol. Cred că ştiu... Numai aşa nu a văzut-o nimeni... nici măcar Moody... şi doar astfel ar putea să ajungă pe pervazuri... Hm... dar nu are voie... Cu siguranţă nu are voie! Cred c-am prins-o! Daţi-mi două minute şi vă spun apoi. Mă duc puţin la bibliotecă... Doar ca să fiu sigură.

Spunând acestea, Hermione îşi înşfăcă ghiozdanul şi ieşi valvârtej din Marea Sală.

— Hei! strigă Ron. Avem lucrare la „Istoria Magiei” peste zece minute! Fratele meu, zise el, întorcându-se spre Harry, trebuie să o urască rău de tot pe femeia aia, ca să rişte să nu ajungă la timp la o lucrare. Ce o să faci la ora lui Binns? Citeşti iar?

Scutit de testele de la sfârşitul semestrelor pentru că era campion în Turnirul celor trei vrăjitori, Harry stătuse

în spatele clasei la fiecare lucrare până atunci, căutând blesteme noi pentru a treia probă.

— Presupun că da, îi zise Harry lui Ron, dar chiar atunci profesoara McGonagall veni la masa Cercetaşilor, îndreptându-se spre el.

— Potter, campionii se strâng în camera de lângă Marea Sală, imediat după prânz, îi zise ea.

— Dar proba este abia diseară! zise Harry, pătându-se din greşeală cu ouă jumări şi temându-se că înţelesese greşit ora.

— Ştiu, Potter, zise ea. Familiile campionilor sunt invitate să vină să vadă ultima probă, ştii. Este doar o ocazie ca să te întâlneşti cu ei.

Se îndepărtă. Harry se uită după ea uluit.

— Doar nu se aşteaptă că o să apară familia Dursley, nu? îl întrebă el absent pe Ron.

— Nu ştiu, zise Ron. Harry, ar trebui să mă grăbesc, o să întârzii la ora lui Binns. Ne vedem mai târziu.

Harry îşi termină micul dejun în Marea Sală, care se golea treptat. O văzu pe Fleur Delacour ridicându-se de la masa Ochilor-de-Şoim şi alăturându-i-se lui Cedric, după care se îndreptară amândoi către camera alăturată şi intrară. Curând după aceea, se duse şi Krum. Harry rămase locului. De fapt, nu vroia să se ducă în camera aceea. Nu avea familie... Cine să vină să îl vadă cum avea să îşi rişte viaţa? Dar chiar pe când se ridica, gândindu-se că mai bine s-ar duce la bibliotecă să recapituleze nişte

blesteme, uşa camerei alăturate se deschise şi Cedric scoase capul.

— Harry, haide, te aşteaptă!

Complet uluit, Harry se ridică. Nu ar fi avut cum să vină familia Dursley, nu? Traversă Marea Sală şi deschise uşa camerei.

Cedric şi părinţii lui se aflau chiar lângă uşă. Viktor Krum era într-un colţ, conversând cu părinţii săi, foarte bruneţi, într-o bulgară fluentă. Viktor moştenise nasul coroiat al tatălui său. De partea cealaltă a camerei, Fleur vorbea extrem de repede în franceză cu mama ei. Sora mai mică a lui Fleur, Gabrielle, o ţinea pe mama ei de mână. Îi făcu cu mâna lui Harry, care îi răspunse la fel. Atunci îi văzu pe doamna Weasley şi pe Bill stând în faţa şemineului şi zâmbindu-i cu toată faţa.

— Surpriză! zise doamna Weasley entuziasmată, când Harry zâmbi larg şi se duse la ei. Ne-am gândit să venim să te vedem, Harry!

Se aplecă şi îl pupă pe obraz.

— Ce mai faci? zise Bill, zâmbindu-i lui Harry în timp ce dădeau mâna. Charlie a vrut să vină, dar n-a putut să se învoiască. A zis că ai fost incredibil cu Ţintatul Maghiar.

Fleur Delacour, observă Harry, se uita peste umărul mamei ei cu mare interes la Bill. Harry îşi dădu seama că Fleur nu avea absolut nimic împotriva părului lung sau cercelului cu colţ...

— E tare drăguţ din partea dumneavoastră, îi spuse Harry doamnei Weasley. Pentru o clipă m-am gândit că... familia Dursley...

— Hm, făcu doamna Weasley, strângând din dinţi.

Întotdeauna se abţinuse să-i critice de faţă cu Harry, dar ochii îi scăpărau de fiecare dată când venea vorba despre ei.

— E minunat să fiu din nou aici, zise Bill, uitându-se în jurul camerei (din rama ei, Violet, prietena doamnei grase, îi făcu semn cu ochiul). N-am mai fost aici de cinci ani. Mai există tabloul acela cu cavalerul nebun? Sir Cadogan?

— O, da, zise Harry, care îl cunoscuse pe Sir Cadogan anul trecut.

— Şi doamna grasă? întrebă Bill.

— Era aici şi pe timpul meu, zise doamna Weasley. M-a certat atât de tare când m-am întors în cameră la patru dimineaţa...

— Ce căutai pe afară la patru dimineaţa? o întrebă Bill, privind-o uimit pe doamna Weasley.

Doamna Weasley zâmbi şi îi scânteiară ochii.

— Fusesem cu tatăl tău la o plimbare nocturnă, zise ea. L-a prins Apollyon Pringle... îngrijitorul din vremea aia... Tatălui tău încă i se văd urmele.

— Ce zici, ne conduci puţin prin castel, Harry? întrebă Bill.

— Da, sigur, zise Harry şi se îndreptară spre Marea Sală.

Când trecură pe lângă Amos Diggory, acesta se întoarse.

— Iată-te! zise el, cercetându-l pe Harry din cap până-n picioare. Pariez că nu mai eşti atât de înfumurat acum că te-a ajuns Cedric din urmă la scor, nu?

— Poftim? zise Harry.

— Ignoră-l, îi zise Cedric încet lui Harry, încruntându-se spre tatăl său. E supărat după primul articol al Ritei Skeeter despre Turnirul celor trei vrăjitori... Ştii tu, când a zis că erai singurul campion potrivit pentru Hogwarts.

— Dar nici el nu s-a obosit s-o corecteze, nu? zise Amos Diggory, destul de tare ca să îl audă Harry când trecu pe lângă el, însoţit de doamna Weasley şi de Bill. Lasă, îi arăţi tu, Ced. L-ai mai bătut o dată, nu?

— Rita Skeeter face orice ca să creeze probleme, Amos! zise doamna Weasley supărată. Credeam că ştiai asta, având în vedere că lucrezi la Minister!

Domnul Diggory arăta de parcă ar fi vrut să îi răspundă ceva, supărat, dar soţia lui îi puse mâna pe braţ, aşa că ridică doar din umeri şi merseră cu toţii mai departe.

Harry avu parte de o dimineaţă foarte plăcută, plimbându-se pe domeniile însorite ale castelului, cu Bill şi cu doamna Weasley, arătându-le trăsura celor de la Beauxbatons şi corabia celor de la Durmstrang. Doamna Weasley era foarte intrigată de Salcia Bătăuşă, care fusese plantată după ce terminase ea şcoala, şi le povești o

grămadă de lucruri despre fostul paznic al vânatului de dinainte de Hagrid, un oarecare Ogg.

— Ce mai face Percy? întrebă Harry, în timp ce se plimbau pe lângă sere.

— Deloc bine, zise Bill.

— E foarte supărat, completă doamna Weasley, coborându-şi vocea şi privind în jur. Ministerul vrea să ţină secretă dispariţia domnului Crouch, dar Percy a fost chemat să dea explicaţii pentru instrucţiunile pe care i le trimitea domnul Crouch. Se pare că nu cred că au fost scrise de Crouch, de fapt. Percy e extrem de stresat Nu-l lasă să vină în locul domnului Crouch, ca al cincilea judecător. Aşa că o să vină Cornelius Fudge.

Se întoarseră la castel ca să ia prânzul.

— Mamă! Bill! zise Ron, şocat, când veni la masa Cercetaşilor. Ce faceţi aici?

— Am venit să-l vedem pe Harry la ultima probă! zise doamna Weasley veselă. Trebuie să recunosc că e o schimbare binevenită să nu mai gătesc. Cum a fost testul?

— Bine... bine, zise Ron. Nu mi-am amintit toate numele goblinilor rebeli, aşa că am mai inventat din ele. Dar n-are a face, zise el, servindu-se cu nişte paste, în timp ce doamna Weasley îl privea furioasă, toţi au nume de genul Bodrod cel Bărbos sau Urg cel Nespălat... N-a fost prea greu...

Fred, George şi Ginny veniră şi ei să stea împreună la masă, şi Harry se simţi atât de bine, încât parcă ar fi fost la Vizuină. Uitase să îşi facă griji pentru proba din acea

după-amiază şi abia când apăru Hermione, la mijlocul prânzului, îşi aminti că avusese o revelaţie în legătură cu Rita Skeeter.

— Ne spui şi nouă...

Hermione dădu din cap şi se uită la doamna Weasley.

— Bună, Hermione, zise doamna Weasley, mult mai aspră ca de obicei.

— Bună ziua, zise Hermione, dispărându-i zâmbetul când văzu expresia rece de pe chipul doamnei Weasley.

Harry se uită când la una, când la alta şi spuse:

— Doamnă Weasley, doar nu credeţi mizeriile alea pe care le-a scris Rita Skeeter în Săptămânalul vrăjitoarelor, nu? Pentru că Hermione nu este iubita mea...

— O! zise doamna Weasley. Nu... Sigur că nu!

Dar păru mult mai drăguţă cu Hermione după aceea.

Harry, Bill şi doamna Weasley îşi petrecură după-amiaza făcând o plimbare lungă în jurul castelului, apoi se întoarseră în Marea Sală, pentru ospăţul din acea seară. Ludo Bagman şi Cornelius Fudge se alăturaseră la masa profesorilor. Bagman părea chiar vesel, dar Cornelius Fudge, care stătea lângă Madame Maxime, arăta sumbru şi nu vorbea. Madame Maxime se concentra asupra farfuriei, iar Harry se gândi că părea să aibă ochii roşii. Hagrid se tot uita la ea, din capătul celălalt al mesei.

Erau mai multe feluri ca de obicei, dar Harry, care începuse să aibă mari emoţii, nu prea mâncă. În timp ce tavanul fermecat de deasupra începea să se transforme

din albastru în movul de la asfinţit, Dumbledore se ridică de la masa profesorilor şi în jur se lăsă tăcerea.

— Doamnelor şi domnilor, peste cinci minute o să vă rog să vă îndreptaţi către stadionul de vâjthaţ pentru a urmări a treia şi ultima probă a Turnirului celor trei vrăjitori. Îi rog pe campioni să-l urmeze pe domnul Bagman la stadion chiar acum.

Harry se ridică. Toţi Cercetaşii îl aplaudară frenetic. Toţi membrii familiei Weasley şi Hermione îi urară noroc, iar Harry ieşi din Marea Sală, alături de Cedric, Fleur şi Krum.

— E în regulă, Harry? întrebă Bagman când coborâră treptele de piatră către domeniile din jurul castelului. Încrezător?

— Da, în regulă, răspunse Harry.

Într-un fel, era adevărat... Avea emoţii, dar îşi rememora toate blestemele şi vrăjile pe care le exersase şi, văzând că şi le putea aminti pe toate, se simţi mult mai bine.

Ajunseră pe terenul de vâjthaţ, care acum era complet de nerecunoscut. Un gard viu de zece metri înălţime se întindea pe marginea acestuia. Chiar în faţa lor se afla intrarea în labirint. Drumul care se deschidea după aceasta părea întunecat şi sinistru.

Cinci minute mai târziu, tribunele începură să se umple. Aerul vibra plin de voci entuziasmate şi sunetele paşilor a sute de elevi care se îndreptau către locurile lor. Cerul era albastru-închis şi senin şi începuseră să apară primele stele. Hagrid, profesorul Moody, profesoara McGonagall şi

profesorul Flitwick veniră pe stadion şi se apropiară de Bagman şi de campioni. Toţi purtau nişte stele roşii mari, foarte strălucitoare, pe pălării, în afară de Hagrid, care şi-o prinsese pe spatele hainei din blană de cârtiţă.

— O să patrulăm în afara labirintului, le zise profesoara McGonagall campionilor. Dacă aveţi probleme şi aveţi nevoie de ajutor, trimiteţi scântei roşii în aer şi unul dintre noi va veni să vă ia, aţi înţeles?

Campionii aprobară din cap.

— Atunci, duceţi-vă! le zise Bagman vesel celor patru profesori.

— Succes, Harry, şopti Hagrid şi toţi patru se duseră în direcţii diferite, pentru a se aşeza în jurul labirintului.

Bagman îşi aţinti acum bagheta spre gât şi murmură:

— Sonorus!

Vocea sa amplificată prin magie răsună clar în tribune.

— Doamnelor şi domnilor, a treia şi ultima probă a Turnirului celor trei vrăjitori trebuie să înceapă! Daţi-mi voie să vă reamintesc scorul actual! La egalitate, pe primul loc, cu optzeci şi cinci de punct fiecare... domnul Cedric Diggory şi domnul Harry Potter, amândoi de la şcoala Hogwarts!

Uralele şi aplauzele făcură păsările din Pădurea Interzisă să îşi ia zborul spre cerul care se întuneca.

— Pe locul doi, cu optzeci de puncte... domnul Viktor Krum, de la Institutul Durmstrang!

Alte aplauze furtunoase.

— Şi pe locul trei… domnişoara Fleur Delacour, de la Academia Beauxbatons!

Harry îi desluşi în mulţime, pe la jumătatea tribunelor, pe doamna Weasley, Bill, Ron şi Hermione, aplaudând-o politicos pe Fleur. Le făcu cu mâna şi ei făcură la fel, zâmbindu-i.

— Deci, la fluierul meu, Harry şi Cedric! zise Bagman. Trei… doi… unu…

Suflă scurt în fluier, iar Harry şi Cedric intrară în labirint.

Gardurile înalte aruncau umbre negre pe cărare şi, fie pentru că erau atât de înalte şi dese, fie din cauză că fuseseră fermecate, zgomotul mulţimii din jur se pierdu cu totul, imediat ce intrară în labirint. Harry se simţi de parcă ar fi fost iar sub apă. Îşi scoase bagheta şi rosti:

— Lumos!

Îl auzi pe Cedric făcând exact acelaşi lucru, în spatele său.

Cam la cincizeci de metri după aceea, ajunseră la o bifurcaţie. Se uitară unul la altul.

— Pe curând, zise Harry şi o luă la stânga, în timp ce Cedric pornea spre dreapta.

Harry auzi fluierul lui Bagman a doua oară. Krum intrase în labirint. Harry se grăbi. Drumul ales de el părea complet părăsit. O luă la dreapta şi se grăbi, cu bagheta

ridicată deasupra capului, încercând să vadă cât mai departe posibil. Însă nu se vedea nimic...

Fluierul lui Bagman se auzi de departe pentru a treia oară. Acum toţi campionii erau în labirint.

Harry se tot uita în spatele lui. Avea sentimentul ciudat că era urmărit. Labirintul era din ce în ce mai întunecat, cu fiecare minut care trecea, şi cerul de deasupra se făcuse albastru ca cerneala. Ajunse la a doua bifurcaţie.

— Ghidează-mă, îi şopti el baghetei, ţinând-o în palmă la orizontală.

Bagheta se roti o dată şi arătă către dreapta, înspre gardul viu. Acolo era nordul, dar el ştia că trebuia să meargă spre nord-vest, către centrul labirintului. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să o ia la stânga şi apoi la dreapta cât de repede posibil.

Şi cărarea din faţă era goală, iar când o apucă pe un drum spre stânga, Harry descoperi că şi drumul acela părea pustiu. Harry nu ştia de ce, dar lipsa obstacolelor îl nelinişteа. Cu siguranţă că ar fi trebuit să fi dat peste ceva până acum... I se părea că labirintul îl ademenea într-un sentiment fals de siguranţă. Apoi auzi mişcări în spatele său. Îşi ridică bagheta, pregătit să atace, dar raza acesteia căzu asupra lui Cedric, care tocmai venise grăbit de pe o cărare din dreapta. Cedric părea foarte marcat. Tivul robei îi fumega.

— Homarii cu Capete Explozive ai lui Hagrid! şuieră el. Sunt enormi... Abia am scăpat!

Dădu din cap şi dispăru pe o altă cărare. Dornic să se depărteze cât mai tare de Homari, Harry porni grăbit la drum. Apoi, când dădu un colţ, văzu...

Un Dementor care venea spre el! De patru metri înălţime, cu faţa ascunsă de glugă şi cu mâinile în putrefacţie întinse înainte, se apropia, pipăind drumul către el, ca un orb. Simţi că îl copleşeşte o răceală, dar ştiu ce avea de făcut...

Îşi chemă cel mai fericit gând care-i veni în minte, se concentră cu toată puterea la gândul de a ieşi din labirint şi la sărbătorirea victoriei, împreună cu Ron şi cu Hermione, îşi ridică bagheta şi strigă:

— Expecto Patronum!

Un cerb argintiu ţâşni din vârful baghetei lui Harry şi galopă către Dementor, care se dădu în spate şi se împiedică de robă... Harry nu mai văzuse niciodată un Dementor împiedicându-se.

— Stai aşa! strigă el, apropiindu-se în urma cerbului său argintiu, eşti un Bong, nu eşti un Dementor! Ridiculus!

Se auzi o pocnitură puternică şi Bongul explodă într-un nor de fum. Cerbul argintiu dispăru. Harry îşi dori să mai fi rămas, i-ar fi plăcut să aibă companie... dar continuă să se mişte cât mai repede şi mai tăcut cu putinţă, cu urechile ciulite, cu bagheta ridicată din nou.

Stânga... dreapta... stânga... De două ori se trezi pe drumuri înfundate. Făcu iar Vraja Patru-Puncte şi descoperi că o luase prea înspre vest. Se întoarse, porni spre dreapta şi văzu o ceaţă aurie plutind în faţa lui.

Harry se apropie cu grijă, aţintind raza baghetei către ea. Arăta ca un fel de vrajă. Se întrebă dacă nu ar putea să o dea la o parte din drum.

— Reducto! zise el.

Vraja străpunse ceaţa aurie, lăsând-o intactă însă. Bănuia că ar fi trebuit să presupună că aşa se va întâmpla, doar Blestemul Reductor era pentru obiectele solide. Ce putea să se întâmple dacă trecea prin ceaţa aceea? Merita să rişte, sau mai bine se întorcea?

Încă ezita, când un strigăt sparse tăcerea.

— Fleur? strigă Harry.

Urmă iar tăcerea. Se uită în jurul lui. Ce i se întâmplase? Strigătul ei părea să fi venit de undeva din faţă. Trase aer în piept şi fugi prin ceaţa fermecată.

Lumea se întoarse cu susul în jos. Harry atârna de pământ cu părul măciucă, cu ochelarii atârnându-i de pe nas, putând să îi cadă în orice moment în cerul fără fund. Îi puse mai bine pe nas şi rămase acolo, îngrozit. Era ca şi când picioarele îi erau lipite de iarba care acum luase locul tavanului. Dedesubtul lui se întindea la nesfârşit cerul întunecat, presărat cu stele. Se simţi de parcă, dacă ar fi mişcat un picior, ar fi căzut de pe pământ în hău.

„Gândeşte-te”, îşi spuse el, când sângele îi năvăli în cap, „gândeşte-te...”

Dar nici una dintre vrăjile pe care le exersase nu părea făcută să combată o inversare bruscă a cerului cu pământul. Să îndrăznească să îşi mişte piciorul? Simţi presiunea sângelui în timpane. Avea două soluţii: să

încerce să se mişte, sau să trimită scântei roşii şi să fie salvat şi descalificat.

Îşi închise ochii, ca să nu poată vedea spaţiul nesfârşit de sub el, şi îşi trase piciorul drept, cât de tare putu, de pe tavanul de iarbă.

Imediat, lumea se îndreptă. Harry căzu în genunchi, pe pământul minunat de solid. Simţi că nu mai putea să facă nici un pas, din cauza şocului. Trase în piept o gură de aer care să-l readucă la normal şi se grăbi să înainteze, uitându-se peste umăr, în timp ce se îndepărta de ceaţa aurie, care sclipea nevinovată în lumina lunii.

Se opri la întâlnirea a două drumuri şi se uită după Fleur. Era sigur că de acolo se auzise strigătul. Peste ce dăduse? Oare nu păţise nimic? Nu era nici urmă de scântei roşii... Asta însemna oare că scăpase de problemă, sau avusese necazuri atât de mari, încât nu apucase să îşi mai ia bagheta? Harry o luă la dreapta, simţindu-se din ce în ce mai neliniştit... Dar nu putea să nu se gândească în acelaşi timp că un campion tocmai fusese eliminat...

Cupa era undeva prin apropiere şi se părea că Fleur ieşise din competiţie. Ajunsese până acolo, nu? Dacă ar fi reuşit cu adevărat să câştige? Câteva clipe, şi pentru prima oară de când fusese făcut campion, îşi imagină iar cum ar fi, cum ar ridica Cupa în faţa restului şcolii...

Nu întâlni nimic timp de zece minute, în afară de fundături. De două ori apucă acelaşi drum greşit. În sfârşit, găsi o nouă rută şi începu să alerge de-a lungul ei, cu bagheta în mână. Umbra îi tremura pe pereţii gardurilor vii şi era mult distorsionată. Apoi dădu un alt

colţ şi se trezi faţă-n faţă cu un Homar cu Capete Explozive.

Cedric avusese dreptate: era enorm! Avea doi metri lungime şi arăta ca un scorpion imens. Spinul său uriaş era arcuit pe spate. Armura îi lucea în lumina baghetei pe care Harry o aţintise către el.

— Stupefy!

Vraja lovi platoşa Homarului şi ricoşă. Harry se lăsă la pământ exact la timp, dar în jur mirosea a păr ars: îi arseseră vârfurile părului... Homarul scuipă foc dintr-un capăt şi se apropie de el.

— Impedimenta! strigă Harry.

Vraja lovi iar armura Homarului, dar ricoşă şi de această dată. Harry se poticni şi se dădu câţiva paşi înapoi. Căzu apoi la pământ.

— IMPEDIMENTA!

Homarul mai avea doar o jumătate de metru până la el, când vraja îl îngheţă. Reuşise să îl lovească în partea fără carapace de pe burtă. Gâfâind, Harry se îndepărtă de el şi fugi în direcţia opusă... Blestemul de Oprire nu era permanent, Homarul urma să se trezească în orice clipă.

Alese o cărare către stânga şi ajunse într-o fundătură, apoi la dreapta şi ajunse la o alta. Forţându-se să se oprească locului, cu inima bătându-i cu putere, făcu iar Vraja Patru-Puncte, se întoarse puţin şi alese o cărare care să-l ducă înspre nord-vest.

Alergă de-a lungul cărării timp de câteva minute, când auzi ceva dinspre cărarea care era paralelă cu a sa şi încremeni.

— Ce faci? strigă vocea lui Cedric. Ce naiba faci?

Şi atunci auzi vocea lui Krum.

— Crucio!

Aerul se umplu deodată de strigătele lui Cedric. Îngrozit, Harry începu să fugă mai departe, încercând să găsească o cale către Cedric. Cum nu îi ieşi în cale nici una, Harry încercă iar Blestemul Reductor. Nu se dovedi foarte eficient, însă arse o gaură mică în gardul viu, prin care Harry îşi băgă piciorul cu greu, luptându-se cu crengile groase până când le despărţi şi îi apăru în faţă un drum de trecere. Trecu cu destulă dificultate prin ea, sfâşiindu-şi roba şi, uitându-se în dreapta sa, îl văzu pe Cedric zbătându-se pe jos şi pe Krum pe deasupra lui.

Harry se ridică şi îşi îndreptă bagheta către Krum, exact când acesta îşi ridică privirile. Krum se întoarse şi o luă la fugă.

— Stupefy! strigă Harry.

Vraja îl lovi pe Krum în spate. Acesta împietri pe dată şi căzu în faţă unde rămase inert pe iarbă, culcat pe burtă. Harry se duse repede la Cedric, care nu se mai zbătea şi zăcea acolo gâfâind, cu mâinile pe faţă.

— Te simţi bine? zise Harry tare, înşfăcându-i braţul lui Cedric.

— Da, gâfâi Cedric. Da... nu-mi vine să cred... s-a furişat în spatele meu... l-am auzit, m-am întors şi l-am văzut cu bagheta aţintită asupra mea...

Cedric se ridică. Încă tremura. El şi Harry se uitară la Krum.

— Nu-mi vine să cred... Am fost convins că e de treabă, zise Harry, privindu-l pe Krum.

— Şi eu, zise Cedric.

— Ai auzit-o pe Fleur ţipând mai devreme? întrebă Harry.

— Da, zise Cedric. Crezi că a atacat-o Krum şi pe ea?

— Nu ştiu, zise Harry încet.

— Să-l lăsăm aici? murmură Cedric.

— Nu, zise Harry. Cred că ar trebui să trimitem scântei roşii în aer. O să vină cineva să-l ia... Altfel, o să fie mâncat de vreun Homar.

— O merită, murmură Cedric, dar în acelaşi timp îşi ridică bagheta şi aruncă un şuvoi de scântei roşii în aer, care plutiră deasupra lui Krum, marcând locul unde zăcea.

Harry şi Cedric rămaseră acolo pe întuneric câteva clipe, uitându-se în jurul lor. Apoi Cedric zise:

— Păi... presupun că ar trebui să mergem mai departe...

— Poftim? făcu Harry. Ah... da... sigur...

Era un moment ciudat. El şi Cedric se aliaseră împotriva lui Krum şi acum îşi dădeau seama amândoi că

erau adversari. Merseră pe cărarea întunecată în tăcere, apoi Harry o luă la stânga şi Cedric la dreapta. Paşii lui Cedric se stinseră în curând.

Harry merse în continuare, folosind din când în când Vraja Patru-Puncte, ca să se asigure că se ducea în direcţia bună. Acum nu mai rămăseseră decât el şi Cedric. Dorinţa lui de a ajunge la Cupă primul era mai arzătoare ca niciodată, dar tot nu-i venea să creadă ce fusese în stare să facă Viktor Krum chiar sub ochii lui. Aruncarea unui Blestem de Neiertat asupra unei fiinţe umane însemna închisoare pe viaţă la Azkaban, aşa cum le spusese Moody. Doar nu îşi dorise Cupa turnirului atât de tare... Harry se grăbi.

Din când în când, dădea peste alte fundături, dar întunericul din ce în ce mai dens îl asigura că se apropia de inima labirintului. Apoi, în timp ce alegea o cărare dreaptă şi lungă, văzu iar mişcări şi raza sa de lumină se opri pe o creatură extraordinară, care nu putea fi văzută decât în pozele din „Cartea Monstruoasă a Monştrilor”.

Era un sfinx. Avea corpul unui leu supradimensionat, cu labe mari şi gheare pe măsură, precum şi o coadă lungă şi gălbuie, care se termina cu un smoc brun. Dar capul era de femeie. Îşi întoarse ochii migdalaţi către Harry, pe când acesta se apropia. Îşi ridică bagheta, ezitând. Ea nu se ghemuise ca să îl atace, ci se plimba dintr-o parte în alta a cărării, blocându-i drumul.

Apoi vorbi cu o voce groasă şi răguşită.

— Eşti foarte aproape de ţintă. Ajungi cel mai repede, dacă treci de mine...

— Atunci... poţi să te dai puţin la o parte, te rog? întrebă Harry, ştiind care va fi răspunsul.

— Nu, zise sfinxul, continuând să se plimbe încoace şi încolo. Doar dacă poţi găsi răspunsul la ghicitoarea mea. Răspunde corect şi te las să treci. Dacă răspunzi greşit, te atac. Dacă nu zici nimic, te las să te îndepărtezi de mine, nevătămat.

Harry simţi un ghem în stomac. Hermione era cea mai pricepută la genul ăsta de lucruri, nu el. Îşi cântări şansele. Dacă ghicitoarea era prea grea, putea să tacă, să plece nevătămat şi să încerce să găsească un alt drum spre centru.

— Bine, zise el. Pot să aud ghicitoarea?

Sfinxul se aşeză pe picioarele din spate, chiar în mijlocul cărării, şi recită:

Gândeşte-te întâi la un cuvânt des auzit,

Spus când eşti nedumerit.

Apoi, spune-mi cine se împarte,

În douăsprezece perioade?

Şi pe urmă, dacă a trece vrei,

Care este începutul jenei?

Pune-le cap la cap pe toate trei

Şi zi-mi cine ţese fără ac... Vrei?

Harry se uită cu ochii mari la sfinx.

— Pot să o mai aud o dată... Mai rar, dacă se poate, zise el.

Sfinxul clipi, zâmbi şi repetă poezia.

— Toate indiciile formează ceva care ţese fără ac? întrebă Harry.

Sfinxul doar îi zâmbi misterios. Harry consideră că însemna „da”. Rotiţele din capul lui Harry începură să se rotească. Erau o grămadă de păsări care îşi construiau cuiburi sau insecte care ţeseau fără ac, fără a mai pomeni de cele magice. Trebuia să încerce să afle indiciile...

— Un cuvânt des auzit, murmură Harry, uitându-se la el, des auzit... Aăă... adică „Aăă”?

Doar asta repetase des în ultimul timp... Nu, nu era ăsta răspunsul!

— Păi... stai puţin... „Păi” este un cuvânt des auzit! Poţi să-mi spui următorul indiciu te rog?

Sfinxul repetă următoarele versuri ale poeziei.

— Douăsprezece perioade, zise Harry. Să se împartă... douăsprezece... ore... luni! Anul! Se împarte în douăsprezece luni!

Sfinxul îi zâmbi.

— Începutul jenei... Cum faci când începi să te simţi jenat, zise Harry. Deci, păi... an... Cineva care ţese fără ac... Păianjenul!

Sfinxul îi zâmbi şi mai larg. Se ridică, îşi întinse labele din faţă şi se dădu la o parte, lăsându-l să treacă.

— Mersi! zise Harry şi, mulţumit de el, merse mai departe. Acum trebuia să fie pe aproape, trebuia... Bagheta îi spunea că era pe drumul cel bun. Atâta timp cât nu se întâlnea cu cineva îngrozitor, avea o şansă...

Trebui să aleagă un drum.

— Ghidează-mă! îi şopti el iar baghetei, care se învârti şi arătă înspre cărarea din dreapta.

O luă la fugă până văzu lumină în faţă.

Cupa turneului strălucea pe soclul ei, la o sută de metri depărtare. Harry o luă la fugă, când o siluetă întunecată ţâşni de pe o cărare din faţa lui.

Cedric avea să ajungă acolo primul. Fugea cât de repede putea către Cupă şi Harry îşi dădu seama că nu avea cum să-l ajungă din urmă. Cedric era mult mai înalt, avea picioarele mult mai lungi...

Apoi Harry văzu ceva imens peste gardul viu din dreapta, mişcându-se repede pe cărarea care se intersecta cu cea pe care fugeau ei. Era atât de rapid, încât Cedric avea să intre în el, fără nici o discuţie! Cedric, cu ochii pe Cupă, nu îl văzuse...

— Cedric! strigă Harry. În stânga ta!

Cedric se uită exact la timp ca să se ferească de creatură, dar, în graba sa, se împiedică. Harry văzu cum lui Cedric îi zbură bagheta din mână, în timp ce un

păianjen uriaş apăru pe cărare şi începu să-l atace pe Cedric.

— Stupefy! strigă Harry iar.

Vraja nimeri în corpul negru, păros gigantic al păianjenului, dar fu ca şi când ar fi aruncat cu o piatră în el. Păianjenul se smuci şi porni rapid înspre Harry, lăsându-l în pace pe Cedric.

— Stupefy! Impedimenta! Stupefy!

Însă nu folosi la nimic... Păianjenul era ori prea mare, ori prea plin de magie, încât vrăjile nu făceau altceva decât să îl enerveze şi mai tare... Harry abia avu timp să zărească cei opt ochi negri, strălucitori, îngrozitori, şi cleştii ascuţiţi...

Păianjenul îl ridică în aer cu picioarele din faţă. Smucindu-se, Harry încercă să îl lovească. Îi atinse cleştii şi în următoarea secundă simţi nişte dureri inimaginabile... Îl auzi şi pe Cedric strigând „Stupefy!”, dar nici vraja lui nu ajută la nimic... În timp ce păianjenul îşi desfăcea iar cleştii, Harry îşi ridică bagheta şi strigă:

— Expelliarmus!

Şi funcţionă! Vraja de Dezarmare îl forţă pe păianjen să îi dea drumul din încleştare, dar asta îl făcu pe Harry să cadă de la patru metri înălţime pe piciorul deja rănit, care se frânse sub el. Fără să stea pe gânduri, aţinti bagheta către burta păianjenului - aşa cum făcuse şi cu Homarul - şi strigă:

— Stupefy!

Cedric făcu acelaşi lucru, în acelaşi timp.

Cele două vrăji combinate izbutiră ceea ce una singură nu fusese în stare! Păianjenul căzu pe o parte, dărâmând un gard viu din apropiere, şi umplu cărarea cu o grămadă de picioare păroase.

— Harry! îl auzi pe Cedric. Eşti întreg? A căzut pe tine?

— Nu, strigă Harry, gâfâind.

Se uită la picior. Sângera rău. Văzu pe roba sfâşiată un fel de secreţie densă şi lipicioasă de la cleştii păianjenului. Încercă să se ridice, dar piciorul îi era atât de şubred, încât nu îi suportă întreaga greutate. Se sprijini de gardul viu, încercând să respire normal, şi se uită în jur.

Cedric era la o jumătate de metru de Cupa Turnirului celor trei vrăjitori, care scânteia în spatele lui.

— Ia-o, gâfâi Harry către Cedric. Haide, ia-o, ai ajuns primul!

Dar Cedric nu se mişcă. Rămase acolo, uitându-se la Harry. Apoi se întoarse să se uite la Cupă. Harry văzu cum se uita cu jind la ea în lumina aurie. Cedric se uită iar la Harry, care acum se ţinea strâns de gard pentru a rămâne în picioare.

Cedric trase aer în piept.

— Ia-o tu, tu ar trebui să câştigi. Asta e a doua oară când mi-ai salvat viaţa!

— Ba nu, nu trebuie deloc, zise Harry.

Era mânios, furios chiar. Îl durea foarte tare piciorul, îl durea peste tot, de fapt, după ce încercase să scape de păianjen... După toate eforturile lui, Cedric i-o luase înainte, exact cum i-o luase înainte şi când o invitase pe Cho la bal.

— Cel care ajunge primul la Cupă primeşte note maxime. Adică tu! Ascultă-mă, eu nu am cum să câştig cu piciorul ăsta...

Cedric făcu câţiva paşi înspre păianjenul Împietrit, depărtându-se de Cupă şi clătinând din cap.

— Nu, zise el hotărât.

— Nu e cazul să fii nobil, îi zise Harry pe un ton sarcastic. Ia-o şi hai să plecăm de aici.

Cedric îl privi pe Harry cum încerca să rămână în picioare, ţinându-se strâns de gardul viu.

— Tu mi-ai spus de dragoni, zise Cedric. Aş fi murit la prima probă, dacă nu mi-ai fi spus ce ne aştepta.

— Şi eu am avut un ajutor, se răsti Harry, încercând să îşi şteargă sângele cu roba. Tu m-ai ajutat cu oul... Suntem chit.

— Şi eu, la rândul meu, am avut un ajutor cu oul, zise Cedric.

— Tot suntem chit, zise Harry, încercând iar să vadă dacă îi rezista piciorul.

Acesta tremură însă puternic când îşi lăsă greutatea pe el. Îşi luxase glezna când îi dăduse drumul păianjenul.

— Ar fi trebuit să primeşti note mai mari la a doua probă, zise Cedric încăpăţânat. Ai rămas în urmă ca să-i aduci pe toţi ostaticii. Şi eu ar fi trebuit să fac asta.

— Am fost singurul care a fost atât de tare de cap, încât a luat cântecul ăla în serios! zise Harry cu amărăciune. Ia Cupa!

— Nu, zise Cedric.

Trecu peste picioarele încâlcite ale păianjenului ca să ajungă la Harry, care se uită la el. Cedric vorbea serios. Se îndepărta de gloria pe care nu o mai avusese Casa Astropufilor de secole.

— Haide, zise Cedric.

Părea să îşi fi adunat toată voinţa pentru asta, dar îşi ţinea braţele încrucişate şi părea hotărât.

Harry se uită la Cedric şi apoi la Cupă. Pentru o clipă, se văzu ieşind din labirint, cu ea în mână. Se închipui ridicând Cupa turneului, auzi vuietul mulţimii, văzu mai clar ca niciodată cum lui Cho îi strălucea chipul de admiraţie... Apoi imaginea se dizolvă şi se trezi uitându-se la chipul lui Cedric, pe care se citea o îndârjire fără margini.

— Amândoi, atunci! zise Harry.

— Poftim?

— O luăm în acelaşi timp. Este tot o victorie pentru Hogwarts. O să fim la egalitate.

Cedric se uită la Harry. Îşi lăsă braţele pe lângă corp.

— Eşti... Eşti sigur?

— Da, zise Harry. Da... Ne-am ajutat tot timpul unul pe altul, nu? Am ajuns amândoi aici. Hai să o luăm împreună.

Pentru un moment, Cedric păru că nu credea ce auzea, iar apoi zâmbi.

— Bine, zise el. Să mergem!

Îl luă pe Harry de sub umeri şi îl ajută să meargă şchiopătând spre soclul unde se afla Cupa. Când ajunseră acolo, amândoi întinseră câte o mână către mânerele scânteietoare ale Cupei.

— La trei, da? zise Harry. Unu... doi... trei!

El şi Cedric apucară amândoi de câte un mâner.

Instantaneu, Harry simţi o şmucitură de undeva din spatele buricului. Picioarele nu îi mai erau pe pământ. Nu putea să îşi ia mâna de pe Cupă. Ceva îl trăgea într-un vârtej de vânt şi culoare, împreună cu Cedric...

Capitolul XXXII

FIBRĂ, SÂNGE ŞI OS

Harry îşi simţi picioarele aterizând pe pământul răscolit. Piciorul rănit îi cedă, iar el căzu pe burtă. Reuşi în

sfârşit să îşi desprindă mâinile de pe Cupă. Îşi ridică încet capul.

— Unde suntem? întrebă el.

Cedric ridică din umeri. Se sculă de jos, îl ajută şi pe Harry, apoi se uitară în jur.

Părăsiseră domeniile castelului Hogwarts cu totul. Era evident că parcurseseră kilometri întregi - poate chiar sute de kilometri - pentru că munţii care înconjurau castelul dispăruseră. Stăteau într-un fel de cimitir întunecat. Silueta neagră a unei bisericuţe se profila de după un copac mare, o tisă, din dreapta lor. În stânga, se vedea un deal. Harry desluşi pe vârful dealului conturul unei case frumoase şi vechi.

Cedric se uită la Cupă şi apoi la Harry.

— Ţie ţi-a spus cineva că este Portal? întrebă el.

— Nu, zise Harry.

Se uită în jurul cimitirului. Era complet tăcut şi puţin sinistru.

— Oare face parte din probă?

— Nu ştiu, zise Cedric, care părea neliniştit. Să ne scoatem baghetele, ce zici?

— Da, zise Harry, bucuros că sugerase Cedric asta şi nu el. Îşi scoaseră baghetele. Harry se tot uita în jurul lui. Iar avea sentimentul ciudat că era urmărit.

— Vine cineva, zise el deodată.

Cercetând încordaţi prin întuneric, văzură o siluetă apropiindu-se de ei printre morminte. Harry nu putu să îi desluşească faţa, dar după cum mergea şi după cum ţinea braţele, îşi dădu seama că ducea ceva. Oricine ar fi fost, era scund şi purta o pelerină cu glugă pe cap ca să îşi ascundă chipul. Şi - după ce se mai apropie cu câţiva paşi, distanţa dintre ei micşorându-se în tot acest timp - văzu că silueta ducea în braţe ceva ce semăna cu un copil... Sau erau numai nişte cârpe?

Harry îşi coborî uşor bagheta şi se uită la Cedric. Acesta îi aruncă o privire nedumerită. Amândoi se uitară iar la silueta care se apropia.

Aceasta se opri lângă o piatră funerară de marmură, la numai doi metri de ei. Pentru o clipă, Harry, Cedric şi silueta scundă se uitară unii la alţii.

Şi apoi, fără nici un avertisment, cicatricea lui Harry explodă de durere. Era un chin cum Harry nu mai simţise în viaţa lui. Bagheta îi căzu din mână când îşi duse mâinile la frunte. Începură să îi tremure genunchii. Căzuse şi nu putea vedea nimic. I se părea că din clipă în clipă avea să îi crape capul.

De departe, de deasupra capului lui, se auzi o voce rece şi ascuţită spunând:

— Omoară-l pe cel care e în plus!

Se auzi un sunet fâşâitor şi o a doua voce, care şuieră cuvintele în noapte:

— Abracadabra!

Un fulger de lumină îi trecu printre pleoape şi Harry auzi ceva greu căzând pe jos, chiar lângă el. Durerea din cicatricea sa ajunse la o asemenea intensitate, încât îi veni să verse. Apoi se domoli. Temându-se de ce avea să vadă, întredeschise ochii care îl usturau.

Cedric zăcea lângă el cu braţele întinse. Era mort.

Pentru o clipă care dură cât o eternitate, Harry se uită la chipul lui Cedric, la ochii săi gri-deschis, goliţi de orice expresie, lipsiţi de viaţă, ca şi ferestrele unei case părăsite, la gura lui întredeschisă, părând surprins. Şi atunci, înainte ca mintea lui Harry să accepte ce vedea, înainte să poată simţi altceva decât o uluire desăvârşită, se simţi ridicat de la pământ.

Omul scund cu pelerină pusese jos ce căra, îşi aprinsese bagheta şi îl trăgea pe Harry către piatra funerară înaltă, de marmură. Înainte de a fi trântit pe ea, Harry reuşi să citească la lumina baghetei numele de pe piatra funerară.

TOMAS DORLENT CRUPLUD

Omul în pelerină aduse prin magie funii şi îl legă pe Harry fedeleş de piatra funerară, de la glezne până la gât. Harry auzi o respiraţie sacadată din spatele glugii. Se smuci, dar omul îl lovi... Îl lovi cu o mână cu un deget lipsă. Şi Harry îşi dădu seama cine era în spatele glugii: Peter Pettigrew!

— Tu! strigă el.

Dar Şobo, care terminase cu legatul, nu zise nimic era ocupat să se asigure că nodurile erau bine strânse. Când atinse nodurile, Harry văzu că degeţele îi tremurau incontrolabil. O dată ce se asigură că Harry era legat atât de strâns de piatra funerară, încât nu putea să se mişte nici măcar un milimetru, Şobo scoase nişte material negru din buzunarul pelerinei şi îl îndesă cu forţă în gura lui Harry, apoi, fără un cuvânt, se îndepărtă cu paşi repezi. Harry nu putea să scoată nici un sunet. Nu văzu unde se dusese Şobo. Nu putea să îşi întoarcă deloc capul, ca să vadă în spatele pietrei funerare. Nu vedea decât ce se afla chiar în faţa lui.

Cadavrul lui Cedric era la vreo şapte metri depărtare. Puţin mai încolo, scânteind în lumina stelelor, se afla Cupa Turnirului celor trei vrăjitori. Lângă ea se găsea bagheta lui Harry. Legătura, în care Harry crezuse că era un copil, se afla în apropiere, în faţa mormântului, şi părea să se agite sălbatic. Harry o privi şi cicatricea îl ustură iar... Şi dintr-o dată ştiu că nu vroia să vadă ce era în cârpele acelea... Nu vroia ca legătura aceea să fie desfăcută vreodată...

Auzi nişte sunete la picioarele lui. Se uită în jos şi văzu un şarpe gigantic strecurându-se prin iarbă şi dând ocol pietrei funerare de care era legat. Se auzi iar respiraţia rapidă, sacadată, a lui Şobo, de parcă ar fi cărat ceva greu. Apoi el apăru în câmpul vizual al lui Harry. Împingea un ceaun de piatră la picioarele mormântului. Părea să fie plin cu apă... Harry auzi cum se vărsa din când în când pe de lături. Era un ceaun mai mare ca oricare altul pe care îl folosise Harry vreodată, destul de încăpător încât să stea în el un adult în picioare.

Ceea ce era în legătura de cârpe de pe jos se agita din ce în ce mai nervos, de parcă ar fi încercat să se elibereze. Şobo făcea ceva cu bagheta undeva pe fundul ceaunului. Deodată, de sub el ţâşniră flăcări puternice. Şarpele gigantic dispăru în noapte.

Lichidul din ceaun părea să se încălzească foarte repede. Nu începu doar să clocotească la suprafaţă, ci scoase şi scântei, de parcă ar fi ars. Aburul era din ce în ce mai dens, ascunzând în ceaţă silueta lui Şobo, care se ocupa în continuare de foc. Mişcările de sub pelerină deveniră şi mai agitate. Şi Harry auzi iar vocea ascuţită şi rece.

— Grăbeşte-te!

întreaga suprafaţă a apei era acum plină de scântei, de parcă ar fi fost incrustată cu diamante.

— Este gata, stăpâne.

— Acum! zise vocea rece.

Şobo desfăcu legătura de pe pământ, scoţând la iveală ce era în ea... Harry scoase un strigăt înăbuşit de materialul care îi bloca gura.

Era ca şi când Şobo ridicase o piatră şi scosese la iveală ceva urât, scârbos şi orb... Dar nu, era şi mai urât, de o mie de ori mai urât! Chestia pe care o cărase Şobo avea poziţia unui copil ghemuit, doar că Harry nu văzuse niciodată ceva care să semene mai puţin cu un copil. Era complet lipsit de păr şi acoperit de un fel de solzi. Era negru-roşiatic, întunecat, cu o înfăţişare sălbatică. Mâinile şi picioarele îi erau uscate şi mici, iar faţa - nici un copil în

viaţă nu avusese vreodată o asemenea faţă - era plată, ca de şarpe, cu ochi roşii şi scânteietori.

Creatura părea aproape neajutorată. Îşi întinse mâinile uscăţive şi le puse în jurul gâtului lui Şobo, pentru ca acesta să îl ridice în picioare. Când făcu acest lucru, îi căzu gluga şi Harry văzu în lumina focului expresia de repulsie de pe chipul slăbit şi palid al lui Şobo, în timp ce căra creatura aceea respingătoare către ceaun. Pentru o clipă, Harry zări chipul malefic, plat, luminat de scânteile de pe suprafaţa licorii. Şi atunci, Şobo puse creatura în ceaun. Se auzi un şuierat şi creatura dispăru sub apă. Harry auzi cum corpul ei firav se lovi de fundul ceaunului cu o bufnitură uşoară.

„De s-ar îneca”, îşi zise Harry, iar acum cicatricea îl ardea insuportabil, „te rog, Doamne... lasă-l să se înece...”

Şobo începu să vorbească. Vocea îi tremura, părea extrem de speriat. Îşi ridică bagheta, îşi închise ochii şi i se auzi vocea în noapte:

— Os al tatălui, dat fără de ştiinţa sa, îţi vei învia fiul!

Suprafaţa mormântului de la picioarele lui Harry se crăpă. Îngrozit, Harry văzu cum la comanda lui Şobo se ridică o mână de praf care căzu încet în ceaun. Suprafaţa ca diamantul scoase un zgomot puternic şi şuieră, împrăştiind scântei în toate direcţiile, după care se făcu de un albastru intens, părând otrăvitoare.

Şobo începu să geamă. Scoase din buzunarul robei un pumnal lung din argint strălucitor şi foarte subţire. Vocea îi explodă în gemete îngrozite:

— Fibră... a servitorului... dată de... de bună voie... readu-ţi la viaţă... stăpânul!

Îşi întinse mâna dreaptă în faţă - mâna cu degetul lipsă. Apucă pumnalul strâns în mâna stângă şi îl ridică.

Harry îşi dădu seama ce făcuse Şobo abia la o clipă după ce se întâmplase... Îşi închise ochii cât de strâns putu, dar nu reuşi să alunge urletul care explodă în noapte, care îl pătrunse pe Harry până în măduva oaselor, de parcă ar fi fost şi el străpuns cu pumnalul.

Auzi ceva căzând pe jos, auzi gemetele speriate ale lui Şobo, iar apoi un sunet ca şi când ar fi fost aruncat ceva în ceaun. Harry nu avea cum să vadă, dar licoarea se făcuse de un roşu aprins, cu lumina aruncând sclipiri printre pleoapele închise ale lui Harry...

Şobo striga şi gemea în agonie. Abia când simţi pe faţă respiraţia lui grea şi speriată, Harry îşi dădu seama că aceasta era chiar în faţa lui.

— S-Sângele duşmanului... luat cu forţa... îl va... reînvia pe adversar...

Harry nu putea să facă nici o mişcare, era mult prea strâns legat... Smucindu-se fără speranţă în funiile care îl înlănţuiau, văzu pumnalul argintiu şi strălucitor tremurând în mâna care îi rămăsese lui Şobo. Simţi cum vârful îi înţeapă braţul drept şi cum sângele i se revarsă pe mâneca robei sfâşiate. Şobo, încă gemând de durere, scoase repede din buzunar o fiolă şi o puse sub tăietura lui Harry, ca să se scurgă câteva picături de sânge în ea.

Se duse înapoi la ceaun şi turnă sângele lui Harry înăuntru. Lichidul se făcu instantaneu de un alb orbitor.

Terminându-şi treaba, Şobo căzu în genunchi lângă ceaun, apoi se lăsă pe o parte şi rămase întins pe jos, oblojindu-şi ciotul care îi rămăsese din mână, gemând şi plângând.

Ceaunul clocotea, trimiţând scântei ca nişte diamante în toate direcţiile. Lumina era atât de puternică, încât tot ce era în jur părea negru. Nu se întâmplă nimic...

„Oare s-a înecat?”, se întrebă Harry. „Sau o fi eşuat...”

Şi atunci, scânteile din ceaun se stinseră brusc. În locul acestora ieşiră nişte nori denşi şi albi de abur, cufundând în ceaţă tot ce era în faţa lui Harry, astfel încât nu putu să îl mai vadă pe Şobo, pe Cedric şi, în general, nimic altceva în afară de abur... „A eşuat”, îşi zise iar Harry... „S-a înecat... te rog... te rog, fă să fi murit...”

Dar atunci, prin ceaţa din faţa lui, cu un fior de teroare, văzu silueta unui bărbat înalt şi foarte slab...

— Îmbracă-mă, zise vocea rece de după abur şi Şobo, gemând, plângând şi ţinându-şi încă mâna mutilată strâns la piept, se grăbi să ridice roba neagră de pe jos şi, numai cu o mână, o puse în jurul stăpânului său.

Omul slab ieşi din ceaun, uitându-se la Harry... Iar aceasta privi chipul care îi bântuise coşmarurile de trei ani de zile. Mai alb ca un craniu, cu ochi roşii, mari şi răi şi cu un nas la fel de plat ca al unui şarpe, cu fante în loc de nări...

Lordul Întunericului renăscuse!

Capitolul XXXIII

DEVORATORII MORŢII

Cap-de-Mort îşi desprinse privirile de pe Harry şi începu să îşi examineze propriul corp. Mâinile îi erau ca nişte păianjeni mari, albicioşi. Cu degetele lungi şi albe, îşi mângâie pieptul, braţele, faţa. Ochii roşii, cu pupile verticale, ca ale unei pisici, scânteiară şi mai tare în întuneric. Îşi ridică mâinile şi îşi îndoi degetele, cu o expresie încântată şi triumfătoare. Nici nu se uită la Şobo, care zăcea zbătându-se şi sângerând pe jos, şi nici la şarpele enorm, care apăruse iar şi îi dădea din nou ocol lui Harry, şuierând. Cap-de-Mort îşi băgă o mână cu degete anormal de lungi într-un buzunar încăpător şi scoase o baghetă. O mângâie şi pe ea uşor, apoi o ridică, o îndreptă către Şobo, care fu ridicat de pe jos şi aruncat pe lespedea de care era legat Harry. Şobo căzu lângă ea şi zăcu acolo, ghemuit şi gemând. Cap-de-Mort îşi aţinti ochii asupra lui Harry, scoţând un râs ascuţit, rece, nepământean.

Roba lui Şobo era plină de sânge, dat fiind că îşi învelise în ea mâna tăiată.

— Stăpâne, gemu el, stăpâne... mi-aţi promis... mi-aţi promis...

— Întinde-ţi mâna, zise Cap-de-Mort, fără nici o nuanţă în glas.

— Ah, stăpâne... îţi mulţumesc, stăpâne...

Întinse ciotul care sângera, dar Cap-de-Mort râse iar.

— Celălalt braţ, Şobo!

— Stăpâne, te rog... te rog...

Cap-de-Mort se aplecă şi apucă braţul stâng al lui Şobo. Îi ridică mâneca robei până peste cot şi Harry văzu ceva pe piele, ceva ca un tatuaj roşu-aprins - un craniu, cu un şarpe care îi ieşea din gură - aceeaşi imagine care apăruse pe cer la Cupa Mondială de Vâjthaţ: Semnul Întunecat. Cap-de-Mort îl examină cu atenţie, ignorând gemetele necontrolate ale lui Şobo.

— M-am întors, zise el încet, probabil că au observat toţi... Şi acum, vom vedea... acum vom şti...

Îşi puse arătătorul alb şi lung pe semnul de pe braţul lui Şobo.

Cicatricea de pe fruntea lui Harry îl arse iar şi Şobo scoase un nou urlet: Cap-de-Mort îşi desprinse degetul de pe semnul tatuat pe braţul lui Şobo, iar Harry văzu că acesta se făcuse negru ca cerneala.

Cu o expresie de satisfacţie crudă pe chip, Cap-de-Mort se ridică, îşi dădu capul pe spate şi se uită în jurul cimitirului.

— Câţi vor fi destul de curajoşi să se întoarcă în clipa când mă vor simţi? şopti el, cu ochii roşii aţintiţi la stele. Şi câţi vor fi atât de nesăbuiţi încât să nu vină?

Începu să se plimbe în faţa lui Harry şi a lui Şobo, cu ochii continuând să cerceteze amănunţit cimitirul în tot acest timp. Cam după un minut, se uită iar la Harry, cu un zâmbet crud pe chipul său ca de şarpe.

— Harry Potter, stai pe rămăşiţele răposatului meu tată, şuieră el uşor. Un Încuiat şi un prost... ca şi mama ta. Dar amândoi au fost folositori în felul lor, nu? Mama ta a murit ca să te apere când erai copil... Şi eu mi-am omorât tatăl, şi uite cât mi-a fost de folos, aşa mort cum e...

Cap-de-Mort râse iar. Se plimbă în sus şi în jos, uitându-se în jur în timp ce mergea, iar şarpele continuă să dea ocol prin iarbă.

— Vezi casa aceea de pe deal, Potter? Tatăl meu a locuit acolo. Mama mea, o vrăjitoare care a trăit în acest sat, s-a îndrăgostit de el. Dar a părăsit-o când i-a spus ce era... Tatălui meu nu-i plăcea magia... A părăsit-o şi s-a întors la părinţii lui Încuiaţi, înainte să mă nasc, Potter, iar ea a murit la naştere, lăsându-mă să cresc într-un orfelinat al Încuiaţilor... Dar am jurat că îl voi găsi... Şi m-am răzbunat pe imbecilul care mi-a dat numele lui... Tomas Dorlent Cruplud...

Continuă să se plimbe, cu ochii roşii fixându-se când pe un mormânt, când pe altul.

— Auzi, eu şi amintirile de familie, zise el încet. Vai de mine, devin chiar sentimental... Dar, uite, Harry! Adevărata mea familie se întoarce...

Se auziră deodată mai multe pelerine foşnind. Printre morminte, din spatele tisei, din fiecare colţ, Apăreau vrăjitori. Toţi purtau glugi şi erau mascaţi. Şi unul câte unul se apropiară... Încet, cu precauţie, de parcă nu le-ar fi venit să creadă. Cap-de-Mort rămase tăcut, aşteptându-i. Apoi unul dintre Devoratorii Morţii căzu în genunchi, se târî către Cap-de-Mort şi îi sărută poala robei negre.

— Stăpâne... stăpâne, murmură el.

Devoratorii Morţii din spatele lui făcură la fel, fiecare dintre ei apropiindu-se de Cap-de-Mort în genunchi şi sărutându-i poalele robei, înainte de a se da înapoi şi de a intra într-un cerc tăcut, în jurul mormântului lui Tomas Cruplud, al lui Harry, al lui Cap-de-Mort şi al mormanului care plângea şi se zvârcolea - Şobo. Lăsară locuri libere, de parcă ar fi presupus că or să mai vină şi alţii. Dar Cap-de-Mort nu părea să se aştepte să sosească şi alte persoane. Se uită în jur la chipurile ascunse sub glugi şi, deşi nu era vânt, părea să se audă un vâjâit în interiorul cercului, ca şi cum ar fi tremurat.

— Bine aţi venit, Devoratori ai Morţii, zise Cap-de-Mort încet. Treisprezece ani... Au trecut treisprezece ani de când nu ne-am mai văzut. Şi totuşi, mi-aţi răspuns la chemare de parcă ar fi fost ieri... Asta înseamnă că încă suntem uniţi sub Semnul Întunecat! Sau nu?

Îşi dădu capul oribil pe spate şi adulmecă, cu nările lărgindu-i-se şi devenind acum două despicături.

— Adulmec vinovăţia, zise el. Pluteşte un miros de vinovăţie în aer.

Un al doilea tremur trecu în jurul cercului, de parcă fiecare membru al lui ar fi dorit, dar nu îndrăznea, să se tragă înapoi.

— Vă văd pe toţi, întregi şi sănătoşi, cu puterile intacte... Ce Apariţii prompte! Mă întreb de ce nu a venit acest grup de vrăjitori în ajutorul stăpânului lor, căruia i-a jurat loialitate eternă?

Nimeni nu zise nimic. Nimeni nu se mişcă, în afară de Şobo, care era încă pe jos, plângând peste mâna sa sângerândă.

— Şi tot eu îmi răspund, şopti Cap-de-Mort, trebuie să fi crezut că am fost înfrânt, trebuie să mă fi crezut mort. S-au întors printre duşmanii mei şi au pretins că erau nevinovaţi inconştienţi şi vrăjiţi... de mine... Şi atunci iar mă întreb... Oare cum au putut să creadă că nu voi renaşte? Ei, care ştiau ce am făcut cu mult timp în urmă ca să mă păzesc de moarte? Ei, care văzuseră dovezi ale puterii mele imense, în vremurile când eram mai puternic decât orice alt vrăjitor în viaţă? Şi tot eu îmi răspund... Poate au crezut că exista o putere şi mai mare, una care putea să-l distrugă chiar şi pe Lordul Întunericului... Poate că acum slujesc pe altcineva... Poate pe acel erou al oamenilor de rând, al celor cu Sânge-Mâl şi al Încuiaţilor... Pe Albus Dumbledore...

La auzul numelui lui Dumbledore, membrii cercului se agitară şi unii murmurară, dezaprobând din capete.

Cap-de-Mort îi ignoră.

— Este o mare dezamăgire pentru mine... mărturisesc că sunt foarte decepţionat...

Unul dintre vrăjitori se aruncă brusc în faţă, rupând cercul. Tremurând din cap până-n picioare, se prăbuşi la picioarele lui Cap-de-Mort.

— Stăpâne! strigă el. Stăpâne, iartă-mă! Iartă-ne pe toţi!

Cap-de-Mort începu să râdă şi îşi ridică bagheta.

— Crucio!

Devoratorul Morţii, care se aruncase la pământ, se zbătu şi urlă. Harry nu avu nici o îndoială că sunetul ajunsese până la casele din jur… „De-ar veni poliţia”, îşi zise el disperat… „Oricine… orice…”

Cap-de-Mort îşi ridică bagheta. Devoratorul Morţii, atins de Blestemul Crucio, continua să zacă pe spate, gemând încontinuu.

— Ridică-te, Avery, zise Cap-de-Mort încet. Ridică-te. Îmi ceri iertare? Eu nu iert. Eu nu uit. Treisprezece ani nesfârşiţi… Vreau să fiu răsplătit pentru acei treisprezece ani pierduţi, înainte să vă iert. Şobo şi-a plătit deja o parte din datorie, nu-i aşa, Şobo?

Se uită la Şobo, care continua să plângă.

— Te-ai întors la mine nu din loialitate, ci de frică! Te-ai temut de vechii tăi prieteni. Meriţi această durere, Şobo. Ştii, nu?

— Da, stăpâne, gemu Şobo, te rog, stăpâne… te rog…

— Totuşi, m-ai ajutat să-mi recapăt corpul, zise Cap-de-Mort rece, privindu-l pe Şobo cum plângea la picioarele lui. Aşa inutil şi trădător cum eşti, m-ai ajutat… şi Lordul Cap-de-Mort îi răsplăteşte pe cei care îl ajută…

Cap-de-Mort îşi ridică iar bagheta şi o roti în aer. Din baghetă ţâşni un fel de lichid argintiu şi strălucitor. La început amorf, el se zvârcoli un pic şi apoi luă forma unei mâini strălucitoare, scânteind în lumina lunii, care zbură şi se fixă în încheietura însângerată a lui Şobo.

Şobo se opri brusc din plâns. Respiră greu şi neregulat, îşi ridică capul şi se uită, nevenindu-i să creadă, la mâna argintie, care era acum ataşată de braţul său, de parcă ar fi purtat o mănuşă aparte. Îndoi degetele strălucitoare, apoi, tremurând, luă o rămurică de pe pământ şi o strivi în palmă.

— Stăpâne, şopti el. Stăpâne… este superbă… mulţumesc… mulţumesc…

Se târî în genunchi şi sărută poalele robei lui Cap-de-Mort.

— Fie ca loialitatea ta să rămână neclintită de acum înainte, Şobo, zise Cap-de-Mort.

— Da, stăpâne… niciodată, stăpâne…

Şobo se ridică şi îşi ocupă locul în cerc, uitându-se la noua sa mână puternică, cu chipul încă plin de lacrimi. Cap-de-Mort se apropie acum de omul din dreapta lui Şobo.

— Lucius, prietenul meu viclean, şopti el, oprindu-se în faţa lui. Mi s-a spus că nu ai renunţat la vechile metode, deşi pentru restul lumii eşti un personaj respectabil. Să înţeleg că încă eşti pregătit să-i torturezi pe Încuiaţi? Şi totuşi, nu ai încercat niciodată să mă găseşti, Lucius… Însă isprăvile tale de la Cupa Mondială de Vâjthaţ au fost amuzante… Dar oare energia ta nu ar fi fost mai bine canalizată, dacă te-ai fi străduit să îţi găseşti stăpânul şi să îl ajuţi?

— Stăpâne, am fost mereu cu ochii în patru, se auzi vocea lui Lucius Reacredinţă încet, de după glugă. Dacă ar fi existat cel mai mic indiciu asupra locului unde vă aflaţi,

stăpâne, aş fi fost lângă dumneavoastră imediat, nimic nu m-ar fi putut opri...

— Dar ai fugit de Semnul meu, când un Devorator al Morţii credincios l-a adus pe cer vara trecută, zise Cap-de-Mort monoton, iar domnul Reacredinţă se opri brusc din vorbit. Da, ştiu totul, Lucius... M-ai dezamăgit... Mă aştept să mă serveşti cu mai multă fidelitate pe viitor.

— Desigur, stăpâne, desigur... Sunteţi milostiv, vă mulţumesc...

Cap-de-Mort trecu mai departe şi se opri, uitându-se la un loc gol - destul de mare pentru doi oameni - care îl despărţea pe Reacredinţă de următorul Devorator.

— Aici ar fi stat soţii Lestrange, zise Cap-de-Mort încet. Dar sunt încarceraţi la Azkaban. Mi-au fost credincioşi. Au preferat să se ducă în Azkaban, în loc să renunţe la mine... Când fortăreaţa Azkaban va fi cucerită, soţii Lestrange vor primi toate onorurile, cum nici nu visează. Dementorii ni se vor alătura... sunt aliaţii noştri naturali... Îl vom chema pe uriaşii alungaţi... Îi voi avea astfel iar în jurul meu pe toţi servitorii devotaţi şi o armată de creaturi de care se tem toţi...

Merse mai departe. Pe lângă unii Devoratori ai Morţii trecea în tăcere, dar se oprea în dreptul altora şi vorbea cu ei.

— Macnair... Mi-a spus Şobo că acum distrugi bestii periculoase pentru Ministerul Magiei? Vei avea victime mai bune, cât de curând, Macnair. Lordul Cap-de-Mort va avea grijă...

— Vă mulţumesc, stăpâne... mulţumesc, murmură Macnair.

— Şi iată-l şi pe Crabbe... Te vei descurca mai bine de data asta, nu, Crabbe? Şi tu, Goyle?

Îşi plecară capetele jenaţi şi murmurară monoton:

— Da, stăpâne...

— Aşa vom face, stăpâne...

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine, Nott, zise Cap-de-Mort încet, când trecu pe lângă un om chircit în umbra domnului Goyle.

— Stăpâne, mă închin în faţa dumneavoastră, sunt cel mai credincios...

— De ajuns, zise Cap-de-Mort.

Ajunse în dreptul celui mai mare gol şi rămase cercetându-l absent cu ochii săi roşii, de parcă ar fi putut vedea oamenii care ocupaseră cândva acel loc.

— Şi aici avem şase Devoratori ai Morţii care lipsesc... trei au murit pentru mine. Unul a fost prea laş ca să vină în întâmpinarea mea... Va plăti cu vârf şi-ndesat... Altul cred că m-a părăsit pentru totdeauna... Va fi omorât, desigur... Iar altul rămâne cel mai fidel servitor şi a reintrat în serviciul meu.

Devoratorii Morţii se agitară. Harry le văzu ochii mişcându-se în stânga şi în dreapta lor, din spatele măştilor.

— Acel servitor fidel este la Hogwarts şi, datorită eforturilor sale, a putut să vină şi tânărul nostru prieten în această seară... Da, continuă Cap-de-Mort, cu un zâmbet ivit pe gura fără buze, când ochii celor din cerc se aţintiră asupra lui Harry, Harry Potter mi-a făcut marea favoare de a se alătura petrecerii mele de renaştere. Am putea chiar să-l numim oaspetele de onoare.

Urmară câteva momente de tăcere, iar apoi Devoratorul Morţii din dreapta lui Şobo făcu un pas înainte şi vocea lui Lucius Reacredinţă vorbi din spatele măştii:

— Stăpâne, dorim să ştim... te implorăm să ne spui... cum ai reuşit acest... acest miracol... cum ai reuşit să te întorci la noi...

— A, da, şi ce poveste interesantă este, Lucius, zise Cap-de-Mort. Începe... şi se termină... cu tânărul meu prieten, aici de faţă.

Se duse agale lângă Harry, pentru ca ochii tuturor celor din cerc să îi cuprindă pe amândoi. Şarpele continua să dea târcoale.

— Ştiţi, desigur, că au spus că acest băiat a însemnat sfârşitul meu, zise Cap-de-Mort încet, cu ochii săi roşii aţintiţi asupra lui Harry, a cărui cicatrice începu să-l doară aţâţ de tare, încât aproape ţipă în agonie. Ştiţi cu toţii că în noaptea când mi-am pierdut puterile şi corpul am încercat să-l omor. Mama lui a murit încercând să-l salveze... şi i-a acordat prosteşte o protecţie pe care recunosc că nu am mai văzut-o niciodată... Nu m-am putut atinge de băiat.

Cap-de-Mort îşi ridică unul dintre degeţele albe şi lungi şi îl apropie de obrazul lui Harry.

— Mama sa a lăsat asupra lui urmele sacrificiului ei... Este o magie veche, ar fi trebuit să mi-o fi amintit, am fost nesăbuit, nu ştiu cum de nu mi-am amintit-o... Însă nu contează, acum îl pot atinge!

Harry simţi vârful rece al degetului lui Cap-de-Mort atingându-i şi crezu că îi va exploda capul de durere.

Cap-de-Mort îi râse încet în ureche, apoi îşi retrase degetul şi continuă să li se adreseze Devoratorilor Morţii.

— Nu mi-am făcut calculele corect, prieteni, o recunosc. Blestemul meu a fost împiedicat de sacrificiul prostesc al acelei femei şi s-a abătut asupra mea. Aaah, ce durere cumplită... dincolo de orice imaginaţie, prieteni... Nici nu vă puteţi închipui ce a urmat. Am fost smuls din corp, eram mai puţin decât un spirit, mai puţin decât o stafie obişnuită... Dar eram viu. Ce eram, nici eu nu ştiu... Eu, care parcursesem mai mult decât oricine altcineva drumul nemuririi. Ştiţi care este scopul meu: să cuceresc moartea. Astfel am avut prilejul să-mi testez experimentele mele şi se pare că au fost câteva care au funcţionat, pentru că n-am fost omorât, deşi vechiul blestem ar fi trebuit să o facă. Cu toate acestea, aveam mai puţine puteri decât cea mai amărâtă creatură în viaţă... fără să mă pot ajuta singur... Fiindcă nu aveam corp şi ar fi trebuit să am cu ce ţine bagheta pentru orice vrajă pe care aş fi vrut să o fac... Îmi amintesc că am luptat din toate puterile, neîncetat, secundă după secundă, ca să mă conving pe mine însumi că exist... M-am stabilit într-un loc îndepărtat, într-o pădure, şi am aşteptat... Eram convins că unul dintre credincioşii mei Devoratori ai Morţii avea să încerce să mă

găsească... Ştiam că unul dintre ei avea să vină şi să facă vrăjile pe care eu nu eram în stare să le fac, să-mi dea corpul înapoi... Însă am aşteptat degeaba...

Tremurul pătrunse iar în cercul Devoratorilor Morţii, care îl ascultau cu mare atenţie. Cap-de-Mort lăsă tăcerea să domnească îngrozitor de mult, înainte de a continua.

— Îmi mai rămăsese o singură putere. Puteam să posed trupurile altora. Dar nu îndrăzneam să mă duc în locuri cu mulţi oameni, pentru că ştiam că Aurorii încă mă căutau. Uneori am trăit în animale - şerpii, desigur, fiind preferaţii mei - însă nu îmi era cu mult mai bine aşa decât ca simplu spirit, pentru că trupurile lor nu erau bine adaptate pentru a face magie... iar posesia mea asupra lor le scurta viaţa... Nici unul dintre ei nu a rezistat mult... Apoi... acum patru ani... metoda reîntoarcerii mele părea bine pusă la punct. Un vrăjitor - tânăr, nesăbuit şi naiv - a nimerit în pădurea care îmi devenise casă. O, părea să fie exact ocazia pe care o aşteptam, pentru că era profesor la şcoala lui Dumbledore... Era uşor de supus voinţei mele... El m-a adus înapoi, în această ţară, şi după un timp i-am luat corpul, pentru a-l urmări cu atenţie în timp ce îmi executa ordinele. Dar planul meu a eşuat. Nu am reuşit să fur Piatra Filozofală. Nu aveam să am parte de nemurire. Am fost împiedicat... împiedicat iar... de Harry Potter...

Din nou se lăsă tăcerea. Nu se mişca nimic, nici măcar frunzele de tisă. Devoratorii Morţii stăteau neclintiţi, ochii lor scânteietori fiind aţintiţi prin măşti asupra lui Cap-de-Mort şi asupra lui Harry.

— Servitorul meu a murit când i-am părăsit corpul şi am rămas slăbit cum nu mai fusesem până atunci, continuă Cap-de-Mort. M-am întors în ascunzătoarea mea

îndepărtată şi nu mi-e ruşine să spun că atunci m-am temut că nu îmi voi mai recăpăta puterile niciodată... Da, probabil că acela a fost momentul meu cel mai sumbru... Nu puteam să sper că mi se va mai trimite un vrăjitor căruia să îi posed corpul... Renunţasem la orice speranţă că îi mai păsa vreunui Devorator al Morţii ce se întâmplase cu mine...

Unul sau doi dintre vrăjitorii mascaţi din cerc se foiră neliniştiţi, dar Cap-de-Mort nu zise nimic.

— Şi atunci, acum aproape un an, când aproape că abandonasem orice speranţă, s-a întâmplat, în sfârşit! S-a întors unul dintre servitorii mei: Şobo, aici de faţă, care îşi înscenase propria moarte ca să scape de închisoare, fusese alungat de cei pe care odată îi considerase prieteni şi s-a hotărât să se întoarcă la stăpânul său. M-a căutat în ţara unde s-a zvonit că mă ascundeam... Ajutat, desigur, de şobolanii pe care i-a întâlnit pe drum. Şobo are o afinitate deosebită pentru şobolani, nu-i aşa, Şobo? Prietenii lui murdari i-au spus că exista un loc în inima unei păduri din Albania, pe care îl evitau chiar şi ei, unde animalele mici îşi găsiseră moartea din cauza unei umbre întunecate care punea stăpânire pe ele... Însă călătoria sa înapoi la mine nu a fost uşoară, nu, Şobo? Căci, fiindu-i foame într-o noapte, la marginea pădurii unde spera să mă găsească, s-a oprit prosteşte la un han ca să mănânce ceva... Şi cu cine credeţi că s-a întâlnit acolo? Chiar cu Bertha Jorkins, o vrăjitoare de la Ministerul Magiei! Dar, ca să vedeţi şi voi cum îl favorizează soarta pe Lordul Cap-de-Mort...

Acela ar fi putut fi sfârşitul lui Şobo şi al ultimei mele speranţe de regenerare. Dar Şobo - dând dovadă de o prezenţă de spirit de care nu l-aş fi crezut niciodată în

stare - a convins-o pe Bertha Jorkins să meargă cu el la o plimbare nocturnă. A pus stăpânire pe mintea ei şi a adus-o la mine. Şi Bertha Jorkins, care ar fi putut să strice totul, s-a dovedit a fi un cadou deosebit de preţios, pentru că - numai cu un mic efort de convingere - a devenit o adevărată mină de informaţii. Mi-a spus că Turnirul celor trei vrăjitori urma să aibă loc la Hogwarts anul acesta. Mi-a spus că ştia un Devorator al Morţii care ar fi fost mai mult decât dornic să mă ajute, dacă îl contactam. Mi-a spus multe lucruri... Dar metodele pe care le-am folosit ca să îi aplic Vraja de Memorie au fost puternice, iar după ce am extras toate informaţiile folositoare, şi mintea, şi corpul ei au fost alterate pentru totdeauna, în mod ireparabil. Îşi servise scopul. Şi, fiindcă nu puteam s-o posed, m-am descotorosit de ea!

Cap-de-Mort zâmbi îngrozitor, cu ochii săi roşii, total lipsiţi de milă, pierduţi în gol.

— Corpul lui Şobo era, desigur, nepotrivit pentru a fi posedat, având în vedere că toţi îl credeau mort şi ar fi atras prea multă atenţie. Însă era servitorul de care aveam nevoie şi, deşi este un vrăjitor slab, Şobo a fost în stare să urmeze instrucţiunile mele, care aveau să mă aducă într-o stare rudimentară, fragilă, dar a mea, un corp pe care puteam să-l folosesc, în timp ce aşteptam ingredientele esenţiale pentru adevărata mea renaştere... O vrajă sau două inventate de mine... puţin ajutor de la dragul meu Nagini - ochii roşii ai lui Cap-de-Mort se aţintiră asupra şarpelui care dădea ocol neîncetat - o licoare compusă din sânge de unicorn şi veninul de şarpe de la Nagini... şi am ajuns la o formă aproape umană... Eram acum destul de puternic pentru a călători. Nu mai aveam nici o speranţă să fur Piatra Filozofală, căci îmi închipuiam că Dumbledore

o distrusese, dar eram dornic să îmbrăţişez iar viaţa de muritor, înainte de a umbla după nemurire. Am ţintit mai jos... Aveam să mă mulţumesc cu corpul meu de dinainte şi cu vechile mele puteri. Ştiam că, pentru a obţine asta - licoarea care m-a înviat în această noapte este o parte veche, aproape uitată, de Magie Neagră - aveam nevoie de trei ingrediente importante. Ei bine, unul dintre ele era deja la îndemână, nu-i aşa, Şobo? Fibra dată de servitorul meu... Osul tatălui meu însemna că trebuia să vin aici unde era înmormântat. Dar sângele unui duşman... Şobo ar fi vrut să folosesc sângele oricărui alt vrăjitor, nu, Şobo? Orice vrăjitor care mă ura - şi mulţi dintre ei încă o fac - dar ştiam pe care anume trebuia să-l folosesc, dacă doream să renasc mai puternic decât fusesem când am decăzut: sângele lui Harry Potter! Vroiam sângele celui care îmi luase puterile acum treisprezece ani, pentru ca protecţia pe care i-o dăduse mama lui să ajungă şi în venele mele... Dar cum să pun mâna pe Harry Potter? Pentru că a fost mai protejat decât bănuieşte, protejat în moduri gândite de Dumbledore cu mult timp în urmă, când viitorul băiatului a devenit responsabilitatea sa. Dumbledore a folosit o incantaţie străveche, pentru a asigura protecţia băiatului atâta timp cât va fi în grija rudelor sale şi a sa. Nici măcar eu nu-l puteam atinge acolo... Dar, desigur, mai era Cupa Mondială de Vâjthaţ... M-am gândit că protecţia sa ar putea fi mai slabă acolo, departe de Dumbledore şi de rudele sale, dar încă nu eram destul de puternic ca să-l răpesc din mijlocul unei gloate de vrăjitori ai Ministerului. Apoi, băiatul urma să se întoarcă la Hogwarts, unde era iar sub nasul coroiat al lui Dumbledore de dimineaţa până seara. Atunci, cum aş fi putut să-l iau? Ei bine, folosind informaţiile Berthei Jorkins, desigur. Urma să mă servesc de fidelul meu

Devorator al Morţii de la Hogwarts, pentru a mă asigura că numele băiatului va ajunge în Pocalul de Foc. Mi-am folosit în continuare credinciosul Devorator al Morţii ca să mă asigur că băiatul va câştiga turnirul - că va atinge primul Cupa Turnirului - cupa pe care Devoratorul Morţii o transformase într-un Portal, care îl putea aduce uşor aici, departe de ajutorul şi protecţia lui Dumbledore, şi direct în braţele mele deschise. Şi iată-l... Băiatul despre care aţi crezut cu toţii că a fost sfârşitul meu...

Cap-de-Mort înaintă încet şi se întoarse cu faţa către Harry. Îşi ridică bagheta.

— Crucio!

O durere cumplită, cum Harry nu mai trăise niciodată. Îi ardeau oasele, capul părea să i se despice pe linia cicatricei, iar ochii i se învârteau în cap. Vroia să se termine totul deodată... să îşi piardă cunoştinţa... să moară...

Apoi durerea dispăru. Atârna în sforile care îl legau de piatra funerară a tatălui lui Cap-de-Mort, uitându-se în ochii aceia de un roşu aprins ca printr-un fel de ceaţă. Noaptea răsuna de râsetele Devoratorilor Morţii.

— Ştiţi, mă gândesc cât de nesăbuit am fost să presupun că acest băiat va ajunge vreodată să fie mai puternic decât mine, zise Cap-de-Mort. Dar vreau să vă fie foarte clar. Harry Potter a scăpat pentru că a avut noroc. Şi o voi dovedi omorându-l aici şi acum, în faţa voastră, când nu mai poate să-l ajute Dumbledore şi când nu mai are o mamă care să moară pentru el. Îi voi acorda această şansă. Va avea voie să lupte şi veţi şti clar care dintre noi este mai puternic. Încă puţin, Nagini, şopti el şi şarpele

dispăru prin iarbă, până spre locul unde stăteau şi se uitau Devoratorii Morţii.

— Acum, dezleagă-l, Şobo, şi dă-i bagheta înapoi.

Capitolul XXXIV

PRIORI INCANTATEM

Şobo se apropie de Harry, care încercă repede să se fixeze pe picioare cum putea mai bine, pentru a le face să îi susţină greutatea, înainte ca sforile să fie dezlegate. Şobo îşi ridică noua mână de argint, îi scoase lui Harry căluşul şi dintr-o mişcare îi tăie şi sforile care îl legau de piatra funerară.

Pentru o fracţiune de secundă, Harry se gândi să încerce să fugă, dar piciorul rănit se clătină sub el, în timp ce stătea pe mormânt. Devoratorii Morţii se strânseră, formând un cerc mai mic în jurul lui Harry şi al lui Cap-de-Mort, iar locurile goale ale Devoratorilor Morţii care lipseau dispărură. Şobo ieşi din cerc şi se duse către locul unde zăcea cadavrul lui Cedric, întorcându-se cu bagheta lui Harry, pe care i-o aruncă băiatului, fără să se uite la el. Apoi Şobo îşi reocupă locul în cercul Devoratorilor Morţii, care priveau cu interes.

— Ai fost învăţat cum să te duelezi, Harry Potter? zise Cap-de-Mort încet, cu ochii scăpărându-i în întuneric.

La aceste cuvinte Harry îşi aminti, parcă dintr-o viaţă anterioară, de Clubul Dueliştilor de la Hogwarts, la care luase câteva lecţii vagi cu doi ani în urmă... Nu învăţase decât Vraja de Dezarmare, Expelliarmus... Şi la ce avea să-i folosească asta, chiar dacă ar fi reuşit să-l dezarmeze pe Cap-de-Mort, când era înconjurat de Devoratorii Morţii, ei fiind în jur de treizeci, iar el singur? Nu învăţase nimic care să îi poată fi de ajutor în acel moment. Ştia că avea să

înfrunte ceva despre care Moody îl avertizase mereu... blestemul ireversibil Abracadabra... şi Cap-de-Mort avea dreptate: mama lui nu mai era acolo ca să-l salveze de data aceasta... şi nici Dumbledore... Nu mai avea nici o speranţă...

— Ne înclinăm unul în faţa celuilalt, Harry, zise Cap-de-Mort, aplecându-se puţin, însă chipul său de şarpe rămase îndreptat către Harry. Haide, trebuie să demonstrăm că suntem cavaleri... Politeţea, înainte de toate... Dumbledore ar vrea să fii manierat... Hai, înclină-te în faţa morţii, Harry...

Devoratorii Morţii râdeau iar. Gura fără buze a lui Cap-de-Mort zâmbea. Harry nu se aplecă. Nu avea de gând să îl lase pe Cap-de-Mort să se joace cu el înainte de a-l omorî... Nu vroia să-i dea nici o satisfacţie...

— Am spus să te înclini, zise Cap-de-Mort, ridicându-şi bagheta, iar Harry simţi cum i se îndoaie spinarea, de parcă o mână invizibilă şi uriaşă l-ar fi apucat cu duritate de faţă.

Devoratorii Morţii râseră şi mai tare.

— Foarte bine, zise Cap-de-Mort încet, lăsându-şi bagheta, iar presiunea care îi apăsa spatele dispăru şi ea. Şi acum, mă vei înfrunta ca un bărbat... Cu spatele drept şi mândru, cum a murit şi tatăl tău... Hai să ne duelăm!

Cap-de-Mort îşi ridică bagheta şi, înainte ca Harry să poată face ceva ca să se apere, înainte să apuce să se mişte, fu lovit iar de Blestemul Cruciatus. Durerea fu atât de intensă, atât de extenuantă, încât uită unde era... puzderie de cuţite încinse îi pătrundeau în fiecare

centimetru de piele, era sigur că îi va exploda capul de durere... Striga mai tare decât ţipase vreodată în viaţa lui...

Şi atunci, durerea încetă. Harry căzu şi se sculă cât de repede putu. Tremura la fel de incontrolabil ca Şobo, atunci când îşi tăiase mâna. Căzu într-o parte a zidului format de Devoratorii Morţii, care îi urmăreau fiecare mişcare. Îl împinseră înapoi spre Cap-de-Mort.

— O pauză scurtă, zise Cap-de-Mort, cu nările ca nişte crestături fremătându-i cu entuziasm, o mică pauză... Te-a durut, nu, Harry? Nu mai vrei o dată, nu-i aşa?

Harry nu răspunse. Avea să moară ca Cedric, o ştia doar uitându-se în ochii aceia neînduratori... Avea să moară şi nu putea să facă nimic... Dar în nici un caz nu avea să îi facă jocul. Nu avea să i se supună lui Cap-de-Mort... Nu avea de gând să îl implore să îl ierte...

— Te-am întrebat dacă mai vrei o dată? zise Cap-de-Mort încet. Răspunde-mi! Imperio!

Şi Harry avu, pentru a treia oară în viaţa lui, sentimentul că îi fuseseră şterse toate gândurile din minte... Ah, o stare de fericire deplină, nu avea nici un gând, era ca şi când plutea, visa... Atât ai de făcut, să răspunzi „nu"... Zi „nu"... Un simplu „nu"... Dar n-o să fac asta, zise o voce mai puternică din capul său, nu o să răspund... Spune „nu"... Nu o voi face, nu o să spun... Răspunde „nu"...

— N-O SĂ FAC CE VREI TU!

Aceste cuvinte explodară din gura lui Harry şi răsunară în tot cimitirul, iar starea de vis dispăru tot atât de brusc,

de parcă i-ar fi fost aruncată o găleată cu apă rece în cap... Se întoarseră rapid durerile de pe urma Blestemului Cruciatus... Îşi dădu brusc seama unde era şi ce îl aştepta...

— Nu? zise Cap-de-Mort încet, iar Devoratorilor Morţii le pierise zâmbetul. Nu vrei să spui „nu”? Harry, supunerea este o virtute, iar eu trebuie să te învăţ să mi te supui, înainte de a muri... Ce-ai zice de... o altă doză de durere?

Cap-de-Mort îşi ridică bagheta, dar de data aceasta Harry era pregătit. Cu reflexele înnăscute şi perfecţionate la antrenamentele de vâjthaţ, se aruncă într-o parte, la pământ. Se rostogoli în spatele pietrei funerare de marmură a tatălui lui Cap-de-Mort şi o auzi fisurându-se când blestemul o nimeri, în locul lui.

— Nu ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, Harry, zise încet vocea rece a lui Cap-de-Mort, care se apropia, în timp ce Devoratorii Morţii începuseră iar să râdă. Nu te poţi ascunde de mine. Asta înseamnă că te-ai săturat de duelul nostru? Înseamnă că ai prefera să te elimin acum, Harry? Ieşi,

Harry... Vino şi hai să ne jucăm, atunci... Va fi mult mai rapid... S-ar putea să fie chiar fără dureri... Nu am de unde să ştiu, eu nu am murit niciodată...

Harry se ghemui în spatele pietrei funerare şi ştiu că i se apropia sfârşitul. Nu avea nici o speranţă... nu avea de unde să primească ajutor. Şi când îl auzi pe Cap-de-Mort venind şi mai aproape, ştiu un singur lucru şi se hotărî pe dată: nu avea de gând să moară ghemuit ca un copil care se juca de-a v-aţi ascunselea, nu îngenuncheat la

picioarele lui Cap-de-Mort... Avea să moară cu demnitate, ca tatăl său, avea să moară încercând să se apere, chiar dacă nu avea nici o şansă...

Înainte ca Lordul Întunericului să îşi arate faţa de şarpe de după piatra funerară, Harry se ridicase... Îşi strânse bine bagheta în mână şi o întinse în faţă, trecând de partea cealaltă a pietrei funerare, faţă-n faţă cu Cap-de-Mort.

Cap-de-Mort era pregătit. Când Harry strigă „Expelliarmus!”, Cap-de-Mort răspunse cu „Abracadabra!”

O rază de lumină ţâşni din bagheta lui Cap-de-Mort, în acelaşi timp în care ieşi o rază roşie şi din bagheta lui Harry... Acestea se întâlniră în aer şi dintr-o dată bagheta lui Harry începu să vibreze, de parcă ar fi trecut un curent electric prin ea. Continua să îşi ţină mâna încleştată pe baghetă. De fapt, nu ar fi putut să îi dea drumul nici dacă ar fi vrut... O altă rază de lumină unea acum cele două baghete — nici roşie, nici verde, ci aurie... Iar Harry, urmărind uimit arcul dintre baghete, observă că şi degetele lungi şi albe ale lui Cap-de-Mort erau încleştate de bagheta sa, care vibra şi tremura la rândul ei.

Şi atunci - complet pe nepregătite - Harry simţi cum picioarele i se ridică de pe sol. El şi Cap-de-Mort erau amândoi în aer, cu baghetele încă unite de arcul acela de lumină aurie strălucitoare. Se îndepărtau de mormântul tatălui lui Cap-de-Mort... Ajunseră pe o bucată netedă de pământ, fără morminte... Devoratorii Morţii strigau, îi cereau instrucţiuni lui Cap-de-Mort... Se regrupară, formând iar cercul în jurul lui Harry şi a lui Cap-de-Mort. Şarpele se prelingea pe la picioarele lor, în timp ce unii îşi scoteau baghetele...

Firul auriu care îi unea pe Harry şi pe Cap-de-Mort se desfăcu în alte zeci de raze. Deşi baghetele rămăseseră unite, încă o mie de scântei ţâşniră deasupra lor, intersectându-se peste tot în jur lor, până când fură prinşi într-o reţea în formă de cupolă, o colivie de lumină, dincolo de care se aflau Devoratorii Morţii, aşteptând la pândă ca nişte şacali... Acum strigătele lor se auzeau mult mai slab sub cupola de raze...

— Nu faceţi nimic! le strigă Cap-de-Mort Devoratorilor Morţii, şi Harry îl văzu cum i se măriseră ochii injectaţi, uimit la culme de tot ce se întâmpla.

Îl văzu încercând să rupă firul de lumină care încă îi lega bagheta de cea a lui Harry. Băiatul îşi ţinu şi mai strâns bagheta, cu ambele mâini, iar firul auriu rămase intact.

— Nu faceţi nimic decât atunci când vă ordon eu! le strigă Cap-de-Mort Devoratorilor Morţii.

Şi atunci, un sunet nepământean, dar deosebit de frumos umplu aerul... Venea de la fiecare fir de lumină din reţeaua care vibra în jurul lui Harry şi ale lui Cap-de-Mort. Era un sunet pe care Harry îl recunoscu, deşi nu îl mai auzise decât o singură dată în viaţa lui... Cântecul păsării Phoenix...

Pentru Harry era sunetul speranţei... Cel mai frumos şi mai bine venit sunet pe care îl auzise în viaţa lui... Se simţi de parcă sunetul izvora dinăuntrul lui şi nu doar în jur... Era sunetul asociat cu Dumbledore... Era ca şi când i-ar fi şoptit un prieten la ureche...

— Nu rupe legătura!

„Ştiu”, îi spuse Harry muzicii, „ştiu că nu trebuie...” Dar imediat ce gândi asta, deveni mult mai greu să nu o facă. Bagheta începu să vibreze mai puternic ca niciodată... Raza dintre el şi Cap-de-Mort se schimbă şi ea... Mărgele de lumină alunecau în sensuri diferite pe firul care unea cele două baghete... Harry simţi cum bagheta tremură în mâinile lui, mărgelele de lumină începură să alunece încet, dar neabătut, dinspre Cap-de-Mort spre el, şi simţi cum bagheta îi tremură mânioasă în mâini...

Când cea mai apropiată mărgea de lumină se apropie de vârful baghetei lui Harry, lemnul de sub degetele sale deveni atât de fierbinte, încât avu senzaţia că urma să ia foc în orice moment. Cu cât se apropia mai tare mărgeaua, cu atât vibra mai tare bagheta lui Harry. Era convins că bagheta nu va supravieţui contactului. Era ca şi când avea să explodeze în mâinile lui în dintr-o clipă în alta...

Se concentră cât putu de tare, ca să forţeze mărgeaua de lumină să se întoarcă înapoi spre Cap-de-Mort, ajutat de cântecul păsării Phoenix, pe care îl auzea doar el, şi cu ochii fixaţi cu intensitate asupra luminii... Şi, încet, foarte încet, mărgelele de lumină se opriră şi apoi, la fel de încet, începură să se mişte în direcţia opusă... Acum bagheta lui Cap-de-Mort era cea care vibra extraodinar de tare... Cap-de-Mort părea uimit şi aproape speriat...

Una dintre mărgelele de lumină tremura, la câţiva centimetri de vârful baghetei lui Cap-de-Mort. Harry nu înţelegea de ce, nu ştia ce ar putea obţine, dar se concentră cum nu o mai făcuse niciodată, ca să forţeze mărgeaua de lumină să intre la loc în bagheta lui Cap-de-Mort... Şi aceasta, încet... foarte încet... se mişcă de-a

lungul firului auriu... tremură pentru un moment... şi apoi intră în baghetă...

Imediat, bagheta lui Cap-de-Mort începu să scoată urlete cumplite de durere... Apoi ochii injectaţi ai lui Cap-de-Mort se măriră şi mai mult de uimire... Un rotocol de fum dens ieşi din vârful baghetei şi dispăru... fantoma mâinii pe care i-o dăduse lui Şobo... alte strigăte de durere... şi apoi ceva mult mai mare începu să iasă din vârful baghetei lui Cap-de-Mort, ceva mare şi gri, care părea să fie făcut din fumul cel mai solid şi mai dens posibil... Era un cap... Acum apăreau pieptul şi braţele... Întreg bustul lui Cedric Diggory!

Harry fu cât pe-aci să dea drumul baghetei din cauza şocului, dar instinctul îl făcu să continue să îşi ţină bagheta cu toată puterea, pentru ca firul de lumină aurie să rămână intact, deşi fantoma densă a lui Cedric Diggory (Oare era o fantomă? Părea extrem de solidă...) ieşise în întregime din vârful baghetei lui Cap-de-Mort, de parcă ar fi ieşit dintr-un tunel foarte îngust... Şi fantoma lui Cedric se ridică, se uită în sus şi în jos pe firul auriu şi vorbi:

— Ţine-te bine, Harry!

Era o voce de departe, cu ecou. Harry se uită la Cap-de-Mort... Se vedea că încă nu îşi revenise din uimire, după ochii roşii încă măriţi la maximum... Nu se aşteptase la asta, la fel cum nu se aşteptase nici Harry... Foarte slab, Harry auzi strigătele speriate ale Devoratorilor Morţii, care dădeau ocol domului auriu...

Se auziră alte urlete de durere din direcţia baghetei, apoi altceva ieşi din vârful ei... O altă umbră densă a unui cap, urmat rapid de braţe şi de trunchi... Un bătrân, pe

care Harry îl mai văzuse o dată într-unui dintre visele sale, ieşea din capătul baghetei exact aşa cum făcuse şi Cedric... Şi fantoma acestuia, umbra sau orice o fi fost, ajunse lângă cea a lui Cedric şi îi urmări cu uimire, sprijinindu-se în baston, atât pe Harry şi pe Cap-de-Mort, cât şi reţeaua de aur şi baghetele unite...

— Deci, ăsta a fost un vrăjitor adevărat? zise bătrânul, cu ochii aţintiţi asupra lui Cap-de-Mort. M-a omorât odată, demult... Luptă-te cu el, băiete...

Dar deja ieşea un al treilea cap din vârful baghetei lui Cap-de-Mort... Gri şi acesta, ca al unei statui de fum... Era o femeie... Harry, căruia îi tremurau ambele braţe, luptându-se să îşi ţină bagheta nemişcată, o văzu căzând pe jos şi ridicându-se ca şi ceilalţi, uitându-se la ei...

Umbra Berthei Jorkins urmărea bătălia din faţa ei cu ochii măriţi de uimire.

— Să nu-i dai drumul! strigă ea şi vocea îi răsună ca a lui Cedric, de parcă ar fi fost undeva foarte departe. Nu-l lăsa să câştige, Harry, nu da drumul baghetei!

Ea şi celelalte două siluete ca nişte umbre începură să se plimbe înăuntrul cupolei aurite, în timp ce Devoratorii Morţii se mişcau în exteriorul ei... Iar victimele lui Cap-de-Mort îi înconjurau pe cei doi duelişti, şoptindu-i cuvinte încurajatoare lui Harry şi şuierându-i alte cuvinte, pe care Harry nu putea să le audă, lui Cap-de-Mort...

Din vârful baghetei lui Cap-de-Mort ieşea acum un alt cap... Harry îşi dădu seama al cui trebuia să fie, imediat ce îl văzu... Ştia, de parcă se aşteptase să iasă şi el din baghetă, din momentul în care apăruse Cedric... Ştia,

pentru că bărbatul care apărea acum era cel la care se gândise Harry mai mult decât la oricine în noaptea aceea...

Umbra cenuşie a unui bărbat înalt, cu părul ciufulit, căzu şi ea, ca şi cea a Berthei, apoi se ridică şi se uită la el... Harry, căruia îi tremurau acum braţele aproape incontrolabil, se uită şi el la chipul fantomatic al tatălui său.

— Vine şi mama ta, îi zise acesta încet. Vrea să te vadă... O să fie bine... Mai rezistă puţin...

Şi, într-adevăr, apăru şi ea... Întâi capul, apoi corpul... O femeie tânără, cu părul lung: silueta cenuşie a lui Lily Potter înflori din capătul baghetei lui Cap-de-Mort. Căzu la pământ şi se ridică la fel ca soţul ei. Se apropie de Harry, se uită la el şi îi vorbi cu o voce îndepărtată, ca un ecou, ca şi a celorlalţi, dar încet, astfel încât să nu audă Cap-de-Mort, al cărui chip se schimonosise de teamă, în timp ce victimele sale se plimbau în jurul lui...

— După ce se va rupe legătura, vom mai rămâne câteva clipe... ca să ai timp... Trebuie să ajungi la Portal, el te duce înapoi la Hogwarts... Mă înţelegi, Harry?

— Da, strigă Harry, acum luptându-se din răsputeri să îşi menţină sub control bagheta care îi aluneca tot mai mult pe sub degete.

— Harry, şopti silueta lui Cedric, du-le corpul înapoi, te rog... Du-mi corpul înapoi la părinţii mei...

— Aşa o să fac, zise Harry, cu chipul încordat de efortul de a ţine bagheta.

— Acum e timpul! şopti vocea tatălui său. Fii gata să fugi... Acum...

— ACUM! strigă Harry.

Oricum, nu credea că mai era în stare să ţină bagheta nici o secundă în plus. Îşi ridică bagheta cu o smucitură puternică şi firul aurit se rupse. Colivia de lumină se făcu nevăzută, cântecul păsării Phoenix încetă, dar umbrele victimelor lui Cap-de-Mort nu dispărură... Se apropiau de el, apărându-l pe Harry de privirile lui...

Şi Harry fugi ca niciodată în viaţa lui, dând la o parte doi Devoratori ai Morţii, care îl priveau uluiţi când trecu pe lângă ei. Merse în zigzag, în spatele pietrelor funerare care îl fereau de blesteme, fugind către cadavrul lui Cedric, nemaifiind conştient de durerea din picior, întreaga fiinţă concentrându-i-se numai asupra a ceea ce trebuia să facă...

— Împietriţi-l! îl auzi strigând pe Cap-de-Mort.

La trei metri depărtare de Cedric, Harry se aruncă în spatele unui înger de marmură, ca să evite jeturile de lumină, şi văzu cum explodează vârful aripii îngerului când o loviră vrăjile. Strângând şi mai tare bagheta, ieşi rapid din spatele îngerului...

— Impedimenta! strigă el, îndreptându-şi bagheta peste umăr către Devoratorii Morţii care fugeau spre el.

După urletul strident, fu convins că-l oprise măcar pe unul dintre ei, dar nu avu timp să se uite înapoi... Sări peste Cupă şi se aruncă la pământ când auzi alte raze ţâşnind din baghete în urma sa. Mai multe jeturi de lumină

îi zburară peste cap când se aruncă la pământ, întinzând mâna ca să-i apuce braţul lui Cedric...

— La o parte! Îl omor eu! Este al meu! strigă Cap-de-Mort.

Harry îl apucă strâns pe Cedric de încheietură. Îl mai despărţea doar o piatră funerară de Cap-de-Mort, dar Cedric era prea greu că să îl poată căra repede şi nu putea ajunge la Cupă...

Ochii lui Cap-de-Mort ardeau în întuneric. Harry observă cum îi apăruse un zâmbet pe chip şi îl văzu cum îşi ridică bagheta.

— Accio! strigă Harry, îndreptându-şi bagheta către Cupa Turnirului celor trei vrăjitori.

Cupa zbură în aer şi veni la el. Harry o prinse de mâner...

Auzi urletul de furie al lui Cap-de-Mort, exact în momentul în care simţi smucitura din spatele buricului, ceea ce însemna că Portalul funcţionase... Gonea acum într-un vârtej de vânt şi culoare, cu Cedric alături... Se întorceau la Hogwarts...

Capitolul XXXV

VERITASERUM

Harry simţi cum se izbeşte de pământ. Stătea cu faţa în iarbă, mirosul ei inundându-i nările. Cât îl transportase Portalul, ţinuse ochii închişi şi rămase la fel şi în continuare. Nu se mişcă. Parcă nu mai avea nici respiraţie... Capul i se învârtea atât de tare, încât pământul de sub el parcă se clătina, ca puntea unei corăbii. Pentru a se menţine pe loc, strânse şi mai tare cele două lucruri de care încă îşi avea încleştate mâinile: mânerul neted şi rece al Cupei şi corpul lui Cedric. Era convins că ar fi alunecat în întunericul care îi împresura creierul, dacă ar fi dat drumul uneia dintre ele. Şocul şi extenuarea îl făcură să rămână întins la pământ, respirând mirosul ierbii, aşteptând... Aşteptând ca cineva să facă ceva... să se întâmple ceva... Şi în tot acest timp, cicatricea de pe frunte îl ardea uşor...

Un vuiet de zgomote îl asurzi şi îl nedumeri în acelaşi timp... Se auzeau voci pretutindeni, paşi, ţipete... Rămase unde era, concentrându-se să nu audă zgomotele, de parcă ar fi aşteptat să se trezească dintr-un coşmar...

Apoi nişte mâini îl apucară de umeri şi îl întoarseră pe spate.

— Harry! Harry!

Deschise ochii.

Se uita la cerul înstelat şi Albus Dumbledore era aplecat deasupra lui. Umbrele întunecate ale mulţimii din jurul lor se apropiau. Harry le simţi paşii răsunând în pământul de sub capul lui.

Portalul îl adusese la marginea labirintului. Vedea tribunele ridicându-se în jurul lui, umbrele oamenilor care se mişcau în ele, stelele de deasupra.

Harry dădu drumul Cupei, dar îl strânse pe Cedric şi mai tare. Îşi ridică mâna liberă şi îl apucă pe Dumbledore de încheietură, în timp ce chipul acestuia se pierdea din când în când în ceaţă.

— S-a întors, şopti Harry. S-a întors! Cap-de-Mort...

— Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat?

Cornelius Fudge apăru cu capul în jos pe deasupra lui Harry. Chipul îi era livid, îngrozit.

— Dumnezeule! Diggory! şopti el. Dumbledore... E mort!

Cuvintele fură repetate din om în om... Se auziră urlete îngrozite în noapte:

— A murit!

— A murit! Cedric Diggory!

— A murit!

— Harry, dă-i drumul, spuse vocea lui Fudge, iar Harry simţi nişte degete care încercau să-l despartă de corpul inert al lui Cedric, dar nu îi dădu drumul.

Apoi se apropie chipul lui Dumbledore, pe care îl vedea încă neclar, ca prin ceaţă.

— Harry, nu-l mai poţi ajuta acum. S-a terminat. Dă-i drumul...

— A vrut să-l aduc înapoi, murmură Harry... A vrut să-l aduc înapoi la părinţii lui...

— Da, Harry... Dar acum dă-i drumul...

Dumbledore se apleacă şi, cu o forţă extraordinară pentru un bărbat atât de bătrân şi de slab, îl ridică pe Harry de jos şi îl puse pe picioare. Harry se clătină. Îl durea capul. Piciorul rănit nu mai putea să-i susţină greutatea. Mulţimea se îmbulzi în jurul lor, luptându-se să fie cât mai aproape, sufocându-l...

— Ce s-a întâmplat?

— Ce are?

— Diggory e mort!

— Trebuie dus în aripa spitalului! spunea Fudge mulţimii. Este bolnav, este rănit... Dumbledore, părinţii lui Diggory sunt aici, sunt în tribună...

— Îl duc eu pe Harry, Dumbledore, îl duc eu...

— Nu, aş prefera să...

— Dumbledore, Amos Diggory fuge spre noi... vine aici... Nu crezi că ar trebui să-i spunem... înainte să-l vadă?

— Harry, stai aici...

Fetele ţipau, plângeau în hohote... Peisajul tremura straniu în faţa ochilor lui Harry...

— E în ordine, fiule, eşti cu mine... Haide... Te duc la spital...

— Dumbledore a zis să stau aici, zise Harry cu greu.

Îl durea cicatricea, încât se simţea de parcă avea să vomite în curând... Vederea i se înceţoşase mai rău ca niciodată.

— Trebuie să te întinzi... Haide...

Cineva, mai mare şi mai puternic ca el, îl trăgea şi îl căra pe Harry printre oamenii înspăimântaţi. Harry îi auzi ţipând, urlând şi strigând, în timp ce omul care îl trăgea după el croise o cărare prin mulţime, ducându-l înapoi la castel. Traversară pajiştea, trecură de lac şi de corabia celor de la Durmstrang. Harry nu auzi decât respiraţia grea a omului care îl purta cu el.

— Ce s-a întâmplat, Harry? îl întrebă omul în cele din urmă, în timp ce îl ridica pe scările de piatră.

BONG! BONG! BONG! Era Ochi-Nebun Moody.

— Cupa a fost un Portal, zise Harry, când traversară holul de la intrare. Ne-a dus pe mine şi pe Cedric într-un cimitir... şi Cap-de-Mort era acolo... Lordul Întunericului...

BONG! BONG! BONG! Urcau scara de marmură...

— Lordul Întunericului era acolo? Ce s-a întâmplat după aia?

— L-au omorât pe Cedric... L-au omorât pe Cedric...

— Şi apoi?

BONG! BONG! BONG! De-a lungul unui coridor...

— A făcut o poţiune... şi-a recăpătat corpul... S-a întors... Au venit Devoratorii Morţii... Şi ne-am duelat...

— Te-ai duelat cu Lordul Întunericului?

— Am scăpat... bagheta mea... a făcut ceva ciudat... i-am văzut pe mama şi pe tata... au ieşit din bagheta lui...

— Aici, Harry... Aici... Aşază-te... O să îţi revii imediat... Bea asta...

Harry auzi o cheie în broască şi simţi cum i se puse cu forţa un pahar în mână.

— Bea... o să te simţi mai bine... Haide, Harry, trebuie să ştiu exact ce s-a întâmplat...

Moody îl ajută să dea totul pe gât. Tuşi, simţind un gust piperat, care îi ardea gâtul. Biroul lui Moody deveni din ce în ce mai clar şi aşa se întâmplă şi cu Moody însuşi... Părea la fel de livid: ca Fudge, şi ambii ochi îi erau fixaţi asupra chipului lui Harry.

— S-a întors Cap-de-Mort, Harry? Eşti sigur că s-a întors? Cum a reuşit?

— A luat ceva din mormântul tatălui său, de la Şobo şi de la mine, zise Harry.

Capul păru să i se limpezească. Nu îl mai durea atât de tare cicatricea. Acum vedea clar chipul lui Moody, chiar dacă biroul era întunecat. Încă se auzeau ţipetele şi urletele dinspre stadionul îndepărtat de vâjthaţ.

— Ce a luat Lordul Întunecat de la tine? zise Moody.

— Sânge, zise Harry, ridicându-şi braţul.

Mâneca îi era sfâşiată acolo unde o rupsese pumnalul lui Şobo. Moody răsuflă, scoţând un şuierat lung.

— Şi Devoratorii Morţii? S-au întors?

— Da, zise Harry. O grămadă...

— Cum i-a tratat? întrebă Moody încet. I-a iertat?

Dar Harry îşi aminti deodată. Ar fi trebuit să-i fi spus lui Dumbledore, ar fi trebuit să-i fi spus imediat...

— Există un Devorator al Morţii la Hogwarts! Există un Devorator al Morţii aici... El mi-a pus numele în Pocalul de Foc şi s-a asigurat că voi ajunge până la capăt, ca să pun mâna primul pe Cupă...

Harry încercă să se ridice, dar Moody îl împinse la loc pe scaun.

— Ştiu cine este Devoratorul acela al Morţii, zise el încet.

— Karkaroff? zise Harry cu patimă. Unde e? L-aţi prins? E la închisoare?

— Karkaroff? zise Moody, râzând ciudat. Karkaroff a fugit în această seară, când a simţit că l-a ars Semnul Întunecat pe braţ. A trădat prea mulţi suporteri credincioşi ai Lordului Întunericului ca să vrea să se vadă cu ei... Dar mă îndoiesc că va ajunge departe. Lordul Întunericului reuşeşte întotdeauna să îşi găsească duşmanii.

— Karkaroff a fugit? S-a dus? Dar atunci... Nu el mi-a pus numele în Pocal?

— Nu, zise Moody încet. Nu, nu a fost el. Eu ţi l-am pus!

Lui Harry i se păru că nu auzise bine...

— Nu, nu e adevărat, zise el. Nu ai făcut asta... nu se poate...

— Te asigur că aşa este, zise Moody şi ochiul său magic se roti şi se îndreptă spre uşă, iar Harry ştiu că verifica să nu fie cineva dincolo de ea.

În acelaşi timp, Moody îşi scoase bagheta şi o îndreptă către Harry.

— Atunci, i-a iertat? zise el. Pe Devoratorii Morţii care au scăpat? Cei care au scăpat din Azkaban?

— Poftim? zise Harry.

Se uita la bagheta pe care o aţintise Moody spre el. Era o glumă proastă, aşa trebuie să fi fost...

— Te-am întrebat, zise Moody încet, dacă i-a iertat pe nenorociţii care nici măcar nu l-au căutat. Laşii aceia trădători, care nici măcar nu s-au dus la Azkaban pentru el. Gunoaiele acelea mizerabile, care nu au avut curaj să îşi păstreze măştile la Cupa Mondială de Vâjthaţ, ci au fugit când au zărit Semnul Întunecat pe care l-am adus eu pe cer.

— Tu l-ai adus? Ce tot îndrugi?

— Ţi-am zis, Harry... Ţi-am zis. Nimic nu urăsc mai mult decât un Devorator al Morţii care a scăpat. I-au întors spatele stăpânului meu, când avea cea mai mare nevoie de ei. M-am aşteptat să-i pedepsească. M-am aşteptat să-i tortureze. Spune-mi că i-a chinuit, Harry...

Faţa lui Moody se lumină dintr-o dată de un zâmbet de nebun.

— Spune-mi că le-a zis că eu, eu am fost singurul care i-a rămas credincios... Pregătit să risc totul ca să-i aduc ceea ce dorea mai mult ca orice... Pe tine!

— Nu e adevărat... Nu... Nu se poate...

— Cine ţi-a pus numele în Pocalul de foc, sub numele unei şcoli diferite? Eu. Cine a speriat pe oricine ar fi putut să te rănească sau să te împiedice să câştigi turnirul? Eu. Cine i-a sugerat lui Hagrid să-ţi arate dragonii? Eu. Cine te-a ajutat să-ţi dai seama care era singurul mod de a trece de dragon? Eu.

Ochiul magic al lui Moody se desprinse de pe uşă. Era fixat acum asupra lui Harry. Gura lui era mai strâmbă ca niciodată.

— Nu a fost uşor, Harry, să te ghidez spre câştigarea probelor fără să trezesc suspiciuni. A trebuit să folosesc fiecare strop de viclenie pe care îl am ca să nu observe nimeni că te ghidam spre succes. Dumbledore ar fi devenit foarte bănuitor, dacă ai fi reuşit totul prea uşor. Atâta timp cât ajungeai în labirint, preferabil cu un avans bun, ştiam, ştiam sigur că o să pot sa te scap de ceilalţi campioni şi să-ţi las cale liberă. Dar a trebuit să mă abţin să intervin şi în faţa prostiei tale. La a doua probă... când eram sigur că vei eşua... Te-am urmărit, Potter. Am ştiut că nu descoperiseşi indiciul oului, aşa că ţi-am mai dat unul...

— Nu e adevărat, zise Harry răguşit. Cedric mi-a spus...

— Şi cine i-a spus lui Cedric să-l deschidă sub apă? Eu. Am fost convins că îţi va transmite informaţia. Oamenii cinstiţi sunt atât de uşor de manipulat, Potter. Eram sigur că Cedric va dori să te răsplătească pentru că i-ai spus

despre dragoni, şi aşa a şi fost. Dar chiar şi atunci, Potter, a fost cât pe-aci să pierzi. Te-am urmărit tot timpul... Toate orele alea la bibliotecă. Nu ţi-ai dat seama că volumul de care aveai nevoie era chiar în dormitorul tău de atâta timp? Îl plasasem acolo de ceva vreme, i l-am dat băiatului lui Poponeaţă, nu mai ţii minte? „Plantele de apă magice mediteraneene şi proprietăţile lor”. Ai fi aflat tot ce aveai nevoie despre Algebranhii din cartea aia... M-am aşteptat să le ceri ajutorul tuturor. Poponeaţă ţi-ar fi spus imediat. Dar tu nu ai făcut-o... Nu ai făcut-o... Eşti mândru, independent şi ai fi putut să strici totul. Şi-atunci ce puteam să fac? Să-ţi dau informaţii dintr-o altă sursă în care aveai încredere. Mi-ai spus la Balul de Crăciun că un spiriduş de casă pe nume Dobby îţi dăduse un cadou de Crăciun. L-am chemat pe spiriduş în cancelarie ca să ia nişte robe la spălat. Şi am început o conversaţie cu profesoara McGonagall despre ostaticii care fuseseră luaţi şi dacă era posibil ca Potter să folosească Algebranhiile. Iar micuţul tău prieten, spiriduşul, a fugit direct la dulapul cu provizii al lui Plesneală şi s-a grăbit să vină apoi la tine...

Bagheta lui Moody încă era îndreptată către inima lui Harry. Peste umărul său, în Oglinda Duşmanilor de pe peretele din faţă, se mişcau umbre întunecate.

— Ai stat atât de mult în lacul ăla, Potter, încât am crezut că te înecaseşi. Dar, din fericire, Dumbledore ţi-a considerat prostia drept dovadă de nobleţe sufletească şi ţi-a acordat note mari. Am respirat uşurat. Ţi-a fost mai uşor decât ar fi trebuit şi în labirint, în această seară, te asigur eu, zise Moody. Pentru că am patrulat în jurul lui, putând să văd obstacolele prin gardurile vii din exterior, şi am distrus cât mai multe obstacole din drumul tău. Am

împietrit-o pe Fleur Delacour. Am aruncat Blestemul Imperius asupra lui Krum, ca să-l elimine pe Diggory şi să-ţi lase ţie drum liber către Cupă...

Harry se uită la Moody. Pur şi simplu nu înţelegea cum era posibil... Prietenul lui Dumbledore, celebrul Auror... Cel care prinsese atâţia Devoratori ai Morţii... Nu avea nici o logică... Absolut nici una...

Siluetele înceţoşate din Oglinda Duşmanilor deveneau din ce în ce mai clare. Harry văzu contururile a trei oameni peste umărul lui Moody, care se apropiau din ce în ce mai mult. Dar Moody nu se uita la ei. Ochiul său magic era fixat asupra lui Harry.

— Lordul Întunericului nu a reuşit să te omoare, Potter, deşi şi-o dorea atât de mult, şopti Moody. Imaginează-ţi cum mă va răsplăti când va afla că am făcut-o eu în locul lui. Te-am dat lui, fiindcă avea mare nevoie de tine pentru a renaşte... Şi apoi te-am omorât, din dragoste pentru el. Voi primi mari onoruri, voi fi cu mult deasupra celorlalţi Devoratori ai Morţii. Îi voi fi cel mai iubit, cel mai apropiat susţinător... Mai apropiat ca un fiu...

Ochiul normal al lui Moody se bulbucase, iar cel magic rămăsese fixat asupra lui Harry. Uşa era încuiată şi Harry ştiu că nu avea cum să reuşească să îşi ia bagheta la timp...

— Lordul Întunericului şi cu mine, zise Moody, care acum părea complet smintit, aplecându-se asupra lui Harry şi schimonosindu-se la el, avem multe în comun. Amândoi, de exemplu, am avut nişte taţi care ne-au dezamăgit... Cu adevărat inferiori nouă. Amândoi am suferit nedreptatea de a purta numele taţilor noştri,

Harry... Şi amândoi am avut plăcerea... deosebita plăcere... de a ne omorî taţii, pentru a ne asigura de ascensiunea continuă a Magiei Negre!

— Eşti nebun, zise Harry, fără să se mai poată abţine, eşti complet nebun!

— Sunt nebun? zise Moody, ridicându-şi vocea până când ajunse un ţipăt strident. Vom vedea! Vom vedea cine este nebun, acum că s-a întors Lordul Întunericului, cu mine alături! S-a întors, Harry Potter, nu l-ai învins... Şi acum, te voi învinge eu pe tine!

Moody îşi ridică bagheta, deschise gura ca să zică ceva, dar Harry îşi băgă mâna rapid în buzunar după propria baghetă...

— Stupefy!

Totul fu inundat de o lumină roşie, puternică, şi cu un zgomot puternic, care zgudui încăperea, uşa biroului lui Moody sări în aer...

Moody fusese aruncat pe spate, la podea. Harry, fără să îşi poată desprinde privirile de la locul unde fusese chipul lui Moody, îi observă pe Albus Dumbledore, pe Plesneală şi pe profesoara McGonagall privindu-l din Oglinda Duşmanilor. Se întoarse şi îi văzu pe cei trei stând în prag, Dumbledore în faţă, cu bagheta întinsă.

În acel moment, Harry înţelese cu claritate, pentru prima oară, de ce oamenii ziceau că Dumbledore era singurul vrăjitor de care se temuse vreodată Cap-de-Mort. Expresia de pe chipul lui Dumbledore când se uită la Ochi-Nebun Moody, care zăcea inconştient la podea, era mai îngrozitoare decât şi-ar fi putut imagina Harry vreodată.

Pe chipul său nu se vedea nici o urmă de surâs, nici o strălucire în ochi. Pe fiecare rid al feţei i se citea furia. Dumbledore iradia un sentiment de putere, de parcă ar fi degajat căldură.

Intră în birou, puse un picior sub corpul inert al lui Moody şi îl răsturnă pe spate, ca să i se vadă chipul. Plesneală îl urmă, uitându-se în Oglinda Duşmanilor, unde i se vedea propriul chip, iscodind încruntat prin cameră.

Profesoara McGonagall se duse direct la Harry.

— Haide, Potter, şopti ea şi buzele îi tremurau, de parcă ar fi fost gata să plângă. Haide... în aripa spitalului...

— Nu, zise Dumbledore tăios.

— Dumbledore, ar trebui să... Uită-te la el... A trecut prin atâtea în seara asta...

— Lasă-l aici, Minerva, pentru că trebuie să înţeleagă, zise Dumbledore scurt. înţelegerea este primul pas spre acceptare şi doar prin acceptare ajungi la vindecare. Trebuie să ştie cine a fost cel care l-a trecut prin calvarul din noaptea asta şi de ce.

— Moody, zise Harry, parcă încă nevenindu-i să creadă. Cum se poate să fi fost Moody?

— Asta nu este Alastor Moody, zise Dumbledore încet. Nu l-ai cunoscut niciodată pe Alastor Moody. Adevăratul Moody nu te-ar fi luat niciodată de sub ochii mei după ce s-a întâmplat în această noapte. De când te-a luat, am ştiut... Şi m-am luat după voi...

Dumbledore se aplecă peste Moody şi băgă mâna în interiorul robei sale. Scoase termosul lui Moody şi o legătură de chei. Apoi se întoarse către profesoara McGonagall şi Plesneală.

— Severus, te rog să-mi aduci cea mai puternică poţiune de Veritaserum pe care o ai, iar apoi du-te la bucătărie şi adu un spiriduş de casă pe nume Winky. Minerva, te rog frumos să te duci la Hagrid acasă, unde o să găseşti în grădina de dovleci un câine mare şi negru. Du câinele în biroul meu şi spune-i că voi veni cât de curând, iar apoi întoarce-te aici.

Dacă lui Plesneală sau profesoarei McGonagall li se părură stranii aceste instrucţiuni, ei îşi ascunseră foarte bine nedumerirea. Amândoi se întoarseră pe călcâie în acelaşi timp şi ieşiră din birou. Dumbledore se duse la cufărul cu şapte broaşte, vârî prima cheie în prima broască şi îl deschise. Conţinea o grămadă de cărţi de vrăji. Apoi închise cufărul, vârî a doua cheie în a doua broască şi deschise iar cufărul. Cărţile de vrăji dispăruseră. Aici erau mai multe Spionoscoape stricate, nişte suluri de pergament, mai multe pene de scris şi ceea ce lui Harry i se păru a fi o pelerină invizibilă. Harry privi uluit cum Dumbledore vârî a treia, a patra, a cincea şi a şasea cheie în broaştele corespunzătoare, redeschizând cufărul de fiecare dată şi descoperind mereu conţinuturi diferite. Apoi ajunse şi la ce-a de-a şaptea broască... Deschise capacul şi Harry scoase un strigăt de uimire.

Se uita în jos, ca într-un fel de pivniţă... Era o cameră subterană... Iar la vreo trei metri mai jos, părând cufundat într-un somn profund, se afla adevăratul Ochi-Nebun Moody. Nu mai avea piciorul de lemn, pleoapa după care

ar fi trebuit să fie ochiul magic nu părea să fie diferită de cealaltă şi îi lipseau porţiuni de păr grizonat. Harry se uită uluit, când la Moody care dormea în cufăr, când la Moody cel inconştient, care zăcea pe podeaua biroului.

Dumbledore intră în cufăr şi ateriză lin pe podea, lângă Moody cel adormit. Se aplecă deasupra lui.

— Împietrit... Controlat de Blestemul Imperius... Foarte slăbit, zise el. Desigur, aveau nevoie să-l ţină în viaţă... Harry, aruncă-mi pelerina impostorului, bietul Alastor e îngheţat. Va trebui să-l vadă Madame Pomfrey, dar nu pare să fie în mare pericol.

Harry făcu cum i se spusese.

Dumbledore îl acoperi pe Moody cu pelerina şi ieşi din cufăr. Apoi luă termosul care stătea pe birou, îl deschise şi îl răsturnă. Un lichid lipicios se prelinse pe birou.

— PoliPoţiune, Harry, zise Dumbledore. Câtă viclenie. Câtă isteţime... Pentru că Moody nu bea niciodată decât din termosul său, este cunoscut lucrul ăsta. Impostorul avea nevoie, cred şi eu, să-l aibă la îndemână pe adevăratul Moody, ca să continue să îşi prepare poţiunea. Uite cum i-a ajuns părul... Dumbledore se uită la Moody cel din cufăr.

— Impostorul i-a tăiat din păr tot anul. Vezi cât de inegal e pe alocuri? Dar cred că, în agitaţia din această noapte, falsul nostru Moody a uitat să ia poţiunea atât de des cât ar fi trebuit... din oră-n oră... Vom vedea...

Dumbledore trase scaunul de la birou şi se aşeză, cu ochii aţintiţi asupra acelui Moody care zăcea inconştient

pe podea. Şi Harry se uită la el. Trecură câteva clipe de tăcere...

Apoi, sub ochii lui Harry, chipul omului de pe podea începu să se schimbe. Cicatricele dispăreau, pielea devenea netedă... Nasul i se întregea şi începea să se micşoreze. Coama lungă de păr cărunt se restrângea pe cap şi se făcea de culoarea paiului. Deodată, cu un pocnet puternic, piciorul de lemn se desprinse, în locul lui crescând un picior întreg. În clipa următoare, ochiul magic sări de pe faţa omului, fiind înlocuit de un ochi normal. Ochiul se rostogoli pe jos şi continuă să se învârtă în toate direcţiile.

Şi Harry văzu în faţa lui, zăcând încă pe jos, un bărbat cu pielea deschisă la culoare, uşor pistruiat şi cu o claie de păr blond. Ştia cine era. Îl văzuse în Pensivul lui Dumbledore, îi privise pe Dementori cum îl scoseseră din tribunal, încercând să îl convingă pe domnul Crouch că era nevinovat... Acum avea însă riduri în jurul ochilor şi părea mult mai în vârstă...

Se auziră nişte paşi grăbiţi pe coridor. Plesneală se întorsese cu Winky după el. Profesoara McGonagall era imediat în urma lor.

— Crouch! zise Plesneală, încremenind în prag. Barty Crouch!

— Dumnezeule mare, zise profesoara McGonagall, încremenind şi ea, cu privirile pironite la omul de pe podea.

Murdară şi răvăşită, Winky se uită de după picioarele lui Plesneală. Deschise gura larg şi scoase un strigăt asurzitor.

— Stăpâne Barty, stăpâne Barty, ce faceţi aici?

Se aruncă pe pieptul tânărului.

— L-aţi omorât! L-aţi omorât! L-aţi omorât pe fiul stăpânului!

— Este doar Împietrit, Winky, zise Dumbledore. Dă-te la o parte, te rog. Severus, ai licoarea?

Plesneală îi dădu lui Dumbledore o sticluţă cu un lichid complet limpede: licoarea adevărului, cu care Plesneală îl ameninţase pe Harry la ore. Dumbledore se ridică, se aplecă asupra omului de pe podea, îl ridică în capul oaselor şi îl sprijini de peretele pe care se afla Oglinda Duşmanilor, din care imaginile lui Dumbledore, Plesneală şi McGonagall încă se uitau urât la ei toţi. Winky rămase în genunchi, tremurând, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Dumbledore deschise cu forţa gura tânărului şi turnă trei picături în ea. Apoi îşi îndreptă bagheta către pieptul omului şi zise:

— Enervare!

Fiul lui Crouch deschise ochii. Chipul îi era absent şi ochii îi privea în gol. Dumbledore îngenunche în faţa lui, astfel încât feţele lor ajunseră la acelaşi nivel.

— Mă auzi? întrebă Dumbledore încet.

Pleoapele omului tresăriră.

— Da, murmură el.

— Aş vrea să ne spui, zise Dumbledore încet, cum ai ajuns aici. Cum ai scăpat din Azkaban?

Crouch trase cu sete aer în piept, iar apoi începu să vorbească pe un ton monoton, inexpresiv:

— M-a salvat mama. Ştia că era pe moarte. L-a convins pe tatăl meu să mă salveze, ca o ultimă favoare făcută ei. A iubit-o cum nu m-a iubit niciodată pe mine. A fost de acord. Au venit să mă viziteze. Mi-au dat o esenţă de PoliPoţiune, în care era un fir de păr de la mama mea. Ea a băut o esenţă de PoliPoţiune care conţinea un fir de păr de la mine. Ne-am schimbat înfăţişarea între noi.

Winky clătină din cap, tremurând.

— Nu mai spuneţi nimic, stăpâne Barty, nu mai spuneţi nimic, îi faceţi necazuri tatălui dumneavoastră!

Dar tânărul Crouch trase iar aer în piept şi continuă pe acelaşi ton monoton:

— Dementorii sunt orbi. Au simţit o persoană sănătoasă şi una bolnavă intrând în Azkaban. Au simţit o persoană sănătoasă şi una bolnavă ieşind din fortăreaţă. Tatăl meu m-a scos pe furiş, sub înfăţişarea mamei mele, în cazul în care se uitau prizonierii printre bare. Mama a murit curând după aceea, la Azkaban. A avut grijă să bea PoliPoţiunea până în ultimul moment. A fost îngropată sub numele meu şi arătând ca mine. Toată lumea a crezut că eram eu.

Ochii îi licăriră.

— Şi ce a făcut tatăl tău cu tine după ce te-a adus acasă? întrebă Dumbledore încet.

— A înscenat moartea mamei mele. O înmormântare liniştită, intimă. Mormântul acela este gol. Spiriduşul de casă m-a îngrijit şi m-a pus pe picioare. Apoi a trebuit să fiu ascuns. A trebuit să fiu controlat. Tatăl meu a folosit mai multe vrăji ca să mă subjuge. După ce mi-am recăpătat puterile, nu mă gândeam decât să-mi găsesc stăpânul... Să mă întorc la el.

— Cum te-a ţinut tatăl tău în frâu? întrebă Dumbledore.

— Prin blestemul Imperius, zise Barty. Eram sub controlul tatălui meu. Eram forţat să port zi şi noapte pelerina care mă făcea invizibil. Eram mereu cu spiriduşul de casă. Ea era cea care mă păzea şi avea grijă de mine. Mă compătimea. Îl convingea pe tatăl meu să-mi facă mici bucurii din când în când. Drept răsplată pentru comportamentul meu bun...

— Stăpâne Barty, stăpâne Barty, sughiţă Winky printre mâini. Nu ar trebui să spuneţi lor, noi intrat în bucluc...

— A descoperit cineva că încă erai în viaţă? zise Dumbledore încet. A ştiut cineva, în afară de tatăl tău şi de spiriduşul de casă?

— Da, zise Crouch, clipind iar des. O vrăjitoare de la biroul tatălui meu. Bertha Jorkins. A venit acasă cu nişte acte pe care trebuia să le semneze tatăl meu. Nu era acasă. Winky i-a dat drumul în casă şi apoi s-a întors în bucătărie, la mine. Dar Bertha Jorkins a auzit-o pe Winky vorbind cu mine. A venit să inspecteze. A auzit destul cât să ghicească cine se ascundea sub pelerină. Apoi s-a întors şi tata. L-a confruntat cu ceea ce aflase. Tatăl meu a aruncat o Vrajă de Memorie foarte puternică asupra ei, ca

să uite ce aflase. Prea puternică. A zis că i-a alterat memoria pentru totdeauna.

— De ce venit ea băgat nasul în treburile stăpânului? plânse Winky. De ce nu lăsat în pace?

— Spune-mi despre Cupa Mondială de Vâjthaţ, zise Dumbledore.

— Winky l-a convins pe tatăl meu, zise Crouch cu aceeaşi voce monotonă. A încercat luni întregi să-l convingă. Nu ieşisem de ani de zile din casă. Eram un fan al acestui joc. Lăsaţi-l să se ducă, a zis ea. O să poarte pelerina... Doar să se uite... Lăsaţi-l să mai respire şi el aer curat... A zis că mama aşa ar fi dorit... I-a spus tatălui meu că mama murise ca să mă elibereze pe mine. Nu mă salvase ca să duc o viaţă de prizonierat. Până la urmă, tata a fost de acord. Totul a fost plănuit cu multă grijă. Tatăl meu ne-a condus pe mine şi pe Winky în Loja Superioară în dimineaţa aceea, foarte devreme. Winky trebuia să spună că îi păstrează un loc tatălui meu. Eu aveam să stau acolo, invizibil. După ce avea să plece toată lumea, ieşeam şi noi. Winky avea să pară că era singură. Nimeni nu avea cum să afle... Dar Winky nu ştia că eu eram din ce în ce mai puternic. Începeam să înfrunt Blestemul Imperius, aruncat de tata asupra mea. Erau momente când aproape că eram iar eu însumi. Erau perioade trecătoare, când părea să-şi piardă controlul asupra mea. Şi s-a întâmplat acolo, în Loja Superioară. A fost ca şi când m-aş fi trezit dintr-un somn adânc. M-am trezit în public, în mijlocul meciului, şi am văzut vârful unei baghete care ieşea din buzunarul unui băiat din faţa mea. Nu mi se permisese să am o baghetă, de când fusesem în Azkaban. Am furat-o, fără să ştie

nimeni. Nici Winky. Ea are frică de înălţimi. Avea faţa ascunsă în mâini.

— Stăpân Barty, foarte rău! şopti Winky, prelingându-i-se lacrimi grele printre degete.

— Aşa că ai luat bagheta, spuse Dumbledore, şi ce ai făcut cu ea?

— M-am întors în cort, zise Crouch. Apoi i-am auzit. Pe Devoratorii Morţii. Cei care nu fuseseră niciodată la Azkaban. Cei care nu suferiseră niciodată pentru stăpânul meu. Nu erau prizonieri ca mine. Erau liberi să-l caute, însă nu au făcut-o. Doar se distrau pe seama unor Încuiaţi. Vocile lor m-au trezit. Mintea îmi era mai limpede ca niciodată. Eram furios. Aveam bagheta. Am vrut să-i atac pentru că nu i-au fost loiali stăpânului meu. Tata a părăsit cortul, s-a dus să-i salveze pe Încuiaţi. Winky s-a speriat când m-a văzut atât de supărat. Şi-a folosit toate puterile ei magice să mă lege de ea. M-a scos din cort şi m-a dus în pădure, departe de Devoratorii Morţii. Am încercat să o întorc din drum. Vroiam să mă întorc în campus. Vroiam să le arăt acelor Devoratori ai Morţii ce însemna cu adevărat loialitatea şi să-i pedepsesc pentru că nu dăduseră dovadă de aşa ceva. Am folosit bagheta furată ca să aduc Semnul Întunecat pe cer. Au venit vrăjitori de la Minister, au aruncat Vrăji de Împietrire în toate părţile. Una dintre vrăji a ajuns printre copaci unde stăteam eu şi Winky. Legătura care ne lega a fost ruptă. Eram amândoi Împietriţi. Când Winky a fost descoperită, tatăl meu a ştiut că trebuia să fiu prin apropiere. A căutat în tufişurile unde fusese găsită şi m-a simţit acolo, zăcând pe jos. A aşteptat să plece ceilalţi membri ai Ministerului din pădure. A aruncat iarăşi Blestemul Imperius asupra mea şi m-a dus

acasă. A concediat-o pe Winky. Nu îl ascultase. Mă lăsase să iau o baghetă. Aproape că mă lăsase să evadez.

Winky scoase un vaiet de disperare.

— Acum nu mai eram decât eu şi tatăl meu în casă. Şi atunci... Şi atunci, zise Crouch şi capul începu să i se rotească în jurul gâtului, iar pe faţă îi apăru un zâmbet de om nebun. A venit stăpânul meu după mine! A sosit la noi acasă într-o noapte, în braţele servitorului său credincios, Şobo. Stăpânul meu aflase că încă eram în viaţă. O capturase pe Bertha Jorkins în Albania. O torturase. Berta îi spusese o mulţime de lucruri. Îi povestise despre Turnirul celor trei vrăjitori. Îi spusese că bătrânul Auror, Moody, avea să predea la Hogwarts. A torturat-o până când a distrus Vraja de Memorie pe care o aruncase tatăl meu asupra ei. I-a spus că evadasem din Azkaban. I-a spus că tatăl meu mă ţine prizonier ca să nu mă pot duce să-mi caut stăpânul. Şi aşa stăpânul meu a aflat că încă eram servitorul său credincios... Poate cel mai credincios dintre toţi! Stăpânul meu a conceput un plan, pe baza informaţiilor obţinute de la Bertha Jorkins. Avea nevoie de mine. A sosit la noi acasă aproape de miezul nopţii. Tatăl meu a deschis uşa.

Zâmbetul de pe chipul lui Crouch se lăţi, de parcă i-ar fi venit în minte cea mai dragă amintire din viaţa lui. Ochii căprui, îngroziţi la culme, ai lui Winky îi apăruseră iar printre degete. Părea prea impresionată ca să mai vorbească.

— A fost foarte rapid. Tatăl meu a fost supus de Blestemul Imperius aruncat de puternicul meu stăpân. Acum tata era prizonierul, era cel controlat... Stăpânul meu l-a forţat să-şi vadă de treabă în mod normal, să se

poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi am fost eliberat. M-am trezit. Eram iar eu însumi, viu, aşa cum nu mai fusesem de ani întregi.

— Şi ce ţi-a cerut Cap-de-Mort să faci? zise Dumbledore.

— M-a întrebat dacă eram gata să risc totul pentru el. Eram pregătit. Era visul meu, cea mai mare ambiţie, să-l servesc, să îi dovedesc devotamentul meu. Mi-a spus că avea nevoie să plaseze un servitor credincios la Hogwarts. Un servitor care să-l ghideze pe Harry Potter în timpul Turnirului celor trei vrăjitori fără să îşi dea seama ceilalţi. Un servitor care să îl urmărească pe Harry Potter. Să se asigure că ajungea la Cupa turnirului. Un om de încredere, care să transforme Cupa în Portal. Şi aceasta avea s-o ducă pe prima persoană care o atingea la stăpânul meu. Dar mai întâi...

— Aveai nevoie de Alastor Moody, zise Dumbledore.

Ochii săi albaştri aruncau fulgere de ură, însă vocea îi rămase calmă.

— Şobo şi cu mine am făcut-o. Am preparat dinainte PoliPoţiunea. Ne-am dus acasă la Moody. S-a împotrivit. A fost mare agitaţie. Am reuşit să-l subjugăm la timp. L-am închis cu forţa într-un compartiment al propriului cufăr. I-am tăiat nişte păr şi l-am adăugat la poţiune. Am băut-o şi am devenit dublura lui Moody. I-am luat piciorul şi ochiul. A fost cât pe-aci să dau nas în nas cu Arthur Weasley când a venit în dimineaţa aceea ca să-i liniştească pe Încuiaţii care auziseră tărăboiul făcut de noi. Am făcut pubelele din curte să se mişte. I-am spus lui Arthur Weasley că auzisem intruşi care probabil că vrăjiseră pubelele. Apoi am

împachetat hainele lui Moody şi detectorii de Întuneric, le-am pus în cufăr, alături de Moody, şi am pornit către Hogwarts. L-am ţinut în viaţă, dar sub Blestemul Imperius. Am vrut să poată să-mi răspundă la întrebările pe care i le-aş fi putut pune. Să aflu despre trecutul lui, să-i învăţ obiceiurile, ca să pot să-l păcălesc chiar şi pe Dumbledore. De asemenea, aveam nevoie de părul lui pentru PoliPoţiune. Celelalte ingrediente erau uşor de luat. Am furat pielea de Boomslang din pivniţa castelului. Stăpânul Poţiunilor m-a găsit în biroul lui, dar i-am spus că aşa primisem ordin, să caut acolo.

— Şi ce s-a întâmplat cu Şobo, după ce l-aţi atacat pe Moody? zise Dumbledore.

— Şobo s-a întors ca să aibă grijă de stăpânul meu, în casa tatălui meu, şi să-l supravegheze pe acesta.

— Dar tatăl tău a scăpat, zise Dumbledore.

— Da. După o vreme, a început să lupte împotriva Blestemului Imperius, ca şi mine. Erau perioade când ştia ce era cu el, ce se întâmpla. Stăpânul meu a decis că era periculos ca tatăl meu să mai iasă din casă. L-a forţat să trimită scrisori Ministerului. L-a făcut să scrie şi să spună că era bolnav. Dar Şobo şi-a neglijat sarcina. Nu a fost destul de prevăzător. Tata a scăpat. Stăpânul meu a presupus că se îndrepta spre Hogwarts. Tata vroia să-i spună totul lui Dumbledore, să mărturisească. Ba chiar să recunoască pe şleau că mă eliberase din Azkaban. Stăpânul mi-a trimis vorbă că tata scăpase. Mi-a spus să-l opresc cu orice preţ. Aşa că am aşteptat. Am folosit harta pe care o luasem de la Harry Potter, harta care aproape că a distrus totul.

— Hartă? zise Dumbledore repede. Despre ce hartă este vorba?

— Harta lui Potter, cu culoarele secrete ale castelului Hogwarts. Potter m-a văzut aplecat aplecat asupra ei. M-a văzut într-o noapte furând ingredientele pentru PoliPoţiune de la Plesneală. A crezut că eram tatăl meu, având în vedere că avem şi acelaşi prenume. Am luat harta de la Potter în acea noapte. I-am spus că tatăl meu îi ura pe vrăjitorii Întunecaţi. Potter a crezut că tatăl meu îl urmărea pe Plesneală. Timp de o săptămână, am aşteptat ca tatăl meu să ajungă la Hogwarts. In sfârşit, într-o seară, harta mi-a arătat că tata ajunsese acolo. Mi-am luat pelerina care mă făcea invizibil şi m-am dus după el. Mergea pe la marginea pădurii. Apoi au venit Potter şi Krum. Am aşteptat. Nu puteam să-i fac nimic lui Potter, stăpânul meu avea nevoie de el. Potter s-a dus să-l cheme pe Dumbledore. L-am Împietrit pe Krum şi mi-am omorât tatăl.

— Nuuuu! se văită Winky. Stăpâne Barty, stăpâne Barty, ce spuneţi?

— Ţi-ai omorât tatăl, zise Dumbledore, cu aceeaşi voce calmă. Ce-ai făcut cu cadavrul?

— L-am dus în pădure. L-am acoperit cu pelerina. Aveam harta cu mine. L-am văzut pe Potter fugind la castel. S-a întâlnit cu Plesneală. A venit şi Dumbledore. L-am privit pe Potter aducându-l pe Dumbledore în pădure. M-am întors în pădure şi m-am furişat în spatele lor, m-am întâlnit cu ei. I-am spus lui Dumbledore că Plesneală îmi spusese unde să vin. Dumbledore mi-a spus să mă duc să-l caut pe tatăl meu. M-am întors la cadavrul tatălui meu. Am privit harta. După ce a plecat toată lumea, am Transfigurat

trupul tatălui meu. Într-un os… L-am îngropat, purtând tot timpul pelerina pe umeri, în pământul proaspăt, săpat în faţa cabanei lui Hagrid.

Se lăsă tăcere deplină, întreruptă doar de plânsetele continue ale lui Winky. Apoi Dumbledore spuse:

— Şi în seara asta…

— M-am oferit să duc Cupa în labirint înainte de cină, şopti Barty Crouch. Am transformat-o într-un Portal. Planul stăpânului meu a funcţionat. Şi-a recăpătat puterile şi voi fi răsplătit de el dincolo de închipuirile oricărui vrăjitor…

Zâmbetul de nebun îi lumină iar faţa, iar capul îi căzu pe umăr, în timp ce Winky se văita şi plângea lângă el.

Capitolul XXXVI

DESPĂRŢIREA DRUMURILOR

Dumbledore se ridică. Dezgustat, se uită pentru câteva clipe la Barty Crouch. Apoi îşi ridică iar bagheta şi din ea zburară nişte funii care se înfăşurară strâns în jurul lui Barty Crouch.

Se întoarse către profesoara McGonagall şi zise:

— Minerva, vrei să îl păzeşti tu, până când îl duc eu sus pe Harry?

— Desigur, zise profesoara McGonagall.

Şi ea părea scârbită, de parcă tocmai ar fi văzut pe cineva care voma. Însă când îşi scoase bagheta şi o îndreptă spre Barty Crouch, mâna îi fu foarte fermă.

— Severus, se întoarse Dumbledore spre Plesneală, te rog, spune-i lui Madame Pomfrey să vină aici. Trebuie să-l ducem pe Alastor Moody în aripa spitalului. Apoi du-te şi găseşte-l pe Cornelius Fudge... Adu-l în biroul ăsta. Va dori cu siguranţă să-l interogheze el însuşi pe Crouch. Spune-i că voi fi în aripa spitalului peste o jumătate de oră, dacă are nevoie de mine.

Plesneală aprobă din cap şi ieşi rapid din cameră.

— Harry? zise Dumbledore cu blândeţe.

Harry se ridică şi ameţi din nou. Durerea din picior, de care nu fusese conştient cât îl ascultase pe Barty Crouch, se întoarse acum în plină forţă. De asemenea, îşi dădu seama că tremura. Dumbledore îl apucă de braţ şi îl ajută să iasă pe coridorul întunecat.

— Vreau să vii mai întâi în biroul meu, Harry, zise el încet, în timp ce mergeau pe coridor. Sirius ne aşteaptă acolo.

Harry dădu din cap. Se simţea amorţit şi copleşit de un sentiment ireal, dar nu îi păsa. Era chiar bucuros din această cauză. Nu vroia să se gândească la ce i se întâmplase de când atinsese prima dată Cupa. Nu vroia să îşi analizeze amintirile care îi tot apăreau în minte, proaspete şi vii, ca nişte fotografii. Ochi-Nebun Moody, în cufăr. Şobo, prăbuşit pe jos, oblojindu-şi mâna tăiată. Cap-

de-Mort, ridicându-se din ceaunul care clocotea. Cedric... mort.... Cedric, rugându-l să îl ducă înapoi părinţilor lui...

— Domnule profesor, murmură Harry, unde sunt domnul şi doamna Diggory?

— Sunt cu doamna profesoară Lăstar, zise Dumbledore.

Vocea lui, care fusese atât de calmă în timpul interogatoriului lui Barty Crouch, tremură puţin pentru prima oară. Profesoara Lăstar era şefa Casei lui Cedric şi îl cunoştea cel mai bine.

Ajunseră la statuia de piatră. Dumbledore spuse parola, statuia se dădu la o parte şi urcară amândoi scara mişcătoare, în spirală, către uşa de stejar. Dumbledore o deschise larg.

Sirius stătea acolo. Chipul îi era la fel de palid şi de tras ca atunci când scăpase din Azkaban. într-o fracţiune de secundă, traversă camera.

— Harry, te simţi bine? Ştiam eu... Ştiam că o să se întâmple ceva de genul ăsta... Cum a fost, de fapt?

Îi tremurau mâinile când îl ajută pe Harry să se aşeze pe un scaun din faţa biroului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el şi mai nerăbdător.

Dumbledore începu să-i povestească lui Sirius tot ce spusese Barty Crouch. Harry asculta doar pe jumătate. Era atât de obosit, încât îl durea fiecare oscior, nu vroia decât să stea acolo, liniştit, ore întregi, până când ar fi adormit şi nu ar mai fi trebuit să gândească sau să simtă ceva.

Se auzi o bătaie de aripi. Fawkes, pasărea phoenix, îşi părăsise stinghia, traversase biroul şi se aşezase pe genunchiul lui Harry.

— Bună, Fawkes, zise Harry încet, mângâindu-i penele superbe, roşii şi aurii.

Fawkes clipi liniştitor. Căldura ei avu darul să îl calmeze pe Harry.

Dumbledore se oprise din vorbit. Se aşeză vizavi de Harry, în spatele biroului său. Se uită la Harry, care însă îi evită privirea. Dumbledore avea să îi pună tot felul de întrebări.... Avea să îl facă să retrăiască totul.

— Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat după ce ai atins Portalul în labirint, Harry, zise Dumbledore.

— Nu putem să o lăsăm pe dimineaţă, Dumbledore? întrebă Sirius aspru, punându-şi o mână pe umărul lui Harry. Lasă-l să doarmă. Lasă-l să se odihnească.

Harry simţi un val de recunoştinţă pentru Sirius, dar Dumbledore făcu abstracţie de cuvintele acestuia. Se aplecă spre Harry. Împotriva dorinţei lui, Harry îşi ridică privirea şi se uită în ochii aceia albaştri şi luminoşi.

— Dacă aş crede că te-aş ajuta, zise Dumbledore cu blândeţe, lăsându-te să te cufunzi într-un somn magic, amânând momentul când va trebui să te gândeşti la ce s-a întâmplat în această seară, aş face-o... Dar sunt sigur că nu e aşa... Atenuarea durerii pentru o vreme o face mult mai rea când reizbucneşte în cele din urmă. Ai fost mai curajos decât s-ar fi aşteptat oricine. Îţi cer să-ţi mai demonstrezi o dată curajul. Îţi cer să ne spui ce s-a întâmplat.

Fawkes scoase un tril melodios, care umplu aerul, şi Harry se simţi de parcă i-ar fi fost turnată pe gât o picătură de lichid fierbinte, până în stomac, încălzindu-l şi dându-i putere.

Trase aer în piept şi începu să le povestească. În timp ce vorbea, imaginile a tot ceea ce se întâmplase în acea noapte păreau să prindă viaţă în faţa ochilor săi... Văzu suprafaţa strălucitoare a poţiunii care îl înviase pe Cap-de-Mort... Cum Apăruseră Devoratorii Morţii printre mormintele din jurul lor... Cadavrul lui Cedric, lângă Cupă...

O dată sau de două ori, Sirius păru să vrea să spună ceva, cu mâna în continuare pe umărul lui Harry, dar Dumbledore ridică mâna să-l oprească şi Harry se bucură, pentru că îi era mai simplu să continue, acum după ce începuse. Era chiar o uşurare... Se simţea de parcă ceva otrăvitor fusese smuls din el... Fiecare picătură de hotărâre care îl făcea să continue să vorbească îl costa enorm. Totuşi, simţea că, o dată ce avea să termine, se va simţi mult mai bine.

Când Harry povesti cum îi înţepase Şobo braţul cu pumnalul, Sirius scoase o exclamaţie vehementă şi Dumbledore se ridică atât de repede, încât Harry tresări. Dumbledore se apropie şi îi spuse lui Harry să îşi întindă braţul. Harry le arătă amândurora locul unde îi fusese sfâşiată roba şi tăietura de sub mânecă.

— A zis că sângele meu avea să-l facă mai puternic decât dacă l-ar fi folosit pe al altcuiva, îi spuse Harry lui Dumbledore. A zis că protecţia pe care o aveam de la mama mea urma să treacă şi în sângele lui. Şi avea

dreptate... M-a atins fără să păţească nimic, mi-a atins faţa.

Pentru o fracţiune de secundă, Harry avu impresia că vede o sclipire ca un fel de triumf în ochii lui Dumbledore. Dar în clipa următoare, Harry fu convins că îşi imaginase, pentru că în momentul în care Dumbledore se întoarse la locul său din spatele biroului, arăta mai bătrân şi mai măcinat de gânduri decât îl văzuse Harry vreodată până atunci.

— În ordine, zise el, aşezându-se iar. Cap-de-Mort a înlăturat un anumit obstacol. Harry, continuă, te rog.

Harry povesti mai departe. Le explică în ce fel ieşise Cap-de-Mort din ceaun şi le spuse tot ce îşi amintea din discursul lui Cap-de-Mort către Devoratorii Morţii. Apoi le povesti cum îl dezlegase Cap-de-Mort, cum îi dăduse înapoi bagheta şi cum se pregătise de duel.

Dar, când ajunse la partea cu raza aurie de lumină care unea bagheta lui de cea a lui Cap-de-Mort, simţi un nod în gât. Încercă să vorbească în continuare, dar amintirea a ceea ce ieşise din bagheta lui Cap-de-Mort îi copleşi mintea. Îl văzu pe Cedric ieşind din ea, apoi pe bătrân, pe Bertha Jorkins... pe mama sa... pe tatăl său...

Se bucură când Sirius sparse tăcerea.

— Baghetele s-au conectat? zise el, uitându-se când la Harry, când la Dumbledore. De ce?

Harry se uită iar la Dumbledore, pe a cărui faţă se citea o expresie de nelinişte.

— Priori Incantatem! murmură el.

Ochii lui se uitară în ai lui Harry şi era ca şi când între ei se stabilise o undă de înţelegere.

— Efectul revers al vrăjii? zise Sirius tăios.

— Exact, zise Dumbledore. Bagheta lui Harry şi a lui Cap-de-Mort au acelaşi miez. Fiecare dintre ele conţine o pană din coada aceluiaşi phoenix. A acestui phoenix, mai precis, adăugă el şi arătă către pasărea roşie-aurie, care stătea liniştită pe genunchiul lui Harry.

— Pana baghetei mele provine de la Fawkes? întrebă Harry uluit.

— Da, zise Dumbledore. Domnul Ollivander mi-a scris că ai cumpărat a doua baghetă din magazinul lui, acum patru ani.

— Dar ce se întâmplă când o baghetă îşi întâlneşte perechea geamănă? întrebă Sirius.

— Nu vor funcţiona cum trebuie una împotriva celeilalte, zise Dumbledore. Dacă însă posesorii baghetelor îşi forţează baghetele să se lupte între ele, va avea loc ceva foarte rar şi straniu. Una dintre baghete o va forţa pe cealaltă să expulzeze vrăjile pe care le-a aruncat, în ordine inversă însă. Întâi cea mai recentă... apoi cele care au precedat-o...

Se uită întrebător la Harry şi acesta aprobă din cap.

— Ceea ce înseamnă, zise Dumbledore încet, cu ochii pe chipul lui Harry, că trebuie să fi reapărut o formă a lui Cedric.

Harry dădu iar din cap.

— Diggory a înviat? întrebă Sirius tăios.

— Nici o vrajă nu-i poate aduce pe morţi înapoi, zise Dumbledore cu seriozitate. Trebuie să fi avut loc un fel de ecou inversat. Probabil că a apărut o umbră a lui Cedric din baghetă... Am dreptate, Harry?

— Dar a vorbit cu mine, zise Harry, tremurând iar din toate încheieturile. Fantoma lui Cedric, sau ce era, a vorbit.

— Ceva, spuse Dumbledore, care avea aspectul şi caracterul lui Cedric. Bănuiesc că au mai apărut şi alţii... victime mai puţin recente ale baghetei lui Cap-de-Mort...

— Un bătrân, zise Harry şi iar simţi un nod în gât. Bertha Jorkins. Şi...

— Părinţii tăi? întrebă Dumbledore încet.

— Da, zise Harry.

Sirius îl strânse atât de tare de umăr, încât Harry simţi că îl doare.

— Ultimele crime pe care le comisese bagheta, zise Dumbledore, aprobând din cap. În ordine inversă. Ar fi apărut mai multe, desigur, dacă ai fi menţinut legătura. Foarte bine, Harry, umbrele acelea... Ce au făcut?

Harry descrise cum siluetele care ieşiseră din baghetă dăduseră ocol reţelei aurite, prin interiorul ei, cum Cap-de-Mort păruse să se teamă de ele, cum umbra tatălui lui Harry îi spusese ce să facă, cum Cedric îşi exprimase ultima dorinţă.

În acel moment, Harry îşi dădu seama că nu mai putea să continue. Se uită la Sirius şi văzu că îşi ţinea faţa în mâini.

Harry observă deodată că Fawkes nu mai era pe genunchiul lui. Pasărea phoenix zburase pe podea. Îşi sprijinea acum minunatul cap de piciorul rănit al lui Harry şi din ochi îi curgeau lacrimi mari şi sidefii, chiar pe rana provocată de păianjen. Durerea dispăru. Pielea i se vindecă. Piciorul era ca la început.

— O să-ţi mai spun o dată, zise Dumbledore, în timp ce Fawkes se ridica în aer şi se aşeza pe stinghia de lângă uşă. Ai dat dovadă de mai multă vitejie decât m-aş fi putut aştepta vreodată de la tine, Harry. Ai fost la fel de curajos ca şi cei care au murit luptându-se cu Cap-de-Mort la apogeul puterii sale. Ai dus pe umeri povara unui vrăjitor adult şi l-ai egalat... Şi acum, după ce ne-ai spus tot ce trebuia să ştim,

hai cu mine în aripa spitalului, nu vreau să te întorci în dormitorul tău în noaptea asta. O Poţiune de Dormit şi multă linişte... Sirius, vrei să rămâi cu el?

Sirius dădu din cap şi se ridică. Se transformă iar în câinele negru şi mare, şi ieşi din birou cu Harry şi cu Dumbledore, coborând un etaj până la aripa spitalului.

Când Dumbledore deschise uşa, Harry îi văzu pe toţi - doamna Weasley, Bill, Ron şi Hermione — strânşi în jurul lui Madame Pomfrey, care părea hărţuită şi cam enervată din pricina asta. Toţi doreau să ştie unde era Harry şi ce se întâmplase cu el.

Se întoarseră cu toţii când intrară Harry, Dumbledore şi câinele negru, iar doamna Weasley scoase un fel de strigăt înăbuşit:

— Harry! O, Harry!

Se apropie grăbită de el, dar Dumbledore se interpuse între ei.

— Molly, zise el, ridicând o mână, te rog, ascultă-mă puţin. Harry a trecut printr-un calvar îngrozitor în această seară. Tocmai a trebuit să-l retrăiască pentru mine. Acum are nevoie de somn şi de linişte. Dacă Harry vrea să staţi cu el, adăugă Dumbledore, uitându-se şi la Ron, la Hermione şi la Bill, puteţi să o faceţi. Dar nu vreau să-i puneţi întrebări până când nu va fi pregătit să răspundă şi, în orice caz, nu în seara asta.

Doamna Weasley aprobă din cap. Era albă la faţă ca varul. Se uită cu reproş la Ron, la Hermione şi la Bill, de parcă aceştia ar fi scos vreun cuvânt, şi murmură:

— Aţi auzit? Are nevoie de linişte!

— Domnule director, zise Madame Pomfrey, uitându-se la câinele mare şi negru, adică la Sirius, pot să vă întreb ce...

— Câinele va rămâne cu Harry pentru o vreme, zise Dumbledore, pe un ton normal. Te asigur că este foarte bine dresat, Poppy. Harry, stau şi eu până adormi...

Harry îi era extraordinar de recunoscător lui Dumbledore pentru că le spusese celorlalţi să nu-i pună întrebări. Nu că nu ar fi dorit din tot sufletul ca ei să fie

acolo, dar gândul de a o lua de la capăt, ideea de a retrăi totul încă o dată, era peste puterile lui.

— Mă întorc să te văd după ce mă întâlnesc cu Fudge, Harry, zise Dumbledore. Aş vrea să rămâi şi mâine aici, când mă voi adresa întregii şcoli.

Şi Dumbledore plecă.

Când Madame Pomfrey îl conduse pe Harry spre un pat din apropiere, îl zări pe adevăratul Moody zăcând nemişcat pe un pat din capătul îndepărtat al camerei. Piciorul său de lemn şi ochiul magic erau pe noptieră.

— E bine? întrebă Harry.

— O să fie ca nou, zise Madame Pomfrey, dându-i lui Harry o pijama, şi trase draperiile în jurul patului său.

Îşi dădu jos roba, îşi puse pijamaua şi se întinse în pat. Ron, Hermione, Bill, doamna Weasley şi câinele negru trecură dincolo de paravan şi se aşezară pe scaune în jurul patului. Ron şi Hermione îl priveau neliniştiţi, cu precauţie parcă, de parcă le-ar fi fost teamă de el.

— N-am nimic, le spuse el. Sunt doar obosit...

Ochii doamnei Weasley se umplură de lacrimi, în timp ce netezea aşternutul, deşi nu era cazul.

Madame Pomfrey, care tocmai ieşise ca o furie din biroul ei, se întoarse cu un pocal şi o sticluţă cu poţiune mov.

— Trebuie să o bei pe toată, Harry, zise ea. Este o poţiune pentru un somn fără vise.

Harry luă pocalul şi bău câteva înghiţituri. Simţi instantaneu cum se moleşeşte. Totul în jurul lui se estompă. Luminile din aripa spitalului păreau să licărească spre el într-un mod prietenos, printre draperiile din jurul patului, iar corpul parcă i se scufundă din ce în ce mai mult în căldura saltelei de puf. Înainte să termine poţiunea, înainte să mai spună ceva, se cufundă într-un somn adânc.

*

Harry se trezi într-o căldură atât de plăcută, pe jumătate adormit, încât nu deschise ochii, dorind să aţipească la loc. Camera era slab luminată... Era convins că era încă noapte şi avea impresia că nu dormise prea mult.

Apoi auzi şoapte în jurul lui.

— Or să-l trezească, dacă nu tac din gură!

— De ce ţipă? Oare ce s-a mai întâmplat?

Harry îşi deschise ochii şi văzu ca prin ceaţă. Cineva îi dăduse jos ochelarii. Zări silueta neclară a doamnei Weasley şi a lui Bill. Doamna Weasley era în picioare.

— Asta e vocea lui Fudge, şopti ea. Şi asta e a profesoarei Minerva McGonagall, nu? Dar din ce cauză se ceartă?

Acum îi auzea şi Harry: oameni care strigau şi fugeau spre aripa spitalului.

— Regretabil, dar asta e, Minerva, spunea Cornelius Fudge tare.

— Nu ar fi trebuit să-l aduci niciodată în castel! strigă profesoara McGonagall. Când va afla Dumbledore...

Harry auzi cum se dădură de perete uşile spitalului. Neobservat de cei care stăteau în jurul patului, fiindcă toţi se uitau spre uşă când Bill trase paravanul, Harry se ridică în capul oaselor şi îşi puse ochelarii.

Fudge veni cu paşi mari pe culoarul dintre paturi, cu profesoara McGonagall şi cu Plesneală după el.

— Unde este Dumbledore? o întrebă Fudge pe doamna Weasley.

— Nu e aici, zise doamna Weasley supărată. Aceasta este aripa spitalului, domnule Ministru, nu credeţi că ar fi mai bine...

Dar uşa se deschise şi Dumbledore se apropie în fugă de ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el tăios, uitându-se când la Fudge, când la profesoara McGonagall. De ce deranjaţi oamenii? Minerva, mă mir de atitudinea ta... Ţi-am cerut să îl păzeşti pe Barty Crouch...

— Nu mai este nevoie să îl păzesc, Dumbledore! strigă ea. A avut grijă domnul Ministru!

Harry nu o văzuse niciodată pe profesoara McGonagall pierzându-şi controlul în halul acela. Avea obrajii rumeni de furie şi pumnii strânşi. Tremura din tot corpul de mânie.

— Când i-am spus domnului Fudge că l-am prins pe Devoratorul Morţii care era de vină pentru ce s-a

întâmplat în această seară, zise Plesneală cu o voce joasă, a părut să creadă că îi era viaţa în pericol. A insistat să cheme un Dementor care să-l însoţească prin castel. L-a adus în biroul unde era Barty Crouch...

— I-am spus că nu vei fi de acord, Dumbledore! exclamă profesoara McGonagall. I-am spus că nu ai permite niciodată ca un Dementor să pună piciorul în castel, dar...

— Taci, femeie! strigă Fudge, care şi el părea mai supărat decât îl văzuse Harry vreodată în viaţa lui. Ca Ministru al Magiei, eu hotărăsc dacă vreau să aduc pe cineva care să mă protejeze când interoghez un suspect presupus periculos şi...

Dar vocea profesoarei McGonagall o acoperi pe cea a lui Fudge.

— În clipa în care a intrat... chestia aia în cameră, strigă ea, arătând acuzator către Fudge şi tremurând toată, s-a aruncat asupra lui Crouch şi... şi...

Harry simţi un fior rece în stomac, în timp ce profesoara McGonagall se chinuia să afle cuvintele potrivite pentru a descrie ce se întâmplase. Nu fu nevoie să îşi termine propoziţia. Ştia ce trebuie să fi făcut Dementorul. Îi dăduse sărutul fatal lui Barty Crouch. Îi absorbise sufletul pe gură. Era mai rău decât dacă ar fi murit.

— Nu este o pierdere! ţipă Fudge. Se pare că a fost responsabil pentru mai multe crime!

— Dar acum nu mai poate mărturisi, Cornelius, zise Dumbledore, uitându-se fix la Fudge, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară cum era în realitate. Nu poate să mai mărturisească de ce i-a omorât.

— De ce i-a omorât? Păi, nu e nici un mister, nu? izbucni Fudge. Era complet smintit! Din câte mi-au spus Minerva şi Severus, se pare că a crezut că a făcut totul conform instrucţiunilor Ştii-Tu-Cui!

— Cap-de-Mort chiar îi dădea instrucţiuni, Cornelius, zise Dumbledore. Decesele acelor oameni au făcut parte din planul de a-l readuce pe Cap-de-Mort la putere. Şi planul a avut succes. Cap-de-Mort şi-a recăpătat corpul.

Fudge arăta ca şi cum i-ar fi aruncat cineva un obiect în faţă. Uluit, se uită la Dumbledore, de parcă nu i-ar veni să creadă ce auzise.

Începu să vorbească tare, încă privindu-l pe Dumbledore, cu ochi bulbucaţi.

— Ştii-Tu-Cine... s-a întors? Absurd! Zău, Dumbledore...

— După cum sunt convins că ai aflat de la Minerva şi de la Severus, zise Dumbledore, l-am auzit pe Barty Crouch mărturisind. Sub influenţa Veritaserumului, ne-a spus cum a fost scos pe furiş din Azkaban şi cum Cap-de-Mort - aflând de supravieţuirea lui de la Bertha Jorkins - s-a dus, l-a eliberat de sub puterea tatălui său şi l-a folosit pentru a-l captura pe Harry. Planul a funcţionat, ascultă-mă pe mine. Crouch l-a ajutat pe Cap-de-Mort să se întoarcă.

— Fii atent, Dumbledore, zise Fudge, şi Harry fu şocat să vadă un mic zâmbet pe chipul său, doar... doar nu crezi asta cu adevărat... Ştii-Tu-Cine... înapoi? Zău aşa... Poate că Barty Crouch a crezut că acţiona sub puterea Ştii-Tu-Cui, dar ca tu să crezi pe cuvânt un nebun ca el, Dumbledore...

— Când Harry a atins Cupa în această seară, a fost dus direct la Cap-de-Mort, zise Dumbledore cu seriozitate. A fost martorul renaşterii lui Cap-de-Mort. Îţi voi explica totul, dacă vii în biroul meu…

Dumbledore se uită la Harry şi văzu că era treaz, dar clătină din cap şi zise:

— Mă tem că nu-ţi pot da voie să-l interoghezi pe Harry în această seară.

Zâmbetul straniu al lui Fudge nu i se şterse de pe chip. Şi el se uită la Harry, apoi iar la Dumbledore şi zise:

— Tu ai de gând să-l crezi pe Harry, Dumbledore?

Urmă un moment de tăcere întrerupt de mârâielile lui Sirius, care îşi dezveli colţii către Fudge.

— Sigur că îl cred pe Harry, zise Dumbledore, fulgerându-l pe Fudge cu privirea. Am auzit mărturisirea lui Crouch şi Harry mi-a povestit ce s-a întâmplat după ce a atins Cupa… Cele două relatări se legau, explicau tot ce s-a întâmplat de când a dispărut Bertha Jorkins vara trecută.

Fudge încă zâmbea ciudat. Se uită la Harry încă o dată, înainte de a răspunde.

— Eşti pregătit să admiţi că s-a întors Lordul Cap-de-Mort, dând crezare vorbelor unui criminal smintit şi ale unui băiat care… ei bine…

Fudge îi aruncă o altă privire lui Harry şi băiatul înţelese deodată despre ce era vorba.

— Aţi citit ce a scris Rita Skeeter, domnule Fudge, zise el încet.

Ron, Hermione, doamna Weasley şi Bill tresăriră cu toţii. Nici unul dintre ei nu-şi dăduse seama că Harry era treaz.

Fudge roşi puţin, dar îi apăru o expresie sfidătoare şi îndărătnică.

— Şi ce dacă am citit? zise el, uitându-se la Dumbledore. Am descoperit că ai ţinut secrete anumite lucruri despre băiat... Un Reptomit, da? Şi are tot felul de crize...

— Presupun că te referi la durerile pe care le generează cicatricea? zise Dumbledore calm.

— Deci, recunoşti că a avut aceste dureri? zise Fudge repede. Dureri de cap? Coşmaruri? Poate chiar... halucinaţii?

— Ascultă-mă, Cornelius, zise Dumbledore, făcând un pas către Fudge şi părând din nou să iradieze o forţă infinită, pe care o emanase şi după ce îl Împietrise pe tânărul Crouch. Harry este la fel de sănătos la minte ca mine şi ca tine. Cicatricea aceea de pe frunte nu i-a afectat creierul. Cred că îl doare când Cap-de-Mort este prin apropiere, sau este deosebit de însetat de sânge.

Fudge se dăduse cu o jumătate de pas înapoi din faţa lui Dumbledore, însă păru la fel de îndârjit.

— Să mă ierţi, Dumbledore, dar nu am mai auzit până acum ca o cicatrice rezultată în urma unui blestem să funcţioneze ca alarmă...

— Ascultaţi-mă, l-am văzut pe Cap-de-Mort renăscând! strigă Harry şi încercă iar să se dea jos din pat, dar doamna Weasley îl împinse la loc. I-am văzut pe Devoratorii Morţii! Pot să vă dau numele lor! Lucius Reacredinţă...

Plesneală făcu o mişcare bruscă, dar, când Harry se uită la el, ochii lui Plesneală se întoarseră rapid spre Fudge.

— Reacredinţă a fost achitat! zise Fudge, vizibil jignit. O familie foarte veche... Donaţii deosebite pentru cauze nobile...

— McNair! continuă Harry.

— Şi el a fost achitat! Acum lucrează la Minister!

— Avery... Nott... Crabbe... Goyle...

— Nu faci altceva decât să repeţi numele celor care au fost achitaţi pentru că au fost Devoratori ai Morţii acum treisprezece ani! zise Fudge mânios. Ai fi putut să găseşti numele acelea în rapoartele proceselor din trecut! Pentru numele lui Dumnezeu, Dumbledore, băiatul a mai avut şi anul trecut o poveste de genul ăsta... Născocirile îi sunt din ce în ce mai aiuritoare şi tu încă le crezi... Băiatul poate vorbi cu şerpii, Dumbledore, şi tu crezi că este de încredere?

— Nesăbuitule! strigă profesoara McGonagall. Cedric Diggory! Domnul Crouch! Aceste decese nu sunt acţiunea întâmplătoare a vreunui smintit!

— Nu văd nici o dovadă în acest sens! strigă Fudge, la fel de mânios ca şi ea, înroşindu-se tot la faţă. Mi se pare

că sunteţi cu toţii hotărâţi să readuceţi panica şi să distrugeţi tot ce am clădit în ultimii treisprezece ani!

Lui Harry nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Întotdeauna îl crezuse pe Fudge un om binevoitor, puţin cam guraliv, puţin cam îngâmfat, dar în general un om drăguţ. Dar acum avea în faţa ochilor un vrăjitor scund şi furios, care refuza să accepte ideea că lumea sa ordonată se răsturnase... Nu vroia să creadă că Lordul Întunericului renăscuse.

— Cap-de-Mort s-a întors, repetă Dumbledore. Dacă accepţi asta fără întârziere, Fudge, şi iei măsurile care se impun, am putea încă să salvăm situaţia. Primul şi cel mai important lucru care trebuie făcut este să scoatem fortăreaţa Azkaban de sub controlul Dementorilor...

— Absurd! strigă Fudge iar. Să-i înlătur pe Dementori! Aş fi dat afară fie şi numai dacă aş sugera asta! Jumătate dintre noi nu dormim noaptea liniştiţi decât pentru că ştim că Dementorii păzesc închisoarea Azkaban!

— Cealaltă jumătate dintre noi nu dorm chiar atât de liniştiţi, pentru că ştim că i-ai lăsat pe cei mai periculoşi susţinători ai lui Cap-de-Mort în grija unor creaturi care i se vor alătura imediat ce le va cere acest lucru! zise Dumbledore. Nu îţi vor rămâne loiali, Fudge! Cap-de-Mort le poate oferi mult mai multe ocazii de a-şi folosi puterile şi de a fi fericiţi decât tine! Sprijinit de Dementori şi cu vechii săi susţinători, îţi va fi foarte greu să îl împiedici să nu recâştige aceeaşi putere pe care o avea acum treisprezece ani!

Fudge deschidea şi închidea gura, de parcă nu ar fi găsit cuvinte să exprime cât era de oripilat.

— Al doilea lucru pe care trebuie să-l faci, şi asta imediat, continuă Dumbledore, este să le trimiţi mesageri uriaşilor.

— Mesageri la uriaşi? strigă Fudge, regăsindu-şi vorbele. Ce nebunie mai e şi asta?

— Trebuie să îngropi securea războiului acum, înainte de a fi prea târziu, zise Dumbledore, sau Cap-de-Mort îi va convinge, cum a făcut şi în trecut, că el este singurul vrăjitor care le poate da drepturi şi libertate!

— Nu, nu poţi vorbi serios! strigă Fudge, clătinând din cap şi depărtându-se de Dumbledore. Dacă va afla comunitatea vrăjitorilor că am încercat să mă împrietenesc cu uriaşii... Oamenii îi urăsc, Dumbledore... ăsta ar fi sfârşitul carierei mele...

— Eşti orbit, zise Dumbledore, ridicând tonul şi fulgerându-l din nou cu privirea, iar aura de forţă din jurul lui deveni palpabilă, doreşti prea mult să-ţi păstrezi serviciul, Cornelius! Pui prea mult preţ pe aşa-numita puritate a sângelui — şi aşa ai făcut întotdeauna! Nu eşti în stare să recunoşti că nu contează cum te naşti, contează ce devii! Dementorul tău tocmai l-a distrus pe ultimul membru în viaţă al unei familii cu sânge-pur, extrem de veche, şi uite ce viaţă îşi alesese! Ascultă-mă pe mine, fă cum ţi-am sugerat şi vei intra în istorie, la serviciu şi în afara lui, ca unul dintre cei mai curajoşi şi mai mari Miniştri ai Magiei pe care i-am avut vreodată. Stai cu mâinile în sân şi vei rămâne ca cel care s-a dat deoparte şi i-a oferit lui Cap-de-Mort o a doua şansă de a distruge lumea pe care noi am încercat să o reconstruim!

— Nebunie, şopti Fudge, dându-se înapoi încă un pas. Nebunie...

Se aşternu tăcerea. Madame Pomfrey rămăsese la picioarele patului lui Harry, încremenită, cu mâinile la gură. Doamna Weasley stătea aplecată deasupra lui Harry, cu mâna pe umărul lui, ca să îl împiedice să se ridice în capul oaselor. Bill, Ron şi Hermione se uitau la Fudge.

— Dacă te-ai hotărât să nu faci nimic în această situaţie, Cornelius, zise Dumbledore, drumurile noastre se despart. Trebuie să acţionezi cum crezi de cuviinţă. Iar eu, cum cred eu de cuviinţă.

Din vocea lui Dumbledore nu răzbătea nici un strop de ameninţare. Părea mai mult o concluzie... Dar Fudge se îmbăţoşă de parcă Dumbledore s-ar fi apropiat de el cu bagheta îndreptată în direcţia lui.

— Fii atent, Dumbledore, zise el, ameninţându-l cu degetul. Ţi-am acordat mereu dreptul de a conduce şcoala cum ai dorit. Te respect mult. Poate că nu am fost de acord cu unele dintre deciziile tale, însă am tăcut. Nu sunt mulţi cei care te-ar fi lăsat să angajezi un căpcăun, să-l păstrezi pe Hagrid, sau să te lase să hotărăşti ce le predai elevilor, fără să ţii legătura cu Ministerul. Dar dacă vrei să fii împotriva mea...

— Singurul împotriva căruia sunt, zise Dumbledore, este Cap-de-Mort. Dacă tu eşti împotriva lui, înseamnă că rămânem de aceeaşi parte, Cornelius.

Se părea că Fudge nu găsi nici un răspuns. Se legănă înainte şi înapoi preţ de o clipă şi îşi învârti pălăria în mâini.

În sfârşit, spuse, cu teamă în glas:

— Doar nu s-a întors, Dumbledore, nu se poate...

Plesneală înainta, trecu de Dumbledore, îşi ridică mâneca stângă a robei, din mers chiar. Întinse braţul şi i-l arătă lui Fudge, care încremeni pur şi simplu.

— Uite, zise Plesneală aspru. Uite. Semnul Întunecat. Nu este la fel de clar ca acum o oră, când s-a făcut negru, dar încă se poate vedea. Fiecare Devorator al Morţii a avut acest semn ars pe mână de către Lordul Întunericului. Este un mod de a ne distinge şi înseamnă că ne cheamă la el. Când atingea Semnul unui Devorator al Morţii, trebuia să Dispărem şi să Apărem instantaneu lângă el. Acest Semn a devenit din ce în ce mai clar pe tot parcursul anului. Şi al lui Karkaroff la fel. De ce crezi că a fugit Karkaroff astă-seară? Amândoi am simţit Semnul arzând. Amândoi am ştiut că s-a întors. Karkaroff se teme de răzbunarea Lordului Întunericului. A trădat prea mulţi Devoratori ai Morţii ca să mai poată spera să fie primit înapoi cu braţele deschise.

Fudge se dădu înapoi şi din faţa lui Plesneală. Clătina din cap. Nu părea să fi înţeles nici un cuvânt din ce spusese Plesneală. Se uită scârbit la semnul de pe braţul acestuia, apoi îl privi pe Dumbledore şi şopti:

— Nu ştiu ce aveţi de gând, tu şi profesorii tăi, Dumbledore, dar am auzit destul. Nu mai am nimic de adăugat. Voi lua legătura cu tine mâine, Dumbledore, ca să discutăm despre conducerea acestei şcoli. Trebuie să mă întorc la Minister.

Aproape că ajunsese la uşă, când se opri. Se întoarse şi se duse grăbit la patul lui Harry.

— Premiul tău, zise el scurt, scoţând din buzunar un sac mare cu galbeni, pe care îl puse pe noptiera lui Harry. O mie de galeoni. Ar fi trebuit să o festivitate de premiere, dar în situaţia asta...

Îşi puse pălăria pe cap şi ieşi din cameră, trântind uşa după el. Imediat ce dispăru, Dumbledore se întoarse şi se uită la grupul din jurul patului lui Harry.

— Avem multe de făcut, zise el. Molly, pot conta pe tine şi pe Arthur?

— Mai încape vorbă? zise doamna Weasley, care era albă ca varul, însă părea hotărâtă. Arthur ştie ce fel de vrăjitor e Fudge. Afinitatea lui Arthur pentru Încuiaţi este motivul pentru care nu a mai avansat la Minister în toţi aceşti ani. Fudge crede că nu are mândrie de vrăjitor.

— Atunci trebuie să-i trimit un mesaj, zise Dumbledore. Toţi cei pe care îi putem convinge de adevăr trebuie anunţaţi imediat, iar Arthur are o poziţie bună pentru a-i contacta pe membrii Ministerului care nu sunt atât de înguşti la minte ca Fudge.

— Mă duc eu la tata, zise Bill, ridicându-se. Plec chiar acum.

— Excelent, zise Dumbledore. Spune-i ce s-a întâmplat. Spune-i că voi lua personal legătura cu el cât de curând. Însă trebuie să fim discreţi. Dacă află Fudge, o să creadă că m-am băgat în treburile Ministerului...

— Aveţi încredere în mine, zise Bill.

Îl bătu pe Harry pe umăr, îşi sărută mama pe obraz, îşi puse pelerina şi ieşi valvârtej din cameră.

— Minerva, zise Dumbledore, întorcându-se către profesoara McGonagall, vreau să-l văd pe Hagrid în biroul meu, cât se poate de repede. Cheam-o şi pe Madame Maxime, dacă va consimţi să vină...

Profesoara McGonagall aprobă scurt din cap şi plecă fără să mai spună un cuvânt.

— Poppy, îi zise Dumbledore lui Madame Pomfrey, fii drăguţă şi du-te în biroul profesorului Moody, unde vei găsi un spiriduş de casă foarte nefericit, pe Winky... Fă ce poţi pentru ea şi apoi du-o înapoi la bucătărie. Cred că Dobby va avea grijă de ea pentru noi.

— D-Da, sigur, zise Madame Pomfrey, care părea foarte speriată, şi plecă imediat.

Dumbledore se asigură că uşa era închisă şi că paşii lui Madame Pomfrey nu se mai auzeau, înainte de a vorbi iar.

— Şi acum zise el este timpul ca doi dintre noi să se împace între ei. Sirius, revino te rog la forma ta obişnuită.

Câinele mare şi negru se uită la Dumbledore, apoi, într-o secundă, redeveni om.

Doamna Weasley ţipă şi se îndepărtă de pat dintr-o săritură.

— Sirius Black! strigă ea, arătând către el.

— Taci, mamă! strigă Ron. E în regulă!

Plesneală nu ţipase şi nici nu se dăduse înapoi, dar expresia de pe chipul lui era un amestec de furie şi groază.

— El! se răsti Plesneală, uitându-se la Sirius, pe al cărui chip se citea aceeaşi ranchiună. Ce caută aici?

— Este aici la invitaţia mea, zise Dumbledore, uitându-se când la unul, când la altul, ca şi tine, Severus, de altfel... Am încredere în amândoi. Este momentul să depăşiţi problemele din trecut şi să aveţi încredere unul în altul.

Harry se gândi că Dumbledore cerea să se întâmple un miracol. Sirius şi Plesneală se uitau unul la altul cu cel mai intens dispreţ.

— Mă voi mulţumi pentru o perioadă mai scurtă, zise Dumbledore, în glasul lui răzbătând nerăbdarea, dacă nu vă veţi exterioriza ostilitatea. Daţi-vă mâna. Acum sunteţi de aceeaşi parte. Nu avem mult timp şi, dacă cei foarte puţini dintre noi care ştiu adevărul nu vor fi uniţi, nu avem nici o speranţă.

Foarte încet - dar încă uitându-se unul la altul de parcă şi-ar fi dorit tot răul din lume - Sirius şi Plesneală se apropiară unul de altul şi îşi strânseră mâinile. Le retraseră însă foarte repede.

— De ajuns pentru moment, zise Dumbledore, intrând între ei. Acum am nişte sarcini pentru amândoi. Atitudinea lui Fudge, deşi nu neaşteptată, schimbă totul. Sirius, trebuie să porneşti imediat. Trebuie să îi anunţi pe Remus Lupin, Arabela Figg, Mundungus Fletcher... tot vechiul grup.

Rămâi la Lupin o vreme, te voi contacta eu acolo.

— Dar..., zise Harry.

Ar fi vrut ca Sirius să rămână. Nu vroia să îşi ia la revedere din nou, nu atât de curând.

— Ne vom revedea foarte curând, Harry, zise Sirius, întorcându-se către el. Îţi promit. Dar trebuie să fac tot ce pot, înţelegi, nu?

— Da, zise Harry. Da... sigur că da.

Sirius îi apucă mâna rapid, îi făcu un semn cu capul lui Dumbledore, se transformă iar în câinele negru şi fugi repede către uşa a cărei clanţă o apăsă cu o labă. Apoi ieşi.

— Severus, zise Dumbledore, întorcându-se către Plesneală, ştii ce îţi voi cere să faci. Dacă eşti pregătit...

— Sunt, zise Plesneală.

Părea mai palid ca de obicei, iar ochii săi negri şi glaciali scânteiară ciudat.

— Atunci, succes, zise Dumbledore şi privi neliniştit cum Plesneală iese tăcut după Sirius.

Trecură mai multe minute până când Dumbledore vorbi iar.

— Trebuie să cobor, zise el în cele din urmă. Trebuie să-i văd pe soţii Diggory. Harry, bea şi restul poţiunii. Vorbesc cu tine mai târziu.

Harry se întinse la loc între perne, în timp ce Dumbledore dispărea din cameră. Hermione, Ron şi doamna Weasley se uitau la el. Nici unul nu vorbi, timp îndelungat.

— Trebuie să bei restul poţiunii, Harry, zise în sfârşit doamna Weasley, atingând din greşeală sacul cu galbeni de pe noptieră, când întinse mâna după sticluţă şi pocal. Odihneşte-te. Încearcă să te gândeşti la altceva... Gândeşte-te la ce o să cumperi cu premiul tău!

— Nu vreau aurul, zise Harry, pe un ton absent. Luaţi-l dumneavoastră. Poate să-l ia oricine. Nu ar fi trebuit să-i câştig. Ar trebui să fie ai lui Cedric.

Lucrul împotriva căruia se tot lupta de când ieşise din labirint ameninţa să-l copleşească. Simţea cum îi ardeau colţurile interioare ale ochilor. Clipi şi se uită la tavan.

— Nu e vina ta, Harry, şopti doamna Weasley.

— Eu i-am spus lui Cedric să luăm Cupa împreună, zise Harry.

Acum simţi cum îl arde şi nasul. Ar fi dorit ca Ron să se uite în altă parte.

Doamna Weasley puse poţiunea pe noptieră, se aplecă şi îl îmbrăţişă pe Harry. Nu ţinea minte să mai fi fost vreodată îmbrăţişat aşa, ca de propria lui mamă. Păru să fie copleşit de tot ce văzuse şi i se întâmplase în acea noapte, în timp ce doamna Weasley îl strângea la pieptul ei. Chipul mamei lui, vocea tatălui lui, Cedric, mort pe pământ, toate începură să i se învârtă în minte, până când deveniră aproape de nesuportat, până când crezu că nu mai poate face faţă valului de durere care vroia să iasă din el.

Se auzi o pocnitură puternică, iar doamna Weasley şi Harry se despărţiră. Hermione era lângă fereastră. Ţinea ceva strâns în mână.

— Scuze, şopti ea.

— Poţiunea, Harry, zise doamna Weasley repede, ştergându-şi lacrimile.

Harry o bău dintr-o înghiţitură. Efectul fu instantaneu. Fu cuprins de un somn fără vise, se întinse între perne şi nu se mai gândi la nimic.

Capitolul XXXVII

ÎNCEPUTUL

Când privi înapoi, o lună mai târziu, Harry descoperi că nu avea prea multe amintiri din zilele care urmaseră nopţii aceleia de pomină. Era ca şi când ar fi trecut prin prea multe, ca să poată să mai acumuleze altceva. Îşi amintea numai lucrurile foarte dureroase. Cea mai grea fu întâlnirea cu soţii Diggory, care avu loc în dimineaţa următoare. Nu dădură vina pe el pentru ce se întâmplase. Din contră, amândoi îi mulţumiră pentru că adusese înapoi corpul neînsufleţit al lui Cedric. Domnul Diggory plânse pe tot parcursul întâlnirii. Durerea doamnei Diggory era dincolo de lacrimi.

— Atunci, înseamnă că nu a suferit, zise ea, după ce Harry îi spuse cum murise Cedric. Până la urmă, Amos, a murit exact când a câştigat turnirul. Cred că a fost foarte fericit.

După ce se ridicară, doamna Diggory se uită la Harry şi îi spuse:

— Să ai grijă de tine, da?

Harry luă săculeţul de galbeni de pe noptieră.

— Luaţi-i dumneavoastră, murmură el. Ar fi trebuit să fie ai lui Cedric, el a ajuns primul, luaţi-i…

Dar ea se îndepărtă repede de el.

— O, nu, sunt ai tăi, dragul meu, nu putem… Păstrează-i…

În seara următoare, Harry se întoarse în Turnul Cercetaşilor. Din câte aflase de la Hermione şi de la Ron, Dumbledore le vorbise tuturor în dimineaţa aceea,

la micul dejun. Şi le ceruse să-l lase în pace pe Harry, să nu-i pună întrebări şi să nu-l forţeze să povestească ce se întâmplase în labirint. Cei mai mulţi îl ocoleau pe coridoare, evitându-i privirea. Alţii şuşoteau când treceau pe lângă el. Harry bănuia că dăduseră crezare articolului scris de Rita Skeeter, despre cât de nebun şi de periculos era. Poate că îşi clădeau propriile teorii despre cum murise Cedric.

Dar îşi dădu seama că nu prea îi păsa. Cel mai tare îi plăcea când era cu Ron şi cu Hermione şi vorbeau despre alte lucruri sau îl lăsau să stea liniştit, în timp ce ei jucau şah. Simţea că ei trei aveau o înţelegere tacită… Că fiecare aştepta un semn, o veste, despre ce se petrecea în afara castelului Hogwarts, şi că era inutil să facă speculaţii despre ce urma să se întâmple, până nu erau siguri. Singura dată când deschiseră subiectul fu când Ron îi

povesti lui Harry despre întâlnirea dintre doamna Weasley şi Dumbledore, înainte de plecarea acesteia.

— S-a dus să-l întrebe dacă nu poţi veni direct la noi vara asta, zise el. Dar el vrea să te întorci la familia Dursley, cel puţin la început.

— De ce? se miră Harry.

— Mama a zis că Dumbledore are motivele lui, spuse Ron, dând din cap posomorât. Presupun că trebuie să avem încredere în el, nu?

Singura persoană, în afară de Ron şi de Hermione, cu care Harry simţea că putea să stea de vorbă era Hagrid. Având în vedere că nu mai exista un profesor de „Apărare contra Magiei Negre”, în orele acelea erau liberi. Şi profitară de acea după-amiază de joi ca să îl viziteze pe Hagrid la coliba sa. Era o zi însorită. Colţ ţâşni pe uşă când se apropiară, lătrând şi dând din coadă ca un nebun.

— Cine e? strigă Hagrid, venind la uşă. Harry!

Le ieşi în întâmpinare, îl strânse pe Harry cu un braţ, îi ciufuli părul şi zise:

— Mă bucur să te văd, prietene. Mă bucur foarte mult.

Când intrară în coliba lui Hagrid, văzură două ceşti cât nişte găleţi pe masa de lemn din faţa şemineului.

— Am băut o ceaşcă de ceai cu Olympe, zise Hagrid, tocmai a plecat.

— Cu cine? întrebă Ron curios.

— Cu Madame Maxime, desigur! răspunse Hagrid.

— V-aţi împăcat? zise Ron.

— Nu ştiu la ce te referi, zise Hagrid, prefăcându-se nepăsător, în timp ce scotea mai multe ceşti din dulap.

După ce făcu ceaiul şi le oferi şi o farfurie cu biscuiţi tari, se sprijini de spătarul scaunului şi îl cercetă pe Harry cu ochii săi negri.

— Te simţi mai bine? mormăi el.

— Da, zise Harry.

— Ba nu, zise Hagrid. Sigur că nu. Dar o să te simţi în curând...

Harry nu zise nimic.

— Ştiam că o să se întoarcă, continuă Hagrid.

Harry, Ron şi Hermione se uitară la el, surprinşi.

— Am ştiut de ani de zile, Harry. Ştiam că era undeva, aşteptând în umbră. Trebuia să se întâmple. Ei bine, acum trebuie să acceptăm lucrul ăsta. O să luptăm. O să-l împiedicăm să ia din nou totul în stăpânire... ăsta e planul lui Dumbledore, oricum. Mare om, Dumbledore ăsta.... Atâta timp cât îl avem pe el, nu-mi fac griji.

Hagrid îşi ridică sprâncenele stufoase, văzând expresiile neîncrezătoare de pe feţele lor.

— Nu are sens să stăm şi să ne frământăm, zise el. Ce va fi, va fi, şi o să îl înfruntăm când va fi cazul. Dumbledore mi-a spus ce ai făcut, Harry.

Pieptul lui Hagrid se umflă cu mândrie, când se uită la Harry.

— Ai făcut exact ce ar fi făcut tatăl tău şi nu există alte cuvinte de laudă pentru tot ce-ai făcut.

Harry îi zâmbi şi el. Era prima dată când zâmbea de zile întregi.

— Ce te-a rugat domnul profesor Dumbledore, Hagrid? întrebă el. A trimis-o pe profesoara McGonagall să-ţi spună ţie şi lui Madame Maxime să veniţi la el... în noaptea aia.

— Mi-a găsit o slujbă pentru vară, zise Hagrid. Dar e ceva secret. Nu ar trebui să spun nimănui, nici măcar vouă. Olympe - adică Madame Maxime - s-ar putea să vină cu mine. Cred că o să vină. Cred că am convins-o.

— Are legătură cu Cap-de-Mort?

Hagrid tresări când auzi numele acestuia.

— S-ar putea, zise el evaziv. Dar... cine vrea să vină cu mine să vedem ultimul Homar? Glumeam, glumeam! adăugă el repede, văzând expresiile de pe feţele lor.

*

Cu inima grea, Harry îşi împachetă cufărul în dormitorul său, în noaptea dinaintea întoarcerii pe Aleea Boschetelor. Ar fi făcut orice să nu se ducă la serbarea de despărţire, care era o ocazie de veselie, de obicei, dar de data asta urma să fie anunţat oficial câştigătorul Campionatului Caselor. Încă de când părăsise aripa spitalului, evitase să se afle în Marea Sală când era multă lume acolo, preferând să mănânce când se golea aproape de tot, ca să evite privirile colegilor.

Când el, Ron şi Hermione intrară în sală, văzură din prima clipă că lipseau decoraţiunile obişnuite. Marea Sală era în mod normal decorată la serbarea de despărţire în culorile Casei câştigătoare. În această seară însă, pe peretele din spatele mesei profesorilor erau draperii negre. Harry îşi dădu seama imediat că erau în semn de respect pentru Cedric.

Adevăratul Ochi-Nebun Moody se afla la masa profesorilor, cu piciorul lui de lemn şi cu ochiul său magic. Era extrem de agitat şi tresărea de fiecare dată când îi vorbea cineva. Harry îl înţelegea prea bine... Probabil că teama lui Moody de atacurile asupra persoanei sale crescuse după prizonieratul de zece luni în propriul cufăr. Scaunul profesorului Karkaroff era gol. Harry se întrebă, în timp ce se aşeza la masa Cercetaşilor, unde era Karkaroff în acel moment. Dacă îl găsise Cap-de-Mort?...

Madame Maxime era încă acolo. Stătea lângă Hagrid şi discutau încet între ei. Mai încolo, lângă profesoara McGonagall, stătea Plesneală. Ochii i se fixară asupra lui Harry pentru o clipă. Harry se uită şi el la Plesneală. Expresia de pe chipul profesorului era greu de descifrat. Părea la fel de acru şi de răutăcios ca întotdeauna. Harry continuă să-l privească multă vreme, chiar şi după ce Plesneală se uită în altă parte.

Ce făcuse Plesneală la ordinele lui Dumbledore, în noaptea în care se întorsese Cap-de-Mort? Şi de ce... de ce... era Dumbledore atât de convins că Plesneală era cu adevărat de partea lor? Fusese spion, Dumbledore o spusese clar în Pensiv. Plesneală fusese spion împotriva lui Cap-de-Mort, „punându-şi viaţa în pericol". Oare îl trimisese să facă iar acelaşi lucru? Intrase în contact cu

ceilalţi Devoratori ai Morţii? Pretinsese că nu fusese niciodată cu adevărat de partea lui Dumbledore şi că nu făcuse altceva decât să aştepte vremuri mai bune, ca însuşi Cap-de-Mort?

Meditaţia lui Harry fu întreruptă de profesorul Dumbledore, care se ridică de la masa profesorilor. Marea Sală, care oricum era mult mai puţin zgomotoasă ca de obicei, în timpul serbării de sfârşit de an, deveni foarte tăcută.

Dumbledore făcu o pauză, pe când ochii i se opreau asupra mesei Astropufilor. Masa lor fusese cea mai tăcută şi cei de acolo aveau chipurile cele mai triste şi mai palide din toată sala.

— Mi-ar plăcea să vă spun multe lucruri în această seară, zise Dumbledore, dar întâi trebuie să menţionez cu durere pierderea unei persoane deosebite, care ar trebui să fie aici - făcu un semn către masa Astropufilor - bucurându-se de serbare, alături de noi... Vă rog, sculaţi-vă în picioare şi ridicaţi-vă paharele, în memoria lui Cedric Diggory.

Ca la o comandă, toţi se sculară în picioare, îşi ridicară paharele şi spuseră într-un glas, tare şi răspicat:

— Cedric Diggory!

Harry o zări pe Cho prin mulţime. Îi curgeau lacrimi pe obraji. Harry îşi coborî privirea asupra mesei, în timp ce se aşezau cu toţii la loc.

— Cedric a fost un model care includea toate calităţile care disting Casa Astropufilor, continuă Dumbledore. A fost un prieten bun şi loial, nu i-a fost teamă de muncă şi

aprecia cinstea. Moartea sa v-a afectat pe toţi, indiferent dacă îl cunoşteaţi sau nu. Aşadar, cred că aveţi dreptul să ştiţi exact cum s-a ajuns la asta.

Harry îşi înălţă capul şi se uită la Dumbledore.

— Cedric Diggory a fost ucis de Lordul Întunericului.

Marea Sală se umplu de şoapte şi de panică. Cu toţii se uitau îngroziţi la Dumbledore, nevenindu-le să creadă. Părea perfect calm, în timp ce îi privea cum şuşoteau pe înfundate.

— Ministerul Magiei, continuă Dumbledore, nu vrea să vă spun. Este posibil ca unii dintre părinţii voştri să fie îngroziţi că am făcut-o... Fie pentru că nu cred că Lordul Cap-de-Mort s-a întors, fie pentru că nu sunt de părere că ar trebui să vă spun vouă, fiind atât de tineri... Eu cred însă că este mai bine să spui adevărul decât minciuni, şi că orice încercare de a pretinde că Cedric a murit în urma unui accident sau din cauză că a făcut o greşeală este o insultă pentru memoria sa.

Înmărmuriţi şi speriaţi, toţi elevii din sală se uitau acum la Dumbledore... Sau aproape toţi. La masa Viperinilor, Harry îl văzu pe Draco Reacredinţă murmurându-le ceva lui Crabbe şi Goyle. Harry simţi cum îl cuprinde un val de mânie. Se forţă să se uite iar la Dumbledore.

— Mai este cineva care trebuie menţionat în legătură cu moartea lui Cedric, continuă Dumbledore. Vorbesc, desigur, de Harry Potter.

Marea Sală fu traversată de un zumzet, în timp ce câteva capete se întorceau în direcţia lui Harry, înainte de a se uita iar la Dumbledore.

— Harry Potter a reuşit să scape de Cap-de-Mort, zise Dumbledore. Şi-a riscat viaţa ca să aducă înapoi trupul neînsufleţit al lui Cedric la Hogwarts. A dat dovadă, din toate punctele de vedere, de un curaj pe care puţini vrăjitori l-au arătat în faţa lui Cap-de-Mort, şi pentru asta merită să-l cinstim.

Dumbledore se întoarse cu seriozitate către Harry şi îşi ridică iar pocalul. Aproape toată lumea din Marea Sală îi urmă exemplul. Îi rostiră toţi numele, ca şi pe al lui Cedric, şi băură în cinstea lui. Dar, printre elevii ridicaţi în picioare, Harry văzu că Reacredinţă, Crabbe, Goyle şi mulţi alţi Viperini rămăseseră pe scaune sfidător, cu pocalele neatinse. Dumbledore, care nu avea un ochi magic, nu îi observă însă.

După ce se aşezară toţi la loc, Dumbledore continuă:

— Ţinta Turnirului celor trei vrăjitori a fost să îmbunătăţească şi să promoveze comunicarea şi prietenia dintre vrăjitori. Având în vedere ce s-a întâmplat - întoarcerea lui Cap-de-Mort - asemenea legături sunt mai importante acum ca niciodată.

Dumbledore se uită la Madame Maxime şi la Hagrid, apoi la Fleur Delacour şi la colegii ei de la Beauxbatons, la Viktor Krum şi la cei de la Durmstrang, de la masa Viperinilor. Harry observă că Viktor Krum părea foarte slăbit, aproape speriat, de parcă s-ar fi aşteptat ca Dumbledore să zică ceva aspru.

— Fiecare oaspete din această sală, continuă Dumbledore şi ochii i se opriră asupra elevilor de la Durmstrang, vor fi bine veniţi aici, oricând vor dori. Vă spun încă o dată tuturor: având în vedere întoarcerea

Lordului Întunericului, nu suntem puternici decât dacă suntem uniţi, la fel cum suntem vulnerabili dacă suntem separaţi. Puterea lui Cap-de-Mort de a împrăştia discordie şi duşmănie este foarte mare. Nu putem lupta împotriva lui decât dacă vom avea legături puternice de prietenie şi multă încredere unii în alţii. Diferenţele de obiceiuri şi limbă nu înseamnă nimic, dacă avem aceleaşi ţeluri şi inimile deschise. Eu cred - şi în viaţa mea nu am sperat mai mult ca acum să mă înşel - că avem de înfruntat cu toţii vremuri cumplite şi tulburi. Unii dintre voi, prezenţi în această sală, au suferit deja din cauza Lordului Cap-de-Mort. Multe dintre familiile voastre au fost destrămate. Acum o săptămână, a fost smuls un elev din mijlocul nostru. Amintiţi-vă de Cedric. Amintiţi-vă de el, dacă va veni o vreme când va trebui să alegeţi între ce este corect şi ce este facil, amintiţi-vă ce s-a întâmplat cu un băiat care era bun, amabil şi curajos, numai pentru că drumul său s-a intersectat cu cel al lui Cap-de-Mort. Amintiţi-vă mereu de Cedric Diggory!

*

Cufărul lui Harry era pregătit, iar Hedwig stătea în colivia ei, deasupra acestuia. El, Ron şi Hermione aşteptau în aglomeratul hol de la intrare, alături de restul celor din anul IV, sosirea trăsurilor care aveau să-i ducă în gara din Hogsmeade. Era o altă zi frumoasă de vară. Presupunea că pe Aleea Boschetelor, când ajungea acolo, chiar în acea seară, trebuia să fie cald şi copacii înfrunziţi, iar straturile de flori să îşi reverse puzderia de culori. Gândul nu îi trezea însă nici un sentiment de plăcere.

— 'Arrry!

Se uită în jur. Fleur Delacour urca grăbită treptele de piatră ale castelului. În spatele ei, departe pe domeniile castelului, Harry îl văzu pe Hagrid ajutând-o pe Madame Maxime să înhame doi cai enormi. Trăsura celor de la Beauxbatons se pregătea să îşi ia zborul.

— Ne vom rrrevedea, sperrr, zise Fleur când ajunse la el, întinzându-i mâna. Sperrr să-mi găsesc un serrrviciu aici, să învăţ mai bine limba voastrrră.

— Deja vorbeşti foarte bine, zise Ron, pe un ton destul de gâtuit.

Fleur îi zâmbi, iar Hermione se încruntă.

— La rrrevederrre, ‘Arrry, zise Fleur, întorcându-se să plece. Mi-a făcut plăcerrre să te cunosc!

Harry se mai însenină, în timp ce o privea pe Fleur întorcându-se grăbită la Madame Maxime, fluturându-şi părul argintiu în lumina soarelui.

— Oare cum or să se întoarcă elevii de la Durmstrang? se miră Ron. Credeţi că pot să manevreze corabia fără Karkaroff?

— Karkaroff nu o manevra, zise o voce aspră. Stătea în cabina lui şi ne lăsa pe noi să facem toată treaba.

Krum venise să îşi la revedere de la Hermione.

— Pot să vorbesc cu tine? o întrebă el.

— A... da... sigur, zise Hermione, părând puţin tulburată, şi îl urmă pe Krum, dispărând amândoi în mulţime.

— Ar fi cazul să te grăbeşti! strigă Ron după ea. Trebuie să vină trăsurile imediat!

Dar îl lăsă pe Harry să se uite după trăsuri şi petrecu următoarele minute încercând să vadă peste mulţime unde se duseseră Krum şi Hermione. Se întoarseră destul de repede. Ron se uită la Hermione, însă chipul îi era impasibil.

— Mi-a plăcut de Diggory, îi zise Krum brusc lui Harry. A fost mereu politicos cu mine. Mereu. Deşi eram de la Durmstrang... Cu Karkaroff, ştiţi voi, adăugă el, încruntându-se.

— Aveţi un nou director? întrebă Harry.

Krum ridică din umeri. Întinse mâna ca şi Fleur, dădu mâna cu Harry şi apoi cu Ron.

În sufletul lui Ron părea să se dea o luptă dureroasă. Krum se îndepărtase deja, când Ron exclamă:

— Nu vrei să-mi dai un autograf?

Hermione se întoarse, zâmbind trăsurilor fără cai care acum se apropiau de ei pe drum, în timp ce Krum, părând surprins, dar mulţumit, semna o bucată de pergament pentru Ron.

*

Vremea nu ar fi putut fi mai diferită în timpul călătoriei lor către King’s Cross faţă de cum fusese la plecarea lor spre Hogwarts, în septembrie. Nu era nici un nor pe cer. Harry, Ron şi Hermione reuşiseră să găsească un compartiment numai pentru ei. Ron o ascunsese iar pe

Pigwidgeon sub roba lui festivă, pentru a o opri să mai huhuiască încontinuu. Hedwig aţipise, cu capul sub aripă şi Şmecherilă stătea ghemuit pe un loc liber, semănând cu o pernă mare, galbenă şi pufoasă. Harry, Ron şi Hermione vorbiră mai mult şi mai liber decât o făcuseră toată săptămâna, în timp ce trenul gonea înspre sud.

Harry simţea că discursul lui Dumbledore de la serbarea de despărţire îl eliberase într-un fel. Acum nu mai era atât de dureros să vorbească despre ce se întâmplase. Abia când veni căruciorul cu prânzul, deschiseră subiectul despre ce credea fiecare că urma să facă Dumbledore pentru a-l opri pe Cap-de-Mort.

Când Hermione se întoarse de la cărucior şi îşi puse banii la loc în ghiozdan, văzură că avea în el un exemplar al ziarului Profetul zilei.

Harry se uită la el, nefiind prea sigur că vroia cu adevărat să ştie ce era scris în el, dar Hermione, văzându-l cum se uita la el, zise calmă:

— Nu e nimic. Poţi să te uiţi, dar nu e absolut nimic. M-am uitat zilnic. Doar un articol mic în ziua de după a treia probă, în care scria că ai câştigat turnirul. Nici măcar nu l-au menţionat pe Cedric. Absolut nimic despre ce a fost. Eu cred că Fudge îi forţează să ţină totul secret.

— Pe Rita n-o s-o facă niciodată să tacă, zise Harry. Nu după asemenea întâmplări.

— Vai, Rita nu a mai scris nimic după a treia probă, zise Hermione, pe un ton destul de secretos. De fapt, adăugă ea, cu o voce uşor tremurată, Rita Skeeter nu va mai scrie

nimic pentru o vreme. Asta dacă nu vrea să fac publică arma ei secretă...

— Despre ce vorbeşti? întrebă Ron curios.

— Am aflat cum asculta conversaţiile noastre, când nu i se permitea să vină la Hogwarts, zise Hermione pe nerăsuflate.

Harry avu impresia că Hermione abia aştepta să le spună asta, de câteva zile, dar se abţinuse, având în vedere restul întâmplărilor.

— Cum? zise Harry imediat.

— Cum ai aflat? întrebă Ron, uitându-se la ea.

— Păi, tu ai fost cel care mi-a dat ideea, Harry, răspunse ea.

— Serios? spuse Harry uimit. Cum?

— Când ai spus că nu ar fi putut să afle decât de la o pasăre sau de la o insectă, zise Hermione fericită.

— Nu-mi spune că Rita Skeeter vorbeşte limba păsărească...

— O, sigur că nu, zise Hermione. Dar, nu ştiu cum să vă spun... - şi vocea Hermionei vibră triumfătoare - Rita Skeeter este un Animagus nedeclarat. Poate să se transforme într-un...

Şi Hermione scoase un borcan mic, bine închis la gură.

— Cărăbuş!

— Glumeşti, zise Ron. Doar nu ai... Doar nu e...

— Ba da, chiar ea e, zise Hermione fericită, arătându-le borcanul.

Înăuntru erau câteva rămurele şi frunze, oarecum şi un cărăbuş mare şi gras.

— Aiurea! Glumeşti! exclamă Ron, ridicând borcanul la nivelul ochilor.

— Ba nu, zise Hermione, zâmbind. Am prins-o pe pervazul unei ferestre din aripa spitalului. Uitaţi-vă cu mare atenţie şi o să observaţi că are nişte semne în jurul antenelor care sunt identice cu ochelarii ăia oribili pe care îi poartă.

Harry se uită şi văzu că avea dreptate. Şi îşi mai aminti ceva:

— Era un cărăbuş pe statuia din faţa noastră, în noaptea în care l-am auzit pe Hagrid spunându-i lui Madame Maxime despre mama lui!

— Exact, zise Hermione. Şi Viktor mi-a dat jos un cărăbuş din păr, după ce discutaserăm lângă lac. Şi dacă nu mă înşel, Rita era pe pervaz în timpul orei de „Previziuni despre viitor”, în ziua în care te-a durut cicatricea. Se pare că a căutat subiecte... din floare-n floare tot anul!

— Şi când l-am văzut pe Reacredinţă sub pomul ăla, zise Ron încet.

— Vorbea cu ea, care era în mâna lui, zise Hermione. Ştia, desigur. Aşa le-a luat interviurile alea drăguţe Viperinilor. Nu le-a păsat că făcea ceva ilegal, atâta timp

cât îi dădeau tot felul de informaţii îngrozitoare despre noi şi despre Hagrid.

Hermione luă borcanul înapoi de la Ron şi îi zâmbi cărăbuşului, care bâzâi supărat prin sticlă.

— I-am spus că o să-i dau drumul după ce o să ne întoarcem la Londra, zise Hermione. Am aruncat o Vrajă de Nedistrus asupra borcanului, ştiţi, ca să nu se poată transforma. Şi i-am spus să-şi ţină articolele pentru ea un an întreg. Să vedem dacă o să poată să renunţe la prostul obicei de a mai scrie minciuni oribile despre oameni.

Zâmbind senină, Hermione puse borcanul la loc în ghiozdan.

Uşa compartimentului se deschise.

— Câtă isteţime, Granger, zise Draco Reacredinţă.

Crabbe şi Goyle erau în spatele lui. Toţi trei păreau mai mulţumiţi de ei, mai aroganţi şi mai ameninţători ca oricând.

— Deci, zise Reacredinţă încet, intrând puţin în compartimentul lor şi rânjind la ei, ai prins o reporteră jalnică şi Potter e iarăşi preferatul lui Dumbledore. Mare brânză!

Rânjetul i se lăţi. Crabbe şi Goyle se uitară urât.

— Încercaţi să nu vă gândiţi la ce s-a întâmplat, nu? zise Reacredinţă încet, uitându-se la toţi trei. Vreţi să vă prefaceţi că nu s-a întâmplat nimic, nu?

— Ieşi! izbucni Harry.

Nu mai fusese în preajma lui Reacredinţă de când îl văzuse şoptindu-le ceva lui Crabbe şi Goyle, în timpul discursului lui Dumbledore despre Cedric. Simţea cum îi ţiuiau urechile. Ţinea strâns bagheta în buzunarul robei.

— Te-ai alăturat celor care vor pierde, Potter! Te-am avertizat! Ţi-am zis că ar trebui să-ţi alegi prietenii cu mai mare grijă, ţii minte? Când ne-am întâlnit în tren, în prima zi la Hogwarts? Ţi-am zis să nu te înhăitezi cu nimicuri ca ei!

Făcu un semn cu capul către Ron şi Hermione.

— Acum e prea târziu, Potter! Or să fie primii care or să moară, acum că s-a întors Lordul Întunericului! Cei cu sânge-mâl şi iubitorii de Încuiaţi! Mă rog, nu chiar primii... Diggory a fost pri...

Era ca şi când cineva dăduse drumul unei cutii cu artificii în compartiment. Orbit de lumina vrăjilor care ţâşniseră din toate direcţiile, asurzit de pocnituri, Harry clipi şi se uită pe jos.

Reacredinţă, Crabbe şi Goyle zăceau toţi trei inconştienţi pe prag. El, Ron şi Hermione erau în picioare. Fiecare folosise câte un blestem diferit. Şi nu erau singurii...

— Ne-am gândit să vedem ce mai faceţi, zise Fred hotărât, călcând pe Goyle, ca să intre în compartiment.

Avea bagheta scoasă, ca şi George, care avu grijă să se împiedice de Reacredinţă când îl urmă pe Fred în compartiment.

— Interesant efect, zise George, uitându-se la Crabbe. Cine a folosit Blestemul Furunculus?

— Eu, zise Harry.

— Ciudat, zise George vesel. Eu am folosit Picioare-de-Gelatină. Se pare că astea două nu ar trebui amestecate. Parcă i-ar fi crescut tentacule pe faţă. Ei bine, hai să nu-i lăsăm aici, strică decorul...

Ron, Harry şi George îi rostogoliră cu picioarele, îi împinseră afară din compartiment şi îi întoarseră cu faţa în sus pe Reacredinţă, pe Crabbe şi pe Goyle, care continuau să zacă inconştienţi, fiecare dintre ei arătând groaznic, din cauza amestecului de blesteme cu care fuseseră loviţi... Se întoarseră apoi în compartiment şi închiseră uşa.

— Vrea cineva să joace Pocnitori-Explozive? întrebă Fred, scoţând un pachet de cărţi.

Erau la jumătatea celui de-al cincilea joc, când Harry se hotărî să-i întrebe.

— Acum ne spuneţi? îi zise el lui George. Pe cine şantajaţi?

— Ah, zise George sumbru. Asta vrei să ştii...

— Nu contează, zise Fred, clătinând repede din cap. Nu a fost nimic important. Acum nu mai e, oricum.

— Am renunţat, zise George, ridicând din umeri.

Dar Harry, Ron şi Hermione continuară să-i întrebe şi până la urmă Fred spuse:

— Bine, bine, dacă vreţi să ştiţi... Pe Ludo Bagman.

— Bagman? zise Harry tăios. Vrei să spui că era implicat în...

— Nu, spuse George sumbru. Nimic de genul ăsta. Idiotul. Nu are destulă minte pentru aşa ceva.

— Ei bine, atunci, ce a fost? se interesă Ron.

Fred ezită, apoi spuse:

— Ţineţi minte pariul pe care l-am făcut cu el la Cupa Mondială de Vâjthaţ? Că va câştiga Irlanda, dar Krum va prinde hoţoaica?

— Da, ziseră Harry şi Ron încet.

— Ei bine, idiotul ne-a plătit cu galbeni de la spiriduşi, pe care îi prinsese de la mascotele irlandeze.

-Şi?

— Şi, zise Fred repede, au dispărut, nu? Până în dimineaţa următoare, duşi au fost!

— Dar... trebuie să fi fost un accident, nu? zise Hermione. George râse cu amărăciune.

— Da, asta am crezut şi noi la început. Ne-am gândit că, dacă i-am scrie şi i-am spune că a greşit, o să ni-i dea. Dar nici pe departe. Ne-a ignorat scrisoarea. Am tot încercat să vorbim cu el la Hogwarts, dar tot timpul inventa câte o scuză ca să scape de noi.

— Până la urmă, a ieşit urât, zise Fred. Ne-a spus că eram prea tineri ca să pariem şi că nu ne dă nimic.

— Aşa că ne-am cerut banii înapoi, spuse George, uitându-se urât.

— Doar nu a refuzat! zise Hermione cu patimă.

— Corect din prima încercare, admise Fred.

— Dar erau toate economiile voastre! zise Ron.

— Mie îmi spui, oftă George. Desigur, până la urmă am aflat ce se întâmpla de fapt. A avut şi tatăl lui Lee Jordan ceva probleme cu Bagman. Se pare că are mari necazuri cu goblinii. A împrumutat o grămadă de aur de la ei. L-au încolţit câţiva după Cupa Mondială de Vâjthaţ şi i-au luat tot aurul pe care îl avea la el. L-au urmat până la Hogwarts ca să nu-l scape din ochi. A pierdut totul la jocurile de noroc. Nu mai are nici măcar câţiva galeoni. Şi ştiţi cum a încercat idiotul să le dea banii înapoi goblinilor?

— Cum? întrebă Harry.

— A pariat pe tine, amice, zise Fred. A pariat că o să câştigi turnirul. A pariat cu goblinii.

— Deci, de asta tot încerca să mă ajute să câştig! se bucură Harry. Ei bine, am câştigat, nu? Aşa că poate să vă dea înapoi aurul!

— Da’ de unde! zise George, clătinând din cap. Goblinii sunt la fel de necinstiţi ca el. Au zis că ai fost la egalitate cu Diggory şi că Bagman a zis că o să câştigi singur. Aşa că Bagman a trebuit s-o ia la sănătoasa. A fugit după a treia probă.

George oftă din rărunchi şi începu să împartă iar cărţile.

Restul călătoriei trecu destul de plăcut. Harry şi-ar fi dorit să poată dura toată vara, de fapt, şi să nu mai ajungă niciodată la „King's Cross"... Dar, după cum învăţase anul acela, timpul nu încetinea deloc - ba din contră! - când te aştepta ceva neplăcut pe viitor, aşa că mult prea curând Expresul Hogwarts încetini la peronul 9 şi 3/4. Haosul şi zgomotul umplură culoarele, în timp ce elevii începeau să se dea jos. Ron şi Hermione trecură cu greu peste Reacredinţă, Crabbe şi Goyle, lovindu-i din când în când cu cuferele.

Harry rămase la urmă.

— Fred... George... Staţi puţin!

Gemenii se întoarseră. Harry îşi deschise cufărul şi îşi scoase premiul primit la turnir.

— Luaţi-i, zise el şi aruncă sacul în mâinile lui George.

— Poftim? zise Fred, rămas mut de uimire.

— Luaţi-i, repetă Harry hotărât. Nu îi vreau...

— Te-ai ţicnit, zise George, încercând să-i dea sacul înapoi lui Harry.

— Nu, zise Harry. Luaţi-i şi apucaţi-vă de invenţiile voastre. Sunt pentru magazinul de glume...

— S-a ţicnit, zise Fred, pe un ton plin de admiraţie.

— Ascultaţi-mă, zise Harry ferm. Dacă nu îi luaţi, o să trag apa după ei. Nu îi vreau şi nu am nevoie de ei. Dar mi-ar plăcea foarte mult să râd puţin. Tuturor o să ne prindă bine un râs sănătos. Am sentimentul că în curând o să ne trebuiască mai mult ca de obicei.

— Harry zise George încet, cântărind sacul cu bani în mână, trebuie să fie cam o mie de galeoni aici.

— Da, zise Harry, zâmbind. Gândeşte-te câte prăjituri cu cremă-canar înseamnă asta.

Gemenii se uitară la el.

— Dar să nu-i spuneţi mamei voastre de unde îi aveţi... Deşi s-ar putea să nu mai fie atât de dornică să intraţi în Minister, dacă stăm să ne gândim...

— Harry, începu Fred, dar Harry îşi scoase bagheta.

— Fii atent, zise el încet, luaţi-i, sau arunc un blestem asupra voastră. Acum ştiu unele de milioane! Dar faceţi-mi şi mie o favoare, da? Cumpăraţi-i altă robă festivă lui Ron şi spuneţi-i că este de la voi.

Ieşi din compartiment, înainte ca ei să mai apuce să spună un cuvânt, călcând peste Reacredinţă, Crabbe şi Goyle, care încă zăceau pe jos, acoperiţi de urmele blestemelor.

Unchiul Vernon îl aştepta dincolo de barieră. Doamna Weasley era aproape de el. Îl îmbrăţişă pe Harry foarte strâns când îl văzu şi îi şopti la ureche:

— Cred că Dumbledore te lasă să stai la noi până la sfârşitul verii. Mai vorbim, Harry.

— Pa, Harry, zise Ron, bătându-l pe umăr.

— Pa, Harry! strigă şi Hermione şi făcu ce nu mai făcuse niciodată: îl sărută pe obraz.

— Harry... mersi, murmură George, în timp ce Fred îl aproba, făcând semne entuziaste cu capul.

Harry le făcu semn cu ochiul, se întoarse la Unchiul Vernon şi îl urmă încet, ieşind din gară. Nu avea nici un sens să-şi facă griji de pe acum, îşi spuse el, când se urcă pe bancheta din spate a maşinii Unchiului Vernon.

După cum spusese Hagrid, ce va fi, va fi... Şi avea să vadă ce era de făcut la momentul potrivit...

În Colecţia Harry Potter

Harry Potter şi piatra filozofală

Harry Potter şi camera secretelor

Harry Potter şi prizonierul din Azkaban

Harry Potter şi pocalul de foc

Harry Potter şi ordinul phoenix

Harry Potter şi prinţul semipur

Harry Potter şi talismanele morţii